ASLIHAN DOĞA

BUKALEMUN

YAMANDAĞLI

THESEUS
yayınevi

2. BASKI

tg: @serserikitap

"Alaz!"

Dağlı, mıhlanmış gibi yerinde kaldı. Bu seslenmenin ona olduğunu biliyordu. Bütün tüyleri diken diken oldu. Kalbi artık atmıyordu sanki.

Onca sene!

Onca sene sonra, ilk defa tanımadığı biri ona adıyla hitap ediyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Ağır çekimdeymiş gibi bir hareketle Ekrem'e döndürdü yüzünü. Karışmış sıratı, çakmak çakmak gözleri ile adama baktı.

"Sen benim adımı nereden biliyorsun?" dedi tehditkâr bir sesle. Ekrem, gözünü bile kırpmadan ona baktı.

"Ben koydum adını da ondan."

Adamın sözleri kulaklarına varınca istemsizce bir adım geri attı. Bu mümkün değildi. Yalan söylüyordu. Bütün dünya şu anda başına yıkılıyordu. Tükenmiş adrenalin, artık ayakta durmasına yardım edemiyordu.

Böyle bir şey mümkün olamazdı. Kimse onun adını bilmiyordu. Bu dünyada Ağrılı'dan başka kimse adını bilmezdi onun. Zaten on üç yıl önce de sadece son kez ondan duymuştu. Sonra karanlıkların ardına gizlenmişti adı.

Başka kimse bilemezdi...

tg: @serserikitap

1. BÖLÜM

Çıkmalıydı buradan. Uzaklaşmalıydı bu insanlardan. Kaçmalıydı. Hâkim olamadığı paniği, başa çıkamadığı her türlü korkusu yüzüne yansımıştı. Elleri titriyordu. Titreyen bacaklarla bir adım daha geri atarken başını iki yana salladı, inanmıyordu. Yalan söylüyordu. Birden arkasını döndü, gücünün yettiği bir hızla koşmaya başladı. Bodrumdan çıkar çıkmaz merdivenlere yöneldi. Arkasından bağırış sesleri ve bir kovalamaca başladı.

"Alaz!"

Duyuyordu adını ama bu sefer başka bir sesti bu. Yaman'ın sesiydi. Panik tüm bedenini ele geçirdi. Adımları daha hızlandı. Merdivenleri çıkıp geldikleri koridordan çıkış kapısına doğru koşarken bu sefer de dışarıdan bağırışlar geldiğini duydu ama umursamadı. Çıkmalıydı buradan. Hemen orayı terk etmeliydi. Kulakları uğulduyor, kalbi ağzında atıyordu. Gözleri karardı. Birkaç adım sendeledi. Eliyle duvara tutundu dengesini sağlamak için. Korkuyla arkasına baktı. Bodrumdaki bütün adamlar peşinden geliyordu. En önde de Yaman...

Bacaklarına tekrar yüklendi. Gözleri dehşetten kocaman açılmış, yüzü bembeyaz olmuştu. Bedeni yere düşmek üzereydi ama son bir gayretle çabalamak zorundaydı. Çıkmalıydı buradan. Evin çıkış kapısına yöneldiğinde, sarsak adımlarla dışarı bir adım attı ve gördüğü manzarayla tek bir adım daha atamadan aniden durdu.

Bahçe adam kaynıyordu. Önündeki basamakların birkaç

metre ilerisinde Ağrılı, yanında Fırat, Oğuz ve Esat ayakta dikilirken herkes birbirine silah çekmişti. Herkes bağırıyordu.

Ragıp, iki dakika önce duyduğu gürültülerle yandaki binadan çıkmış, bahçeye doğru hızla hareketlenmişti. Zeynep işini neredeyse bitirmek üzereydi. Halit iyi olacaktı. Bahçeye çıkar çıkmaz gördüklerine inanamadı. Etrafları, şimdiye kadar görmedikleri kadar çok adamla çevrilmişti. Herkesin silahları çekilmişti. Bahçenin giriş kapısında yaşlı bir adam ve yanında üç genç vardı. Yüzlerine tutulan silahlara aldırmadan içeri giriyorlardı.

"Nihat!" diye bağırdı Ragıp. "Neler oluyor burada?"

Nihat, gerilmiş bir yüzle ona döndü. "Abi, evi bastı bunlar. Bilmiyoruz kim olduklarını. Emanetleri varmış, alıp gideceklermiş!" diye bağırarak cevap verdi.

Ragıp, neredeyse yerleri sarsan adımlarla adamların karşısına dikildi.

"Kimsiniz? Ne istiyorsunuz?" dedi sert bir sesle.

Yaşlı adam ona döndürdü yüzünü. Umulmayacak bir sakinlikle konuştu.

"Çatışmaya gelmedik. Siz sıkmazsanız bizden de tek kurşun çıkmayacak. Emanetimiz burada. Alıp gideceğiz sadece."

"Ne emaneti?" dedi Ragıp kaşlarını çatarak. 'Çakal'dan söz etmiyorlardır inşallah' diye düşündü.

"Kurban! Kurbanım burada. Alıp gideceğim!" dedi Sadık Ağa sakin bir sesle.

Ragıp boş boş ona bakarken Fırat açıkladı. "Dağlı! Dağlı buraya geldi, biliyoruz. Kızı alıp gideceğiz sadece." dedi.

Ragıp soru soran bakışlarını Nihat'a çevirdi. Nihat hemen onayladı.

"Kız geldi abi, bir saat önce. Ekrem abilerin yanında."

"Ulan, niye benim haberim yok? Niye haber vermediniz?" diye bağırdı Nihat'a.

"Abi, sen Halit'in yanındaydın, Ekrem abi de onay verince seni rahatsız etmedik." dedi Nihat suçlu bir sesle.

Ragıp etrafına baktı. Neredeyse yüzlerce adam vardı. Bah-

çenin dışı silahlı adam kaynadığı gibi bahçede de en az otuz yabancı adam bekliyordu. Kendi adamları silahlarını çekmişlerdi ama bunca kalabalıkla başa çıkmaları olanaksızdı. Burada bir çatışma olsa kimsenin sağ çıkamayacağı belliydi.

Ağrılı öne bir adım atınca yine herkes bağırmaya başladı.

"Dur! Dur yoksa sıkarız!" dedi Alazların birkaç adamı.

"Atın silahlarınızı!" diye bağırdı Ağrılı'nın adamları.

Ağrılı, başını Ragıp'a çevirdi. Gözlerinde uyarı ışıltıları vardı.

"Adamlarına söyle, geri dursunlar. Ben emanetimi almadan gitmem buradan. Kan dökülmesini istemiyorsanız geri durun!"

"Sen bu eve gelip emir veremezsin!" dedi Ragıp sesini yükselterek.

Fırat öne çıktı. Makul bir tonla araya girdi.

"Bakın, emir vermiyoruz, çatışma istemiyoruz. Kızı alıp gideceğiz."

Tam o sırada içeriden gelen bağırışlar duyuldu. Herkes başını evin kapısına çevirdi. Ağrılı öne bir adım attı. Tekrar herkes bağırmaya başladı ve o sırada kız üstü başı kan revan içinde, yüzü hortlak görmüş gibi bembeyaz, kapının önünde belirdi.

Ağrılı'yla göz göze gelince artık gücünün sonuna geldiğini anlamıştı. Titreyen bacakları artık kendisini taşımıyordu. İki günlük uykusuzluk, açlık, bedenini terk eden adrenalin tüm etkisini gösteriyordu. Dizleri kırıldı. Önündeki basamaktan inemeyeceğini anladı. Yavaşça aşağı çökerken eliyle basamaktan destek alıp yere oturdu. Perişan bir vaziyetteydi. Gözlerinde daha önce hiç şahit olmadıkları bir korku, yüzünde daha önce hiç görmedikleri bir tükenmişlik vardı. Basamağa oturunca omuzları düştü. Bedeni titremeye başladı. Titremeyi durdurabilmek için kollarıyla bedenini sardı.

Ağrılı hızla öne atıldı. Herkes durdu. Ağrılı basamakların dibine gelince şefkatle seslendi.

"Kurban?"

Tam elini uzatıp kıza dokunacakken kızın arkasından kulakları sağır edecek kadar yüksek, hayvansı bir çığlık çıktı.

"Dokunma ona!"

Yaman kapıdan çıkarken gözlerinde herkesi öldürebilecek bir öfkeyle bakıyordu. Arkasından Ekrem'in sesi yükseldi.

"Yaman!"

Ve sonra Ekrem de kapıdan çıktı. Bahçede gördüğü manzarayla birden durdu. Bakışları Ragıp'a çevrildi. Sonra önündeki basamakta, yerde oturan kıza ve onun önünde eğilmiş yaşlı adama baktı.

"Kimse! Hiç kimse dokunmayacak ona!" diye bağırdı Yaman, inatçı bir öfke ve kırılmaz bir güçle.

Ekrem elini öne uzattı. "Yaman!"

"Hayır! Hayır dedim! Tek dokunan olursa yemin ediyorum, kim olduğu umurumda değil, sıkarım!" dedi belindeki silahı çıkarıp.

Ekrem gözlerini yumdu. Derin bir nefes aldı. O sırada Oğuz öne atıldı.

"Kimsin ulan sen? Kimsin de bunu diyebiliyorsun! Bir bok yapamazsın! Kuzuyu alıp gidiyoruz!" derken kıza doğru birkaç adım attı.

Yaman, silahı ona doğrulturken Ekrem araya girip namlunun ucunda durdu.

"Herkes sakinleşsin!" diye kükredi.

Gözleri kızgınlıkla parlamaya başlamıştı. Bu kaosu bu şekilde atlatmaları mümkün değildi. Sesinin tonunu alçaltarak, "Bu böyle çözülmez! Konuşulacaklar var! Herkes önce bir sakinleşsin!" dedi otoriter bir sesle.

Yaman başını iki yana salladı. Geri basacak gibi görünmüyordu. Dişlerinin arasından tısladı.

"Kimse ona dokunmayacak!" dedi hastalıklı bir inatla.

Ekrem sakinleştirmeye çalışarak başını salladı kabullenircesine, sonra gözlerini Ağrılı'ya dikti.

"Buraya neden geldiniz?"

"Emanetimi alıp gideceğiz. Derdimiz kimsenin canını yakmak değil ama onu almadan gitmem!" dedi Ağrılı kızın

önünde ayakta dururken.

"Bu kadar adamla buraya geldiğine göre emanetin çok değerli olmalı." dedi Ekrem.

"Her şeyden çok!" dedi Ağrılı gözünü kırpmadan.

Ekrem başını salladı. Yüzü şimdi daha sakindi. Bu krizin atlatılması için makul olmalıydı. Dostça çıkan bir sesle karşılık verdi.

"Bizim için de öyle. Şimdi kimse zarar görmeden, konuşarak bunu çözeceğiz ama siz de yardımcı olmaya çalışın. Bir süre kimse kıza dokunmasın. Yaman şu an şokta. Kimseyi dinlemez. Herkes kızdan uzak dursun."

Ağrılı başını eğip kıza baktı. Kız öne arkaya sallanmaya başlamıştı. Çenesi titriyordu. Ağrılı başını iki yana salladı.

"Onu böyle bırakamam. İyi görünmüyor. Söyle oğluna, kendini frenlesin." diyerek kıza doğru ellerini uzatıp eğildi.

"Dokunma!" diye haykırdı tekrar Yaman. Gözleriyle adamı öldürecek gibiydi. Tekrar silahı doğrulttu. Ekrem arkasını dönerek oğluyla göz göze gelmeye çalıştı. Ellerini oğlunun omuzlarına koydu.

"Yaman! Kendine gel oğlum. Alaz iyi değil. İçeri alalım. Konuşacağız oğlum. Sen sadece sakin ol, o silahı da bana ver." dedi Ekrem oğlunun elindeki silaha uzanarak.

Yaman sertçe elini çekti, bir adım geri attı.

"Ben alırım o zaman içeri. Kimse dokunmayacak!" dedi dişlerinin arasından. "Sakin olmamı istiyorsan söyle hepsine. Benden başka kimse dokunmayacak." Bakışlarının ardında yalvaran bir ifade vardı.

Ekrem başını salladı. Çaresi yoktu. Yoksa bu işin sonu kötü bitecekti. Tekrar yüzünü Ağrılı'ya çevirdi.

"Yaman alsın kızı içeri. Doktor var şu an evde, bir kontrol etsin."

Ağrılı kıza çevirdi bakışlarını. Kapamıştı yine kendisini. Başını iki yana salladı.

"Doktorunuz bir şey yapamaz! Oğluna söyle geri dursun."

"Yapma! Onu tutmam imkânsız. Sen bu gece burada ne

olduğunu bilmiyorsun." dedi Ekrem anlayış bekleyen bir sesle.

"Biliyorum. Kurban nasıl beklediyse o da bekleyecek! Ama önce bana bir cevap ver. O şerefsiz öldü mü?"

"Henüz değil. Alaz işini gördü ama Yaman henüz başlamadı." Kızın adı Ekrem'in ağzından doğal bir şekilde çıkmıştı.

Ağrılı başını salladı anladığını belirtircesine. Sonra ültimatom verir gibi konuştu.

"O şerefsiz ölmeden hiçbir şey konuşulmayacak! Kızın adı da edilmeyecek! Oğluna söyle, azıcık ona değer veriyorsa ihtiyacı olanı almasını sağlar."

Yaman kaşlarını çatarak adamın dediklerini dinledi. Ne demek istiyordu bu adam? Ekrem yan dönerek oğluna bir bakış attı. Neredeyse yalvarır bir sesle konuştu.

"Yaman, oğlum... Yapma böyle oğlum... Önce bir konuşalım. Sen de kendine hâkim ol."

"Tamam. İçeride konuşalım. Ben alırım Alaz'ı içeri. Kimse dokunmayacak!" dedi inatçı bir sesle.

Ekrem, onay beklercesine Ağrılı'ya baktı. Ağrılı başını sanki boşa uğraşıyorsunuz dercesine iki yana salladı. Kabul edercesine bir adım geri çekildi. Birazdan görecekti bu inatçı adam inadının sonunu.

Yaman, adamın yüzündeki onaylayan ifadeyi görünce elindeki silahı ağır hareketlerle beline takıp ileri doğru bir adım attı. Alaz'ı kucağına alma isteğiyle eğildi. Ellerini kıza uzatırken ummadığı bir tepkiyle karşılaştı. Elektrik çarpmış gibi hissetmişti. Şaşkınca hızla geri çekildi.

"Dokunma bana!" diye haykırdı Alaz kendini geri çekerek. Bakışları öfkeli, yüzü hırçındı. Titreyen gözlerini Ağrılı'ya çevirdi. Yalvarırcasına konuştu.

"Dokunmasın Ağrılı. Dokunmasın bana kimse." Dışarı çıktığından beri ilk defa konuşuyordu.

Ağrılı şefkatli bir yüz ifadesiyle önünde eğildi. Yumuşak bir sesle konuştu.

"Korkma kurban. Ben buradayım. Sen istemediğin sürece kimse dokunmayacak sana. Ama konuşulacaklar var kurban.

İçeri girmen lâzım. Burada böyle oturamazsın."

Gözlerinin altından korkuyla Ağrılı'ya bakarak, "Benim adımı biliyorlar!" diye fısıldadı. Kollarıyla bedenini sarmıştı.

"Adımı biliyorlar Ağrılı. Duydum... On üç sene... Tam on üç sene sonra adımı duydum... Söylediler... Biliyorlar... Nasıl bilebilirler ki? Adımı biliyorlar..." Kız öne arkaya sallanırken kelimeleri sayıklar gibi fısıltıyla söylüyordu.

Ağrılı uyaran bakışlarını, karmakarışık bir yüz ifadesi ve hüzünlü bakışlarla kıza bakan Yaman'a çevirip birkaç saniye ona baktı. Sonra gözlerini Yaman'dan ayırmadan kıza doğru kollarını uzattı. Kollarını onun bedenine sardı.

Yaman kımıldayamadı. Kızın durumu berbattı şu an. İhtiyacı olanı vermekten başka çaresi yoktu. Şu an ona ihtiyaç duymuyordu. Dişlerini sıktı. Gözlerini yumdu. Buna da katlanmak zorundaydı. Bunca sene sonra olmayacak bir mucize gerçekleşmişti ya. Buna da dayanabilirdi.

Değerlisi, duası yaşıyordu. Duyduğu andan itibaren hiçbir şey düşünemez olmuştu. Ne olduğunu, nasıl olduğunu bilmiyordu. O dakika umursadığı tek şey onun yaşadığıydı. Şu an başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Kalbi gümbür gümbür göğsünde atıyordu sevinçten. Göğüs kafesindeki tüm kemiklerin çatırdadığını duyabiliyordu. Mucizesi geri dönmüştü. Şu an her şeye katlanabilirdi. O yüzden ona dokunan ellere de katlanacaktı. Şimdilik... Bu gece bir atlatılsın... O bir iyi olsun... Sonra ondan başka kimse ona dokunamayacaktı.

Ağrılı, kızı kollarında sararak sakince konuştu.

"Biliyorum kurban. Biliyorum. Korkma. Onlar sana zarar verecek insanlar değil. Şimdi içeri gireceğiz. Uzun bir gece olacak. Konuşulacaklar var. Sen de toparlanacaksın. Oğuz seni içeri taşıyacak. Ben yanından hiç ayrılmayacağım. Ben hep yanındayım kurban, unutma bunu, tamam mı?"

Kız kollarını onun bedenine sarıp başını omzuna yasladı. Usulca başını salladı. Minicik bir kız çocuğunun çaresizliğiyle cevap verdi alçak sesle.

"Sen yanımda kal Ağrılı. Beni bırakma. Sen de beni bırakma."

Ağrılı sırtını sıvazlarken, "Asla bırakmam. Yanındayım ben." dedi yumuşak sesle. Sonra başını geriye çevirdi. "Oğuz! Al kurbanı içeri!"

Oğuz öne çıkarken Ağrılı yüzünü Fırat'a döndürdü. "Fırat! Söyle adamlara geri çekilsinler. Burada yirmi kişi bırak, gerisini yolla. Evi ara, anamı alıp buraya getirsinler acil."

"Tamam, baba!" dedi Fırat telefonu açarken.

Oğuz çoktan ileri çıkıp kollarını kızın bedenine sarmıştı. Kucağına aldığı kızla kapıdan içeri adımlarken Ağrılı peşinden geliyordu. Ekrem yana çekilerek yol vermişti. Yaman, Oğuz'a bakarak dişlerini sıktı. İkisi de birbirlerine kötü kötü baktı.

Oğuz iri bedeniyle evin içinde ilerledi, kucağında minicik kalmış olan kızı salondaki geniş kanepelerden birine bıraktı. Önünde diz çöktü. Şefkatli bir sesle konuştu.

"Kuzu, temizlenmen lâzım güzelim. Ellerini yıkayalım, üstünü değiştirelim, olur mu?"

Kız başını iki yana salladı hızla.

"Şimdi olmaz!"

"Neden?" diye sordu Oğuz şaşırarak.

Kız telaşla etraftaki insanlara baktı. Salon insan kaynamaya başlamıştı. Ağrılı, Fırat, Esat, Kerim, Adil endişeyle ona bakarken Yaman, Ekrem, Ragıp, Halime ve yandaki evde işini bitirip gelmiş olan Zeynep şaşkınlıkla bakıyordu.

Başını Oğuz'a yaklaştırarak ürkekçe fısıldadı. Bakışları öyle kırılgandı ki.

"Yürüyemiyorum abi... Şimdi olmaz..."

"Ben seni taşırım güzelim. "

Kız titreyen ellerine baktı. Ellerindeki kurumuş kandan teni görünmüyordu. Tüm vücudunu titreten bir ürperti bedeninde dolaştı.

"O şerefsizin kanı. Kırmızı. Oysa ben siyah olacağını düşünmüştüm. O şerefsizden kırmızı kan akmamalıydı."

Ellerindeki kararmış kırmızılığı gördükçe midesi kalktı. Kanlı ellerini ağzına bastırmak istemedi. Dudakları dokunamazdı onun kanına. Midesinde artan bulantıyla telaşla göz-

lerini Oğuz'a kaldırdı.

"Kusacağım." dedi gözleri dolarak.

Oğuz hızla gözleriyle etrafı taradı, o daha hareketlenmeden Yaman fırladı. Büyük sehpanın üstündeki gümüş çanağı alıp önünde diz çöktü ve aynı anda kız öğürtülerle çanağın içine kusmaya başladı. Yaman, bir eliyle çanağı önünde tutarken yüzüne düşen saçlarını arkaya atmak için elini uzattı.

Kız öğürtülerinin arasında elini sertçe öne uzatarak, "Dokunma!" dedi, sonra tekrar öğürmeye başladı.

Yaman elini geri çekti. İki eliyle çanağı önünde tutmaya devam etti. Zeynep ileri çıktı bu sefer. Sesi kontrollüydü. Arkasını döndü, "Ragıp abi, çocuklardan biri bana çantamı getirsin." dedi. Ragıp kapıya hareketlendi.

Kız birkaç dakika daha kusmaya devam etti. Ağrılı yanına gelip oturmuştu. Sırtını sıvazlıyor, saçlarını geriye topluyordu.

"Geçti kurban... Geçti... İyi olacaksın..."

Nihayet kızın öğürtüleri durulunca Ağrılı cebinden çıkardığı mendili kızın yüzüne doğru uzattı. Yaman elindeki gümüş çanağı Halime'ye uzattı. Halime acele adımlarla elindekiyle salondan çıktı.

Kız titreyen elleriyle mendili kavradı, ağzını sildi. Gözleri yorgun bakıyordu.

"Zilal Ana nerede?"

"Geliyor kurban... Az kaldı geliyor..."

Kız başını salladı yorgunca. Sonra yana kayarak başını Ağrılı'nın koluna yasladı. Eli adamın ceketinin ucunu kavradı.

"Siktir!" dedi Esat üzüntüyle.

Fırat ters ters ona baktı. O sırada Ragıp, elinde siyah çanta taşıyan bir adam ve Ayşe kapıdan içeri girdi. Fırat, Ayşe'ye doğru bir adım atıp kollarını uzattı. Ayşe, Fırat'a sarıldı sıkıca.

"İyi misin? Herkes iyi mi?"

"İyi güzelim. Herkes iyi. Sadece kuzu dağılmış durumda."

Ayşe endişeyle kanepede, Ağrılı'ya yaslanmış kıza baktı.

Yaman önünde yerde oturuyordu. Dizlerini göğsüne çekmiş, kollarıyla bacaklarını sarmıştı. Gözünü bile kırpmadan kıza bakıyordu. Tek laf etmiyordu. Bir an duraksadı. Manzarayı görünce, "Yine sessizlik mi başlayacak?" dedi düşük bir sesle. Fırat sadece omuzlarını silkti.

Zeynep o sırada kızın önünde diz çökmüştü. Yumuşak bir yüzle ona bakıp alçak bir sesle sordu.

"Seni muayene etmeme izin verir misin?"

Kız yorgun bakışlarını ona çevirdi. Başını iki yana salladı. Zeynep üsteledi.

"Canın yanmayacak, söz veriyorum. Sadece basit bir muayene?"

Kız kararlı gözlerle bakıp tekrar başını iki yana salladı. Tuttuğu ceketin ucunu daha sert kavradı.

"Doktor Hanım. Merak etme, iyi olacak... Biraz zamana ihtiyacı var." dedi Oğuz ayakta dikilirken.

Zeynep tam karşı çıkacakken Ayşe araya girdi.

"Zeynep! Muayene istemiyorsa olmayacak."

"Abla, görmüyor musun çok bitkin?" Umursamadan kıza döndü. "Hiç değilse tansiyonunu ölçseydim. En son ne zaman uyudun? Ne zaman yemek yedin?" diye sordu. Kız çok zayıftı ve tüm gücü tükenmiş gibiydi.

Kızdan sinirli olduğu belli olan bir gülüş çıktı. Zeynep'e küçümseyerek bakarken dudakları kıvrılmıştı.

Oğuz araya girdi. "Doktor Hanım? Üsteleme. İki sorunun karşılığı da yok."

"Ne demek yok?" dedi Zeynep. Ayağa kalkıp Oğuz'a bakarak diklendi.

Oğuz, sakin sakin karşısındaki minik bedene bakarken rahat bir sesle cevap verdi.

"İkisi de hatırlamayacağı kadar uzun zaman önce demek!"

"Ya siz hepiniz manyak mısınız?" diye bağırdı Zeynep iki elini yanlara açarak. Artık bu olanlara çıldırmak üzereydi. "Kız neredeyse bir krize girmek üzere. Nasıl bu kadar rahat olabiliyorsunuz? Muayene etmeme izin vermek zorundasınız!"

"Asıl krize girmesini istemiyorsan uzak dur!" dedi Oğuz.

"Sen kimsin be?" dedi Zeynep yüzünü buruşturarak.

Yaman başını bile çevirmeden cevap verdi sakin bir sesle. Gözleri kızın üzerindeydi.

"Yarma bu işte. Demiştim ben sana."

"Yarma senin gibilere denir!" dedi Oğuz ters bakışlarını Yaman'a indirerek. Yaman umursamazca omuz silkti. Fırat ileri çıktı. Kolunu Zeynep'in omuzlarına sarıp geri çekti.

"Zeynep, güzelim, kuzuya şimdi yaklaşamazsın. İzin vermez. Üstelersen o zaman kriz geçirir."

Zeynep inanmaz bakışlarını Fırat'a dikti ancak kabul etmekten başka çaresi yok gibi görünüyordu. Kabullenir bir sesle, "En azından bir şeyler yemesini sağlayın. Yüzü çok renksiz, vücudu çok zayıf. Anoreksik gibi görünüyor!" dedi.

Fırat onaylayarak başını salladı.

"Anam gelsin, önce bir temizlesin kuzuyu. Sonra yediririz bir şeyler." dedi yumuşak bir sesle.

"Çıkmışlar mı yola?" diye sordu Ağrılı.

"Birazdan burada olacaklar baba." dedi Fırat.

Ekrem ve Ragıp ağır adımlarla ilerleyip Ağrılı ve kızın oturduğu kanepenin karşısındaki kanepeye oturdular. Diğerleri de buldukları boşluklara yerleşmeye başladı. Masanın etrafındaki sandalyeler çekilmiş, neredeyse bir halka oluşturulmuştu kızın etrafında.

Ekrem önce kıza, sonra Ağrılı'ya baktı.

"Ne zaman başlayacaksın konuşmaya?" dedi sakin bir sesle.

Ağrılı bakışlarını kaldırıp ona baktı. "O şerefsiz gebermeden tek kelime yok. Söz verdim şerefim üzerine."

Ekrem bakışlarını oğluna çevirdi. Yaman, sanki babasının kendisine baktığını hissetmiş gibi başını ona çevirdi. Yüzünde şimdi dingin, herkesi huzursuz edecek bir sakinlik vardı. Bakışlarında parlayan sadist ışığı saklayamıyordu. Herkesi ürperten bir gülüşle dudakları kıvrıldı.

"O şerefsiz öyle kolay ölemeyecek. Ben duyacaklarımdan hoşlanmayacağım. Onların acısını da çıkarmadan yolcula-

mam onu. Her şeyi duyacağım, sonra cezasını keseceğim."

"Hiçbir şeyi riske atmam! O şerefsizin öldüğünü görmeden tek laf çıkmayacak benden!" dedi Ağrılı.

"Olur. Birlikte aşağı iner beraber oynarız!" dedi Yaman hastalıklı bir tınıyla.

Fırat kaşlarını çattı, Oğuz ona doğru bir adım attı, Esat sinirle konuştu.

"Psikopat mısın lan sen? Ne biçim laf ediyorsun?"

Yaman alaycı bakışlarını Esat'a çevirdi.

"Kıskandın mı sana davet çıkmadı diye? E çok kıskandıysan sen de gel. Ben paylaşımcı biriyim."

"Yaman!" dedi Ayşe uyaran bir sesle. "Saçmalama! İnsanları korkutuyorsun."

"Korksunlar! Hatta öyle bir korksunlar ki önümde durmasınlar. Ben bir açıklama almadan kimse o şerefsize dokunmayacak!"

"Ulan ben senin..." diye öne çıkan Oğuz'u, Ağrılı durdurdu.

"Oğuz! Geri dur!"

"Baba, manyak bu! İzin ver keseyim biletini!" dedi ters ters Yaman'a bakarak.

Yaman küçümseyerek cevap verdi. "Kaç kişiyle?"

Ağrılı ikisine de aldırmadı. "Geri durun! Bizden kimse bu genç adama dokunmayacak."

Üç oğlu da şaşkınca babalarına baktı. Fırat "Baba?" derken sesinde itiraz dolu bir tını vardı.

"Ben biliyordum böyle olacağını. Hiçbiriniz ona dokunmayacaksınız!"

"Ne demek sen biliyordun?" diye sordu Ekrem öne çıkarak. Dirseklerini dizlerine dayamıştı. Soru dolu bakışlarını karşısındakine dikmişti.

Ağrılı ilk defa, küçük de olsa bir açıklama yaparak cevap verdi.

"Tahir söylemişti böyle olacağını." dediği anda Ragıp da öne çıktı soru dolu gözlerle. Ekrem şaşkınlıkla sordu.

"Tahir mi? Sen Tahir'i nereden tanıyorsun?"

Yaman çatık kaşlarıyla gözlerini Ağrılı'ya dikti.

"Bu gece bütün cevapları vereceksin Sadık Ağa! Ben o cevapları almadan aşağıdaki iblisi cehenneme göndermem!" dedi dişlerinin arasından.

Ağrılı anlayışlı bakışlarını ona çevirdi. Başını salladı onay vererek.

"Zilal gelsin, kurbanı bir toparlasın... Bu gece bütün sorular cevap bulacak ama sen, o itin kaçmayacağından emin ol! Öldüğünü görmeden tek soruya cevap vermem!"

"O it, tek bir santim bile bulunduğu yerden kımıldayamaz!" dedi Yaman sert bakışlarla bakarak.

Ağrılı yine başını salladı. Yaman birden yerden kalktı. Başını kapıdaki adama çevirdi.

"Kürşat'ı çağır bana!" dedi emreden bir sesle.

Kapıdaki çoktan fırlamıştı.

"Kürşat'ı ne yapacaksın? Halit'i bırakmak istemez şimdi." dedi Ekrem.

"Kürşat'la oyun oynayacağız biraz. İyi işte. Halit'in hırsını çıkarır o da." dedi yine sadist bir sesle.

Zeynep gözlerini devirdi. Sinirle konuştu.

"Ben doktorum ya! Bari benim yanımda böyle psikopat psikopat konuşma!"

Yaman sinirle ona baktı. "Umurumda bile değil doktor olman! Senin abin de o şerefsiz yüzünden öldü bugün Nermin'le! O şerefsiz olmasaydı o kaza da olmayacaktı!" diye bağırdı Zeynep'e.

Alaz, annesinin adını duyunca neden söz ettiklerini anlamıştı. Şu an dünyadan kopuk gibi görünse de konuşulan her şeyin farkındaydı. Sadece bu insanların onu nasıl tanıdıklarını bilmiyordu.

"Kaza değildi!" diyen kelimeler istemsizce dudaklarından fırladı. Başını yasladığı omuzdan kaldırmadı. Dalgın dalgın yere bakıyordu.

Herkes ona döndü şaşkınlıkla.

"Ne?" dedi Yaman. Donmuş gibi kıza bakıyordu.

Ayşe bedeninden bir ürpertinin geçtiğini hissetti. Fırat'ın yanından kalkarak ağır adımlarla kızın karşına geçip yavaşça aşağıya çöktü.

Ellerini uzatarak kızın eline dokundu. Yumuşak bir sesle sordu.

"Ne demek kaza değildi güzelim? Benim abim, Nermin ablayla trafik kazası geçirip hayatını kaybetti."

Kız utanç dolu gözlerini Ayşe'ye kaldırdı. Demek Halil, Ayşe'nin abisiydi.

"Kaza değildi..." diye mırıldandı tekrar. Ürkekçe devam etti. "Halil, annemle beraber intihar sürüşü yaptı... Benim yüzümden." dedi suçluluk dolu bir sesle.

Ayşe birden kalçasının üstüne yere çöktü. Donmuş gibi kıza bakıyordu. "Ne?" diye fısıldadı.

Herkes şaşkınlıkla kıza bakıyordu. Bunu hiçbiri bilmiyordu. Sadece babası biliyordu ve sadece ona anlatmıştı gerçeği. Gerçeği bilen, hayatta kalan tek kişi kendisiydi. Ağrılı, gerilen bedenini hafifçe çevirerek bakışlarını kıza indirdi.

"Kurban, ne diyorsun sen?" diye sordu ürkütmemeye çalıştığı bir sesle.

Kız omuzlarını silkti. Biraz daha Ağrılı'ya sokuldu. Yüzünü adamın göğsüne gömdü. Boğuk çıkan bir sesle, "Benim yüzümden Ağrılı... Annem benim yüzünden öldü... Halil benim yüzümden öldü..." dedi gözlerinden yaş akarken.

Kimseden tek ses çıkmıyordu. Kimse nefes dahi almıyordu sanki. Kulaklarda yalnızca kızın ağzından çıkan sözler çınlıyordu.

Tam o sırada kapıdan Zilal Ana girdi.

"Kuzum?" diyen sesle herkes başını kapıya çevirdi. Yüzlerdeki şok görülmeyecek gibi değildi. Zilal insanların yüzünü görünce duraksadı. Şaşkınlıkla kocasına baktı.

Ağrılı çabucak toparlandı. "Zilal Hanım, kurbanı temizlemek lâzım. Evdekilerden yardım al, kızı temizleyin." Sonra bakışlarını diğerlerinin yüzünde dolaştırdı.

"Bu gece uzun olacak! Anlaşılan o ki daha herkesin bilmediği çok şey var!"

Kollarıyla kızı kendine bastırdı. Başını eğdi.

"Kurban! Oğuz taşısın seni, anan geldi, güzelce temizlen. O şerefsizin izi kalmasın üstünde."

Ekrem ayağa kalkarak gelen kadına başını çevirdi.

"Hoş geldiniz Zilal Hanım. Halime size yardım eder. Sonra oturur, uzun uzun konuşuruz. Bu şekilde karşılama pek olmadı, kusurumuza bakmayın."

"Estağfurullah! O nasıl söz! Kuzum iyi olsun, ben başka bir şey istemem!" dedi Zilal Hanım şefkatli bir yüzle kıza doğru ilerlerken.

"Halime! Zilal Hanım'a yardım et, Alaz'ı temizleyin beraber." dedi Ekrem, salonun bir ucunda duyduklarından donup kalmış kadına bakarak.

Halime şaşkınlıkla Ekrem'e baktı. Hâlâ kendisini toparlayamamıştı. Halil, kız için hayatından vazgeçmişti. Giderken bile mertliğini, fedakârlığını göstermişti. Toparlanmaya çalışarak, başını salladı hızlıca. Tam salondan çıkacakken Yaman seslendi arkasından.

"Halime abla. Benim odamdaki banyoyu kullanın! Dolaptan uygun giyecek bir şeyler bulursun."

Halime yalnızca başını salladı. Zilal o sırada kızın yanına oturmuştu. Kocasına sokulmuş, perişan haldeki kızın saçlarını okşadı.

"Kömür saçlım. Çimen gözlüm... İyi misin kuzum? İyi misin annem?"

Kız gözlerini ona çevirirken başını iki yana salladı. Yanaklarından yaşlar akarken iç çekti.

"Hepsi benim yüzümden Zilal Ana! Hepsi benim yüzümden..."

"Hiçbir şey senin yüzünden değil kuzum. Hiçbir şeyde senin suçun yok. Yüreğine koyma o ağırlığı. Suçun olmadığı bir yükü taşıma kuzum." dedi saçlarını okşamaya devam ederken.

Kız başını iki yana salladı kabullenmeyerek.

"Ben olmasaydım kimse zarar görmezdi. Ben doğmasaydım hepsi yaşardı."

"Saçma!" diye bağırdı Yaman hırsla. "Sen doğmak zorundaydın!"

"Yaman!" diyen uyarıcı ses Ekrem'den geldi.

"Doğmak zorundaydı!" dedi Yaman inatçı bir sesle.

"Şimdi sırası değil oğlum." dedi Ekrem sakin bir sesle.

"Atsın kafasından bu düşünceyi! O doğmak zorundaydı."

Ekrem gözlerini yumarak sözünü kesti. "Yaman! Başlamayalım oğlum! Şu an bu inatçı tavır, bizi daha çok karmaşaya sürükler."

"Saçmalamasın o zaman!"

Ekrem 'Tamam' dercesine başını salladı.

"Bak, halini görüyorsun oğlum. Gitme artık üstüne. Alaz bir kendini toplasın... Sonra her şeyi konuşalım. Sokacağız yoluna oğlum. Her şey yoluna girecek."

Yaman sinirle elini kısacık saçlarına götürdü, çekiştirmeye başladı. Salona girmiş, sessizce bakan Kürşat'la göz göze geldi.

"Kürşat! Aşağıya iniyoruz."

"Tamam abi." dedi başını sallayarak. Halit'in acısını çıkaracaktı o da.

Zilal'in sesini duydular. "Oğuz, al kuzuyu kucağına annem."

Oğuz, kızı kucağına alırken Alaz başını Oğuz'un göğsüne yasladı. Kapının önünde bekleyen Halime eliyle yolu gösterdi. Oğuz önde, Zilal arkada, salondan çıktılar.

Yaman arkalarından baktı dişlerini sıkarak. Yarmanın ona her dokunuşunda bedeni geriliyordu. Ona kimse dokunmamalıydı. Onundu o! Sadece onun!

Fırat uzanarak Ayşe'yi oturduğu yerden kaldırıp kollarına aldı. Babasının oturduğu kanepeye yan yana oturdular. Ayşe hâlâ şoktaydı. Yüzündeki tüm kan çekilmişti.

"Fırat?" diye mırıldandı gözleri karşıda. "Bu nasıl olur? Ne dedi, duydun mu? İntihar sürüşü dedi."

Zeynep, tıpkı ablası gibi donmuş bir yüzle karşısında oturuyordu. İki kardeş birbirlerine baktı. Zeynep başını iki yana salladı.

"Doğru olamaz, değil mi? Doğru değildir. Hem bilemez ki o... O zaman sadece bebekti."

Artık kızın kim olduğunu herkes anlamıştı. Sadece bunun

nasıl olmuş olabileceğini bilmiyorlardı.

Ağrılı ikisine de anlayışla baktı. Yumuşak bir sesle konuşurken elini kaldırıp Ayşe'nin sırtını sıvazladı.

"Kızım, üzülmeyin diyeceğim ama boş laf biliyorum... Ancak bilmediğiniz çok şey var... Hele kurban bir toparlansın, hepsini konuşuruz. Siz yüreğinizi karartmayın yeter. Bugün yasınız var, biliyorum. Yüreğinizi iyice karartmayın kızım..."

Zilal Ana, Oğuz'un banyoya bıraktığı kızı tutarak kapıyı kapattı arkasından. Kızı güzelce yıkayıp temizleyecekti. Oğuz odadan çıkarken Halime, Yaman'ın dolabından bulduğu beyaz, kısa kollu pamuklu bir tişört ve siyah eşofman altını yatağın üzerinde koydu.

* * *

Yaman, Kürşat'la beraber bodruma indi...

Çakal, bağlı olduğu sandalyede perişan halde görünüyordu, Yaman en ufak bir acıma duygusu hissetmedi. Seri adımlarla ilerledi ve adamın karşısına dikildiğinde, hiç beklemeden balyoz niteliğindeki yumruğunu, kan revan içinde olan surata indirdi. Çakal yumruğun şiddetiyle sarsıldı ve sandalyeyle birlikte sol yanının üstüne düştü.

"Kaldır!" dedi Yaman, Kürşat'a çenesiyle yerdekini işaret ederek.

Kürşat, ileri adımlayıp adamı omuzlarından tutarak tekrar oturur vaziyete getirdi. Sakin bakışları Yaman'a çevrildi. Yaman'ınsa yüzündeki ifade Kürşat'ı şaşırtır nitelikteydi. Gözleri öfke doluydu ancak dudaklarında garip bir gülümseme vardı.

"N'oldu lan, şerefsiz? Canın mı yandı?" dedi sadistçe, eğlendiği belli bir sesle. Bedenini öne doğru eğmiş, Çakal'ın yüzüne yüzünü yaklaştırmıştı.

"Senin var ya... Bu gece kan akmayan hücreni bırakmayacağım ama hiç endişelenme. Yavaş yavaş olacak. Öyle kolay

kurtulamazsın. Yaptığın her kötülüğün bedelini bu gece ağır ağır ödeyeceksin."

Hızla başını ileri atıp Çakal'ın alnının ortasına bir kafa attı. Çakal sandalyeyle birlikte geriye doğru sallanırken başı arkaya doğru kopacakmış gibi savruldu. Boyun damarları gerilirken dudaklarının arasından acı dolu bir inilti çıktı. Öne doğru tekrar sallandı ve oturduğu sandalye yeniden dört bacağının üzerine sabitlendi. Acı dolu bakışlarını Yaman'a kaldırdı. Fısıltıyı andıran bir sesle kan dolu ağzından "Uzatma... Bitir..." kelimeleri döküldü yalvarırcasına.

Yaman tüyleri ürperten bir kahkaha atarken başı arkaya doğru savruldu. Derinliklerinde ölüm görünen gözlerini, yeniden karşısındaki adama dikti.

"Uzatmayayım öyle mi?" dedi pis pis sırıtarak. "Daha yeni başladık ama..." dedi dudaklarını büzüp yaramaz bir çocuk gibi yüzünü asarak. Ardından aniden kolunu kaldırıp tekrar sert bir yumruğu adamın çenesine indirdi. Çakal acıyla haykırdı. Çenesi yana doğru kaymıştı ve Kürşat görüntüden, adamın çenesinin çıktığını anladı. Çakal konuşmakta zorluk çekerek, anlaşılmaz kelimeleri çıkarmaya çalışıyordu çarpılmış dudaklarının arasından. Gözlerinden yaşlar akıyordu ve aciz, küçük bir çocuk gibi omuzları sarsılarak ağlıyordu.

"Acı... merhamet... göster..."

"Ulan, sen merhamet gösterdin mi ki benden merhamet dileniyorsun, orospu çocuğu!"

Yaman'ın sesi bodrumda kükremişti. Gözlerindeki ölümcül bakış, Çakal'ın bu gece kolay kolay ölmeyeceğine işaretti. Yaman tüm merhametini, tüm acıma duygusunu bodruma inmeden benliğinin en derinlerine gömmüştü.

"Nasıl? Biraz evvel aldığın haber koydu mu sana? Başaramadın değil mi? Kazanamadın!" dedi Yaman zevk dolu mutlu bir sesle. "Tahir amcam öldükten sonra bile yendi seni! Ananın amına koydu mu ibnenin evladı?" dedi Yaman keyifli bir sesle.

Kürşat'ın, Yaman'ın delirdiğini zannettiği bir kahkaha çıktı genç adamın dudaklarından. Cam gibi bakışları ışıl ışıl

parlarken Kürşat'a çevirdi başını.

"Biliyor musun Kürşat? Bu orospu çocuğu bana işkence ederken bile umursamamıştım. Sanıyordum ki bana en büyük ıstırabı vermişti en sevdiğimi benden aldığı gün. Daha beteri ne olabilirdi ki? Ama bu gece bir mucize gerçekleşti. Tahir amcam sayesinde hem de. Tahir amcam öldükten tam on üç yıl sonra bile bu şerefsize öyle bir taktı ki, kıçına giren çıkmaz artık bunun!"

Bakışları boş bodrumda dolandı keyifle ve tam o sırada ilerideki masaya gözleri ilişti. Bakışları masa ve Çakal arasında gidip geldi, sonra dudaklarının kenarı yine sadist bir gülümsemeyle kıvrıldı. Çenesiyle masayı gösterip Kürşat'a, "Boşalt masanın üstünü!" dedi. Çakal yan gözle masaya bir bakış attı korkuyla. Sonrasında başına neler geleceğini anlamış gibiydi. Tekrar omuzları sarsılırken homurtulara benzer seslerle, "Hemen bitir..." dedi yalvarırcasına. "Öldür artık beni."

Kürşat, masanın üzerindekileri indirip kenara koydu ve Yaman'a döndü "Ne yapıyoruz abi?" diye sordu sakin bir sesle. Bu gece o da en az Yaman kadar merhametsizdi. Halit ölümden dönmüştü ve hepsi bu şerefsizin yüzündendi. Yaman ileri adımlarken Kürşat'a komut verdi.

"Çöz iplerini, masanın üzerine yatıracağız. Zeynep ablayı hep kıskanmışımdır. Ameliyat nasıl yapılıyor merak ediyordum, bu gece bu merakımı gidereyim bari. Hazır elimizde kadavra da var..." deyip bir an duraksadı. "Pardon ya... Henüz kadavra olmadı değil mi?" dedi. Kürşat'a bakarken masumca açtığı gözleri teyit bekliyordu.

"Yok abi ama yaparız, sen merak etme. Benim de bir dalak alacağım var zaten. Hem ilim irfan öğreneceğiz sonuçta. İnsanlığa hizmet etsin puşt! Şimdiye kadar bir boka yaramadığı belli."

"Haklısın Kürşat. Kesinlikle şimdiye kadar bu puştun insanlığa bir faydası olmadı. Şimdi ilme hizmet edecek."

Yaman ve Kürşat, Çakal'ın ağlayarak yalvarmalarına aldırmadan, kollarının altından tuttukları adamı sürükleyerek

üstü boşalan masaya sırt üstü yatırdılar. Bedenine kısa gelen masadan aşağı sarkan kol ve bacaklarını masanın bacaklarına iplerle bağlarlarken Çakal hâlâ yalvarmaya devam ediyordu.

"Ben ettim... sen etme... acı bana... merhamet..."

"Tabii merhamet..." dedi Yaman dişlerinin arasından başını sallayarak. Çakal'ın tepesine dikildi. "Sen kime merhamet gösterdin lan? Seni istemeyen, senden nefret eden bir kadına hayatı zindan ettin, herkesin hayatını cehenneme çevirdin. Üstelik kendi karın ve çocuğun varken düştün peşine. Sırf sen istiyorsun diye, öyle mi? Bir bebeğe kıymaya kalktın. Hatta daha iki saat öncesine kadar kıydığını da sanıyordum. Ben sana merhamet gösterir miyim ulan? Sana merhamet gösterecek son kişi bile değilim. Tam on üç yıldır bu anın gelmesini bekliyorum ben. Tüm sevdiklerimin intikamını alabilmek için dayandım her şeye, bana yaptıklarına. N'oldu orospu çocuğu? Benim sesim çıkmamıştı, sen de dişini sık azıcık. Adam değil misin?"

"Ben bunda pek bir adamlık göremiyorum abi." dedi Kürşat masanın diğer tarafında tiksinerek Çakal'a bakarken.

"Öğreteceğiz Kürşatçığım..." dedi Yaman sinsi sinsi Çakal'ın dehşetle açılmış gözlerine bakarak. "Öğreteceğiz..." diye tekrarladı.

Çakal, çıkan çenesinin elverdiği ölçüde bağırıp yalvarmaya devam ederken Yaman, Kürşat'ın kenara koyduğu aletlerin arasından keskin uçlu bir bıçağı eline aldı ve masaya yanaştı.

"Hadi, ameliyata başlayalım artık..." dedi bıçağın ucunu Çakal'ın karın boşluğuna dayayarak.

"Yapma!" diye haykırdı Çakal çıkarabildiği en güçlü sesle. "Yapma!"

"Sen şansını çoktan kaybettin! Sana ne merhamet göstereceğim ne de acıyacağım. Cehennemin ta dibine gideceksin! Sana yapacağım tek iyilik, önden fragmanı göstermek olacak!" dedi Yaman dişlerinin arasından.

Karşısında şu anda acizce yalvaran ve ağlayan adama karşı hissettiği tüm nefret, gözlerinden açıkça okunuyordu. Ça-

kal o gözlere baktığı anda artık her şey için çok geç olduğunu anladı. Bu gece cehenneme gitmeden cehennemi yaşayacaktı. Yaptığı tüm kötülükler, geçmişte onun yüzünden acı çeken onca insanın ruhu sanki etrafını çevrelemişti. Etlerine sanki her birinin tırnakları geçiyor ve derisini yoluyorlardı. Acıyla haykırırken gözünden akan yaşlar, burnundan akan sıvıya ve yüzünü bulayan kana karışıyor, yol yol akarak yattığı masaya damlıyordu. İnsafsızlığının bedelini çok ağır ödüyordu ve Yaman'ın da dediği gibi bu yalnızca başlangıçtı. Bu gece çok uzun olacaktı.

* * *

Alaz yıkanıp temizlenmiş, üzerine birkaç beden büyük gelen kıyafetlerle Oğuz'un kucağında, aşağı indi. Bacaklarının üzerinde duramıyordu. Gözleri uykusuzluktan kapanıyordu ancak uyuyamazdı. Bu kadar insanın içinde çığlıklarla uyanmak istemiyordu. Tüm hayali, Çakal ölünce kâbuslarının da biteceğine dairdi ancak emin olamıyordu. Hem o şerefsiz hâlâ ölmemişti hem de bu kadar insanın içinde bu riski alamazdı. Yalnız kalıp uyuduğunda görecekti, ruhu huzura kavuşmuş mu kavuşmamış mı?

Tekrar Ağrılı'nın yanına oturup bacaklarını altına topladı. Başını yine adamın omzuna dayadı. O sırada üstü başı kan içinde Yaman göründü salonun kapısında. Yanındaki Kürşat'ın da ondan farkı yoktu.

Ekrem oğluna, tasvip etmez bakışlarla baktı. "Öldü mü?" diye sordu düz bir sesle.

Yaman çenesini kaldırarak bir cık sesi çıkardı. Bakışlarına yine o sadistçe ışık oturdu.

"Daha değil! Bu kadar kolay olmaz!"

"Manyak lan bu! Psikopat harbiden!" diye fısıldadı Esat yanındaki Kerim'le Adil'e. Diğerleri de tuhaf bakışlarla Yaman'a bakıyordu.

Ekrem sıkılmışçasına başını sağa sola büktü. Ragıp yanın-

da otururken ondan daha rahattı.

"Hak etti abi." dedi Ragıp Yaman'a destek vererek. Gözlerinde gururla Yaman'a bakıyordu.

"Ben temizlenip geliyorum..." Tam dönüp uzaklaşacakken geri çevirdi başını. "Halime abla yiyecek bir şeyler getirdi mi Alaz'a?"

Hepsi boş boş ona bakarken kaşlarını çattı. "Halime abla!" diye gürledi kızgın çıkan bir sesle.

"Efendim Yaman!" dedi Halime mutfaktan telaşla çıkarken.

"Niye hâlâ yiyecek bir şey gelmedi Alaz'a?"

"Hazırlıyorum Yaman. Taze sıcak çorba yaptım şimdi. İki dakika içinde getiriyordum ben de."

"Acele et abla!" der demez hareket etti. Sonra yine aniden durdu. Uyaran bir sesle devam etti. "Abla! Dikkat et, çorba kırmızı renkli olmasın! Tepside de kırmızı renkli tek bir şey görmeyeceğim! Ayrıca evi turla, etraftaki kırmızı renkli her şeyi kaldır!"

Ne şaşkınca ona bakan gözleri umursadı ne de ağzı bir karış açık kalmış olan Halime'ye baktı.

Oğuz gözlerini kısarak Fırat'a baktı. "Nereden biliyor lan bunu?" diye sordu.

Fırat dalgın gözlerle Yaman'ın en son göründüğü noktaya bakarken omuzlarını silkti. O da merak etmişti bunu nasıl bilebildiğini ama cevabı yoktu.

Yaman temizlenip aşağı indiğinde, Alaz bağdaş kurduğu bacaklarının üzerinde duran tepsiden ağır hareketlerle önündeki çorbasını kaşıklıyordu. Yaman'ın da üzerinde beyaz tişört, siyah eşofman altı vardı. Tavırları bütün mesajları vermeye yönelikti. Alaz onundu! Herkes bunu böyle bilecek, böyle kabullenecekti!

Yaman rahat hareketlerle babasıyla Ragıp'ın yanına oturdu. Alaz başını kaldırıp kimseyle göz göze gelmiyordu. Sadece Ağrılı'nın yakınlığına ihtiyacı vardı.

Yaman gözünü bile kırpmadan kızı izliyordu. Hâlâ karşısında olduğuna inanamıyordu. Hissetmişti... Demek ki his-

setmişti ki kızı gördüğü ilk andan itibaren kafasından atamamıştı. Alaz, onun duasıydı. Mucizesi... Yalnızca ona ait olandı. Bunca zaman o yüzden onu düşüncelerinden uzaklaştıramamıştı. Hatta öldüğünü kabullenmek zorunda kaldığı zamanlarda bile bir yerlerde olduğunu düşünerek kendini avutmaya çalışmıştı. Karşısındaki kızı ilk gördüğü anda ona nasıl çekildiğini hatırlıyordu. Çekilmişti... Çünkü bu çok normaldi. O, onun dualarının karşılığıydı. Niye çekilmesindi ki?

Yaman'ın sanki bir mucizeye bakar gibi hayranlıkla kıza dikili tuhaf bakışları, Ağrılıların dikkatini çekmeye başlamıştı. Oğuz hafifçe dikkat çekmek ister gibi öksürdü. Yaman duymadı bile. Gözlerini bile kırpmadan Alaz'a bakıyordu. Dudaklarının ucunda hâkim olamadığı bir kıvrılma vardı.

"Arkadaşım! O bakışlarına bir hâkim olsan?" dedi Oğuz uyaran bir sesle.

Yaman başını ona çevirdi. Gözlerini kısarak baktı. "Sen o çenene bir hâkim olsan?" dedi tehdit dolu bir sesle.

"Çeneme hâkim olurum da yumruklarımı bilemiyorum. Suratını dağıtmamı istemiyorsan çek o garip bakışlarını kızın üzerinden!" dedi Oğuz dik dik bakarak.

"Asıl bana ait olandan sen çek bundan sonra ellerini! Ona bir daha dokunmayacaksın! Yoksa ellerini keserim!" dedi Yaman kararmış gözlerle Oğuz'a bakarak.

"Kim sana ait lan? Ne saçmalıyorsun?"

"O benim! Hep benimdi! Hep benim olacak!" dedi Yaman bastırarak.

"Yaman!" dedi Ekrem gözlerini devirerek uyaran bir sesle.

"Hiç Yaman deme baba bu sefer! Bilsinler! O bana ait! Hepsi bilsin! Ayrıca sen de tek laf edemezsin artık. Yalanların tek tek ortaya çıkıyor!" dedi kızgın gözlerini babasına çevirerek.

Salondakiler Yaman'ın sözleriyle şaşkınca ona bakarken Ekrem şok olmuş bir yüzle oğluna baktı. Kırgınlığı bakışlarından okunuyordu.

"Ne yalanı?" dedi duyulur duyulmaz bir sesle.

"Yaşadığını bildiğin halde bana söylemedin! Bütün haya-

tüm boyunca bir yalana inanmamı sağlamaya çalıştın!"

Ekrem başını iki yana salladı. Alaz elinde kaşık başını kaldırmış, iki adama bakıyordu şaşkınca.

"Ben sana yalan söylemedim Yaman. Bu geceye kadar ben de senin bildiğini biliyordum!"

"Nasıl bildin o zaman Alaz olduğunu? Nasıl tanıdın?" Gözlerini kısmış, babasına bakıyordu hesap sorarcasına.

Ekrem ses çıkaramadan oğluna baktı. Yaman, intikam alır gibi bir sesle gözlerini kısarak alayla konuştu.

"Dur, ben sana söyleyeyim! Tahir amcamın ölümünden yola çıktın! Çünkü aslında nasıl öldüğünü biliyordun! Ve bana söylemedin!"

"Yaman!" dedi Ekrem anlayış bekleyen bir sesle.

"Hayır baba! Bu sefer olmaz! Bu sefer anlayış yok! O çakal iti yalanlarıyla arkasından atıp tutarken bana, Tahir amcan iki kurşunla öldü dedin! Bana gerçekten nasıl öldüğünü söylemedin! Affetmemi bekleme. Böyle yalan olmaz!"

"Yaman! O zaman bu gerçeği kaldıracak durumda değildin hatırlarsan! Sana bunu söyleyemezdim çünkü o zaman öyle gerekti."

Yaman, Ekrem'in neden söz ettiğini çok iyi biliyordu ancak umursamadı.

"Sonradan söyleyebilirdin!" diye sert çıktı.

"Sonradan söylemek istedim... Ama artık hiçbir şeyi değiştiremezdik ve senin bir daha sarsılmanı istemedim oğlum." dedi Ekrem yumuşak bir sesle.

Yaman kabul etmez gibi başını iki yana salladı.

"Yok baba! O kadar kolay değil! Artık hiçbir şey öyle kolay olmayacak! O zamanlar küçüktüm, birçok şeye gücüm yetmiyordu ama artık her şey değişti! Artık istemediğim bir şeyi bana zorla yaptıramazsınız! O zaman size yalvarmıştım! Bizi ayırırken size yalvarmıştım yapmayın diye. Ama beni dinlemediniz! Sonra da o kahrolası kaza oldu. Bak, şimdi öğreniyoruz ki o da kaza değilmiş! Bana yirmi üç yıldır azap çektiriyorsunuz! O azap bitti artık! Kimin ne dediği ne düşündüğü umurunda değil! Alaz burada kalacak! Onun evi

burası. Ve ait olduğu yerde kalacak! O bana ait! O benim! Herkes bunu kabul edecek!"

Alaz, elinde kaşık tıpkı diğerleri gibi şaşkın şaşkın karşısındaki adama bakıyordu. Kaşlarını çattı. Ne zırvalıyordu bu manyak? O kimseye ait falan değildi. Tanımıyordu bile onu. Ruh hastası, saçma sapan konuşuyordu. Gözlerinin altından kızgınlıkla ona baktı. Gürültülü bir şekilde kaşığı tepsiye bıraktı. Herkes dönüp ona baktı. Yaman sorgulayan bakışlarını ona dikmişti. Alaz gözlerinden ateşler çıkararak sordu kısık bir sesle.

"Sen ne saçmalıyorsun? Kim kime aitmiş? Kim nerede kalıyormuş?"

Yaman en ufak bir duraksama yaşamadı. "Senin evin burası! Burada kalacaksın!"

Alaz başını iki yana salladı. "Saçma! Burada asla kalmıyorum! Neden kalacakmışım?"

"Çünkü burası senin evin de o yüzden. Buranın yarısı babanındı! Artık senin!"

"Siz kimsiniz be? Kimsiniz siz?" Kafası karmakarışıktı. Başını Ağrılı'ya çevirdi. "Ne diyor bunlar Ağrılı? Ne saçmalıyor bu? Ben hiçbir şey anlamıyorum. Sen bir şey biliyor musun?"

"Kurban, sen çorbanı bitir. Her şeyi konuşacağız ama senin istemediğin hiçbir şey olmayacak, merak etme! Sen nerede istersen orada kalacaksın!" dedi yılmaz bakışlarını Yaman'a dikerek.

"Burada kalacak!" dedi Yaman dik bakışlarını Ağrılı'ya sabitleyerek. "O bana ait! Kimse alamaz artık onu benden!"

Alaz hırsla tepsideki kaşığı kapıp ona fırlattı. "Ne diyorsun sen be manyak! Ben kimseye ait falan değilim!" diye bağırdı öfkeyle.

Yaman suratına doğru gelen kaşığı inanılmaz hızlı bir refleksle havada yakaladı. Elindeki kaşığı tehdit edercesine sallayarak konuştu.

"Bunu bir an evvel kabul etmeye başlasan iyi olur! Hiçbir yere gitmiyorsun!"

Ayşe yanındaki Fırat'a fısıldadı. "Bunlar bu şekilde bir araya mümkünü yok gelemez!"

"Zamanla göreceğiz güzelim. Zamanla göreceğiz... Ama bizim kız dişlidir kolay olmaz pek!" diye cevap verdi o da fısıldayarak.

Oğuz hızla yerinden fırlayıp sıktığı yumrukla Yaman'ın üzerine yürüdü.

"Ulan manyak! Kızı zorla mı tutacaksın burada? Beni geçtin mi lan? Beni geçtin mi de zırvalıyorsun?"

Yaman hızla ayağa kalkmış, gardını almıştı, bu sefer izin vermeyecekti. Oğuz, tam yumruğu indirecekken Ağrılı kükredi.

"Oğuz!"

Oğuz zorlukla kendine hâkim olarak, yumruğu havada, başını babasına çevirdi kızgın gözlerle.

"Otur yerine!" dedi Ağrılı otoriter bir sesle.

"Baba!" dedi itiraz dolu bir sesle.

"Otur yerine Oğuz!"

Oğuz sinirle babasına baktı. İstemeyerek yavaşça yumruğunu aşağı indirdi, kızgın gözleri Yaman'a kilitli, ağır hareketlerle kalktığı yere oturdu. Yaman da onunla birlikte bakışlarını üzerinden çekmeden tekrar yerine oturdu.

Ağrılı derin bir nefes aldı. Sonra söze başladı. Yanında Alaz, her kelimesinin ardından gözleri daha da açılarak ona bakıyordu.

"Bu mesele ikisinin arasında! Buna hiç kimse karışmayacak! Bu genç adamın nedenleri var!" Sert bakışlarını onaylamaz bir şekilde Yaman'a dikti. "Ben önünde durmayacağım! Ama kurbanın istemediği hiçbir şey de olmayacak! Kararı o verecek!" dedi uyaran bir sesle.

"Sen ne diyorsun Ağrılı? Ne kararı? Ben bunu tanımıyorum bile!" dedi eliyle bakmadan Yaman'ı göstererek.

Ekrem rahatlamış bir nefes alarak arkasına yaslandı.

"Biliyorsun o zaman?" dedi Ağrılı'ya bakarak. Ragıp'tan başka kimsenin anlamadığı bir cümle kurmuştu.

Ağrılı usulca başını salladı. "Tahir söylediydi. Önüne geçmeyeceğim ama kurban istemezse hiçbir şey olmayacak!"

"Bu yeterli." dedi Ekrem rahatlayarak. Yanındaki Ragıp kendisine hâkim olamayarak kıkırdadı. Yaman ters ters ona baktı. Alaz şaşkınlıkla Ağrılı'ya bakıyordu. Dudakları titredi.

"Ne demek bu? Sen beni bırakacak mısın?" dedi ürkek bir sesle.

Ağrılı elini kaldırıp omuzuna koydu Alaz'ın. Başını iki yana salladı.

"Ben seni hiç bırakmayacağım kurban! Ama babana bir söz verdim. Sen son kararını verene kadar ben bu genç adamın önüne çıkmayacağım."

"Ne sözü?" dedi Alaz anlamadığı bir yüzle yaşlı adama bakarak.

Ağrılı yan gözle, gergin bir şekilde yerinde oturan ve gözlerini Alaz'a dikmiş olan Yaman'a baktı. Boğazını temizledi. Nasıl anlatacağını bilemez bir şekilde bir süre düşündü. Sözlerine kendi de inanmakta zorluk çektiği bir şekilde ağır ağır konuşmaya başladı.

"Kurban... Bu genç adam saplantılı biraz..." diye başladığında umulmayacak destek Ekrem'den geldi.

"Biraz mı?" dedi alayla bir kaşını kaldırıp oğluna bakarken. Kendine hâkim olamamıştı. Ragıp yanında tekrar gülmeye başlarken Yaman ters ters babasına baktı. Ağrılılar kaşlarını kaldırarak onlara bakıyordu. Sadece Zilal Ana anlayışlı gözlerle Yaman'a bakarak gülümsüyordu.

Ağrılı gözlerini kaçırmadan Alaz'a baktı. Sonra devam etti sözlerine "O sanıyormuş ki sen dünyaya onun için geldin." dediği anda Oğuz'dan herkesi yerinden sıçratacak yüksek sesli bir kahkaha çıktı.

"Saçmalığın dik alası!" dedi kalın sesiyle.

Alaz başını salladı onaylayarak "Oğuz abime katılıyorum. Saçmalığın dik alası!" dedi yavaş bir sesle. "Ben bu manyağı tanımıyorum bile!"

"O diline hâkim ol! Attırma tepemi!" dedi Yaman dik dik.

"Atarsa ne olur be? Atarsa ne olur?" diye çemkirdi Alaz hızla başını çevirerek.

Yaman yenilmiş sakin gözlerle ona baktı. "Hiçbir şey ol-

maz! Sen beni böyle aşağılamaya devam edeceksin, ben de susacağım... Sen ne yaparsan yap ben susacağım! Ama bu pes ettiğim anlamına gelmesin! Öyle bir şey asla olmayacak! Sen beni vursan da, beni binlerce kez kırsan da ben yine susacağım..."

Yaman'ın kırılan gururu umurunda değildi. Alaz söz konusuyken gurur murur umursamıyordu. Bu kadar insanın önünde tüm açıklığıyla kalması da umurunda değildi. Tüm dünya yıkılsa da umurunda değildi. Alaz hayattaydı. Yanındaydı. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Önünde sonunda onu kazanacaktı. Ne kadar açık olursa olsun umurunda değildi. Oyun oynayacak adam değildi o! Her şey açıktı onda. Yüreği de, duyguları da, istekleri de, arzuları da... Her şeyi ortada olan bir adamdı. Başkalarının onu küçümsemesi ya da alay etmesi de umurunda değildi. O yüzden tüm yürek açıklığıyla devam etti sözlerine. "Sen doğmadan önce annene bir söz verdim. Ne olursa olsun seni koruyacağım, seni güvende tutacağım. Kalbini hiç kırmayacağım dedim. Bir kez kalbini kırdım..."

Alaz'ın yüzü yanmaya başladı. Doğum gününde söylediği sözler hâlâ aklındaydı. Kırılan kalbi hiç aklından çıkmamıştı. Kaşlarını çatarak ona baktı. Yaman'ın yüzü kızardı. Sadece ikisinin bildiği konuyu açıklamasına gerek yoktu. Alaz biliyordu neden bahsettiğini.

"Bir kez kalbini kırdım..." diye tekrarladı. "...bir daha asla olmayacak! Sen ne yaparsan yap, ne dersen de... Bir daha kalbini kırmayacağım! Ama kabullenmen gereken bir şey var. Sen bana aitsin!"

Herkes uzaylı görmüş gibi ona bakarken Alaz kucağındaki tepsiyi önündeki sehpaya bıraktı. Ayağa kalktı. Dizleri titrese de zorlukla ayakta durdu. Üzerindeki büyük kıyafetlerle ne kadar kırılgan, ne kadar ufak göründüğünün farkında değildi.

"Sen çıldırmışsın! Kafayı yemişsin sen!" dedi hayret dolu bir sesle. Başını Ağrılı'ya çevirdi.

"Gidelim buradan Ağrılı. Gidelim buradan. Bu aklını ka-

çırmış!" dedi yorgun bir sesle.

Yaman gözlerini devirdi. Ayağa kalktı. Elini yana uzattı. "Hadi şu kapıyı geç, bahçe kapısından dışarı adım atamazsın!" dedi kararlı bir sesle.

"Öyle bir atarım ki!" dedi Alaz inatçı bir sesle, ardından salonun kapısına doğru bir adım attı.

"Alaz!" diye bağırdı Yaman arkasından. Gözlerini yumdu. Adıyla seslenilmesi engel olamadığı bir hazzı dolduruyordu içine. On üç sene sonra isminin seslenilmesi, unuttuğunu sandığı birçok şeyi tekrar içine dolduruyordu. Yine de aldırmadan adımlarına devam etti inatla.

"Alaz!" diye tekrarladı Yaman sinirle. Ardından kızın peşinden hızla hareket etti. Salonun kapısından çıkmadan yanına varmıştı. Birden kızın bacaklarının altından kollarını geçirdi, diğer eliyle beline sarılarak kucağına aldı, gerisin geri adımlarla oturma grubuna geri döndü.

"Dokunma bana!" diye bağırdı Alaz. "Bırak beni manyak!"

Salonda bir kısmı hayretle, bir kısmı zorla tuttukları gülümsemelerle onlara bakıyordu.

"Konuşulacaklar daha bitmedi! Atarını sonra yaparsın! Otur oturduğun yerde, tepemi attırma!" diye cevap verdi Yaman. Kucağındaki kızı tekrar Zilal Ana'yla Ağrılı'nın ortasına bıraktı.

"Ya sen sahip çık otursun oturduğu yerde yoksa ben kendi bildiğim yoldan yaparım!" dedi Ağrılı'ya.

Ağrılı, elini kızın omuzuna koyarak kendisine çekti.

"Kurban! Hemen gitmiyoruz. Konuşulacaklar var... Ayrıca senin de bilmen gereken çok şey var!" dedi yumuşak bir sesle.

"Bu manyakla bir şey konuşulmaz Ağrılı! Dediği tek bir kelimeyi mantıklı buluyor musun? Ben mal mıyım be? Mal mıyım da iki de bir bana aitsin, deyip duruyor? Ruh hastası bu!" diye ardı ardına sinirle sıraladı Alaz.

"Her şeyi öğrendikten sonra belki hak verirsin." dedi Ağrılı taraf tutan bir sesle.

"Ne hak vereceğim be? Tanımam etmem! Normal değil bu!"

"He, sen sanki çok normalsin?" diye laf attı Kürşat oturduğu yerden protesto eder gibi. Dayanamamıştı.

"Kürşat!" diye bağırdı Yaman gözlerini dikerek. İşaret parmağını tehdit eder gibi salladı. "Tek kötü söz istemiyorum onunla ilgili. Tekrarlatma bana sözlerimi!"

"Pardon abi. Kusura bakma! Sana o kadar söz saydırınca..." diye ağzında gevelemeye başladı yerinde kıpırdanarak.

"Saydırsın! Saydıracak! Beni bağlar! Sen diline hâkim ol!"

Kürşat sadece başını salladı bakışlarını aşağı indirerek. Bu kız konusunda söz etmemesi gerektiğini unutmuştu.

Yaman tekrar yerine oturdu. Derin bir nefes aldı. Hiçbir şey olmamış gibi sakin sakin konuşmaya başladı. "Şimdi, herkes sakinse konuşmaya başlasın... Bir an evvel neler olduğunu bilmek istiyorum... Daha aşağıda kendisini gebertmem için bekleyen bir pislik var! Ona da ayıp olmaya başladı bu kadar bekletmek!"

Ragıp gülmeye başlarken eliyle ağzını kapadı. Yaman'ın dengesizliklerine o alışıktı da diğerlerinin hayretle açılmış gözlerle, şaşkın yüzlerini görünce kendisini durduramamıştı. Ekrem de zorlukla bastırdığı gülümsemesini tutmaya çalışıyordu. Kürşat, Ragıp gibi eliyle ağzını kapadı. Zeynep gözlerini devirdi, Ayşe başını iki yana salladı.

"Lan oğlum, sen ne ayaksın lan?" dedi Oğuz şaşkınlıkla Yaman'a bakarak.

Esat, "Valla kız haklı. Normal değil bu!" dedi duyulur duyulmaz bir sesle. Kerim'le Adil de aynı şaşkın ifadeyle Yaman'a bakıyorlardı.

Zilal Ana daha fazla sessiz kalamadı. Herkese çıkışır gibi bir sesle lafa girdi.

"Yeter! Oğlanın üstüne bu kadar gitmeyin! Sanki hepiniz sütten çıkma ak kaşıksınız! Şimdi bana tek tek döktürmeyin ortaya." Tek tek oğullarının yüzüne baktı azarlayan bakışlarla "Hepiniz birden buldunuz tek başına, gavura çalar gibi çalıyorsunuz! De yeter, geri durun!"

Yaman yumuşak bakışlarını Zilal Ana'ya çevirdi. "Sağ olasın anam ya! Dilin dert görmesin! Sen emin misin bunların üçünün de senin olduğuna?" Yaman üç adama küçümseyen bir bakış attı.

"He oğlum... Üçünü de ben doğurdum." dedi Zilal Ana gururla.

"Hay maşallah sana. Eli öpülecek kadınsın!" dedi Yaman. "Gerçi o eli azıcık kullanıp da bunlara bir çeki düzen vereydin, iyiydi." dedi dert yanar gibi.

"Kullandım oğlum ama derileri sert bunların... Sert toprakların çocukları... Bunlara kolay kolay etki etmiyor o el."

"Ama maşallah dilin işe yarıyor. Bak, süt dökmüş kediye döndü hepsi." dedi sırıtarak üç adama bakarken.

"Ondan şüphen olmasın oğlum. Gerçi Allah razı olsun, onlar da dilimden çıkana karşı çıkmazlar."

"Kıymetini bilsinler zaten. Ana dilinden çıkana karşı çıkılmaz!" dedi Yaman garip bir bakışla tekrar üçüne bakarak. İçinde kıskançlık belirmişti. Hâlâ anneleri yanlarında olduğu için ne kadar şanslı olduklarının farkındalar mıydı acaba?

Ekrem öksürerek öne çıktı. Dirseklerini dizlerine yasladı, gözlerini Ağrılı'ya dikti.

"Sen benim adımı öğrenmişsin. Ben senin adını öğrendim. Biz hiç tanışmadık seninle. Şimdi söyle bana... Alaz, neden sizin yanınızda? Neden biz onun yaşadığını bu gece öğreniyoruz? Senin onunla bağın ne? Tahir'i nereden tanıyorsun?"

Ekrem'in sorularıyla birlikte herkes suskunlaştı. Alaz, Ağrılı'ya iyice sokuldu. Eliyle yine ceketinin ucunu tuttu. Bu adamlar onu tanıyordu ama nereden tanıdıklarını bilmiyordu. Babası hiçbir zaman söz etmemişti onlardan. Tanıdığı, bildiği, güvendiği tek kişi Ağrılı'ydı ancak görünen oydu ki bu gece, o da birçok şey öğrenecekti diğerleriyle birlikte.

Ağrılı bakışlarını Alaz'a indirdi. Birkaç saniye sessizce kıza baktı. Sonra gözlerini Yaman'a dikti.

"Ne zaman ölecek o şerefsiz?"

"Sen öldü bil!"

Ağrılı başını iki yana salladı. "Onun kesin öldüğünden

emin olmadan hiçbir şeyi anlatmayacağıma şeref sözü verdim ben!" Birkaç dakika suskunlaştı, sonra yavaş bir sesle devam etti. "Gerçi artık kurbanın yaşadığını da biliyorsunuz! En önemlisi oydu. Suskunluğum onun hayatını riske atmamak içindi."

"Sen öldü bil o şerefsizi. Son nefesleri şu an aldıkları. İlla da ikna olmak istiyorsan in aşağı kendi gözlerinle gör."

Ağrılı başını istemez der gibi iki yana salladı. Sonra alçak bir sesle Alaz'a sordu.

"Kesebildin mi hesabını kurban? Aldın mı babanın intikamını?"

Kız bir süre ses çıkarmadı. Sonra ağır ağır başını kaldırıp gözlerini Ağrılı'ya dikti. Titrek bir sesle cevap verdi.

"Ona yaptığı her şeyi yapamadım ama babamın adını temizleyecek kaydı aldım. Her yere dağıtacağım onu. Herkes gerçeği öğrensin."

"O kaydı dağıtamazsın!" diye araya girdi Yaman.

"Nedenmiş o?" diye sordu aksi bir sesle Alaz.

"Sen manyak mısın? Canına mı susadın? Görüntülerde sen de varsın?"

"Montaj yapacağım!"

"Başlatma montajına! Kaydı yaymak falan yok! Bütün manyakları peşine mi takacaksın?"

"Seni ilgilendirmez!" dedi dik bir sesle

Yaman gözlerini yumup başını kaldırdı. "Allah'ım, sen sabır ver ya Rabbim!" diye mırıldandı. Tam ağzını açıp tekrar tartışmaya dönecekken Ağrılı araya girdi.

"Bunu sonra tartışırız. Bu, en sonranın işi. Şimdi başka şeyler var konuşacak."

Yaman, zorlukla da olsa başını salladı kabullenerek ama sert ve uyaran bakışlarını Alaz'ın üzerinden çekmedi.

"Babana yaptıklarının yarısını bile yaptıysan zaten ölü sayılır artık. Yani kurtulması olanaksız." dedi Ağrılı emin olmaya çalıştığı bir sesle.

Yaman gözlerini yumarak başını salladı. "Olanaksız! Sabaha çıkmayacak!"

"Peki o zaman!" Sırtını kanepeye yasladı. Alaz da onunla birlikte arkasına yaslarken başını yine koluna dayanmıştı. Ağrılı, Ekrem'e bakarak konuşmaya başladı.

"Tahir, benim asker arkadaşımdı... Birlikte silah tuttuk. Ben askere giderken Zilal hamileydi. O zaman hiçbir şeyimiz yoktu. Basit bir marabaydım ben. Fakirlik, perişanlıktı hayatımız. Askerde çok iyi arkadaş olduk. Çok mert bir adamdı. Birbirimizi çok koruyup çok kolladık. İkimiz de birbirimizin bütün hayatını biliyorduk artık. Uzun nöbetlerde konuşacak başka bir şeyimiz yoktu. Seni uzun uzun anlatırdı bana. Tek kardeşim derdi..."

Ağrılı'nın sözleriyle Ekrem'in yüzünde hüzünlü bir özlem oluştu. Dudakları burukça büzüldü. Diğeri devam etti.

"Dilinden hiç düşmezdin. Kırk yılda bir sesini duysa ya da senden mektup gelse sevinçten deliye dönerdi. O sırada sen İstanbul'daydın. 'Sırayla yapıyoruz askerliği.' dedi. 'Ekrem'in goncasını, bacımı tek başına bırakmamak için ben dönünce o gidecek askere' dediydi." Ekrem başını salladı. Füsun'u tek bırakmamak için iki buçuk yıl askerden kaçmıştı. Tahir dönünce, Füsun'u ona emanet edip gitmişti gözü arkada kalmadan.

"Bir gün, bir çatışmaya girdik dağda. Ben vuruldum. Beni bırakmadı. İki gün sırtında taşıdı beni... Ben bırak dediğimde, "Karın hamile. Evladını sahipsiz mi bırakacaksın?" dedi, inat etti, bırakmadı." Gözlerini Fırat'a çevirdi. Fırat pür dikkat babasını dinliyordu. Bu ayrıntıları ilk defa duyuyordu o da. "Hayatımı kurtardı. Beni evlatlarıma bağışladı... Dedim ki; 'Bu canın borcu ödenmez ama Allah bir gün nasip ederse karşılığını öderim inşallah.' Sonra doğum haberi geldi Zilal'den. Artık bir oğlum vardı. Tahir de sürekli sorular sormaya başladı. 'Ne yapacaksın? Nasıl geçineceksin? Karına, çocuğuna nasıl bakacaksın?' Cevaplar belliydi zaten. Dedim; "Ben marabayım. Yine onun bunun tarlasında, davarında çalışacağım.' 'Yok!' dedi. Kabul etmedi. 'Sen ağa olacaksın!' dedi ya bir gün... Ne güldüydüm..." Yumuşak bir gülümseme oturdu yüzüne Ağrılı'nın, başını iki yana sallarken.

"Askerde bana okuma yazma öğretti. Zilal'in yazdırdığı mektupları ona okutunca, 'Kendi mektuplarını kendin oku, kendin yaz' dedi, okuma yazma öğretti... Neyse, lafın kısasına geleyim... Teskere zamanı tutturdu, 'Ben de seninle, senin köyüne geleceğim. Gözüm arkada kalmasın, bileyim rahatta olduğunu.' Dediğini de yaptı. Benimle geldi. Altı ay bizimle kaldı. Kaldı ama ne kalış... O altı ayda, neredeyse herkesi dize getirdi. Topraklar almaya başladı. Sınır ticareti için bağlantılar kurdu. İşi nasıl yöneteceğimi öğretti. Birlikte birkaç defa çarpıştık da. Askerden birbirimizi bildiğimizden, artık yan yana nasıl savaşacağımızı da biliyorduk. Anlayacağın dediğini yaptı, beni ağa etti. Altı ay sonra, her şeyden emin olarak artık döneceğini söyledi. Zaten gecikmişti. Seni daha fazla bekletemezdi. Çok şükür, ondan nasıl sağlam bilekli olacağımı öğrendim, daha da ezdirmedim kendimi kimseye. Bugünlere geldik..."

"Bana ceza aldığını söylediydi... Askerliğinin uzadığını, altı ay geç geleceğini söyledi. Hiç anlatmadı bana bunları." dedi Ekrem yumuşak bir sesle.

"Anlatmamıştır. Yaptığı iyilikleri anlatmayı sevmezdi rahmetli." Alaz yanında sıkıntıyla bacaklarını göğsüne çekti. Rahmetli kelimesi dokunmuştu yüreğine. Gözleri doldu.

Ağrılı elini uzatıp kızın saçlarını okşadı. Ekrem, "Sonra?" dedi devam etmesini isteyerek.

"Sonra... Ara ara telefonda konuşmaya devam ettik. Bağlantıyı hiç koparmadık. Bir gün aradı, sevinçten sesi titriyordu. Âşık olduğunu, evlendiğini söyledi. Öyle sevindim ki. Zilal'le mutlaka karısını da alıp gelmesini söyledik... Çok şükür artık düzen oturmuştu bizde. Gelip bıraktığı mirası görsün istedim. 'İnşallah' dedi ama nasip olmadı hiç... Sonra ara ara yine konuşmaya devam ettik telefonda. Sıkıntılardan söz etti. Başında bir bela olduğunu anlattı ama çok ayrıntı vermedi. Dedim, 'Benim yapabileceğim bir şey varsa geleyim.' Dedi ki; 'Şimdi gelme ama bir gün işim düşerse sana, mutlaka arayacağım...' Dedim, 'O nasıl söz, iş düşmek ne demek? Benden istediğin her şeyi emir sayarım.'

Bana hayal bile edemediğim bir hayat sundu o. Sonra hiç unutmuyorum, bir gün aradı yine. Tam yirmi üç yıl önce bugündü... Ben hayatım boyunca Tahir'den öyle bir ses duymadım. Ağlıyordu koskoca adam telefonda. Çıldırmış gibi ağlıyordu. Telefonun ötesinden bir bebek sesi geliyordu. 'Kaybettim Ağrılı' dedi. 'Kalbimin yoncasını... Sevdiğimi... Kadınımı... Karımı kaybettim.' dedi... Olduğum yere çöktüm duyduklarımla. Tahir'in o sesi beni perişan etmişti. Ben Tahir'in öyle ağlayabileceğini hiç düşünmemiştim. Dedim, 'Geleyim yanına hemen.' Bana dedi ki; 'Gel... Gel ama bana önce bir adres ver. Evladımın hayatı tehlikede, onu koruyabileceğim bir yere götürmem lâzım ama hemen lâzım.' Anamın bir ahretliği vardı İstanbul'da yaşayan. Tek başına, yaşlı bir kadındı ama dinçti. Hemen onun adresini verdim. Onu da arayıp haber ettim. Tahir, o gün bebeği götürüp Hatice Ana'nın yanına bıraktı. Ben de hemen yola çıktım. Ertesi sabah vardım İstanbul'a... Tahir beni öyle tembihledi ki o sıra olanı biteni Zilal'e dahi anlatmadım."

Sustu Ağrılı bir süre. Yaşadıkları, hatırladıkları ağır gelmişti. Kimse konuşmadan, tek soru sormadan anlattıklarını dinliyordu. Derin bir nefes çekti söze devam etmeden... Sonra yeniden derin bir nefes aldı ve tekrar devam etti.

"İstanbul'a, Hatice Ana'nın yanına vardığımda kurban daha üç aylıktı. Tahir bana karısının trafik kazasında öldüğünü söyledi sadece. Ancak bununla ilgili kimseyle bir şey konuşmamamı sıkı sıkı tembihledi. İki ay İstanbul'da kaldım. Zilal sürekli arayıp sorduğunda da 'İşim var' dedim. Tahir'in o zaman çok sıkışık dönemiydi." deyince Ekrem başını salladı

"İstanbul'u yakmaya başlamıştı... İstanbul'u yaktık daha doğrusu. Tahir çıldırmış gibiydi. Haklıydı da... Nermin'in ölümünden sonra Çakal'a ait olan her yeri yaktı. Ne kurşunlar sıkıldı ne adamlar öldürüldü..."

"O iki ayı, çok net hatırlıyorum abi." dedi Ragıp araya girerek. Bakışlarını Ağrılı'ya çevirdi. "Her gün bir yeri basıyorduk, ateşe veriyorduk. Tahir abi sınırsız emir vermişti...

Çakal'a ait hiçbir yer bırakılmayacak' dediydi. O gözlerindeki ıstırap, o yangın... Bizim yaktığımız ateşlerden daha harlıydı... Nermin yengeden sonra bambaşka bir adam oldu. O iki ay çıldırmış gibiydi. Zaten sonrasında da Çakal yurt dışına kaçtı... Bulamadık o zaman iti. Nasıl saklandıysa hiçbir yerde bulamadık. Artık kaçacak bir yeri de kalmamıştı gerçi. Şehri resmen ateşe vermiştik. Tam artık köşeye sıkıştırdık dediğimizde de herif kaçtı yurt dışına, izini kaybettirdi on yıl boyunca..."

Ağrılı başını salladı bildiğini belirtircesine.

"Sonra?" diye soran bu sefer Yaman'dı.

Ağrılı ona baktı. Tekrar konuşmaya devam etti. "O sırada yardıma ihtiyacı vardı. Kızı bırakamadım. Kız için yeni bir düzen oturttuk. Tahir, kızın kimliğini çıkarmayacağını söyledi. 'Alırsa ancak kendi kimliğini alacak, başka kimlik asla kabul etmem, o zamana kadar kimliksiz yaşayacak' dedi. Peşine düşmesinler, öldü bilsinler diye de kimliğini çıkarmadı. Beş yıl Hatice Ana'nın yanında kaldı kurban. Sonra Hatice Ana vefat etti. O ölünce başka bir ev ayarladı. İki sene bizim köylülerden bir kızı gönderdim kıza bakması için. Tahir sık sık evinde, kızıyla kalıyordu ama gizli saklı geldiğini biliyordum... Kimseye hiçbir şey belli etmemeye çalışıyordu. Okul zamanı gelince göndermedi kızı okula. Kimlik çıkarması gerekiyordu ve hâlâ o şerefsiz gebermediği için de bu riske girmek istemiyordu. Kendi çalıştırdı kızı evde. Okuma yazmayı babası öğretti ona."

Ekrem şaşırarak sordu "Nasıl? Hiç okula gitmedin mi?" diye sordu doğrudan Alaz'a.

Alaz, Ağrılı'nın koluna yaslanmış pozisyonunu bozmadan gözlerini kaldırdı Ekrem'e. Başını iki yana salladı. Yaman'a kaçamak bir bakış attı. O biliyordu bunu. Belli eder mi diye korkarak baktı. Ancak Yaman hiçbir tepki vermedi. Bakışlarında tuhaf bir ışıltıyla ona bakıyordu. Çözemedi bakışlarındaki anlamı. Parlayan gözleri sürekli üzerindeydi. Yoğun bakışlardan rahatsız olunca gözlerini indirdi tekrar.

"Devam et!" dedi Ekrem tekrar Ağrılı'ya dönerek. Tüm

bunların olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu.

"Sonra... On sene boyunca İstanbul'a gelmemi istemedi. Sadece bir şey isterse arıyor, gelme sakın buraya diyordu. Sanırım beni de geride tutmak istedi, yan yana görünmemizi istemiyordu. 'Zamanı gelince, ben seni çağıracağım zaten' dedi, birkaç defa ısrar edince. Ben de ondan sonra ısrar edemedim... On üç sene önce aradı bir gün. Dedi ki 'Hemen gel!' Atlayıp İstanbul'a geldim..." Sözlerinin burasında durdu. Konuşmakta zorluk çekiyormuş gibiydi... Bakışlarını Yaman'a çevirdi. İçinde yüklü duyguları anlamak imkânsızdı ancak sözlerine Yaman'a bakarak devam etti.

"Geldiğim gün, yüzünü gördüğümde dondum kaldım. 'Çok kötü bir şey oldu' dedi. O şerefsiz ortaya çıktı. Alaz'dan sonraki en kıymetlimi aldı dedi..." Bakışlarında üzüntüyle Ekrem'e baktı bu sefer. "Karının öldüğünü söyledi... Başın sağ olsun."

Ekrem dişlerini sıktı. O gün, Tahir'in Nermin'i kaybettiği zaman ne hissettiğini anlamıştı. O gün dünya durmuştu Ekrem için. O gün ciğerleri sökülmüş, kalbi oyulmuştu. Hem karısını kaybetmişti hem oğlunu. Aynı gün içinde ikisini de kaybetmişti. Tıpkı Tahir gibi... O gün, Tahir'in on yıldır yaşadığı işkenceye birebir sahip olmuştu. Yumruklarını sıktı. Başını ağır ağır salladı ancak sesi çıkmadı. Sesi titremeden konuşabileceğine inanmıyordu.

Ağrılı bu kez kimse bir şey sormadan sözlerine devam etti. "Her yerde oğlanı aradıklarını söyledi. Karının bedenine ulaşmışsınız ama oğlan ortada yokmuş. Tahir delirmiş gibiydi. 'Aslan parçamı bırakmam o şerefsize' diyordu. 'Nermin'i aldı, Füsun'u aldı ama aslan parçamı bırakmam ona' diye, sürekli aynı şeyleri tekrarlıyordu. Sonra bir hafta İstanbul'da kaldım. Kurbanı hiç görmedim. On yıldır görmüyordum. Zaten son üç senedir ikisi yalnız yaşıyordu. 'Alaz her şeyi biliyor' dedi bana. Her şeyi kızına anlattığını, onun da anladığını söyledi ama sizinle ilgili hiçbir şey anlatmamış. Özellikle yaptığını söyledi. Dedi ki 'Bir hafta burada kal. Sonra sana bir şey emanet edeceğim. Emanetimi alıp gideceksin ve

o şerefsizin öldüğünü duymadan, asla kimseye bir şey söylemeyeceksin. Bana şerefin üzerine, evlatların üzerine yemin et' dedi..." Bakışlarını kaldırdı, herkese tek tek baktı. "Ben de ettim. Şerefim üzerine, evlatlarımın üzerine yemin ettim kimseye bir şey söylemeyeceğime."

"Sonra o gece... Tahir'in öldüğü gece... Ben o zaman anladım öldüğünü... Geç vakit telefonum çaldı. Otel odasında bekliyordum. Telefonu açtım. İnce bir çocuk sesi." Burada durarak dolu gözlerini Alaz'a çevirdi. Sert derinin kapladığı nasırlı elini kaldırıp saçlarını okşadı. Sesi titreyerek devam etti sözlerine "...ince bir çocuk sesiydi karşımdaki. Ben 'Efendim?' dedim. Karşımdaki o ince ses ağlayarak 'Ben Yamandağlı'nın emanetiyim!' dedi. Başımdan aşağı kaynar su boşandı o an. O an anladım öldüğünü... Dedim, 'Kurban neredesin?' Fısıldayarak dedi ki 'Evimizin bahçesinde ama burada çok adam var.' Dedim ki, 'Kurban, bul bir delik saklan, yirmi dakikaya yanındayım.' Sonra ateş almış gibi otelden fırlayıp Tahir'in evine gittim."

Alaz'ın gözlerinden yaşlar akarken omuzları sarsılmaya başladı. Kafasını Ağrılı'nın koltuğunun altına soktu. Ağrılı gerisini nasıl anlatacağını bilemiyordu. Dudağını dişledi. Kolunu kıza sardı.

Yaman yerinden kalkıp Alaz'ın ayaklarının dibine oturdu. Elini uzatıp dizine koydu.

"Ben buradayım. Sana bir daha asla kimse el uzatamayacak. Ben buradayım!" dedi fısıltıyla.

Uzanarak elini tuttu. Alaz ağlarken elini tutan ele sarıldı. İçine yavaş yavaş bir durgunluk yayılmaya başlasa da akan gözyaşlarına hâkim olamıyordu. O gece onun cehennemiydi. Cehenneme girmişti o. Üstelik günahsız bir çocuk olduğu halde cehenneme girmiş, orada yanmıştı cayır cayır. Ve günahkâr biri olarak çıkmıştı o cehennemden...

Ekrem dolan gözlerini saklama gereği duymadan Ağrılı'ya baktı.

"Anlat gerisini." dedi sanki yüreğindeki bıçağı bir an evvel söküp çıkarmak ister gibi.

Ağrılı karşısındaki adam gibi dolu gözlerini ona kaldırdı.

"Evin hali haraptı. Bütün kapılar kırılmış, her şey dökülmüştü. Evin içinde, bahçede ölü adamlar vardı. Yukarı çıktım. Tahir oradaydı..."

"Yeter Ağrılı! Yeter! Anlatma... Anlatma... Lütfen anlatma!" diye Alaz yalvarırcasına bağırmaya başlarken gözlerinden sicim gibi yaşlar akıyordu. Yaman öne atılıp kızı kollarının arasına çekti.

"Sakin ol! Korkma!" Kollarıyla kızı sardı. Alaz hıçkırarak ağlıyor, bir yandan Yaman'ın kollarından kurtulmaya çalışıyordu.

"Anlatma! Anlatma! Bilmesinler! Bilmesinler! Babamı öyle bilmesinler!"

Fırat, Oğuz ve Esat ayağa kalkınca Yaman birden kızı kucağına alarak hızlı adımlarla salonun kapısına yöneldi.

"Nereye?" diye sordu Ekrem merak ve üzüntüyle. Şaşkınlıktan kalakalmıştı öylece. Tıpkı diğerleri gibi.

"Ona bunu yapmanıza izin vermeyeceğim! Ne konuşuyorsanız konuşun. Aynı şeyleri ona yaşatmaya hakkınız yok!" diye bağırdı kız kucağında uzaklaşırken.

Alaz kucağında çılgın gibi ağlıyor, teklemeler savuruyordu. Dayanamıyordu o gece olanları düşünmeye. O korkunç gece kâbuslarından daha beterdi.

"Anlatma Ağrılı... Babamı öyle bilmesinler... Bilmesinler..."

"Bence de çok yanlış yapıyoruz kızın yanında bunları konuşarak." dedi Zeynep Yaman'ı destekleyerek. Yüzü allak bullaktı.

"Kız zaten bir travma geçirmiş. Tedavi olmamış. Siz hâlâ en berbat gecesini yanında konuşuyorsunuz!" dedi sinirli bakışlarını etrafta gezdirerek.

"Biraz geç kalmadın mı Doktor Hanım? Ağzın açık, sesin çıkmıyordu iki dakika öncesine kadar!" dedi Oğuz ters ters. Haklıydı kız ama şu an terslemek istemişti. Bilmiş bilmiş ifadeleri sinirine dokunmaya başlamıştı bu doktorun.

"İkiniz de kesin!" dedi Ayşe sinirle. "Zeynep, küstahlığın

lüzumu yok. Haklısın yanlış oldu Alaz'ın yanında bunları konuşmak... Ancak buradaki herkesin her şeyi bilmeye ihtiyacı var!" dedi makul bir sesle. Sonra sert bakışlarını Oğuz'a çevirdi. "Didişmeyin!" dedi dişlerinin arasından çocuk azarlar gibi.

Oğuz'un yüzü kızardı, başını aşağı eğdi. Ağzının içinden özür diler gibi mırıldandı. "Emrin olur yenge, affedersin."

Fırat bıyık altı gülerek tekrar yerine oturdu ve kolunu Ayşe'nin boynundan geçirdi, eliyle desteklercesine omuzunu sıktı. Minicik sevgilisi Dev Oğuz'u çocuk gibi azarlayıp başa çıkabiliyordu onunla. Gurur duydu sevdiğiyle.

Ekrem, "Haklısın. Alaz'ın yanında olmadı bu... Ama Yaman sakinleştirir onu. Bebekken en berbat krizlerinde bile, Yaman elini tuttuğunda susardı. Yaman bilir onu nasıl sakinleştireceğini. Üzülmeyin..." Başını Ağrılı'ya çevirdi. "Anlat gerisini... Her şeyi bilmek istiyorum." dedi ısrarcı bir sesle.

Ağrılı kafasını salladı. "Anlatılacak gibi değil! Nasıl söz edeyim, ne diyeyim bilemiyorum. Tahir... Tahir üst kattaydı... Nasıl göründüğünü anlatmama gerek yok! Cenazesini siz kaldırdınız."

Ekrem'le Ragıp dişlerini sıktı. Ekrem usulca başını salladı. Diğerlerinin bu ayrıntıları duyması gerekmiyordu. "Alaz?" diye sordu.

"Evin içinde yoktu. Bahçedeyim dediği için bahçeye çıkıp baktım ama etrafta kimseyi göremedim. Sadece cesetler vardı. Sonra elimdeki telefondan beni aradığı numarayı aramak geldi aklıma. Hemen geri çevirdim. Ses yandaki evin bahçesinden geliyordu. Yaşlı bir karı koca vardı. Birkaç sene önce kömür zehirlenmesinden ölmüşlerdi, ev boştu birkaç yıldır. Tahir söylemişti. Diğer bahçeye geçtim. O sırada telefon açılınca sordum. 'Neredesin kurban?' diye. Fısıldayarak, 'Buradayım!' dedi. 'Nerede?' deyince ben tekrar, 'Kömür'ün kulübesinde' dedi. Evin sahiplerinin bir köpeği vardı. Onlar ölünce köpek de kaçmıştı. Bahçenin ucundaki köpek kulübesinin başına gidip eğildim ki... 'Peehhh' dedi dertli bir sesle başını iki yana sallayarak. Elini dizine vurmuştu acıyla. Derin bir

nefes aldı tekrar 'Üstü başı kan içinde, saçları darmadağın, korkudan yerlerinden fırlamış gözleriyle köpek kulübesinin içinden bana bakıyordu. Yavaşça eğildim korkmasın diye. Elimi uzattım. 'Kurban! Ben geldim.' dedim. Birkaç saniye korkuyla baktı. Bu sefer dedim ki, 'Emaneti almaya geldim. Sen misin emanet!' Başını salladı. 'Sen Ağrılı mısın?' dedi korkarak. Kafamı salladım 'He, Ağrılı benim.' dedim tekrar elimi uzatarak. Sonra yavaşça elime uzandı. Çıkardım oradan. Kollarımın arasına aldım. Ben kollarımı sarınca başını omzuma koyup ağlamaya başladı. Hiç durmayacakmış gibi hıçkırarak ağlıyordu. Kucağıma alıp hemen çıktım oradan. Araba kiralamıştım zaten. Hemen arabaya attım öylece. Arka koltuğa yatırdım. Üzerine battaniye örttüm. Sonra hiç durmadan gaza bastım. Ağrı'ya kadar hiç durmadım. O, yol boyu ağladı... Ne bir şey yedi... Ne bir şey içti... Yol boyu sadece ağladı..."

Herkes susmuştu. Ayşe'nin, Zeynep'in, Zilal'in gözlerinden yaşlar akıyordu. Kimse tek kelime edemiyordu.

Ragıp, "Cesetlerin hepsi Çakal'ın adamlarınındı. Sen vurmadıysan kim vurdu onları?" diye sordu kafası karışmış gibi.

Ağrılı sıkıntıyla cevap verdi. "O şerefsiz kendi adamlarını vurmuş! Bana kurban anlattı. Tahir hiç bağırıp yalvarmayınca çıldırmış şerefsiz. Herifler etrafta ötmesin diye hepsini kendi vurmuş. Sonradan İstanbul'dan haberleri alınca anladım neden yaptığını tabii. Tahir o gece tek gık çıkarmamış çünkü o sırada bağlı kaldığı sandalyenin karşısındaki dolabın içinde kurban varmış. Adamlar beklemediği kadar çabuk gelince kızı ancak oraya saklayabilmiş. Kızın bütün eşyalarını toplayıp evden çıkarmıştı. Onların da kızdan haberi olmadığı için evde yalnız sanıyorlarmış. Dolabın kapaklarının arasındaki boşluktan her şeyi seyretmiş kurban! Tahir onun orada olduğunu biliyordu. Daha fazla korkmasın diye acı çekmiyormuş gibi dayanmaya çalışmış..."

"Aman Allah'ım!" dedi Ayşe öne eğilerek elleriyle yüzünü kapadı. "Küçücük çocuk, bütün bunlara nasıl şahit olur?" dedi acı çeken bir sesle. Gözlerinden yaşlar akıyordu.

Fırat sarsılmış haldeydi. Elini Ayşe'nin sırtına koydu destek olmak istercesine ancak şu an asıl onun desteğe ihtiyacı vardı.

"Peki, nasıl çıkmış o evden?" diye sordu Ekrem dişlerinin arasından. Kanı donmuştu duyduklarından.

"Kurbanın anlattığını biliyorum. Bazı şeyler duymuş. Ara ara anlattırmaya çalışmıştım içindeki zehri atsın, kurtulsun diye. İnsan söze dökmeyince kafasının içindeki düşünceler daha çok can yakıyor. Ben sonra hepsini bir araya getirince anladım ne olduğunu." dedi Ağrılı durgun bakışlarını Ekrem'e dikip.

Ekrem kuşkuyla ona baktı. Kalbinde hissettiği şeyin doğru olmamasını diledi. Ağrılı anlamışçasına başını salladı.

"O gece Tahir bilerek çekmiş onları oraya. Bana kesin olarak bunu söylemedi ama anlamıştım bir şey planladığını... Fakat birkaç saat erken gelebileceklerini tahmin etmemiş sanırım. Çakal, çok adamla gelmiş. Muhtemelen Tahir'in tuzak kurduğunu düşünüyordu, o yüzden epey kalabalık adam çekmiş oraya. İşkencenin ortasında, kurban aşağıdaki adamların bağırdığını duymuş. 'Çocuğu kurtarmaya gelmişler. Az adam bıraktık, başa çıkamamışlar.' demiş biri. Sanırım senin Yaman'ı kurtarmaya gittiğin geceydi. Az adam olsun, sen onu oradan çıkar diye çoğunu üstüne çekmiş. Çakal'ın da geleceğinden emindi tabii. Çakal işkenceyi bırakıp aşağı inmiş gelen haberleri almak için. Telefonda konuşmuş birkaç kişiyle. O sırada Tahir'i yukarıda tek bırakmışlar. O halde bir yere kaçamayacağını biliyorlardı. Kurban da dolaptan çıkmış... Babasıyla konuşmuş... Tabii Tahir zorlukla konuşuyormuş." Başını öne eğdi üzüntüyle. Gözleri doldu yine. Başını kaldırmadan devam etti. "Babasını çekerek taşıyıp kurtarabileceğini düşünmüş. Çabalamış. İmkânsız olduğunu bile düşünmeden babasını taşıyabileceğini düşünmüş ama Tahir olmayacağını söylemiş... Beni aradığı telefonun saklı olduğu yeri söylemiş. Sonra ona demiş ki; 'Telefondaki numarayı çevir de ki; 'Ben Yamandağlı'nın emanetiyim!' Ağrılı gelip seni alacak. Odandaki pencereden her zaman yaptığın

gibi ağaca tutunarak aşağı in ve saklan' demiş! 'Gelip seni alacak Ağrılı. Bundan sonra adını kimseye söyleme! Saklan... O şerefsiz ölene kadar saklan. Büyüyünce intikamını alacaksın, Ağrılı da sana yardım edecek' demiş. Annesinin yanına gittiğini söylemiş... Onların orada mutlu olacağını, zamanı geldiğinde kendisini de orada bekleyeceklerini söylemiş." Gözlerinden iki damla aktı. Hiç utanmadı. Zilal yanında burnunu çekti. Fırat dolu gözlerini aşağı indirdi. Oğuz, o dev cüssesine aldırmadan akan tek yaşını hızla elinin tersiyle sildi. Esat da kimseyi umursamadan gözlerinden akan yaşlarla babasını dinliyordu.

Ekrem eliyle ıslanan yüzünü sildi. Başını önüne eğip, "Yaman için kendini feda etti he?" dedi. Sonra omuzları sarsıldı, kendini toplamaya çalıştı. Ragıp başı öne eğik, elleriyle yüzünü kapamıştı.

Diğer gençler duyduklarıyla ne düşüneceklerini şaşırmışlardı. Hepsinin gözleri dolu, hepsi berbat haldelerdi.

Uzun süre kimseden ses çıkmadı. Ağrılı da bildiği her şeyi neredeyse anlatmıştı. Ragıp başını kaldırdı, uzun süre sonra Ağrılı'ya bakarak sordu.

"Siz Tahir abinin böyle bir şeyi planlamış olabileceğini nasıl anladınız? Yani o geceyi hatırlıyorum... Yaman'ın yerini, on gün sonra o gün bulmuştuk ama girmek için adam topluyorduk. Kalabalıklardı ve beş on kişiyle girmek intihar olurdu. Üstelik Yaman'ı da çıkaramazdık. Ben, bir şeyler yapabileceğini düşünmüştüm ama böyle bir şeyi planlamış olabileceğini siz nereden anladınız?"

Ağrılı düz bakışlarını Ekrem'e dikti.

"Ben de emanetleriniz var!" deyince Ekrem yerinde dikildi.

"Ne emaneti?" dedi merakla.

"Sana ve oğluna birer mektup bıraktı. Dedi ki; 'Şerefsiz ölür de Alaz artık güvende olursa o zaman anlat ona da. Mektupları da sahiplerine ver' dedi. Ölmeden bir gün önce verdi ikisini de." Sonra bakışlarını Ragıp'a çevirdi.

"Sana bugün iki mektup bıraksa, ertesi gün de kızını sana emanet etse sen ne düşünürdün? Alaz'ı almam için çağırdı

beni. Başka hiçbir şey istemedi o bir haftada. Otelde ondan haber bekledım bütün gün."

"Planladı her şeyi..." dedi Ekrem dalgın bir yüzle "Her şeyi planladı. O hafta eski resimlerin olduğu bir kutuyu ve Nermin'e ait olan ufak tefek eşyayı getirip buraya bıraktı. Kaldığı evde hiçbir şey bırakmadı. Bütün izleri sildi. Kendini feda etti Yaman için. Alaz'ı da saklamış herkesten. Onu da korumuş. Daha fazla beklemek istemedi, Nermin'ine koştu."

2. BÖLÜM

Yaman, Alaz kucağında sayıklar gibi aynı kelimeleri tekrar edip ağlamaya devam ederken basamakları tırmanıp odasına girdi. Ayağıyla kapıyı kapadıktan sonra yatağa doğru yaklaştı ve Alaz'ı yavaşça yatağın üzerine bıraktı.

Anlatılanların gerisini merak ediyordu ama bekleyecekti. Öncelik Alaz'dı. O her şeyden önce gelirdi. Anlatılanların onu ne kadar sarstığını görebiliyordu, aynı şeyleri yeniden yaşamasını istememişti. Alaz bir yanına yatıp bacaklarını karnına çekti. Ağlaması biraz durulmuştu ama iç çekişleri henüz bitmemişti. Yaman, doğal bir hareketle yanına uzanıp Alaz'ın bedenini kollarının arasına çekti. Çenesini başına yasladı. Yumuşak, teskin edici bir sesle mırıldandı.

"Ağla. Ağla rahatla. Ben buradayım"

Alaz cevap vermedi. Omuzları sarsılmaya devam etti. O geceyi unutması, atlatması mümkün değildi. İçindeki suçluluktan kurtulması hiçbir şekilde olanaklı görünmüyordu.

İkisi de sessizlik içindeydi. Alaz ağladı. Yaman, kollarının arasındaki kızı hiç bırakmadan sessizce yanında yattı. Aradan bir saate yakın zaman geçti. Alaz'ın hıçkırıkları yavaşladı. İç çekişleri azaldı ve sonra odayı derin bir sessizlik kapladı. Hissettiği yorgunluğunun üzerine, geçmişin onlarca tonluk ağırlığıyla yeniden canlanan hatıraları da eklenince, Alaz'ın artık bitap düşmüş vücudu daha fazla dayanamadı. Gözleri kapandı ve uyuyakaldı.

Yaman, onun uyuduğunu hissettiğinde de yerinden kalkmadı. Onu bırakamazdı. Tam yirmi üç yıl sonra tekrar kol-

larının arasına almışken bırakıp gidemezdi. Bu anı öyle çok beklemişti ki. Öyle çok hayal etmişti ki. Öyle çok dua etmişti ki. 'Bir kere. Son bir kere yine kollarımda tutayım' diyerek çok yalvarmıştı. Şimdi bu gerçekleşmişken bırakıp gitmesi olanaksızdı. Kollarının baskısını biraz daha arttırıp Alaz'ın sırtını göğsüne iyice yasladı. Burnunu ensesine gömdü, kokusunu içine çekti. Bu kokuyu senelerce burnunda hissetmek, ciğerlerine çekmek için çok beklemişti. Korların içindeki ruhunu dinginleştiren, azabını azaltan tek şey bu kokuydu. Sonra kendisi de gözlerini yumdu. Tıpkı seneler sonra, birbirlerini bilmeden ilk defa hamakta birlikte uyudukları gibi gözlerini kapadı ve sonra o da uykuya daldı. Hayatları boyunca en huzurlu uykularıydı ikisinin de. Birbirlerinin kollarında, huzurlu derin nefesleri birbirine karıştı.

Aşağıdakilerin saatler süren konuşmalarından habersiz, onları kontrole gelen Ekrem'in gördüğü manzarayla yaşadığı sarsıntıdan habersiz derin uykularına devam ettiler. Alaz, tıpkı bebekliğindeki gibi elini Yaman'ın yanağına koymuş, yüzü onun boynuna gömülü bir halde uyuyordu. Ekrem yüzünde mahzun bir gülümsemeyle, kendisine hâkim olamayarak cebinden telefonu çıkarıp seneler önce Tahir'in yaptığı gibi ikisi uyurken fotoğraflarını çekti. Füsun'un şu an yanında olması için her şeyini verebilirdi. Sırf şu görüntüyü görebilmesi ve ardından yüzünde oluşacak o harika gülümsemesini görebilmek için geri kalan ömrünü verebilirdi.

* * *

Önce Yaman uyandı. Gözleri yavaş yavaş açılacakken beyni önce davrandı ve bir anda gözleri korkuyla açıldı. Gördüklerinin rüya olmasından korktu. Alaz'ın hayatta olduğu bir rüyaydı ve uyanınca acı gerçekle tekrar baş başa kalacaktı. Bu kadar güzel bir rüyadan sonra hayatına nasıl devam edebileceğinden endişelenmişti. Sonra yanağında hissetti varlığını.

Alaz, başı Yaman'ın kolunun üzerinde yan yatmış uyumaya devam ederken eli, tıpkı bebekliğinde yaptığı gibi Yaman'ın yanağının üzerindeydi. Yaman'ın küçükken sayısız kere onun yatağına yattığında uyuduğu gibi uyuyordu. Yaman hiç kıpırdamadı. Mest olmuş bir yüzle, yattığı yerde kımıldamadan kaldı. Onun değerlisi yine kollarının arasındaydı. Rüya değildi. Gerçekti. Yaman zevkten çıldırmanın eşiğine gelebileceğini düşünüp kalbinin atışlarını kontrol etmeye çalışırken odanın kapısı hafifçe tıkladı ve içeri Fırat, ardından Ayşe girdi.

Yaman ikisine de çatık kaşlarla baktı yattığı yerden. Tam keyfinin ortasında böyle bir müdahale, şu an sinirden ikisinin de üzerine atlamasına neden olabilirdi. Alaz'ı uyandırmaktan korkarak alçak bir fısıltıyla, "Ne işiniz var burada?" diye sordu kızgın bir sesle.

"Saat öğlene geliyor. Herkes birkaç saat dinlendi, aşağıda toplandı, birlikte kahvaltı yapacağız. Ekrem abi sizi de kaldırmamızı istedi." dedi Ayşe fısıltıyla.

Fırat şaşkınca Alaz'a bakıyordu o sırada. Onun bakışlarından hoşlanmayan Yaman, "Ne bakıyorsun öyle?" diye fısıldadı çatık kaşlarla.

"Saatin kaç olduğunun farkında mısın?" dedi Fırat şaşkınlıkla.

"Umurumda değil. Çıkın odadan!"

"İlk defa kesintisiz bu kadar uyudu." dedi Fırat kaşlarını kaldırarak. Elleri ceplerindeydi ve hâlâ inanmayan bakışlarla kıza bakıyordu. "Şimdiye kadar çığlıkların başlaması lâzımdı."

"Artık çığlık falan yok! Artık kâbus yok! Çıkın gidin odadan. Uyanınca geliriz."

"Yaman, Ekrem abi hep birlikte kahvaltı yapalım istiyor." dedi Ayşe araya girerek.

"Alaz ne zaman uyanırsa geliriz." dedi Yaman umursamaz bir sesle. Konuşurken çenesini sıkıyor, Alaz'ın rahatsız olmaması için neredeyse dişlerinin arasından fısıltıyla konuşuyordu.

Ancak yeterli olmamıştı. Alaz kımıldanmaya başladı önce, sonra yavaşça gözleri açıldı, ardından kaşları çatıldı. Nerede olduğunu çıkarmaya çalışıyordu. Birkaç saniye sonra, dünkü tüm görüntüler şimşek gibi beyninde çakmaya başladı. Aniden kendini geri çekerek bakışlarını Yaman'a dikti. Yatağın içinde otururken şaşkınlığı gözlerinden okunuyordu. Ağzını açtı, bir şey söylemek istedi ancak hiçbir şey çıkmadı. Ellerini dağılmış saçlarına götürüp yüzünden çekerken çevirdiği başıyla Fırat'la göz göze geldi. Gözleri kocaman açıldı.

"Abi?" dedi şaşkınca.

"Günaydın kuzu." dedi Fırat gülümseyerek.

Yaman, usulca doğrularak sırtını yatağın başlığına dayadı ve gözlerini kızın üzerine kenetledi.

Alaz başını eğerek toparlanmaya çalıştı. Odanın içi aydınlıktı ama saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Yatağın içinde bağdaş kurmuş otururken birden dikildi. Ürkek bakışlarını Fırat'a kaldırdı. İnanmıyor da teyit etmeye çalışıyor gibi sordu.

"Bağırmadım?"

Fırat gülümseyerek başını iki yana salladı.

"Öldü mü?" dedi dudaklarının arasından zorlukla. Bunun başka bir açıklamasının olamayacağını düşünüyordu.

Fırat, Yaman'a çabuk bir bakış attı, sonra başını iki yana salladı. "Psikopatın keyfini bekliyoruz." dedi alaycı bir sesle, çenesiyle Yaman'ı işaret ederek. Ayşe arkasında, elini sırtına bastırdı uyarırcasına. Fırat başını çabucak ona çevirip masumca baktı sırıtarak. Ayşe uyarırcasına bakarken kaşlarını çattı.

Alaz başını çevirip Yaman'a baktı.

"Ben niye burada uyudum? Hem de bununla!"

"Kuzu, kötüydün. Bir ara bakmaya çıktığımızda uyuyordun, hazır uyurken rahatsız etmek istemedik!" diye açıkladı Fırat.

"Hem de bununla ne demek?" dedi Yaman gözlerini kısarak.

"Ben seninle niye uyuyorum be! Ne alaka?"

Yaman gözlerini devirdi. Sanki sabretmeye çalışıyormuş gibi derin bir nefes çekti. Ters bir cevap verecekken Ayşe araya girdi.

"Daha gözünüzü açar açmaz didişmeye başlamayın!" İkisine de azarlayan bakışlarla baktı. "Hadi kalkın! Daha çok işimiz var!"

İkisi de sustu. Fırat hayranlıkla Ayşe'ye baktı.

"Saat kaç?" diye sordu Alaz alçak bir sesle. Hâlâ kendine gelmeye çalışıyordu. İlk defa kâbussuz uyanmıştı ve kendini daha önce hissetmediği kadar zinde hissediyordu.

"On bir oldu güzelim. Kahvaltı için sizi bekliyor herkes." dedi Fırat yumuşak bir sesle.

Alaz kocaman açtığı gözlerini Fırat'a dikerek "On bir mi?" dedi hâkim olamadığı yüksek bir sesle. "Kaç saattir uyuyorum ben?"

"Yedi saat falan olmuştur." dedi Fırat gülümseyerek. Mutluluğu yüzünden okunuyordu.

"İmkânsız!" diye mırıldandı Alaz. Bakışları kucağındaki ellerine indi. Son on üç yıldır uyuduğu en uzun uykuydu. Fırat'a baktı soru dolu gözleriyle. Onun da kendisiyle aynı şeyi düşündüğünden emin olmak istiyordu. Çakal'dan intikamını alabildiği için mi bu kadar kesintisiz ve çığlıklarla son bulmayan bir uyku uyumuştu?

Fırat, hiçbir yorum yapmadan başıyla kapıyı gösterdi. "Hadi kalk. Hep birlikte kahvaltı yapalım. Henüz bitmemiş bir konuşma var." der demez Alaz'ın yüzünde oluşan ifadeyi görünce aceleyle ekledi. "O konu kapandı. Herkes bilmesi gerekeni biliyor. Merak etme. Bir daha açılmayacak ancak Ekrem abinin seninle konuşacakları, senin de bilmen gerekenler var."

Rahatlayarak bir nefes aldı Alaz. Sonra başını eğip üzerindekilere baktı. Ağzının içinde kendi kendine konuşur gibi mırıldandı.

"Tamam. Yüzümü yıkayayım o zaman." Bu koca kıyafetlerle dolaşmak komik olmaya başlamıştı.

Fırat ne düşündüğü anlayınca rahatlatıcı bir sesle konuştu.

"Ev çok kalabalık olduğu için Fatma'yla Gülnaz'ı Halime ablaya yardıma çağırdı annem. Sana da birkaç kıyafet getirdiler. Ayşe'nin odasında."

Alaz başını salladı. Yaman rahat ve kesin bir sesle araya girdi.

"Ayşe abla, eşyaları buraya getir. Burada giyinir."

Ayşe'nin kaşları kalktı. Alaz ve Fırat'ın kaşları çatılırken başlarını Yaman'a çevirip aynı anda konuştular.

Alaz kızgınlıkla. "Ne alaka?" derken, "Saçma sapan konuşma!" dedi Fırat en az Alaz kadar kızgın bir sesle.

Yaman hızla yerinden kalktı. Üzerinde dün akşam giyindiği eşofman ve uzun kollu beyaz tişört vardı. Tıpkı Alaz gibi. Hiçbirine aldırmadan dolaptan kendisine giyecek çıkarırken bir yandan arkasını dönmeden cevap verdi.

"Ben misafir odasında giyinirim. Alaz burada giyinecek!" dedi keskin bir tonla.

Odadan çıkarken Fırat'a ters bir bakış atıp tıslarcasına uyardı. "Saçma sapan şeyleri aklından geçirme!"

Ayşe ardından gülümsedi. "Ben gidip Alaz'ın eşyalarını getireyim." diyerek arkasını döndü.

"Çok yüz veriyorsunuz Ayşe buna! Bu kadar şımartmayın şunu!" dedi Fırat sinirle.

Ayşe tam kapıdan çıkacakken garip bir yüz ifadesiyle Fırat'a baktı.

"Bu dünyada hiç şımartılmamış bir çocuk varsa o da Yaman'dır Fırat. Sürekli üstüne gitmekten vazgeçin artık." dedi yumuşak bir sesle. Sonra odadan çıktı.

Fırat birkaç saniye yarı açık kapıya baktı, sonra bakışlarını Alaz'a çevirdi. Korumacı bir sesle sordu.

"İyi misin kuzu?"

"İyiyim abi. Hatta umduğumdan iyiyim. Bu kadar uyumuş olmak..." Başını inanamıyormuş gibi iki yana salladı, gözlerinde ilk defa mutluluk vardı.

"Bitti abi. Bitti değil mi? Artık kâbus yok. Çığlıklarla uyanmak da yok, değil mi?" dedi teyit etmesini istercesine.

Fırat ağır adımlarla ona yanaşıp yatağın ucuna oturdu.

Elini Alaz'ın uzun saçlarına uzattı. Saçlarını okşayarak şefkatle cevap verdi.

"Bitti kuzu. Bitti abicim. Artık kâbus yok!"

Alaz, başını Fırat'ın göğsüne yaslandı. "Hiç bitmeyecek sanmıştım. Ancak ölürsem rahat uyurum sanmıştım." diye mırıldandı.

"Böyle şeyler deme kuzu. Bundan sonra güzel bir hayatın olacak. Bundan sonra hak ettiğin gibi yaşayacaksın güzelim." dedi Fırat kollarını kıza sararak.

"Dokunma ona!" diye kapıda kükreyen sesle, ikisi de sıçrayarak birbirinden ayrıldı. Alaz kocaman gözlerle, elinde bir çantayla kapıda dikilen, gözleri öfkeden parlayan Yaman'a baktı. Üzerini değiştirmiş, siyah bir pantolon ve yuvarlak yaka, siyah bir kazak giyinmişti.

"Ne diyorsun be sen?" dedi Fırat sinirle.

"Uzaklaş! Dokunma ona!" dedi Yaman, yine öfkeli bir sesle ileri bir adım atarak.

"Sen manyak mısın?" diye karşılık veren Alaz'dı.

"Sen! Banyoya giriyorsun! Eşyaların burada." dedi Alaz'a hiç aldırmadan, elindekileri yatağın üzerine attı. Bakışlarını Fırat'a çevirdi. "Sen! Odadan çıkıyorsun! Şimdi!"

Fırat hırsla yerinden fırladı, "Bana bak! Sen çok oluyorsun!" diye sesini yükseltirken yumruğunu hazırlamıştı bile.

Yaman geri adım atmadan diklendi.

"Gel! Gel, ne yapacaksın görelim bakalım! Gel hadi! Vuracak mısın? Denesene bi..." dedi ellerini iki yana açıp göğsünü ileri çıkararak.

"Abi!" diyen Alaz'ın sesi odayı kapladığında, Fırat bakışlarını ona çevirdi. Kendisine hâkim olmaya çalıştığı bir sesle, daha alçak tondan konuştu.

"Abi. Kavga etmeyin. Ağrılı çok üzülür. Sen git. Ben üstümü değiştirip geliyorum. Bunu da bana bırak!" dedi son sözlerini ters bir şekilde Yaman'a bakarken eliyle işaret ederek.

Fırat önce temkinli bakışlarla Alaz'a baktı, sonra Yaman'a çevirdi tehdit dolu bakışlarını. Dişlerinin arasından konuşurken kapıya doğru hareketlendi.

"Canına oku kuzu!"

"Hiç şüphen olmasın!" diye cevap verdi Alaz kızgın bakışlarını Yaman'ın üzerinden çekmeden.

Kapı Fırat'ın arkasından kapanır kapanmaz Alaz yerinden fırladı. Sinirle ileri atılıp elleriyle Yaman'ı göğsünden geri iterken bağırdı.

"Sen manyak mısın? Senin sorunun ne? Ruh hastası mısın sen?"

Yaman hiçbir tepki vermeden bir adım geri gitti sadece. Omuzlarını silkti hiçbir şey olmamış gibi. Sakin sakin cevap verdi.

"Sorun yaratan onlar! Dokunmayacaklar! Bunun nesini anlamıyorlar ki?"

"Ya, sen kime soruyorsun da benimle ilgili kararları veriyorsun? Bana kimin dokunup kimin dokunmayacağına ben karar veririm!"

Yaman birden ileri atıldı. Gözlerinde şimşekler çakmaya başlamıştı. İki eliyle kızın bileklerinden kavrayıp hızla etrafında çevirdi. Sırtını göğsüne yaslarken bileklerini Alaz'ın karnının üstüne çapraz bir şekilde bastırdı. Başını eğip arkasından kulağına dudaklarını yapıştırdı.

"Sana da anlatayım o zaman! Benden başka kimse dokunmayacak! Sok o kafana! Kendinle ilgili istediğin kararı al, arkandayım ama kimse dokunmayacak! Nokta!"

"Ruh hastasısın sen!" diye bağırdı öfkeyle.

"Sana öyle olduğumu söylemiştim! Alışırsın!"

Alaz, sinirle ayağını kaldırıp ters bir tekme atmak istedi ancak diğeri çoktan fark etmişti. Bir anda çelme takarak ayaklarını yerden kesti, kızı havaya kaldırıp göğsüne bastırdı. Alaz çırpınırken aynı sakin tonla devam etti.

"Boşuna kendini yoruyorsun! İyi dövüşsen de gücün bana yetmez! Şimdi sakinleş. Banyoya giriyorsun, üstünü giyiniyorsun, aşağı iniyoruz. Canın tartışmak isterse çıkar gider, tartışırız. Bu evde, babamın önünde tartışma yok! Babama da ters yapmak yok! Sen onun için çok kıymetlisin ve kalbini kıracak tek bir şey yapma! Kaldırmaz artık yüreği. Bana iste-

diğini yap ama babamı kıracak tek bir şey yapma!"

Alaz çırpınmayı bırakıp Yaman'ın sözlerini dinledi. Sakin olduğunu gören Yaman üsteledi.

"Anlaştık mı?"

Alaz cevap vermedi. Dişlerini sıktı. Adamın babasına düşkünlüğü kalbini burkmuştu. O da babasına düşkündü bir zamanlar.

"Anlaştık mı?" diye sesini biraz daha yükselterek yineledi Yaman.

Alaz sadece başını salladı. Madem bu evde kavga edemeyeceklerdi, zaten bu evde kalmayacağına göre, savaş meydanı olarak her yeri seçebilirdi.

Yaman usulca kollarını gevşetti. "Banyoya!" dedi Alaz'ı yönlendirerek emir verir gibi.

"Kendim giderim."

Sinirle kolunu geri çekti. Öfkeli adımlarla uzaklaşırken yatağın üzerindeki çantayı aldı. Banyoya girmeden önce, odanın ortasında ellerini cebine sokmuş ona bakan Yaman'a ters bir bakış atmayı ihmal etmedi.

Çabucak elini yüzünü yıkadı ve üzerine siyah dar bir pantolon ve siyah, uzun kollu bir kazak giyindi.

Salona girdiklerinde, uzun masanın üzerindeki hazırlıklar neredeyse tamamlanmak üzereydi. Alaz salona girer girmez Ağrılı'yla göz göze geldi. Utangaç bir gülümsemeyle ona doğru yürüdü ve Zilal Ana'yla ikisinin ortasına oturdu.

Zilal Ana'nın mutluluğu yüzünden okunuyordu. Ağrılı'nın ise ilk defa yüzünde huzur vardı. İkisi de aynı anda elini uzatarak Alaz'ın saçını okşadı. Zilal Ana kollarını Alaz'a sardı.

"Kuzum, maşallah güzel uyudun sonunda."

Alaz yalnızca başını salladı. Kolunu yine Ağrılı'nın koluna dayayarak ona yaslandı. Ne olursa olsun, hiçbir zaman ondan uzakta kalmak istemiyordu. Her şey bitmiş gibi görünse de Ağrılı'nın sonsuz şefkat ve güvenine hep ihtiyaç duyacaktı.

Ekrem, karşılarında otururken durgun ancak gözlerinin

derinliklerinde belli etmemeye çalıştığı üzüntülü bir yüzle onları seyrediyordu. Yumuşak bir sesle, "Günaydın kızım. Nasılsın şimdi? Daha iyi misin?" dedi.

Alaz bakışlarını ona kaldırdı, başını sallayarak, "İyiyim." dedi yalnızca.

"Baba, Halit nasıl oldu?" diyen Yaman araya girdi.

"İyi oğlum. Zeynep bir saat evvel kontrol etti. Düzelecek inşallah. Şu an iyi. Zeynep 'On güne bir şeyi kalmaz' dedi, şükür."

"İyi Yaman, iyi. Merak etme." dedi Zeynep destekleyerek.

"Ben gidip bir bakayım." dedi Yaman salonun kapısına hareketlenirken.

"Şimdi oturuyorduk sofraya Yaman. Kahvaltıdan sonra baksaydın." dedi Ekrem.

O sırada Halime, elinde çaydanlıklarla masaya yanaşmıştı, "Ekrem abi, sofra hazır." dedi.

Yaman, Halime'ye baktı önce, sonra masaya göz attı çabucak. Babasına hızlı bir bakış atıp adımlarına devam etti.

"Siz başlayın, ben hemen gelirim. Aklım kaldı çocukta, akşam da bakmaya fırsat olmadı."

Ekrem başını onaylayarak sallarken herkesi sofraya davet etti. Hepsi birden ayaklanırken Alaz, Zilal Ana'ya, "Gece herkes burada mı kaldı?" diye sordu alçak bir sesle.

Zilal Ana başını salladı. "Sabaha kadar oturduk zaten. Çocuklar birkaç saat uyudular. Sağ olsun Ekrem Ağa, herkese oda açtırdı. Halime kızım da çok koşturdu, Fatma'yla Gülnaz'ı getirttim yardım etsinler diye."

"Siz uyumadınız mı?"

"Sadık Ağa'yla Ekrem Ağa'nın konuşacakları vardı. Ben de onlarla oturdum."

"Konuşacak neleri vardı ki daha?"

"Gel kuzum, gel annem. Hele bir kahvaltımızı yapalım. Sonra konuşuruz her şeyi." dedi Zilal Ana eliyle Alaz'ın saçlarını okşayarak.

Alaz masaya yanaştığında herkes yerleşmek üzereydi. Ekrem masanın bir başına geçerken Ağrılı diğer başına otur-

muştu. Ekrem eliyle sağındaki sandalyeye vurarak, "Alaz, gel kızım, sen böyle benim yanıma otur." dedi.

Alaz bir an duraksadı. Ağrılı'ya baktı. Onun yakınına oturmayı tercih ederdi ancak Ağrılı gözleriyle işaret edip başını sallayınca ayaklarını sürüyerek gösterilen sandalyeye oturdu.

"Halime kızım, hadi koy çayları, sen de yerine geç." dedi Ekrem.

Halime çekinerek, "Ekrem abi, bu seferlik müsaade edersen ben mutfakta kızlara eşlik edeyim." dedi.

Ekrem başını kaldırıp ona baktı. "Peki kızım, nasıl istersen."

"Bir şeye ihtiyaç olursa seslenin abi, getiririm hemen." dedi Halime çayları koyup uzaklaşırken.

Alaz, önündeki çay bardağına baktı yüzünü buruşturmamaya çalışarak. Başını kaldırıp masaya bakınca masanın diğer ucundaki Oğuz'la göz göze geldi. Oğuz alayla ona bakıyordu. Sırıtarak bardağını eline alıp dudaklarına götürdü. Bir yudum içtikten sonra Alaz'a bakarak kimsenin duymadığı bir 'ohhh' sesi taklit etti. Alaz kaşlarını çatarak gözlerini kıstı.

Kahvaltıda çay? Gerçekten mi? Sabah uyanınca kahve içmeyi tercih ederdi. Yabancı olduğu bir evde olduğu için ses çıkarmadı.

Yaman, acele adımlarla salona girip gayet rahat hareketlerle Alaz'ın yanındaki boş sandalyeye oturdu.

"Gördün, rahatladın mı Halit'i?"

"Rahatladım baba. İyi, çok şükür."

"Kürşat gelmiyor mu?"

"Halit'in yanında kaldı, birlikte yapacaklar kahvaltılarını bu seferlik." diye cevap verirken Alaz'ın önündeki çay bardağına baktı, başını çevirip ona baktı kaşlarını kaldırarak. Alaz bakışlarını görmezliğe geldi. Yaman hiçbir şey söylemeden birden yerinden kalktı.

"Şimdi nereye?" dedi Ekrem şaşırarak.

"Siz başlayın baba. Geliyorum hemen." dedi ve salondan çıktı.

Ekrem bir süre şaşkın arkasından baktı, sonra başını masaya çevirdi.

"Hadi, başlayın lütfen. Herkese afiyet olsun."

Herkes yavaş yavaş tabaklarını doldurmaya başlarken Alaz tedirginlikle önündeki yiyeceklere bakıyordu. Masada domates ya da kırmızı renkli hiçbir yiyecek yoktu. Başını Fırat'a eğdi sorarcasına. Fırat, o sırada tabağını doldurmakla meşguldü. Alaz'ın bakışlarını yakalayınca soru sorar gibi kafasını salladı. Alaz dudaklarını oynatarak, "Siz mi söylediniz?" diye sordu bakışlarıyla masayı göstererek.

Fırat başını iki yana salladı. Aynı onun gibi yalnızca dudaklarını oynatarak, "Psikopat!" dedi açıklama yeterliymiş gibi. Alaz başını sallayıp geri yaslandı. Hâlâ bir şey almamıştı tabağına.

"Hadi kızım, başla artık." dedi Ekrem şefkatli bir sesle.

Alaz başını salladı. Eline çatalı aldı ve düşünüyormuş gibi durdu. O sırada Yaman elinde bir kahve fincanıyla içeri girdi. Hiçbir şey söylemeden fincanı Alaz'ın önüne bıraktı, çayı uzaklaştırdı. Ne Alaz'ın ne de diğerlerinin bakışlarında oluşan şaşkınlığı umursamadı. Yaptığı çok normalmiş gibi rahat hareketlerle, ortadaki yiyeceklerden alıp Alaz'ın tabağını doldurmaya başladı. Alaz eliyle engellemek isterken ters ters kıza baktı, dişlerinin arasından, "Hepsi bitecek!" dedi.

Alaz'ın kızgınlıkla gözleri parladı. Ağzını açtı, tam cevap verecekken Yaman uyarıcı bakışlarıyla babasını gösterip, "Sonra!" dedi kısık bir sesle, ardından inatçı bir sesle, "Ye şimdi! Hepsi bitecek!" diye yineledi.

Alaz kontrollü bakışlarını Ekrem'e çevirdi. Ekrem merakla ikisine bakıyordu. Alaz'a çevirdiği bakışları birden yumuşadı. Elini uzattı, Alaz'ın elini tuttu. Alaz geri çekmemek için kendisine hâkim olmaya çalıştı. Başını yardım ister gibi çabucak Ağrılı'ya çevirdi.

Ağrılı gözlerini yumup 'Sakin ol' der gibi başını salladı sadece.

Ekrem şefkatle konuşmaya başladı.

"Alaz. Bu ev senin kızım. Yabancıymış gibi durma. Eğer

masadakileri beğenmediysen canın ne isterse söyle, onu yaptıralım."

"Gerek yok. Var her şey." dedi başını eğip mırıldanarak. Elini çekmek istiyor ancak adamın bakışlarında bir şey onu durduruyordu. Garip bir ifade vardı gözlerinde Ekrem'in. Bir an Alaz kendi babasının bakışlarını anımsadı. O da tıpkı böyle bakardı ona. İçinden bir şey aktı. Omuzları gevşedi. Durgun bir sesle şikâyet eder gibi söylendi.

"Sadece oğluna söylesen düşsün yakamdan, başka bir şey istemiyorum."

Masada bir anda nidalar yükseldi. Kimi şaşkın kimi dalga geçercesine yorumda bulunmaya başladı.

Yaman sinirli bakışlarını ona çevirdi. Oğuz ve Esat, zevkle kıkırdarken Fırat sadece gülümsemişti. Zeynep kaşlarını şaşkınlıkla kaldırmış, ablasına bakmıştı. Adil kendisine hâkim olamamış, "Aha, kavga çıkacak şimdi!" diye mırıldanmıştı. Kerim dirseğiyle onu dürttü. Ragıp hepsinden cesurdu.

"Alaz, biliyorum senin kafan karışık şimdi. Sen daha hiçbirimizi tanımıyorsun ama tanıyacaksın. Bu evde hiç kimse seni üzmez. Sen bize Tahir abiden yadigârsın. Ekrem abi, senin kalbinin kırılmasını asla istemez. Seni üzecek her şeyi yok eder. Ama beni bir abin bilirsen eğer Yaman'a biraz zaman ver derim."

"Ben onu tanımıyorum bile." dedi Alaz gözlerini açarak "Sürekli tepemde, ültimatom veriyor. Neyin zamanını vereyim? Çok saçma bu dediğiniz." İtiraz doluydu sesi.

Yaman gözlerini sabırla yumup derin bir nefes aldı.

"Ben ültimatom vermiyorum. Sadece kendin için yapmadığın şeyleri yapmanı sağlamaya çalışıyorum. Şu haline bak! Zayıflıktan öleceksin! Yemek yemen lâzım. Bunun nesi kötü? Seni düşünmem mi kötü?"

"Düşünme beni! Ben beni düşünürüm. Ruh hastası gibi garip hallerin var. Sabah Fırat abime çıkıştın bana sarıldı diye!" Eliyle Fırat'ı gösterirken haklı olduğunu düşündüğü tartışmayı devam ettiriyordu.

Yaman elindeki çatalı bıraktı. Derin bir nefes aldı. Başını

ağır ağır Alaz'a çevirdi.

"Şu konuya bir açıklık getirelim, sonra da buna bir son verelim. Bu konu bir daha tartışmaya açık değil! Sana! Kimse! Dokunmayacak!" dedi kelimelerin üzerine bastırarak.

"Bu mu açıklama?" dedi Alaz hayretle. "Sana ne be! Kim dokunursa dokunur. Sana ne?"

Yaman gözlerini yukarı kaldırdı. Sanki sabrını zorluyormuşçasına dudaklarını sıktı.

"Yaman!" dedi Ekrem uyarırcasına alçak bir sesle. "Zaman ver oğlum. Seni tanımıyor. Anlamıyor. Hak ver azıcık sen de."

"Ben hak veriyorum baba. Hayatımda olmadığım kadar makulüm. Anlayış gösteriyorum. Zaman veriyorum ama hiç şans vermiyor ki. Sürekli tersleme!" dedi şikâyetçi bir sesle.

Masadaki herkes durmuş, onları dinliyordu. Ragıp ağzının içinde mırıldandı.

"Hakikaten iyi dayandı bunca zaman. Takdir etmek lâzım."

Alaz şaşkınca Ragıp'a baktı.

"Bu manyaklığı mı takdir etmek lâzım?" dedi gözlerini kısarak.

Ragıp, Alaz'ın bakışlarını yakalayınca elinde olmadan sert bir sesle, hızlı hızlı konuşmaya başladı. Yaman'a yapılan haksızlığa tahammül edemiyordu.

"Bak, bu konuyu kahvaltıdan sonra konuşalım dedik, sana ayrıntılı anlatacağız da... Ama sana şu kadarını söyleyeyim. Senin doğacağın gün, bu herif daha beş yaşındayken bana kafa tuttu. Hastaneye gelebilmek için ortalığı ayağa kaldırdı çünkü dokuz ay boyunca her gün seni bekledi. Bir gün bile elini annenin karnından uzaklaştırmadı. Sen doğduktan sonra üç ay senin dibinden ayrılmadı. Bir gece bile yatağında uyumadı çünkü sen korkarsın diye düşünüp, sabaha kadar senin elini tutup senin yatağının yanında, yerde uyuyordu. Seni ondan ayırdıklarında, Ekrem abi evi yeniden döşemek zorunda kaldı. Niye biliyor musun? Çünkü Yaman evdeki her şeyi yıkıp kırmıştı. Ben sana bunun normal bir şey olduğunu iddia etmiyorum ama Yaman böyle biri. Yaman birini

severse adanarak seviyor. Şu kapıdaki adamların kaçı için kurşun yedi, ben hatırlamıyorum."

"Ragıp abi!" dedi Yaman. Uyarırcasına çenesini yana eğmiş, gözleriyle 'Artık sus!' diyordu.

"Tamam, Yaman! Sonra görürsün benimle hesabını. Çenemin düşmesini artık yaşlanmama ver! Ancak bunca yıldan ve bütün olanlardan sonra, artık bu evde herkesin huzura ermesini istiyorum. İkinizin arasındaki bu gerginlik Ekrem abinin canını yakacak ve benim bu hayatta en son istediğim şey bile değil Ekrem abinin canının yanması."

Alaz şoka uğramış bir yüzle, gözünü kırpmadan Ragıp'a bakıyordu. Anlattıkları inanılacak şeyler değildi. Sesi fısıltıyla çıktı. "Siz beni bebekliğimden mi tanıyorsunuz?"

"Kahvaltını yap kızım. Konuşacağız her şeyi." dedi Ekrem anlayış dolu bakışlarla. "Sadece şu an bilmeni istediğim tek şey, sen bu evde çok seviliyorsun ve kimse senin üzülmeni istemiyor."

Alaz duyduklarının şaşkınlığını yaşıyordu. Başını cevap beklercesine, yavaş yavaş Ağrılı'ya doğru çevirdi. Zilal Ana anlayışla ona bakıyordu.

"Kurban. Ekrem, babanın dostu. Hatta kardeşi. Öğreneceksin her şeyi." dedi Ağrılı. Bakışlarını Yaman'a çevirdi. "Delikanlı da az sabırlı olacak, çok fazla üstüne düşmeyecek artık!"

Yaman'dan sinirli bir gülüş çıktı. Başını kabul etmezcesine iki yana salladı. Hiçbiri anlamıyordu. Hiçbir zaman anlamayacaklardı. Bütün bu konuşmalar çok saçmaydı. Bunun tartışılacak bir şeyi yoktu ki. Üstüne düşmemek, uzak durmak? Böyle bir şey mümkün müydü? Yaman'a nefesini kes demeleriyle eş değerdi. Çocukken ayırmışlardı, gücü yetmemişti. Şimdiyse. Bu saatten sonra kimse ayıramazdı onu Alaz'dan. Şimdi de buna kimsenin gücü yetmezdi.

Sinirle sandalyesini geri itti, ayağa kalktı.

"Ragıp abi, konuşalım!" dedi sadece. Başını eğdi, tehdit dolu bakışlarını Alaz'a dikti, parmağıyla tabağını işaret etti.

"Ye! Bunların hepsi bitecek!" dedi salonun kapısına doğru

hareketlenmeden evvel.

Ragıp ikiletmeden yerinden kalktı. İki adam salondan çıktı.

Ekrem, dirseğini masaya dayayıp yüzünü sıvazladı. Alaz şaşkın şaşkın salonun kapısına bakıyordu. Masadakiler sessizdi.

Nihayet ses Ayşe'den çıktı. "Alazcığım. Şaşkınsın biliyorum ama alışırsın. Yaman bu! Kimse geri adım attıramaz ona!" dedi anlayışla gülümseyerek.

"Neyine alışayım?" dedi Alaz, Ayşe'ye uzaylı görmüş gibi bakarak.

"Ama senin de ondan aşağı kalır inadın yok! Azıcık alttan alsan ya!" diyen Zeynep araya girdi.

"Dedi, çok bilmiş Doktor Hanım!" diye Oğuz karşılık verdi.

"Senin benimle derdin ne?" diye çemkirdi Zeynep, Oğuz'a başını çevirerek. "Sürekli Doktor Hanım, Doktor Hanım. Sen benim mesleğimi mi küçümsüyorsun? Dünya kadar hastam var benim." dedi gözlerini kısarak.

Oğuz omuz silkti. "Doktor değilim ama benim de hastam çok!" dedi alaycı bir sesle.

Fırat'la Esat aynı anda kahkahayı patlatırken Kerim ve Adil onlara eşlik etmişti.

"Nesin sen? Kamyon şoförü mü?" dedi Zeynep yüzünü buruşturarak.

"E, onu da yapmışlığımız var çok şükür." dedi Oğuz koca bir lokmayı ağzına sokarken.

Zeynep kocaman açılmış gözlerle ona baktı. "Yavaş, yavaş. Biraz küçük lokma at ağzına. Boğulursan benden yardım bekleme!"

"Sen hiç merak etme! Ben hiçbir lokmadan boğulmam!" dedi Oğuz çoktan yuttuğu lokmanın ardından göz kırparak.

Ekrem, ikilinin didişmesini seyrederken neredeyse biraz evvelki yaşadığı üzüntüyü unutmuştu. Alaz'ın zamana ihtiyacı vardı ancak Yaman'ın sabırsızlığı buna fayda etmeyecek gibi görünüyordu. Senelerce takıntılı bir şekilde kafasından atamadığı kişi, şimdi kanlı canlı karşısına çıkmışken onu kimse durduramazdı. Üstelik bir seneden fazla zamandır

bilmeden peşinde olduğu kişi de Alaz'dı. Yaman tüm bunları düşününce saplantısına daha çok sarılacaktı. Ekrem, Yaman'ın inadını çok iyi biliyordu. Bu konuda ağır tecrübeler yaşamıştı. Yaman inat edince asla geri durmazdı. Bu kez, bu inadı onu en değerlisinden uzaklaştırırsa asıl o zaman ne yapacağını düşünüyordu Ekrem. Yaman'ı toparlamak mümkün olmazdı o zaman.

Ağrılı, "Oğuz!" diye uyardı oğlunu. Zeynep'le didişmesine gülmemek için kendisini zor tutuyordu ama kızın üstüne gitmesini hoş karşılamayacaktı.

"Buyur baba?" dedi Oğuz hemen başını çevirip solundaki adama saygıyla bakarak.

"Oğlum, kızı üzme!" dedi sadece uyaran bakışlarla bakarak.

"Niye üzeyim baba?"

"Valla üzüyor Sadık abi." dedi Zeynep destek bulmanın hevesiyle fırsatı değerlendirerek.

"Sadık abi?" dedi Oğuz manidar bir şekilde tek kaşını kaldırarak.

"Ne diyeyim? Sadık baba mı?" dedi Zeynep tersleyerek.

"O da olur inşallah!" dedi Oğuz sırıtarak.

Herkes tekrar gülmeye başlarken Zeynep kıpkırmızı kesildi. Dişlerinin arasından tısladı.

"Rüyanda görürsün!"

"Neyi?" diye sordu Oğuz kaşlarını kaldırarak masumca bakarken. Kızla şimdi resmen oynuyordu.

Zeynep ağzını açtı ancak ne diyeceğini bilemez gibi kaldı. Yüzü hâlâ pembeyken sinirli sinirli başını çevirdi önüne.

"Çok sinir bozucu bir adamsın!" diye ağzının içinde mırıldandı.

Alaz alaylı bir sesle, "Ama senin de ondan aşağı kalır inadın yok! Azıcık alttan alsan ya!" diye laf soktu.

Zeynep şaşkınca ona bakarken, "Yürü be Dağlı!" dedi Adil gülerek.

Alaz gözlerini kısarak Adil'e döndü. "Senin olayın ne Adil? Sürekli gaz veriyorsun, benim gaza mı ihtiyacım var?"

"Güzel yakaladın ama Dağlı." dedi Adil sırıtarak.

"Alaz!" dedi Ekrem. "Onun adı Alaz! Bundan sonra adıyla seslenin!" Sesi otoriterdi.

Alaz başını ona çevirdi. Gerçek adıyla seslenilmesi her ne kadar içini eritse de merakını gidermek istiyordu. "Dün gece. 'Adını ben koydum' dedin. Doğru mu bu?" dedi yüzünde çekingen bir ifadeyle.

Ekrem gülümseyerek başını salladı.

"Yaman doğduğunda adını Tahir koymuştu. Ta delikanlılığımızdan sözümüz vardı. Çocuklarımız olursa ismini bir diğerimiz koyacaktık. Soyadımı koyacağım ona demişti." Bakışları uzaklara gitmiş gibiydi. Yüzünde hüzünlü bir gülümseme vardı. "Yaman, dedi adı. Sonra daha sen doğmadan çok önce ben de inat ettim. 'Senin çocuğunun adı da Alaz olacak' dedim. 'Kız olsun erkek olsun, Alaz olacak' demiştim. Sen doğunca adın hazırdı. Alaz oldu. Soyadlarımızı da çocuklarımızda yaşatmak istedik."

"Onun adını babam koydu." diye mırıldandı Alaz başını önüne eğerken. Kendi kendine konuşur gibiydi. Bu çok garip hissettirmişti kendisini.

"Evet. Yamandağlı'nın Yaman'ı. Gerçi insan ismi gibi yaşarmış. İyi mi ettik bilemiyorum. Yaman, aynı adı gibi çok yamandır. Sen de aynı adın gibi yaktın kül ettin ortalığı." Ekrem başını önüne eğmişti. Alçak bir sesle devam etti. "Yirmi üç yıldır acının ateşiyle kavurdun. Son bir senedir yaptıkların... Babanın kızısın. Benim soyadımsın. İyi mi ettik bilemiyorum!"

3. BÖLÜM

Yaman'ın öfkesi, yaşadığı sevinci bastıramıyordu. Kızgındı, sinirliydi, sabırsız davrandığının farkındaydı ancak onca senenin ardından, düşünmeye cesaret dahi edemediği bir mucize olmuştu ve umduğu yakınlığı bulamasa bile, yine de sevincinden kaynaklanan yüreğindeki kıpırtı tüm duygularına baskındı.

Bunların hepsi geçiciydi ona göre. Alaz vardı ya artık her şey gözünde basitleşmişti. Geri çekilmeyi ya da her şeyi oluruna bırakmayı hiç düşünmüyordu. Alaz onundu. Bunu herkes kabul edecekti. Başta Alaz kabul edecekti ona ait olduğunu. Diğerleri umurunda bile değildi. Neden olsun ki? Onu istemişti, çağırmıştı ve o da gelmişti. Bu kadar basit bir şeyi kimse, neden anlamak istemiyordu? Çok saçmaydı kabul edemeyişleri.

Yaman, Ragıp'la çok fazla kullanmadıkları çalışma odasına gitti. Evde sürekli kendi kendilerine olduklarından, salonda konuşmayı tercih ederlerdi ve çalışma odasını sık kullanmazlardı ancak şimdi, salon dolu olduğu için gece yapılan konuşmaları merak ediyordu ve her şeyi bir an evvel öğrenmek istiyordu.

Ragıp, Ağrılı'nın anlattığı her şeyi Yaman'a aktardı. Yaman'ın vücudundan buz gibi bir ürperti geçti. Bu kadarını ummamıştı. Her şeye Alaz'ın şahit olması, göğsüne öküz oturmuş gibi bir his bıraktı. Yüzü gerilmişti. Bakışlarını Ragıp'a dikti. Zorlukla konuştu.

"Ayşe ablanın söz ettiği kâbuslar bu yüzden?"

Ragıp başını salladı. "Kolay unutulacak ya da kolay atlatılacak bir şey değil bu."

Ragıp bir an çekindi ancak söylemek zorundaydı.

"Biz sana bir şey anlatmadık Yaman. Kızgınsın biliyorum. Haklısın da ama o zaman alınan en doğru karar buydu. Füsun yengeyi kaybedeli daha on gün olmuştu. Ardından her şey aynı gece içinde oldu ve sen. Biliyorsun. Bir ara senden ümidi neredeyse kesmiştik. Çok uzun süre hastanede kaldın. Ekrem abi aklını kaybetmek üzereydi. Bir ara ben toparlanamayacak sandım. Öyle berbattı ama senin varlığın ayakta tuttu onu. Sonra Ekrem abi seni buradan haklı olarak uzaklaştırdı. O kadar tedaviyi güvenli bir şekilde yaptırması imkânsızdı burada. Uzun sürede toparlanabildin ve o sıradaki krizlerini hatırlıyorsun. Ekrem abi çok korkmuştu. Kaldıramayacağını düşündü ve böyle bir karar almak zorunda kaldı. Ben de destekledim onu. Yani. Birilerine kızacaksan ben de topun ağzındayım. Ekrem abi tek değil bu kararda. Ancak şimdi bilmen gerekiyor artık. Tahir abi." Duraksadı Ragıp. Konuşurken hayatında olmadığı kadar zorlanıyordu. Kendini toparlamak, güç almak için ciğerlerine derin bir nefes çekti. "Tahir abi çok kötü durumdaydı Yaman. Anlatılacak gibi değil. Bütün olanların Alaz'ın gözünün önünde olması..." Başını hüzünle iki yana salladı. "...kolay atlatılacak şey değil."

Yaman başı önünde eğik, suskundu. Ragıp sözlerine daha fazla devam edemeyince usulca konuşmaya başladı.

"Biliyor musun Ragıp abi? İyi ki o pislik bana yapmış o şeyleri. Sevdiğim birine gözlerimin önünde öyle bir şey yapsa ben kaldıramazdım. Sevdiğim birine zarar vermesindense bana zarar versin. Ben dayanırım. Ama sevdiğim birini öyle görmek." Sözlerini bitiremeden başını salladı iki yana.

"Bugün bitirecek misin artık?" diye sordu Ragıp. Neyi kastettiğini ikisi de biliyordu.

Yaman başını kaldırdı. Yine gözleri ürkütücü bakıyordu. Başını salladı.

"İnsanlıktan çıktı artık. Bugün bitecek. Bugün son nefesini

verecek." dedi dişlerinin arasından.

Çakal hâlâ bodrumdaydı ancak Yaman'ın işleminden sonra, şu anda aşağıdakinin bir insan olduğunu çıkarmak mümkün değildi. Saatlerdir can çekişiyordu. Yaman bir an önce ölmesin ama acı çeksin istemişti. Tüm kinini, tüm öfkesini, senelerin intikamını alırken bile aklı başındaydı, ölmesine izin vermemişti. Henüz. Onun yüzünden ölen herkesin, canını aldığı onca masumun hesabını tek tek sormak istemişti.

"Oğlu Sayko öğrenmiş bizde olduğunu. Fena kuruyormuş." dedi Ragıp umursamaz bir sesle sadece bilgi verircesine.

Yaman omuzlarını silkti. "Onda buraya gelecek göt yok. Kurar kurar, oturur kıçının üstüne. Sayko sikimde bile değil."

Ragıp da onayladı başını sallayarak. Arkasına yaslandı, şüpheli bakışlarla Yaman'a baktı.

"Bir de şu kaza meselesi var. Alaz kaza değildi, dedi ama hâlâ aslını bilmiyoruz. Dün gece sana bir şey anlattı mı?"

Yaman çenesini kaldırdı. "Yok. Berbat haldeydi. Saatlerce ağladı, sonra uyuyakaldı. Sormadım bir şey. Kaldıracak durumda değildi. Üstüne de gitmeyeceğim o meselede, ne zaman isterse anlatsın. Ben Çakal'dan hepsinin acısını çıkardım ama ne fayda. Kimseyi geri getiremeyiz artık. Şu an bu kadar şok üst üste gelirken anlatması için kimse zorlamayacak onu!" dedi yine korumacı bir sesle.

"Haklısın. Ne zaman hazır hissederse." dedi Ragıp. Dikkatli bir sesle devam etti.

"Üzerine gitmeye devam edecek misin?" Yaman hızla bakışlarını kaldırınca eliyle engelledi. "Sinirlenme hemen. Ne demek istediğimi anladın. Bizi tanımıyor Yaman. Biz onun için yabancıyız. Ben seni anlıyorum. Seni tanıyorum. Ona nasıl bağlı olduğunu da biliyorum ama bunun normal olmadığını sen de biliyorsun. Dünden beri bana ait diyorsun, herkes şok üstüne şok yaşıyor. Bilmiyorlar Yaman. Bilmiyorlar. Ağırdan al biraz. Ürkütme." dedi dostça bir sesle. "En çok ben istiyorum birlikte olmanızı. Siz bana en sevdiğim

iki adamdan yadigârsınız. Bir arada olmanızı ben de çok istiyorum. Ne senin ne de Alaz'ın yabancı birileriyle olmanızı isterim. Allah biliyor ya, öyle bir şey olsa en çok ben baltalarım. Kanıma dokunur. Ama kıza biraz zaman ver. Ağırdan al yavrum." dedi yumuşak bir sesle.

"Ragıp abi. Neden anlamadıklarını da ben anlamıyorum. Bunun nesi normal değil? O benim! Hep benimdi. Ben istedim onu." dedi inatçı bir sesle kaşlarını çatarak.

Ragıp dayanamayarak gülmeye başladı.

"Tamam. Bir de şöyle düşün. Yirmi üç yıl sonra, karşına hiç tanımadığın bir kız çıkıp sana, sen benimsin, bana aitsin, başka da kimse sana dokunmayacak dese ne yaparsın!"

"Ben başkasını ne yapayım? Defolsun gitsin başımdan!"

"Koçum, ben de onu diyorum işte. Alaz şu anda bu pozisyonda. Seni tanımıyor!"

"Tanıyor abi. Sadece farkında değil." dedi Yaman sinirle. "İçten içe benliği beni tanıyor, sadece unuttuğu için bunu kabul edemiyor."

"O nasıl oluyormuş?" dedi Ragıp kaşlarını kaldırarak.

Yaman boynunu sağa sola büktü. Söyleyip söylememekte kararsızdı. Ragıp'ın sırdaşlığını bildiğinden, işaret parmağını sallayarak konuşmaya başladı.

"Bak, şimdi söyleyeceklerim aramızda kalacak!" derken Ragıp başını sallayıp merakla ona baktı. Yaman konuya girmeden kendi kendine mırıldandı. "Gerçi kimseye söylemeyeceğim diye söz verdim, şimdiden üç kişi biliyor, öğrense de güveni sarsılsa haklı yani. Aslında söylemezdim bunu ama kendimi anlatabilmek için mecbur söylüyorum sana. Lütfen, sende kalsın bu konuştuklarımız." dedi üsteleyerek.

"Söz veriyorum. Konuştuklarımız bu odadan çıkmayacak."

Yaman başını salladı, sonra konuşmaya başladı.

"Biz daha önce bir araya geldik." dediği an, Ragıp'ın şaşkınlıkla kaşları kalktı.

"Ne zaman?" diye sordu kendini tutamayarak.

"Birkaç ay evvel. Hani bir sabah ortadan kayboldum ya.

Şu motor kazası yaptığı gecenin sabahı." Ragıp hatırladığını belirtir gibi başını salladı. "O sabah görüştük. Kahvaltı yaptık birlikte. Görüşeceğimizi kimseye söylemeyecegime söz verdiğim için geldi, yoksa gelmeyecekti. Ağrılıların haberi yok bundan. O sabah yine kötüydü. Yine iki gündür uykusuzmuş. Üstüne bir de kaza gelince, çok yorgundu. Bırakmadım, zorla gittiğimiz yerin bahçesindeki hamakta uyuması için ısrar ettim. Biraz tartıştık ama biliyorsun beni, damarım tutunca bırakmam. Neyse. O uykuya dalınca ben de yanına yattım. Uyandığımda gitmişti gerçi ama sessizce kaçmış. Eğer kâbus görse ve dedikleri gibi bağırsa uyanırdım. Uykum ağır değildir benim, bilirsin. Sonra dün gece yine bağırmadı. Kâbus görmedi. O benim yanımda güvenli hissediyor aslında içten içe. Sadece hatırlamadığı için bunu kabul etmek istemiyor." dedi kendine güvenen bir sesle.

Ragıp düşünürmüş gibi dudağını büktü.

"O zaman diyorsun ki sen yanında olmazsan yine kâbus görecek."

"Görmesini istemiyorum! Acı çekiyor. O acı çekince ben de çekiyorum ama dediğim olacak. Benden uzakta yine kâbus görecek. Biliyorum." dedi üzüntüyle. "Ben sadece artık acı çekmesini istemiyorum. Benim yanımda güvende ve huzurlu olacak, biliyorum!" dedi sarsılmaz bir inançla.

Ragıp pek de inanmayan bakışlarla baktı Yaman'a. Yaman bakışlarını yakalayınca sinirle güldü.

"İnanmıyorsun! Biliyorum, sana saçma geliyor ama ben biliyorum. Eminim. Bu gece benimle uyumazsa yine aynı şey olacak."

"Ya olmazsa? Artık intikamını aldı. İçten içe huzura kavuşmuştur. Artık rahat uyur belki."

Yaman kabul etmezcesine başını iki yana salladı.

"Göreceksiniz. Hepiniz göreceksiniz. Sırf siz ikna olun diye bugün rahat bırakacağım. İçim sızlaya sızlaya bırakacağım ama benim dışımda kimsenin yanında huzurlu olmayacak. Ben çok istedim onu Ragıp abi. Ruhumdan vazgeçtim. Yüreğimi verdim. Çok bekledim. Çok dua ettim bana ait bir

can olmasını. 'Yeter ki benim olsun, ben her şeye razı gelirim' dedim. Geldim Ragıp abi. Çok şeye karşı geldim. Bak, hepsi taşak geçiyor benimle. Umurumda değil. Alaz benim. Yalnızca benim."

Sözleri Ragıp'ın içine oturdu. Yıllardan beri merak ettiği şeyi sordu dayanamayarak.

"Neden istedin? Neden sana ait bir can istedin?"

Yaman birkaç dakika ses çıkarmadan Ragıp'a baktı. Sonra yüzünde hüzünlü bir tebessümle cevap verdi.

"Babamı annemle görünce çok kıskanırdım. Birbirlerine bakışları, sevgileri gözlerinden okunurdu. Babam her şeyini annemle paylaşırdı. Bu dünyada babamın en kıymetlisi annemdi. Sonra Tahir amcam bir gün Nermin'i getirdi hayatımıza. Ah o bakışlar." dedi gözlerini yumarak. "O bakışları görünce iki kat kıskandım. Ben öyle sevgi, annemle babamda görmüştüm yalnızca. Belki onlardan bile fazlaydı ikisinin sevgisi. Birbirlerine ait gibi bakıyorlardı. Yüzlerinin ifadesi, gözlerindeki o ışık. Bakmaya doyamazdım dördüne de. Kendimi öyle fazlalık, öyle eksik, öyle yalnız hissederdim ki onların arasında. Sonra dedim ki benim de bir kızım olsun. Bana ait olsun. Yalnızca benim olsun. Ben de tıpkı onlar gibi bakayım ona. O da tıpkı annem gibi, Nermin gibi baksın bana. Ben de yarım kalmayayım, tamamlanayım istedim. Hazırladım abi ben kendimi. Öyle hazırladım ki bütün ömrüm boyunca onu bekledim. Çağırdım ben onu kendime. Allah'ın sevgili kuluymuşum, gönderdi bana onu. Kendimi kutsanmış gibi hissediyorum. Anlıyor musun abi? Ben onu sevdikçe, onu korudukça Rabbimin duamı kabul etmesinin şükrünü yapıyorum. Ben ondan vazgeçemem. O benim Rabbime şükrüm! Ondan vazgeçersem Rabbimden vazgeçerim demektir. Ben Rabbimden vazgeçemem abi. Rabbim beni çok korudu. En dayanamam dediğim anlarda bile bana güç verdi, kuvvet verdi. Ben ona sığındım, o beni korudu. Alaz'ı sevmek demek Rabbimi sevmek benim için."

Ragıp tek kelime edemiyordu. Söyleyebilecek tek kelime bulamamıştı. Sadece başını salladı Yaman'a bakarken. Daha

fazla sormasının anlamı kalmamıştı. Yaman'ın Alaz'dan vazgeçmesi mümkün değildi. Sonra, daha önce dediklerini hatırlayınca usulca sordu.

"O yüzden biliyorsun kırmızı renk sorununu? Bu sabahki kahveyi?" Tek kaşını kaldırmıştı.

"Evet. Kırmızıya tahammülü yok. O kahvaltıda masaya domates getirdiler, yüzündeki renk kaçtı. Neredeyse kusacaktı. Çay içmiyor. Sadece kahve içiyor."

"Dün ellerindeki kanı fark edince de kusmaya başladı." dedi Ragıp düşünceli bir yüzle.

Birbirlerine baktılar. Ragıp, "O geceden kalma travma mı sence?" diye sordu.

"Muhtemelen. Başka açıklaması olduğunu sanmıyorum. Gerçi yine de Ağrılı'ya soracağım, bu sorunun ne zaman başladığını."

"Peki, bunu nasıl atlatacak? Destek alması lazım biliyorsun."

"Biliyorum abi. Kesinlikle alması lâzım. Ben o desteği almasaydım toparlanamazdım. Ağır bir travma bu. Tek başına başa çıkamaz."

"Ya kabul etmezse?"

"Etmezse..." Yaman bir an düşündü sonra kararlı bir sesle cevap verdi. "Ben her türlü desteği alıp öğrenirim, gerekirse ben veririm. Konuşarak aşacağız bunu. Konuşulması lâzım. İçine gömerse başa çıkamaz. Konuşarak aşacağız. Zeynep ablaya danışacağım. Bir yol mutlaka bulacağım."

"Bir de kimlik meselesi var. Kimliğini de artık çıkarmak lâzım."

"Aklımda. Gece düşündüm hepsini. Ayşe ablayla konuşacağım. İşlemlere başlasın bir an evvel, artık kendi kimliğini alacak. Saçma sapan kimliklerle dolaşmak yok!"

"Bütün bunları Ağrılılarla da konuşmamız lâzım Yaman. Biliyorum kızıyorsun ama şu an Alaz'ın iyiliği için iyi geçinmek zorundasın onlarla. Üstelik bu zamana kadar çok iyi korudular onu. Borcumuzu asla ödeyemeyiz. Çok iyi insanlar. Sadık Ağa çok mert bir adam. Oğulları da öyle."

"Yarma canımı sıkıyor," dedi Yaman ters ters bakarak.

"E, o da korumaya çalışıyor, o yüzden. Bu durumdan memnun olman lâzım."

"Ne memnun olacağım abi? Ben korurum onu. Uzak dursunlar yeter."

"Yaman. Alaz senelerdir onlara güveniyor. Kendini şu an sadece onların yanında iyi hissediyor. Bunu göz ardı etme. Aklında tut bunu. Tamam mı?"

Yaman sadece dik dik baktı. Bu fikir hoşuna gitmiyordu. Ağrılılarla iş birliği demek, Alaz'ı onlarla paylaşmak demekti. Kimseyle onu paylaşmak istemiyordu. Ragıp ısrarlı bakışlarını hâlâ üzerinde tutarken sinirle cevap verdi.

"Bakarız! Onlar adam gibi davranırsa ben de uslu olurum. Yok, damarıma basıp beni zorlarlarsa karşılığını da alırlar." diyerek kestirip attı.

"Bu da bir şeydir." Ragıp saatine baktı. "Hadi çıkalım artık. Sen doğru düzgün bir şey de yemedin. Bir şeyler atıştır, sonra şu pisliğin leşini ne yapacağımızı konuşalım Ekrem abiyle. Kadınlara belli etmeden ortadan kaldıralım."

"Ağrılılar dönecek mi bugün? Buradalar mı?"

"Bilmiyorum. Sanırım bugün dönerler. Herkes yorgun."

"Alaz burada kalıyor!" dedi yine inatçı bir sesle.

Ragıp kaşlarını kaldırdı. "Ben senin yerinden olsam bu konuda ısrar etmem, seçimi Alaz'a bırakırım. Şu an bize yabancı, burada kalmak istemeyebilir."

"Burası onun evi!"

"Bunu biz biliyoruz. O henüz öğrendi. Yani, öğrenmiştir artık. Anlatmışlardır. Ama ne dersek diyelim, bir süre doğal olarak yabancı hisseder burada. Ben sadece sen kendini hazırla diye söylüyorum. Kalmak istemezse ısrar etme Yaman. Artık sık sık görüşeceğiz nasılsa. Yakında alışır o da bize."

Yaman sıkıntıyla nefesini dışarı koyuverdi.

"Bu gece nasıl uyuyacak?" Sesinde endişe vardı. Yüzü gerilmişti endişeden.

"Umarız ki rahat uyur. Tersi olursa söyleriz, bizi haberdar etsinler, sonra bulacağız bir çözüm."

Yaman istemeye istemeye başını salladı. Sonra ikisi de yavaşça oturdukları koltuklardan kalkıp kapıya hareketlendiler.

* * *

Alaz, kahvaltıdan sonra hep birlikte geçtikleri oturma grubunda, her zamanki gibi Ağrılı'nın dibine oturmuşken dinledi anlatılanları.

Ekrem uzun uzun konuştu. Geçmişi özet geçmişti. "Nasılsa uzun uzun konuşacağız artık. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatacağım sana. Bundan sonra sık sık görüşeceğiz zaten. Dediğim gibi burası senin evin. Ben burada kalmanı çok istiyorum ama bu konuda sana baskı yapmayacağım. Sen hazır olana kadar beklerim ben. Sen yeter ki kendini iyi hisset. Burada bir odan var. Ne zaman istersen gel, kal. Canın ne zaman isterse. Bu kapı sana hep açık çünkü bu kapı, senin de kapın." dedi sözlerinin ardından sevgi dolu gözlerle bakarak.

Alaz hiç ses çıkarmadan dinlemişti anlatılanları. Babasını. Ekrem'i. Dostluklarını. Annesini. En çok annesini. Onu hiç tanımamıştı. Tanıyamamıştı. Sadece resimlerinden tanıyordu. Babasıyla sık sık bakarlardı annesinin resimlerine. O gece evinden ayrıldığında hiçbir şey alamamıştı yanına. On üç senedir resimlerinden de olsa annesinin yüzünü görmemişti.

Annesinin geçmişte yaptığı işi biliyordu. Babasının annesine ait olan tüm resimlerini toplattığını ve hiçbir gazetede ya da dergide bir daha asla görünmediğini de biliyordu. Zaten o yüzden severdi babası ile olan resimlerine bakmayı. Öyle güzel bakardı ki o yüz babasına, gözleri ışıl ışıl, aşk dolu, sevgi dolu, muhteşem bir güzellikti. Sırf gözünün önündeki o görüntü gitmesin diye bulup seyredebileceği filmleri de seyretmemişti. Çünkü biliyordu ki her ne kadar annesinin sıfatı da olsa başka bir role bürünmüş, başka kadın olacaktı ekrandaki. Onun hayalinde hep annesi olan gerçek Nermin Tekin vardı. Babasına sevgiyle gülümseyen, kucağında kundağının

içindeki kendisine sevgiyle bakan, o parlak gülümsemenin aydınlattığı yüzü başka bir kişilikte görmek istememişti.

Öyle güzel bir kadın nasıl var olmuş olabilirdi? Her baktığında şaşırırdı. Annesiyle babası hakkında her şeyi biliyordu. Babası uzun uzun anlatmıştı. İlk tanışmaları, babasının çekinceleri, annesinin vazgeçmemesi ve sonunda babasının korkularının gerçeğe dönüşü. Annesinin asla pişman olmaması. Babasının ondan hiç vazgeçmemesi, unutmayışı. Onların kâbusu aslında Alaz'ın masalıydı. Kötü peri gelmiş, değneğiyle dokunmuş ve bir peri masalını yerle bir etmişti. Geriye lanetli bir çocuk kalmıştı. Kendisini lanetli hissetmekten alıkoyamıyordu. Aklında sürekli hep o soru dolanıyordu. Kendisi olmasa belki de annesi yaşayacaktı. Babası ve annesi sonsuza kadar mutlu olacaklardı. Tıpkı masallardaki gibi...

Başı önünde eğik, her zaman yaptığı gibi Ağrılı'nın koluna yaslanırken bir yandan anlatılanları düşünüp bir yandan içindeki karmaşayla savaşıyordu. Yüzü ifadesizdi ama dalgınlığı gözden kaçmıyordu.

Yaman'la Ragıp salona girdiler. Yaman salondakilere göz atıp babasına döndü.

"Kürşat gelmedi mi hâlâ?"

"Geldi. Durmadı ama. İhtiyacın olursa Halit'in yanında olduğunu söyledi."

Yaman başını salladı. Alaz'a çabuk bir bakış attı. Kaşları çatıldı. Niye dalgındı ki böyle? Kafasını bile kaldırıp bakmamıştı. Sinirlendi ancak kendisine hâkim olmaya çalıştı.

"Baba, bir konuşalım." dedi Yaman başıyla sadece Ekrem'in anlayabileceği gibi aşağıyı işaret ederek. Kadınların yanında konuşmak istemiyordu.

Ekrem başını sallayarak yerinden kalktı. O sırada Ağrılı araya girdi. Yerinden hareketlenirken Alaz'a yumuşak bir sesle konuşarak döndü.

"Kurban, sen burada otur. Döneceğim birazdan."

Alaz birden yerinde dikildi. Bakışları önce Ağrılı'ya sonra Yaman ve Ekrem'e çevrildi.

"Ben de geleceğim." dedi fevri bir sesle.

"Sen otu oturdugun yerde!" diye karşılık verdi Yaman Ağrılı'dan önce.

"Sana sormadım!" diye ters ters baktı Alaz.

"Seni ilgilendiren bir şey yok. Erkek erkeğe konuşulacaklar var!" diye Yaman aynı şekilde tersledi.

"Sen beni aptal mı sanıyorsun? Ne konuşacağınızı bilmiyor muyum? Bu beni de ilgilendiriyor!" dedi diklenerek.

"Aptal olmadığını biliyorum. Saçma sapan konuşma! Konu geçti senden. Gelmiyorsun!"

"Bana bak! O pislik aşağıdaysa benim sayemde!"

"Alan benim ama!" dedi Yaman neredeyse böbürlenerek alaycı bir sesle.

"Ben o tırları patlatmasaydım zor çıkardı o pislik! Benim sayemde aldın!"

Yaman kaşlarını kaldırdı. Birden yüzü aydınlanmıştı.

"Heh! Ben de bunu duymak istiyordum!"

"Kuzu!" dedi Fırat uyaran bir sesle araya girerek.

Ayşe kocaman açılmış gözlerini Fırat'a çevirdi. Fırat ona anlayış bekler gibi çabuk bir bakış atıp Alaz'a döndü tekrar.

Alaz kızaran yüzünü af dilercesine Fırat'a çevirdi.

"Pis sahtekârlar." diye söylendi Esat sinirle. O geceki aldatılmışlığı hâlâ içindeydi.

"Abi, hâlâ mı dördüncü oldun diye kızgınsın yav?" dedi Kerim ortadaki gerginliğin farkında olmadan.

"Yalnız birinci ben olmuştum, hâlâ tebrik yok!" dedi Adil sırıtarak.

Alaz sinirle döndü onlara, "Adam gibi hile yapmayıp saati tam söyleseydiniz ben olacaktım!" dedi çemkirerek.

Fırat, dirseklerini dizlerine yaslayıp alnını avuçlarına dayayarak söylendi.

"Aferin, aferin. Hatta durmayın, hazır hızınızı almışken gidip ortalıkta da bağırın biz yaptık diye. Emniyette de madalya takarlar size."

Alaz umursamaz bir şekilde omuzlarını silkti.

"Ne emniyeti ya?" diye şaşkınlıkla bağırdı Ayşe. "Emniyete mi kalır? Arap Kasım duyarsa hepinizin alnına sıkar!

Manyak mısınız siz? Bir halt etmişsiniz, bari çenelerinizi tutun. Sanki olimpiyat madalyası kazanmışlar gibi bir de birinci, ikinci diyorlar!"

"Hee, tır patlatma olimpiyat oyunları demiştik biz de." dedi Esat masum bir ifadeyle.

"Oğlum, dua edin İran'daydım o sıra. Burada olsaydım var ya, arkamdan tozumu yutardınız. Ayrıca tırların bilgisi benden geldiğine göre birinci ben sayılırım." dedi Oğuz rekabete katılarak. Nasıl kaçırmıştı o işi, en hayıflandığı şeydi.

"Manyak bunların hepsi!" dedi Zeynep şaşkınca Oğuz'a bakarak.

Ragıp birden kahkaha atınca herkes ona döndü şaşırarak.

Bir eliyle ağzını kapatıp diğer elini kaldırdı. "Pardon. Affedersiniz. Tutamadım kendimi."

Ağrılı sakin sakin oğullarına baktı.

"Oğlum, siz sopa yemeyeli ne kadar oldu? Çok mu ara verdim ben?"

"Sadık Ağa, senden yemediler hiç zaten. Ama benim terlikler epeydir çıkmamış ortaya belli." dedi Zilal Ana oğullarına başını sallayarak. Kerim'le Adil'i de es geçmemişti. Hepsi süt dökmüş kedi gibi başlarını aşağı eğdi. Alaz sıkıntıyla yerinde kıpırdandı.

"Acıtıyor ama o." diye mırıldandı şikâyet edercesine.

Zilal Ana'nın birkaç terliğinden o da nasiplenmişti.

"Acıtır kuzum. Acısın ki bir daha yapmayasınız!" dedi Zilal Ana karşılık olarak.

"Nasıl ya? Alaz'ı terlikle mi dövdün sen?" dedi Yaman öfkeden kararmış gözlerle ileri atılarak.

"Yaman!" diye bağıran Ekrem'in sesiyle, Yaman sinirle babasına baktı duraksayarak.

"Yemişse hak etmiştir!" dedi Ekrem doğal bir sesle. "Anandan yediğin terlikleri unutma!" dedi hatırlatarak.

"Alaz'a nasıl vurur?" diye bağırdı.

Zilal Ana, Yaman'ın öfkesinden hiç etkilenmeyerek karşılık verdi.

"Vururum oğlum. Fukaranın bahçesini talan etsen sana

da vururum."

"Ben bahçeyi talan etmedim! Bahçe susuz kalmıştı, suladım sadece!" diye isyanla cevap verdi Alaz.

"He, suladın kuzum. Fukaranın bahçesini bataklığa çevirmedin, suladın kuzum." dedi Zilal Ana başını sallayarak.

"He ya, bütün kış babam onlara yiyecek taşımıştı garip-lerin erzakı kalmayınca." dedi Esat onaylamaz bakışlarını Alaz'a dikerek.

Alaz kızgınlıkla ona baktı.

"Seniye Ana'ya yedirdiğin solucanlar ne olacak?" dedi elini sallayarak Zilal Ana.

Alaz hızla başını Zilal Ana'ya çevirerek, "Bir kere ben ona iyilik yaptım. Kadın yaşlıydı, ölecekti. Protein alsın diye yedirdim." dedi yüksek sesle.

"Sen yiyeydin o zaman kuzum?"

Alaz omuz silkti. Sesi düştü. "Ben çocuktum, çocukların o kadar çok proteine ihtiyacı yok ki. Seniye Ana yaşlıydı, e tabii bir de çok zayıftı. Siz iyi beslenmiyor dediniz, ben de yardımcı oldum. O terliği hak etmedim Zilal Ana." dedi işaret parmağını uzatıp kafasını sallarken.

"Et, süt neye duruyordu da solucan yedirdin?" dedi Esat tiksinmiş bir yüz ifadesiyle.

"O sırada okuduğum kitapta öyle diyordu. Solucanlarda daha çok protein varmış. Hem Çinliler de yiyormuş, ömürleri uzuyormuş." dedi Alaz haklı açıklamasına devam ederken.

"Kuzu biz Ağrılıyız. Seniye Ana da Ağrılıydı. Çinlilerin ne halt yediğinden bize ne?" dedi Oğuz yüzünü buruşturarak.

Yaman kaşlarını kaldırarak konuşmaları dinliyordu. Birden olduğu yerde kalakalmıştı.

"Traktörü alıp kaçtığın zaman da hak etmiştin terliği kuzu!" dedi Fırat başını sallayarak ciddi bir ifadeyle.

"Ya var ya, size iyilik yaramıyor! Hepiniz yorgundunuz, ben sürerim tarlayı dedim, ne var yani?" dedi öfkeyle. Hepsi birden üzerine geliyormuş gibi hissediyordu.

"Tabii, o zaman on iki yaşında olduğunu, traktör sürmeyi bilmediğini ve hatırlarsan traktörü çukura düşürüp parçala-

dığını atlamazsın. Annemin aklı çıkmıştı altında kalacaksın diye. Popona fırlatılan terlikle yırttığına dua et. Aynını ben yapaydım, annem bütün tarlanın etrafında koşturarak yapıştırırdı o terliği."

Yaman nihayet ellerini havaya kaldırdı. "Pes! Özür dilerim Zilal Ana. Bir daha ağzımı açmayacağım sana karşı." Elini ağzına götürüp gizli bir fermuar çekti.

Ağrılı yüzünde gülümsemeyle konuşulanları dinlemişti. Zilal çok çekmişti dördünden de. Arada terlik korkusu olmasa daha çok çekerdi. Neyse ki terliğin korkusuna, biraz fren yapmışlardı dördü de.

"Açma oğlum. Bunların dördünün bana çektirdiklerini ben sana bir anlatsam o terliği sen eline alır, peşlerinden koşarsın şimdi." dedi Zilal Ana dert yanar gibi.

"Öyle deme anne be!" dedi Oğuz. "Sonradan çok gülüyorduk ama. Bütün kış anlatıp gülecek dünya kadar malzeme çıkıyordu." diye devam etti sırıtarak. "Özledim valla o günleri."

"He ya, kışın konakta sobanın başında toplanıp en büyük haylazlığı kimin yaptığına dair oturum kurardık." dedi Kerim gülerek.

"Sen hiç kazanamazdın!" dedi Adil küçümsercesine dalga geçerek.

"Oğlum, Esat abiyle Dağlı'dan bize sıra gelmiyordu ki!" dedi Kerim savunmaya geçerek.

"Kuzu, hatırlıyor musun hani bir gün turistler gelmişti." diye Esat elini uzatıp sırıtarak konuşmaya başladı.

Alaz, tam gülümseyerek kafasını sallamışken Fırat şaşkınlıkla onlara baktı.

"Lan oğlum, siz ne anlatıyorsunuz? Kafayı mı yediniz?" dedi hepsini azarlayarak. "Aşağıda bir pislik var! Onu ne yapsak diye düşünmemiz gerekirken siz burada eski anılarınızı mı anlatıyorsunuz lan?"

Alaz birden ciddileşti. Haklıydı. Konu tamamen sapmıştı. Aniden arkasını dönüp Yaman'a baktı. İnatçı bir sesle, "Ben de geleceğim!" dedi.

Yaman sabır dilenircesine başını arkaya attı.

"Görmeni istemiyorum Alaz. Kararım kesin! Yeterinceden bile fazlasını yaşadın. Bundan sonrası bende. Otur yerine!" dedi net bir tavırla.

"Buna hakkın yok!" diye bağırdı Alaz.

"Var efendim! Seninle ilgili her şeye hakkım var benim!" diye haykırdı Yaman öfkeli bir sesle. Yüzü gerilmiş, işaret parmağı tehdit edercesine kalkmıştı.

Alaz çıldırmıştı. Onunla kimse bu şekilde konuşamazdı. Hırsla ileri doğru atılırken bağırıyordu.

"Kimsin sen be? Kimsin sen?"

Ağrılı, yanından geçen kızı kollarıyla sararak tuttu.

"Kurban! Sakin ol!" dedi alçak bir sesle.

"Niye sakin oluyorum? Buna hakkı yok! O benim hiçbir şeyim değil! Benimle ilgili hiçbir karar vermeye hakkı yok!"

"Veririm! Sen benim nasıl her şeyimsen ben de senin her şeyinim!" diye bağıran Yaman'ın sesi odada patladı. Kimsenin mantıklı bulmadığı inadı herkesi şaşkına çevirirken o hiç kimseyi umursamıyordu.

"Çıldırmış bu! Kafayı yemiş ruh hastası!" diye bağırdı Alaz. Ağrılı onu zorlukla tutarken delirmiş gibiydi. Oğuz yerinden fırlayıp Alaz'a sarılarak geri tutmaya çalışırken Yaman şahit olduğu manzarayla tamamen aklını oynatmış gibi davrandı.

"Dokunma ona!" diye bağırırken bu sefer o ileri atılmıştı. Oğuz'u parçalamak istiyordu.

Ekrem ve Ragıp hızla önüne geçip onu tutmaya çalışırlarken Ekrem'in herkesi yerinden oynatan sesi yankılandı odada.

"Yeter!"

Bir an her şey durdu. Oğuz, Alaz'ı zapt etmek için sardığı kollarını gevşetmedi. Ragıp iki eliyle Yaman'ın göğsünden bastırarak geri tutarken geri çekilmedi. Sadece her şey dondu.

"Yeter!" diye haykırdı tekrar Ekrem. Sakin olmaya çalışması, yumuşak davranması buraya kadardı. Salondaki herkesi titreten bir sesle konuştu.

"Yaman! Sen diline hâkim olacaksın! Alaz senin değil! Zaman vereceksin!" Yaman'ın kor olmuş gözleriyle ağzını açmasına fırsat vermeden elini kaldırdı. Sesi bir nebze bile olsun alçalmadan devam etti sert sözlerine. "Alaz! Sen de diline hâkim olacaksın! Her şey senin iyiliğin için yapılıyor! Artık görmemen gereken hiçbir şeyi görmeyeceksin! Bir daha benim yanımda ikinizin de sesi yükselmeyecek! Aksi takdirde sert tedbirler almak zorunda bırakacaksınız beni!"

"Ne tedbiri?" diye soran Alaz'dı çatık kaşlarıyla. Ne demekti ki bu şimdi?

"Duymak bile istemezsin!" dedi Ekrem sert bakışlarını kıza dikerek. Yaman sormamıştı bile. Ekrem'in sabrı tükenince ne derece kararlı olabileceğini, alacağı sert tedbirlerden vazgeçmeyeceğini en iyi o biliyordu. Kendisine hâkim olamazsa bir daha Alaz'ın yüzünü bile göremezdi. Zorlukla kendini sakinleştirmeye çalıştı. Tek kelime etmeden, taş gibi bir yüzle karşıya bakıyordu.

Alaz, onun neden böyle tepkisiz kaldığını anlayamadı. Ne yani, geri mi basmıştı şimdi? Kuşkuyla baktı Yaman'a.

Yaman, yüzü taş gibi ifadesiz karşıya bakarken dişlerinden arasından kelimeler yalvarırcasına çıkıyordu.

"Dediğin gibi olsun ama lütfen söyle, çeksin ellerini onun üzerinden."

Ekrem, Oğuz'a döndü otoriter bir sesle. Daha fazla zorlarsa bir sonraki hareketini o bile tahmin edemiyordu.

"Oğuz, bırak Alaz'ı."

Oğuz şaşırsa da yavaşça Alaz'ı serbest bırakıp geri çekildi. Ekrem oğluna döndü. İşaret parmağını yüzüne doğru salladı, gözlerini Yaman'ın boş bir ifadeyle karşıya bakan gözlerine dikerek konuştu.

"Tek bir yanlışında, aldığım kararın sonuçlarına katlanırsın! Beni ezip geçeceksen eğer buyur, karşındayım, şimdi yap! Şu andan itibaren ya oğlumsun ya da beni vur, üzerime bas, öyle yoluna devam et!"

Yaman gözlerini yumdu. Dişlerini birbirine bastırırken çenesi seğiriyordu. Dişlerinin arasından konuşurken ağır ağır

açtığı gözleriyle bakışlarını babasına çevirdi.

"Eğer bir gün senin sözüne karşı gelecek kadar şerefsiz biri olursam, o saniye kafama sıkarım. Sen de beni oğlun bilme, oraya kadar düşmüşsem sen sık! Yaşatma beni o şerefsizlikle."

Ekrem gözleri dolarak oğluna baktı. Yaman yumruklarını iki yanında sıkmış, zorlukla kendisine hâkim olmaya çalışarak karşısında dikilirken kendisini toplamaya çalıştı. Sertçe yutkundu, gözlerini kapatıp açarak gözyaşlarını arkaya attı. Bu sefer Alaz'a dönerek sert ve kararlı bir sesle konuştu.

"Sen küçük hanım! Sakinleşene kadar ya yukarıya çıkıyorsun ya da Sadık Ağa'nın evine gidiyorsun. Bundan sonra bir hanımefendinin yapmaması gereken hiçbir şeyi yapmıyorsun. Sen Tahir'in olduğu kadar Nermin'in kızısın. Annene yakışır şekilde, bir hanımefendi gibi davranacaksın. Ben ölene kadar bu böyle sürecek. Ben öldükten sonra arkamdan küfredeceksen o zamana kadar sabretmek zorundasın. Ha, bu süreyi hemen başlatmak istiyorsan Ragıp'a söyleyeyim, versin silahını, noktayı sen koy. Yoksa ben söylüyorum. Nokta!"

"Benim silahımdaki hiçbir kurşun seni vurmaz Ekrem abi! Alaz çok istiyorsa başkasına sorsun!" dedi Ragıp sert sert bakarak.

Salonda elle tutulur bir sessizlik oldu. Alaz başından aşağı kaynar su dökülmüş gibi hissediyordu. Ekrem ağır konuşmuştu. Fevriliğine hâkim olamamıştı ve adam şu an inanılmaz sert görünürken ne derece incindiği bakışlarından anlaşılıyordu. Zorlukla yutkundu. Gözlerini yere indirdi. Yüzüne basan ateş suratını kavuruyordu. Ağzından mırıltılı bir şekilde çıkan kelimeler kısmen özür gibiydi.

"Ben Ağrılı'nın evine gidebilir miyim?" Başını kaldıramamıştı.

Bu sefer Ağrılı, Ekrem'e bırakmadan söze girdi. "Esat! Kuzuyla ananı al. Eve gidiyorsunuz. Kerim'le Adil de seninle gelecek!" diyerek hükmü koydu.

Herkes salonun ortasında tedirginlikle dikilmeye devam

ederken Zilal Ana Alaz'a yaklaşıp kolunu tuttu. Esat, Kerim ve Adil'le kapıya doğru hareketlendi. Alaz başını kaldırmadan, tek kelime etmeyerek ağır adımlarla Zilal Ana'yla birlikte evden çıktı.

Ekrem bakışlarını Ayşe'ye çevirdi. Başıyla işaret etti. "Ayşe, Zeynep'le birlikte mutfağa geçin. Çıkarken salonun kapılarını kapatın!"

İki kardeş hemen harekete geçmişlerdi bile. Ekrem, onlar salondan çıkarken Ağrılı'ya eliyle koltukları gösterdi.

"Az biraz konuşalım Sadık Ağa."

Hepsi oturduklarında Yaman hâlâ tepkisiz bir yüzle ileriye bakıyordu.

"Yaman, geç otur şuraya!"

Yaman ikiletmeden Ekrem'in yanında oturan Ragıp'ın soluna geçti. Diğer üç adam karşılarındaki koltukta oturuyordu. Fırat ve Oğuz, tedirginlik ve şaşkınlıkla Yaman'a bakıyorlarken Ağrılı anlayışlı bir yüz takınmıştı.

Ekrem sıkıntıyla boynunu iki yana büktü.

"Kusura bakma Sadık Ağa. Senin önünde olmadı bu, farkındayım."

"Yok, Ekrem Ağa, iyi bile oldu. Sen dert etme kendine. En doğrusunu yaptın. Kurbanı şimdiye kadar kendi haline bırakmıştık ama bundan böyle biraz çeki düzen vermek gerekecek. Benim ona karşı yüreğim yumuşak, sert tedbirler uygulayamıyorum ama bu doğru değil, farkındayım."

"Benim yüreğim sızlamıyor mu sanıyorsun? Ama Nermin bugününü görse üzüntüsünden kahrolurdu. Şimdiye kadar güvende olması için böyle gerekti, babasının kızı gibi yaşadı ama artık annesinin kızı gibi yaşayacak. Bunu yapmazsam bu dünyadan göçüp gittiğimde Nermin'in yüzüne bakamam."

Ağrılı başını salladı hak verircesine. Ekrem derin bir nefes alıp konuyu değiştirdi.

"Şimdi gelelim diğer meseleye. Aşağıdaki pislik birkaç saat içinde gebermiş olacak. Sizin fikriniz nedir, size de danışmak istedim. Leşini ne yapalım?"

Ağrılı gözlerini kaldırıp Ekrem'e baktı ciddi bir ifadeyle.

"Leşini kimsenin bulmaması herkes için daha hayırlı. Şimdiye kadar polisi uzak tuttuk. Leşini orta bir yere atarsak polis onun peşini bırakmaz."

"Haklısın. Bunu ben de düşündüm."

"Senin önerin ne?"

"Ben derim ki şerefsizin bir mezarı olmasın. Ondan geriye tek bir parça kalsın istemiyorum."

Ağrılı tekrar onayladı başıyla.

"Bizim tekneyle, Ragıp ve Yaman leşini alıp birkaç gün açılsınlar. Ağırlık bağlayıp denize atsınlar, balıklara yem olsun şerefsiz."

Ağrılı kabul ederek başını salladı. "Bence de makul." derken Oğuz tiksinircesine bir sesle mırıldandı.

"İki sene ağzıma balık koymam."

Ekrem uzun süreden beri ilk defa gülümsedi. "Olsun be koçum. Biz de iki sene sizin hayvanlardan besleniriz."

"Ben zaten kırmızı etçiyim. Bana koymaz!" dedi Ragıp ciddi bir yüzle.

Ağrılı ciddiyetini bozmadan önerdi. "Oğuz da onlarla gitsin. Yardıma ihtiyaçları olur."

Oğuz kabul ederek başını sallarken Yaman düz bir sesle, "Gerek yok! Kürşat'ı alırım ben." dedi.

Ekrem kaşlarını çatarak oğluna döndü.

"Kürşat, Halit'le kalacak. Oğuz sizinle geliyor. Üç gün sürer yolculuğunuz. İyice açılmanız lâzım. Yarın öbür gün kıyıya vurmuş bir ceset istemiyorum."

Yaman cevap vermeden başını eğdi. Karşı çıkmayacaktı babasının sözüne. Fırat araya girdi.

"O zaman, o arada biz de Ayşe'yle, kuzunun kimliğini çıkarmak için işlemlere başlıyoruz."

Yaman hızla gözlerini kaldırıp Fırat'a baktı dik dik. Bunu kendisi yapmak istemişti. Babasına çabuk bir bakış attı. Elinden geldiğince makul bir tonda neredeyse rica eder bir sesle sordu.

"Çıkarınca önce bana verir misiniz? Ben vermek istiyorum."

Fırat, bakışlarını Ekrem'e çevirince Ekrem gözlerini yumarak onayladı. Fırat da kabul ederek başını salladı.

"Tamam. Çıkardığımızda sana veririz."

"Eyvallah." dedi Yaman.

"O zaman bu gece yola çıkıyorsunuz. Şerefsizi kimseye belli etmeden evden çıkaracaksınız, tekneye atıp yok edeceksiniz." dedi Ekrem özetleyerek.

Hepsi onaylayınca Yaman ayağa kalktı.

"İznin varsa ben son yolculuğuna yollayım iti."

Ekrem başını salladı. Yaman'ı daha fazla geride tutmak haksızlık olacaktı. Yüzü, sesi kendisine küskün gibiydi. Daha fazla üstüne gitmek istemedi. Yüreği sızladı oğluna bakarken.

"Senin o oğlum artık. Yüreğin nasıl soğuyacaksa bildiğin gibi yap."

"Benim yüreğim hiçbir zaman soğumaz baba. Ben o herifi parçalara da ayırsam soğumaz. Benimki hırsımı dindirme çabası. Giden kimseyi geri getiremedikten sonra benim yüreğim soğumaz." dedi acı bir sesle.

Sonra kararlı adımlarla salondan çıktı. Ekrem bir süre ardından baktı sonra bakışlarını karşısındaki üç adama dikti.

"Biliyorum. Siz Yaman'dan hazzetmediniz!" dediği anda Ağrılı atıldı.

"Öyle bir şey yok! Estağfurullah. Aslan gibi bir evlat yetiştirmişsin. Biraz delibaş, orası gerçek ama bileği de yüreği de çok sağlam. Gurur duy evladınla."

Ekrem, "Eyvallah!" dedi başını eğerek. Kararsız bir sesle devam etti. "Kendi oğlum olduğu için söylemiyorum. Samimiyetime inanın. Yaman'ın birazdan daha fazla delibaş olduğunu biliyorum ancak Yaman da kolay bir hayat yaşamadı. Etrafında güvenebileceği, sevebileceği çok insan olmadı ve o da sahip olduklarına çok fazla sarıldı. Alaz meselesinin sizin kafanızda oturmadığının farkındayım ama söz konusu Alaz olduğunda, Yaman'ı ben de bir yere kadar durdurabilirim. Ona olan saplantısının normal olmadığının ben de farkındayım fakat rica ediyorum, Yaman'ın etrafında Alaz'a karşı mesafenizi korumaya çalışın. Bunun haklı bir istek olmadığını

da biliyorum ama çaresizim. Yaman, Alaz söz konusu olunca dünyayı yakar. İçindeki herkesle birlikte yakar, bir an bile düşünmez doğru mu yanlış mı diye. Onun tek doğrusu Alaz. Bugün beni ezip geçmiyorsa emin olun, sınırlarını zorlayarak yapıyor bunu. Bana olan sevgisinden, saygısından emin olduğum için bu derece sert çıktım. Başka türlü olsa ben bile cesaret edemem onun karşısına dikilmeye."

"Neden bu saplantı peki?" diye sordu Fırat anlamaya çalışırcasına. Yargılamadan sadece meraktan soruyordu.

"Yaman doğduğundan beri sevdiği herkese, her şeye karşı saplantılıydı zaten. Öyle kolayca vazgeçmezdi bir şeyden ama Alaz'a olan bu tavrını ben de çok açıklayamıyorum." dedi Ekrem çaresizce omuz silkerek.

"Ben anlıyorum abi." diyen Ragıp araya girdiğinde meraklı bakışlar ona çevrildi. Ragıp düz bir sesle devam etti. "İnancı böyle gerektiriyor. Biliyorsun, Yaman hep yalnız bir çocuktu." Bakışlarını Fırat'la Oğuz'a çevirdi. "Siz bunu anlamayabilirsiniz. Siz üç kardeş bir arada büyümüşsünüz. Sonra Alaz da geldi daha kalabalıklaştınız ama Yaman hep yalnızdı. Küçücük çocuğun en yakın arkadaşları evdeki korumalardı. Bugün bana dedi ki, Füsun Yengeyle sana ne zaman baksa gıpta edermiş. Siz bir çifttiniz. Sonra 'Tahir amcam Nermin'i getirdi' dedi. 'Hepsinin bakışları sanki birbirlerine aitmiş gibiydi. Ben kendimi yalnız, eksik ve fazlalık hissederdim, o yüzden bana da öyle bakan biri olsun istedim. Çok dua ettim, Rabbim dualarımı kabul etti. Alaz benim Rabbime şükrüm. Onu sevmekten vazgeçemem çünkü Rabbim beni en dayanamam dediğim anlarda bile korudu, dayanmam için güç verdi. Alaz'dan vazgeçmek, Rabbimden vazgeçmek çünkü o benim şükrüm' dedi. Bu derece bağlanmış birini sorgulamak bana küfür gibi geliyor artık. Ben anladım Yaman'ı bugün. Biz nasıl dinden çıkamayacaksak o da Alaz'dan vazgeçmeyecek. Biri bize kalkıp saçma düşünüyorsunuz, inanmayın Allah'a dese nasıl karşı çıkacaksak, o da buna karşı çıkıyor. Yaman'ın tüm inancı Alaz. Onu sevdikçe, ona yakın oldukça Rabbini sevdiğini, Rabbine yakın olduğunu düşünüyor. Onun Yaman'a hediyesi Alaz. Doğsun

diye ettiği duaları sen biliyorsun abi. Doğduktan sonra bir dakika bile olsun yanından ayrılmadı. Daha beş yaşında çocuk, çiftliği bastıklarında Alaz'ı korumaya kalktı. Tahir abi anlatmıştı hatırlarsan, Alaz'ın odasına girdiğinde Yaman'ın onu korumak için nasıl sarıldığını. Tahir abi bana bir gün demişti ki, 'Odaya ben değil de başkası girse, sanki Alaz'ı Yaman'dan alamayacaklarmış gibi bakıyordu'. Anlatabiliyor muyum abi? Yaman, Alaz'dan asla vazgeçmeyecek. Artık çocuğun üzerine gitmeyin. Daha fazla yormayın zaten yorgun olan yüreğini. Ben anladım artık onu. Bugün anladım abi."

Dört adam da duyduklarını sindirmeye çalıştı. Ekrem ilk defa böyle bir açıklama duyuyordu ve oğlunu tanıdığı kadarıyla nasıl hissettiğini şimdi anlıyordu. Oğuz boğazını temizleyerek oturduğu yerde öne çıktı.

"Sizin için bir sakıncası yoksa bir şey sormak istiyorum." dediğinde, Ekrem başını salladı sor dercesine.

"Babam, Alaz'ı aldığı geceyi anlatırken anladım. O geceden önce Yaman ortadan kaybolmuş sanırım." der demez Ekrem cevap verdi.

"Ortadan kaybolmadı. Aşağıdaki şerefsiz, annesi Yaman'ı okuldan almaya gittiğinde kaçırdı. Annesini gözlerinin önünde öldürdüler. On gün Yaman o şerefsizin elinde kaldı." dedi dişlerinin arasından.

Fırat'la Oğuz'un kaşları kalktı. "O on günde." diye Oğuz soracakken Ekrem engel oldu.

"Sorma evlat! Gerisini sorma. Sadece o on günün Yaman'ın cehennemi olduğunu bil, yeter. Cehennemden çıktı benim oğlum. Ne senin ne de benim altından kalkamayacağımız şeyin altından on beş yaşında kalktı. Üstüne çok gitmiyorsam utancımdan. Ben oğlumun yüzüne bakarken utanıyorum çünkü biliyorum ki onun yerinde ben olsaydım onun gösterdiği direnci gösteremezdim. Utancımdan üstüne gitmiyorum çünkü ben oğlumdan adamlığı öğrendim. Sağlam durmayı öğrendim. O koca yürek nasıl taşınır göğüste, onu öğrendim. Hepsinden öte, bir evladın babasını nasıl gururlandırdığını, bir babaya dünyanın nasıl bahşedildiğini öğrendim." dedi Ekrem titreyen bir sesle.

4. BÖLÜM

Alaz, diğerleriyle birlikte Ağrılı'nın evine gelince doğrudan odasına çıkıp kendini odaya kapadı. Kafası karmakarışıktı. Dünden beri öğrendiklerini sindirmesi kolay olmayacaktı. Bütün gerçekler ortaya çıkmışken onu en zorlayan Yaman'ın aşırı sahiplenici tavırlarıydı.

Bebekliğinden beri onu tanıyor olmalarına inanamıyordu. Babası hiçbir zaman onlardan söz etmemişti. Şimdi düşününce neden bunu yaptığını anlıyordu. Her şeyi sadece onu korumak için yapmıştı. Hayatta olduğunu kimse bilmediği sürece güvende olmuştu. Oysa Alazları biliyor olsaydı, bir şekilde onlarla irtibatta olacaktı ve hayatta olduğu da ortaya çıkacaktı ve belki de Çakal için kolay bir av olacaktı o zamanlar. Oysa geçen yıllar boyunca çabalamış, kendini korumayı öğrenmiş ve güçlenmişti. Savunmasız olmamıştı hiçbir zaman. Senelerce nasıl ki Alazlar Çakal'ı takip etmişlerdi, o da onları takip etmişti mutlaka. Hayatta olduğunu bilseydi onu da yaşatmazdı. Zor ancak doğru bir karar vermişti babası.

Yaman'a olan öfkesinin asıl nedenini hâlâ kendisine açıklayamıyordu. Son iki senedir rekabet halindelerdi, bunu kabul ediyordu ancak içinde ona karşı olan öfkenin gerçek sebebi bu muydu? Emin değildi. Kızgındı ona. Hem de çok kızgın. Önce o kadınla öpüşmesi, ardından tam da doğum gününde ona söylediği ağır sözler aklından çıkmıyordu. Güvenmiyordu ona. Ayrıca bu aşırı sahiplenici tavırlar da sinir bozucuydu. Kendisini ne sanıyordu ki? Onunla ilgili kararları kendi başına verebileceğine nasıl inanırdı? Boğun eğmeyi

hiç aklından geçirmiyordu. Neden boğun eğecekmiş ki? Neden onun dediklerini kabul etmek zorundaydı ki?

Öte yandan, bugün Ekrem'in yüzünde gördüğü üzüntü kalbini burkmuştu. O adamı üzmek istemiyordu. Babasının ona baktığı gibi bakıyordu ve ondan daha çok duyacakları da vardı babası hakkında. Ekrem ayrı bir yerdeydi. Onu üzecek yanlış bir şey yapmamaya kararlıydı.

Ekrem'in dedikleri içine oturmuştu. Annesine yakışır bir kadın gibi davranması gerekiyordu. O şimdiye kadar hep babasının kızı olmuştu. Sahiden de hiç annesinin kızı gibi yaşamamıştı ve bu nasıl yapılır, hiçbir fikri yoktu. Hiçbir zaman narin, nahif, hanımefendi gibi davranmamıştı. Yaşadığı hayat ona sert olmayı öğretmişti ve çoğu zaman bir kızdan ziyade erkek gibi davranmak zorunda kalmıştı. Hem kaç tane hanımefendi adam öldürürdü ki? Elindeki kanı nasıl temizleyecekti? Bu kadar yaşanandan sonra bir hanımefendi gibi nasıl hareket edilirdi ki? O böyle şeyleri bilmiyordu. Onun kadın olarak gördüğü tek kişi Zilal Ana'ydı. Yüreği yumuşak, sonsuz sevgisi ve şefkatiyle her zaman yanında olan tek örnek kadın oydu. O da yaşadığı topraklara ayak uydurmuş, gerektiğinde en az etrafındaki erkekler kadar sert olabilecek biriydi.

Zilal Ana'nın da gözü karaydı. Sevdiklerine kim zarar verecek olsa eline silah almaktan çekinmezdi. Yeri gelince eline silah alacak kadınlar görmüştü o hep. Hanımefendi gibi davranmak nasıl olur, hiçbir fikri yoktu.

Kendini biraz da olsa kaybolmuş gibi hissediyordu. Şu an neredeydi, nereye aitti, bundan sonra ne yapması gerekiyordu? Bunlara cevap bulması lâzımdı. Kafası bu derece karışmışken bu sorulara doğru yanıtları bulabileceğine dair şüpheleri vardı. Zamana ihtiyacı vardı. Her şeyi sindirmesi için, doğru kararları verebileceği zamana ihtiyacı vardı. Tüm bunları düşünürken de yalnız kalması gerekiyordu. Etrafı, son iki yılda olmadığı kadar kalabalıktı ve her kafadan çıkan ses, onun kafasını karıştırmaktan öteye geçmiyordu. Belki de bir süre daha depoda yalnız başına kalsa iyi olurdu. Bu ka-

labalık ortamı özlemiş olsa dahi şu an, sanki en son ihtiyaç duyduğu şeymiş gibi geliyordu.

Dinginliğe ve yalnızlığa ihtiyacı vardı. Tabii bu düşüncesini desteklemeyeceklerine dair inancı da tamdı. Bir şekilde onları ikna etmeliydi. Ağrılı yalnız kalmasını istemeyecekti. Yaman sürekli dibinde biterse bunalacaktı. Bir çözüm bulması gerekiyordu. İkna etmek için bir çare düşünmeliydi.

Saatlerce odasında karmakarışık aklıyla oturduktan sonra mezarlığa gitmeye karar verdi. Aklını sadece anne ve babasının yanında dinginleştirebilecekmiş gibi hissediyordu. Onlarla konuşmaya ihtiyacı vardı.

Üzerine montunu alıp odadan çıktı. Aşağı indiğinde Zilal Ana salonda yalnızdı. Göz göze geldiler.

"Hayırdır kuzum? Bir yere mi gidiyorsun?" diye sordu Zilal Ana temkinli bir sesle.

"Mezarlığa gidiyorum anacığım. Artık konuşma zamanı geldi onlarla."

Zilal Ana üzgün gözlerini ona dikerken ayağa kalktı. Sevgi dolu, yumuşak bir sesle konuşarak yaklaştı.

"Git kuzum. Git anneciğim. Onlar da beklerler. Ver müjdeli haberi onlara da." Kollarını uzatıp boynuna sarıldı Alaz'ın. "Artık onlar da huzura ersinler kuzum. Yavruları artık güvende. Bundan sonra da hep güvende olacak, onlar da bilsinler, rahat yatsınlar koyun koyuna."

Alaz dolan gözlerine engel olamadı. Kollarını Zilal Ana'nın beline sardı. Başını omzuna yasladı.

"Artık rahat ederler, değil mi Zilal Ana? Artık rahat uyurlar birlikte, değil mi?" diye mırıldandı.

"Uyurlar kuzum. Artık onlar da senin gibi rahat uyuyacaklar bundan sonra."

Alaz başını salladı usulca. Birkaç dakika ikisi de sımsıkı birbirine sarılı, öylece ayakta dikildiler. Sonra nihayet birbirlerinden uzaklaştılar.

"Ben dönerim birkaç saate." dedi Alaz kısık bir sesle.

Zilal Ana onaylayarak başını sallarken o arkasını dönüp kapıdan çıkmıştı bile.

* * *

Yaman, Ragıp ve Oğuz'la üç gündür teknedeydi. Tıpkı Çakal'a söz verdiği gibi her hücresinden kan akıtmış, özellikle Tahir'e yaptıklarını öğrendikten sonra adama bin beterini yaşatmıştı. Son nefesini vermeden önce sağlam tek kemiğini bırakmamıştı. Son anlarında harap olan ses telleri yüzünden sesi bile çıkamamış, derin acı dolu iniltileri bodrumu doldururken Yaman'a yalvaran gözlerle bakabilmişti sadece. Istırabı öyle büyüktü ki Yaman o anlarda yaptıklarından gerçekten de pişman olup olmadığını merak etmişti. O an sorsa mutlaka 'Pişmanım' derdi ama Yaman asla inanmazdı o şeytana çünkü çok iyi biliyordu ki kurtulabilme şansı olsa ve yeniden başlasa yine aynı şeyleri yapardı. Gözlerinin derinliklerinde görmüştü bunu Yaman. Çakal, şeytanın dünya üzerinde vücut bulmuş haliydi. Asla pişman olmazdı. Yaptığı işkenceden sonra tek bir darbeyle öldürmemişti adamı. Akşama kadar vakti olduğunu biliyordu ve sırf o şeytani gözlerin içine kendi aksini kazıyabilmek için sandalyeyi adamın yanı başına çekmiş ve sabırla bekleyerek ağır ağır ölmesini izlemişti. Ne yaparsa yapsın yüreği soğumuyordu. Öyle çok insan acı çekmiş, can vermişti ki o insan müsveddesi yüzünden, Yaman bir başkasına korkunç gelecek şeyleri yaparken bile tek bir çekingenlik hissetmemişti. Dökülen her kanın hesabını almak istemişti.

İnsan görüntüsünden tamamen çıkmış olan Çakal son nefesini verdikten sonra, leşini kalın bir naylona sarmışlar, hava kararıktan sonra evden çıkararak tekneye getirmişlerdi. Ragıp, üç gün boyunca yetecek malzemeyi tekneye yüklemişti. İkinci gün, yeterince açıldıktan sonra naylona sarılı cesede ağırlık bağlamış, denizin ortasına atmışlardı. Cesetten en ufak bir parça bile kıyıya vuramazdı artık. Bu süre boyunca Yaman çok sessizdi. Ragıp ve Oğuz, uzun süren sohbetler etmişler, birbirlerini epey tanımışlardı ancak Yaman pek yanaşmamıştı onlara.

Aklı sürekli Alaz'daydı. Kendisi arayıp soramıyordu. Sakin bir şekilde karşılıklı oturup konuşamamışken tüm o kaosun ardından ne deyip arayacaktı ki? Telefonunu bile açmazdı ancak yüz yüze konuşmaları gerekiyordu. Tüm gerçekleri konuşmadan önce, daha evvelki kırıcı tavrı yüzünden bir açıklama yapmalı, özür dilemeliydi. Şu an kendine olan bütün öfkesi daha önceki hatalı tavrından kaynaklanıyordu. Bunu çok iyi biliyordu Yaman. Önce o yaraları sarmalı, sonra ellerindeki gerçeklerle yollarına devam etmelilerdi.

Şu an ne durumda olduğunu merak etmekten midesine ağrılar girmişti. Sesini duymak, kokusunu içine çekmek istiyordu ama aradaki bu mesafeyle imkânsızı istediğinin de farkındaydı. Birkaç kelime de olsa duyabilseydi sesini. İyi mi, onu bilebilseydi...

Oğuz'dan arayıp öğrenmesini istemeyi gururuna yedirmiyordu. Zaten açıkta oldukları sürece telefonları da çekmemişti. Bugün dönüş yoluna geçmişlerdi ve kıyıya yaklaştıkça telefonlarda da sinyal belirmişti. Sabaha varmadan eve varacaklardı. Eve varır varmaz da Alaz'ı görmeye gitmeyi planlıyordu. Üç gündür ne yaptığına dair bir fikri yoktu ve tek istediği iyi olmasıydı.

Oğuz sık sık Yaman'ı gözlemlemişti. Sürekli agresif ve ters davranan adam, teknede oldukları süre boyunca sessizdi. Düşünceli ifadesi hiç bozulmamıştı. Bedeni teknedeydi ama aklının nerede olduğunu tahmin etmek zor değildi. Sürekli elindeki telefona bakmıştı bu süre boyunca. Bakışları hep elindeki telefondaydı. Oğuz da evdekilerle hiç konuşamamıştı. O da herkesin iyi olup olmadığını merak ediyordu ama az kalmıştı, yakında evde olacaklardı. Sabah olmadan tekne yanaşırdı kıyıya.

Denizin ortasında, etrafları karanlık bir örtüyle çevrilmiş gibiydi. Etrafta yapay tek bir ışık yoktu. Sadece gökyüzünde yıldızların ve ayın parlaklığı vardı. Etrafta duyulan tek ses, bir canavarın homurtusunu andıran motorun gürültüsü ve tekne suları yararak giderken ortaya çıkan denizin yırtılma sesiydi. Ay ışığı denizin üzerinde cilalanmış bir görüntü

oluşturuyordu. Hava soğuktu. Üç adamın da üzerlerinde kalın, balıkçı yaka kazaklar, kalın montlar ve uzun, denizci çizmelerinin üzerine giyindikleri sarı, kalın yağmurluklar vardı. Yolculuk boyunca başka tekneler görmüşlerdi ama sanki balığa çıkmış gibi bir izlenim yaratmak için teknenin içinde çalışıyor gibi davranmışlardı.

Şimdi Ragıp dümendeyken Yaman teknenin ucunda, karanlık denizi izliyordu. Oğuz, Yaman'dan birkaç metre uzakta teknenin kenarına yaslanmış, tıpkı Yaman gibi denizi seyrediyordu. Birkaç saatlik yolculukları kalmıştı. Hepsi sessizdi.

Oğuz göz ucuyla Yaman'a baktı. Yolculuk boyunca Yaman kendisinden uzak durmuştu. Mecbur kalmadıkça konuşmuyordu. Garip bir adam olduğunu düşündü Oğuz. Aslında takıntılı ve inatçı tavrı olmasa sevebileceği biriydi. Severdi Oğuz sözünün eri, dik tipleri. Ezik biri değildi, kimseye müdanası yoktu. Babasına saygısı, takdir ettiği diğer özelliğiydi. Ragıp'a karşı da çok saygılıydı. Alaz'a karşı olan saplantılı tavrı ve burnunun dikine gidişi olmasa iyi dost olabileceği biriydi. Gerçi biraz uzaktı insanlara karşı. Kendi adamları dışında kimseye fazla yaklaşmıyordu. Ciddi bir güven problemi yaşadığı belliydi. Gerçekten güvenmediği kimseye yakınlık göstermiyordu.

Oğuz, Yaman'ı göz ucuyla seyrederken günlerdir duymadığı sesi duydu. Telefonu çalıyordu. Bu durum biraz garibine gitmişti. Kaç gündür bu sesi duymayınca ilk anda bir şaşkınlık yaşamıştı. Cebinden telefonuna uzanırken Yaman da gayri ihtiyarı başını çevirip ona bakmıştı. Oğuz telefonun ekranında Fırat'ın adını görünce gülümseyerek telefonu kulağına götürdü.

"Hayrola abi? Özledin mi beni?"

"Oğuz, neredesiniz? Daha kaç saatlik yolunuz var?"

Oğuz kaşlarını çattı. Hâl hatır sormadan, neredeyse telaşlı bir sesle bu soruların sorulması dikilmesine neden oldu. Yaslandığı tekne kenarından geri itti iri bedenini. Kaşları çatılmıştı.

"Abi, sorun mu var? Sesin yine öyle garip?"

Yaman yavaş yavaş bedenini Oğuz'a çevirdi. Gözlerinde hem merak hem endişe vardı.

"Abicim, daha çok var mı gelmenize?" dedi Fırat soruya aldırmayarak. Sesi sabırsızlık yüklüydü.

"Birkaç saatlik yol kaldı abi, her şey yolunda mı? Sen niye sabırsızlandın ki?"

"Kuzu üç gündür uyumuyor."

Oğuz gözlerini yumdu sıkıntıyla. Derin bir nefes aldı.

"Nasıl uyumuyor? Hani bitmişti? Üç gün oldu be! Birkaç saatte mi uyumadı?"

"Oğuz, üç gündür toplasan üç saat uyumadı. Başa sardık yine."

"Abi, bu iş böyle olmayacak! Şu yengenin kardeşi doktor bakmadı mı?"

"Yanına bile yaklaştırmadı Zeynep'i. Yaman buraya gelse iyi olacak bence. En azından onunla uyumuştu biraz."

Oğuz yan gözle Yaman'a bakarak ters ters cevap verdi. "Ne demek o? Saçma sapan konuşma abi."

Yaman, Oğuz'un bakışlarından da, sesinden de ters giden bir şeyler olduğunu anlayınca tahmin etmesi zor olmadı.

"Hiç mi uyumamış?" diye sordu gergin bir sesle Oğuz'a bakarken. Kimi sorduğunu ikisi de biliyordu.

Oğuz kaşlarını kaldırdı yukarı, o sırada Fırat'ın sözlerini dinliyordu.

"Oğuz saçmalamıyorum! Kıyıya yanaşır yanaşmaz Yaman'ı al, buraya getir. Bak, hepimize saçma geliyor, biliyorum ama kuzu bir şekilde o herifin yanında rahat uyuyor. Kendi gözlerimle gördüm. Doktor falan istediği yok ama daha fazla bu şekilde devam edemez. Üç günde bitap bir hale geldi. Ruh gibi dolaşıyor evde. Uyumamak için direniyor. Azıcık gözü dalsa yarım saat geçmeden çığlıklar evi kaplıyor. Ben artık dayanamıyorum Oğuz kızın bu haline. İçim acıyor oğlum. Çare o herifse ben ona da varım. Yeter ki bu kız birkaç saat uyuyup dinlensin. Kendisine bir şey yapacak diye korkuyorum." Fırat'ın sesi ilk defa bu kadar endişeliydi.

Yaman iyice Oğuz'un yanına yaklaşmıştı. Gözlerindeki soru işaretleri çok açıktı. Elini uzattı. "Telefonu bana ver!" dedi dişlerinin arasından.

Oğuz sinirle ona bakarken sesini yükseltti. "Telefonu bana ver!"

"Abi, Arıza istiyor, bir saniye bekle." dedi Oğuz telefonu kulağından uzaklaştırarak. "Bana emir verme! Kırarım çeneni!" dedi tıslayarak.

"Sen de ikiletme o zaman." dedi Yaman dik dik elini uzatmış halde beklerken.

Oğuz sinirle telefonu avucuna koydu. Bir yandan söyleniyordu. "Gel beni illa patakla diyor!"

Yaman ters ters ona bakarken telefonu kulağına götürdü. "Fırat abi, nasıl şu anda?" Sesi gergindi.

"Yaman, kıyıya yanaşır yanaşmaz Oğuz'la bize gel."

"Şu anda ne durumda?" diye sordu Yaman sesini yükselterek. Çenesi seğiriyordu sıktığı dişlerinden.

"İyi değil Yaman. En son sizin evde uyuduğu uyku işte. Zeynep sakinleştirici yapayım, biraz uyusun dedi, kıyamet koptu. Uyumuyor."

"Telefonda konuşabilecek gibi mi?"

"Yok abicim. Öyle koltukta bitki gibi oturmuş, karşıya bakıyor. Tepki vermiyor. Kapattı kendisini yine."

Yaman gözlerini yumdu. Derin bir nefes çekti sıkıntıyla. Başını Ragıp'a çevirdi. Göz göze geldiler.

"Abi, üzerine gitmeyin. Birkaç saate oradayım. Geldiğimde uyuyacak. İstemediği hiçbir şeyi yapmayın, zorlamayın da."

"Zaten hiçbir şeye zorlayamıyoruz ama bir an evvel gelin. Ben artık iyice endişelenmeye başladım."

"Tamam abi. Hızlanıyoruz. Birkaç saat idare edin. Hadi eyvallah." diyerek telefonu Oğuz'a uzatıp Ragıp'a seslendi.

"Ragıp abi! Motorları tam gaz kökle. Bir an evvel kıyıya çıkmamız lâzım." Acele adımlarla Ragıp'ın yanına hareketlenirken adamın meraklı ifadesi kendisini takip ediyordu. Yaman yanına varınca eli dümende, başını çevirdi.

"Ne oldu?" dedi Ragıp sesinde endişeyle.

"Uyumamış hiç." dedi dişlerinin arasından tükürürcesine.

Ragıp'ın gözleri açıldı, kaşları yukarı kalktı. Bir an ne diyeceğini şaşırdı. Bunu beklemiyordu. Yaman haklı çıkmıştı. Şu anda da gergin yüzü, sıkılı yumruklarıyla yanında dikilirken ne kadar üzüntülü olduğu belli oluyordu.

"Ben demiştim! İstemedim böyle olmasını ama ben demiştim!" dedi Yaman sinirle.

Ragıp motora tam gaz verirken karşılık verdi. "Endişelenme iki saatlik yolumuz kaldı kalmadı. Yanına varır varmaz düzelir her şey."

Başını şaşkınlıkla iki yana salladı. Bir yandan önündeki aletlerle uğraşırken bir yandan konuşuyordu.

"Biter sanmıştım. Pislikten kurtulunca o sorun da kendi kendine çözülür sanmıştım."

"Öyle kolay kolay bitmez abi. Tedavi görmesi lâzım. İkna etmek lâzım. İkna olmazsa da en azından bu hale gelmemesini sağlamaya çalışmam lâzım. Sinirleri dayanmayacak. Bir yerden sonra kopacak, sonra kendine bir şey yapmaya kalkacak. Geçtim ben o yoldan. Biliyorum ne olacağını!" Yaman'ın sesi öfkeliydi.

O sırada yanlarına gelen Oğuz, Yaman'ın son sözlerini duymuştu.

"Sen de mi uyku problemi yaşadın?" diye sordu düz bir sesle.

Yaman aksi gözlerle bakarak ona döndü.

"Oldu öyle bir şeyler." dedi baştan savma. Oğuz, Ragıp'la göz göze geldi. Ragıp uyarırcasına başını iki yana salladı.

"Peki, bunun çözümü ne?" dedi Oğuz medet umar bir sesle.

"Psikolojik destek alması lâzım. Tek başına başa çıkabileceği bir şey değil. Konuşmuyor da. İçine atarak çıkamaz o cehennemden." dedi Yaman. Sesindeki sertlik kaybolmamıştı.

"Hiçbir şey anlatmıyor. Hiçbir zaman anlatmadı. Destek konusunu daha önce gündeme getirdik, kabul etmedi."

"Daha önce iyi bir doktorla tedaviyi başlatmalıydınız. Sırf kimliği ortaya çıkmasın diye senelerdir bu azabı yaşatıyorsu-

nuz!" dedi Yaman suçlayan bir sesle tükürürcesine.

"Saçma sapan konuşma! Mesele kimlik değil. Biz her türlü kimlik uydururduk ona. Kendisi ikna olmadı. İstemiyor! Abimle kaç defa yalvardık. Babam bile kaç defa yalvardı. Kabul etmiyor doktora gitmeyi. Yabancı birine hiçbir şey anlatamazmış! Kaç defa tartıştık bunun için. Bilmeden yargıya varma hemen!"

Yaman ellerini saçlarını götürdü. Başını yukarı kaldırdı. Dişlerinin arasından tısladı.

"Ragıp abi, daha hızlı sür şu siktiğimin teknesini." Elleri başının üstündeyken söyleniyordu. "Yanında kalmalıydım. Yanından uzaklaşmamalıydım."

Daha fazla içeride kalamayacağını hissedince kendisini yine dışarı attı. Buz gibi rüzgâr yüzüne vururken kenara yanaşıp gözlerini ufka dikti. Göğsünde nefes almasını zorlaştıran bir ağrı hissediyordu. Bir an evvel kıyıya yanaşmak ve Alaz'ın yanına gitmek istiyordu. Ellerini teknenin kenarına koydu, parmakları kavradığı yerleri sanki parçalayacakmışçasına sıkıyordu.

Yaman kendisini dışarı atınca Oğuz, Ragıp'a baktı. "Bence bunun tedavisi de hâlâ bitmemiş. Devam etmeliymiş daha."

Ragıp dudağının ucunu kaldırdı gülümseyerek. "Onun tedavisi yok koçum. O doğuştan öyle."

"Doğdu doğalı böyle saplantılı, takıntılı, ruh hastası diyorsun?"

"Saplantılı ve takıntılı kısmı kabul edebilirim ama ruh hastası ağır olur. Yaman sevince böyle adanarak sever. Her şeyini verir sevdiğine."

"Yahu, daha kuzuyu doğru dürüst tanımıyor bile, ne kadar sevebilir ki?"

"Onlar birbirlerini tanıyorlar, merak etme sen. Bazen ruhlar birbirini tanır, bedenlerin kavuşması teferruattır sadece. Onlar çok uzun zamandır birbirlerini tanıyor, biliyorlar. Bir araya gelmeleri biraz zaman aldı, eksik kaldılar. Huzur bulamadılar. Tamamlanınca huzura ererler."

"Sen şimdi, biz eve vardığımızda, kuzunun bunun yanın-

da huzurla uyuyacağını mı söylüyorsun?"

"Ben sadece olanlara bakarım. Gördüklerime göre fikir yürütürüm."

"Diyorsun ki o gece kuzu uyuduysa bunun sayesinde, o yüzden de şimdi uyuyamıyor?"

"Belki de." dedi Ragıp omuz silkerek.

"Bence değil. Bence çok yorgundu, bir de o pislikten intikamını da aldı, huzura kavuştu, o yüzden."

"Peki, şimdi niye uyuyamıyor Alaz? İntikam alındı, e üç gündür uyuyamıyorsa yine yorgundur. Şimdi de uyuması lâzım."

Oğuz duraksadı. Gözlerini kısarak Ragıp'a baktı. Şüpheli bir sesle sordu.

"Bitmedi mi yani? O gece tesadüftü sadece, yine sürekli kâbus görmeye devam mı edecek?" Sesindeki endişe çok netti. Bu fikirden hoşlanmadığı belliydi.

"O gece Yaman yanındaydı. Bilemiyorum. Bundan sonra göreceğiz ne olduğunu ama bir an evvel Alaz'ı ikna etmek gerekiyor tedavi için. Böyle devam etmez bu sorun. Yaman ne yapıp edip ikna etmek zorunda."

"Kuzu çok inatçıdır. Bir kez yok, dediyse tersini kabul ettirmek pek mümkün değil."

"İnattan yana hem anasına hem babasına çekmiş. İkisi de inatçıydı. İkisi de hiç geri adım atmadılar birlikte olabilmek için. Her şeye karşı durdular. Kızlarının inatçı olması şaşırtıcı değil benim için."

* * *

Yaman araba durur durmaz kendini dışarı attı. Teknede alelacele üzerini değiştirmişti vakit kaybetmemek için. Oğuz'la birlikte Ağrılıların evine gelmişti. Fırat onları almak için araç göndermiş, Ragıp kendisini almaya gelen Kürşat'la beraber eve dönmüştü.

Oğuz'u beklemeden evin kapısına yöneldi. Kapı çoktan

açılmıştı. Fırat kapıda bekliyordu. Ayşe yanındaydı. Yaman onlara yanaşınca Ayşe uzanarak Yaman'a sarıldı. Yaman kollarını Ayşe'ye sararken, "Nasıl?" diye sordu yavaş bir sesle.

Ayşe bir adım uzaklaştı, başını iki yana salladı. "İyi değil Yaman. İtepkisiz öylece oturuyor. Uyumamak için direniyor."

Yaman Fırat'a baktı. Fırat elini uzatıp omzunu sıktı. Dudaklarını büzdü.

"İkna edemedik. Uyursa yine kâbus görecek diye korkuyor ama bayılmak üzere artık."

Yaman başını salladı usulca. Bir adım attı ileri.

"Nerede?"

"Salonda. Geçin hadi içeri." dedi Fırat yana çekilerek.

Yaman ağır adımlarla içeri geçti. Oğuz da diğerleriyle onu takip etti. Yaman salona girdiğinde ilk önce Alaz'ı gördü. Salonda Alaz'la beraber sadece üç kişi vardı ancak kalabalık bir ortama da girse ilk onu görürdü. Üçlü kanepenin ucunda oturuyordu. Kolu kanepenin yanına yaslı, ayaklarını altına toplamış, boş gözlerle karşıya bakıyordu. Ağrılı Alaz'ın yanında, Zilal Ana endişeli bir yüzle kanepenin çaprazındaki tekli koltuktaydı. Gecenin üçü olmasına rağmen kızı o şekilde yalnız bırakmak istememişlerdi.

Yaman içeri girince karı koca bakışlarını ona çevirdiler. İkisinin de gözlerinde çaresiz bulutlar yüklüydü. Yaman başıyla ikisine de selâm verip ağır adımlarla Alaz'a yanaştı. Önüne gelince yavaşça kanepenin önündeki büyük sehpanın kenarına oturdu, Alaz'la yüzlerinin arasında yarım metre mesafe oluştu. Dirseklerini dizlerine dayayıp öne doğru eğildi. Bakışları Alaz'a kilitlenirken yüreğinde bir sızı hissetti. Kalbi göğsünü delecekmiş gibi çarparken sesini yumuşak bir tonda çıkarabilmek için tüm gücünü harcadı.

"Alaz..." dedi usulca.

Elini uzatıp kıza dokunmaya korkuyordu. Ürkmesini ya da bir anda patlamasını engellemek için hem sesi hem hareketleri yavaştı. Alaz'ın hâlâ boş bakışları, karşıya kilitlenmişti. Baktığı herhangi bir yer yoktu. Sanki gözleri açıktı ama

beyni uyuyor gibiydi. Sanki bedeni orada, ruhu başka yerde gibiydi...

"Alaz" dedi tekrar dikkatini çekmek için biraz daha sesini yükselterek.

Alaz derin bir uykudan uyanır gibi ağır ağır bakışlarını Yaman'a çevirdi. Şimdi ikisinin gözleri birbirine kilitlenmişti. Yaman, kapkara bakışlarında kadife yumuşaklıkla, Alaz'ın uykusuzluktan kızarmış yemyeşil gözlerinin içine baktı. Kızın gözaltları çökmüş, gri gölgeler gözlerinin etrafını kaplamıştı. Yüzü bembeyazdı. Neredeyse bir ölü beyazlığına dönüşmüş teni saydam görünüyordu. Yaman gözlerini yumdu üzüntüyle. Birkaç saniye sonra yavaşça geri açtı. Parmaklarının ucu oynarken usulca konuştu.

"Elini tutmama izin ver." dedi nerdeyse yalvarır bir tonla fısıltıyla.

Alaz tepkisiz bir yüzle ona baktı. Beyni uyuşmuş gibi söylenenleri anlamıyormuşçasına bakıyordu. Yaman yumuşak bir sesle tekrarladı.

"Elini tutacağım. Sakın korkma, tamam mı? İstemezsen geri çekerim elimi."

Alaz sadece baktı Yaman'a. Yaman usulca parmaklarının ucunu Alaz'ın kucağındaki eline uzattı. Önce parmaklarının ucuna dokundu. Ağır ağır elini Alaz'ın elinin üstüne doğru uzatırken bakışlarını bir an bile gözlerinden çekmedi. Nihayet avucunun içinde Alaz'ın elini tamamen hissettiğinde, güven vermek ister gibi yavaşça sıktı.

"Uyuyalım mı artık güzelim?" dedi bir çocukla konuşur gibi.

Alaz uzunca süre boş boş Yaman'a baktı. Yaman elinin baskısını hafifçe arttırınca bakışları kucağına, Yaman'ın eline kaydı. Eli Yaman'ının avucunun içindeydi. İçinde hiçbir panik duygusu yaşamadı. Hatta bu his rahatlatıcı gelmişti. Yaman, Alaz'dan korktuğu tepkiyi görmeyince biraz daha cesaretlendi. Sözlerini yeniledi.

"Uyuyalım biraz, olur mu güzelim?" dedi başını hafifçe sallayarak.

Alaz nihayet ağzını açtı ancak sesi bir fısıltı gibi çıktı.

"Bitmedi." dedi başını iki yana sallamaya çalışarak. Yaptığı harekete bile enerjisi yokmuş gibi belli belirsizdi başını sallaması. Sesinde çaresizlik ve usanmışlık vardı.

"Bitecek. Bitecek güzelim. Ben buradayım. Bir daha kâbus yok."

"Bitmedi." dedi yine başını sallamaya çalışarak. Yorgun gözleri sesine de yansıyor, kelimeler zorlukla çıkıyordu ağzından. Artık takati kalmamış gibiydi.

Yaman kabul etmezcesine başını iki yana salladı.

"Ben senin yanındayken bir daha asla kâbus görmeyeceksin. Bitecek! Bitti!" dedi inançlı ve kararlı bir sesle.

Alaz inanmazcasına baktı yorgun gözlerle. Alayla gülümsemek istemişti ancak bu mimik bile ona zor gelmişti. Enerjisi yoktu. Sadece dudağının ucu hafifçe kıvrıldı.

Yaşadığı hayal kırıklığı anlatılacak gibi değildi. Her şey güzel gidiyordu. Çakal'dan intikam aldığı gün hayatının en huzurlu, en uzun uykusunu uyumuştu ve artık bu şekilde devam edecek sanmıştı. Oysa sonraki gece tam bir inançla yatağına girdiğinde, sadece birkaç saat geçmişti uykuya dalmasının üzerinden ve sonra, her zamanki kâbuslar başlamıştı. O kâbuslardan daha çok onu yıpratan şeyse yaşadığı hayal kırıklığıydı. Bitmemişti! Bitmeyecekti! Hayatı boyunca bu şekilde yaşamaya mahkûm edilmişti. Cezası hiç bitmeyen kürek mahkûmu gibi o da bu kâbuslara mahkûm edilmişti. Bir insan bu şekilde nasıl yaşardı ki? Acısı hiç bitmeyen bu işkenceye hangi insan evladı dayanırdı? O tükenmişti.

Her şeyi yapmıştı. Sözünü tutmuştu. Hem annesinin hem babasının intikamını almıştı. Senelerce tehdit altında süren kovalamaca nihayet bitmişti. Artık her şeyin huzura ermesi gereken bu noktada kâbusların devam etmesi altından bir daha ayağa kalkamayacağı ağır bir yük gibi omuzlarına binmişti. Bu hayal kırıklığını atlatması mümkün değildi. Artık çare de yoktu. Ümit ettiği, beklediği bir şey de kalmamıştı. Artık yapabileceği hiçbir şey kalmamıştı geriye. Ömrünün sonuna kadar bu kâbuslara takılı kalmıştı ama artık gücü tü-

kenmişti. Daha fazla devam etmesi olanaksızdı. Bu şekilde yaşamına devam edemezdi. Böyle bir yaşamı kimse hak etmiyordu.

Şimdi karşısındaki sarsılmaz bir inançla ona bakıyordu. Bitecek diyordu ama bitmiyordu. Nasıl bu kadar emindi ki? Meselâ o çok emindi yatağa girdiği anda yine başından aşağı kovalar dolusu kan akacaktı. O iğrenç sıvı yine ağzından içeri girmek için onu saracak, bir yılan gibi kıvrılarak tüm hücrelerine nüfuz etmeye çalışacaktı. O yine ağzını açmamak için direnecek ancak havasız kalan ciğerleri isyan edecek ve o kahrolası ağzını açacak, o koyu, yoğun, iğrenç sıvı boğazından aşağı akacaktı. O yine çığlık çığlığa bağıracak ve hatta kendi çaresiz çığlıklarından korkacaktı.

"Hadi yatağına gidip uyuyalım biraz, olur mu?" dedi Yaman yine yumuşak, ikna dolu bir sesle.

Alaz panikle başını iki yana salladı.

"Yatak yok! Yatağa girersem yine başlayacak!" dedi korku dolu gözlerle.

Yaman hemen onaylayarak başını salladı.

"Tamam, yatak yok! Ama biraz dinlenmen lâzım. O zaman burada uyuyalım?" dedi başıyla Alaz'ın oturduğu kanepeyi işaret ederek.

Alaz boş bakışlarını kanepeye çevirdi. Yine itiraz dolu kelimeler ağzından döküldü.

"Burada da aynısı olacak... Gözlerimi kaparsam burada da başlayacak."

"Sana söz veriyorum, olmayacak! Sadece birkaç saat uyu, biraz dinlen. Kâbus görmeyeceksin. Söz veriyorum, görmeyeceksin."

Alaz kaşlarını çatarak ona baktı. Nasıl bu kadar emindi ki? Yaman'ın yüzünde tek bir şüphe bile yoktu. Gözleri, yüzünün ifadesi güven yüklüydü. Kararlı bakışlarını Alaz'a dikmişti. Tekrar konuşurken sesi fısıltı gibi çıktı.

"Güven bana. Söz. Kâbus yok."

Alaz inanmak istiyordu. O kadar yorgundu ki inanmak istiyordu. Sadece birkaç saat huzurla uyusa bu bile yetecekti

ona, yeter ki o kan dolu hücreye tekrar girmesin.

Bir çocuk gibi mırıldandı. Gözleri yalvarırcasına, medet umarcasına bakıyordu.

"Söz mü?"

Yaman tüm kalbiyle cevapladı.

"Söz!"

Birkaç saniye Yaman'ın yüzüne baktı inanmak ister gibi. Gücü tükenmişti. Gözleri doldu. Dudakları titreyerek mırıldandı.

"Sadece birkaç saat... Birkaç saat bile yeter. Yeter ki oraya girmeyeyim."

Yaman başını salladı güven verircesine. Alaz'ın yüzündeki ifade kalbini parçalıyordu. Başını arkaya çevirmeden Ayşe'ye seslendi.

"Ayşe abla, bir battaniye getir misiniz? Biz Alaz'la kanepede uyuyacağız."

Salonda kimseden ses çıkmadan, hepsi ikisinin konuşmasını dinlemişti. Şaşkındılar ancak ne diyeceklerini de bilmediklerinden ses çıkaramamışlardı. Oğuz, eliyle ensesini sıkarken ağzının içinde mırıldandı yanındaki Fırat'a.

"Bu neyine güvenip söz veriyor anlamıyorum ki. Bir saat sonra bu kız çığlık attığında ne cevap verecek acaba?"

"Karışma Oğuz. Şu kız birkaç saat uyusun, başka bir şey istemiyorum. Bu çocuk, kendinden bu kadar emin söz veriyorsa vardır bir bildiği."

Ağrılı yavaşça ayağa kalktı. Normal şartlarda asla kabul edemeyeceği her şeyi Alaz söz konusu olduğunda sakinlikle karşılıyordu.

"Çok geç oldu, herkes yataklarına. Çocuklar da burada uyuyacaklar birlikte." dedi oğullarını şaşırtan bir ifadeyle.

Ayşe, Fatma'nın getirdiği bir yastık ve battaniyeyi kanepenin üstüne bıraktı. Alaz'ın eli hâlâ Yaman'ın avucunun içindeydi. Ağrılı işaret edince Zilal Ana yerinden kalktı. Yaman'ın omuzuna elini koyup sıkarken, "Sana emanet oğlum. İyi bak kuzuma." dedi usulca.

Sonra herkes yavaş yavaş salonu boşalttı. Sadece Yaman

ve Alaz kalmıştı. Bir süre ikisi de sessizce birbirlerine baktılar. Sonra Yaman, ağır hareketlerle oturduğu sehpanın üzerinden kalkıp elini Alaz'ın elinden çekmeden yanına geçti. Boştaki eliyle yastığa uzanıp kanepenin diğer ucuna koydu. Battaniyeyi kucağına aldı ve kanepeye yerleşti. Tuttuğu eliyle Alaz'ı kendisine çekerek kanepeye uzandı ve başını yastığa koydu. Alaz'ı kollarının arasına çekerek kanepeyle kendi arasına kızı yerleştirdi. Alaz sırtını kanepeye yasladı, yorgun başını Yaman'ın göğsüne yerleştirdi. Kendini bir kukla gibi hissediyordu. Yaman onu yönlendiriyor, o da hiç itiraz etmeden onun hareketlerine uyuyordu. Yaman battaniyeyi ikisinin üzerine örttü. Kollarıyla Alaz'ı sardı, sonra fısıldadı.

"Kapat gözlerini, uyu artık. Ben buradayım. Hiç kimse sana zarar veremez. Ben hep yanındayım. Seni korurum. Sen sadece uyu, dinlen."

"Söz verdin. Kâbus yok." diye mırıldandı Alaz bir çocuk gibi gözlerini kaparken.

"Söz! Yok! Sen uyu güzelim. Ben kâbusları kovarım." dedi Yaman inanç dolu bir sesle.

Alaz cevap vermedi. Garip bir şekilde inanmıştı bu sözlere. Neden inandığını bilmiyordu, oysa ona kızgın olması gerekirdi ama inanıyordu. Açıklayamadığı bir şekilde inanmıştı ona. Gözlerini kapadı. O kadar yorgundu ki uykuya geçmesi çok sürmemişti. Başı Yaman'ın göğsünde, eli yüzünün yanındaydı. Elinin altında Yaman'ın inanılmaz bir hızla atan kalp atışlarını hissediyordu. O ritim bile iyi gelmişti ona. Sanki kâbusları o ses uzaklaştıracakmış gibiydi. Yaman'ın kalp atışları savaş naraları gibiydi. Tıpkı savaş davullarının o ürkütücü temposunda her şeyi korkutup kaçıracakmış gibi bir güçle atıyordu kalbi.

Yaman, Alaz uykuya geçer geçmez derin bir nefes aldı. Biliyordu kâbus görmeyecekti. Bunu kalbinin en derinliklerinde hissediyordu. O Alaz'ı her şeyden korurdu. Kâbuslardan bile korurdu. Hiçbir şey, hiç kimse onun karşısına geçemezdi. Alaz onun yanında kalsın, o her şeyle savaşırdı. Onu üzen, onu mutsuz eden her şeyle savaşırdı Yaman. Yeter ki o

mutlu olsun huzurlu olsun. Yaman her şeye katlanırdı. Yarım saate yakın gözleri tavana dikili Alaz'ın nefeslerini dinledi. Kâbus görmeyeceğine emindi, dudaklarının ucu kıvrıldı mutlulukla. Elini uzatıp saçlarını okşadı. Çenesinin altında duran başına bir öpücük kondurdu.

"Uyu bir tanem. Sen uyu, ben seni korurum. Sen benim kollarımda ol, ben her şeyi uzak tutarım senden. Sen benden uzak dursan da ben seni severim. Ömrümün sonuna kadar da seveceğim. Sen benim diğer yarımsın. Beni eksik bırakma, yanımda ol, sen sevmesen de ben seni sevmeye devam ederim."

Dudaklarının arasından mırıltıyla çıkan sözleri Alaz duymadı ama Yaman, kalbinin bir yerlerinde hissettiğine emindi. Onun da gözleri kapandı. Günlerdir endişeyle geçen saatlerin ardından nihayet o da huzurla gözlerini kapamış, derin bir uykuya dalmıştı.

* * *

Saatler sonra ev halkı uyanıp aşağı indiğinde, herkesin farkında olduğu tek gerçek duymadıkları çığlıklardı. İlk ayaklanan Zilal Ana, çekingen adımlarla salona girdiğinde, koyun koyuna yatan iki genç yüzünde yumuşak bir gülüşle baktı. Arkasından gelen Sadık Ağa fısıltıyı andıran bir sesle sordu.

"Hâlâ uyuyorlar mı?"

Sesinde şaşkınlığını belli eden bir ton vardı. Şimdiye kadar bildiklerine inanası gelmese de iki kez şahit olduğu gerçekle içten içe kabullenmişti anlatılanları. Zilal, mutlu bir yüzle kocasına dönerek başını salladı.

"Uyuyabildikleri kadar uyusunlar. Çocuklara söyleyeyim gürültü yapmasınlar da kuzum iyice dinlensin."

Ağrılı başını sallayarak karısını takip etti mutfağa giderken. Kendisini durduramadan sordu karısına.

"Sen ne diyorsun bu işe Zilal? Bu çocuk nasıl başarıyor bunu?"

Zilal tam mutfağa girecekken kocasına döndü. Yüzündeki gülümseme sevgi doluydu.

"Sadık Ağa, sen bilmez misin adanmış bir yürek her şeyi iyi eder. Bu çocuk kuzuma adamış kendini. Kalbinden ona karşı öyle bir sevgi akıyor ki kimse duramaz karşısında. Dünyadaki en güçlü şeydir sevgi. Onun karşısında hiçbir şey duramaz."

"Tahir'in söylediklerini düşününce, açıkçası pek inanasım gelmemişti ama gördüklerimden sonra artık tek bir kuşkum kalmadı. Bu delikanlı kurbanı çok seviyor. Belki de hiç kimsenin kimseyi sevmediği kadar. Hatta belki de dünyada daha önce hiç böylesi görülmemiş kadar."

Zilal başını sallayarak onayladı. Mutfağa geçtiklerinde kızlar kahvaltıyı hazırlıyordu.

"Fatma, kızım, yukarı çık hepsine sessiz olmasını, kahvaltıyı mutfakta edeceğimizi söyle. Gürültü yapmasınlar. Çocukları uyandırmayın sakın."

"Hemen Zilal Ana." dedi Fatma hızlı adımlarla mutfaktan çıkarak.

Sadık Ağa mutfaktaki masaya geçip oturdu. Birkaç dakika sonra Ayşe girdi mutfağa.

"Günaydın herkese." dedi gülümseyerek.

Sadık Ağa ve Zilal Ana da karşılık verdi kıza aynı sıcak gülümsemeyle. Ayşe kaşlarını kaldırarak sordu. "Hâlâ uyuyorlar mı?"

"Uyuyorlar kızım." dedi Zilal Ana mutlulukla.

Ayşe sevinçle başını sallarken Fırat, ardından Oğuz girdi mutfağa. İkisinin de yüzünde şaşkınlık vardı ama Oğuz daha fazla şaşkın görünüyordu.

"Kuzu uyuyor mu hâlâ yoksa ben çok derin uyudum, duymadım mı bir şey?" dedi inanmaz bir sesle.

"Yok oğlum. Duyacak bir şey olmadı. Uyuyorlar hâlâ." diyen Zilal Ana'ydı.

Oğuz başını iki yana sallayarak masaya otururken sanki orada bir açıklama bulabilecekmiş gibi babasına baktı garip bakışlarla. Ayşe, Gülnaz ve Zilal Ana'ya yardım ederken ha-

reketleri sevinçliydi.

"Yaman verdiği sözü tutar. Kâbus yok dediyse yoktur!" dedi bilmiş bir sesle.

"Bu nasıl oluyor, ben anlamıyorum ki? Bizim yapamadığımız neyi doğru yapıyor bu herif?" dedi Oğuz kıskanç bir tonla.

Fırat karşısına otururken cevapladı.

"Valla neyi doğru yapıyor ben de bilmiyorum ama kuzuya yaradığı sürece aynen devam etsin bence."

Esat, ardından Kerim ve Adil'le mutfağa girdi. Üçü gece dışarıdalardı ve sabaha karşı gelmişlerdi. Esat daha ziyade kaçmıştı. Alaz'ın günlerden beri süren halini görmeye daha fazla dayanamamıştı. Elinden bir şey gelmemesi o kadar çaresiz hissettiriyordu ki daha fazla duramamıştı yanında. Döndüklerinde yine aynı filmi tekrar seyredeceklerini düşünmüştü ama şimdiye kadar ortalık süt limandı.

"Niye mutfakta kahvaltı yapıyoruz ki?" diye sordu ortaya. Sorusuna Fırat cevap verdi.

"Alaz, Yaman'la salonda uyuyor. Hazır uymuşken ses yapmayalım da biraz daha uyusun diye."

"Uyuyor mu?" Esat'ın kaşları havaya kalkmıştı. Kerim ve Adil masaya yerleşirken ikisi de duraksamıştı duyduklarıyla.

"Ben hiçbir şey anlamıyorum. Bizim elimizden hiçbir şey gelmezken nasıl oluyor da o herifle kâbussuz uyuyor?" dedi Esat hem şaşkınlık hem kıskançlık dolu bir tonda.

"Bunun tartışılacak bir tarafı yok artık. Kurban iyi olduğu sürece o delikanlıya da ters yapmayacaksınız. Bunu kabulleneceksiniz." dedi Ağrılı otoriter bir sesle.

Mutfaktakiler Sadık Ağa'ya şaşkınlıkla bakarken kimseden ses çıkmamıştı. Kimse bir şey açıklayamıyordu ancak görünen ortadaydı. Yaman'ın nasıl becerdiğini anlamasalar da şaşırtıcı gerçek ortadaydı. Kuzu o herifin yanındayken huzurla uyuyordu.

Sessizlik içinde kahvaltılarını ettiler. Kahvaltı sonrası Fırat, Ayşe ile birlikte çıktı. Esat ve diğerleri de onların ardından evden ayrılmışlardı. Şirkette Fırat'ın verdiği, yapacak

işleri vardı. Oğuz sabırsız hareketlerle mutfakta dolaşırken yan gözle babasına baktı.

Daha fazla dayanamayacağını hissettiğinde, "Ben gidip bir kontrol edeceğim." dedi mutfak kapısına yönelirken.

"Uyuyorlarsa rahatsız etme Oğuz!" dedi Sadık Ağa uyaran bir tonla.

"Etmeyeceğim baba ama kanıma dokunuyor o herifin koynunda uyuması. Sen rahatsız olmuyor musun bu durumdan? Kardeşim o benim! Yabancı bir adamın koynunda olması normal mi yani?"

"Yabancı değil o! Doğduğu günden beri tanıyor kurbanı."

"Ama kuzu onu tanımıyor!"

"Babasına söz verdim Oğuz. O çocuğun karşısına geçmeyecek kimse!"

"Akıl alır gibi değil bu olanlar!"

"Bazen aklın almadığını yürek alır oğlum." dedi Zilal Ana araya girerek.

Oğuz annesine baktı düşünceli gözlerle. Kabul etmek istemese de onların yapamadığını içerideki Arıza başarıyordu. Bu nasıl oluyordu anlayamıyordu ama kabul etmekten başka bir şey elinden gelmiyordu.

Ağır adımlarla salona yürüdü. İçeri girdiğinde Alaz, başı Yaman'ın göğsüne yaslı uyurken bir eli Yaman'ın yanağındaydı. Yaman'ın gözleri açıktı ve tavana bakıyordu. Kollarıyla sardığı kızı bırakmak istemez gibiydi. Kapı tarafında hareketlilik dikkatini çekince ağır ağır başını çevirdi. Oğuz'la göz göze geldiler. Kaşları çatıldı. Bu heriflerin onları bir türlü rahat bırakmaması canını fena halde sıkıyordu. Ters ters Oğuz'a bakarken Oğuz sessiz adımlarla, yavaşça kanepeye doğru yaklaştı. Ellerini ceplerine sokarak başlarına dikildiğinde, gözleri Alaz'ın huzurlu yüzündeydi. Uzun zamandır yüzünde gördüğü yorgunluk ve sıkıntı şu an görünmüyordu. Neredeyse bir bebek gibi mışıl mışıl uyuyordu. Bakışları ağır ağır Yaman'a kalktı. İkisi de birbirlerine düşmanca bakışlar attı.

Oğuz, Alaz'ın her ne kadar huzurlu uyumasından yana

memnunsa da, bunu kendilerinin başaramamış olması içindeki rekabetçi duyguları ayaklandırıyordu. Hepsinden öte, babası sürekli onların birbirlerini tanıdığını söylese de ona göre kardeşi bildiği kızın, yabancı bulduğu bir adamın kollarında uyuması ciddi olarak sinirlerini geriyordu. Bunu kolayca hazmetmesi mümkün değildi. Arıza küstah bakışlarla kendisine bakarken suratına yumruğu yapıştırmamasının tek sebebi uyuyan kızı uyandıracağı korkusuydu.

"Git buradan!" dedi Yaman sıkılı dişlerinin arasından fısıldayarak.

Alaz'ın uyanmasından korkuyordu. Ancak daha da önemlisi uyanınca kollarının arasından çıkacağını bilmesiydi. Oysa hep orada kalmasını istiyordu. Emin olduğu şey, Alaz uyandığında yorgunluğunu atmış, gücünü toplamış bir şekilde yine onunla savaşmaya devam edecekti. Bu kaçınılmaz bir şekilde gerçekleşecekti, çok iyi biliyordu ancak etrafta kimse olmadan, sakin bir şekilde konuşabilmeyi umut ediyordu. Bunu başarabilirse öfkesini köreltecek açıklamayı da yapabileceğini düşünüyordu. Etraflarında sürekli birileri varken sakince konuşabilmeleri mümkün olmuyordu ve bu kalabalık Yaman'ı gittikçe boğmaya başlamıştı. Alaz'la yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Oğuz dişlerini sıktı. Kendi evinde adam ona posta koyuyordu. Alçak sesle konuşurken sesinde uyarı vardı.

"Kimin salonundan kimi kovuyorsun?"

"Uzak durun artık! Henüz uyanmasını istemiyorum. Git buradan!"

Yaman ters ters bakarken yüzü gerilmişti. Kaşları çatık, öfkeli gözlerle Oğuz'a bakarken bir an evvel çekip gitmesini istiyordu.

Oğuz, dişlerinin arasından fısıltıyla konuşurken sağ elini cebinden çıkarıp işaret parmağını kaldırdı.

"Dua et, şu kız böyle huzurlu uyuyor. Eğer onun şu huzurlu yüzünü görmesem var ya, bir an düşünmem sıkarım alnına. Senin şu küstah yüzünü dağıtmak için bir an düşünmem, basarım tetiğe."

"Sana bir şey diyeyim mi? O daha anasının rahmine düşmeden istedim ben onu. Kaç gece, kaç gün, kaç saat ben dua ettim onun gelmesi için sen biliyor musun? O benim! Sadece benim! Değil sen, bütün Ağrı karşıma dikilseniz, beni parampara etseniz, o yaşadığı sürece, ben yaşadığım sürece, hiç kimse ama hiç kimse bir daha onu benden alamaz! O benim! Bunu herkes o kalın kafasına soksun. Ben onun kâbuslarıyla savaşırım. Ben onun için bütün canavarlarla savaşırım. O, bu dünyaya benim için geldi, ben de bu dünyayı onun için temizlerim." dedi Yaman kararmış kısık gözlerle yattığı yerden.

"Ruh hastasısın sen, biliyorsun değil mi?" dedi Oğuz aşağılayıcı olmasına çalıştığı bakışlarla.

Hayretini gizlemeye çalışıyordu. Adamın bu derece adanmışçasına gözü karalığı her geçen an daha da şaşırtıyordu Oğuz'u.

"Eyvallah!" dedi Yaman umursamazcasına kabul ederek. Gözünü bile kırpmamıştı. Dik dik Oğuz'a bakarken gözleri cam gibi parlıyordu.

Oğuz kaşları havaya kalkmış, inanmazcasına başını iki yana salladı. Ses çıkarmadı ancak dudaklarını büzerek uyaran bir ifadeyle parmağını salladı yine. Topuklarının üzerinde yavaşça dönüp salondan ayrılırken başını hâlâ iki yana sallıyordu.

Yaman, giden adamın ardından sert sert bakarken kollarının arasındaki kıza daha çok sarıldı. Onu kimse kendisinden alamazdı. Bu sefer kimsenin gücü yetmeyecekti buna. Başını yavaşça çevirip gözlerini kapatarak dudaklarını Alaz'ın saçlarına bastırdı. Duası, mucizesi onun kollarındayken herkesle, her şeyle savaşabilecek gücü hissediyordu içinde.

Alaz, nefes almasını zorlaştıran bir baskıyla yerinde kıpırdandı. Gözleri açılmadan önce üzerinde sanki tonlarca ağırlık varmış gibi hissetti. Yavaş yavaş göz kapakları açılırken kirpiklerini kırpıştırdı. Vücudunu sanki bir mengene içindeymiş gibi hissederken bile en azından kâbus görmediğini ve bağırarak uyanmadığını algıladı. Bu his bile vücudunun hissettiği kıskacı umursamaması için yeterliydi. Etrafta tanı-

dık görüntüler görünce gerilen vücudu gevşemeye başladı. Bildiği, tanıdığı evdeydi. Kulağının dibinde fısıltıyı andıran bir ses duydu.

"Sakin ol. Her şey yolunda."

Başını ağır ağır yaslandığı göğüsten yukarı kaldırınca Yaman'la göz göze geldi. İkisi de birbirlerine karmaşık bakışlarla bakıyordu. Yaman, her an Alaz'dan gelecek sert tepkiye kendisini hazırlarken Alaz, bulunduğu durumdan utanarak ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Yüzü yavaş yavaş pembeleşirken göz kapakları aşağı doğru indi. Tekrar sıkıntıyla yerinde kıpırdanmaya çalıştı ama kollarının arasında kendisini sımsıkı tutan adam nedeniyle fazla hareket edememişti.

"Gerilme hemen. Sana zarar vermem." dedi Yaman aynı tonda.

Alaz ne cevap vereceğini bilemiyordu. Önce inanmak istemese de bu üçüncü kez oluyordu ve her nasılsa bu adamın yanında kâbussuz uyuyordu. Kaşları çatıldı istemsizce. Bu nasıl mümkün oluyor olabilirdi ki?

"Nasıl böyle oluyor?" diye mırıldandı başını kaldırmadan.

Utancından yerinden kalkamıyordu ve ilk hareketin karşı taraftan gelmesini bekliyordu.

"Söylerim ama inanmazsın zaten, o yüzden boş ver." dedi Yaman sakin bir sesle. Alaz'ın hemen kalkmaya teşebbüs etmemesine sevinmişti. Her ne kadar utandığı için kımıldamadığını bilse de onun lehine olan her durumu değerlendiriyordu. Ses tonunu ve hareketlerini doğal bir çizgide tutmaya çalışıyordu.

Alaz duyduklarıyla hızla başını kaldırdı. Kaşları yukarı kalkmıştı. Meraklı bakışlarını Yaman'ın birkaç santim uzağında olan durgun bakışlarına dikerek konuştu.

"Neye inanmam?"

Yaman umursamazca omuz silkti. Dudaklarını büzerken kaşının birini kaldırdı. Gülmemek için kendisini zor tutuyordu ancak ciddi ifadesini bozmamaya çalıştı.

"Bunun normal olduğunu söylediğimde, yine bana ruh

hastası demeye başlayacaksın, o yüzden seni inandıracak uygun kelimelerim yok."

Alaz başını geri çekerek yerinde hareketlendi. Kanepenin sırtı ve Yaman'ın arasında bacaklarını göğsüne çekerek oturdu, kollarını bacaklarına sardı ve şüpheyle Yaman'a bakmaya başladı. Yaman kollarının arasından çıkan kızın ardından hissettiği boşlukla, ellerini başının altına koyarak yatmaya devam etti. İkisinin bakışları birbirine kenetlenmişti.

"Bana doğru düzgün açıklama yap. Neden seninle uyuduğumda kâbus görmüyorum?"

Yaman yine omuz silkti. "Demiştim. Ben seni her şeyden korurum. Kâbuslardan bile."

"Saçma sapan konuşma!"

"Seni ikna etmek için başka bir açıklamam yok."

Alaz sıkıntıyla ellerini saçlarından geçirdi. Yüzüne düşen saçları geri itti. Bakışları salonda dolaştı. İkisinden başka kimse yoktu etrafta.

"Herkes nerede?"

"Sanırım mutfaktalar. Yarma biraz evvel kontrole geldi."

"Yarma?" dedi gözlerini kısarak Yaman'a bakarken.

"İri yarı olan."

"Onun adı Oğuz. Yarma deyip durma!"

"Her ne ise! Bana göre yarma."

"Sen kendine bak!"

Yaman tepki vermeden başını salladı 'tamam' dercesine. Olabildiği kadar sakindi hareketleri. Gözlerini, bakışlarını etrafta gezdiren kıza dikmiş, hiçbir hareketini kaçırmadan izliyordu.

"Sakin sakin biraz konuşalım mı?" dedi Yaman temkinli bir sesle.

Alaz birden başını ona çevirdi. "Ne hakkında?" Şüpheyle sormuştu gözlerini kısarken.

Yaman, ellerini başının altından çekerek ağır hareketlerle yerinden kalktı, kanepede yan oturarak Alaz'la karşı karşıya durdular. Boğazını temizledi sıkıntıyla. Bakışları önce aşağı indi, sonra tekrar Alaz'a çevrildi.

"Özür dilemek istiyorum." dedi usulca.

Alaz, gergin bir yüzle ona bakarken bu konuşmayı yapmak istemediğini fark etti. Şu an tek istediği, içinde bulunduğu utançtan bir an evvel uzaklaşmaktı. Sürekli bu adamın kollarında uyuyup duramazdı.

"Gerek yok!" dedi ters ters, konuyu kapatmak isteğiyle. Yerinden kalkmak için hareketlenince Yaman elini uzatıp kolunu tutarak engelledi.

"Alaz." dedi usulca "Konuşmamız lâzım. Lütfen..."

"Konuşacak bir şey yok!"

"Var! Sen de biliyorsun, var. Nereye kadar kaçacaksın? Açıklama yapmama izin vermen lâzım. Ayrıca bir yere gitmene izin vermeyeceğimi de biliyorsun. Aramızdaki sürtüşmeye son vermemiz lâzım yoksa bu durum ikimizi de daha çok yıpratacak."

"Ne demek tüm bunlar?" Kızgınlıkla sormuştu.

Yaman derin bir nefes alıp bakışlarını tavana kaldırdı. Tekrar başını aşağı eğerken kararlı gözlerle Alaz'a baktı. Sakin, kendinden emin ve kararlıydı sesi.

"Ben seni bırakmam... Bir daha olmaz." dedi başını iki yana sallayarak. "Bunca sene bana öldüğünü söylediler. İstemesem de inanmak zorunda kaldım ama artık her şey değişti. Seni bırakmam. Alışacaksın bana. Ben beklerim."

"Senin aklından zorun mu var?"

Adamın hâlâ aynı kararlılıkla devam etmesine inanamıyordu. Nasıl bu derece bağlı olabilirdi ki? Onun gibi birine nasıl böyle bağlı olabilirdi? İçinde aynı anda birçok duygu barındırıyordu onu dinlerken. İtiraf etmek istemese de henüz tarifini yapamadığı bir mutluluk, bu derece inatçılığa karşı şaşkınlık, içinde bir yerlerde saklanan kadının okşanan gururu, onun hakkındaki gerçeği öğrendiği zaman tüm bunların değişeceği korkusu... Hepsi aynı anda ve aynı şiddetle ruhuna çarpıyordu.

"Çoğu kişi aynı şeyi düşünüyor. Aklımı kaçırdığımı. Ama ben gerçeği biliyorum. Aklımı kaçırmadım. Sadece ne istediğimi ve ne istemediğimi biliyorum. Bir daha seni kaybetmek

istemiyorum. Yanımdan bir metre bile uzakta olmanı istemiyorum." dedi Yaman doğal bir sesle.

Alaz'dan ses çıkmayınca devam etti aynı hızla. "O gün sana çok kötü şeyler söyledim. Biliyorum, affı yok... Ama o gün senin doğum günündü ve ben hiçbir şeyi kaldıracak durumda değildim. O zaman gerçek kimliğini bilmiyordum ve her şey üstüme geliyordu. O gün, seni kaybettikten sonra her sene olduğu gibi hayatımın en berbat günüydü."

Alaz, Yaman'ın sözlerini şaşkınlıkla dinliyordu. O gün doğum günüydü ve kendisinden başka hiç kimsenin bilmediğini düşündüğü günü aynı hislerle yaşamıştı. Gözleri kocaman açılmış, karşısındaki adama bakarken diğeri konuşmaya devam ediyordu.

"Ben senin her doğum gününü cehennemde geçiriyorum. Unutmak için her şeyi yaptım ama olmadı. Sen o gün beni öyle tersleyince kendimi kaybettim. Senin suçun yok. Ben sadece bir günah keçisi arıyordum ve sen bana o fırsatı sundun. Özür dilerim... Çok özür dilerim. Senin kalbini kırmak istemedim. Söylediğim hiçbir şey gerçek değildi. Sadece öfkemi çıkaracak bir yer arıyordum ve o saçma sapan sözleri söyledim. Sen bana ne yaparsan yap, ne dersen de ben senin kalbini asla kırmam... Kıramam... Bunu hem asla istemediğim için hem de Nermin'e söz verdiğim için yapmam."

Alaz annesinin adını duyunca olduğu yerde dikildi birden. Başını hızla kaldırıp atıldı.

"Annemi hatırlıyor musun?" diye sordu özlemle. O kadar uzun zaman olmuştu ki annesini dinlemeyeli. Babasını kaybettiğinden beri kimse annesini anlatmamıştı ona. Beklentiyle Yaman'a baktı. Yaman, onun gözlerindeki özlemi görünce minik bir gülüş oluştu dudaklarında. Başını salladı onaylayarak. Alaz yerinde kıpırdandı.

"Nasıl biriydi? Neler hatırlıyorsun?" Sesi hem meraklı hem heyecanlıydı.

Yaman düşünceli gözlerle ona baktı. Gözlerini kıstı. Koyu gözlerinde yine hesapçı, minik yılanlar oynaşmaya başlamıştı. Pazarlık dolu bir tonla konuştu.

"Sen benimle ateşkes yaparsan ben de sana anneni anlatırım."

Alaz gözlerini kıstı kızgınlıkla. Yaman aceleyle atıldı.

"Anlaşma yapalım seninle. Sen bana bir fırsat ver. Birlikte zaman geçirelim, ben de hatırladığım her şeyi sana anlatayım. Ama bak söyleyeyim, benim hafızam kuvvetlidir. Kolay kolay unutmam hiçbir şeyi. O yüzden çok şey var anlatacak."

Beklentiyle kıza bakıyordu. Bu fırsatı ölse kaçırmazdı. Doğru ya da değil, acımasız da olabilirdi bu yaptığı ama kendisine avantaj sağlayacak her şeyi kullanabilirdi ve kullanacaktı. Alaz itiraz edecekken son kelimelerle duraksadı. Annesini bir başkasından daha dinlemek istiyordu ama bunu pazarlık konusu yapması çok adiceydi.

"Babana sorarım!" dedi inatçı bir tavırla omuz silkerek.

"Babam da kısıtlı anlatır. Onlar İstanbul'dayken çiftlikte Nermin ve annemle kalan bendim sürekli. Onlardan daha çok şey biliyorum." dedi Yaman hesapçı bir tavırla.

"Çok adisin!"

"Benimle zaman geçir, bana verdiğin her sıfata razıyım." dedi umursamadan.

"Seninle neden zaman geçirecekmişim?"

"Beni tanıman için. Birbirimizi tanımak için. Aradaki zamanı kapamamız lâzım, bunu da bir aradayken yapabiliriz. Etrafımızda sürekli birileri varken doğru düzgün konuşamıyoruz bile. Ben seninle sürekli tartışmak, kalbini kırmak istemiyorum. Fark ettiysen, yalnızken ikimiz de daha sakiniz. Bunu değerlendirebiliriz."

"Sana hiç güvenmiyorum." dedi Alaz ters bir sesle dik dik bakarak.

Yaman'ın yüzü düştü. Kırgın bakışlarını Alaz'a dikti.

"Senin güvenini sarsacak ne yaptım? Kalbini kırdım kabul ediyorum ama olağanüstü bir ruh hali içindeydim, bunun açıklamasını yaptım. O gün gerçekten kötüydüm. Senin kaybını kabullenemiyordum ve söylememem gereken şeyler söyledim ama özür diliyorum şimdi. Bir daha asla öyle bir şey olmayacak. Bunun dışında ben senin güvenini sarsacak ne yaptım?"

Alaz kendisine hâkim olamadan tükürürcesine konuştu. Açıklamasının samimiyetine inanıyordu ancak içinde anlamlandıramadığı kıskançlığının hâkimiyetine girmişti.

"Önüne geleni öpüyorsun. Güvenilmez bir adamsın sen."

Yaman'ın kaşları kalktı. Yüzüne hafif bir kızıllık yayıldı. Gözlerinin içinde utanç ifadesi dolaşırken elini kaldırıp savunmaya geçti çabuk çabuk konuşurken.

"Öyle bir şey yok! Kesinlikle yok! Tamam, barda yaptığım asla doğru değildi ama sen de çanak tuttun. Gay ne ya? Gay dedin bana!" Sesinde kızgınlık tınıları vardı.

"Tabii ben çanak tuttum! Kendi kulübünde, koridorlarda sıkıştırdıklarına da ben mi çanak tuttum?"

"O asla benim yaptığım bir şey değildi. Ben orada seni bekliyordum. Saçma sapan şeyler kurma kafanda." Yaman'ın kaşları çatılırken sesi sertleşmişti.

"Ben ne kuracağım kafamda? Gördüğümü söylüyorum." dedi Alaz kızgınlıkla. Aylardır içinde tuttuğu öfke yüzeye çıkmıştı. Tamam, tersliyordu adamı, yüz verecek değildi ama madem dibimden ayrılma diyordu, o zaman o yaptıkları neydi? Ne yapacaktı? Kendisini de stepne gibi yanında mı dolaştıracaktı? Sinirli sinirli birbirlerine bakarlarken Yaman daha önce kimseye yapmadığı bir şeyi yapıyor, karşısındaki kıza hesap veriyordu.

"Gördüklerin aldatıcı olabilir. O kadını ben öpmedim. Ne olduğunu bile anlamadan, tam sen çıkarken o saldırdı üstüme. Anında ittim zaten."

"Benim gördüklerim hiç böyle değildi. Jetonun geç düşüyor galiba o kadar uzadığına göre." Küçümseyici bakışlarla bakarken sesinde aşağılayıcı bir alay vardı.

"Yemin ediyorum üç saniye bile sürmedi. Ne olduğunu idrak ettiğim an ittim üzerimden ama sen sanki daha önce başlamış gibi düşündün. Yok öyle bir şey! Ben o kadını değil öpmek, parmağımın ucuyla bile dokunmam."

"Ben de inanırım dediklerine tabii." Burnunu bükerek aynı tavırla bakmaya devam etti karşısındaki adama.

"Ya yemin ediyorum, o kadınla asla bir şey yapmadım.

Zaten o gece hemen işine son verdim."

"Ha, bir de çalışanın yani?" dedi Alaz kaşlarını hayretle kaldırarak.

"Halkla İlişkiler Sorumlusuydu." dedi Yaman sıkıntıyla. Ardından aceleyle ekledi. "Ama o gece gönderdim. Bir daha benim mekânlarımdan hiçbirine ayak basamaz."

Alaz karşısındaki adama bakarken birden irkildi. Neden hesap soruyordu ki? Ona ne oluyordu da açıklamayı dinliyordu? Birden aksi aksi konuşmaya başladı.

"Bana ne ya? Kiminle ne yaparsan yap, bana ne? Bana niye hesap veriyorsun?"

"Veririm. Sana her türlü hesap veririm ben. Kimseyle bir şey yaptığım da yok. Asla olmayacak! Ya sen hâlâ anlamıyor musun? Ben senden başka kimseyi istemiyorum. Kimsenin bana dokunmasını istemiyorum senden başka. Kimsenin sana da dokunmasını istemiyorum. Benden başka!" diye bastırdı son kelimelerini.

Alaz şaşkın şaşkın ona bakıyordu.

"Bak hâlâ ne diyor? Sen rahatsız mısın? Sana kimin dokunup dokunmadığı senin sorunun. Bana kimin dokunup dokunmadığı da benim sorunum!" dedi başını ileri uzatıp inatçı bir tavırla konuşurken.

"Yok öyle bir şey." dedi Yaman tehlikeli bir gülümseme eşliğinde. Parmağını kaldırarak konuşmaya devam etti. "Bak seni uyarıyorum. Kimin, ne dediği umurumda bile değil. Sana benden başka kimse dokunmayacak!" dedi son cümlesindeki her kelimenin üzerine özenle basarak.

Alaz, "Buna sen karar veremezsin!" diye çıkışırken bile hissettiği şaşkınlığı gizleyemiyordu.

"Verdim bile! Sana açık ve net söylüyorum Alaz. Kim olduğu umurumda değil. Kim olursa olsun vururum. Yemin ediyorum, öldürürüm. Kimse sana dokunmayacak!"

"Yine başladı ruh hastası söylevine." diye mırıldandı Alaz gözlerini devirerek.

Yaman birden yerinden kalktı, diğeri şaşkınlıkla ona bakarken elini uzatıp çekerek ayağa kaldırdı.

"Hadi kalk. Bir şeyler yemen lâzım. Hiçbir şey yememişsin kaç gündür. Bir şeyler atıştır, sonra dışarı çıkıyoruz."

"Nereye dışarı?"

"İlk önce babama uğrayalım, seni çok özlemiş, görmek istiyor. Gelmeden telefonda konuştuk. Ben de görmedim kaç gündür. Ikıneden doğrudan buraya geldim. Sonra dışarıda yemek yeriz akşam birlikte. Daha sonra da kulübe geçeriz."

"Bana bak! Kendi kendine planlar yapıp sonra benim hiç itirazsız uymamı bekleme. Delirtme beni. Bu despotça tavırlarına son ver!"

"Ben despot değilim. Yanımdan ayrılmanı istemiyorum." Sesinde çocuksu bir inatçılık vardı. Sözlerine devam ederken birden konuyu değiştirdi. "Sen kendine bakmadığın için, benim dikkat çektiğim şeyler işine gelmediği için öyle diyorsun. Bu söylediklerimin hangisi uymuyor sana? Babam özlemiş seni. Ne yani? Adamın kalbini mi kıracaksın şimdi ortada hiçbir şey yokken?"

Alaz duraksayarak ayakta karşılıklı dikildiği adama baktı. Kafası karmakarışık olmuştu. Omuz silkti.

"Niye kalbini kırayım? Tabii ki gidip görürüm babanı."

"Ekrem amca de. Hoşuna gider." dedi Yaman göz kırparak.

Alaz sinirle başını iki yana salladı. "Ne diyeceğime ben karar veririm."

"Elbette sen karar ver ama amca dersen hoşuna gider bence. Herkes abi der ona. Senin amca demen özel hissettirecek. Hem ben senin babana Tahir amca derdim. Onlar kardeştiler. Amca demen çok doğal."

Alaz birden duraksadı.

"Babamla çok mu yakındılar?" dedi merakla. Söz konusu annesi ya da babası olunca birden durgunlaşıyor, onlar hakkında konuşabilmek için o an her şeyi göz ardı ediyordu.

"Söylediğim gibi... Kardeşti onlar. Bir dakikaları bile ayrı geçmezdi. Ne yapsalar beraber yaparlardı."

Alaz geçmişte bilmediği ne çok şey olduğunu düşündü. Karşısındaki o kadar şanslıydı ki. Her şeyi bire bir yaşamış, hepsini ayrı ayrı tanımıştı. İçinde kıskançlığın acısıyla kıvra-

nan tarafı karşısındakine öfkeyle saldırmak istiyor, özlemle kıvranan diğer tarafıysa onun anlatacağı her şeyi dinlemek ve öğrenmek istiyordu. Özlem ve merak galip gelince işaret parmağını Yaman'ın burnuna dayayarak sallamaya başladı.

"Tamam. Seninle tartışmayacağım. Sen de her şeyi bana anlatacaksın ama şu saçma sapan baskıyı gevşet, bunaltma beni."

Yaman şefkatle ona bakarken gülümsedi. Başını salladı.

"Söz! Bildiğim, yaşadığım, gördüğüm her şeyi anlatacağım. Bu bana da iyi gelecek. Birlikte anıları tazeleriz. Sen benim yanımda kal, ben senin istediğin her şeyi yaparım. Bunaltmak yok ama sen de yanımda kalacaksın."

Alaz onun yoğun bakışları altında sıkıntıyla kıpırdandı. Elinin hâlâ Yaman'ın avucunda olduğunu o an fark etti. Geri çekmek isterken Yaman tarafından engellendi.

"Bırakmam elini bir daha." dedi Alaz'ın açıklayamadığı o garip ses tonuyla.

Alaz'ın yüzü kızardı. Başını aşağı eğdi. Hayatı boyunca şu anki hisleri hissetmemişti. Yabancısı olduğu duygularla başa çıkmak, şimdiye kadar yaşadıklarından daha zor görünüyordu. Mırıltıyla itiraz ederken elini geri çekmeye çalışıyordu.

"Çok saçma bu. Ne bu böyle çocuk gibi? Evin içinde insanlar var."

"Kimin, ne dediği umurumda değil. Benim buna ihtiyacım var. Elin, avucumda kalacak bundan sonra." diyen Yaman dik bir sesle konuşurken sımsıkı tuttuğu eli bırakacak gibi görünmüyordu. Kızı peşinden çekiştirerek salonun kapısına ilerledi.

Yaman avucunun içinde, Alaz'ın eli sıkı sıkıya tutulu bir şekilde, kızı peşinden çekiştirerek mutfağa girdiler.

Sadık Ağa, Zilal Ana'yla mutfak masasında kahvelerini içerken Oğuz asık bir yüzle yanlarında oturuyordu. Mutfaktaki kızlar kendi işlerine gömülmüşlerdi. İkisi peş peşe mutfağa girince Zilal Ana'nın yüzü aydınlandı.

"Günaydın kuzum."

"Günaydın Zilal Ana. Günaydın Ağrılı." dedi Alaz mırıltı-

yı andıran bir sesle. Yüzü utançtan yanıyordu. Elini çekmeye çalışıyor ancak diğeri sımsıkı tuttuğu elini geri bırakmıyordu. Oğuz, kızgın gözlerle ikisi arasındaki çekişmeyi seyrediyordu. Sadık Ağa kimseye hissettirmemeye çalışırken dudaklarının ucuna kadar gelen gülümsemeyi zorlukla bastırdı.

Yaman Alaz'ı çekiştirerek masaya yaklaştırdı ve bir sandalye çekip masanın başında oturan Sadık Ağa'nın sağına oturttu. Yüzünde dingin, huzurlu bir ifade vardı. Hareketleri doğaldı ancak kimseyi umursamaz ve rahat bir havadaydı. Özlem dolu bakışlarını kimsenin fark etmeyeceğini umarak başını kaldırıp Zilal Ana'ya baktı. İleri birkaç adım attı, bir elini kadının şakağına bastırarak eğildi ve başına yumuşakça bir öpücük kondurdu. "Günaydın Zilal Ana. Bugün nasılsın?" diye sordu usulca.

Sadık Ağa, Yaman'ın hareketiyle yüreğinde bir sızı hissetti. İçinden 'Herkes ana kuzusu işte. Ana hasreti hiçbir yaşta bitmiyor böyle.' diye geçirirken Oğuz kıskançlıkla Yaman'a bakıyordu. Anasına niye böyle sıcak davranıyordu ki? O, onun anasıydı. 'Kuzu yetmedi, bir de anamı sahipleniyor hırt!' diye geçirdi içinden.

"İyiyim oğlum. Maşallah, güzel uyudunuz." dedi Zilal Ana doğal bir sesle. Sesindeki sevinci bastıramıyordu. Sanki bir oğul daha kazanmış gibiydi.

"İkimiz de yorgunmuşuz. İyi geldi. Sağ olasın." dedi Yaman. Alaz'ın yanındaki sandalyeyi çekip otururken Sadık Ağa'ya başını çevirip saygılı bir tonda, "Size de günaydın." dedi.

Sadık Ağa başıyla karşılık verdi. Gözlerindeki şefkati saklamaya çalışıyordu. Onu sert bilenler yine sert bilsin, yüreğindeki şefkati şimdilik kimse görmesin istiyordu.

Oğuz, ağzının içinde kimsenin duyamadığı bir şeyleri mırıldanırken Yaman başını çevirip ters ters ona baktı.

"Sana da günaydın. Çok alındıysan."

"Seninle günüm aymıyor. Suratını dağıttığımda gün ayar bana."

"Oğuz!" diyen uyarıcı ses Sadık Ağa'dan çıktı.

Oğuz dik dik babasına bakarken Sadık Aga, "Senin işin yok mu şirkette? Neden hâlâ buradasın?" diye sordu.

Kuzuyu bekliyorum. Beraber gideceğiz." dedi Oğuz aynı diklikte.

Sadık Ağa cevap veremeden Yaman araya girdi.

"Sen bekleme, git bence. Biz Alaz'la babama geçeceğiz."

İyi ya. Ben de gelirim o zaman. Ekrem abiyi bir görmüş olurum, oradan geçeriz şirkete."

"Yok. Sen gelme. Bütün gün babamın yanında olacağız. Sonra yemeğe, oradan kulübe gideceğiz." derken Yaman'ın sesi doğaldı. Sanki her gün yaptıkları bir şeymiş gibi.

Oğuz'un gözleri kararırken bakışları bir Yaman'a, bir sinirle Yaman'a bakan Alaz'a çevrildi. Dişlerinin arasından, "Sen kime sordun da kendi kendine program yapıyorsun?" dedi.

Yaman ona cevap vermeden başını mutfakta çalışan kızlara çevirip dostça bir sesle, "Fatma abla, Alaz'ın karnı aç. Yiyecek bir şeyler hazırlar mısınız size zahmet?" deyip başını tekrar Oğuz'a çevirdi.

"Sana soracak değilim. Kendi programımı kendim yapacak kadar aklım var şükür."

"Bana bak! Sen şansını çok zorluyorsun. Ayardan çıkarma beni!" dedi Oğuz masaya doğru eğilerek. Yanında oturan Zilal Ana elini uzatıp Oğuz'un elinin üstüne koydu.

"Oğlum, didişmeyin." dedi usulca.

Oğuz başını çevirip annesine bakarken gözlerindeki kıvılcımlar sanki dışarı akacak gibiydi.

"Neyi didişmeyim ana? Görmüyor musun şunun hareketlerini? Dağdan gelmiş, bağdakini kovuyor. Kendi kendine program yapmalar, kimseye sormamalar. Kim ki o?"

"Oğuz!" diyen Sadık Ağa araya girdi.

"Dağdan gelen sensin, bağdaki ben oluyorum." diye mırıldandı Yaman.

Aynı anda Alaz masanın altından sinirle bacağına tekme atarken Sadık Ağa sert bir sesle, "Yaman!" dedi bu kez.

Yaman, canı yanarken gözlerini kısarak Alaz'a baktı. Eli

bacağına giderken suçlu gözlerini Sadık Ağa'ya çevirdi.

Oğuz, Alaz'ın hareketiyle dudaklarını kıvırırken zevk aldığı her haliyle belli Alaz'a bakıp göz kırptı.

"İkinizi de uyarıyorum." dedi Sadık Ağa sert bir sesle. "Aranızda didişip kurbanı zor durumda bırakırsanız ikinizi de kulağından tavana çivilerim. Siz böyle didişirken arada kalan o olacak." diye sözlerine devam ederken Alaz minnettar bir gülümsemeyle ona döndü, uzanarak başını Sadık Ağa'nın koluna koydu. Sadık Ağa elini uzatıp kızın yanağını okşarken kızgın gözleri diğer ikisinin üzerindeydi.

"Siz ikiniz, sidik yarışı yapacağım derken kızı arada bırakıyorsunuz. Kararı alacak siz değilsiniz! O ne isterse öyle olacak!"

Yaman ve Oğuz, yarı suçlu yarı kızgınlıkla önce birbirlerine, sonra Alaz'a baktılar. Sadık Ağa ikisini de umursamadan başını kıza eğdi.

"Kurban, sen bunları umursamayacaksın. Sen nasıl huzurlu oluyorsan öyle olacak. Sen ne istiyorsun onu de bana?"

"Ekrem amcayı gidip göreceğim. Sonra eve gelirim." dedi önüne konulan kahvesinden bir yudum alırken.

Sadık Ağa onaylayarak başını sallarken Yaman inatçı bir sesle tekrar araya girdi.

"Yemek yiyeceğiz, kulübe gideceğiz, sonra ben seni bırakırım tekrar buraya."

"Ben kulübe falan gitmek istemiyorum. Eğlenmek istersem haber veririm. Yemeğimi de evde yiyeceğim." dedi Alaz aynı inatçılıkla. Konuşurken Yaman'a bakmamıştı.

"Eğlenmek için kulübe gidelim, demedim. Kulüp senin zaten. Doğru düzgün görmeni istiyorum." dedi Yaman ters ters.

Alaz şaşkınlıkla başını ona çevirirken diğerleri de şaşkınlık ve merakla Yaman'a döndüler.

"Ne demek kulüp senin?" dedi Alaz. Elindeki kahve fincanı havada asılı kalmıştı.

"Kulübün adından da anlayacağın gibi orası senin. Çakal anlamasın diye, açılırken Ateş koyduk. Haftaya gerçek adını alıyor."

"Ne demek istiyorsun, ne alakası var?"

"Kulüp'ün gerçek adı 'Alaz'. Orası senin!"

"Ne?" derken elindeki fincanı düşürmemek için aceleyle masaya bıraktı. Şaşkınlıktan gözleri büyümüştü. Yüzüne kızıllık yayılırken vücuduna ateş basmıştı. Sıkıntıyla yerinde kıpırdanırken Oğuz karmaşık gözlerle Yaman'a bakıyordu.

"Sen orayı Alaz'a mı yaptın?"

Yaman hiçbirini umursamadan, bir yandan masadaki yiyecekleri yine kızın tabağına doldururken gözüyle işaret etti 'ye' dercesine, bir yandan cevap verdi Oğuz'a.

"Evet. Onun adına açtım orasını. Kulüp onun." dedi umursamaz bir sesle. Önündeki çayına uzanıp bir yudum aldı. Tekrar Alaz'a önündeki tabağı işaret etti.

Zilal Ana gülmemek için elini yüzüne bastırırken Sadık Ağa karısının yüzüne şefkatle baktı.

5. BÖLÜM

Kahvaltıdan sonra kendilerini almaya gelen Kürşat'ın kullandığı arabanın arkasına oturmuş, Alazların evine doğru yolculuk ediyorlardı. İkisi de arabanın arkasında otururken Kürşat istemsizce, sık sık dikiz aynasından arkaya bakıyordu. İkisinden de ses çıkmıyordu. Alaz sinirli, Yaman umursamazdı. Arabaya oturur oturmaz Yaman uzanıp kızın elini avucunun içine almış, Alaz ısrarla geri çekmeye çalışırken aralarında birkaç dakika süren bir çekişme olmuştu. Gücü yeten savaşı kazanmıştı. Yaman, umursamaz bir şekilde keyfi yerinde yolculuk ederken Alaz sinirden kuduruyordu. Elini geri çekememişti. Yaman'ın avucunun içindeki eli onun bacağının üzerinde dururken başını sinirle camdan dışarı çevirmişti.

Ağzının içinde sürekli sinirle mırıldanıyordu.

"Geri zekâlı. Kendini ne sanıyorsa? Görürsün ama sen. Sürekli dediğini yaptıracağını sanıyorsun değil mi? Daha çok beklersin! Benim de sıram gelecek. Beklerim ben. Sabırlıyım. Beklerim. O zaman bu yaptıklarını fitil fitil burnundan getireceğim."

Kendini kaptırmış, mırıl mırıl kendi kendine konuşurken kulağının dibindeki fısıltıyla neredeyse yerinden zıplayacaktı.

"Yorulmadın mı hâlâ mırıl mırıl? Biraz sus da motorun soğusun."

Alaycı sese hızla başını çevirip çatılı kaşlarla baktı.

"Yorulmadım! Bu her şeyi ben kafama göre yaparım tavırlarını göreceksin sen."

"Nasıl göstereceksin, çok merak ediyorum."

"Ağrılı'yı duydun! Benim istemediğim hiçbir şeyi yaptıramazsın sen bana."

"Ağrılı'nın arkasına mı saklanacaksın?"

"Ben kimsenin arkasına saklanmam ama aptal da değilim. Beni hiçbir şeye zorlayamazsın. Gerekirse Ağrılı'yı da kullanırım, babanı da. Onlar benim yanımda."

"Kime istersen git. Kimse önümde duramaz. Sen benimsin. Ben ne istersem o olacak!" diyen Yaman, Alaz'ı çıldırtacak derecede kendinden çok emin görünüyordu.

Alaz gözlerini devirdi. "Yine başladı manyak manyak konuşmaya."

"Diline hâkim ol, koparmayayım dilini."

"Cesaret bile edemezsin. Bana elini bile süremezsin sen!"

"Elimi niye süreyim? O dilini koparmak için elime ihtiyacım yok. Daha zevkli yollar biliyorum."

Alaz gözlerini kısarak baktı. Midesinin neden karıştığını, kalbinin neden birdenbire depar atarcasına hızla attığını anlamaya çalışırken kendisini iyice cama yapıştırdı.

"Uzak dur! Yapışma dibime!"

Yaman inatla daha da yakınlaşırken dudaklarını kızın kulağına yapıştırdı. Nefesi Alaz'ın boynunda ürpertiye neden olurken kulağının dibindeki bir tutam saç telini uçuşturdu.

"İstediğin kadar kaç, uzak dur. Gece koynuma gireceksin. O zaman nasıl uzak duracaksın?" diye fısıldadı.

Alaz gözlerini yumdu. Sıkıntıyla dişlerini sıktı. Adamın gerçeği yansıttığı bir nokta vardı, doğru söylüyordu. O korkunç kâbusları görmesini engelleyen tek şey, bütün gün sinirini gökyüzüne kadar yükselten adamın kollarıydı. Kafası allak bullak olmuştu. Bunu nasıl yaptığını anlamıyor, o korkunç kâbuslardan uzak durmak için bu adama muhtaç olmasını kendisine yediremiyordu. Dişlerinin arasından cevap verdi.

"Şimdiye kadar ölmediysem yine ölmem. Bir gün son bulacak nasılsa." dedi kendisi de inanmadığı bir sesle.

Yaman geri çekilirken kararmış, düşünceli gözlerini, dı-

şarıya bakan sıkıntılı yüze kilitlemişti. Ses tonu konuşurken daha farklıydı şimdi. Destek verir gibi, yanında olduğunu gösterir gibi.

"Bitecek. Birlikte üstesinden geleceğiz. Böyle devam etmeyeceksin." dedi yumuşak bir sesle.

Alaz medet umar gibi ona baktı. Sesi çıkmadı. Araştıran bakışları, Yaman'ın yumuşak bakışlarına bakarken usulca sordu.

"Nasıl?"

"Profesyonel yardım alacağız. Kendini böyle tüketmene izin vermeyeceğim." dedi Yaman kararlı bir sesle karşıya bakarken.

Alaz korkuyla elini geri çekmeye çalışırken Yaman bırakmadı. Kız şiddetle karşı koydu.

"Yardım falan istemiyorum ben! Tanımadığım birileriyle hiçbir şey konuşmayacağım."

"Tanımadığın biriyle konuşmak istemezsen tanıdığın biriyle konuşursun ama bir şekilde bir yolunu bulacağız."

"Kimseyle bir şey konuşmak istemiyorum ben. Rahat bırakın beni!"

Elini hâlâ geri çekmeye çalışıyordu ancak mengene gibi elini çevreleyen parmakları bir milim bile uzaklaştıramamıştı. Yaman uyarıcı bakışlarını bir eline, bir kızın gözlerine çevirdi 'artık dur' dercesine.

"Şimdilik böyle devam edeceğiz. Sen kendini hazır hissettiğinde, bunun doğrusu neyse onu yapacağız. Şu anda çok güçsüzsün. Bir süre toparlan, biraz güç kazan, bunun da üstesinden geleceksin."

"Ben iyiyim!" dedi Alaz çıkışan bir sesle.

"Zayıflıktan ölmek üzeresin!"

"Ben böyleyim. Zayıf falan değilim!"

"Birazcık güç versem şu an bileğini kırabilirim. Şu haline bak!" dedi Yaman, elini yukarı kaldırarak kızın incecik bileğini gösterdi.

"O senin öküzlüğünden. Kimse bir yerimi kıramaz benim. Şimdiye kadar gayet iyi idare ettim."

"Şimdiye kadar idare ettin çünkü yok ettiğim yeri zekalılar, ellerine sadece silah alınca güçlü olan piç kurularıydı. İyi dövüşen biri karşına çıksa bu zaaflıkla başa çıkamazsın. Güçleneceksin! Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceksin!"

Alaz şaşkınca adamın sözlerini dinliyordu. Öldürdüğü onca adamı umursamazken tek derdi kendisinin zarar görmemesiydi. Kuşkuyla adama baktı. Tüm olanları nasıl normal karşılayabiliyordu ki? Sonra birden kaşları havaya kalktı. Doğru ya! Adamın kendisi normal değildi zaten. Başını tekrar cama çevirdi. Cevap bile vermeyecekti. Tartışmak boşunaydı bu arızayla.

Kürşat'ın gözleri sürekli arkadakilere giderken yüzünü sabit tutmakta zorlanıyordu. Bunlar durmadan, bu şekilde tartışırken nasıl bir arada kalabileceklerdi ki? Abisi nasıl bu kadar kendinden emindi? Kimseyi taktığı, umursadığı yoktu. Varsa yoksa kız. Başka kimseyi dinlemiyordu. Kız da kendisinden aşağı değildi. Aralarındaki kıvılcımı, gözlerini kıssa görebilecek gibiydi herkes.

"Kürşat! Önüne bak koçum, attırma tepemi." diye Yaman çıkışınca Kürşat gözlerini kırpıştırarak yola çevirdi bakışlarını.

"Pardon abi. Dalmışım bir an." diye mırıldandı suçlu bir sesle.

"Dalma koçum. Gözünü yoldan ayırma, kaza maza, iş açma başımıza. Halit'e de söyle. Bundan sonra Alaz arabadayken ikiniz de dikkat edeceksiniz. Tek hata istemiyorum. Saçının teline zarar gelirse sonuçlarına katlanırsınız."

Alaz hayretle yüzünü Yaman'a çevirdi.

"Emredersin abi. Sen hiç merak etme. Tek hata yok." diye karşılık verdi Kürşat.

Yaman kendisine hayretle bakan yüze çevirdi bakışlarını. Kaşlarını kaldırarak şaşkınca sordu.

"Ne?"

Alaz başını iki yana salladı. "Sen hakikaten saplantılı ruh hastasısın!"

"Ne alakası var? Dikkat etsinler istiyorum."

Alaz cevap vermeden başını sallamaya devam ederek tekrar camdan dışarı döndü. Adam gerçekten hastaydı. Küçükken babası çok üstüne düşerdi, sonrasında Ağrılı da çok düşmüştü. Hep korur kollardı ama hiçbiri yanındaki arıza gibi sınırları zorlamamıştı. Bu derece üzerine düşülmesi alışık olduğu bir şey değildi. İçten içe bundan hoşlanıyor ama kendisine itiraf etmekten kaçınıp bunun boğucu olduğunu söylüyordu kendisine. Boğucuydu, evet. Kimse kimseye bu derece önem vermezdi. Veremezdi. Dünya sanki o kişinin etrafında dönüyormuş gibi davranamazdı. Kaşlarını çatmış, dışarıya bakarken geçtikleri yolların farkında bile değildi. Düşüncelerinin içinde boğulmuş bir şekilde dışarıya bakarken kulağının dibinde, yüreğini ağzına getiren fısıltıyı duydu.

"Benim dünyam senin etrafında dönüyor."

Korkuyla yavaş yavaş başını adama çevirdi. Sesli mi düşünmüştü? Kafasından geçenleri sesli mi söylemişti? Adam bilmiş bilmiş kendisine bakıyordu. Kuruyan dudaklarını zorlukla birbirinden ayırmaya çalışırken öyle olmadığını anladı. Ürkerek yutkundu ve adama baktı.

"Na... Nasıl?" diye kekeledi.

Parmaklarında bir baskı hissederken adam tüm gücünü ona aktarmak ister gibiydi.

"Yüzündeki ifadeyi okuyabiliyorum."

Hayret ve korkuyla, yüzünden birkaç santim uzaktaki yüze baktı. Kapkara gözleri kendi yeşil gözlerine kilitlenmişti. O kara kuyuların içindeki derinlikte boğulacak gibiydi. Kilitlenmiş gibi adama bakarken uzaklaşamıyor, tek kelime edemiyordu. Aralarındaki büyüyü Kürşat'ın sesi bozdu.

"Geldik abi."

Alaz zorlukla başını çevirip etrafına baktı. Alazların evinin önündelerdi. Ne ara gelmişlerdi? Yol ne ara bitmişti? Hiçbir şeyin farkında değildi.

Yaman avucundaki eli istemeyerek bırakarak dışarı çıktı. Acele adımlarla arabanın etrafından dolaşıp Alaz'ın kapısını açarak elini uzattı tekrar. Alaz, elini görmezden gelip dik dik ona bakarken Yaman usançla gözlerini devirip elini yakaladı

tekrar. Neredeyse çekiştirerek kızı araçtan çıkardı ve evin kapısına yöneldiler. Tam birkaç adım atmıştı ki yüzünü çevirip Kürşat'a seslendi.

"İstediklerim yapıldı mı?"

"Hepsi tamam abi."

Yaman başını sallayarak adımlarına devam ederken Alaz kaşlarını çatarak ona baktı. Ne istemiş olabilirdi ki? Merakına gem vurup ağzını açmadı.

Kapıdan içeri girer girmez Yaman adımlarını salona yöneltti. Alaz daha önce bulunduğu ve dikkat etmediği eve girer girmez, bu sefer araştırıcı bakışlarını etrafta dolaştırdı. Elinden çekilip götürülürken ses çıkarmıyor, etrafı inceliyordu. Bir zamanlar babası da bu evde yaşıyordu. Düşüncelerinin içinde resmi kafasında oturtmaya çalıştı. Kalbinde durduramadığı bir sızı oluşurken babasını hayal etmeye çalıştı bu evde.

Salona girdiklerinde Ekrem tekli koltuğunda oturuyordu. Ragıp yanındaydı her zamanki gibi. İki genç salona girince ikisi de ayağa kalktı. Ekrem yüzünde oluşan sıcak gülümsemeyi durduramadı. El ele içeri giren gençler, sanki artık her şeyin daha güzel olacağının habercisi gibiydi. Yaman, babasının karşısına dikildiğinde hâlâ kızın elini bırakmamıştı. Alaz elini geri çekiştiriyor, Yaman sıkı sıkıya tuttuğu eli bırakmamak için zorluyordu. Alaz kızgın kızgın ona bakarken o, başını çevirip hali hazırda nasıl göründüğünü bildiği bakışlara cevap vermedi. Ekrem ileri bir adım atıp kollarıyla Alaz'ı sardı. Birkaç dakika sonra bir adım geri atıp dudaklarını kızın alnına bastırarak yumuşak bir öpücük bırakırken titremesine engel olmaya çalıştığı sesiyle, "Hoş geldin kızım." dedi.

Alaz nedensiz gözlerinin dolduğunu hissetti. Hızla gözlerini kırpıştırıp gözyaşlarını zorlukla geri iterken duyulur duyulmaz bir sesle

"Hoş buldum." diye karşılık verdi.

Ragıp gülümseyerek ikisine bakıyordu. Manidar bakışlarını önce Yaman'a çevirdi. Bakışlarını aşağı indirerek çekişen iki ele baktı. Gülümsemesini bastıramayarak Alaz'a döndü

yüzü bu kez.

"Hoş geldin Alaz." dedi yumuşak bir sesle.

Alaz, Ragıp'a dönerken çekingen ve utangaç bir yüzle baktı başını sallarken.

"Geçin oturun bakalım." dedi Ekrem eliyle Ragıp'ın karşısındaki kanepeyi gösterip.

Yaman, ilerleyince Alaz da onunla adım atarak gösterilen yere oturdu. Alaz oturur oturmaz elini geri çekecekken Yaman onun karşı koyamayacağı bir güçle asılarak, ellerini kendi dizinin üstüne koydu. Alaz, yüzüne yayılan kızıllıkla boğuşurken yine elini geri çekmeye çalışarak uyarıcı bakışlarını ona çevirdi. Diğerleri ikisi arasındaki çekişmeyi bıyık altından gülümseyerek seyrederken Alaz başını hafifçe Yaman'a eğip fısıldadı.

"Elimi bırak, saçma sapan davranmayı kes!"

"Sen saçma sapan davranmazsan ben de davranmam."

"Rezil ediyorsun bizi. Elimi bırak!" dedi yine kızgın bir fısıltıyla.

"Kimseyi rezil etmiyorum ben. Sen akşamki programa uy, ben de sana uyayım."

Alaz sinir ve şaşkınlıkla Yaman'a baktı.

"Buna şantaj denir!"

"Buna pazarlık denir!"

"Elimi bırak!"

"Akşamki programa uy!"

"Lanet olası ruh hastası! Tamam, Allah kahretsin, tamam. Bırak elimi artık!"

Utanç verici bu durumdan bir an evvel kurtulmak istiyordu. Yaman hevesle başını çevirdi. Diğer ikisi onları sessizce seyrederken başını iyice kıza eğdi, bir kaşını hafifçe kaldırıp fısıldayarak konuştu.

"Yemek? Ardından kulüp?"

Alaz sinirle gözlerini yumdu. Belli belirsiz başını sallarken dişlerinin arasından konuştu.

"Tamam dedim ya!"

Yaman yavaşça parmaklarını gevşetirken uyarırcasına

karşılık verdi.

"Yan çizersen başına gelecekleri de kabul edersin demektir."

Alaz gözlerini kısarak ona bakarken hırsla elini geri çekti.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Ekrem bir kaşını kaldırarak. Aralarında tartışıyor gibiydiler ve fısıltılarından ne konuda tartıştıklarını duyamamıştı. "Yine tartışacak ne buldunuz?" derken sesinde uyaran bir ton vardı.

Yaman, yüzüne sevimli bir gülüş oturturken önce Alaz'a uyarıcı bakışlarını atıp sonra omuzlarını silkerek babasına döndü.

"Yok bir şey baba. Her şey yolunda, değil mi Alaz? Akşamki programı konuşuyorduk."

"Öyle mi? Akşama program yaptınız yani. Ne güzel. Çok sevindim. Tartışmayın da ne yaparsanız yapın." dedi rahatlayarak.

İçeri gülümseyerek giren Halime onlara doğru ilerledi.

"Alaz'ın geldiğini duydum." derken oturan gruba ulaşmıştı bile. Alaz, karşısında kendisine gülümseyerek bakan yüze başını kaldırdı. Kadının gözlerinden sevgi akıyordu. Kendisine hâkim olamadan o da gülümseyerek ayağa kalktı. Halime öne doğru bir adım atıp kızı kollarıyla sıkıca sardı.

"Hoş geldin bir tanem. Nasıl sevindim gelmene, anlatamam." Sıkıca sardığı kızı birkaç dakika kollarında tuttu. Alaz, önce çekingenlik ve şaşkınlıkla hareketsiz kalırken elleri yavaş yavaş kadının sırtına uzandı. Bu evde bu derece seviliyor olması, kendisini her geçen gün daha da şaşırtıyordu. Onu tanıyan, bilen insanların içindeydi ancak o hiçbirini tanımıyordu.

Halime bir adım geri çekilerek ellerini kızın yanaklarına bastırdı.

"Çok güzelleşmişsin. Tıpkı annene benziyorsun." diyen sesinde özlem yüklüydü.

Alaz gözlerinin dolduğunu hissetti. Alt dudağını dişlerinin arasına aldı. Zorlukla bir nefes aldı.

"Öyle mi?" derken kaşlarını kaldırdı, sanki öyle bir şey

mümkün değilmiş gibi.

"Evet. Gözlerin tıpkı Tahir abininkiler ama yüzün tamamen annenin yüzü." dedi sevgiyle.

Alaz bakışlarını indirdi. Dolan gözlerini zapt etmeye çalışıyordu. Yaman araya girdi aceleyle.

"Halime abla." diyen sesinde uyarı vardı. "Biz birer kahve alalım mı sana zahmet? Daha sonra uzun uzun konuşursunuz."

Gözleriyle Halime'yi uyarıyordu. Alaz'ın vücudu gerilmiş, ağlamamak için kendisini sıkmaktan elleri yanında yumruk olmuştu. Halime aceleyle başını salladı. Özür dilercesine Yaman'a baktı.

"Tamam Yamancığım. Ben hemen kahveleri yapıp getiriyorum. Haklısın. Nasılsa çok zamanımız var artık. Daha sonra uzun uzun konuşuruz."

Tekrar Alaz'a sevgiyle bakıp aceleyle yanlarından ayrıldı.

Alaz ağır ağır kalktığı yere otururken gözleri hâlâ Halime'nin gözden kaybolduğu salonun kapısındaydı. Yaman, usulca elini uzatıp dikkatini çekmek için eline dokundu. Alaz elini aniden geri çekerek soru soran gözlerle ona baktı. Yaman uyaran bakışlarını ona dikti. O sırada Ekrem'in sesi duyuldu.

"Sadık Ağa nasıl? Herkes iyi mi?"

"İyiler baba. Selâm söylediler sana."

"Sağ olsunlar. Yarın akşam hepsini yemeğe davet etmeyi düşünüyorum. Şu illetten de kurtulduğumuza göre hep beraber, ailecek bir arada olalım."

"Çok iyi düşünmüşsün. İyi olur." Yaman uzlaşmacı bir sesle babasıyla konuşurken ağzının içinde mırıldandı. "Yarma gelmese daha iyi olur tabii."

Alaz, dibindeki adamın mırıltısını duyunca sinirle bakışlarını ona çevirdi.

"Yarma sensin! Sen hiç kendine aynada baktın mı acaba?"

"O benden daha iri. Yarma ona denir. Ben yapılıyım sadece."

"Yapılıymış! Benim üç katımsın!"

"Sen kızsın, bu çok normal. Üstelik ben senin ufak tefek-

liğini seviyorum."

"Ben ufak tefek değilim!" diyerek itiraz ederken duyduğu son kelimeyi kafasından atmaya çalışıyor, tekrar kızarmaya başlayan yüzüne lanetler yağdırıyordu.

"O yüzden kollarımın arasında kayboluyorsun."

"Bana bak! Asabımı bozma benim. İkide bir şunu söyleyip durma. Sanki aramızda bir şey varmış gibi. Denize düşen yılana sarılır işte."

"Ben mi yılan oluyorum?" Yaman gözlerini kısarak baktı. Sinirlendiği açıktı. "Sende tilkisin o zaman. Senin de dönüp dolaşacağın tek yer benim kollarımın arası olacak."

"Yine çalmaya başladı bozuk plak." Alaz gözlerini devirmişti.

"Çocuklar!" diyen yüksek sesle ikisi de aniden suçlu çocuklar gibi Ekrem'e döndü.

"Ne oluyor yine? Geldiğinizden beri sürekli aranızda didişiyorsunuz. Ben size ne dedim? Benim önümde tartışma yok!"

"Affedersin baba. Bir daha olmayacak." dedi Yaman başını eğerek. Yan gözle Alaz'a baktı ters ters. Alaz bir Yaman'a bir Ekrem'e bakarken ne diyeceğini şaşırmıştı. Birden savunmaya geçerek konuşmaya başladı. Kelimeler ardı ardına hızla dudaklarından dökülüyordu.

"Ama ben bir şey yapmadım ki. Sürekli huysuzluk çıkaran o! Sabah Oğuz abimle tartıştı. Sürekli birbirlerine laf sokuyorlar. Saatlerden beri elimi bırakmadan beni oradan oraya çekiştirip duruyor. Kendi kendine bana sormadan program yapıyor, sonra da uymamı bekliyor. Durmadan ültimatom veriyor." Alaz hızını almış saldırırken Ekrem elini havaya kaldırıp kızı susturdu. Alaz aniden dururken derin bir nefes aldı.

"Önce bir soluklan kızım." Araştıran bakışları ikisi arasında gidip geldi. Çenesini kaldırarak Yaman'a sordu.

"Oğuz'la yine niye kapıştın? Ben sana tartışmayacaksınız demedim mi?"

"Ben tartışmadım baba. Akşam Alaz'ı kulübe götürmek istiyorum. Kendisi görsün istedim. Onlara sormadan iş yapı-

yorum, diye atar yaptı, ben de karşılığını verdim."

Dik dik bakıyordu babasına. Ekrem onaylayarak başını sallarken Alaz'a döndü.

"Kendi yerin kızım. Git, bir gör tabii."

Alaz şaşırarak Ekrem'e baktı. Kaşları havaya kalktı. Ne diyeceğini bilemeyerek bakarken Ekrem devam etti.

"Haftaya gerçek adını alacak. Öncesinde git, gör kendi mekânını. Yaman orayı senin için açtı."

Alaz ağzını açıp itiraz edecekken Ekrem elini tekrar kaldırarak mâni oldu.

"İtiraz etme Alaz. Henüz oturup doğru düzgün konuşamadık ama demiştim sana, bizim sahip olduğumuz her şeyin yarısı babanındı. Biz babanla tüm mal varlığımızı ortak paylaşırdık. Hele sen bir kendine gel, her şeyi kafanda oturt, sonra oturup konuşacağız. Hakkın olan her şeye sahip çıkacaksın kızım. Biz onlara kolay sahip olmadık. Hepsi senin babandan kalan şeyler. Reddedersen onun emeklerine de saygısızlık etmiş olursun."

Alaz, kelimeler kulaklarına vururken ne diyeceğini bilemiyordu. Böyle bir şeyi hiç düşünmemişti. İstediği mal mülk de değildi ama son cümle yüreğine ateş düşürdü. Kabul etmediğinde babasının tüm emeklerine saygısızlık edecekti, öyle mi?

"Bunları daha sonra konuşalım lütfen. Ben henüz böyle bir şeye hazır değilim." diye mırıldandı başını eğerek. Ellerini kucağında kavuşturup parmaklarını sıkmaya başlamıştı.

"Sen ne zaman hazır olursan hepsi üzerine geçecek. Bizim acelemiz yok, bekleriz kızım ama o gün en yakın zamanda gelsin. Gelsin ki ben de huzurlu bir uyku uyayım artık. Bu yükle senelerce yaşamak kolay değil. En iyi sen anlarsın beni. Senin de yükün çoktu. Böyle bir şeyin altında nasıl ezildiğimi tahmin edersin sanırım."

Alaz kabul edercesine başını sallarken içeri Halime girdi. Kahveleri önlerine bırakıp sessizce tekrar çıktı.

Sonraki birkaç saati daha sakin bir sohbetle geçirdiler. Ekrem ve Ragıp eskilerden anlatırken Alaz hayranlıkla ikisini

dinledi. Sohbet içinde ne zaman babasının adı geçse kalbi ısınıyor, yüzünde bir tebessüm oluşuyordu. Anlatılanların arasına sık sık giriyor, sorular soruyor, babasının başka bir yönünü daha tanıyordu. Ne zaman ayakkabılarını çıkarıp bacaklarını yukarı çekerek kollarını etrafında doladığını bile hatırlamıyordu. Yüzünde parlak bir ışıkla karşısındaki iki adamı seyrediyordu. Anlattıkları çılgınca ancak komik şeylere gülerken uzun zamandır bu kadar huzurlu bir sohbet etmediğini fark etti. Tıpkı masal dinler gibi anlatılanları dinlerken geçmişte babasının da ona eskiyi anlattığında, nasıl pür dikkat dinlediğini ve hissettiği zevki hatırladı. Yüzünde oluşan gülümsemenin farkında değildi. Tıpkı Yaman'ın onun yüzüne bakarken nasıl büyülenmiş gibi bir hayranlıkla baktığının farkında olmadığı gibi.

Ragıp, göz ucuyla Yaman'a bakınca yüzündeki manidar gülümsemeye engel olamadı. Ekrem, Ragıp'ın bakışlarını takip edince oğlunun yüzündeki ifadeye hüzünle baktı. Bir adam, bir kadına nasıl böyle adanabilirdi? Oğlunda nasıl bir yürek vardı ki karşısındaki kıza bakarken yüzü o şekle giriyordu? Sanki dünyadan kopmuş, cennet kendisine bahşedilmiş gibi mutlu ve kendinden geçmiş bir ifade vardı oğlunun yüzünde. Elini uzatmış, kızın saçlarının ucuyla oynuyordu. Kız bunun farkında bile değildi.

Garip olanı da buydu zaten. Kızın eline yapışarak içeri girdiğinde aralarında bir çekişme vardı. Kız aksileniyordu ama şu son iki saatte o kadar çok birbirlerine dokunmuşlardı ki ikisi de bunun farkında değildi. Sanki birlikte hareket ediyorlarmış ama bunun farkında değillermiş gibi doğaldı tavırları. Dünyanın güneşin etrafında dönmesi gibi. Gece, ay ve yıldızların ortaya çıkması gibi. Doğal bir süreç işliyordu ve bu da çok normalmiş gibiydi. Tek sorun, ikisi de bunun farkında değildi. Didişmediklerinde ne kadar uyumlu olduklarının ne zaman farkına varacaklarını merak etti Ekrem. Birbirlerini yeni tanıyorlardı. Alaz, şu an savunmada kalarak sürekli geri çekiliyordu haklı olarak çünkü hiçbirini tanımıyordu. Yaman, kaybetme korkusu ve panikle sürekli saldırı-

daydı ve bu durum, ikisini de çarpışma halinde karşı karşıya getiriyordu. Buna son verdiklerinde ve her şeyi doğal akışına bıraktıklarında, aslında ne kadar uyumlu olduklarının ne zaman farkına varacaklarını Ekrem gerçekten merak ediyordu.

O gün geldiğinde hissedeceği tek şey huzur ve ikisinin de artık güvende olacağı için yüreğindeki rahatlık olacaktı. O güne kadar ikisi arasındaki dengeyi bir şekilde tutacak olan yine Ekrem olacaktı. Bunu hem kendisi hem de kaybettiği sevdikleri için yapacaktı. İki değerli parçası karşısında otururken onlar için yapamayacağı hiçbir şey olamayacağını düşündü. İstesinler, bu ikisi için bir an bile gözünü kırpmaz, canını verirdi Ekrem. Tıpkı seneler önce Tahir'in, Yaman için canını verdiği gibi.

Nihayet Ekrem saatine bakıp ikisini de uyardı.

"Saat geç olmuş. Hadi siz yemeğe gitmeyecek miydiniz?"

Alaz şaşkınlıkla etrafına baktı. Zamanın bu kadar çabuk geçtiğinin farkında bile değildi. Bacaklarını aşağı sarkıtırken, "Ne çabuk geçmiş. Ben o zaman eve gidip üzerimi değiştireyim." derken sesi düşüktü.

Son birkaç saat anlayamayacağı kadar güzel ve huzurluydu. Aynı şeyi akşam hissetmeyeceğini düşünerek sıkıntıyla nefes verdi.

"Eve gitmene gerek yok. Yukarıda değişirsin üzerini." dedi Yaman da toparlanarak.

Alaz soru dolu gözlerle ona başını kaldırınca cevapladı.

"Eşyaların yukarıda. Benim odamda. Orada giyinirsin."

Alaz yüzüne yayılan kızıllık nedeniyle kıpkırmızı olmuş yanaklarla, utangaç gözlerini çabucak Ekrem ve Ragıp'a çevrildi. Ekrem hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi desteklercesine konuştu.

"Senin için birkaç parça eşya yerleştirdik kızım. Ne zaman istersen gelip kalabileceğini söylemiştim. Eşya taşımak zorunda kalmanı istemedim. Hadi sen git, hazırlan." dedi şefkatli bir sesle gülümseyerek.

Yaman'la uyumaktan utanıyordu. Ekrem bunun farkındaydı ama bu süreci doğallıkla karşılarlarsa o da en azından

huzursuz olmadan bu evde kalır, diye düşünmüştü. Alaz'ın rahatsız olacağı her şeyi bertaraf etmek en büyük amaciydı. O kâbuslar bitene kadar bu durum aynen olduğu gibi devam edecekti.

Alaz başını utanarak sallarken hiçbir şey demeden salondan ayrıldı. Yüzü yanıyordu. Salondan çıkar çıkmaz ellerini yanaklarına bastırdı. Hayatında bu kadar utandığını hatırlamıyordu. Bu durumdan nasıl kurtulacağını bilememek utancını ikiye katlıyordu. Buna bir çözüm bulmak zorundaydı. Kâbuslardan kurtulmalı ve şu anda içinde olduğu durumu değiştirmeliydi. Daha üç gündür tanıdığı adamla uyumak ne demekti? Tamam, belki tam olarak üç gün değildi neredeyse bir senedir tanıyordu ama bu yakınlık neyin nesiydi? Kaç defa bir araya gelmişlerdi ki?

Adımlarını sürükleyerek merdivenleri çıktı, daha önce kaldığı odaya girdi. Kapıyı arkasından usulca kapattıktan sonra kocaman odanın ortasına kadar yürüdü. Etrafına baktı. Her şey çok düzenliydi. Halime hiçbir yerden elini çekmiyordu belli ki. Odanın boydan boya bir duvarını kaplayan devasa dolaba doğru ağır adımlarla yaklaştı ve kapağı yana kaydırarak içine baktı. Erkek giysileri sıralanmıştı. Takım elbiseler, gömlekler, pantolonlar, tişörtler, kazaklar, kravatlar. Kapağı tekrar kapattı ve diğer tarafa geçerek yine kaydırarak açtı. Gördükleriyle gözleri kocaman açılırken kaşları yukarı kalktı. Dolabın diğer yarısı tamamen kadın giysileriyle doluydu. Adam dolabın yarısını kendisine ayırmıştı. Renk renk, çeşit çeşit giysi vardı. Elini uzatıp rastgele birini çekip bakınca kendi bedenine göre olduğunu gördü. Şaşkınlıkla hepsine ayrı ayrı dokunurken ne giymesi gerektiğine karar veremedi. Tam elini birine atmışken akşam geç gideceğini haber vermesi gerektiğini hatırladı. Elini giysiden çekip cebinden telefonunu çıkardı ve Ağrılı'yı aradı. Konuşurken sesi sıkıntılı ve tutuktu.

"Efendim kurban."

"Ağrılı. Ee...: Ben akşam biraz geç geleceğim."

"Tamam kurban. Araba gönderip aldıralım mı, Yaman bırakacak mı?"

Alaz kaşlarını çattı. İtiraz yok, soru yok. Sanki her gün yaptığı bir şeymiş gibi davranıyordu Ağrılı. Bir an ne cevap vereceğini bilemeden durdu.

"Bırakır sanırım. Eğer ihtiyacım olursa haber veririm." demeyi zorlukla başardı.

"Tamam kurban. Hadi iyi eğlenceler size." diyen adamın sesi sıcak ve rahattı.

"Peki. Sağ ol. Görüşürüz o zaman."

Telefonu kapatıp bir süre ekrana baktı boş boş. Bu gece Yaman eve bıraktığında nasıl uyuyacaktı? Yine kâbus görürse? Derin bir nefes çekti. Dün nasılsa epey uyumuştu, bu gece uyumazsa ölmezdi nasılsa. Omuzlarını silkti umursamazcasına. Sorun önüne gelince düşünecekti. Şu an kafasını buna yormayacaktı.

Tekrar dolaba döndü. Yemeğe, ardından kulübe gideceklerine göre iki tarafa da uygun bir şey giyinmesi gerekiyordu. Derin bir nefes alıp kendine gelmeye çalıştı. Şimdiye kadar yaşadığı bir şey değildi bu ancak o her duruma anında adapte olabilen biriydi. Bununla da başa çıkabilirdi. Tekrar etrafına baktı. Önce bir duş alsa iyi olacaktı. Odanın içinde daha önce bildiği banyoya doğru hareketlendi.

* * *

Yaman yarım saatten fazla babası ve Ragıp'la konuşup olanları anlattı. Çakal mevzusu onlara göre kapanmıştı ama oğlu Sayko'nun sessizce kenarda oturacağını hiçbiri düşünmüyordu. Her şeye rağmen tedbirler alındığı şekliyle devam edecekti. Yaman bu akşamı Alaz'a ayıracaktı. Yarından itibaren kaç gündür ihmal ettiği işlerine geri dönecekti. Artık fırsat bulduğu her anını ona ayıracaktı. Yasal işlettikleri her işe onu da katarken diğer her şeyden uzak tutacaktı. Artık hiçbir tehlikeye girmesini istemiyordu.

Konuşacaklarını bitirdikten sonra ayaklandı. "Ben gidip hazırlanayım, çıkarız birazdan."

"Tamam oğlum. Ben de Sadık'ı arayayım, yarın akşam için haber vereyim. Biz de Ragıp'la baş başa yeriz yemeğimizi. Size iyi eğlenceler."

İki adam birbirlerine baktılar alayla. Yaman gözlerini devirdi. Bakışlarından ne demek istediklerini anlıyordu. Aldırmadı. Hiçbir şey demeden salondan çıkıp merdivenlere yöneldi.

Kapıyı açıp odaya adımını attığı anda duraksadı. Alaz yatağın ucuna oturmuş, bilekten bağlı siyah ayakkabılarını bağlamaya çalışıyordu. Atkuyruğu yaptığı uzun saçları bir omuzundan aşağı sarkmıştı. Üzerinde siyah, askılı bir elbise vardı. Belden yukarısı üstüne tam oturan elbise göğüslerinin üstünü ve boynunu açıkta bırakmıştı. Kabarık etekleri etrafında yayılmıştı. Söylenir gibi kendi kendine mırıldanıyordu.

"Lanet olası yeni ayakkabılar. Şunların deliklerini biraz daha düzgün yapsanız ya!"

Yaman, yavaş adımlarla ilerleyip önünde durdu ve bir dizinin üzerine çöktü. Ellerini uzatıp kızın elinden bağı alırken diğeri çekinerek başını kaldırdı. Yaman ince bandı tokaya geçirip çabucak bağladı ve diğerine uzandı. Alaz vücudunu geriye çekerek ellerini iki yanına, yatağın üzerine koydu. Önünde diz çökmüş, ayakkabılarını bağlayan adama baktı sessizce. Parmakları uzun, ince ve becerikliydi. Kısacık saçlarının çevrelediği başı önünde eğik vaziyette dururken adamı inceliyordu. Omuzları çok genişti ve bedeni gerçekten yapılıydı.

Yaman, bağları bağladıktan sonra eliyle kızın bileğini kavradı. Çok inceydi. Avucunu sıksa kırılıverecekmiş gibi duruyordu. Avucunu yavaşça kızın bacağından sürterek yukarı doğru çıkarırken başını kaldırdı. Göz göze geldiler. Kızın dizinin arkasındaki parmakları bacağını kavramışken elini bulunduğu yerden çekmeden, diğer eliyle bir omuzundan sarkmış olan saçlara uzandı ve geriye attı yavaşça.

Gözlerini kızın gözlerinden ayırmadan, "Hazır mısın?" diye sordu usulca.

Alaz birkaç saniye adamın yoğun bakışlarının altında kalakaldı. Dokunduğu yerler ateşle kavruluyormuş gibi hissediyordu. Kımıldayamıyordu. Zorla yutkundu. Çenesini kaldırıp, "Yok, daha değil." diye mırıldandı. Sesinin çıktığına sevinmişti. Bir an konuşma yetisini kaybettiğini sanmıştı.

Yaman bir kaşını kaldırıp soru sorarcasına baktı. Ona göre kız hazırdan bile öteydi.

"Makyaj yapmadım henüz." diye mırıldandı. Gözlerini indirdi. Kaşlarını çattı. "Gerçi makyaj malzemesi var mı? Ona da bakmadım."

Yaman konuşmaya başlayınca gözlerini kaldırdı tekrar. "Var ama sen yapma." dedi Yaman çenesiyle arkasındaki tuvalet masasını işaret ederken.

Alaz'ın bakışları onun arkasına çevrilirken tekrar kaşlarını çattı. Hatırlamaya çalışırmış gibi sordu.

"O daha önce orada var mıydı? Gördüğümü hatırlamıyorum."

"Yoktu. Yeni geldi. Bir kısım ihtiyaç duydukların orada. Makyaj malzemeleri de dahil. Ama dediğim gibi sen yapma bence."

"Niye?"

"Şu anda bile göz alıcı görünüyorsun. Akşam akşam benim başımı belaya sokmasan daha iyi."

Alaz yüzü kıpkırmızı olurken gözlerini kısarak ona baktı kızgınlıkla. "Ne alaka?"

"Sen hiç mi aynaya bakmıyorsun? Yoksa bakıyorsun da görmüyor musun?"

Alaz ne demek istiyorsun der gibi başını hafifçe geri çekti.

"Bu akşam biri sana bakıp iç geçirirse alnına kurşunu yer."

"Saçma sapan konuşma. Kimse bana bakmaz. Ayrıca baksalar da kurşun yemek ne ya?" dedi yüzünü buruşturarak.

Yaman ayağa kalkarken ters ters kıza baktı. "Ben duşa giriyorum. Kısa sürede hazırlanırım." Dolaptan birkaç parça giysiyi eline alıp banyoya yöneldi. Tam gözden kaybolacakken arkasını döndü. "Makyaj yapma!" dedi yine uyaran bir sesle.

Tekrar dönüp banyoya girerken Alaz arkasından bakıp yüzünü buruşturarak başını sallıyordu. Banyo kapısı kapanır kapanmaz hareketlenerek tuvalet masasına yanaştı ve çekmeceleri açmaya başladı. Her türlü makyaj malzemesi çekmecelere yerleştirilmişti. Tek tek hepsine bakarak inceledi. Yüzünde bir gülümseme oluşurken ihtiyacı olanları çıkardı. Sürekli makyaj yapan biri değildi ama bu akşam böyle bembeyaz bir yüzle de çıkmayacaktı. Pufa oturarak dikkatle kirpiklerine rimel sürdü. Uzun kirpikleri şimdi daha koyu ve gür görünüyordu. Yanaklarına çok hafif allık sürdü. Sadece yüzündeki solgun, hastalıklı ifadenin kaybolmasını istemişti. Başını eğip uygun bir ruj bulmak için çekmeceyi karıştırırken üzerinde sadece koyu lacivert pantolon ve bembeyaz bir gömlekle Yaman banyodan çıktı.

Gömleğin üstten iki düğmesi açıktı. Kol manşetlerini henüz kapamamıştı. Elindeki havluyla ıslak saçlarını kurulayarak odaya girdiğinde Alaz'la göz göze geldi. Ayakları çıplaktı. Kızın elindeki ruja baktı. Aynada göz göze geldiklerinde Yaman gözlerini devirdi.

"İnat için yapıyorsun!" dedi dişlerinin arasından.

"Ne alakası var? Sadece biraz renk verdim. Hasta gibi görünüyorum."

"Şimdi herkes bakacak!" dedi Yaman sinirle.

Alaz hırsla ayağa fırladı.

"Kimsenin bakacağı falan yok!" derken etekleri etrafında uçuşuyordu. Ayağını yere vurmamak için kendisini zor tutmuştu. Otururken boyu belli olmayan kabarık etekler ayağa fırladığında dizinden bir karış yukarıya çıkmıştı. Yaman'ın gözleri kocaman açılırken eliyle işaret etti.

"Bu ne?" dedi hiddetle.

Alaz şaşkınlıkla başını aşağı eğip neyi gösterdiğine bakmaya çalıştı. Eteğin yırtıldığını düşünmüştü. Hiçbir sorun göremeyince yine başını kaldırdı.

"N'oldu? Bir yeri mi sökülmüş?" derken sesi endişeliydi. Elbise çok pahalıydı. Bu markayı biliyordu. Yanlışlıkla bir yere mi takmıştı?

"Bu ne biçim elbise? Elbise mi tunik mi belli değil. Bunun eteği nerde?" dedi Yaman gerilen bir yüzle.

"Saçma sapan konuşma! Elbise bu işte!"

Yaman kararan gözlerle karşısında dikilen kıza bakıyordu. Sakinleşmek için gözlerini yumdu. Dişlerini sıktı. Elindeki havluyu sinirle yatağa fırlattı. Bu dolabı bu elbiselerle dolduranın yarın çok fena canı yanacaktı. Ön dekoltesi ve sırtı açık olan mini elbise, kızın bembeyaz cildini ortaya sermişti. Ayağına giydiği yüksek topuklu, siyah ayakkabılar çok daha göz alıcı göstermişti düzgün bacaklarını. Simsiyah saçları arkasından sallanırken beline kadar inmişti. Bu şekilde dışarı çıkmalarının imkânı yoktu. Kesinlikle üç leş sermeden bu geceyi bitiremezdi bu şekilde.

"O elbiseyi çıkarıp daha kapalı bir şeyler giyiniyorsun." dedi sakin çıkmasına zorladığı bir sesle.

"Öyle bir şey yapmıyorum." dedi diğeri inatçı bir tavırla.

"Alaz! Bu elbiseyle çıkarsan sabaha kodesi boylarız."

"Ya bu elbiseyle çıkıyorum ya da bu akşamki program iptal!" dedi Alaz kollarını göğsünde bağlayarak. Bir ayağını hafifçe öne çıkarmış, sürekli bir ritimle yere vuruyordu. Geri tek bir adım atacak gibi görünmüyordu.

Yaman sıkıntıyla nefesini dışarı verdi. Birkaç dakika düşünüyormuş gibi durdu. Sonra uzlaşmacı bir sesle konuştu.

"Dışarısı çok soğuk. Bence sen üzerine kapalı, uzun bir şey al. Üşütüp hasta olmanı istemiyorum."

"Üzerime bir şey alacağım tabii ki. Ben soğuk sevmem!" dedi yatağın üzerindeki minik siyah kürkü çenesiyle göstererek. Yaman başını çevirip işaret ettiği yere baktı. Montun kısalığını görünce kaşlarını çattı.

"Bacakların üşür bununla. Bu çok minik. Daha uzun bir şey al."

Alaz omuz silkti. "Arabayla gideceğiz. Bütün gece kapalı mekânlarda olacağız. Üşümem."

Yaman yenilmiş bir tonla konuşurken dolaba doğru döndü. Çorap ve ayakkabılarını alırken tehdit dolu bir tonla konuştu.

"Dediğin gibi olsun. Madem böyle inat ediyorsun." Yatağın ucuna oturup çoraplarını giyindi hırsla. Ayakkabıları ayağına geçirirken işaret parmağını kaldırdı. "Bütün gece elimi bırakmayacaksın. Bensiz tek adım atmayacaksın. Tek bir piçin sana baktığını göreyim, vurmazsam adam değilim."

"Boşu boşuna havaya sokma kendini. Bana kimse bakmaz." dedi Alaz umursamaz bir havada.

"Sen uzayda mı yaşıyorsun? Hangi boyuttasın?" dedi Yaman sinirle. Kız ona şaşkın şaşkın bakarken iyice hiddetlendi. "Sen kendini hiç mi görmüyorsun? İnanamıyorum. Gerçekten inanamıyorum." Sinirden sesinin yükseldiğinin farkında değildi.

Birkaç dakika birbirlerine baktılar. Yaman kızın suratına bakarken o anda algıladı. Siniri yavaş yavaş yok oldu. Kız gerçekten kendinin farkında değildi. Bu nasıl bir özgüven eksikliği olabilirdi ki? Ay gibi pırıl pırıl parlarken nasıl kimsenin kendisine bakmayacağını düşünürdü? Yaman içinde patlayan şefkatle kıza baktı. Kendisinin sahiden farkında değildi. Sıcak yaz gününde eriyen bir dondurma misali yüreğinde eriyip giden siniriyle, geri adım attı. Dolaptan aldığı kravatı kıza uzattı.

"Bağlayabilir misin?" dedi dudağını kıvırarak. "Beceremediğim ve en nefret ettiğim iş."

Alaz adamın saniyeler içinde değişen ruh haliyle şaşkına dönmüştü. İleri bir adım attı istemsiz.

"Yapabilirim." diye mırıldandı. Temkinli gözlerle adama bakıyordu. Yaman, Alaz elinden kravatı alınca gömleğinin eteklerini pantolonun içine sokmaya başladı. Alaz gömleğin yakasını kaldırıp kravatı boynuna geçirdi. Yüksek topuklu ayakkabılara rağmen boyu Yaman'ın çenesini ancak aşmıştı. Önce gömleğin açık olan iki düğmesini iliklediği. Dikkatle kravatı bağlarken Yaman ellerini cebine sokmuş, aşağı düşen gür kirpiklerinin sakladığı gözleriyle sessizce onu izliyordu. Alaz dişlerini alt dudağına geçirerek tüm dikkatini kravata vermişti.

"Yapma!" diye fısıldadı Yaman kızı izlerken.

Alaz duraksayarak şaşkın gözlerini yukarı kaldırdı. "Vaz mı geçtin kravattan?"

Yaman kaşlarını kaldırdı. "Dudağını ısırma, dikkatim dağılıyor."

Alaz hızla gözlerini aşağı indirirken yüzüne ateş bastı. Titreyen parmaklarla zorlukla kravatı bağlamaya çalışırken bir an evvel işini bitirme telaşına girdi. Yaman kızın kızaran yanaklarına bakarken dudakları kıvrıldı. Parmakları birbirine girmişti telaşından. Uzun kirpiklerinin titreyen gölgesi yanaklarına vuruyordu. Kendisinden etkileniyordu. Bunu fark edince kalbi hızla çarpmaya başladı. Alaz ondan etkileniyordu ama inadından bunu itiraf etmiyordu. Umursamaz tavırlarının hepsi roldü. Sırf rahatlasın diye sıradan bir sesle sordu.

"Kravat bağlamayı nasıl öğrendin?"

Alaz omuz silkti. "Abimlerin kravatlarını bağlayarak. Oğuz abim de beceremez hiç."

"Seviyorlar seni." diye mırıldandı Yaman istemeyerek de olsa kabul ederek.

"Ben de onları seviyorum."

İşini bitirip eliyle son düzeltmeyi verince bir adım geri attı. "Oldu sanırım."

"Teşekkür ederim." dedi Yaman. Sonra birden öne eğilerek kızın yanağına kısa, yumuşak bir öpücük kondurdu. Hiçbir şey olmamış gibi geri dönerek dolaptan pantolonun takım yeleğini alıp giyindi. Sırtı Alaz'a dönüktü. Alaz donmuş gibi Yaman'ın arkasında dikilirken eli yanağına gitti. Niye öpmüştü ki şimdi durup dururken? Yanakları alev alev yanıyordu. Yaman kızın yaşadığı karmaşayı fark etmeden, dolaptan bir çekmece açıp kol düğmelerini çıkardı. Geri dönerek doğal bir hareketle düğmeleri kıza uzatıp diğer kolunu kaldırdı. İkisi de konuşmuyordu.

Alaz birkaç saniye boş bakışlarla önündekilere baktıktan sonra, ürkek bir hareketle elini kaldırarak parmak uçlarıyla kol düğmelerini Yaman'ın avucundan aldı. Düğmeleri titreyen parmaklarla zorlukla taktı. Yaman kızın hareketlerini

sessizlik içinde takip ediyordu. Nihayet Alaz işini bitirip bir adım geri çekilince kendisi de geri bir adım atıp kıza baktı. Ağır ağır geri döndü ve yatağın yanındaki komodinin çekmecesinden silahını alıp belinin arkasına taktı, yeleğin eteğini üstüne çıkardı. Geri döndü, uzanarak yatağın üzerindeki minik kürk montu aldı bir eline.

"Hazırsan çıkalım." dedi kıza dönerek.

Alaz birkaç saniye ona boş boş baktı. Diğeri soru sorarcasına kaşlarını kaldırınca silkelenerek kendine geldi. Şaşkınlıkla etrafına bakarak ağzının içinde gevelemeye başladı.

"Hazırım. Yani. Hazır sayılırım. Çanta. Çantayı nereye koydum ben?" Kaşlarını çatmıştı. Kafası karmakarışık olmuştu o öpücükten sorma. Ne gerek vardı ki şimdi öyle saçma bir şeye? Yaman, kızın paniğine bıyık altı gülerken tuvalet masasının üzerindeki küçük, siyah çantaya hareketlendi.

"Tamam. Burada. Hadi çıkalım." dedi kıza çantayı uzatıp. Kapıyı açar açmaz arkasına bakmadan elini kıza uzattı. Diğer elinde kızın montu vardı. Alaz gözlerini devirerek uzatılan eli tuttu sıkıntıyla.

Koridoru yan yana yürüyüp merdivenlerden inerlerken aşağıda, salona giren Ekrem'le göz göze geldiler. Ekrem bir an zaman durdu sandı ikisini o halde görünce.

Merdivenlerden inerken ikisi de göz kamaştırıcı görünüyordu. Yaman, dimdik bedeniyle basamakları inerken yanındaki kızın elini sıkıca tutmuştu yine. Alaz yüksek topuklar nedeniyle dikkatli adımlarla inerken Yaman çaktırmadığı bir şekilde adımlarını ona uydurup yavaşlatmıştı. Son basamağı da inip Ekrem'e doğru ilerlediler. Ekrem yüzünde genişleyen gülümsemeye mâni olamıyordu. Parlayan gözlerle Alaz'a baktı.

"Çok güzel olmuşsun kızım." İleri bir adım atıp ellerini kızın iki yanağına koyarak alnına şefkatli bir öpücük kondurdu.

"Teşekkür ederim." diye cevapladı Alaz mahcup bir sesle.

Bu adamların sürekli bu dokunma isteğini garipsese de çok çabuk alışmaya başladığını hissetti. Ekrem kızın çarpıcılığına bakınca uyaran bakışlarını oğluna çevirdi.

"Bela istemiyorum, Yaman. Güzel bir akşam geçirin. Sen de kendine hâkim ol."

Yaman aldırmaz bir havada omuz silkti.

"Ben ona elbiseyi değiştir dedim, beni dinlemedi. Bela gelirse git demem."

Alaz gözlerini deviririken Ekrem kınarcasına baktı oğluna.

"Alaz ne isterse onu giyer. Sen kendine hâkim ol, bela çıkarma. Güzel kadına herkes bakar. Görmezlikten gel." dedi uyaran bir tonla.

Yaman kaşlarını kaldırdı alayla. Küçümseyen bir sesle konuştu.

"Güzel kadına herkes bakar!" Gözlerini kıstı, babasına doğru başını eğdi. "Benim yanımdaki kadına kimse bakamaz! Bakarlarsa gözlerini oyarım."

Ekrem sıkıntıyla başını sağa sola büktü.

"Çocuklar da sizinle geliyor. Hiçbir yere yalnız gitmek yok."

Yaman onaylayarak başını salladı. Böyle bir riske girecek değildi zaten. Yanında Alaz varken orduyla dolaşacaktı. Kapıya doğru hareketlendiler.

"Hadi, iyi akşamlar. Görüşürüz sonra."

Tam kapıdan çıkacaklarken Ekrem seslendi arkalarından.

"Gece buraya mı geleceksiniz, Ağrılılara mı gideceksiniz?"

"Henüz karar vermedik baba. Ben sonra seni arar, haberdar ederim."

"Tamam oğlum. Sadece nerede olduğunuzu bileyim, yeter. Kararı siz verin, nasıl rahat edecekseniz."

Yaman başını sallarken Alaz açılan kapıdan içeri vuran soğuğu minnetle kucakladı. Yüzü yine alev alev yanmaya başlamıştı. Evin önündeki basamakları inerlerken yer yarılsa da içine girse diye düşünüyordu. Yaman onu rahatlatırcasına kulağına mırıldandı.

"Aldırma kimseye. Sen huzurlu ol, yeter. Kimse seni utandırmaya çalışmıyor. Üzülme sakın."

"Çok utanç verici bu!" Alaz'ın dudakları titrerken gözleri dolmuştu. Yaman'la uyuyor olmasını herkes normalleştirmeye

çalışırken yaşadığı utancı kimse tarif etmiyordu. Bunun altından bu şekilde kalkamazdı. Başka bir yolu olmalıydı bunun.

Arabanın önüne gelince Yaman kapıyı açıp içeri girmesine yardım etti. Mart ayına girmek üzereydi ve hava buz gibi soğuktu ancak utançtan alev alev yanan vücudu, bu soğuğa rağmen üşümemişti. Yaman montu kızın kucağına koyarak kapıyı kapadı ve diğer taraftan aracın içine girip oturdu. Kürşat önde arabayı kullanıyordu.

"Halit nasıl oldu Kürşat? Gidip bir göremedim çocuğu. Kızmıştır bana. Yarın sabah ilk iş yanına gitmek olsun." dedi mahcubiyetini gizleyemediği bir sesle.

"Yok abi. Olur mu öyle şey? Ne kızması? İşin olduğunu biliyor. İyi, çok şükür. Her gün daha da toparlanıyor. Bir haftaya kalmaz, turp gibi olur."

Araç bahçeden çıkarken arkalarından iki araç daha hareketlendi. Alaz dolan gözlerini kırpıştırırken başını camdan dışarı çevirmişti. Bu soruna bir çözüm bulmak zorundaydı. Aracın içindeki konuşmaları bile duymamıştı dalgın bir şekilde düşünürken.

Yaman elini uzatıp kızın parmaklarını kendi parmakları arasına hapsederken ilk defa Alaz'dan ters tepki gelmedi. Farkında bile değildi Yaman'ın elini tuttuğunun. Yaman başını çevirip ona baktı. İçi sızladı. Bu durum onu utandırıyordu ve ne yapacağını bilememek daha çok çaresiz hissetmesine yol açıyordu. Vücudunu kıza doğru yaklaştırdı. Dudaklarını kulağına yapıştırdı.

"Üzme kendini." diye fısıldadı. Alaz tepki vermedi. Yüzü asık, gözleri dışarı çevriliydi. Adamın kulağına her fısıltısı içini ürpertiyordu. Yaman çenesini Alaz'ın omzuna yasladı. Gözlerini kızın profiline dikerek konuşmaya devam etti aynı yumuşak, kısık tonla.

"Kimsenin bir şeye aldırdığı yok. Sen niye kendini böyle üzüyorsun?"

Alaz sinirli ve dolu gözlerle başını çevirince bir an dudaklarının arasında sadece birkaç santimlik mesafe oluştu. Ürpererek başını geri çekti. Dişlerinin arasından konuştu.

"Sürekli dibime girme! Ayrıca kimse sesini çıkarmıyorsa bu kabullendikleri anlamına gelmiyor. Tanımadıkları bir adamla uyuyorum. Niye? Çünkü nedensiz bir şekilde onunla uyuyunca o kahrolası kâbusları görmüyorum. Benim için üzüldüklerinden seslerini çıkarmıyorlar ama bu durumun, onların da ağrına gittiğini ben biliyorum. Hepsi kendilerini yiyorlar içten içe. Senin kız kardeşin olsa sen böyle bir şeye izin verir misin? Tanımadığın bir adamla koyun koyuna uyumasına?"

"Onlar beni tanımıyor olabilirler ama ben seni tanıyorum. Biz seni tanıyoruz. Aşağılık bir piç kurusu yüzünden ayrı kaldıysak bu bizim suçumuz değil. Bunun garipsenecek bir tarafı da yok. Sen zaten benimsin. Kimin, ne demeye hakkı var ki?"

"Bak ya. Yine aynı yere döndük. Benimsin de benimsin!" Alaz sinirle başını iki yana salladı. Birden yorgun hissetti kendini. Elini kaldırdı, umursamaz bir tavırla salladı.

"Ne halin varsa gör. Ben yoruldum artık sana laf anlatmaya. Seninle tartışmak çok saçma. Laf anladığın yok. Bir tek kendi burnunun dikine gidiyorsun."

"Sen benim dediklerimi yap, sıkıntı çıkmaz. Herkesin kafa olmuş bir dünya. Benimki net. Tertemiz. Her şey belli." dedi Yaman sakin bir sesle. Boşta kalan elini havayı keser gibi önünde sallamıştı. Her zamanki gibi sesi umursamaz ve rahat bir tonda çıkıyordu.

Alaz ters ters ona baktı. Hiçbir şey demeden başını camdan dışarı çevirdi. Yaman yan gözle ona bakarken dudağının ucu kıvrıldı. Kâbus görmesinden hoşlanmıyordu. Huzurla uyumasını istiyordu ama madem beraber daha fazla zaman geçirmelerine neden olacak bir şeye sahipti, onu da sonuna kadar değerlendirecekti. Kesinlikle yaptığı adiceydi, biliyordu ama elindeki her türlü silahı kullanmaya hazırdı bu yolda. Ona ait olan, bu gerçeği kabullenene kadar pes etmek söz konusu olmayacaktı onun için.

Geri kalanını sessizlik içinde yaptıkları yolculuk, lüks bir restoranın önüne gelince son buldu. Alaz dışarı baktı. Sonra

ters bakışlarını Yaman'a çevirdi.

"Böyle bir yere ne gerek vardı? Yok mu koca İstanbul'da daha sakin bir yer?"

"Var! Ama buradan haberler daha çabuk yayılıyor," dedi Yaman aldırmaz bir tavırla.

"Ne haberi?"

"Hadi montunu üstüne al. Üşüyeceksin. Dışarısı çok soğuk." dedi Yaman sorusuna cevap vermeden. Kendi kabanını üzerine geçirip kapıyı açtı.

Ayakları yere basar basmaz Yaman kolunu beline atarak vücudunu iyice kendisine yasladı. Ağır adımlarla içeri yöneldiler. Girişte ikisinin de üzerindekiler alındı. Yaman tekrar elini kızın beline, sahiplenici bir şekilde koydu. Masalarına doğru yürürken bütün gözler ikisinin üzerindeydi. Sandalyeyi tutarak kızın oturmasına yardımcı oldu, sonra kendisi de karşısına geçti. Başlarında dikilen görevliye siparişleri verirken Alaz onu izliyordu sessizce.

Adam bu gece gerçekten çok yakışıklı görünüyordu. Üzerindeki koyu lacivert pantolon yelek takımın içinde bembeyaz gömlek ve aynı renkte kravat, esmer teninde çok daha çarpıcı görünüyordu. Kısacık saçları, kirli sakallarıyla sert bir yüz ifadesi vardı. Kalın, kavisli kaşları, kapkara gözleri ifadesini daha da sertleştiriyordu. Bu derece sert ve ürkütücü görünen birinin kendisine bakarken bakışlarının nasıl yumuşuyor olduğunu anlayamadı Alaz. Bu bakışlardan o yumuşaklık beklenmez derken ne zaman kendisine dönse gözleri, Alaz boğulacak gibi oluyordu.

Boğulmasına neden olacak gözler yine kendisine çevrilirken görevli de yanlarından uzaklaşmıştı. Alaz gözlerini kırpıştırarak kaçırdı ve etrafa baktı. Neredeyse tüm yüzler onlara çevrilmişti. Kaşlarını çattı. Bakışlarını Yaman'a çevirdi. Sıkıntıyla yerinde kıpırdandı, çocukça bir aksilikle söylendi.

"Maymun mu oynuyor bu masada? Neden herkes bu tarafa bakıyor?"

"Birazdan şoku atlatınca yemeklerine dönerler." dedi Yaman sırıtarak.

"Ne şoku?"

"Benim şimdiye kadar hiçbir kadınla yemeğe çıkmadığım şokunu."

"Nasıl yani? Sen şimdiye kadar hiç mi dışarda yemek yemedin?"

"Yedim."

"E o zaman?"

"Aradaki kelimeleri atladın."

Alaz soru sorarcasına ona bakınca öne doğru eğildi. Fısıldayarak konuştu.

"Hiçbir kadınla, dedim."

"Nasıl yani?" Eliyle adamı baştan aşağı gösterip devam etti inanmazcasına, "Sen? Hayatta inanmam!" dedi alayla gülerek.

Yaman omuzlarını silkti umursamazca. İçten içe Alaz'ın onu beğendiğini belli eden sözlerinden hoşlanmıştı.

Alaz, adamın yüzündeki ciddi ifadeyi görünce şaşırarak sordu.

"Neden? Yani sadece merakımdan soruyorum. Hiçbir eksiğin yok. Kadınlar üzerine atlıyor, biliyorum da ondan soruyorum." dedi yüzü kızararak. Anlamayan bakışları adamın üzerindeydi.

Böyle bir adamın peşini kimse bırakmazdı. Söyledikleri hiç mümkün görünmüyordu.

"Bir kadınla yemeğe çıkmak, yani iş dışındaysa, benim gözümde o kadını özel yapar. Şimdiye kadar o derece özel bir kadın olmadı benim için."

"Hiç mi olmadı?" dedi Alaz çocuksu bir ifadeyle bakarken. Kaşları yukarı kalmış, gözleri açılmıştı.

"Olmadı." dedi Yaman kaşlarını kaldırarak. Bakışlarını kızın yeşil gözlerine dikmişti yine.

"Neden?" diye sordu Alaz kendisine hâkim olamayarak.

"Seni bekliyordum." dedi Yaman duraksamadan duru bir sesle. Gözleri şimdi daha da koyulaşmış, simsiyah bakışları kızın şaşkın, yeşil gözlerine kilitlenmişti. Alaz midesinin kavrulduğunu hissetti. Tuhaf kıpırtılar karnında dolaşıyordu.

Utançla bakışlarını aşağı indirdi. Gür kirpiklerinin gölgesi kızarmış yanaklarına vurdu. Sıkıntıyla konuştu.

"Bakma öyle."

"Nasıl bakmayayım?"

"Öyle işte. Tuhaf tuhaf bakma. Sanki içimi görüyormuş gibi."

"Görüyorum." dedi doğal bir sesle Yaman.

Alaz hızla kirpiklerini kaldırdı. Birkaç dakika ikisi de dünya durmuş gibi birbirlerine baktılar. Alaz ellerini kucağına indirdi. Her durumla, her ortamla rahatlıkla başa çıkan karakteri, bu durumla başa çıkmakta zorlanıyordu. Altüst olmuş gibi hissediyordu kendini. O bakışlara karşı koymak imkânsız gibi görünüyordu. Sıkıntıyla elini boynuna götürüp ovuşturdu. O sırada içkileri gelince kurtarıcı gibi kadehine sarıldı. Garson kadehini doldurup Yaman'ın kadehine geçerken kendisi bir an evvel kocaman bir yudum almak istiyordu sakinleşmek için. Kadehi kaldırdığında Yaman uyaran bakışlarını ona dikti

"Bekle!"

Alaz elindeki kadehi masaya bırakırken parmakları kadehin etrafına dolanmıştı. Yaman'ın kadehi de dolduktan sonra görevli şişeyi kovasına bırakıp başıyla selâm vererek uzaklaştı.

"Şimdi kaldırabilirsin." dedi Yaman yumuşak bir sesle.

Alaz kadehi kaldırınca Yaman kendi kadehini ona doğru uzattı.

"Sana içelim."

Alaz boş boş ona bakarken omuz silkti.

"Gerek yok. Başka bir şeye olsun."

Yaman gözlerini devirdi. Dudaklarını birbirine bastırıp başını sıkıntıyla sağına çevirdi. Tekrar kıza döndü. Kelimelerin üzerine basarak tekrarladı.

"Sana içelim."

Alaz kabullenircesine yavaşça başını salladı. Kızın elindeki kadehe yavaşça kendi kadehini dokundururken "Tekrar hoş geldin hayatıma." dedi.

Alaz cevap vermeden, utançtan kızarmış yanaklarla göz-

lerini indirdi ve şaraptan kocaman bir yudum aldı. Adamın rahat ve içinden geldiği gibi davranması, hislerini açıkça ortaya sermesi sürekli utanmasına neden oluyordu.

Neyse ki beyaz şarap söylemişti. Şu an üzerinde başka bir baskıya yol açacak hiçbir şeyi kaldıracak gibi değildi. Kadehi masaya geri bırakırken sırf karşısındakiyle göz göze gelmemek için bakışları etrafta dolaştı kaçamak bir şekilde. Bazı yüzler önlerine dönmüş, yemeklerine devam ederken bazıları hâlâ arada kendilerine bakıyordu.

"Çok saçma bu." diye mırıldandı.

"Ne saçma?" diye sordu Yaman kızın dudaklarından zorlukla duyduğu kelimelere.

"Başkalarının hayatlarıyla neden ilgileniyorlar ki? Yani daha önce kimseyle yemeğe çıkmadıysan onlara ne?"

Yaman omuz silkti. "Her zaman başkalarının hayatları kendilerininkinden daha ilgi çekici geliyor da o yüzden."

"Bence başkalarının hayatlarını yaşamaktan kendi hayatlarını yaşayamıyorlardır." diye dalgınca cevap verdi. Kafasının içinde, en olmayacak anlarda yapmak istediği tuhaf çıkışları için kendini dürten şeytani düşünceler cirit atıyordu. Gözlerini kısarak bakışlarını Yaman'a çevirdi. Yüzünde muzip bir ifadeyle masaya doğru eğildi. "Şimdi şurada, 'Ne bakıyorsunuz şapşikler? Dönün önünüzdekileri zıkkımlanın, o kadar para veriyorsunuz, boşa gitmesin bari' diye bağırsam benim kaçık olduğumu düşünürler, değil mi?" dedi sırıtarak.

"Seni iyi hissettirecekse söyle." dedi Yaman rahat bir ifadeyle.

"Burada?" dedi Alaz kaşlarını kaldırarak. Şaşkın ifadesi Yaman'a çok sevimli geldi. "Yok canım. Rezil oluruz." diye devam etti başını iki yana sallayarak.

"Kime rezil oluruz? Umurumda bile değil hiçbiri." dedi Yaman omuz silkerek. Aşağılayan bakışları etrafta dolaştı. Onun karanlık bakışlarını gören birkaç yüz daha önlerine döndü.

"Tamam, ben ayarsızım da. Kabul et ama. Sen, benden de ayarsızsın." dedi Alaz onaylamaz bir ifadeyle.

Yemekleri masalarına gelince konuşmaya ara verdiler. Alaz dikkatle tabağına bakarken derin bir nefes aldı. Masaya gelen hiçbir şeyden rahatsızlık hissetmedi. Mahcup bir ifadeyle Yaman'a bakıp hafifçe gülümsedi.

"Teşekkür ederim."

"Afiyet olsun. Hadi başla." dedi Yaman yine o yumuşak bakışlarla bakarken.

Yemeklerini yerken bir süre ikisi de konuşmadı. Alaz, aklına gelen düşünceyle elindeki çatalı tabağının kenarına koyup bakışlarını Yaman'a kaldırdı. Çekingen bir sesle konuştu.

"Daha önce görüştüğümüzü kimseye belli etmediğin için teşekkür ederim."

Yaman sıkıntıyla elindeki çatalı bıraktı. İçkisinden bir yudum aldı, kızın bakışlarına karşılık verirken mahcup bir ifade vardı yüzünde.

"Aslında bilenler var." dedi temkinli bir sesle dürüstçe itiraf ederek.

Alaz gözlerini kısarak bakarken "Söz vermiştin!" dedi kızgınlıkla.

"Biliyorum. Söz verdim. Özür dilerim. Ağrılıların tarafında kimsenin haberi yok, merak etme ama o ara çok bunalmıştım. Sen de mesajlarıma cevap vermiyordun. Birileriyle konuşmaya ihtiyacım vardı."

"Kimler?"

"Kürşat'la Halit." Sesi suçluydu Yaman'ın.

Alaz şaşırarak Yaman'a baktı. "Onlarla mı konuşmaya ihtiyacın vardı? Adamlarınla?"

"Bakma öyle göründüklerine. Kardeşim gibi ikisi de. Yirmi dört saat birlikteyiz."

"Başka kimse?" diye sordu Alaz bir kaşını kaldırarak.

"Ragıp abi biliyor bir de. O da yeni öğrendi. Üç gün önce. O kadar. Başka kimse yok ama hiçbirinden laf çıkmaz. Endişelenme."

"Ben endişelenmiyorum. Fırat abim öğrenirse ona söylemedim diye çok kırılır. Kalbi kırılsın istemiyorum. Yoksa yanlış bir şey yaptım diye bir endişem yok."

"Biliyorum. Öğrenmeyecekler." Yaman kendinden emin bir sesle konuşmuştu.

Alaz arkasına yaslandı. Gözleri düşünceliydi. Kendi kendine konuşurken sesli düşündüğünün farkında değildi.

"Gerçi o gece senin etraftaki kırmızı eşyaları toplatman, yemek konusunda Halime ablayı uyarmanı düşününce tahmin etmişlerdir mutlaka."

"Bunları düşünüp germe kendini. Kimse bir şey sormaya cesaret edemez. Eden olursa da alır cevabını." dedi Yaman dik dik.

"Bana bak! Abimlerle sürtüşüp durma. Onlar benim için çok değerli."

"Biliyorum senin için ne kadar değerli olduklarını. Ayrıca ben de onlara minnettarım seni korudukları için ama hepsi birden seni benden uzaklaştırma çabasına girince bütün sinirim ayağa kalkıyor. Alışsınlar buna artık."

"Kimsenin seni uzaklaştırdığı yok. Sen saplantılı davranıyorsun."

"Ben mi saplantılı davranıyorum?" derken Yaman yüzünü buruşturdu. "Sana yaklaşmayayım diye söz verdirdi Fırat abin! O yarma, zevkten dört köşe bir yüzle, senin bir daha asla yüzüme bakmayacağını söyledi. Bana resmen bas git, dedi." dedi Yaman sinirle.

"Ne? Ne zaman?"

"O salaklığı yaptığımda." diye aksi aksi cevap verirken yan gözle Alaz'a baktı suçlu bir yüzle.

"Siz ne zaman konuştunuz bunları? Bana doğru düzgün anlatsana şunu."

"O geceden hemen sonraki gün. Fırat abi çağırdı, gittim. Tepelemek için çağırdılar."

"Sen de gittin tıpış tıpış."

"Kaçacak değildim. Zaten pişmanlıktan ölüyordum. Dayak yersem rahatlarım, diye düşündüm"

"Ve?" diye devam et dercesine baktı Alaz, yüzündeki hayreti gizleyemiyordu.

"Yarma tek yumrukla idare etti." dedi umursamazca

omuz silkerek. "Çok da büyütülecek biri değilmiş bu arada. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum." dedi Yaman küstah bir tavırla. Alaz gözlerini devirdi. Elini 'sonra?' der gibi salladı.

"Yarmayı kışkırttım devamı gelsin diye, Fırat abi engel oldu. Dayak yiyip rahatlamayayım, içimde kalsın, aklım başıma gelsinmiş. Sonra da sildi seni, bir daha da yanına yaklaşamazsın, siktir git demeye getirdi işte." Yüzünü buruşturarak konuşmuştu.

"Uzak dur dedi, dedin."

"O başka bir mevzu." dedi Yaman baştan savma.

"Nasıl başka mevzu?"

"Şu nakliye işiyle ilgili."

Alaz oflayarak nefesini dışarı verdi.

"Şunu doğru dürüst anlatsana!"

"Ateş'in Londra şubesini açmak için malzemeleri buradan götürmek gerekiyordu. Nakliye işini sizinkiler yapsın istedim. Fırat abi kabul etmedi başta. İllegal iş yapan kimseyle çalışmazmış." derken gözlerini yukarı kaldırıp dudaklarını büzerek küçümseyici bir tonda konuşuyordu "İyi ki de çalışmıyorlar. Bütün illegalliği kendileri yapıyor." diye söylenirken Alaz araya girdi. "Konuya gel. Abimleri çekiştirme!"

Yaman kızgın kızgın Alaz'a baktı. "Şunları sürekli bana savunma!"

"Sen de çocuk gibi davranma! Devam et doğru düzgün!"

"Devamlık bir şey yok. Nakliyeyi senden uzak durmam şartıyla yapacağını söyledi!"

"Ne? Fırat abim?" dedi Alaz şaşkınca. Ansızın arkasına yaslandı. Yüzündeki renk çekilmişti. Fırat arkasından nasıl böyle bir şey çevirirdi? Yaman, kızın yüzündeki ifadeyi görünce kendi kendine küfretti. Durumu düzeltmek için aceleyle konuştu.

"Ben zaten o kararı almıştım. Senden uzak duracaktım. O yüzden o söyledi diye olmadı. Sadece onun öyle düşünmesine izin verdim."

"Bu ne demek şimdi?" Alaz duyduğu her kelimede daha da şaşırıyordu. Yaman kaşlarıyla işaret ederek konuştu.

"Sen yemeğini yemeye devam et. Ben anlatacağım sana."

Alaz, yemeğine dönmeden önce yine kocaman bir yudum şarabından aldı. Yemeğini didiklemeye başlarken Yaman uyardı.

"Didikleme. Doğru düzgün ye."

Alaz zorla bir lokma ağzına koyarken 'devam et' dedi gözleriyle.

"Şu Çakal işini sonlandırmadan sana yanaşmak istemedim. Gizli saklı iş yapmayı sevmiyorum. O herif hayattayken de seninle böyle ulu orta dolaşamazdım. Seni tehlikeye atmak olurdu. O yüzden, o işi bitirmeden sana yanaşmayacağıma söz vermiştim kendime ama o salaklığı yapınca sözümden geri dönmek istedim. Bozdumanları bulunca sana da ulaşabilirim, diye düşünüyordum ama o sıra Fırat abi o şekilde yaklaşınca şimdilik geri durayım dedim işte."

"Sonra gittin." dedi Alaz hâlâ kırgın bir sesle.

"Gittim." dedi Yaman aynı suçlulukla ona bakarken. "Burada dursam dayanamazdım senden uzak kalmaya. Her şey karmakarışık olurdu. Sonrasında tamamen Çakal'a kilitlendim. Onu ortadan kaldırırsam artık tamamen sana yönelecektim. Kimse de umurumda değildi. Hâlâ da değil. O it yok oldu. Bundan sonra sen güvendesin artık. Önümde hiçbir engel istemiyorum."

Alaz bakışlarını ona kaldırınca sakin bir sesle devam etti.

"Yemeğini bitir Alaz. Daha çok konuşacağız bunları. Bu akşamlık yeter. Bu gece şu andan itibaren geçmişe dair bir şey istemiyorum. Sadece gevşeyip eğlenmeni istiyorum."

Alaz başını sallayarak yine içkisini yudumladı. Çatalı eline alırken konuştuklarını kafasında yeniden geçiriyordu. Sonraki dakikaları, sessizlik içinde yemeklerini yiyerek geçirdiler. Alaz tatlı istemeyince yemeğin sonuna gelmişlerdi.

Yaman hesabı ödedikten sonra yerinden kalkarak Alaz'ın kalkmasına yardım etti. Yine sahiplenici bir şekilde elini beline koyarak çıkışa yönlendirdi. İnsanlar yine onlara bakıyordu.

"Bir daha beni böyle bir sirke getirme. Kendimi sirk may-

munu gibi hissediyorum." diye söylenerek mırıldandı Alaz kapıya doğru yürürlerken.

Yaman muzipçe gülümseyerek başını eğdi ve Alaz'ın vücudunu alevler içinde bırakırken herkesin gözlerini yuvalarından çıkaran son hareketi yaparak kıza cevap verdi.

Dudaklarını Alaz'ın boynuna bastırarak minik bir öpücük bıraktı ve dudaklarını boynundan sürterek kulağına doğru çıkardı.

"Maymun olan onlar. Sen benim prensesimsin."

Kapıya ulaştıklarında, önce Alaz'ın montunu üzerine giydirip önünü sıkı sıkı kapadıktan sonra kendi kabanını giyindi ve kapıdan çıktılar. Kürşat kapının önüne getirdiği arabanın önünde bekliyordu. Kapıyı açıp kızı içeri bindirirken Kürşat sürücü koltuğuna geçmişti bile.

"Bak hâlâ bakıyor şapşikler." diye söylendi Alaz sinirle yerine yerleşirken.

"Aldırma sen onlara. İçleri gidiyordur, o yüzden. Siktir et!" dedi Kürşat başını hafifçe arkaya çevirerek.

Diğer kapı açılıp Yaman içeri girerken Alaz, Kürşat'a karşılık verdi.

"İçleri giden ne anlamadım ki? Aynı yemek aynı içki. E, belli paraları da var, buraya gelebildiklerine göre. Nedir yani trene bakar gibi bütün akşam. Yediğimiz lokmaları saydı öküzler."

"Yarın patlar gazetelerde." dedi Kürşat sırıtarak.

"Ne patlar?" dedi Alaz merakla.

"Yaman Alaz'ın yanındaki fıstık kim, diye?"

"Kürşat! Koparırım o dilini!" diyen uyarıcı ses Yaman'dan çıktı. Elini uzatıp Alaz'ın parmaklarını kavradı.

"Pardon abi. Yanlış anlaşılmasın. Ben sadece metafor yapıyordum." diye Kürşat çabuk çabuk açıklama yaptı.

Alaz yüzünü buruşturarak Yaman'a bakıp, "Ne yapıyormuş?" diye sordu şaşırarak.

Yaman kendisini tutamayarak kahkahayı bastı. "Oğlum, okumayın lan elinize geçen her şeyi."

Alaz adamın kahkahasına engelleyemediği bir hayranlık-

la bakarken Kürşat cevap veriyordu.

"Bilgimiz artıyor abi, öyle deme. Bak, bu en son öğrendiğim enteresan kelimelerdendi. Yeri geldi, cuk diye oturdu."

Alaz kendisini toparlayarak sordu. "Ne gazetesinden söz ediyor Kürşat?"

"Saçma sapan magazin basını." dedi Yaman baştan savma cevap vererek.

"Abi, kapının önünde basın yoktu ama içerden birileri kesin çekmiştir resimlerinizi. Bak, ben eminim, şimdi kulübün önü de kaynıyordur. Çoktan haber almışlardır koku alan köpekler gibi."

Alaz panikle Yaman'a baktı. "Şaka yapıyor değil mi? Yok öyle gazeteci falan?"

Yaman 'yok' dercesine çenesini kaldırdı kızı sakinleştirmek için. Kürşat'a baktı aynadan.

"Arka kapıyı kullanın. Ön taraftan giriş yapmıyoruz."

"Tamam abi." diyen Kürşat, paneldeki telefona dokunup birilerini aramaya başladı. Kürşat önde konuşmaları yaparken Yaman başını çevirip Alaz'a baktı. Bakışları yine garipti. Alaz tedirgin bir şekilde ona bakarken 'Ne oldu?' dercesine başını salladı belli belirsiz.

Yaman başını yavaş yavaş aşağı eğerken Alaz donmuş gibi kımıldayamıyordu. Yaman burnunu kızın yanağına sürttü önce. Sonra başını yavaşça kızın boynuna doğru kaydırırken burnundan derin bir nefes çekti. Gözlerini kapadı.

"Çok güzel kokuyorsun." diye fısıldadı.

Alaz, vücudunun titrememesi için insanüstü bir güç harcıyordu. Yaman'ın parmaklarına dolanmış parmakları, farkına varmadığı bir güçle adamın parmaklarını sıkıyordu. Yaman ağır ağır dudaklarını boynunda gezdirirken kulağının arkasına doğru kaydı. Kulak memesinin tam altına yine minik bir öpücük kondururken dilinin ucuyla kulak memesine dokundu. Alaz içinde patlayan volkan nedeniyle, telaşla sağ elini durdurmak istercesine Yaman'ın sert göğsüne koydu. İtmek için tüm gücünü kullanacakken kulak memesinde, içini kavuran yakıcı bir acı hissederken beynindeki tüm hücre-

lerin aynı anda patladığını ve sonsuzluğa karıştığını sandı. Dudaklarının arasından çıkacak iniltiyi, dişlerini alt dudağına geçirerek son anda engelledi. Önde Kürşat hâlâ birileriyle telefonda konuşurken Yaman, sanki Alaz'ın kulağına bir şey söylüyormuş gibi göründüğü sahneye arka planda bambaşka bir şekilde devam ediyordu. Alaz, üzerinden itmek için Yaman'ın göğsüne koyduğu eline güç vermeye çalıştı. Yaman, diğer elini uzatarak göğsünün üzerinde duran eli avucunun içine aldı ve göğsüne daha çok bastırdı.

"Yapma!" diye fısıldadı Alaz korku ve panikle.

Bunun durması gerekiyordu. Adam söz geçiremediği vücudunun tüm hâkimiyetini elinde tutuyordu. Zangır zangır titremeye başlarken sesi bu sefer yalvarırcasına çıktı.

"Dur artık. Lütfen, dur!"

Sadece boynundan öpmesi onda bu hisleri oluşturuyorsa daha fazlasının neler yapabileceğini düşünmek bile istemiyordu.

Böyle bir şey, bir insanı nasıl bu derece çaresiz hissettirirdi ki?

6. BÖLÜM

Kulübe gidene kadar Yaman, Alaz'ın daha fazla gerilmemesi için uslu durarak arkasına yaslanmış, Alaz'sa başını çevirdiği camdan geçtikleri yolları, vücudundan ürpertiler geçerken görmeyen gözlerle izlemişti.

Hayatı boyunca böyle bir durumla karşı karşıya kalmamıştı. Hayatında kimseyle flört dahi etmemiş biri olarak, bu yaşadıklarıyla nasıl baş edeceğini bilemiyordu. Her şey çok hızlı gelişiyordu ona göre. Henüz son günlerde olanları bile sindirememişken Yaman'ın tavırları, üstüne freni patlamış bir kamyonun gelişi gibi hissettiriyordu. Bulunduğu yolun ortasında ya kaçıp kendini kurtaracaktı ya da üzerinden geçip gitmesine neden olacaktı. Yaman'ın üzerine bu kadar düşmesini kaldırabileceğini sanmıyordu. Alaz'ı hayatının merkezine koymuş, her şeyden, herkesten üstün tutarken kalbinin derinliklerinde sakladığı sırrı öğrendiğinde, tam tersine dönüşecek olan tavırları kaldırması mümkün bile değildi. Yıkılırdı. Utancından değil yüzüne bakması, aynı havayı bile soluyamazdı.

Alaz korku, gerginlik ve içinden nasıl başa çıkacağını bilemediği duygularla savaşırken yolun ne zaman bittiğini fark etmedi. Arabanın ne zaman durduğunun dahi farkında değildi. Başını çevirdiği camın kapısı açılıp Yaman'la göz göze geldiğinde anladı yolculuğun bittiğini.

Şaşkın gözlerle karşısında dikilen Yaman'a bakarken diğeri kapkara gözlerini dikmiş, kendisine bakıyordu. Gözlerini etrafta dolaştırdığında karanlık bir arka sokakta olduk-

ları fark etti. Üç araba arka arkaya sokakta duruyordu. Soru soran bakışları tekrar Yaman'a çevrildiğinde, Yaman ileri bir adım atıp kollarını uzatarak kendisini kucağına aldı.

Hayretten kocaman açılmış gözleriyle, "Ne yapıyorsun?" diye bağırdı.

"Kulübün arka kapısından gireceğiz. Ön taraf gazeteci kaynıyor. Buranın yolu hem kötü hem karanlık. O ayakkabılarla yürüyemezsin." diye açıklama yaptı Yaman.

Kuş hafifliğindeki kızı taşırken hiç zorluk çekmiyordu. Kürşat önden gidip büyük demir kapıyı açarken o da kucağındaki Alaz'la içeri adım attı. Dar karanlık bir koridorda ilerliyorlardı. Kürşat telefonun ışığını yakmış, önlerini aydınlatırken Alaz sesini çıkarmadan Yaman'ın kucağında duruyordu.

"Burası neresi?" diye fısıldadı Alaz birkaç dakika sonra. Sanki birileri onları duyabilecekmiş de sessiz olması gerekiyormuş gibi hissediyordu.

"Kulübün altındayız şu an." dedi Yaman başını kıza eğerek. Sonra gülümseyerek yüzünü kıza yaklaştırıp o da fısıldadı. "Fısıldamana gerek yok. Kimse duymaz burada bizi." dedi alay edercesine.

Alaz yüzünü buruşturdu. Yaman kızı birden bırakacakmış gibi ani bir hareket yapınca Alaz can havliyle kollarını Yaman'ın boynuna doladı. Diğeri pis pis sırıtırken Alaz bir eliyle göğsüne vurdu sinirle.

"Çok komik!" diye söylendi aksi aksi.

Birkaç dakika boyunca koridorda ilerlediler. Kürşat önlerine çıkan bir kapıyı daha açınca yukarı çıkan merdivenler ortaya çıktı. Bulundukları yer koridora göre loş olmasına rağmen aydınlıktı en azından.

Kürşat geri dönerken, "Abi, ben araçları öne getiriyorum. Buradaki kapıları da kilitlerim yine." diye seslendi.

"Tamam, Kürşat. Biz doğrudan ofise çıkarız. Alaz isterse ilerleyen saatlerde aşağı ineriz. Siz keyfinize bakın."

Yaman, kucağında kızla merdivenleri çıkarken solukları değişmemişti bile.

"Buradan gerisini yürüyebilirim. Yorulmana gerek yok." Adamın yüzünde yorgunluk belirtisi araştırırcasına bakıyordu.

"Yorulmadım. Kuş kadarsın zaten. Rahat dur, yeter."

İki kat merdivenleri çıktıklarında bir kapının daha önüne geldiler. Yaman göz kırparak kıza baktı ve gözleriyle kapının kolunu işaret etti. Dizlerini hafif esnetip aşağı doğru eğilirken Alaz gözlerini devirerek önündeki kapının kolunu aşağı indirdi.

"Aferin benim kızıma." diye mırıldandı Yaman. Bir omzuyla kapının açık kalmasını sağlayıp kucağındaki kızı korurcasına yan döndü ve kapıyı sırtıyla açık bırakıp içeri girdi. Kız kızgın gözlerle ona bakarken, "Ben senin kızın değilim." diye söylendi. Birkaç adım ilerlediklerinde arkalarındaki kapının kapanma sesini duydu. Boynunu dik tutmaya çalışmaktan ağrımaya başlamıştı. Yaman kucağına aldığından beri gergin vücudu bir an bile gevşememişti.

"Daha ne kadar var?" diye mırıldandı.

"Birkaç kapı kaldı." diye cevapladı Yaman aynı rahat tonda.

Alaz usançla derin bir nefes verdi. Sonra omuzlarını silkerek gevşemeye çalıştı. Başını Yaman'ın omzuna yasladı ve yolun bitmesini bekledi.

"İşte böyle. Rahat ol. Keyfine bak."

Alaz göz kapaklarını kaldırıp kendisine bakan gözlere baktı. İkisi de hiçbir şey söylemediler. Yaman başını eğip dudaklarını kızın alnına bastırdı. Adımlarına devam ederken tekrar gözlerini karşıya dikti. Alaz, alnında ateşler yanarken tekrar göz kapaklarını indirip gittikleri yola baktı. Yine bir koridor geçiyorlardı ancak bu seferki daha aydınlıktı. Tepelerindeki floresanlardan gelen cızırtıları duyabiliyordu. Yine bir kapının önüne gelince Yaman'ın dudağının ucu kıvrıldı.

"Söz, sondan birinci kapı." dedi yine dizlerini hafifçe kırarak. Alaz uzanarak kapıyı açtı, yine aynı şekilde içeri girdiler. Kulaklarına artık müzik sesi gelmeye başlamıştı. Bir kat merdiven tırmanıp önlerine çıkan kapıya geldiklerinde, "Son kapı." diye mırıldandı Yaman.

İçeri girdiklerinde, Alaz nerede olduklarını birkaç adım sonra fark etti. Tuvaletlerin olduğu koridordaydılar.

"Tamam, artık gerisini yürüyebilirim."

"Rahat dur." diyerek karşılık veren Yaman aldırmadan adımlarına devam etti. Kucağında kızla ilerlerken kendilerine bakanları umursamıyordu. Alaz utanarak başını göğsüne gömdü. Kimseyle göz göze gelmek istemiyordu. Yaman, barın yanındaki ofise çıkan merdivenlere yönelirken birkaç çalışana baş selâmı verdi. Hepsinin yüzündeki şaşkın ifadeleri umursamadan devam etti. Barın diğer ucundaki Yavuz'la göz göze gelince sadece gözleriyle selâmlaştılar. Merdivenleri tırmanıp ofise giden koridorda ilerledi ve odasının önüne gelince başını hafifçe aşağı eğdi ve gülümseyerek konuştu.

"Kaldır artık kafanı. Hadi şu kapıyı da aç, geldik ofise."

Alaz ağır ağır, kızgın bakışlarını ona kaldırdı. Eli kapının koluna giderken söyleniyordu.

"Kendim yürürüm, dedim. Herkese rezil olmak zorunda mıyız? Çocuk gibi kucakta taşınmak nedir yani?"

Yaman, içeri girip kanepenin önüne gelerek kızı nazikçe kanepenin üzerine bıraktı. Dizlerinin üstüne çökerek kızın üzerindeki montun düğmelerini açtı ve üzerinden çıkarmaya başladı. Alaz, bir yandan söylenmeye devam ederken bir yandan montu çıkarıyordu.

"Ben kendim yaparım. Çocukmuşum gibi davranmayı bırak. Üç yaşımdan beri kendim giyinip çıkarabiliyorum."

"Becerikli olduğunu biliyorum, merak etme." dedi Yaman. Alayla gülümserken kıza aldırmadan işine devam etti. Kızın montunu çıkarıp kanepenin ucuna koydu. Ayağa kalkıp kendi kabanını çıkardı ve aynı şekilde onu da montun üzerine attı. Camın önüne doğru hareketlendi ve aşağıya baktı.

"Epey kalabalık yine."

Sözcükler ağzından mırıldanırcasına çıkmıştı. Alaz ayağa kalkıp yanına yaklaştı ve camdan görünen manzaraya baktı. Geçen sefer bu ofise girdiğinde, bu camdan aşağısına bakmamıştı. Şimdiyse gördüğü manzara baş döndürücüydü. Tüm kulüp alanı gözlerinin önündeydi. Aşağısı iğne atsan yere

düşmeyecek kadar kalabalıktı. Dans pisti hareketli insanlardan dalga dalga görünüyordu. Barların önü insandan geçilmiyordu. Her barda beş altı çalışan olduğu halde hepsi bir koşturma içindeydi. Ellerindeki tepsileri havaya kaldırarak kalabalık arasında hareket etmeye çalışan servis elemanları, epey zorluk çekiyor gibiydi. Locaların hepsi dolmuştu. Sadece ortadaki bir loca boştu.

Yaman, yanına yaklaşan kızın beline elini koyup kendisine çekti. Kızı önüne çekerek ellerini beline doladı, karnının üzerinde kollarını birleştirdi ve sırtını göğsüne yasladı. Başını eğerek çenesini omzuna koydu ve gözlerini aşağıdan çekmeden kulağına fısıldadı.

"Beğendin mi mekânını?"

"Benim mekânım değil." dedi Alaz biraz hayret biraz hayranlıkla aşağıya bakarken.

"Burası senin. Haftaya adı Alaz olacak. En başta olması gerektiği gibi."

"Ben bunu kabul edemem." dedi Alaz itiraz dolu bir sesle. Başını iki yana sallamıştı.

"Kabul etmen gerekmiyor. Zaten senin olan bir şeyi kabul etmen diye bir şey söz konusu değil."

Alaz vücuduna dolanan kollardan kurtulmak için ellerini kaldırıp karnının üzerinde duran elleri açmaya çalıştı ancak diğeri buna izin vermeyip daha sıkı sarıldı.

"Bırak." diye mırıldandı Alaz kıvranırken.

Yaman dudaklarını kızın boynuna bastırdı. Yumuşak bir öpücük kondururken, "Bırakmam. Ben seni hiç bırakmam." dedi yumuşak ama kararlı bir sesle.

"Bak, senin bu yaptığına zorbalık denir. Koymuşsun bir şeyi kafana, bana sürekli ne yapacağını söylüyorsun. Benim kendimle ilgili söz hakkım var." dedi itiraz dolu bir tonda konuşurken hâlâ vücudunu saran kollardan kurtulmaya çalışıyordu.

Yaman, aniden kızı kollarının arasında çevirip yüz yüze gelmelerini sağladı. Ellerini kızın sırtından beline doğru kaydırdı ve baskı yaparak vücutlarını birbirine bastırdı. Alaz,

avuçlarını Yaman'ın geniş ve sert göğsüne koyarak vücudunu geri çekmeye çalışırken şikâyetçi bir tonda konuşmaya devam ediyordu.

"Bırak! Sürekli ellerini üzerimde gezdirme. Ben alışık değilim böyle temaslara. Rahatsız oluyorum."

"Alışırsın. Sana sürekli aynı şeyi söylüyorum. Benim ellerim senin üzerinden çekilmez. Duracakları yer aynen burası olacak." derken ellerini kızın kalçalarına indirmiş, kendisine bastırmıştı.

Alaz, yanakları alev alev yanarken yüzü hiddetten gerilmişti. "Rahat bırak beni. Sen ne yapmaya çalışıyorsun ya?"

"Alaz." diye inlercesine konuştu Yaman. Başını kızın boynuna gömdü. "Birazcık, sadece birazcık kendini tutmadan gevşesen. İkimize de bir şans ver. Bu gece senden rica ediyorum, sadece her şeyi oluruna bırak. Kafandan bir şey geçirmeden, o kafanın içinde dönüp dolaşan tilkileri susturarak sadece anı yaşasan. Bu gece hiçbir şeyi düşünmeden sadece eğlenmeni istiyorum. Kendini rahat bırak. Sürekli kontrollü olmak zorundaymış gibi davranmadan bir gece geçiremez misin? Sadece tek bir gece?" Yaman başını kaldırıp yalvaran gözlerini Alaz'a dikti.

"Ben alışık değilim böyle şeylere." diye mırıldanan Alaz, ellerini bastırdığı göğsü itmeye çalışırken adamdan kaçırdığı gözlerini etrafta dolaştırıyordu. Adam bir milim bile kımıldamamıştı.

"Alışma zaten!" dedi Yaman sert bakışlarını kıza dikerek. Biraz evvel dediğinin tam tersini söylüyordu şimdi. Alaz, adamın saniyeler içinde değişen ruh halinin yarattığı karmaşayla boğuşuyordu.

Adamın ses tonundaki sertliğin şaşkınlığıyla bakışlarını ona kaldırdı.

"Bir de alışık olsaydın!"

"Sen ne demek istiyorsun?" dedi Alaz şaşkın şaşkın.

"Alışık olsaydın da böyle şeylere, ben şimdi geçmiş kontrolü yapıp bir de kaç adam temizleyeceğimi mi hesaplayacaktım?"

"Sen hakikaten kaçıksın!" dedi Alaz hayretle.

"Ne kaçığı? Senin saçının teline dokunan adamı yaşatırsam şerefsizim. Ne bundan önce ne bundan sonra. Bak Alaz, uyarıyorum! Sana benden başkası dokunursa yemin ediyorum, kim olduğuna bakmam, gebertirim."

"Başladık yine!" dedi Alaz öfkeyle gözlerini devirerek.

"Gözlerini devirme bana. Ben sana açık, net söylüyorum. Benden başka dokunan olmayacak!"

Aniden kızı kollarından bırakarak kızgın adımlarla ofisin içinde ilerledi. İçki dolabından bir şişe viski ve kadeh çıkardı.

"Bana zaten bir aklı başında rast gelmez ki." diye mırıldandı Alaz başını sallayarak. "Bir akıllı da beni bulsa şaşarım zaten. Bir akıllı be, çok mu zor!"

"Hiç mırıl mırıl söylenme!" Yaman kadeh tutan elinin işaret parmağını kaldırdı. "Sen ne dersen de, ben geri basmam. Alışacaksın varlığıma! Burayı da sen işleteceksin! Hakkın olanı da alacaksın! Beni de dibinde kabul edeceksin!" Sesi kendine hâkim olamadan gittikçe yükselmişti.

Alaz adamın hiddet dolu yüzüne bakarken hiç de korkmadığını fark etti. İçinden gelen gülme istediğini zorlukla bastırdı. Gülmeye başlasa muhtemelen adam daha çok çıldıracaktı ama sürekli üstüne gelen tavırlar, ellerini hiç üzerinden çekmeyişi, vücudunun her an tetikte bekleyişi gerilen sinirlerine hiç iyi gelmiyordu. En kötüsü de bundan hoşlanıyor olmasıydı. Adamın bu delice saplantısından haz alıyordu. Evet, itiraf ediyordu işte. Bundan delice bir haz alıyordu. Tek korkusu bu adanmışlığın, bu bağlılığın bitecek olabilmesiydi. Karşısındaki adamı elde etmek istemeyen kadın olamazdı. Gözleriyle görmüştü ve bu adam sadece kendisini istiyordu. Hem de karşısına çıkacak hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi umursamadan.

Bu gece adamın dediği doğru tek bir şey vardı ki hiçbir şeyi düşünmeden, sadece bir gece bile olsa gevşeyip rahatlamaktı. Günlerdir yaşadığı gerginlik bedeninde sürekli kasılmalar yaratırken sadece bir gece bile olsa gevşemek ve rahatlamak istiyordu. Kontrolsüz, hesapsız. Sadece içinden

geldiği gibi.

İleri doğru birkaç adım atıp Yaman'ın karşısına dikildi. Elini uzatıp adamın elindeki kadehi aldı ve onun şaşkın bakışlarının altında bir dikişte yudumladı. Boş kadehi adamın eline geri bırakırken ilk geldiğinde oturduğu kanepeye ilerledi ve oturdu.

"Tamam. Ver bir kadeh daha. Bu gece gevşeyeceğim. Gayet uyumlu olacağım." dedi aldırmaz bir tonla.

"Sana gevşe derken sarhoş ol, demedim." dedi Yaman ters ters. Yine de arkasına dönerek bu sefer iki kadeh hazırlamaya başladı.

"E artık orasına da katlanacaksın öyle bir şey olursa. Sarhoş olursam taşırsın. Cezan da bu olur işte."

Yaman elinde iki kadehle ilerledi ve kanepeye kızın yanına oturup bir bacağını yukarı topladı. Bir elindeki kadehi kıza uzatırken gülümsemeye başladı.

"Geri zekâlı, bana niye ceza olsun o? Ben seni ölene kadar taşırım." dedi yumuşak bir sesle.

"Sensin geri zekâlı." diye mırıldandı Alaz yan gözle Yaman'a bakarak. Adamın fütursuz kelimeleri utanmasına neden oluyordu. Kadehi dudaklarına götürdü.

"Yavaş iç şunu, asabımı bozma." dedi Yaman uyaran bir tonda.

Alaz, "He yav he" diye alayla mırıldanıp küçük bir yudum aldı. Kanepede yan dönerek bir bacağını yukarı çekti ve omzunu kanepenin sırtına yasladı. Yaman'a bakmaya başladı. Diğeri de onun gibi karşısında otururken sırıtmaya başladı.

"Ne sırıtıyorsun?" dedi Alaz aksi aksi.

"Böyle uyumlu olunca ne kadar tatlı olduğunu düşünüyordum."

"Sen acı tarafımı da görünce, bakalım o zaman ne düşüneceksin?"

"Biliyorum acı tarafını, merak etme. Fikrim yine de değişmiyor. Sen ne yaparsan yap ne olursan ol, benim fikrim hiç değişmeyecek."

Alaz hayretle baktı ona. Derin bir nefes aldı. "Nasıl böyle hissediyorsun? Neden ben?" diye usulca sordu.

"Seni ben istedim. Ne olduğunun, nasıl olduğunun, nasıl göründüğünün önemi yok. Ben istedim, geldin ve her şeyinle kabulümsün."

"Tabii, tabii..." dedi Alaz alayla. "Kör, topal, eline yüzüne bakılmayacak bir şey olsaydım o zaman görürdüm ben seni. Tamam, çok güzel değilim ama en azından eline yüzüne bakılır bir şeyim de bunu söylüyorsun."

Yaman derin bir nefes aldı. Kadehini dudaklarına götürürken hafifçe gülümsemişti. Bir yudum alıp kadehi dizinin üzerine koydu ve bakışlarını Alaz'ın gözlerine kaldırdı.

"Nermin'in hamileliğinin son aylarıydı." diye yumuşak bir tonda anlatmaya başlayınca Alaz yerinde dikildi. Hiç ses çıkarmadan karşısındakini dinliyordu. Büyülenmiş gibi söylenen her kelimeyi yudum yudum içiyordu. "Bütün hamileliği boyunca annemi çıldırtmıştım. Elim hiç karnından uzaklaşmamıştı Nermin'in. Babamla annem saatlerce benimle konuşup farklı davranmam için ikna etmeye çalışıyorlardı. Başımı sallayıp sonra bildiğimi okuyordum. Bir gün, yine annemle Nermin oturuyorlardı ve ben de her zamanki gibi Nermin'in dibinde otururken elimi karnının üstünden çekmiyordum. Çocuktum. Ve seni o kadar çok istemiştim ki benim için geldiğinden, her an seni korumam gerektiğini düşünüyordum. Elimi çekersem korkarsın sanıyordum ve görmediğim sen, her ne olursa olsun benim yanında olduğumu bilmeni istiyordum. Ben seni her şeyden korurum demek istiyordum. Annem yine delirmişti. Nermin'e nefes aldırmadığımı, rahatsız ettiğimi söylüyordu. 'Nermin'e dokunma, rahat bırak' dediğinde ben de, 'Nermin'e dokunmuyorum, kızıma dokunuyorum, bırakırsam korkar' dedim."

Alaz'ın gözleri dolmuştu. Bir insan birine bu derece bağlanır mıydı? Kucağındaki kadeh titreyen parmaklarında sallanınca Yaman nazik bir şekilde uzanıp elindeki kadehi aldı ve sehpaya bıraktı. Kendi içkisinden bir yudum alıp onu da sehpaya bıraktı ve tekrar Alaz'a döndü.

"Nermin dedi ki; 'Bırak Füsun, ben rahatsız olmuyorum ama Yaman şimdi kızını bekliyor ya, doğduğunda öyle çirkin bir şey olursa o zaman göreceğim ben onu.' Sırf beni kızdırmak için söylediğini biliyordum ama bunun bir önemi yoktu benim için. Nermin'e baktım bir süre. Sonra dedim ki; 'Onun çirkin ya da güzel olmasının bir önemi yok ki. O sadece benim. O ne olursa nasıl olursa olsun, ben onu yine de seveceğim. O yalnızca benim olacak.'"

Derin, karanlık kuyuları andıran gözlerini Alaz'ın içi ışıldayan yeşil gözlerine dikti.

"Senin nasıl göründüğünün önemi yok. Sen benim duamsın. Rabbimin bana hediyesisin. Sen sadece benimsin. Ben sana bakarken bile titriyorum. Seni incitmekten korkuyorum. Kaybetmekten korkuyorum. O yirmi üç yıl boyunca yaşadığım azabın aynısını tekrar yaşayamam. Bütün ümitlerimin, bütün hayallerimin elimden alınmasını kaldıramam tekrar. Sen iste, ben dünyayı yakarım. Hatta bu dünya tamamen yansa, içinde bir tek sen kalsan bana o da yeter. Ben sana ne versem, ne yapsam yine yetmez. Öyle çok bekledim ki seni. Sen geldin ya bana. Onca sene kaybına katlanmaya çalışırken sen yine geldin ya bana... Şimdi karşıma tüm dünya dikilse yine geri adım atmam. Sen sadece benimsin. Bana aitsin. Ben de her şeyimle; bedenimle, ruhumla, kalbimle sana aitim. Ben beklerim. O kadar çok alıştım ki seni beklemeye. Bir ömür geçsin. Ben yine seni beklerim. Çünkü sen benim duamsın. Sen her şeye değersin."

Alaz içine işleyen kelimelerin ardından hayatında ilk defa kendisini tutan tüm ipleri saldı ve içinden geleni yaptı. Yavaşça yerinden kımıldayarak Yaman'a doğru hareketlendi ve bacaklarını onun iki yanına koyarak kucağına oturdu. Parmaklarını kısacık saçların arasına geçirirken dolu gözlerini onun karanlık, yoğun gözlerine dikti.

"Sevme beni bu kadar!" diye mırıldandı yalvarırcasına sesi titreyerek. O böyle bir sevginin altından kalkamazdı.

"Bu, sen istedin diye olacak bir şey değil ki. Elimde değil." diye cevapladı Yaman duygu yüklü bir tonda.

İlk defa kız ona gelmişti ve hiçbir hareket yapmadan onu izliyordu. Ona bırakmıştı kendini. Alaz ellerini saçlarından aşağı doğru yavaş yavaş indirerek kirli sakalın çevrelediği yanaklarına kaydırdı. Avuç içlerine batan sakallara aldırmadan iki eliyle yanaklarını bastırırken gözlerini hiç ayırmamıştı o kara gözlerden.

"Sevme bu kadar."

"Bu sadece fragman." dedi Yaman gülümseyerek.

Alaz kendisini tutamadan dolu gözlerle kıkırdadı. "Geri zekâlı."

Tutamadığı tek bir damla yanağından aşağı kaymıştı.

"Sensin geri zekâlı." diye iç gıcıklayıcı bir fısıltıyla karşılık veren Yaman, kocaman elini kızın sol yanağına koyup başparmağıyla düşen tek damlayı sildi.

İkisi de birbirine baktı gülümseyerek.

"Zamanı geldi mi?" diye fısıldadı Yaman.

"Neyin zamanı?" diye fısıldayarak sordu Alaz da kaşlarını kaldırarak. Soru dolu gözlerle, masumca bakıyordu karşısındaki adama.

Yaman'ın gözlerinden tüm sevgisi çağlayan gibi akarken tapınır bakışları Alaz'ın yeşil gözlerini içiyordu.

"İlk öpüşmemizin." diye fısıldadı umut ederek. Avucu kızın sol yanağını kaplamıştı.

Alaz'ın yüzüne yayılan kızıllığı gülümseyerek izledi. Avucunun içindeki sıcaklık kalbine doğru akarken cehennem ateşlerinin bile onu durduramayacağını biliyordu. Yüzünün sanki her santimini ezberlemek istercesine izliyordu kızı. Alaz dudağını dişledi. Utançtan tüm bedeni kavruluyordu. İçten içe bunu istediğini biliyordu ancak tecrübesizliğin yarattığı panik, kalbinin durmasına neden olacaktı.

Yaman temkinli bakışlarını kızın gözlerinden çekmeden, yüzünü ağır ağır Alaz'ın yüzüne yaklaştırdı. O an, iki göz arasında yıkılması mümkün olmayan bir köprü oluşmuştu. Artık ikisi arasında kurulmaya başlayan bağı hiçbir gücün koparamayacağı, geri dönüşü olmayan bir yolun ucundaydılar. Yaman'ın buz gibi dudakları, önce belli belirsiz bir te-

masla Alaz'ın kor gibi yanan dudaklarına dokundu. Serin bir meltem gibiydi dokunuşu. Yaman temkinli, Alaz ürkekti. Minik temas hafifçe baskısını artırırken Alaz istemsizce gözlerini yumdu. Yaman'ın yanaklarına bastırdığı elleri titriyordu. Yaman hâlâ kapatmadığı gözleriyle kızın yüzündeki ifadeyi kaçırmadan biraz daha ileri çıktı. Önce dudaklarıyla kızın dolgun alt dudağına minik bir buse kondurdu. Alaz zangır zangır titremeye başlarken Yaman, boşta kalan sol elini Alaz'ın beline koydu, ağır bir şekilde elini yukarı kaydırdı. Avucunun altında kızın kavrulan çıplak tenini hissettiğinde hafifçe kendisine çekti. Tüm gücünü, kudretini kıza geçirmek istiyor, korkmadan kendine gelmesini istiyordu.

Minik buseleri, kızın önce alt dudağına, sonra üst dudağına bıraktı. Dudaklarının her iki ucuna kelebek kanadı gibi hafif öpücükler kondururken sırtındaki elin baskısını arttırdı. Hareketleri inanılmaz derecede yavaştı. Tekrar kızın alt dudağına yönelerek iki dudağının arasına aldı. Dişlerini belli belirsiz dolgun dudağa geçirdiğinde Alaz'ın gözleri kocaman açıldı ve iki göz birbirine kenetlendi. Alaz kalbinin ağzında attığını sandı. Şakaklarındaki damarlar derisini yırtacakmış gibi atıyordu. Ellerinin altındaki sakallar iğne misali avuçlarına batarken bile güç almak istercesine daha çok bastırdı.

"Arala dudaklarını." diyen yumuşak komut, Yaman'ın kızın dudakları üzerindeki kıpırdayan dudaklarından çıktı.

Alaz, hayatının ilk öpüşmesini yaşarken tecrübesizliğin karanlık zindanlarında yuvarlanıyordu. Kor gibi yanan derin kara kuyular, hipnotize edici şekilde kendi ürkek, yeşil gözlerine kilitlenmişti. Sadece denileni yaptı. Yaman, kızın yanağında olan elini yavaşça hareket ettirerek incecik boynuna indirdi ve parmaklarıyla ensesinden kavrarken başparmağı yanağını usulca okşadı. İki dudağının arasına kızın alt dudağını alıp yumuşak bir şekilde emerken Alaz'ın dudaklarından hâkim olamadığı minik bir inleme çıktı. Gözleri yine kapanmış, başı hafifçe geriye yatmıştı. Yaman, yaşadığı anı her hücresinde hissetmek istercesine gözlerini yumdu ve kendisini tamamen kıza kapadı. Bu öyle bir şeydi ki emdi-

ği dudaklardan bedenine hayat akıyordu. Tüm acılar, tüm azaplar yok oluyor, ruhu bedeninden ayrılmış bir hafiflik içinde, sanki bulutların üzerinde uçuyor gibi hissediyordu.

Alaz, kapalı gözlerinin önünde havai fişeklerin görüntüsünü görebiliyordu. Kalbi savaş davulları gibi yüksek bir ritimle çarparken böyle bir duygunun dünya üzerinde var olabileceğine hiç inanmadığını fark etti. Dudaklarının üzerindeki baskı, aralanan ağzından içeri kayan bir ıslaklıkla hafiflemek yerine artmış, kendini tamamen etkisi altına girdiği dudaklara ve dile bırakmıştı. Ne zaman karşılık vermeye başladığına dair hiçbir fikri yoktu. Tamamen içgüdüsel bir şekilde karşılık verirken zamanın çok ötesinde filizlenmiş olan birliktelik, nihayet kavuşma anını yaşarken bunun olması gereken olduğunu kalbinin en derinlerinde hissediyordu.

Dillerin dansı, bir ateş topunun etrafında destansı bir şekilde devam ediyordu. Nefes alamayan ciğerleri artık acımaya başlayınca can havliyle derince çektiği nefes, Yaman'ın ciğerlerinden gelen can verici solukla bedenindeki bütün hücrelere işledi. Vücudundan kuvvetli bir elektrik akımı geçmiş gibi hissetti. Bu akım, acı vermekten ziyade haz doluydu. Baş döndürücü hazzın içinde zaman mekân kavramını tamamen yitirmişti.

Yaman, dudaklarının arasındaki hayat çeşmesine, doyamadığı susuzluğun ihtiyacıyla hırsla saldırdı ve Alaz'ın dudaklarını ağzının içine tamamen alırken diliyle kızın ağzını doldurdu. Birbirlerine yapışmış bedenler nedeniyle üst üste binen yürekleri aynı şiddet ve tempoda gümbürderken ikisi de havada süzülüyor olduklarını düşünüyorlardı. Alaz'ın kolları ne zaman olduğunu anlamadığı bir sürede Yaman'ın boynuna dolanmış, Yaman kollarıyla sımsıkı sardığı kızı sert göğsüne yaslamış, kızın göğüslerinin gövdesi altında ezilmesine neden olmuştu.

Ne kadar sürdüğünü bilemedikleri öpüşme, Yaman'ın yumuşak, seri öpücükleriyle son bulmaya başlarken ağır ağır başını kızın yüzünden birkaç santim uzaklaştırdı. Aynı anda ağır bir şekilde açılan gözler yine birbirine kitlenirken Ya-

man'ın kendinden geçmiş, boğuk sesi bir fısıltı gibi çıktı.

"Alaz... Ben artık senden uzakta ölürüm." dedi inler gibi.

Alaz titreyen bedenine hâkim olamadan, bir sis bulutunun ardından görmeyen gözlerle Yaman'a bakıyordu. Sanki bambaşka bir evrene gitmiş gibiydi. Kafasının içi bomboş, yaşadığı hislerle bedeni uyuşmuş gibiydi.

"Bu neydi?" diyen fısıltısı zorlukla dudaklarından çıktı.

"Bu, ruhum... Bu, benim sana yeminimin mührüydü..." dedi aynı boğuk ses.

İkisi de perişan, ikisi de bitkin haldeydi.

Alaz tükenmişçesine alnını Yaman'ın omzuna yasladı. Diğeri kollarıyla kızı sarıp kendisine bastırdı. Alaz hem bedeninden çekilmiş olan enerji yokluğuyla oturduğu kucaktan kalkamıyor hem de utancından başını kaldıramıyordu. Hayatı boyunca böyle fütursuz bir şey yapmamıştı. Her zaman kontrollü, bir sonraki adımını hesaplayan kız, ilk defa düşünmeden hareket etmiş ve şimdi utancın ağır yükü altında eziliyordu.

Kulağının dibinde Yaman'ın fısıltısını duydu. "Utanma benden! Bizden utanma!" Teselli etmekten ziyade yalvarır gibiydi sesi.

Yaman, onların arasındaki her şeyin olması gerektiği gibi olduğuna inandığından, Alaz gibi utancı değil mutluluğu yaşıyordu. O öpücük, mühürdü aralarında. Hem de öyle mühürlenmişlerdi ki artık hiçbir güç ikisini ayıramazdı. O dudaklara ilk kez kendisi dokunmuştu. Zaten başka türlüsü mümkün olamazdı ki! Utançtan kıvranan kızın kendisini daha iyi hissetmesi için yapması gerekeni biliyordu. Sinirlendiğinde utancını unutacaktı. Üstelik sinirlendiğinde yüzüne yayılan kızıllık, gözlerinin çakmak çakmak oluşu Yaman'ın ona daha çok hayran olmasına neden oluyordu. Ayrıca şu an bulundukları pozisyondan da biraz uzaklaşmaları gerekiyordu. Kasıklarında hissettiği baskıyı zapt etmesi zorlaşmıştı. Kucağındaki Alaz'la kendisini daha fazla tutması imkânsızdı. Biraz daha o şekilde oturmaya devam ederlerse durumu fark edecek olan kız, hissedeceği dehşet ve utançla uzun

süre yanına yaklaşmazdı.

Elini Alaz'ın sırtından sarkan saçlarına götürdü. Avucunun içine aldığı saçları, başının üzerinden başlayıp okşayarak aşağı doğru indi. Saçlarının ucuna gelince avucunu sıkıca kapadı ve atkuyruğu olan gür saçı bileğine doladı. Hafifçe geri çekerken Alaz'ın başı omuzundan uzaklaşmaya başlamıştı. Başını geriye çekerken ikisinin buluşan gözleri yeni bir savaşın başlangıcını müjdeliyordu.

Alaz, geriye doğru çekilen saçların baskısıyla sinirle parlayan gözlerini Yaman'a kaldırırken diğeri sinirlerini katbekat arttıran bir gülümsemeyle ona bakıyordu. Kara gözlerinin içinde ışıltılar vardı. Açıkta kalan boynuna aç gözlerini indirdi. Diğer eliyle kızın kalçalarını kavrayıp kucağında biraz geri oturttu. Tehlikeli bölgelerden olabildiğince uzaklaştırması gerekiyordu çünkü dayanacak takati kalmamıştı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Alaz dişlerinin arasından.

Canı yanıyordu ama dayanamayacağı gibi değildi. Sadece rahatsız hissettiren bir sızıydı.

"Benden her utandığında daha kötüsünü yapacağım ve sen bana alışacaksın. Benden utanmamayı öğreneceksin."

"Bırak saçımı!"

"Saçını bırakırsam bu boyun, bu kadar güzellikle gözlerimin önünde sergilenmez." diyerek başını yavaş yavaş yaklaştırdı. Dudaklarını boynuna bastırarak burnundan derin bir nefesle başını döndüren kokuyu ciğerlerine hapsetti. Gözlerini yumdu.

Alaz, avuçlarını Yaman'ın omuzlarına koyup geri itmeye çalışırken sinirli bir tonda konuştu.

"Bırak beni."

Yaman'ın boynundaki dudakları aklını başından alırken hem ona hem de buna izin veren kendine kızgındı. Ruhu ve bedeni başkasının kontrolündeymiş gibi hissederken panikle, kendisini her anlamda esir alan adamdan uzaklaşmaya çalışıyordu. Ellerinin altındaki omuzlar gerildi. Saçındaki baskıyla beraber başı daha arkaya yatarken Yaman'ın dudakları çenesinin altına, oradan boğazına doğru kayıyordu.

Dudaklarının geçtiği yerlerde diliyle ıslak bir iz bırakıyordu. Tekrar yukarı çıkıp kızın çenesini ağzının içine alırken dişlerini hafifçe bastırdı. Alaz, dudaklarının arasından fırlayacak olan inlemeyi bastırmak için dişlerini dudağına geçirdi.

"Bırak!" diyen sesi itiraz dolu bir inlemeydi.

Yaman dudaklarını tekrar boynuna, oradan omzuna kaydırırken başını kaldırmadan karşılık verdi.

"Bırakacağım merak etme ama önce dersini alman lâzım."

"Ne dersi?" dedi Alaz kaşlarını çatarak. Başı arkada, elleriyle hâlâ adamı geri itmeye çalışıyordu.

"Ben sana bu elbiseyi giyinme demiştim, değil mi?"

"Ben de sana elbise olmazsa program da yok, dedim."

"İşte ben de tam ona gelecektim bebeğim. Sen öyle dedin ama ben bundan hiç hoşlanmadım. Şimdi... Bu elbise giyildiğine göre bedeli de ödenmeli, değil mi?"

Alaz soru dolu gözleri, çatık kaşlarıyla ona bakıyordu kirpiklerinin altından. Cesurca bakarken içten içe duyduğu endişeyi belli etmemeye çalışıyordu.

Yaman, tekrar başını kızın boynuna eğerken dudaklarını boynu ve omzunun buluştuğu noktaya bastırdı. Önce minik bir öpücük bıraktı. Diliyle sanki çok lezzetli bir şeyin tadına bakarmış gibi yavaşça yaladı. Alaz aldığı hazla gözlerini yummuştu. Durduramıyordu. Ceza olması gereken şey hazzın doruklarına taşıyordu onu.

"Burayı morartabilir, seni utandırabilirim ama bu sefer yapmayacağım." dedi Yaman mırıldanarak. Durgun ve kararlı bir tonda konuşmaya devam etti. "Şimdi aşağı iniyoruz. Benimle yaptığın her tartışma sonrası bunu yapabileceğimi ve vücuduna benden bir iz bırakabileceğimi bilerek bundan sonraki hareketlerinin uyumlu olması gerektiğini düşüneceksin."

Küçük bir çocukla konuşur gibiydi sesi. Kendinden emin, tembihler gibi. Alaz'ın göz bebeklerinde beliren isyan bulutları tozu dumana katarak, gözlerinin beyazını dahi kaplayarak büyürken bir elini boynuna kaydırırken diğerini hırsla Yaman'ın göğsüne vurdu.

"Manyaksın sen! Hem de zırmanyak!"

"Zırmanyak?" Yaman bir kaşını kaldırmış gülmemek için kendisini zor tutuyordu. "Zırdeli olmasın o?" dedi alayla.

"Bırak saçımı!" diye bağırdı isyanla. Delirmişti sinirden. İki elini çok daha sinirlendiği belli olan bir güçle Yaman'ın göğsüne vururken diğeri oralı olmadan ona bakarak sırıtıyordu.

"Bebeğim, ben sadece seni uyardım. Demiştim sana; herkes senin bana ait olduğunu bilecek. Öyle ya da böyle. Kışkırtma beni."

Birden öne doğru çıkarak ellerini kızın beline koyup havaya kaldırdı ve kızı iyi ayağının üzerine bıraktı. Her zaman yaptığı gibi kızın eline yapışırken kapıya doğru hareketlendi.

"Hadi gidip biraz eğlenelim." derken tavırları umursamaz, bildiğini okur cinstendi.

Alaz biraz evvelki öpüşmeden kaynaklanan rehavetten uzaklaşırken içinde patlayan öfkeye hâkim olamadan bağırdı isyanla.

"Ben kimseye ait değilim! Saplantılı ruh hastaları gibi sürekli aynı şeyi söylemekten vazgeç!"

Yaman, "Öyle bir şey olmayacak." diye karşılık verdi umursamadan

Alaz, eli Yaman'ın avucunun içinde onun peşinden sürüklenirken olanlara inanamıyordu. Her şeye karşı çıkan kız, her defasında adamın inatçı tavırlarının ördüğü duvara tosluyordu. İçindeki ikilem bedenini parçalayacak gibiydi. Bir yanı, ona adanan adamın her an yanında olmak isterken diğer yanı, bunun uzun süre devam etmeyeceği inancından kaynaklanan korkuyla uzak kalmak istiyordu. Sanki yüreği, kalın bir urganın düğümünün ortasında, içindeki şeytan ve meleklerin çekişmesine oyun alanı yaratmıştı. Urganın sürekli çekiştirilen uçları yüreğini sıkmaktan, kalbini yormaktan öteye gitmiyordu.

Merdivenlerin son basamağına geldiklerinde, az ilerdeki barın kenarında Kürşat'la konuşan Yavuz'u görünce Yaman o tarafa yöneldi. Kürşat bardaki taburelerden birine oturmuş,

Yavuz'un bir eli barın üzerinde, yüksek gürültü nedeniyle birbirlerine seslerini duyurmaya çalışarak başlarını öne eğmiş halde konuşuyorlardı. Kürşat göz ucuyla Yaman'ın geldiğini görünce tabureden aşağı kayıp ayaklarının üzerine bastı. Yanındaki Alaz'ın yüzü asık, kaşları çatıktı. Yine ne bulup tartışmış olabileceklerini merak etti ancak Yaman'dan gelecek terslemeyi bildiğinden farkında değilmiş gibi davrandı.

Kürşat'ın gözlerini takip eden Yavuz bedenini dikleştirip başını çevirdiğinde kendilerine yaklaşan çifti gördü. Yaman'ı ilk kez böyle görüyordu. Yanında bir kadınla. Elini bu derece sahiplenircesine sıktığı bir kadınla. Yanındaki kadının duruşu dik, yüzü ciddiydi. Sanki Yaman'a öfkeliymişçesine ters bakışlar atıyordu adama.

Yaman yanlarına yaklaşınca elini Alaz'ın elinden çekmeden boşta kalan elini Yavuz'un omzuna koydu. Başını hafifçe eğerek, "Yavuz, bir ara konuşalım seninle." dedi.

Yavuz başını sallayarak onaylarken göz ucuyla kıza baktı. "Elbette Yaman Bey, ne zaman isterseniz." Kendisine hâkim olamadan bakışları tekrar kıza çevrilmişti. Kız oralı değilmişçesine, umursamaz bakışlarını etrafta gezdiriyordu. Yüzü çok çarpıcıydı. Yavuz elinde olmadan beğeniyle süzdü kızı.

Kız, aniden başını çevirip Kürşat'a çenesiyle işaret ederek yaklaştı sesini duyurmak istercesine.

"Kürşat, şuradan bir içki istesene. Ne olursa olsun, fark etmez. Sert bir şey olsun." Yaman, avucunun içindeki parmakları sıkarken vücudunu kıza bastırdı ileri çıkıp. Yavuz'un beğeni dolu bakışları gözünden kaçmamıştı. Ona ters bir bakış atıp başını Kürşat'a çevirdi ve kaşlarını kaldırdı olumsuz bir şekilde.

Elini kızın beline koyup kolunu, karnına doğru bir yılan misali sürterek dolarken sırtını göğsüne yasladı. Yüksek sesli müziği bahane ederek başını aşağı eğdi ve dudaklarını Alaz'ın kulağına bastırdı.

"Benden başka kimseyle konuşma. Mührü vururum!" dedi uyaran bir tonla.

Alaz ters bakışlarını ona çevirdi. Boynuna iz bırakma teh-

didini umursamamaya çalıştı. Birden beyninin içinde fısıldayan şeytanlara kulak kabarttı. Burası Yaman'ın mekânıydı.

Bir yere girdiği zaman, kimseye hissettirmeden birkaç saniye içinde bakışlarını etrafta gezdirir, ihtiyacı olan tüm bilgileri gözlemleyerek elde ederdi. Şu birkaç dakikalık sürede, umursamaz bakışları etrafta dolanırken birçok gözlemde bulunmuştu. Yavuz'un beğeni dolu bakışları gibi. Çalışanların kirpiklerinin altından Yaman'a ve kendisine bakarken şaşkınlık dolu gözleri gibi. Kürşat'ın aralarındaki gerilimden haberdar olması gibi. İçinden sinsice bir gülümseyiş yüzüne yayılırken dışarıdan ifadesiz bir yüzle Yaman'a bakıyordu.

Birden Yaman'ın kolları arasında dönerek yüz yüze geldi. Ellerini Yaman'ın kravatına uzatırken dudaklarını da aynı onun yaptığı gibi kulağına yapıştırdı.

"O zaman tüm ilgimi tamamen sana vereyim. Önce şu kravattan başlayalım. Ben onu çıkarırken sen de bana bir içki söylersin artık."

Geri çekilip sinsice gülerek kravatı gevşetmeye başladı. Yaman'ın kendi mekânında gösterdiği sarsılmaz ciddiyetine darbe indirmek, belki de şu anda minik de olsa içinde yanan ateşlere serin bir meltem vuracaktı. Kravatı çözerken gömleğin üst düğmesini açmıştı bile.

Yaman umursamaz bir edayla gülümserken iki eli kızın belinden sırtına doğru hareketlendi. Kaşının birini kaldırdı. Alaz'ın bedenini kendi bedenine yaslarken yine başını eğdi.

"Sence bu yaptığını umursar mıyım?" dedi arsızca. Kız kravatı çıkarıp ikinci düğmeyi açarken rahat bir tavırla Kürşat'a dönüp çenesiyle işaret etti.

"Kürşat, söyle locaya getirsinler içkileri. Canın sıkılırsa sen de katıl bize."

"Yok abi. Siz bakın keyfinize. Bir ihtiyacın olursa ben buradayım." diyen Kürşat, bara dönüp talimatları sıralamaya başladı.

Yaman Alaz'ın elini tuttu. Kızın diğer elinde kravatı sallanırken başını alayla iki yana salladı.

"Hadi yürü. Bakalım nasıl eğleniyormuşsun?"

Tek boş olan locaya vardıklarında, Yaman Alaz'ın elini bırakmadan rahat koltuklara oturdu ve kızı da yanına çekti. Oturdukları yerden dans pistini ve mekânın çoğunu görebilecekleri bir manzaraya sahiptiler. Yaman sırtını geniş koltuğun arkasına vererek bir ayağını dizinin üzerine kaldırdı. Alaz solunda, yanında otururken elini geri çekmeye çalışarak yüksek sesli müzikten sesini duyurmak istercesine başını Yaman'a yaklaştırarak konuştu.

"Elimi bıraksan artık!" dedi ters çıkan bir sesle. Diğer elinde hâlâ Yaman'ın kravatı vardı.

Yaman başını ona çevirince yüzlerinin arasında birkaç santimlik mesafe oluştu. Yüzünde müstehzi bir gülümsemeyle kaşlarını olumsuz anlamda havaya kaldırdı. Alaylı bir sesle yumuşak bir tehdit savurdu.

"Rahat dur! Yoksa o elindeki kravatla bağlarım ellerimizi."

Alaz sıkıntıyla derin bir nefes koyuverdi. Gözleri diğer elinde tuttuğu kravata çevrildi. Avucunun içinde yok etmeye çalışırcasına sıktı. Hiçbir itirazı ya da karşı koyması işe yaramıyordu. Gözlerini kaldırıp bıkkın bakışlarını mekânın içinde dolaştırdı. İnsanlar kendilerinden geçmişçesine eğleniyorlardı. Kendisi gergin ve sinirliydi. İnsanları gözlemledi tekrar. Kimsenin kimseyi umursadığı yoktu. Yalnızca bazı gözler onların üzerindeydi. Koca locada sadece ikisi dikkat çekiyordu. Üzerlerindeki dikkatli, meraklı ve araştıran bakışlardan rahatsız oldu. Sıkıntıyla yerinde kıpırdandı.

Yaman yan gözle ona baktı. İnsanların dikkatini çekmekten rahatsız olduğu her haliyle belli oluyordu. Kendini o kadar silik bir karakter olarak görüyordu ki ne kadar dikkat çekici ve hayranlık uyandıran bir görünüşe sahip olduğunun farkında bile değildi. Bir insan nasıl kendisinin bu kadar farkında olmazdı ki? Hayranlık dolu bakışları baştan aşağı kızı süzüyordu. Yüzünün aldığı şeklin farkında değildi. Sanki karşısındaki kız hayatın anlamıymışçasına bir duygu yüklüydü bakışlarında.

Ellerinde tepsiyle iki servis elemanı, locaya yaklaşarak önlerindeki sehpa benzeri alçak masaya içecekleri ve atıştırma-

lıkları yerleştirmeye başladı. Yaman ayağını dizinden indirerek öne doğru kaykıldı ve aldığı bir kadehi Alaz'a uzattı. Kız hiçbir harekette bulunmadan, gözleriyle manidar bir ifadeyle ellerine baktı. Yaman, başını iki yana sallayarak istemeyerek de olsa avucunda tuttuğu eli bıraktı. Alaz ters bir bakış atıp uzattığı içkiyi serbest kalan eliyle aldı. Diğer avucundaki kravatı kucağına koydu.

Yaman başını çevirip kıza baktı. Dudaklarını Alaz'ın kulağına yaklaştırarak konuştu. Sesinde hafif bir sitem vardı.

"Geçen sefer buraya geldiğinde epey eğlenmiştin."

"O zaman yanımda aşina olduğum insanlar vardı. Yalnız değildim."

"Şimdi de yalnız değilsin... Seni tutan ne?"

Alaz bir süre Yaman'ın yüzüne baktı. Geçen sefer Nil'le hiç yorulmamacasına dans etmişlerdi. Esat sürekli onlara eşlik etmişti. Tabii zaman zaman diğerleri de. Arada olan olayları saymazsa gerçekten de çok eğlenmişlerdi. Oysa Yaman'a bakınca hiç de dans eden bir adammış gibi görünmüyordu.

"Nedense senin dans edeceğini hiç düşünemiyorum."

Çenesi yukarı kalkan Yaman'dan sinirli bir gülüş çıktı. Başını iki yana sallayarak cevap verdi.

"Doğru düşünüyorsun. Beni geç. Sen eğlenmene bak."

Alaz elindeki kadehi bir dikişte bitirdi. Boş kadehi alçak masaya koyarken yerinden kalkacakmış gibi bir hamle yaparken karşılık verdi.

"E o zaman ben biraz pistte vakit geçireyim." dedi eğlenmeye hevesli bir yüz ifadesiyle.

Daha yerinden kalkamadan Yaman eliyle bileğine yapıştı ve olduğu yere sabitledi kızı.

"Eğlen derken gözümün önünde eğlen, dedim. Piste gitmek yok. Benim başımı belaya sokma!" dedi dişlerinin arasından.

"Ne yani? Burada sana kucak dansı mı yapacağım tek başıma?"

Yaman'ın gözleri parladı. Dişlerini göstererek sırıttı. Arsız bir sesle konuştu.

"Düşününce çok cazip bir teklif olduğunu kabul etmeliyim... Ama bu kadar insanın önünde, kimsenin sana aç gözlerle bakmasını istemiyorum. O yüzden kucak dansı da yok, locadan dışarı çıkmak da yok. Dans etmek istiyorsan burada edeceksin."

"Tek başıma kendi kendime eğlenemem. Kalsın." dedi Alaz ters ve küskün bir sesle. Kadehini tekrar doldurmak için öne uzanınca Yaman onu engelledi ve kendisi doldurarak kıza uzattı.

"Yavaş iç!" dedi gözleriyle desteklediği uyaran bir sesle.

Alaz, sadece sinirli bir bakış attı cevap vermeden. Yaman alayla yüzüne baktı kızın. Yine başını kıza eğdi ve kulağına dudaklarını yapıştırdı.

"Borcun olsun!"

Alaz kaşlarını kaldırarak soru sorarcasına baktı. Ne borcu olacaktı? İçtiği içkilerin karşılığından mı söz ediyordu? Elindeki kadehi hafifçe yukarı kaldırarak konuştu.

"Bir sonrakine ben ısmarlarım sorun değil."

"Ben ondan söz etmiyorum."

"Ne borcu o zaman?"

"Kucak dansı, dedin ya... Baş başayken ödersin. Borcun olsun." derken Yaman sırıtıyordu.

Alaz gözlerini kısarak ona baktı. Elini hafifçe geri çekti. "Bak elimin tersindesin. Şansını zorlama..."

"Zorlayınca ne olacak?"

"Suratının ortasına yiyeceksin tokadı."

"Senin vurduğun yerde gül biter."

"Iyykk, arabeske bak sen!" dedi Alaz yüzünü buruşturarak. Kadehini masaya geri bıraktı.

Yaman kahkahayla gülmeye başladı. Sesli kahkahaları yavaşlayınca başını kızın boynuna eğdi ve dudaklarını boynuna bastırdı. Alaz, vücuduna yayılan ürpertiyi bastırmaya çalışırken umursamadığını belli etmek istercesine hareketsiz oturuyordu. Gerilen vücudunu gevşetmeye çalıştı ancak Yaman'ın dudaklarından sonra, dilinin teninde bıraktığı ıslak teması hissedince tekrar gerildi. Başını istemsizce yana eğer-

ken yanağı Yaman'ın başına yaslandı.

"Yapma!" dedi dişlerinin arasından sıkıntıyla.

"Tenin öyle güzel ki tadına bakmaktan kendimi alamıyorum." dedi kulağına.

Alaz'ın yine kalp atışları hızlandı. Midesinin içinde bir ateş topu patlamak üzereymiş gibi hissediyordu. Sanki o top bir atom bombası gibi patlayacak ve bedeni infilak edecekmiş gibi bir düşünce geçti karmaşık aklından. Başını tekrar yana eğince şakağı Yaman'ın alnına yaslandı. Gözlerini yumdu birkaç saniye. İçine şimdiye kadar hissetmediği bir korku yayıldı. Bu durumla başa çıkmak her geçen dakika daha da zorlaşıyordu. Adamın bu yakın tavırları hayatı boyunca alışık olmadığı temaslara yol açıyordu. Her durumun üstesinden gelen kendisi, ilk defa böyle bir durumda nasıl karşılık vereceğini bilemiyordu. İçinden bir ses, 'Kendini bırak. Akışına bırak!' derken başka bir ses, 'Kendini kaptırırsan dönüşü olmayan bir yola girersin!' diyordu. O iki sesi ittifaka çağırdı. 'Sadece bu gece?' derken kafasının içindeki bir ses, yalvaran bakışlarla izin alır gibiydi. Diğer sesler sessiz kaldı... Kabul etmiş gibiydiler... Alaz gözlerini tekrar açtı. Kulaklarının içini dolduran yüksek sesli müzik, kafasının içindeki her şeyi parçalara ayırıyordu sanki. Tüm iradesini, mantıklı düşünen hücrelerini, uyarıcı tembihlerde bulunan nöronlarını paramparça etmiş gibiydi.

Başını ağır şekilde çevirerek Yaman'a döndü. Burunları birbirine değerken gözleri birbirine kilitlendi. Yaman'ın kara gözlerinde tek bir ışık bile yoktu. Kapkara bir girdap gibi Alaz'ın koyulaşmış yeşil gözlerini, içine çekercesine bakıyordu.

"Sadece bu gece... Bu gece akışına bırakacağız... Yarından sonra üzerimdeki baskını kaldıracaksın. Bana nefes almam için alan bırakacaksın. Sindirmem için zaman vereceksin. Dengemi bozarsan sen de ben de zararlı çıkarız. Dengemi bozma."

Alaz'ın yarı rica yarı uyarı dolu kelimeleri bir fısıltı gibi çıkarken dudaklarından, Yaman kulaklarına dolan kelime-

leri tartti. Her şeyin onun için çok hızlı geliştiğinin bilincindeydi. O senelerce kendisini ona hazırlamış, onun varlığıyla dolmuşken kızın daha ilk adımlarını attığını biliyordu. Yavaş adımlarla ilerlerse ödülüne kavuşurdu, sabırsız davranırsa hem korkusundan hem inadından onu elinden kaçırabilirdi. Nahif bir gülümsemeyle yüzü gevşerken güven veren, yumuşak bakışlarını Alaz'ın beklentiyle bakan gözlerine dikerek kabul edercesine usulca, göz kapaklarını indirip kaldırdı. Kızın rahatlayarak aldığı nefesle omuzları inip kalktı.

Alaz yavaşça uzanarak dudaklarını Yaman'ın kirli sakalların kapladığı yanağına bastırdı. Hassas dudaklarının altında hissettiği minik iğne uçları, hoşuna giden tuhaf bir his uyandırdı. Dudaklarını geri çekerken ciddi bir sesle nasihat verir gibi, "Heh bak, böyle ol, canımı ye." dedi.

Yaman, duyduğu kelimelerle kendisine hâkim olamadan bir kahkaha patlattı. Daha kızın yanağında hissettiği dudaklarının hazzını içine çekememişken kulağına çarpan kelimelerle kendine hâkim olamamıştı. Gözleri ışıl ışıl parlarken Alaz'a baktı.

"Fren yok o zaman bu gece."

"Yok!" dedi Alaz çenesini kaldırarak gözlerini kaçırmadan.

"Bana var mı?" diye sordu Yaman, tek kaşını kaldırarak ışıltılı ve beklenti dolu bakışlarını geri çekmeden.

Alaz, bir çocukla konuşur gibi başını aşağı yukarı sallarken, "Sana var. Senin ayarın yok... Freni patlamış tır gibisin." dedi çocuksu bir masumlukla ona bakarken.

Yaman'ın şaşkınlıkla yukarı kalkan kaşları, neredeyse saçlarının başladığı sınıra kadar çıkmıştı. Yine de pes etmedi.

"Haksızlık ediyorsun ama. Yaparım ben ayar."

Alaz gözlerini kısarak başını iki yana salladı. "Nedense hiç inandırıcı gelmiyor."

"Ne yani? Şimdi, bu gece akışına bırakıyoruz derken sana her şey serbest, bana fren mi?"

"Kabul ettin! Ben üzerimde baskı olmadan, içimden geldiği gibi davranacağım, sen de uslu çocuk olacaksın." dedi

Alaz çenesini havaya dikerek,

"Şu uslu çocuktan kastın ne tam olarak?" diye şüpheyle sordu Yaman. Ardından tehdit dolu bakışları kısıldı. "Sen içinden geldiği gibi davranacaksın, derken benim yanımdayken rahatlayacaksın anlamıştım ben. Kalkıp piste falan gitmeye kalkarsan... Yok öyle bir şey!" dedi çenesini kaldırarak.

Alaz omuzlarını silkti. "Tamam, piste gitmek yok. O kadar aptal değilim." Bedenini yan döndürerek bir bacağını yukarı doğru çekti geniş koltukta. Elbisenin eteği dizinin yukarısına çıkıp bacağını açıkta bıraksa da umursamadı. Kolunun birini koltuğun sırtına kaldırdı. "Ben rahat olacağım, sen de frene basılı süreceksin."

Yaman'ın bakışları Alaz'ın açılan bacağına indi. Eli yavaşça uzanarak elbisenin eteğini kavradı ve aşağıya doğru kapatmak istercesine çekti.

"Şu bacaklarını herkese sergilemesen!" dedi dişlerinin arasından.

Alaz şaşkın bakışlarını aşağı indirdi. Etek, dizinin sadece birkaç parmak üstündeydi. Umursamazcasına omuz silkti. Bir yeri açılmamıştı ki.

"İçinden geldiği gibi rahat ol dediysem oranı buranı aç demedim." dedi Yaman ters ters hâlâ eteği aşağı çekiştirmeye çalışırken.

"Çekiştirip durma eteğimi. Bir yerimi açmış değilim." dedi Alaz elini uzatıp Yaman'ın elini geri itmeye çalışarak.

Yaman, elini geri çekerken yana doğru hareketlenip bedenini Alaz'a bastırdı. Dip dibe oturunca kızın önünü kapatacakmışçasına bacağını Alaz'ın bacağına yasladı. Sanki birileri bacaklarına bakıyor mu diye, araştırırcasına gözlerini kaldırıp etrafa baktı.

"Heh, iyice sapıttın sen!" dedi Alaz protesto yüklü bir ifadeyle. "Kimsenin derdi yok, benim bacaklarıma bakacaklar. Sen şu etrafına baksana. Burada en kapalı benim giysim."

"Geçen sefer yarı çıplak geldiğini unutmadım!" dedi Yaman sert bakışlarını hızla ona çevirip.

"Burası kulüp. Normal öyle giysiler." derken Alaz'ın sesi

umursamazdı. Bedenini ileri iterek kadehine uzanmaya çalışırken Yaman, göğsünün üstüne kolunu uzatıp engelledi.

"Ben veririm. Eğilme, asabımı bozma. Göğüslerini ortaya dökmeye mi çalışıyorsun?"

Yaman kadehlere uzanırken Alaz sıkıntıyla başını kaldırıp derin bir nefesi yukarı üfledi.

"Adam neyin kafasını yaşıyor acaba?" diye söylendi. "Hem böyle bir kulüp işlet hem oramı buramı çekiştir? Yanmış, beyni yanmış. Çelişkiler silsilesi."

"Kulüp işletiyorum diye, sadece bana ait olanları başkalarıyla paylaşacak değilim." diye dik dik karşılık veren Yaman, elindeki kadehi Alaz'a uzattı.

Alaz kadehi alıp dudaklarına götürdü. Bir yudum içtikten sonra Yaman'a baktı. Diğeri ters bakan gözlerini ondan ayırmamıştı.

"Sen niye bu kadar saplantılısın?" dedi Alaz merakla bakarak.

Yaman omuz silkti. "Sevmiyorum bana ait şeyleri başkalarıyla paylaşmayı."

Alaz gözlerini devirdi. Adamın hâlâ kendisine ait olduğunu belirten bu inatçı tavrını anlamıyordu. Sözlerinin ardından gözlerini ileri dikmiş etrafa bakan Yaman'a, düşünceli bakışlarla baktı. Yine arkasına yaslanmış, ayağını dizine dayamıştı. Kırılan dizi Alaz'ın bacaklarının üzerindeydi. Kendince kızın bacaklarını kamufle diyordu. Alaz, içinden gelen bir cesaretle biraz daha öne çıkıp Yaman'a doğru iyice yaklaştı. Sağ kolu koltuğun arkasında dururken sol elindeki bardağı Yaman'ın dizinin üzerine yasladı.

Yaman yan gözle ona baktı. Kendi isteğiyle böyle yanaşmasını seviyordu. Tepki vermeden oturmaya devam etti. Bir yandan içkisini yudumluyor, bir yandan etrafta gözlerini gezdiriyordu. Kulağının içine doğru üfleyen nefesle bedeninden bir ürperti geçti. Alaz kulağının içinde doğru konuşuyordu.

"Ben kimseye ait değilim. Bence bu saplantılı tavrına son vermelisin."

Birkaç dakika Yaman'dan bir tepki gelmeyince Alaz duymadığından şüphe ederek adamın ifadesiz yüzüne baktı. Sözlerini tekrarlamak için yeniden dudaklarını kulağına yanaştıracakken Yaman yavaşça ona döndü. Yine yüzlerinin arasında birkaç santim boşluk varken birbirlerine baktılar. Yaman, yoğun ve derin bakışlarını ona dikerek baktı. Dudakları kımıldadı hafifçe.

"Sen bana aitsin. Doğmadan bana aittin. Ölene kadar bana ait olacaksın. Hatta ikimiz de öldükten sonra yine bana ait olacaksın. Bence sen, bunu kabul etmeye başla."

Alaz gözlerini açarak ona baktı. Başını hafifçe geri çekti. Yaman hâlâ yoğun bakışlarını ona dikmiş ifadesiz bir yüzle kendisine bakıyordu. Adamın tek bir adım dahi geri atmaya niyeti yok gibiydi. Öyle inanarak, öyle kendinden emin çıkıyordu ki kelimeler dudaklarından, kim gelirse gelsin, kim ne söylerse söylesin başka türlüsü mümkün değilmiş gibiydi yüz ifadesi. Kararlı, geri dönülmez, hiçbir gücün karşı koyamayacağını bilircesine azimliydi bakışları.

Alaz, göz bebeklerinin dahi içine dolan hüzünle ona baktı. Bu inanmışlığın yıkıldığı anın resmi gözlerinin önüne geldi. Paramparça olan bir Yaman resmi, içine dokundu. Kalbinde devasa bir sızı hissetti. İnsan, hayatının en büyük hayal kırıklığını yaşarken nasıl olabilirdi, tahmin edebiliyordu. Bu adanmış ifade yerle bir olacaktı. Bunun da sorumlusu kendisi olacaktı. Yüreği kocaman olan bir adamı paramparça edecek, o yüreği çürümüş bir halde avuçlarına bırakacaktı. O gün geldiğinde, bu kocaman adam belki de ufacık parçalara bölünüp toz haline gelmek, yok olmak isteyecekti. Bütün bir ömrü bu inanca harcamış bir adamın başka türlüsünü yapması mümkün değilmiş gibi görünüyordu. Şu an hayatının merkezi kabul ettiği varlık, bir gün gelecek felâketi olacaktı.

7. BÖLÜM

Alaz birbiri ardına içtiği içkilerin etkisiyle, gece boyunca gevşeyerek kendini içine hapsettiği duvarları tek tek indirdi. Hayat öyle yorucu geçmişti ki onun için, belki de ömründe ilk defa üzerine serilmiş olan o kefen ağırlığındaki yükten kurtulmak isteği bu denli göz kamaştırıcı geliyordu. Gözlerinin en ücra köşelerini dahi görmek istercesine bakan bir adamın derin ve yoğun bakışları altında, ruhunun hafiflediğini hissediyordu. Bazı anlar oluyordu ki adam sanki ruhunun en karanlık köşelerinde gizlediği sırrını görüyor ve hatta o suça ortaklık ediyor gibi hissediyordu.

Bütün gece, bazen hiç konuşmadan birbirlerine bakmışlar ve kelimelere dökemedikleri konuşmaları yapmışlardı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Alaz yerinde duramayan bir çocuk gibiydi. Dans etmek istiyor ancak sadece ikisinin oturduğu locada, herkesin dikkatini çekecek şekilde ayağa kalkıp bir türlü içinden geldiği gibi gözlerini kapatarak sallanmayı göze alamıyordu. İstekli ve yalvaran bakışlarını Yaman'a çevirdi.

"Dans edelim?"

Yaman gülümseyerek ona bakarken kaşlarını kaldırdı olumsuz anlamda.

"Sen istiyorsan dans et." derken gözleriyle sadece kendi önünü işaret etmişti.

"Ama burada herkes bakar, pistteki kalabalıkta kimse kimseyi fark etmez." dedi Alaz asık bir suratla.

"Kimsenin bakmasını istemiyorsan mekânı boşaltırım."

dedi Yaman umursamaz bir edayla.

"Saçmalama! Mekân kapatan barzolara mı heveslendin?" dedi Alaz azarlayan bir ifadeyle. Gözleri dehşetle açılmıştı.

Yaman kahkaha attı. Tek kaşını kaldırıp gülerken başını yana eğdi. "Barzo? Sen bu kelimeleri nereden öğreniyorsun?" dedi dudaklarını Alaz'ın şakağına bastırarak.

Hâlâ dip dibe oturuyorlardı. Bir milim bile uzaklaşmasına izin vermemişti Yaman. Bedenine değen beden, tüm hücrelerine yeniden yaşam aşılıyor gibiydi. Uzaklığına tahammülü yoktu.

"Ohoo. Ben de daha ne kelimeler var."

Yaman dudaklarını şakağından aşağı kaydırarak yanağına indirdi. "Bilmez miyim?" dedi iç gıcıklayan bir sesle, Alaz'ın kulağının içine doğru üfleyerek.

Alaz ürpererek boynunu içeri çekti. "Yapma şöyle!" dedi kızgın çıkmasına çalıştığı bir sesle.

"Ne yapmayayım?" derken Yaman gülümsüyordu. Dişlerinin arasına kulak memesini alıp hafifçe dişledi.

Alaz tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Başını istemsizce yana yatırırken boynunu içeri çekmeye çalıştı tekrar. Yanağına, Yaman'ın sakallı yanağı batarken inledi.

"Freni patlattın yine." dedi sitemli bir sesle.

"Yoo, bu gayet ayarlı hali. Ayağım hâlâ frende. Boşa alsam sen bile beni durduramazsın."

"Dans etmek istiyorum"

"Seni durduran yok."

"Pistte etmek istiyorum. Burada tek başıma dans edemem."

"Pist yok Alaz!" dedi Yaman başını hafif geri çekip ciddi gözlerle ona bakarken.

"Tamam, sen dans etmiyorsun, anladık. Beni tek göndermiyorsun, onu da anladık. Bari Kürşat eşlik etsin?" dedi kirpiklerinin arasından yukarı kaldırdığı gözlerini masumca açarak.

Yaman, onun yalvaran gözlerine bakarken iradesinin son kırıntılarını kullanıyordu. Alaz üsteledi.

"On dakika?"

Yaman geri yaslanıp derin bir nefesi dudaklarının arasından üfleyerek koyuverdi. Yan gözle, hâlâ kendisine yalvaran bakışlar atan Alaz'a baktı. Cebinden telefonunu çıkarıp Kürşat'ı çağıran bir mesaj attı cevap vermeden. Yaman sıkıntılı bakışlarını piste çevirdi. Kalabalık neredeyse birbirine yapışmış bedenlerden oluşuyordu. Alaz'ı o kalabalığın içinde, başkalarının ona dokunabileceği ihtimali yüksek olan bir insan topluluğunda düşününce kalbinde bir sıkışma hissetti. Şu an herkesi buradan defetmek ve mekânı tamamen Alaz'a bırakmak istiyordu ancak bunu yaptığı anda kızın durmayıp gitmek isteyeceğini de biliyordu. Kendi kendine içinden lanetler ederek düştüğü durumla başa çıkmaya çalışırken Kürşat yanlarına yanaştı. Alaz'ın yüzü aydınlanmıştı. Onun yüzündeki sevinç ifadesini görünce içi burkuldu ama yüreğindeki sıkışmayı yok edemedi. Eliyle Kürşat'a yaklaşmasını işaret etti. Kürşat kulağını ona yaklaştırınca, "Alaz pistte dans etmek istiyor. Eşlik et ama tek bir kişi dokunursa..." diye uyaran bir şekilde işaret parmağını kaldırdı cümlesini bitirmeden.

Kürşat şaşkınlıkla başını piste çevirdi önce, sonra başını tekrar Yaman'a döndürdü.

"Abi, dalga mı geçiyorsun? Bu pistte bu mümkün mü?"

"Kürşat! Ben anlamam! Eşlik et! Tek bir kişi saçının teline dokunmayacak!" dedi inatçı ve sert bir sesle.

"E sen dans etseydin o zaman abi?" dedi Kürşat parlak bir fikir vermiş gibi bakarak.

"Ulan, sen benim ne zaman dans ettiğimi gördün?"

"Hiç görmedim de abi, bu dediğin şu anda Beşiktaş'ın 3. Ligdeki bir takıma yenilmesi kadar imkânsız bir şey."

"Beşiktaş'la ne alakası var lan?" derken Yaman, anlamadığı bir ifadeyle Kürşat'a baktı çatık kaşlarla.

"Daha makul anlatacak bir şey bulamadım abi." dedi Kürşat omuzlarını silkerek masum bir yüzle.

Yaman, ağzının içinde kendi kendine mırıldanırken yan gözle hevesli gözlerle kendisini ve Kürşat'ı izleyen Alaz'a

baktı. Gözleri tekrar piste çevrildi. Kürşat haklıydı. Sürekli hareket halinde dalgalanan kalabalığa tekrar bakınca istediğinin olmayacağını biliyordu. Alaz hâlâ onay bekleyen gözlerini ona dikmiş, yüzünde çocuksu bir gülümsemeyle ona bakmaya devam ediyordu.

Sinirle yerinden kalktı. Kocaman eliyle Alaz'ın bileğine yapışarak yerinden kaldırdı. Bakışlarını Kürşat'a döndürerek bitmiş olan içki şişesini işaret etti.

"Söyle yenisini getirsinler. On dakika sonra dönüyoruz."

Alaz, zafer dolu bir gülümsemenin aydınlattığı yüzle Kürşat'a baktı. Yerinde zıpladı.

"Sen de gelsene Kürşat." dedi sevinçle.

"Yok Alaz. Ben almayayım. Sen keyfine bak."

Yaman, Alaz'ı arkasından çekiştirerek piste doğru adımlarken kendi kendine küfrediyordu.

"Asla hayır diyemiyorsun ona. Her dediğine evet de. Sikeyim senin iradeni Yaman!"

Pistteki kalabalığın içine girmeye başladıklarında, Yaman Alaz'ı çekerek önüne aldı ve kollarının arasına hapsederek adımladı. Dudaklarını kulağına yapıştırdı konuşurken.

"Bunu bana yaptırdığına inanamıyorum... Çıkmayacaksın kollarımın arasından! Biri dokunursa bir yerine, yemin ediyorum sıkarım alnına!"

Alaz, geldikleri pistin ortasında Yaman'ın kollarının arasında dönerek yüz yüze gelmelerini sağladı. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Kollarını Yaman'ın boynuna sararken o hareketsizce karşısında dikiliyor, kendisi sürekli hareket halinde kalçalarını sallıyordu. Hareketli müzikle yerinde zıplarken Yaman'ın hareketsiz duruşu garip görünse de aldırmadan gözlerini kapadı. Bedenini Yaman'a yaslarken vücudu gevşemiş, sürekli bir salınım halindeydi.

Yaman, kollarının arasında kıpır kıpır hareket eden kıza bakışlarını indirdi. Etrafında sürekli birileri onlara çarparken o, sıkı sıkıya kollarının arasına aldığı kızı herkesten uzak tutarak eğlenmesini izliyordu. Gözlerini kapamış, yüzüne yerleşmiş olan keyifli bir gülümsemeyle müziğin ritmine uy-

gun olarak dans ediyordu. Yüzünde istemsiz bir gülümseme oluştu Yaman'ın. Kollarının baskısını artırarak Alaz'ı bedenine bastırdı. Belki de bu dans, o kadar da kötü bir fikir değildi. Alaz birden kollarının arasında dönerek sırtını göğsüne yasladı. Kalçaları sürekli hareket ederken bedeninde iradesi dışında kıpırtılar oluşmaya başladı. Kollarını kızın karnına sarıp başını eğdi kulağına doğru.

"Bu şekilde dans etmeye devam edersen, sürekli ayağımın altında tutmaya çalıştığım şu fren patlayabilir, haberin olsun."

Alaz kulağının içine akan kelimelerin ardından gülümsemesine hâkim olamadı. Tekrar yüzünü Yaman'a çevirdi. Hayatında ilk defa flört ederken bunun bu derece keyifli ve baştan çıkarıcı bir şey olabileceğini hiç düşünmediğini fark etti. İlk defa şımardığını hissediyordu. Şımarık bir çocuğun nasıl olabileceğini iliklerine kadar hissediyordu. Karşısındaki adam onu şımartmak için kendi sınırlarını aşıyordu. Sırf başkası dokunmasın diye, hareket etmese dahi dans etmek için bu kalabalığın içine girmeyi göze almıştı. İçinde daha önce varlığından dahi haberdar olmadığı bir kadın vardı şu an. Şuh, cüretkâr, şımarık, sadece kendi isteklerini yaptırmak isteyen, bencil bir kadın dürtüyordu duvarlarını.

"O ayak o frende kalacak!" dedi sırıtarak uyaran bir sesle.

"O kedi buraya gelecek!" dedi Yaman da sırıtarak. "Pis sarhoş!" diye ekledi keyifli bir sesle.

Alaz kıkırdayarak güldü. Kollarını daha da kaldırarak ellerini Yaman'ın ensesinde birleştirdi. Bedenini Yaman'a iyice yasladı. Parmaklarının ucunda yükselerek dudaklarını Yaman'ın kulağına yaklaştırdı.

"Daha olmadım. Hâlâ ayaklarımın üstündeyim. Olursam taşırsın."

"Taşırım" dedi Yaman başını sallayarak. Yumuşak bakışları Alaz'ın gözlerindeydi. Yoğun bakışların altında Alaz'ın hareketleri yavaşladı. Hafif hafif hareket ederken ensesinde kilitlediği ellerini gevşeterek, parmaklarının ucuyla Yaman'ın ensesine dokundu. Yaman'ın gözlerinden bir ışık

geçti. İkisi de birbirlerine yine kilitlenmiş gibi bakıyordu. Alaz, ne yaptığını dahi fark etmeden yine parmak uçlarında yükselip burnunu Yaman'ın boynuna yaklaştırdı. Diğeri, kızın yükselme çabasına rağmen eğilmemiş, dimdik ayakta duruyordu. Alaz, tam Yaman'ın kulağının altına burnunu yaslayıp gözlerini kapatarak derin bir nefes çekti. Yaman'ın bedeni gerildi. Gözleri kapandı birkaç saniye. Vücudundan bir titreme geçti. Alaz, adamın üzerindeki etkisine şaşırarak gözlerini açtı. Başını hafifçe geri çekerek gözlerine baktı tekrar. Zorlukla yutkundu.

"Kokun çok güzel... Tanıdık bir şey ama çıkaramadım. Hangi parfümü kullanıyorsun?" dedi Yaman'ın gözlerine derin bir şekilde bakarken.

Yaman bir süre cevap vermeden alev almış gözlerle ona baktı. Nihayet dudakları aralandı. Ellerinin birini sırtına, diğerini kalçasına bastırarak bedenlerini birbirine yapıştırırken cevap verdi.

"Ben parfüm kullanmam." derken sesi boğuktu. Dudaklarının arasından mırıltıyı andıran bir sesle konuşurken gözlerinde dans eden alevlere, Alaz hipnotize olmuş gibi bakıyordu.

"Sanırım fren balataları yandı." diyen Yaman, Alaz'ın sırtındaki elini yukarı kaydırarak ensesine çıkardı ve başını eğerek birden kızın dudaklarına kapandı.

Ağzının içine kızın ağzını hapsetti. Dilinin altında dudaklarını hissederken ağzını hareket ettirdi, alt dudağını dudaklarının arasına alarak emmeye başladı. Hırsla üst dudağına geçti ve dişlerini hafifçe geçirdi. Alaz inlerken tekrar alt dudağına geçiş yaptı ve dilini kızın ağzının içine soktu. Alaz'ın, diline vuran dilin temasıyla tüm bedeni titredi. Titreyen dizlerinin kendisini taşıyamayacağını düşündüğü anda, düşmekten korkarak kollarını Yaman'ın ensesine daha bir güçle sardı. Yaman kollarının arasında sımsıkı sardığı kızı hoyratça öperken etrafındaki kimseyi umursamıyordu.

Alaz kendisine hiçbir engel koymadan aynı hırsla karşılık verdi. Bu içinden çıkan kimdi, ne yapıyordu hiçbir fikri yoktu

ancak tamamen içinden gelen dürtülerle hareket ediyordu. Şu anda aşinası olduğu, bildiği, tanıdığı Alaz yoktu. Başka biri bedenini ele geçirmiş gibi hissediyordu. Engel olamadığı, durduramadığı bir başka gücün etkisinde kalmışçasına, olması gereken buymuşçasına aynı şiddet ve şehvetle karşılık veriyordu karşısındaki adama. Sanki nefes alması kadar doğal ve olağan bir şeymiş gibi hissediyordu onunla öpüşmeyi. Yaman'ın şehvetine karşılık aynı hırsla cevap verirken dişlerini Yaman'ın alt dudağına geçirdi. Yaman hırlayarak karşılık verdi. Dilini dişlerinde, ağzının içinde gözü dönmüşçesine dolaştırırken dudaklarının baskısını artırdı. Alaz kendini bile şaşırtan şeyi yaptı ve dilini Yaman'ın ağzının içine soktu. Yaman tekrar hırlarken kızın kalçasında tuttuğu eliyle Alaz'ın bedenini sertliğine bastırdı. Ağzının içindeki dili emdi. Alaz içinde patlayan duygularla sarsıldığını hissetti. Bedeninin içinde bir zelzele oluyordu sanki. Aşağı doğru çekildiğini sandı. Bacakları bedenini taşımıyordu artık.

Yaman kollarının arasındaki kızın tükendiğini hissedebiliyordu. İncecik bedeni kollarının arasında titriyor, bacaklarının onu taşımadığını hissediyordu. Kollarının baskısını artırırken dudaklarını hafifçe geri çekti.

"Korkma! Asla düşmene izin vermem." diye mırıldandı alnını Alaz'ın alnına yaslarken. Alaz titreyen vücudunu tamamen Yaman'a bırakmıştı. Yaman, kollarının arasındaki kızı sararken Alaz ayaklarının yerle temasının kesildiğini fark etti. Yaman dudaklarını alnına bastırdı. İkisi de nefes nefeseydi.

"Ben seni hiç bırakmam. Sakın korkma." diyen sesi boğuktu. Yüzünde bir gülümseme oluştu. "Bundan sonra ne zaman istersen seninle dans ederim." dedi gülümsediği belli olan bir tonla.

Alaz kendisine hâkim olamadan kıkırdadı. Yaman mümkünmüş gibi kollarının arasındaki kızı daha sıkı kavradı. Başını eğip boynunu öptü.

"Beni cennetinden kovma." dedi yalvaran bir sesle.

"Belki de cehennemdir o." dedi Alaz zorlukla çıkan bir sesle.

"Ben senin cehenneminde yanmaya da raziyım. Sen yanımda ol, bana o da yeter."

Alaz başını kaldırıp gözlerine bakmak istercesine hafifçe geri çekti kafasını. Sorgulayıcı bakışlarla Yaman'ın duru, ışıltılı kara gözlerine baktı. Bakışları, hızlı şekilde iki göz arasında gidip gelirken sanki aradığı soruları o kara kuyularda bulabilecekmişçesine, araştırıcı bir şekilde bakıyordu ciddi bir yüz ifadesiyle. Yaman gözlerini dahi kırpmadan bakışlarını karşıladı. Ortamdaki sürekli yanan sönen ışıklar, yüksek sesli müzik, sanki hepsi yok olmuş gibiydi. Hâlâ ayakları yere temas etmeden Yaman'ın bedenine yaslı bir şekilde, kollarının arasında duruyordu. Sanki hep oradaydı ve bundan sonra da hep orada kalacakmış gibi.

Sormak istediği, konuşmak istediği o kadar çok şey vardı ki ancak etraflarında sürekli onlara çarpan bedenler ve yüksek sesli müzik, kafasındaki sorulara cevap bulmasını engeller düzeydeydi. O, Yaman'ın kolları arasında güvenli bir şekilde dururken Yaman'ın bedeni, kendisine çarpan insanlar nedeniyle arada sarsılıyor fakat o, bunun farkında değilmişçesine sadece Alaz'ın gözlerinin içine bakıyordu.

"Oturalım mı artık?" diye zorlukla soran Alaz'a, sadece başını hafifçe sallayarak cevap verdi.

Bedenini çevirip kalabalıktan uzaklaşmak için hareket etmeye başladığında Alaz gülümseyerek ona baktı.

"İndirebilirsin beni. Yürüyebilirim."

"Şu lanet kalabalıktan çıkana kadar kollarını boynumdan indirme sakın."

Uysal bir ifadeyle, "Peki." dedikten sonra, başını yine Yaman'ın boynuna gömdü, gözlerini kapadı. Bedeni garip bir hafiflik içindeydi. Bunun Yaman'ın kendisini taşıyor olmasından mı yoksa içindeki hislerden dolayı mı olduğunu çözümleyemedi. Kafası içtiği içkiler nedeniyle hafif dumanlıydı ancak emin olduğu tek şey, biraz evvel gerçekleşen öpücük tüm içkilerden daha etkiliydi. Öyle bir öpücük bir şişe içki-

den daha çabuk ve güzel kafa yaptırıyordu. Düşündüğü şeylerden dolayı istemsizce yine kıkırdadı. Yaman, kalabalıktan çıkmaya çalışırken kolları arasında kıkırdayan kız nedeniyle gülümsedi.

"Sarhoş mu oldu benim prensesim?" dedi Alaz'ın kulağına.

"İçkiden değil." diye karşılık verdi Alaz utançtan yüzü kızarsa da dürüstçe.

Yaman kalp atışlarının göğüs kafesini kıracakmışçasına gümbürdediğini hissetti. Kollarının arasındaki kızı daha sıkı kavradı. Locanın önüne gelince istemeyerek de olsa yavaşça kollarını gevşetti ve Alaz'ın ayaklarının yere değmesini sağladı. Başını eğerek boynuna dudaklarını bastırdı. Alaz, ensesine bağladığı ellerini yavaşça gevşetirken boynundaki dudakların hazzıyla gözlerini yumdu. Birkaç saniye öylece kaldılar. Nihayet Yaman başını kaldırırken elini, Alaz'ın omuzundan kolu boyunca aşağı kaydırarak elini kavradı. Hiçbir şey söylemeden birbirlerinin gözlerine baktılar. Yaman yavaşça bedenini çevirerek ileri adım atarken peşinden Alaz'ı da çekerek, daha evvel oturdukları koltuklara sürükledi kızı.

Alaz tekrar yerine otururken boş gözlerle etrafa baktı. Sersemlemiş gibiydi. Önündeki dolu kadehe gözü ilişince sanki üzerindeki sersemliği atmasına çare olacakmış gibi uzanarak kadehi aldı ve bir dikişte kadehi boşalttı.

Yaman, hiçbir şey demeden ters bir bakış attı Alaz'a. Alaz üzerindeki bakışları fark edince umursamadan omuz silkti. Birkaç dakika boyunca ikisi de ses çıkarmadan, oturdukları yerde birbirleri hariç her yere baktılar. Neden sonra Yaman, sesten ve kalabalıktan sıkılmışçasına başını eğdi.

"Hadi ofise çıkalım. Seni Yavuz'la tanıştıracağım. Bu müzik kafamı şişirdi zaten." dedi ayağa kalkarak.

Bara yanaştıklarında Yavuz ve Kürşat'ı gördüler. Yaman, "Yavuz, yukarı gel bizimle." dedi sadece.

Ofise girince Yaman, Alaz'ın elini bırakmadan içeri giren Yavuz'a döndü. Kapı kapanır kapanmaz dışarıdaki müzik

sesi kesilmişti. Yaman boşta kalan eliyle alnını sıvazladı.

"Bu müziğe bu kadar saat nasıl dayanıyorlar, anlamıyorum." diye mırıldandı başını sallarken.

Alaz alayla ona baktı. "Hem müzikten şikâyet edip hem bu işi mi yapıyorsun?"

"Bu işi yapıyor olmam bu gürültüden hoşlanıyorum anlamına gelmez."

Alaz dudaklarını büzüp başını salladı ağır ağır. Karşılarında dikili duran Yavuz'un gözleri, ikisi arasında mekik dokuyordu. Kızı gözü bir yerden ısırıyor ancak çıkaramıyordu. Daha önce görmüş olmalıydı fakat şu anda tam olarak nerede gördüğünü hatırlayamıyordu. Yaman gözlerini Yavuz'a çevirince dikkatli bakışlarla Alaz'ı süzdüğünü gördü. Neden öyle baktığını tahmin edebiliyordu ancak yine de bu şekilde bakması rahatsız etti. Boğazını temizleyerek Yavuz'un dikkatini üzerine çekti.

"Yavuz, seni mekânın asıl sahibiyle tanıştırayım." dediği anda Yavuz'un şaşkınlıkla kaşları kalktı. O sırada Alaz gözlerini devirerek mırıldandı.

"Yok öyle bir şey."

Yaman uyarıcı bakışlarını ona bir saniyeliğine fırlatıp tekrar Yavuz'a döndü.

"Alaz Yamandağlı..."

Alaz, öne bir adım atıp elini uzatacakken Yaman avucunun içindeki baskıyı arttırıp geri çekti Alaz'ı. Tokalaşmaya lüzum görmüyordu. Nezaket kuralları dahilinde dahi Alaz'a kimsenin dokunmasını istemiyordu. Yavuz, Yaman'ın tepkisini fark edince elini kaldırmadı, sadece başını aşağı hafifçe eğerek selâm verdi.

"Memnum oldum." dedikten sonra soru dolu gözlerini Yaman'a çevirdi.

Yaman o sırada Alaz'a başını çevirip, "Yavuz Soydan. Mekânın işletmecisi." dedi.

"Ben de memnun oldum." dedi Alaz düz bir sesle.

Yaman bakışlarını tekrar Yavuz'a dikerek konuşmaya başladı.

"Biliyorsun, haftaya mekânın adı değişiyor. Asıl adını alacak artık. Alaz, buranın her şeyinden sorumlu bundan sonra. Burayla ilgili tüm kararları o verecek. Bir süre daha ben dahil olacağım o alışana kadar, sonrasında her şey onun istediği gibi olacak. Sen de raporlarını ona vereceksin."

Yavuz onaylayarak başını salladı. O sırada Alaz kabul etmezcesine başını iki yana sallıyordu. Şu an tartışmayı da faydasız görüyordu. Adam yine burnunun dikine gitmeye başlamıştı ve ne kadar tartışırsa tartışsın, geri adım atacak gibi görünmüyordu. Umursamadan gözlerini etrafta dolaştırdı sıkılmış gibi.

Yavuz ikisi arasındaki garip tutuma baktı. Bir an gülmekle gülmemek arasında gidip geldi. Dudaklarını sıktı kendini tutmaya çalışarak. Yaman'ın önünde kimse duramazdı ve burası ile ilgili aldığı kararları da sonuna kadar uygulayacağı belliydi. Kızın adını tekrar düşününce sanki kafasının içinde ampul yanmış gibi gözleri irileşti.

"Alaz Yamandağlı?" diye tekrarladı. Şaşkınlıkla devam etti. "Yaman Alaz?"

Yaman hafifçe gülümseyerek başını sallayarak göz kırptı. "Uzun hikâye. Bir ara anlatırım."

Yavuz onaylar gibi başını sallarken sanki taşlar kafasında oturmuş gibi mırıldandı.

"Siz bu mekânının adını soyadınızdan dolayı 'Alaz' koymayacaktınız?"

Yaman, tekrar kafasını salladı takdir dolu gözlerle ona bakarken. Yavuz akıllı adamdı. Neden olduğunu anlıyordu.

"Hazır buradayken sen bu haftaki raporları ver şimdi, sonra konuşuruz ayrıntılı bir şekilde." diyen Yaman, Alaz'a döndü. "Sen istersen biraz otur, dinlen. Biz de Yavuz'la şu işleri halledelim, sonra çıkarız."

Alaz başını sallarken elleri ayrıldı. Kanepeye doğru hareketlenirken aklına gelen soruyla başını çevirdi geriye.

"Nereye gideceğiz?"

Gece nereye gideceklerini konuşmamışlardı.

"Sen nereye gitmek istiyorsun?"

"Ağrılı'ya beni bırakacağını söyledim."

"Tamam, o zaman. Ben de babamı arar, haber veririm gece orada kalacağımızı."

Alaz, başını sallayarak adımlarına devam ederken gözü ilerideki içkilere takıldı. Ağır adımlarla ilerleyerek bir kadeh alıp doldurmaya başladı. Yaman ve Yavuz, o sırada masanın önündeki koltuklara karşılıklı oturmuşlardı. Yavuz'un arkası Alaz'a dönüktü, Yaman bakışlarıyla kızın hareketlerini takip ediyordu. O sırada Yavuz, iç cebinden defterini çıkarırken Yaman, Alaz'a seslendi.

"Bu gece yeteri kadar içmedin mi?"

Alaz başını geri çevirip cevap verdi. "Bu yolluk." dedi sırıtarak.

Yaman cevap vermeden başını iki yana salladı. Gözlerinde yine ışıklar yanıp sönüyordu. Dudağının ucu minicik bir kıvrımla kalkmıştı. Alaz elindeki kadehle kanepeye otururken onu izliyordu. Yavuz konuşmaya başlayınca dikkatini tekrar karşısındaki adama verdi.

Alaz, sırtını kanepeye yaslayıp bir yandan içkisini yudumlarken bir yandan konuşulanları dinliyordu. Yavuz o hafta olanları anlatırken bir sonraki hafta için gelen büyük birkaç rezervasyondan söz ediyordu. İki büyük firmanın yapacağı parti için hazırlıkları konuştular.

Alaz onları dinlerken elindeki kadehi bitirdi. Boş kadehi önündeki sehpaya koydu. Bacaklarını yukarı toplayıp başını kanepenin koluna yasladı ve sırtını kanepenin arkasına vererek uzandı. Gözleri yorgunluktan kapanıyordu. O anda aklından, uyuyakalırsa bağırarak uyanabileceği korkusu geçti. Yüreği bir anda korkuyla sıkıştı ancak bakışları ileride Yavuz'la konuşan Yaman'a takılınca içine bir sakinlik çöktü. O buradayken bağırmazdı. Neden bağırmazdı? Bilemiyordu ancak yüreğinin derinliklerinde bir yerde, onun yanındayken kâbus görmeyeceğini biliyordu. Onun soluduğu havanın yakınındayken buna izin vermeyeceğini, kalbinin en derin köşelerinde ona sakladığı güvenle çok iyi hissediyordu. Göz kapakları ağırlaşınca ellerini yanağının altına çekti usulca ve

yavaşça gözleri kapandı.

Yaman, Yavuz'la konuşmaya devam ederken bakışlarını kaldırdı ve Alaz'a baktı. Kanepeye uzanmış, gözleri kapanmıştı. Bacaklarını karnına doğru çekmiş, elleri yanağının altında bir çocuk gibi masumca uyuyordu.

Açıkta kalan bacaklarına bakınca kaşlarını çattı. Minik etek çok da kapamamıştı bacaklarını. Yan gözle Yavuz'a bakınca onun konuşmaya devam ettiğini gördü. Başıyla devam etmesini işaret edip yerinden kalktı ve kanepenin ucuna koyduğu kabanını alıp yavaşça Alaz'ın üzerine örttü. Bacaklarının kapandığından iyice emin olduktan sonra, yavaşça ayağındaki ayakkabıları çıkardı. Bacaklarını tekrar rahat etmesi için kanepeye yerleştirdi.

Tekrar kalktığı koltuğa yerleşti. Yavuz, Yaman'ın hareketlerini açıklayamadığı bir kıskançlıkla takip etmişti. Firmaların yapılacak partileriyle ilgili son kararları aldılar ve hemfikir oldukları şekilde programları yapmak konusunda anlaştılar.

Nihayet konuşulacak her şey bitince ikisi de arkasına yaslandı. Yavuz, birçok soru sormak istiyor ancak Yaman'ı iyi tanıdığından, ters düşmemek için sabırlı davranmaya çalışıyordu.

Yaman bakışlarını tekrar Alaz'a çevirdi. Şu ana kadar rahatsız bir uykudaymış izlenimi edinmemişti ancak yine de tetikteydi. Yavuz'un merakla kıvranan bakışlarına gözü takılınca ona çevirdi başını.

"Farkındayım. Kafanda çok soru var."

Yavuz, dostça gülümseyerek kafasını salladı.

"Bir ara sana anlatacağım. Bu gece pek uygun değil."

"Sadece tek bir soru sorma hakkım var mı?" dedi Yavuz temkinli bir sesle.

Yaman başını salladı.

"Tahir Yamandağlı'nın bir şeyi oluyor mu?" dedi Yavuz. "Yani Yamandağlı soyadı çok tanıdık geldi. Camiada bilmeyen yok biliyorsunuz."

"Kızı." dedi Yaman sadece yumuşak bir gülüşle.

Yavuz'un kaşları kalktı. "Bir kızı olduğunu bilmiyordum. Daha doğrusu çocuğu yok diye biliniyordu. O eski hikâyeyi herkes biliyor, biliyorsunuz."

Yaman başını salladı onaylayarak.

"Biraz çetrefilli bir durum. Karmaşık yani. Bir gün, uygun olduğumuzda konuşuruz, dediğim gibi. Babamın Tahir amcamla ortaklığını herkes biliyor. Daha doğrusu kardeşliklerini..."

Yavuz başını salladı. Herkesin bildiği bir şeydi Ekrem Alaz ve Tahir Yamandağlı'nın dostluğu. Hatta kıskandıkları bir kardeşlik... Yaman'ın sözleriyle kafasındaki düşüncelerden uzaklaşıp dikkatini ona verdi Yavuz.

"Bak Yavuz. Bunu bir kez söyleyeceğim. Burası Alaz'ın. Şu an bunu kabul etmiyor ama burası onun. Bir süre sonra her şeyiyle ilgilenecek. Ben yanında olacağım. Bunun dışında bilmen gereken şey şu; Alaz bana ait. Bana ait olan her şey ona ait. Onunla işin dışında hiçbir şey konuşulmayacak. Kimse tokalaşmak için dahi olsa ona dokunmayacak. Temas yok! Buna benim dışımdaki herkes dahil... Gerekli uyarıları kime gerekiyorsa yap."

Yavuz duyduklarına şaşırsa da onaylayarak başını salladı. Yaman'ın kızdan söz ederken gözlerinde oluşan karanlığı görmemesi imkânsızdı. Yaman'ın ne derece gözü kara biri olduğunu biliyordu ama ilk defa kızdan söz ederken bu karalık daha da yoğunlaşmış gibi geldi ona. Yaman sanki kız için dünyayı yakabilirmiş gibi bakıyordu. Sanki göz çukurlarında iki adet kara göz yokmuş da iki adet alev topu varmış gibi göründü Yavuz'a. Bu her ne kadar ürkütücü görünse de gözüne, öte yandan kıskançlık da hissetti içten içe. Kız çok güzeldi ve Yaman paylaşmak istemiyordu kimseyle. Yaman hiçbir şeyini paylaşmazdı zaten ne dostunu ne düşmanını. Ona ait olan, sadece ona ait olurdu.

Yavuz birkaç dakika sonra vedalaşarak çıktı ofisten. Yaman, Yavuz'un ardından babasını aradı. Hâlâ uyumadığını çok iyi biliyordu. Ragıp'la baş başa oturduklarına bahse girebilirdi. Telefon ikinci çalışında açıldı.

"Yaman, iyi misiniz oğlum?"

"İyiyiz baba. Sana haber vermek için aradım. Alaz bu gece Ağrılılarda kalmak istiyor. Biz oraya geçeceğiz."

"Tamam, oğlum. Nasıl isterseniz... Her şey yolunda mı?"

"Yolunda yolunda. Merak etme. Uslu durdum." derken gülümsüyordu.

Ekrem kendine hâkim olamadan ufak bir kahkaha attı. "Uslanıyorum artık diyorsun?"

"Ben zaten usluyum."

"Bilmez miyim?" dedi Ekrem iğneleyici bir tonla. Yaman gülerken Ekrem devam etti. "Sabah eve gelecek misin?"

"Uğrarım baba. Üzerimi değiştirip çıkmam lâzım ama. Yarın Kürşat'la birkaç yere uğramamız lâzım."

"Tamam, oğlum. Sadık'la konuştum. Yarın akşam hepsi yemeğe geliyorlar. Akşam çok gecikmeyin ama."

"Gecikmeyiz, merak etme... Hadi iyi geceler size. Yarın görüşürüz."

"Tamam, oğlum. Size de iyi geceler. Dikkat et kıza. Aklım sizde kalmasın."

"Kalmasın aklın baba. Benim yanımda ona kimse zarar veremez."

"Biliyorum oğlum... Hadi Allah'a emanet."

Yaman, kapanan telefonun ardından birkaç dakika boş ekrana baktı. Babasının Alaz'a karşı neler hissettiğini en iyi o anlıyordu. Tahir'den yadigârdı ve belki de Yaman'dan daha fazla göz bebeği idi şu anda Alaz onun için. Ekrem, onca gidenin ardından o kadar acı çekmiş, çökmüştü ki bundan sonra Yaman'a ya da Alaz'a gelebilecek en ufak bir zararı bile kaldıramazdı, çok iyi biliyordu Yaman.

Ağır adımlarla kanepeye yaklaşıp uyuyan kıza baktı. Kanepenin önüne gelince dizlerinin üzerine çöküp bir süre dingin bir yüzle uyuyan kızı seyretti. İşaret parmağının tersiyle pürüzsüz yanağını okşadı. Dokunuşu bir kelebeğin kanadının dokunuşu kadar hafifti. Şu an saatlerce böyle durup kızı seyredebilirdi. Son bir haftadır öyle bir karmaşanın içindeydi ki hâlâ sindirememişti onun varlığını. Bazen kalbi aniden dörtnala koşan atlar gibi hızla atıyor, karşısındaki mucizeye

inanamayan gözlerle bakıyordu.

"Ne şanslı bir kulum." diye mırıldandı kendinden geçmiş gibi kızı seyrederken. "Öyle şanslı bir kulum ki Rabbim bana seni verdi. Böyle güzel, böyle insanın aklını başından alan, böyle yürekli, böyle masum bir canlıyı sadece benim için yaratmış olması, onca günahımın ardından cehennemine alacağından emin olsam da bana bu dünyada cenneti vadetmiş gibi. Yanarım ben o cehennemde... Bu cennetin bir saniyesine karşılık sonsuzluk kadar sürecek cehennem ne ki? Her bir anına razıyım o cehennemin... Cenneti bana sunmuş ya bu dünyada... Varsın karşılığı da sonsuz cehennem olsun."

Uzun bir süre daha yere oturarak bir dirseğini kanepeye yasladı ve sessizce kızı seyretti. Kalbinin atışları göğüs kafesine çarparken canının yanmasını zevkle karşılıyordu. Göğsünü delip geçecekmiş gibi kuvvetle atan kalbi kaburgalarını acıtsa da bu acı ona zevk veriyordu. O acının varlığı, Alaz'ın varlığı demekti. O var olduğu sürece göğsünde sürekli hissedeceği bu acıya razıydı zaten. Senelerce şu an o acının olduğu yer bomboştu. Bazen kalbinin atışlarını duymaz, yüreğinin olduğu yerde koca bir boşluk var sanırdı. Şimdiyse başını eğip baksa gömleğinin üzerinden sarsıntısını görebiliyordu göğsünün. Bundan daha güzel ne olabilirdi ki?

Elini uzatarak avucunu Alaz'ın yanağına bastırdı. Yumuşak, pürüzsüz tenin hissiyle gözlerini yumdu. İnsan böyle bir durumda akıl sağlığını nasıl koruyabilirdi? Başını eğip burnunu boynuna dayadı ve kokusunu içine çekti. O bilindik koku, nasıl hâlâ değişmezdi bunca sene? Pudra kokusu. Bebek gibi kokan pudra kokusu hâlâ kızın tenindeydi. Bedeni titrerken gözünden akan bir damla yaş, Alaz'ın boynundan aşağı yuvarlanarak göğsüne doğru kaydı. Kız hissetmedi bile. Yaman alnını kızın boyun çukuruna gömüp bir süre kaldı öylece. Kapalı gözlerinden bir damla daha aktı. Özlem denen duygunun insanı tüketebileceğini yeni yeni fark ediyordu. O, Alaz'ı özlemekten meğer tükenmiş, aslında ayakta gezen sadece kof bedeniymiş. Şimdi fark ediyordu Yaman.

Alaz hafifçe kıpırdanınca Yaman yavaşça başını kaldırdı

yasladığı boyundan. Daha fazla burada uyumasına izin veremezdi. Oturduğu yerden kalkmadan ağır hareketlerle Kürşat'ı aradı.

"Kürşat... Alaz uyudu. Ön kapıdan kucağımda çıkaramam onu. Arabaları yine arkaya alın. Sen de gel, kapıları aç."

"Tamam abi. On dakikaya yanındayım."

Yaman telefonu cebine geri koydu. Yavaşça yerinden kalkacakken Alaz tekrar kımıldanıp hafifçe gözlerini araladı. Birkaç kez kirpiklerini kırpıştırdı zorlanarak. Yarı uyur yarı uyanık Yaman'ı görmeye çalışırken mırıldandı.

"Geldik mi?"

"Henüz değil bebeğim. Şimdi çıkıyoruz. Sen uyumana devam et." diye fısıldadı.

Alaz başını hafifçe sallarken gözleri tekrar kapandı. Dudaklarından mırıltılı birkaç kelime çıktı.

"Kâbus olmasın... Beni bırakma."

"Kâbus yok bebeğim... Ben seni asla bırakmam. Asla bırakmam."

Alaz cevap vermedi. Göğsü derin bir nefesle inip kalktı. Huzurlu, derin uykusuna geri dönmüştü. Yaman eğilerek dudaklarını yumuşak bir şekilde Alaz'ın dudaklarına değdirdi.

"Kâbuslara bile izin vermem... Sana kimse zarar veremez..."

Fısıltıyla söylediği kelimeler dudaklarının arasından muazzam bir kendine güven ve inançla çıkıyordu.

Açılan ofisin kapısından Kürşat içeri girdi. Yaman, Kürşat'a başını çevirdi ve talimatları sıralamaya başladı.

"Ben Alaz'ı alıyorum. Sen çantasıyla ayakkabılarını al. Kabanı da şurada."

Alaz'a doğru eğildi, bir kolunu dizinin altına, bir kolunu sırtına geçirerek üzerinde kendi kabanıyla birlikte kızı kucağına aldı. Kayan kabanı fark edince, "Kürşat, gel şu kabanı düzelt, kapat bacaklarını şu inatçı keçinin." diye söylendi.

Kürşat, dikkatli bir şekilde kabanı yerleştirirken Yaman söyleniyordu dişlerinin arasından.

"O kadar dedim, şu boktan elbiseyi giyme diye."

"Kızlar seviyor abi böyle elbiseleri, ne yapacaksın?" dedi Kürşat omuzlarını silkerek açıklama yaparcasına.

"Hee seviyorlar. Adamı katil etmeye mi çalışıyorlar?"

"Yok abi. Alaz'ın seni katil etmeye çalıştığını sanmam. O işini kendi halleder." dedi Kürşat sırıtarak.

Yaman ileri bir adım atacakken aniden durdu. Başını Kürşat'a çevirdi. Düşünceli bakışlarla bakarken mırıldandı.

"Doğru diyorsun... Barda çalışırken de ona sarkan kaç kişiyi tepelemişti." Birden rahatlamış bir sesle konuşmaya başladı. "Haklısın lan. Ben niye kıza eziyet ediyorum ki? İstediğini giyinsin. O başının çaresine bakmayı biliyor zaten." Ardından kendini haklı çıkarma çabasıyla hemen ekledi. "Ama ayar oluyorum oğlum başkası bakınca. Gözlerini oyasım geliyor. Hatta o gözleri oyup misket oynayasım geliyor."

"Abi, senin şu fantezi dolu dünyana hayranım. Çakal da geberdi. Artık nasıl eğleneceğiz bilmiyorum. Üzülüyorum çok..." Kürşat üzüntüyle başını iki yana sallıyordu. "Harbiden üzülüyorum. Sıkıcı günlere geri mi döndük şimdi?" derken yüzü mutsuzdu.

"Lan yürü... Siz iyice seriye bağladınız. Normal hayat batıyor size."

Dışarı çıktıklarında, Kürşat aracın kapısını açınca kucağındaki kızla beraber arka koltuğa oturdu. Kapı kapanınca Alaz'ı kucağına iyice yerleştirerek başını göğsüne yasladı. Kafasını eğerek dudaklarını kızın saçlarına bastırıp başının üzerini öptü. Alaz'ın dudaklarından anlaşılmayan mırıltılar döküldü. Başını kımıldatarak yanağını Yaman'ın göğsüne iyice yerleştirdi. Kürşat araca binerek kontağı çevirdi ve hareket etmeye başladılar. Arkalarından iki araç onları takip ediyordu.

Ağrılıların evine geldiklerinde bahçe kapısı açıldı ve araçlar içeri girdi. Kürşat aceleyle araçtan inip arka kapıyı açacakken bahçe kapısından başka bir araç daha girdi. Kürşat, başını çevirip gelen araca bakarken araba da onların Jeep'in yanında durmuştu. Kapılar açıldı. Fırat önce çıkıp arabanın etrafında

dolaşarak Ayşe'nin oturduğu yolcu kapısını açtı. İkisi de yan yana onlara yaklaşırken selâmlaşmaya başladılar.

"İyi akşamlar." dedi Fırat ve Ayşe neredeyse aynı anda.

Kucağında Alaz'la arabadan çıkan Yaman, "İyi akşamlar Fırat abi, Ayşe abla." dedi başını eğerek.

"Hayrola?" dedi Fırat kaşının birini kaldırarak. Bir elini Ayşe'nin beline atıp kendisine çekmişti kızı. Ayşe gülümseyerek başını Fırat'ın omuzuna yaslarken Yaman ve kucağında uyuyan Alaz'a baktı.

"Kulüpteydik. Alaz uyuya kaldı." dedi Yaman ifadesiz bir sesle. Sonra bakışlarını Ayşe'ye çevirdi.

"İyi oldu seni gördüğüm Ayşe abla. Evdekiler uyumuştur, rahatsız etmek istemiyordum. Sen Alaz'ın pijamalarını giyindirirsin değil mi?" dedi bir çocuk gibi bakarak.

Ayşe, gülümseyerek başını olumlu anlamda salladı. "Merak etme. Hallederim ben. Hadi geçin içeri. Üşümesin kız."

Fırat bıyık altı gülerken hep birlikte eve doğru ilerlemeye başladılar. Yaman aniden durarak başını arkaya çevirdi.

"Kürşat, sen eve git. Ben buradayım ama sabah erkenden gel. Ben babama eve uğrar, üzerimi değiştiririm, dedim ama vakit olmaz. Sen gelirken bana giyecek bir şeyler getir, buradan çıkarız işleri halletmeye."

"Tamam abi. Merak etme, sabah erkenden buradayım." diyen Kürşat elini kaldırıp selâm vererek arabaya hareketlendi tekrar.

Evin içine girdiklerinde Yaman ve Ayşe yukarı yönelirken Fırat mutfağa doğru hareketlendi.

"Yaman, kuzuyu bırak gel. Ayşe üzerini değiştirirken birer kahve içelim birlikte."

"Tamam, Fırat abi. Sen hazırla, geliyorum ben hemen."

Merdivenleri tırmanıp koridorda ilerlerken Ayşe sesini alçaltarak konuştu.

"Sessiz olalım da milleti uyandırmayalım. Sen beni takip et, Alaz'ın odası şurada."

Sessiz adımlarla koridorda ilerlerken Ağrılı'nın kapısı açıldı. İkisi de yaramazlık yaparken yakalanmış çocuklar gibi

hareketsiz kalıp şaşkınlıkla başlarını kapıya çevirdiler.

Ağrılı, yumuşak bir yüzle gülümseyerek baktı ikisine de. Yaman'ın kucağındaki kızı görünce şefkatli bir sesle sordu.

"Uyudu mu?"

Yaman başını salladı. "Ayşe abla üzerini değiştirecek şimdi."

Ağrılı onaylayarak başını sallarken sevgi dolu gözlerini Ayşe'ye çevirdi.

"Tek başına halledebilir misin kızım? Zilal'e söyleyeyim, yardım etsin."

"Yok baba. Ben hallederim. Sen rahatsız etme annemi." dedi Ayşe aynı sevgi dolu gözlerle gülümseyerek.

Yaman şaşkın bakışlarını Ayşe'ye çevirdi. Baba kelimesi çok doğal çıkmıştı ağzından. Benimsemiş gibi. Ya da uzun zamandır bu sıfatı kullanmayı sabırsızlıkla bekliyormuş gibi.

Ağrılı başını sallarken alçak sesle sordu yine. "Fırat nerede?"

"Aşağıda kahve yapıyor. Ben Alaz'ın üzerini değiştirirken Yaman'la kahve içecekler."

Ağrılı mahcup bir yüzle gülümserken, "Benim de uykum kaçtı. Rahatsız etmezsem ben de katılayım mı? Uzun zamandır bu evde böyle huzurlu bir akşam geçirmemiştik." dedi Yaman'a bakarak.

Yaman hafifçe gülümserken gözleri anlam veremediği bir şekilde dolmuştu. Belli etmemeye çalışarak sıcak bir sesle cevap verdi.

"Estağfurullah, niye rahatsız edesiniz? Seviniriz katılırsanız."

"İyi o zaman. Ben aşağı, Fırat'ın yanına ineyim. Beceremez o şimdi. Yardım gerekir." derken başını sallayarak ikisine de şefkatli bir gülüş atıp ters istikamete hareketlendi.

Ayşe, Alaz'ın odasının kapısını açınca Yaman odanın içine girdi. Çok sade döşenmiş bir odaydı. Normal genç kızların odasına hiç benzetemedi. Ayşe, Yaman'ın bakışlarını fark edince gülümsedi.

"Uzun zamandır burada kalmadığı için çok fazla eşya

yok." diye açıklama yaptı.

Odanın ortasında büyük bir yatak, yanında iki komodin ve onların üzerinde de abajurlar vardı. Odanın içinde iki kapıdan biri banyoya, diğeri giyinme odasına açılıyordu. Oda ya tamamen beyaz renkler hâkimdi. Aydınlık ama bir o kadar karanlık gibi. Kişisel hiçbir şey yoktu. Yatağın karşısındaki duvarın önündeki tuvalet masasının üzeri boştu. Hemen yanındaki açık kapının, giyinme odasına ait olduğu belli olan odanın içinde kişisel eşyaları vardır, diye düşündü Yaman. Yatağın sağ tarafında kalan duvardaki kapalı kapının, banyo kapısı olduğu anlaşılıyordu.

Yaman, adımlarını yatağa yanaştırırken Ayşe ona açıklama yapmaya devam ediyordu. Sesinde hafif bir alay vardı.

"Senin odandaki eşyaları ben seçtim. Biraz daha genç kız tarzı olsun istedim. Fikir edinmek için buradaki eşyalarına baktım ama hiç hoşuma gitmedi. Hepsi erkek çocuğu kıyafetleri gibi geldi."

Yaman ters ters ona baktı. "Eteklerin boyunu biraz uzun tutabilirdin" dedi Alaz'ı yatağa yatırırken.

Ayşe kıkırdadı. Giyinme odasına doğru pijamaları almak için hareketlenirken aldırmaz bir sesle karşılık verdi.

"O bir genç kız Yaman. Bu konuda kendine hâkim ol. Şimdiye kadar genç bir kız gibi yaşama şansı olmamış. Ekrem abiyi duydun. Bundan böyle annesinin kızı gibi yaşayacak."

"Bunun etek boyuyla ne alakası var?" diye sert bir sesle fısıldadı Alaz'ı uyandırma korkusu yaşayarak. Yataktan uzaklaşmış, Ayşe'nin peşinden giyinme odasının kapısına varmıştı.

"Ama çok yakışıyor ona. Benim de böyle uzun, ince ve düzgün bacaklarım olsa ben de giyinirdim." derken elinde pijamalarla geri döndü. Sonra bir el hareketi yapıp Yaman'a çıkıştı.

"Hadi çık, git aşağıya. Ben de Alaz'ın üzerini değiştirip inerim şimdi."

"Gidiyorum. Kahvemi içip geleceğim hemen. Çok fazla yalnız bırakamam. Korkmasını istemiyorum."

Ayşe gözlerini devirdi. "Merak etme. Yarım saat içinde

uyanmaz hemen."

Yaman, şüphe ve tereddütle Ayşe'ye baktı. Neden sonra başını hızla iki yana sallayıp odadan çıktı. Bir an evvel geri dönmek istiyordu. Ayşe işini halledene kadar o da kahvesini içerdi bu arada.

Aşağı inip mutfağa yöneldiğinde, Fırat ve Ağrılı mutfaktaki masaya oturmuş, sessizce kahvelerini yudumluyorlardı. İkisinin de yüzünde dinginlik ve huzur vardı. Yaman içeri girince başlarını kaldırdılar. Fırat başıyla yanındaki sandalyeyi gösterdi.

"Gel, kahven burada. Sormadım ama sade yaptım. Bu saatte muhtemelen sade kahve gider."

"Eyvallah. Sade içerim zaten. İyi olmuş."

Sandalyeyi çekip otururken masanın başında oturan Ağrılı onu izliyordu. Garip bir oğlandı bu Yaman. Herkese karşı inatçı ve dediğim dedik bir tavrı varken babası ve Alaz söz konusu olunca yelkenleri suya iniyordu. Gerçi onlara olan tavrında da inatçılığı elden bırakmıyordu ama bunu diğerlerine gösterdiği sertlikle göstermiyordu.

"Neler yaptınız? Nasıl geçti?" diye sordu Fırat başını Yaman'a çevirerek.

Yaman kahvesine uzanırken omuzlarını silkti. "Yemeğe gittik. Oradan kulübe geçtik."

"İçmişsiniz epey. Bizim kız kolay kolay sızmaz." dedi Fırat alayla.

Yaman, Ağrılı'ya temkinli ve çabuk bir bakış atıp Fırat'a döndü. Gözlerinde yarı soran yarı uyaran bir bakış vardı. Fırat gülümseyerek babasına döndü, ikisi birbirine gülerek baktılar.

"Babam aldırmaz içilmesine ama bizim sıpalara bunu çok belli etmiyor suyunu çıkarmasınlar diye. Kuzunun da her zaman imtiyazı vardır babamın nazarında."

Ağrılı başını hafifçe sallarken gülümsedi Yaman'a.

"Bunlara sopanın ucunu göstermezsen korku bilmezler, sonra git topla nereden toplayabilirsen."

Yaman onaylayarak başını salladı. Ağrılı enteresan bir adamdı. Çocuklarını aslında belli kalıplara sokmuyordu,

serbest bırakıyordu ama ne yaparlarsa yapsınlar, ayarında yapsınlar diyerek iplerini de sürekli elinde tutuyordu ve çocukları bunun farkında bile değillerdi. Hepsinde Ağrılı'nın korkusu vardı. Atacakları adımları da o korkuyla hesaplayarak atıyorlardı. Belki de yıkılmaz bir saygının getirdiği bir şeydi bu.

"Alaz'a kulübü göstermek istedim. Bir süre sonra tamamen onun kontrolünde olacak," dedi Yaman açıklama yaparak.

"Kabul etti mi?" dedi Fırat kahvesinden yeniden bir yudum alırken.

"Yok." dedi Yaman çenesini kaldırarak. "Ama etmek zorunda! Orası onun hakkı. Daha birçok şey onun hakkı." dedi inatçı bir sesle.

"Ben derim ki çok üstüne gitme evlat. Bir süre kendi akışına bırak. Daha her şey çok yeni onun için. Sindirmesine izin ver. Sonra her şey olması gerektiği gibi olur." dedi Ağrılı yumuşak bir sesle nasihat ederek.

Fırat babasını onaylayarak başını salladı.

"Babam doğru diyor. Kendin de öylesin, anlarsın. Kuzu inatçıdır. Sen üstüne gidersen ters teper."

"Zorlamayacağım. Akışına bırakacağım tabii ki ama kabul etmek zorunda." dedi Yaman yine son kelimelerle bildiğini okuyarak.

Ağrılı kaç zamandır kafasında dolanan soruyu daha fazla içinde tutamayacağını hissedip kırpmadan diktiği bakışlarını Yaman'ın üzerine kilitleyerek birden sordu. Sesinde şefkatli bir merak vardı.

"Çok mu seviyorsun?"

Soru havada asılı kaldı. Fırat şaşırarak babasına baktı. Yukarı kaldırdığı fincan havada asılı kalmıştı. Yaman yavaşça göz kapaklarını kaldırdı. Bir dirseği masaya dayalı, başı öne eğikti o sırada. Derin bakışlarını Ağrılı'ya dikerken tek bir kelimeyle cevap verdi ancak o sıradan tek kelime, bakışlarından, sesinin tonundan, duruşundan, söyleyiş şeklinden o kadar çok anlam yüklüydü ki uzun süre hiçbirinden ses çıkmadı.

"Çok!"

8. BÖLÜM

Yaman, sağ eli başının altında yatarken sol kolu Alaz'a sarılmış vaziyette tavanı izliyordu. Başının altına koyduğu kolundaki kaslar daha da şişmiş, üzerindeki tişörtü yırtacakmışçasına zorluyordu. Alaz'ın eli yanağının üzerindeydi yine. Uyanalı on dakika olmuştu ama göğsünde, kalbinin üzerinde başı yaslı yatan kızı uyandırmamak için kımıldamamıştı.

Gece içtikleri kahve bittiği sırada Ayşe mutfağa gelmişti ve o da Alaz'ı yalnız bırakmamak için hemen ayaklanmıştı. Odaya girdiğinde, Ayşe'nin yatağın üzerine koyduğu pijamaları görmüştü. Muhtemelen Fırat'ındı. Ayşe'nin bu düşünceli hareketine minnetle gülümsemişti. Alaz'ın yanında çıplak dolaşmak istemiyordu. Bunun kızı ürküteceğine kendini inandırmaya çalışsa da en büyük korkusu göreceklerinden tiksinmesiydi.

Şu anda kollarında huzurla uyuyan kızın ondan uzaklaşmasına neden olabilecek her şeyden nefret ediyordu. Şimdiye kadar hiç umursamadığı izler, içinde ilk defa korkuya neden oluyordu. Gördüğünde vereceği tepkilere nasıl hazırlayacaktı kendisini hiçbir fikri yoktu. Ona dokunmasa da olurdu. Yeter ki yanında kalsın. Bir ömür dokunmasını istemezse dokunmazdı. Zaten daha o noktaya gelene kadar alacakları çok yol vardı. O zamana kadar onun varlığının tadını çıkaracaktı.

Alaz, kulağının altında aynı tempoda vuran davul seslerinin beyninin içinde garip bir ahenk yarattığı hissiyle doldu. Halbuki sürekli aynı tempoyla vuran davul sesleri onu çok

rahatsız ederdi. Ağrı'da, düğünlerde çalan davul sesi her zaman rahatsız edici gelirdi kulağına. Şimdi duyduğu şey ise rahatsızlık vermiyor aksine rahatlatıcı bir tempo içerisinde geliyordu kulağına. Hatta neredeyse huzur verici bir dinginlik yaratıyordu ruhunda. Beyni yavaş yavaş uyanırken bir an, 'Acaba Ağrı'da mıyım? Dışarıda kimin düğünü var?' diye sorguladı kendi kendini.

Göz kapaklarının üstünde tonlarca ağırlık varmış gibi zorlukla gözlerini açmaya çalıştı. Başında berbat bir ağrı hissetse de duyduğu davul sesleri onu rahatsız etmekten çok rahatlatıcı etkiye sahipti.

"Kim evleniyor?" diye mırıldanarak gözlerini açtı ve kirpiklerini sürekli kırpıştırarak görüşünü netleştirmeye çalıştı. Gözleri yuvalarında etrafı tararken Ağrı'daki odasına benzetemedi etrafı. Kafası hâlâ bulanıktı ve beyninin içinde hiçbir şeyi yerli yerine koyamıyordu.

"Düğün alayı mı geçiyor kafanın içinden?" diye fısıltıyı andıran sesle gözlerini tekrar yumdu.

Birkaç saniye sonra, tekrar gözlerini açınca nerede olduğunu daha net algılamaya başlamıştı. Kulağının altında, göğsüne yattığı Yaman'ın kalp atışlarını duyuyordu.

Sıkıntıyla cevap verdi. "Kalp atışlarını davul sesi sandım. Ağrı'da uyandığımı düşündüm bir an."

"O kadar içmeseydin o düğün alayı geçmezdi kafanın içinden." diye alayla karşılık verdi Yaman.

"Sabah sabah nasihat dinleyecek havada değilim. Hele bu baş ağrısıyla."

Konuşurken kelimeler zorlukla ağzından çıkıyordu, yüzünü buruşturdu.

"Tamam. Birkaç dakika kendine gelmek için bekle. Sonra kahvaltı yapınca daha iyi hissedeceksin." dedi Yaman bu sefer yumuşak bir sesle.

Alaz cevap vermeden, birkaç dakika daha gözlerini kapatarak yatmaya devam etti. Yeni bir güne baş ağrısıyla uyansa da kâbuslar yoktu en azından. 'Buna da şükür' dedi içinden.

Avucunun içine batan ve elinin içine karıncalanmış hissi

veren şeyin ne olduğunu merak ederek gözlerini tekrar açtı. Başını yasladığı göğüste, usulca kaydırıp gözleriyle kolunu takip ederek avucunun içinde ne olduğunu görmeye çalıştı. Eli, Yaman'ın kirli sakallarla kaplı yanağındaydı. Bu manzara utanmasına neden olunca yüzü kızarmaya başladı ve utançla elini çekti.

"Çekme!" dedi Yaman aynı yumuşak tonla. "Biraz daha kalsın." Sesinde tanımlanamaz bir özlemle beraber rica vardı.

"Gece ne oldu?" dedi mırıltıyla konuyu değiştirme çabasıyla. Elini olduğu yerde tutmaya devam etmişti.

"Uyuyakaldın. Söz verdiğim gibi seni taşıdım..." derken ikisi de birbirine fark ettirmeden gülümsemişti.

Alaz başını eğerek üzerindekilere baktı. Yüzü yine ateş topuna dönerken bu sefer yanağının altındaki tişörte baktı.

"Fırat abimin tişörtü mü bu?"

"Hımm. Senin şimdi kafanda cirit atan tilkileri ben durdurayım en iyisi..." Yaman göğsünün üzerindeki sıcaklıktan Alaz'ın yanaklarının yanmaya başladığı hissediyordu. "Üzerini Ayşe abla değiştirdi. Bana da Fırat abinin giysilerinden verdi... Rahatladın mı?"

Alaz kendine hâkim olamadan kıkırdadı. "Rahatladım. Sağ ol."

"Daha iyi misin? Aşağıdakiler kahvaltıya beklerler. Kalkalım mı artık?" dedi Yaman nazikçe sorarak.

Alaz başını sallarken Yaman'ın yanağındaki elini usulca geri çekti. Bedenini Yaman'ın bedeninden uzaklaştırırken başını kaldırıp Yaman'a bakmıyordu. Önüne gelen saçlarının yüzünü saklamasına minnet duydu. Utanç dolu gözleri ve kızaran yanaklarıyla geri çekilirken ağzının içinde zorlukla mırıldandı.

"Ben elimi yüzümü yıkayayım."

Ayaklarını yataktan sarkıtıp kalkmaya hazırlanırken Yaman onu izliyordu yattığı yerde. Alaz ayakları yere değer değmez başına giren ağrıyla yüzünü buruşturdu. Elini şakağına bastırdı. Beyni kafatasının içinde, boşlukta asılı kalmış bir top gibi sanki duvarlara vuruyordu. Yaman usulca doğ-

rulurken endişeyle sordu.

"Çok mu ağrıyor?"

Alaz başını sallamak isterken vazgeçti. Başını sabit tutmaya çalışırken ayağa kalktı.

"Yüzümü yıkarsam daha iyi olacak." diye mırıldandı.

"Tamam. Kahvaltıdan sonra ağrı kesici alınca geçecek." dedi iyi hissettirmeye çalışarak. Tam Alaz banyo kapısından içeri girecekken kendisine hâkim olamadan ters bir tavırla seslendi.

"Bir daha o kadar içmek yok. Kendine bu eziyeti yapmayacaksın."

"Dedi saplantılı psikopat!" diyen Alaz, umursamazca karşılık vererek kapıyı kapadı.

Yaman komodinin üzerindeki telefonu alıp Kürşat'ı aradı.

"Kürşat? Neredesin?"

"Yoldayım abi. Yarım saate oradayım."

"Giysilerimi aldın mı?"

"Aldım abi. Halime abla çantayı hazırladı, yanımda."

"İyi. Gelir gelmez haber ver."

"Tamam abi."

Telefonu yerine bıraktı. Üzerindeki kıyafetler boy olarak iyi ancak en olarak dardı. Siyah eşofman altı dar kalçalarında iyi duruyordu ama üzerindeki tişört Fırat'tan biraz daha yapılı olan vücudunu sıkıca sarmıştı. İnsan içine çıkılmayacak gibi değildi neyse ki, fakat yine de biraz daha bol bir şeyleri tercih ederdi.

"Keşke yarmanın bir şeyini verseydi." diye mırıldandı Yaman kendi kendine.

Kahvaltıyı üzerindekilerle yapacaktı. Yapacak bir şey yoktu artık. O sırada Alaz biraz daha iyi görünerek banyodan çıktı. Onun üzerinde de siyah pijama takımı vardı. Altı düz bir pantolon, üstü önden düğmeli gömlek tarzındaydı.

"Sen üzerini değiş, ben de yüzümü yıkayıp geliyorum hemen." dedi Yaman banyoya doğru hareketlenirken.

Alaz ağır ağır başını salladı yanından geçerken. Yaman yanından geçerken birden durdu. Alaz soran gözlerle başını

ona kaldırdı. Yaman, iki elini Alaz'ın yanaklarına bastırdı ve başını eğip hızlı bir öpücüğü dudaklarına bıraktı.

"Günaydın güzellik." dedi sırıtarak.

Alaz'ın gözlerinde şimşeklerin çakmaya başladığını gördüğü anda, ona fırsat bırakmadan banyoya yöneldi hızla.

"Beş dakikada çıkarım." dedi göz kırparak, ardından kapıyı kapadı.

"Manyak!" diye hırsa elini banyo kapısına vurdu Alaz. "Şunu yapmaya son ver! Hele başkalarının yanında böyle abuk sabuk davranırsan yemin ediyorum, pişman ederim seni!"

"Başkaları derken evdekileri mi kastediyorsun yoksa dışarıdaki diğer insanları mı?" diye seslendi Yaman içerden. Sesi su sesine karışarak geliyordu.

"Herkesi kastediyorum!" diye bağırdı Alaz. Bağırması başına çok daha fazla ağrı olarak geri dönüyordu.

"Bağırma öyle! Başın daha çok ağrıyacak!" diyen ses banyodan geldi.

Şaşkınlıkla gözlerini kapalı kapıya çevirdi. Eliyle şakağına baskı uygularken Yaman içerden devam ediyordu. "Dün gece başkalarını umursamıyordun, o yüzden sordum." Sesinde hınzır bir tını vardı. Alaz gözlerini kısarak kapıya baktı.

"Vegas'da olan Vegas'da kalır!" diye neredeyse haykırdı Alaz sinirle.

Ansızın kapı açıldı. Yaman elindeki havluyla yüzünü kurulayarak ona baktı.

"Beraber Vegas'a gidelim mi? Güzel bir tatil yaparız. Hak ettik bence." dedi gayet doğal bir sesle. Söylediği kelimeleri gerçekten kastederek söylüyordu. Ses tonu imasız, tamamen hevesli bir yüzle Alaz'a bakarak cevabını bekliyordu. Alaz şaşkınlıkla gözlerini açarak ona baktı.

"Ne?"

"Başka yere dersen o da olur. Birlikte bir tatil yapalım. Ne dersin?"

"Şaka mısın sen?"

"Ne alakası var?"

"Benim bir kimliğim bile yok! Ne Vegas'ı?" dedi Alaz hayretle. Onun hiçbir yere gitme imkânı yoktu. Hele başka bir ülkeye tatile? Sinirden gülmekle ağlamak arası gidip geldi. Sonra başını sinirle sallayarak giyinme odasına hareketlendi.

Yaman onun arkasından bakarken gülümsüyordu. Odanın içinden içeriye seslendi.

"Kimliğim olsa gelirdin o zaman, diye söz alabilir miyim?"

"Hayır, alamazsın!"

"Sen sabahları uyanınca hep böyle aksi mi oluyorsun?"

"Sen sinirimi bozunca aksileşiyorum, evet!"

"Ben ne yaptım ki sinirini bozdum?"

"Zırt pırt öpme beni bir daha!" diye bağıran sinirli ses, kulaklarına doldu.

"Bağırma öyle. Başın daha çok ağrıyacak." dedi Yaman gülümseyerek. Odanın ortasında Alaz'ın çıkmasını bekliyordu. Aklına gelince komodine yaklaşıp cep telefonunu alarak üzerindeki eşofmanın cebine koydu. Alaz üzerine giyindiği dar paça, siyah bir kot ve siyah balıkçı yaka bir kazakla odaya girdi tekrar. Ayağına giydiği botları bağlamadan, odanın kapısını hırsla açıp dışarı çıktı.

Yaman onun peşinden odadan çıkarken ses çıkarmadı. Bakışları sürekli yerde sürüklenen botların bağındaydı. Endişeyle kaşlarını çattı. Merdivenlerden inerken üzerine basıp düşecek diye yüreği ağzında kızı takip ediyordu.

"Botlarının bağlarını bağla, basıp düşeceksin!" dedi uyaran sert bir tonla.

Alaz sinirli bakışlarını arkaya çevirerek, "Düşmem!" dedi aksi bir sesle.

Merdivenlerden hızla inerek mutfağa yöneldi. Aynı aceleci adımlarla Yaman arkasından mutfağa girdi. Bakışları hâlâ endişeyle yerde sürüklenen bağlardaydı. Bu kadar aksileşecek ne vardı anlamıyordu? Küçücük bir günaydın öpücüğüydü altı üstü.

Mutfağa girdiklerinde herkes masanın etrafındaydı. Alaz ağzının içinde, "Günaydın herkese" diyerek her zamanki

gibi Ağrılı'nın sağındaki boş sandalyeye oturdu.

Herkesten ayrı ayrı günaydın kelimesi çıkarken Yaman da aynı şekilde karşılık vererek Alaz'ın yanındaki boş sandalyeye ilerleyecekken durdu. Kızın oturduğu sandalyeyi geri çekerek çevirdi ve herkesin şaşkın bakışları altında dizinin üstüne çökerek bağları bağlamaya başladı.

"Sana şunları bağla dedim. Basıp düşeceksin. Başıma iş açma benim."

Alaz, sandalyeyle birlikte çekilirken şaşkınlıkla gözleri kocaman açılmış, önünde diz çöken adamla yüzü pancar gibi kızarmıştı. Dişlerinin arasından konuşurken eliyle Yaman'ı omuzundan itmeye çalışıyordu.

"Ben bağlarım. Sana ne?"

"Rahat dur! Çocuktan farkın yok!" dedi Yaman da dişlerinin arasından cevap verirken. Seri hareketlerle bağları bağlayıp sanki hiçbir şey olmamış gibi kızı sandalyesiyle yerine yerleştirdikten sonra, kendisine uzaydan gelmiş gibi çevrilen bakışlara aldırmadan Zilal Ana'nın yanına yaklaştı. Avucunu yanağına bastırarak başına bir öpücük kondurdu.

Özlem barındıran bir tonla, "Günaydın Zilal Ana." dedi gülümseyerek, sonra aynı rahat tavırlarla geçip Alaz'ın yanındaki boş sandalyeye oturdu.

Yaman'ın hareketlerine hepsi garip garip bakıp ne diyeceklerini bilemezlerken Zilal Ana dolu gözlerle karşısındaki gence bakıyordu. Ana hasreti çektiğini bir tek o anlayabiliyordu. Yalnızca Ayşe garipsememişti Yaman'ın davranışını çünkü Yaman aynı hareketi, annesi hayattayken de yapardı. Her sabah annesini gördüğünde avucunu yanağına bastırır ve annesinin başına bir öpücük kondururdu.

O sırada Oğuz'dan alaycı ve iğneleyici bir cümle çıktı. Herif gün geçtikçe sinirini bozmaya devam ediyordu. Şimdi de annesini çalmaya çalışıyordu.

"Ooo, uyku hapı da buradaymış!"

Alaz duyduğu kelimelerle yüzünün yandığını hissetti. Kime uyku haplığı yaptığı aşikârdı, öyle değil mi? Sıkıntıyla yerinde kıpırdandı. Başını kaldırıp kimseyle göz göze gelmiyordu.

Esat, Kerim ve Adil gülmeye başlarken Ağrılı sert bakışlarını Oğuz'a çevirdi ancak uyarıcı ses Fırat'tan geldi.

"Oğuz!"

Sert sert kardeşine bakıyordu. Zilal Ana gülümseyerek Alaz ve Yaman'ı izliyordu. Ayşe, tıpkı Fırat'ın yüzündeki sert ifadeyle Oğuz'a baktı ters ters. Yaman umursamadan kafasını kaldırıp Oğuz'a karşılık verdi dik dik bakarak.

"Ne oldu? Zoruna mı gitti yarma?"

Esat, Kerim ve Adil'den sanki bir maçtaymışlar gibi, "Ooo" diyen alçak sesli nidalar çıkarken Alaz sıkıntıyla gözlerini yumdu. Sonra masanın altından Yaman'a bir tekme attı. Yaman canının yanmasını belli etmeden Alaz'a döndü bu kez.

"Bir kez de onu tekmelesen ya! Hep bana! Hep bana!" dedi sitemli bir sesle.

Ağrılı, tam kendisini hazırlamış Oğuz ve Yaman'ı azarlayacakken o anda eliyle gülmek üzere olduğu ağzını kapadı. Zorlukla çatılı olan kaşlarını yerlerinde tutmaya çalışırken Zilal'e bir bakış attı.

Ayşe kıkırtısına engel olamadı. Zilal Ana, kocasının zorlukla kendisini bastırdığını görünce boğazını temizlercesine öksürdü. Gözlerini Oğuz'a çevirdi.

"Oğuz, yakındır terlikler çıkacak dışarı oğlum." dedi uyaran bir sesle.

"Yok artık anne! Bu yaşta da?" dedi Oğuz kaşlarını kaldırarak.

"Demek ki terliğin yaşı yokmuş. Sen kudurmaya devam edersen doksanına da gelsen yiyeceksin o terliği."

"Ben ne yaptım da kudurdum anam ya? Yalan mı? Uyku hapı niyetine kullanmıyor muyuz bunu?" dedi elini kaldırıp Yaman'ı gösterirken. Sesinde savunmacı bir tondan ziyade, iğneleme ve aşağılama vardı.

Alaz dişlerini sıktı. Yumrukları kucağındaydı. Utançla başını aşağı eğmişti. Yaman, elini uzatıp küçücük yumruğu avucunun içine aldı destek olmaya çalışarak. Alaz çekmeye çalışırken engelledi.

"Üzülme sen. Ben aldırmıyorum." diye fısıldadı.

"Oğuz!" diye kükreyen Ağrılı'nın sesi masadaki herkesi yerinden zıplattı. Oğuz yüzüne yayılan kızıllıkla babasına baktı.

"Bir daha böyle konuşacaksan bu masaya oturma!" Gözleri Oğuz'la Yaman arasında gitti geldi. "İkiniz de uzlaşacak bir yol bulmaya çalışın yoksa ben öyle bir yol bulurum ki aklınız almaz! Aranızdaki sidik yarışı ikiniz arasında geçsin. Kurbanı buna alet etmeyin!"

"Eyvallah!" diye mırıldandı Yaman başını eğerek. Avucunda hâlâ Alaz'ın yumruğu vardı.

"Emrin olur baba." diye mırıldandı Oğuz başını mahcup bir şekilde aşağı eğerek. "Affedersin kuzu. Seni kırdıysam affet." dedi özür dileyen bakışlarla Alaz'a bakarak.

Alaz başını iki yana sallarken gözlerini kaldırmadı. "Sorun değil abi. Affedilecek bir şey yok!" diye mırıldandı zorlukla.

Yaman sıkıntıyla dişlerini sıktı. Affedilecek bir şeyler vardı ama Alaz, bu adamlar söz konusu olunca alttan alıyordu. Kendisi olsa sonuna kadar tartışacaktı ateş saçan gözleriyle.

"Hadi kahvaltınızı edin." dedi Ağrılı sert bir sesle.

Herkes sessizlik içinde kahvaltısına devam ederken Yaman yavaşça elini geri çekti. Fatma'nın, Alaz'ın önüne koyduğu kahvenin ardından kendi önüne de çay konuldu. Yaman yine rahat hareketlerle önündeki kahvaltılıklardan, önce Alaz'ın tabağını doldurmaya başladı. O sırada Ayşe sırf ortamdaki gerginliği uzaklaştırmak için normal bir tonla konuşmaya başladı.

"Akşam herkes Ekrem abilerde yemekte, değil mi?" diye Zilal Ana'ya bakarak sordu.

"Evet kızım. Hepimiz gideceğiz." diyerek cevapladı Zilal Ana Ayşe'ye gülümserken. Seviyordu bu kızı. Çok aklı başında, yol yordam bilen, hem de çok güzel bir kızdı. Fırat onca senenin ardından gerçekten turnayı gözünden vurmuştu. Gururla oğluna baktı.

Fırat, bakışlarını babasına çevirip, "Baba, akşam Ekrem abiyle şu isteme meselesi için gün de belirleyelim mi artık?

Biz neyi bekliyoruz ki?" dedi sabırsız bir sesle.

Ayşe, kıpkırmızı yüzle uyarıcı bakışlarını ona çevirirken masadakiler gülmeye başladı ve her bir ağızdan farklı sözler çıktı.

Ağrılı gülerek karşılık verdi. "Olur oğlum. Bence de beklemeyin artık. En kısa zamanda yapalım her şeyi. Sizin de bir düzeniniz olsun artık."

"Çok şükür bu ev de bir düğün görecek artık!" diye Zilal Ana mutlu bir yüzle baktı iki gence.

"Abim iyi sabretti valla. Yengemi gördüğü ilk gün kafaya koymasından belliydi." diyen Esat kahkaha attı. Kerim sırıtarak karşılık verdi.

"Oğlum, Fırat abim kafaya bir kez koyduysa bir an evvel yapmak ister. Sen ne zaman geciktirdiğini gördün ki?"

"Anlamıştım ben o gün." dedi Yaman doğal bir tonla araya girerek. Başını Ayşe'ye çevirdi bilmiş bir ifadeyle "Dediydim değil mi sana?" Ayşe gülümseyerek başını salladı.

"Ne dedin?" dedi Fırat Ayşe'nin diğer tarafından merakla başını eğerek.

Yaman elindeki ekmek dilimine tereyağı ve balı dikkatli bir şekilde sürerken konuşmaya devam etti.

"Seninle görüşmeye geldiğimiz gün işte..."

Alaz, ortamdaki havanın yumuşamasıyla gevşeyerek yüzünde farkında olmadığı bir gülümsemeyle bir yandan kahvaltısını ediyor bir yandan konuşulanları dinliyordu. Yaman sözlerine devam ederken elindeki dilimi Alaz'a uzattı, diğeri farkına bile varmadığı bir doğallıkla alıp ısırarak yemeye başladı. Diğerlerinin onların uyumlu hareketlerini izledikleri farkında bile değillerdi. Yaman o sırada Alaz'ın tabağından bir salatalık alıp ağzına attı.

"Seninle görüştükten sonra dönerken konuştuğumuzda dedim Ayşe ablaya geri basmayacağını... Onun pek ümidi yoktu ama." dedi yan gözle, alaycı bir bakışı Ayşe'ye atıp. O sırada çayından bir yudum aldı.

"Nasıl ya?" dedi Fırat şaşırarak. "Neden ümidi yoktu ki?"

"Gerçekten mi abi?" dedi Yaman bir kaşını kaldırarak. Se-

bebini biliyor olmalıydı. Ayşe'nin çekincesini de doğru bulmuştu o sıra ama Fırat yanıltmamıştı onu.

"Abim o saatte kararını vermişti. Ben eminim bunu ona da belli etmiştir. Yengem niye ümit etmesin ki?" diyerek Oğuz araya girdi. O günü dün gibi hatırlıyordu.

Ayşe gülümseyerek onlara bakıyordu. Her ne kadar mahcup bir ifade varsa da yüzünde, Fırat'a çevrilen bakışları gurur doluydu.

Yaman, Alaz'ın biten kahvesini fark edince yerinden kalkıp doldurmaya giderken bir yandan Oğuz'a laf yetiştirdi.

"O belli etti. Ben anladım da Ayşe ablanın nedense inanası gelmedi." dedi sırıtarak.

Elindeki dolu fincanla geri dönüp Alaz'ın önüne koydu. Masadakilerin ona bir yandan şaşkınlıkla bakıp hareketlerini izlediklerinin farkında bile değildi. Alaz'ın biten diliminin ardından ikinci dilimi hazırlamaya başlarken sözlerine devam ediyordu.

"Fırat abinin ciddi olacağına ihtimal vermedi. Şimdi, bizim kız diye övmüyorum ama görüneni de inkâr etmeyelim. Kızımız güzel. Sırf kız güzel, gönül eğlendireyim diye de takılmaya kalkabilirdi."

Hazırladığı dilimi tekrar Alaz'a uzattı. O da hiç itiraz etmeden aldı. Birkaç ısırıkla beraber kahvesini içerken Yaman da kendi tabağındakileri atıştırmaya devam ediyordu.

"Sen nasıl anladın peki, benim de gönül eğlendirme maksadıyla yaklaşmayacağımı?" diye sordu Fırat merakla gülümseyerek.

Alaz, birkaç ısırıktan sonra doyduğunu hissederek yarım kalan dilimi Yaman'a geri uzattı. Birkaç saniye gözleriyle birbirlerine baktılar. Yaman, 'Doydun mu?' dercesine bakarken diğeri başını salladı. Dilimin kalanını geri alıp kendi yemeye devam etti. Cevap bekleyen Fırat'a dönerek sırıttı.

"Deli deliyi görünce, adam adamı görünce tanırmış!"

"Vaayyy!" dedi Esat sandalyesine yaslanarak. "Adam, kendi reklâmını da araya sıkıştırdı. Temiz!" dedi eliyle havayı keserek.

Kerim ve Adil gülmeye başladı. Oğuz elinde olmadan gülerken omuzları sarsıldı.

"Adam her durumda artist!" dedi. Belli etmemeye çalışsa da herifi takdir ediyordu.

O sırada Yaman'ın telefonu çalınca cebinden çıkarıp ekrana bakmasının ardından cevapladı.

"Geldin mi Kürşat?"

"Geldim abi. Çantayı ne yapayım?"

"Bekle..." deyip telefonu kulağından uzaklaştırdı. Başını çevirip mutfak tarafına döndü.

"Fatma abla... Kürşat benim giysileri getirmiş. Sana zahmet Alaz'ın odasına götürür müsün rica etsem?"

Alaz, kurulan cümleyle gerilirken Fatma gülümseyerek başını salladı acele adımlarla mutfaktan çıkarken. Yaman telefona döndü.

"Kürşat... Fatma abla geliyor, sen çantayı ona ver. Ben yarım saate çıkıyorum."

"Tamam abi." diyen Kürşat telefonu kapadı.

"Nereye gidiyorsunuz Yaman?" diye Ayşe sordu merakla. Diğerlerinin yüzünde farklı ifadeler vardı o sırada.

Ağrılı ve Zilal Ana, Yaman'ın evin çocuğu gibi davranan hallerine gülümserken Fırat gayet doğal buluyor, Oğuz sinirle bakarken diğer gençler şaşkınlıkla izliyorlardı olanları.

"Birkaç mekâna uğrayacağız Ayşe abla. Bir iki sorun var, onları halledeceğim." diyerek aceleyle tabağında kalan lokmaları attı ağzına.

"Sorun derken?" diye sordu Ayşe temkinli bir sesle.

Yaman başını salladı umursamaz bir edayla. "Ciddi bir şey değil. Her zamanki şeyler."

Ayşe rahatlayarak arkasına yaslandı. Fırat başka bir soru yöneltti çayını içerken.

"Londra'daki şube açılışını ne yaptın?"

Alaz merakla Yaman'a baktı. Yaman gözlerini ona çevirirken sakin ve durgundu bakışları. Alaz'a bakarken Fırat'ı cevaplıyordu.

"Açılışa biraz daha var. Hazır olduğunda haber vereceğim

zaten. Hep birlikte gideriz."

Alaz başını eğdi üzüntüyle. O hariç hepsi gidebilirdi.

"Vay, Londra yolu gözüktü bize!" diyen Esat'ın sevinçli sesi geldi.

"Valla mı?" dedi Adil hevesle.

"Ayşe abla ilgilenecek ayrıntılarla. Hazır olunca yolculuk planlarını da yaparız."

Ayşe başını salladı. "Birkaç küçük ayrıntı kaldı. Yaman, yaza doğru açılışı yapmak istiyor. Büyük ses getirecek... Organizasyon firmalarıyla görüşüyoruz. Her şey eksiksiz bitsin de yolculuk planları kolay iş."

"Bakarsın bahane eder, biz de balayımızı orada geçiririz." dedi Fırat aşkla bakan gözlerini Ayşe'ye dikip gülümserken.

"Yok, o kadar kolaya kaçamazsınız Fırat Bey! Balayı için başka planlar söz konusu. İşi katma araya hiç!" dedi Ayşe itiraz ederek. Çenesini havaya dikmişti inatçı bir tavırla.

"Dedi dominant yenge!" diye mırıldandı Oğuz yarı gülümseyerek.

"O dominant yenge bir gün kafana, o çok söz edilen terliği fırlatacak çokbilmiş kayınbirader!" dedi Ayşe aksi bir sesle.

Masada bir anda kahkahalar patlarken Fırat kolunu Ayşe'nin omuzuna atıp şakağına şefkatli bir öpücük kondurdu.

"Oğuz, o diline hâkim ol. Ben bile alamam Ayşe'nin elinden seni." dedi kahkahalarının arasından.

Alaz dahil hepsi gülüyordu. Yaman, sanki onun adına üzülüyormuş gibi başını iki yana sallayarak Oğuz'a baktı.

"Valla Ayşe ablanın tersi pistir, söyleyeyim. Bakma öyle ufak tefek göründüğüne, eli ağırdır, haberin olsun."

"Sen nereden biliyorsun?" diye sordu Esat atılarak.

"Nasiplenmişse demek ki." diyen Ayşe'nin, yan gözle Yaman'a bakarken sarf ettiği alaylı sözlerine aynı anda Zilal Ana bilmiş bir ifadeyle, "Tadına bakmıştır ki biliyordur." deyince bir kahkaha tufanı daha koptu.

Ağrılı, yüzünde gülümsemeyle masadakileri izliyordu. Uzun zamandır bu masada böyle kahkahalar duymamıştı. İçine oturan huzurla evlatlarına tek tek baktı. Yeni gelen ev-

latları da masadaki yerlerini almışlardı. Ayşe Yaman... İkisi de onun en değerlilerinin hayatlarındaki yerini almış, böylece onun da evlatları olmuşlardı. İki yeni evladı da en az kendi evlatları kadar gurur duyacağı çocuklardı.

Zilal Ana elini uzatarak kocasının elinin üzerine koydu. Onun ne düşündüğünü, yüzünün en ufak mimiğinden bile anlardı. Mutluydular. İlk defa, uzun süreden beri ilk defa mutluydular. İçinden bu mutluluğun daim olması için dua etti. Karı koca birbirlerinin parmaklarını sıkarken ikisi de gülümseyen yüzlerle evlatlarını seyrediyorlardı.

Yaman başıyla işaret ederek "Gördün bak! Kadınlarla hiç aşık atmayacaksın. Leb demeden leblebiyi anlıyorlar." diye Esat'a nasihat verir gibi konuştu.

"Ele verir talkımı, kendi yutar salkımı." diye söylendi Alaz iğneleyici bir sesle.

"Aha! Kuzu sahalara geri döndü!" dedi Esat yerinde zıplayarak.

"Ben hep sahadayım da yedek oyuncu muamelesi yapanlar utansın!" dedi ters ters Yaman'a bakarken.

"Yürü be Dağlı!" dedi Kerim masanın diğer ucundan.

Alaz gözlerini kısarak ona baktı. Dişlerinin arasından söylenir gibi tısladı.

"Oğlum, senin olayın ne? Sürekli bir gaz verme modundasın?"

"Alaz!" dedi Yaman ters ters Kerim'e bakarken. "Onun adı Alaz!"

"Ağız alışkanlığı be enişte!" diyen Kerim'in masumca gülümseyerek kurduğu cümlenin ardından, masanın diğer ucundan bir zeytin uçup Kerim'in alnına vurdu. Herkes şaşkınlıkla son cümleyi ve ardından gelişen durumu hazmetmeye çalışırken Alaz ayağa fırlayıp sinirle bağırdı.

"Kerim! Koparırım senin o dilini!"

Hırstan ve utançtan kıpkırmızı olmuş bir yüzle mutfağı terk etti.

Herkes donmuş gibi kalırken Oğuz sağ elinin altındaki Kerim'in ensesine sert bir tokat attı. Kerim, neredeyse masa-

ya gömülecek olan başını son anda geride tuttu.

"Oğlum, şu ayarsız dilinize bir hâkim olun lan! İyice ayardan çıktınız siz!" dedi Oğuz sıkılı dişlerinin ardından.

Yaman yüzünü buruşturarak aşağılayıcı bir sesle konuştu.

"Enişte ne lan? Hayatımda bu kadar itici kelime duymadım!" dedi ayağa kalkarken. Ters ters Kerim'e baktı. "Neyse, ben üzerimi değiştirip çıkayım. Yoksa elimden bir kaza çıkacak!" diye söylenerek mutfaktan ayrıldı.

Ayşe, dakikalardır dişlerini dudaklarına geçirerek tutmaya çalıştığı gülmesine daha fazla hâkim olamadan koyuverdi. Kahkahalarla gülerken elini özür dilercesine Ağrılı ve Zilal Ana'ya kaldırmıştı. Fırat şaşkınlıkla Ayşe'ye bakarken o, bir eliyle karnını tutuyor, bir eliyle ağzını kapatmaya çalışıyordu. Gözlerinden yaş gelmeye başlayınca nefesi kesilecekmiş gibi hissetti. Derin bir soluk almaya çalıştı. Kahkahalarının arasında konuşmaya çalışırken yaş gelen gözlerini Fırat'a çevirdi.

"Yaman'ın... Yaman'ın... Yaman'ın suratını gördün mü?"

Fırat, Ayşe'nin kahkahalar arasında kurmaya çalıştığı cümleyi anlamaya çalışırken merakla yüzüne bakıyordu. Oğuz, Ayşe'ye bakarken şaşkındı. Diğerleri de kıza yarı şaşkınlık yarı merakla bakıyordu.

"Ne olmuş yüzüne?" dedi Fırat anlamadığı belli olan bir ifadeyle.

"Küçüklüğünden beri en anlamsız bulduğu sıfat enişte-dir. Şimdi, biri kendisine böyle hitap edince en ağır küfrü yemiş gibi hissediyordur." diye zorlukla cevap verdi gülmeye devam ederken. Neredeyse çatlayacaktı. Dudaklarını Fırat'ın kulağına yaklaştırıp diğerlerinin duymamasına özen göstererek fısıldadı.

"Yaman küçükken enişte lafını duyunca "Enişte, enişte, gel götümü dişle!" diye dalga geçerdi." der demez Fırat'tan mutfağı inleten bir kahkaha çıktı.

İkisi katıla katıla gülerken diğerleri anlamayan yüzlerle onlara bakıyordu.

* * *

Alaz, yaşadığı utanç ve gerginlikten kurtulamıyordu. Hışımla masadan kalkmasının ardından hızla odasına çıkmış ve üzerine kısa deri montunu giyindikten sonra aynı hızla aşağı inerek kimseye hiçbir şey söylemeden, motoruna atlayıp evi terk etmişti.

Bahçedekilerin endişeli ve ürkek tavırlarını fark etse de sinirle bağırıp kapıyı açtırmıştı. Çıkışmasa, kapıyı açacak gibi görünmüyorlardı. Yanından geçtiği Kürşat'ın, merakla nereye gittiğini sormasına rağmen cevap vermemişti. Bahçe kapısından çıkarken Kürşat'ın telefonu kulağına koyduğunu gördü ama umursamadı.

Yalnız kalmaya ve düşünmeye ihtiyacı vardı. İçinde bulunduğu sorundan nasıl kurtulacağını düşünüp karar vermesi gerekiyordu. Mutlaka bir yolu olmalıydı... Bunu bulmak için de sakin ve dingin bir kafaya ihtiyacı vardı. Üzerinde baskı olmadan, başkalarının bakışlarını üzerinden hissetmeden uzun uzun düşüneceği bir alana ihtiyacı vardı. Motoru depoya doğru sürdü.

* * *

Yaman, hızlı adımlarla Alaz'ın odasına çıktı. Tam odadan içeri girecekken cebindeki telefon çaldı. Eline telefonu alınca kaşlarını çatarak baktı. Kürşat niye sabırsızlanıyordu ki? Odanın ortasında duran yatağın ucundaki çantasını açarken telefona cevap verdi. Aynı anda odanın içinde Alaz'ın nerede olduğuna bakmıştı. Belki de banyodaydı.

"Oğlum ne sabırsızlanıyorsun? Çıkacağım dedim ya!"

"Abi, ben onun için aramıyorum. Alaz çıktı şimdi motorla. Sordum, cevap vermedi ama çok sinirliydi. Kapıyı açmak istemeyince adamları da haşladı."

"Ne demek motorla çıktı lan? Nereye çıktı?" diye bağırdı Yaman, Kürşat'ın kulağının zarını patlatmak istercesine.

"Abi, bilmiyorum. Sordum, yüzüme bile bakmadı. Bastı gitti yanımdan."

"Bekle, hemen geliyorum!"

Telefonu kapayıp Alaz'ın numarasını tuşladı. Defalarca kez çaldırmasına rağmen cevap vermiyordu. Bağırarak telefonu yatağın üzerine fırlattı. Yırtarcasına üzerindekileri çıkarıp çantadan çıkardığı giysileri giydi aceleyle. Telefonu arka cebine tıkıştırıp hızla odadan çıktı.

Koşar adımlarla mutfak kapısının önüne gelince telaş ve endişeyle Fırat'a seslendi.

"Fırat abi, Alaz motorla çıkıp gitmiş. Telefonuma cevap vermiyor. Sen de bir arasana. Neredeyse bana haber verin, ben çıkıp bakmaya başlıyorum." der demez, arkasını dönüp acele adımlarla evden çıktı.

Kürşat'ın açtığı kapıdan arabaya yerleşir yerleşmez, "Ne tarafa gitti?" diye sordu.

Kürşat, "Kapıdan çıkar çıkmaz sağa döndü." deyince çabucak o tarafa yönelmesi için eliyle işaret etti.

* * *

Fırat, Alaz'ın telefonunu uzun uzun çaldırmasına rağmen cevap alamıyordu. Aniden masada oturan gençlere bağırmaya başladı.

"Sizin yüzünüzden ulan! Bir dilinize hâkim olamıyorsunuz. Zaten bu durumu sindirememişken siz de üzerine gidiyorsunuz! Beğendiniz mi yaptığınızı? Geçtiniz mi dalganızı?" Fırat ilk defa bu kadar yüksek sesle bağırıyordu dördüne. "Ulan, adam mısınız siz be? Kızın iki günlük huzurlu uykusunun içine sıçtınız! Battı size değil mi onun huzuru?"

"Abi, ağır gel." dedi Oğuz. Alıngan ve suçlu bir yüz ifadesi varsa da sesinde uyaran bir ton vardı.

Ayşe, araya girerek Fırat'ın koluna elini koydu sakinleştirme çabasıyla. "Fırat, yeter bu kadar!" dedi sakin, makul bir sesle.

Diğerleri başlarını kaldırıp tek ses çıkaramıyorlardı. Ağrılı, gözlerinden fışkıran sinire zorlukla hâkim olmaya çalışıyordu. Elini kaldırıp Fırat'ı susturdu.

"Siz kızımla çıkın, işinize gidin hadi. Benim bunlara bir ayar çekmem lâzım, anlaşıldı. Kurbanı da merak etme. Ben ararım şimdi."

Fırat durup babasına baktı. Sakinleşmek için derin bir nefes alıp başını yukarı kaldırdı.

"Tamam. Senin telefonunu açmazlık etmez. Beni de haberdar et ama. Aklım kalmasın." dedi sakin çıkmasına çalıştığı bir sesle.

Ağrılı başını sallarken Fırat, Ayşe'ye döndü. "Hadi güzelim. Biz de çıkalım, ben seni bırakayım, oradan şirkete geçerim."

İkisi çıktıktan sonra Ağrılı başını karısına çevirdi. "Zilal Hanım, sen kızları al, çık. Şu mutfağın kapısını da kapatın arkanızdan." dedi kendisinden umulmayacak sakin bir sesle.

Zilal, kocasının gözlerine bakıp başını onaylarcasına sallarken kocasının gözlerinin önünde toplanmış olan bulutların arkasındaki fırtınayı gördü. Başıyla Fatma ve Gülnaz'a işaret edip yerinden kalktı.

* * *

Alaz, depoya gelir gelmez motordan indi ve panel kapı aşağı doğru inerken ağır adımlarla mutfak tarafına yöneldi.

"Sakin olup düşünmen lâzım kızım. Öfkeyle hareket edersen kafan çalışmaz. Bulacaksın bir yol. Sadece sakince düşünüp o yolun ne olduğunu bulman gerekiyor." diyerek kendi kendine mırıldanırken kahve yapmak için su ısıtıcısını çalıştırdı.

Ağır adımlarla deponun içinde bir aşağı bir yukarı dolanırken cebindeki telefon tekrar çalmaya başladı. Elini cebine atıp telefonu çıkarınca Ağrılı'nın aradığını gördü. Ne Yaman'ın ne de Fırat'ın çağrılarına cevap vermemişti ancak Ağ-

rılı'yı telaşlandırmak haksızlıktı. Cevap vermek zorundaydı. Her ne kadar endişelenecekse de yalnız kalmak istediğini Ağrılı'nın anlayacağını ve bir süre kendisini rahat bırakacağını biliyordu. O yüzden zorlukla da olsa telefona cevap verdi. Daha önce yaşanandan sonra, onu bir daha böyle endişe içinde bırakamazdı. Telefonu açar açmaz onun konuşmasına fırsat vermeden söze girdi.

"İyiyim ben Ağrılı. Merak etme beni. Bir süre yalnız kalmak istedim sadece."

"Kurban... Neredesin?" diye sordu Ağrılı şefkatli ancak endişeli bir tonda.

"Güvendeyim. Sadece bir süre bana izin ver. Biraz kafamı toparlayayım. Lütfen."

"Peki. Dediğin gibi olsun... Ama aklımın sende kalmasına neden olacak bir şey yapma." Sesinde yumuşak da olsa bir uyarı vardı.

"Yapmam. Merak etme."

"Ne zaman döneceksin?"

"Ne zaman kafamı toparlarsam."

"Akşama evde ol kurban. Akşamki yemekte herkesin bir arada olmasını istiyorum."

Gözlerini yumdu. Bir de akşamki yemek vardı. Aynı konuşmalar. Aynı iğnelemeler. Aynı utanç. Aynı sıkıntı. Aynı çaresizlik... Bu her ne kadar rica gibi görünse de Alaz, ricadan çok direktif olduğunu anlayabiliyordu.

"Tamam, Ağrılı. Orada olacağım."

"Gecikme!"

"Tamam. Söz. Gecikmem."

Telefonu kapadıktan sonra, kaynayan suyu fincana boşaltı ve kahvesini eline aldıktan sonra, son iki senedir üzerinde bolca vakit geçirdiği kanepeye yöneldi. Oturur oturmaz fincanı önündeki sehpaya koydu ve üzerindeki montu çıkarmak için ileri çıktı. Montu çıkarıp yanına atacakken montun diğer cebinden minik, siyah alet kanepenin üzerine düştü. Gözlerinde düşünceli bakışlarla birkaç dakika alete baktı.

Belki de çözüm buydu...

Babası arkasından atılan iftiralar nedeniyle, huzurla yattığı yerde uyuyamadıkça kendisine de huzurlu uyku haramdı. Tahir Yamandağlı, ölümünün ardından hakkında yayılan asılsız ve haksız sözlerle anılacak adam değildi. O, hayatı boyunca kimseye yalvarmamış, kimsenin önünde diz çökmemiş bir adamdı. Herkes onu hayattayken nasıl biliyorsa, ölümünün ardından da aynı şekilde bilecekti. Babasına verdiği sözü tutmuş, intikamını almıştı ancak onuruna sürülen lekeyi hâlâ temizleyememişti ve kâbuslarının devam etmesinin nedeni belki de buydu. Babasının adını temize çıkarınca, o yattığı yerde huzurla uyuyacak, kendisi de bunun bilinciyle huzurlu bir uyku yüzü görecekti bu hayatta.

Aniden karar vererek fincanını ve aleti eline alıp, seri adımlarla çalışma masasına ilerleyip bilgisayarı açtı.

Saatlerce yaptığı kayıt üzerinde çalıştı. Çakal'ın itirafını aldığı kaydı montajlayıp gerekli olan kısımları bir dosya haline getirerek onlarca diske kaydetti. Seneler boyunca tuttuğu kayıtlı dosyalardan, gerekli yerlerin olduğu adresleri tek tek çıkararak her diski bir zarf içine koydu. Adresleri elinde bir liste haline getirdi. Akşama kadar kendi eliyle tek tek dağıtacaktı bu kaydı. Önce Çakal şerefsizinin evine atacaktı bir kayıt. Oğlu Sayko Necip görsün, şerefsiz babasının nasıl bir adam olduğunu öğrensin istiyordu.

Alaz, yaptığı şeye her geçen dakika daha da inanarak hazırlandı. Akşam vaktinde evde olabilmesi için önünde üç saati vardı ve bu üç saatte motorla, İstanbul'da geniş bir tur atması gerekecekti. Bakışlarındaki kararlılık elle tutulacak gibiydi. Hazırladığı isimsiz zarfları eline alarak minik, siyah bir sırt çantasının içine koydu. Üzerine montunu geçirdi ve çantayı boynundan geçirerek çapraz şekilde, önüne gelecek biçimde astı. Motora doğru hareketlendi ve üzerindeki plakayı çıkardı. Siyah kaskı kafasına geçirip siperliği kapadığında, cinsiyetsiz bir varlık olacaktı. Kimliksiz bir varlık. Bütün hayatı boyunca olduğu gibi...

* * *

Yaman, bütün günü endişe içinde geçirmişti. Fırat, basından aldığı haberle içi rahatlamış olarak Yaman'ı bilgilendirmişti. Fırat'tan gelen telefonun ardından, istemeden de olsa kendi işlerine yönelmişlerdi. Bütün gün Kürşat'la beraber birkaç mekân dolaşmış, işlerle ilgili ihmal edilen sorunları halletmişlerdi. Akşamı dört gözle bekliyordu. Her ne kadar gelecek olan kalabalıktan memnun olmasa da Alaz da o kalabalıktan biri olacağından, sırf onu görmek uğruna herkese katlanabileceğini biliyordu.

Mart ayında hava hâlâ erken karardığından, eve doğru yol alırken sanki çoktan gece yarısı olmuş gibi hissediyordu. Oysa Alaz'ı en son gördüğünde gün aydınlıktı. Son günlerde içinde hissettiği parlaklık kadar aydınlıktı hava. Şimdi kararan havayla beraber onun da içine bir sıkıntı çökmüştü. Bütün gün neredeydi? Ne yapmıştı? Neden insanlardan bu kadar uzaklaşma isteği duyuyordu? Etrafında gelişen olayların onu üzdüğünü, utandırdığını biliyordu ama bunun kendisini bu kadar üzmesine neden izin veriyordu? Neden umursuyordu başkalarının dediklerini? Etrafındaki hiç kimse onun üzülmesine ya da kendini kötü hissetmesine neden olacak bir şey yapmamaya çalışırken sırf Yaman'a duydukları düşmanlıkla ettikleri lafların ne önemi vardı? Varsın onu istedikleri kadar aşağılasın, istedikleri kadar küçümsesinler... Yaman'ın kimse umurunda bile değildi. Ona yakıştırdıkları sıfatların, iğnelemelerin, alayların umurunda bile değildi Yaman. Alaz kendisini huzurlu, güvenli ve mutlu hissettiği sürece hiçbir şeyin önemi yoktu. Olamazdı...

Eve yaklaşmaya başladıkları esnada, Yaman'ın kalp atışları da yükselmeye başladı. En fazla bir saate içinde Alaz'ı tekrar görecekti. Sabahki olaydan sonra yalnız kalmak belki iyi hissettirmiş olabilirdi. Bunu gönülden istedi Yaman. Onun üzülmesine asla tahammül edemiyordu. Belki de dünyadaki her şeyi yakıp kavurmalı, her şeyi yok etmeliydi. Sadece ikisi

kalırlarsa kimse onları üzemezdi. Kimse Alaz'ı mutsuz edecek tek kelime edemezdi o zaman.

Yüzünde hain, sinsi bir ifadeyle otururken Kürşat yan gözle Yaman'a bakınca içi ürperdi. Yaman'ın aklından hangi garip düşünceler geçiyordu, merak ediyordu. Elinde olmadan ağzından çıkan kelimelerle bunu dile getirdi.

"Ne düşünüyorsun abi?"

Yaman çeyrek dakika cevap vermedi. Kaşları çatılmıştı. Kafasının içinden geçen düşünceler ancak bir psikopatın düşüneceği şeylerdi, o da biliyordu ama buna engel olamıyordu. Başını ağır ağır Kürşat'a çevirirken ciddi bir sesle dürüstçe cevap verdi.

"Dünya üzerindeki insanlığı nasıl yok edebilirim diye düşünüyorum."

Kürşat'ın kaşları saç diplerine kadar yukarı kalktı. Tedirgin bakışları yolla Yaman arasında gidip geldi. Sesli bir şekilde yutkunup sakin çıkmasına çalıştığı bir sesle karşılık verdi.

"İnsanlık derken abi? Bütün insan nüfusundan mı söz ediyorsun?"

"Evet Kürşat. Dünya üzerindeki bütün insanlardan söz ediyorum. Meselâ herkes yok olsa, sadece Alaz'la ben kalsam o zaman her şey sorunsuz ve daha güzel olurdu."

Kürşat, Yaman'ın ciddi ses tonundan, adamın kelimeleri gerçekten hissederek söylediğine emindi. Alıngan bir sesle sordu.

"Ben de mi abi? Ben size ne yapıyorum ki sizi mutsuz edecek?"

Yaman oturduğu yolcu koltuğunda bakışlarını tekrar yola çevirdi. Düşünceli bir sesle konuştu bu kez.

"Yok, belki de sevdiğim birkaç kişinin yaşamasına izin verirdim. Şanlısın ki sen de sevdiğim o birkaç kişiden birisin."

"Eyvallah abi. Allah razı olsun." dedi Kürşat zorlukla gülümseyerek. Rahatlayarak derin bir nefes aldı. Yaman'ın sözlerinin ardından içi rahatlamış, mutlu olmuştu ancak yine de şüpheyle Yaman'a çabuk bir bakış atmaya engel olamamıştı.

* * *

Alaz, saatlerdir motosikletin üzerinde, elindeki tüm zarfları görmesi gereken insanların bulundukları mekânlara ulaştırdıktan sonra hafiflemiş bir şekilde, Alazların evine doğru yol alıyordu. Ağrılı'yla yarım saat önce telefonda konuşmuş ve onların yola çıkacağını öğrenince doğrudan Alazların evine gideceğini söylemişti. Harcadığı zaman düşündüğünden uzun sürmüştü. Geç kaldığını biliyordu ama içinde hissettiği hafiflik nedeniyle, umursamamıştı geç kalması yüzünden sorulacak soruları. Şu an hiçbir şey umurunda değildi çünkü belki de ilk defa bu gece tek başına kâbussuz bir uyku uyuyacaktı.

Evin kapısına yaklaşınca hızını düşürdü ve kapının önüne doğru yöneldi. Gelişini gördüklerinde, kapıdaki korumalar sürgülü bahçe kapısını açmaya başlamışlardı bile. Motoru bahçeye sokup evin önündeki açıklığa doğru yavaşça sürerken evin kapısı açılmış, Yaman görünmüştü. Alaz, geniş açıklıkta sıra sıra dizilmiş araçların yanına motoru yanaştırıp durdurdu ve bahçeyi kaplayan motor sesini durdurmak üzere kontağı kapadı.

Yaman, ellerini pantolonun ceplerine soktu ve kaşları çatık bir halde Alaz'ın motordan inmesini izledi. Kaskını çıkardıktan sonra, yavaş hareketlerle kaskı motorun arkasındaki minik bagaja koydu. Yaman'ın ayakta bir heykel gibi dikili durduğu evin kapısına doğru adımlarını atarken montunun önündeki fermuarı indiriyordu. Önündeki birkaç basamağı umursamaz adımlarla tırmanırken başını kaldırıp Yaman'a bakmadı. Hiçbir kelime etmeden Yaman'ın yanından geçecekken koluna yapışan elle durmak zorunda kaldı.

"Neredeydin bütün gün?" dedi Yaman, elinden geldiğince sakin olmaya çalışarak.

"Sana hesap vermek zorunda değilim." dedi Alaz ters bir sesle.

"Ben hesap sormuyorum. Merak ettim seni, suç mu yani?"

"Etme beni merak!"

"Alaz..." diyen Yaman, gözlerini yumarak derin bir nefes aldı. "Bak, elimden geldiğince sakin sakin seninle konuşmaya çalışıyorum. Ters yapma bana."

"Ters yapmıyorum ben. Üzerimdeki baskına son ver."

"Ben sana baskı mı yapıyorum? Ne yaptım da baskı oluyor?" dedi sinirle gözlerini Alaz'a çevirerek.

"Şu an yapıyorsun! Neredeysem neredeydim! Her yaptığımı sana söylemek zorunda değilim."

"Ben her yaptığını bana söyle demiyorum. Sadece merak ediyorum iyi olup olmadığını. Bunun nesi yanlış?"

"İyiyim, tamam mı? Kafa dinlemek istedim, dinledim. Bitti mi sorgun?" diye başını sinirle çevirip dik dik cevapladı Yaman'ı. Uyaran bakışlarını Yaman'ın koluna yapışmış olan eline indirdi.

Yaman, usanmışçasına dudaklarının arasından dışarı sert bir nefes koyuverip başını salladı. Ağır ağır elini geri çekerken ifadesiz bir tonla karşılık verdi.

"Bu sorgu değildi ama uzatmayacağım... Hadi, geç içeri. Herkes geldi. Masaya oturmak için seni bekliyorlardı."

"Tamam. İzin verirsen önce ellerimi yıkayayım, sonra geçerim salona." Sesi alaylıydı.

Yaman, ses tonundaki alaya aldırmadan başını onaylayarak sallarken Alaz'la birlikte evin içine girdi. Alaz, doğrudan alt kattaki banyoya yönelecekken Yaman eliyle yine onu durdurdu. Hiçbir şey demeden, yarı açık fermuarı tamamen indirip bir çocuğu soyundurucasına montu Alaz'ın üzerinden çıkardı.

"Hadi, git, ellerini yıka. Ben montunu kaldırırım." dedi yumuşak bir sesle.

Ne yaparsa yapsın ne derse desin ona uzun süre sinirli kalamıyordu. Sabahki olaydan sonra gergin olduğunu biliyordu. Yine gergin geçireceğini düşündüğü bir akşam önündeydi ve bunu hissetmemesi için daha fazla üzerine gitmeyecekti. Bu akşamı rahat ve huzurlu geçirmesini istiyordu. Alaz, başını sallayıp uzaklaşırken montu girişteki dolaba asıp ağır adımlarla

salona yöneldi.

İki ailenin fertleri, salondaki oturma gruplarına dağılmıştı. Yaman, Kürşat ve Halit'in de orada bulunmasını istediği için onları da çağırmışlardı. İkisi de aileden sayılırdı. Çok uzun zamandır bir aradaydılar ve şu ana ulaşmalarında büyük katkıları vardı. Yaman için ikisi de kardeş gibiydi.

Halit tam olarak iyileşmemişse de bu akşam herkesle birlikte yemek yiyebilecek kadar iyi hissediyordu kendisini. Son gelişmelerin hepsini Kürşat'tan öğrenmiş ve açığı kapamıştı.

Yaman salona girince Ekrem ve Sadık Ağa, soran bakışlarını ona çevirdiler. Yaman, onlar bir şey demeden düz bir sesle cevap verdi.

"Geldi. Ellerini yıkıyor."

Adımlarını oturma grubuna yönlendirip geniş kanepenin ucuna oturdu. Kürşat'a gözüyle işaret edince Kürşat yanından kalkıp kanepenin çaprazındaki tekli koltuğa geçmişti. Halit kanepenin diğer ucunda oturuyordu ve Yaman ortada oluşan boşluğu şimdiden Alaz için hazır etmişti.

Ekrem ve Sadık Ağa, yanlarında Zilal Ana ve Ragıp'la salonun bir ucunda, derin bir sohbetin içindeydiler. Zilal Ana ses çıkarmadan yanlarından otururken üç adamın konuşmalarını büyük bir ilgiyle dinliyordu. Eskilerden konuşuyorlardı.

Salonda sanki bir gruplaşma olmuş gibi görünüyordu. Oğuz, yanında Esat'la beraber otururken karşısındaki Ayşe'nin yanında oturan Zeynep'le, ara ara birbirlerine ters bakışlar atıyorlardı. Sabahki olaydan sonra Sadık Ağa'dan yedikleri ağır fırça sonrası morali diplerdeydi. Sadık Ağa, dört genci de ağır bir şekilde azarlamıştı. Hepsi süt dökmüş kedi gibiydi şu an.

Oğuz, kuzunun gönlünün kırılmasına neden olduğu için büyük suçluluk duyuyordu. Onu üzmek isteyen son insan bile olamazdı. Biraz ileri gitmişti, farkındaydı ve şimdi bu ağır suçluluk duygusunun altında yüreği eziliyordu. Gün içinde birkaç kez aramıştı ama cevap alamamıştı. Darılmıştı tabii kız haklı olarak. Zor zamanlar geçirirken yanında durup onu desteklememiş, kıskançlığın kıskacında kıvranırken Yaman'a duyduğu hırsı, ondan çıkarmıştı. Üstelik o herifin yapabildiğini kendisi

yapamadığı için de çaresiz hissediyordu. Nasıl olur da elinden bir şey gelemezdi? Oğuz düşünceli bakışlarını yere indirirken farkına varmadığı bir şekilde, bir dizi sürekli sallanıyor, sıkıntılı olduğu her halinden anlaşılıyordu.

Esat içlerinden fırçayı en çabuk atlatandı. Sık sık nasibini aldığı için yediği azarları çok çabuk unutma becerisini de geliştirmişti. Kerim ve Adil'in, Sadık Ağa'nın azarlarından sonra mutfaktan çıktıklarında, yüzlerindeki kızıllık uzun süre geçmemişti. Tekrar bir boşboğazlık yapmamak için geldiklerinden beri ağızlarını açıp tek kelime etmemişlerdi.

Bununla birlikte salondaki en garip bakışmalar, yine de Kürşat ve Halit'in, Kerim ve Adil'le aralarında geçen bakışmalardı. Dördü de sanki rakiplerini tartar gibi sürekli birbirlerine anlaşılmaz bakışlar atıyordu. Yanında Ayşe'yle mutlu bir şekilde oturan Fırat'ın gözünden bu bakışmalar kaçmamıştı. Bıyık altından gülerek ortalığı azıcık harlamaya karar verdi.

"Ne o lan? Hanginiz daha iyisiniz diye mi tartıyorsunuz birbirinizi?"

Kerim ve Adil, aynı anda Fırat'a bakışlarını çevirirken umursamaz bir yüz ifadesi vardı ikisinde de. Sanki kendilerinin en iyisi olduğunu biliyor, bu tartışmayı gereksiz buluyor gibiydiler. Kürşat her zamanki gibi lafını esirgememişti.

"Tartmayı gerektirecek bir şey yok. Kimin iyi olduğu ortada zaten." diye mırıldanırcasına konuştu kendinden emin bir sesle.

Adil gözlerini kısarak Kürşat'a baktı. Tam ağzını açacakken yanındaki Kerim, gözleriyle Sadık Ağa'yı göstererek dürttü ve neredeyse fısıldayarak konuştu.

"Girme oğlum saçma sapan bir tartışmaya. Daha sabahı atlatamadım ben. Kimin en iyi olduğunu biliyoruz zaten, ne diye atışalım ki?"

Adil, başını sallayarak suskunluğunu korudu ancak kötü kötü bakan bakışlarını Kürşat'a çevirmeden edemedi.

Aynı anda Alaz salona girince bütün bakışlar ona çevrildi. Sakin adımlarla ilerlerken ifadesiz bir sesle, "Herkese iyi akşamlar." dedi.

Adımlarını Oğuz ve Esat'ın bulunduğu noktaya yönlendirdi. İki adam yana kayıp kendisine yer açınca, ikisinin ortasına oturmak için bir adım atacakken Yaman'ın sesi engel oldu.

"Buraya otur. Neden insanları sıkıştırıyorsun?" dedi Yaman yanındaki boşluğu göstererek. Sanki diğerlerini çok düşünüyormuş gibi iyi ev sahibi rolüne soyunmuştu. Alaz başını ona çevirerek cevap verdi.

"Gerek yok. Sıkışmazlar. Alışık onlar." derken sesinde de yüzünde de sinsi bir alaycılık vardı.

Yaman birkaç saniye dik bakışlarla ona baktı. Her zamanki gibi kendisiyle çarpışıyordu. Bunu neden yaptığına anlam veremiyordu. Kalbini kıranlar, sürekli iğneleyici lafları edenler Bozdumanlardı ama Alaz, onlardan ziyade Yaman'dan çıkarıyordu hırsını.

Alaz, oturmak için bedenini çevirince Yaman'la göz göze geldi. Ağır bir şekilde dizleri kırılmaya başladı. Yerine oturacakken Yaman bir kaşını kaldırdı uyaran bir bakışla. Yerinden kalkacakmış gibi, sadece Alaz'ın gördüğü belli belirsiz bir hareket yaptı. Göz kapakları düştü, kısılan gözlerde artık bir tehdit vardı. Yaman, işaret parmağını sıradan bir şekilde kaldırıp uyaran bir ifadeyle sanki kaşıyor gibi boynuna sürttü. Bakışları sadece Alaz'ın anlayabileceği çok şey anlatıyordu. Alaz bir an kalakaldı. Hâlâ yerine oturamamıştı ve karşısındaki adam, gözlerinden fırlattığı tehdit oklarıyla her türlü uyarıyı yapıyordu. Onun densiz ve etrafındaki kimseyi umursamaz kişiliğini öğrenmişti artık. Ya kendi isteğiyle gidip yanına oturacaktı ya da birkaç saniye içinde kendisi için çok daha utanç verici bir şekilde gerçekleşecekti bu istek.

Dişlerini sıktı. Dudaklarını büzdü. Diğeri, yüzünde sinsi bir gülümsemeyle hafifçe öne doğru çıkacakken aniden elini kaldırdı.

"Tekrar düşündüm de... Haklısın. Abimler sıkışmasın." diye mırıldandı ve Oğuz'la Esat'a utangaç bir bakış atıp, zoraki adımlarla Yaman'ın yanındaki boşluğa yaklaşıp oturdu.

9. BÖLÜM

Yemek umulanın aksine sakin bir havada geçiyordu. Geniş ve uzun masanın etrafında herkes keyifle yemeklerini yerken bir yandan da yanındakiyle sohbet ediyordu. Bazen her zamanki gibi birbirlerine laf atmaktan geri kalmayanlar da vardı.

Yaman, yine Alaz'ın yanında otururken sürekli kızın tabağına bir şeyler koyuyordu. Bu süreç içinde ters bakışlar, ikisi arasında devam ediyordu.

Gençlerin içinde en mutlusu Fırat ve Ayşe'ydi. Akşamın sonunda, birlikte geçirecekleri gelecekleri için resmi ilk adım atılmış olacaktı.

Oğuz, bir yandan ara ara kontrollü bakışlarını Alaz'a atarken öte yandan kendine hâkim olamadığı bakışlar Zeynep'in üzerine yöneliyordu. Ne zaman Zeynep'le göz göze gelseler ikisi de çabucak birbirlerinden gözlerini kaçırıyorlardı.

Oğuz'un sinirle sıktığı dişlerinden çenesi geriliyordu sık sık. Bu kız neden sinirini bu kadar bozuyordu ki? Hayatında ilk defa bir kadına karşı öfke duyuyordu. Oysa o, kadınlara karşı her zaman saygılı, sevgi dolu ya da umursamaz yaklaşırdı. Kendisine asılan kadınları da genelde görmezden gelirdi. Onun umursamaz ve donuk halleri de kısa sürede kadınları kendisinden uzaklaştırırdı. Bundan şimdiye kadar şikâyetçi olmamıştı. O duygusal bir adam değildi zaten. Bir kadının duygusal dünyasını tatmin edecek yumuşaklığı hiçbir zaman hissetmezdi çünkü aklına gelmezdi o tür incelikler ancak kaba ve öfkeli de olmamıştı şimdiye kadar. Sadece onu

duygusuz bulur, sıkılırlardı. Oğuz bir kadına duygusal bir tepki nasıl verilir, onu bile bilmezdi. O sadece annesine saygı duyar, kuzuyu severdi. Etrafındaki diğer kadınlar da zaten evdeki çalışan, aileden gördüğü kızlardı. Onlarla da sayılı konuşmuşluğu vardı. Diğer sınıfa girenlerin varlığı da yokluğu da birdi onun için.

Oysa şimdi ne zaman Zeynep'e baksa içinde öfke dalgaları kabarıyordu. Neden böyle hissediyordu, bir türlü anlam veremiyordu. Kadın küstahtı, belki de o yüzden. Sürekli kendisine laf sokuyor, söylediği hiçbir şeyin altında kalmıyordu. Bilmiş tavırları ve kendisinin şimdiye kadar diğer kadınlara karşı takındığı tavra eş bir tutum içinde olması, sinir bozucuydu. Oğuz, ilk kez bir kadına karşı böyle karmaşık duygular hissediyordu.

Diğer tarafta Zeynep, daha önce Oğuz gibi biriyle karşılaşmadığı için nasıl bir tutum içinde olması gerektiğini bilemiyordu. Adam öküzün önde gideniydi. Alaycı tavırları olmasa, adamda tek bir duygu kırıntısı göremeyecekti. Donuk, kayıtsız ve vurdumduymazdı. Kocaman cüssesine rağmen nasıl öyle zarif bir tarafı vardı, anlam veremiyordu. Oysa o cüssedeki her adam biraz sarsak, biraz hantal olurdu. Oğuz, o koca bedene rağmen etrafına garip bir enerji yayan yapısıyla, tuhaf denilecek bir hareketlilik içindeydi. Bedeni sürekli kıpır kıpırdı. Otururken bir bacağını sürekli sinirli sinirli sallaması, konuşurken o koca ellerini kullanması, yemek yerken insanı dehşete düşüren koca lokmaları tek seferde ağzına atarken rahatlıkla yutkunması ve yüzünde bundan zevk aldığına dair oluşan ifadesiyle Zeynep'e, başka bir gezegenden gelmiş bir canlı izlenimi veriyordu. Alaycı bir gülümsemeyle dudağının biri ucu yukarı kalktığında, karşısındakini aşağılayan bakışları görmemek imkânsızdı. Hayatında bu kadar pervasız ve kendine bu kadar güvenen bir adam görmemişti.

Kendisine karşı takındığı o ezici ve alaycı tavırlar sinirini tepesine çıkarıyor, ister istemez sürekli adamı delirtecek denli küstah bir tavırla karşılık veriyordu. Zeynep'in ters ve küstah tavırları Oğuz'u deli ederken o da ondan aşağı kalmı-

vor, küçümseyici bakışlarını sık sık kıza yöneltiyordu.

Ne zaman bakışları karşılaşsa, ikisi de öfke oklarını birbirine fırlatmaktan çekinmiyorlardı. Normal şartlarda, Oğuz'un küçümseyici ve öldürücü bakışlarına karşı cins çok fazla karşı koyamaz, kaçacak delik ararlardı ancak Zeynep şaşırtıcı bir cesaretle aynı şekilde kendisine meydan okuyordu. Bu da Oğuz'u daha çok çıldırtıyordu. Zaten son zamanlarda onu, bir Yaman bir de Zeynep çıldırtıyordu.

Oğuz un tersi tersti. Bunu herkes bilir, ona göre adım atarlardı ama ne Yaman ne de Zeynep tersinden korkmuyordu. Ayşe bile zaman zaman kendisini fırçalasa da Oğuz'dan çekinir tarafını göstermişti ki Ayşe ne dese, Oğuz terslemezdi onu. Yengesiydi en başta. En kıymetlisi olan abisinin sevdiği kadındı ve o ne derse desin, ne yaparsa yapsın saygıda tek kusur etmez, onun önünde boynu kıldan ince hisseder, ona göre dururdu. Buna rağmen, Ayşe'nin de kendisinden çekindiğini hissediyordu. Oysa diğer ikisinin en ufak bir çekincesi olmuyordu. Hadi, Yaman'ı anlıyordu. Zaten adam arızanın önde gideniydi. Kimseyi taktığı yoktu, doğal olarak Oğuz'u da takmıyordu. Peki, Zeynep'e ne oluyordu? Daha Oğuz'un omzuna bile varmayan minik bedeniyle, o cesareti nereden buluyordu?

Oğuz, önündeki yiyecekleri iştahla ağzına atarken kafasındaki düşüncelerle, gözleri tekrar karşısında oturan Zeynep'e yöneldi. Bakışları yine karşılaştı. İkisinin de kaşları çatıldı. O anda Zeynep, hayatında hiç yapmadığı bir şeyi, içinde adama karşı hissettiği öfkeyle elinden gelen tek şeyi yaptı. Sinirle Oğuz'a bakarken kimsenin onu görmediği bir anda, yine küçümseyici bakışlarını ona dikti, elindeki kaşığı tepeleme doldurup ağzına götüren Oğuz'a sinirli, aksi bir çocuk gibi dil çıkardı.

O anda Oğuz'un hayatı boyunca başına hiç gelmemiş olan şey oldu ve ağzına tıktığı yemek, Zeynep'in ona dil çıkarmasının şaşkınlığıyla boğazına kaçtı ve öksürmeye başladı. Masadaki herkes, ansızın sohbetlerine ara verip şaşkınlıkla Oğuz'a bakarken onun yüzü alamadığı nefes nedeniyle kıp-

kırmızı olmuştu. Eliyle ağzını kapatıp toparlanmaya çalışırken üst üste öksürüyordu.

Zeynep'in dudaklarından hâkim olamadığı bir kıkırtı çıktı. Utanmasa ya da kendisine hâkim olamasa tıpkı bir çocuk gibi elini göğsünden aşağı sıvazlayıp zıplayarak, 'Oh olsun' diyesi vardı. 'Saçmalama Zeynep, sen koskoca doktorsun. Yakışır mı sana bu?' diye içinden kendini frenlemeye çalışsa da yapmak istediği şeyi yapamadığı için içi içini yiyordu.

Oğuz, ağzındakini bir an evvel yutmak için önündeki suya uzanırken ardında, şaşkınlık izlerinin gizlendiği ateş saçan gözlerini Zeynep'e çevirmişti.

Masadakiler hep bir ağızdan iyi olup olmadığını sorarken Oğuz cevap vermeden, sadece başını salladı. Koca bir yudumla boğazını temizleyip birkaç kez daha öksürdü.

"Oğuz'um, iyi misin?" sorusu Zilal Ana'dan geldi tekrar. Hayatı boyunca Oğuz'un boğazına kaçan bir şey olmamıştı. Başını öne çıkarmış, endişeyle masanın diğer ucundaki oğluna bakıyordu. Oğuz, birkaç kez boğazını temizleyip annesine bakarken başını salladı. Nihayet sesi tarazlı çıksa da cevap verebildi. Herkesin bakışı üzerinde toplanmıştı ve şu an tüm dikkatlerin üzerinde oluşu, onu daha fazla geriyordu. Yüzü daha fazla kızardı.

"İyiyim anam. Merak etme" derken elinden geldiğince sakin ve umursamaz davranmaya çalışıyordu.

"N'oldu Oğuz'um birden? Hiçbir lokma senin boğazında kalmazdı?"

"Demek ki neymiş? Yutamayacağın lokmayı ağzına sokmayacakmışsın!" diye mırıldandı Zeynep alayla. Her ne kadar uzun masadaki herkes onu duymasa da yanındakiler ve karşısındaki Oğuz, onu duymuştu. Ayşe uyaran bakışlarını kardeşine çevirirken diğerleri sadece sırıtmıştı. Oğuz bakışlarını annesinden ayırmadan cevapladı.

"Yemekler o kadar lezzetli ki anacığım, bir an çiğnemeden yuttum." İfadesiz yüzünü Zeynep'e çevirerek devam etti sözlerine. "Ama dersimi aldım. Bundan sonra çok daha iyi çiğneyeceğim!" dedi dişlerinin arasından. Gözlerindeki ima,

son kullandığı kelimeler Zeynep'te huzursuz bir duygu oluşturdu. Yerinde rahatsızca kıpırdanırken sertçe yutkundu. Yanında oturan Ayşe, başını kardeşine hafifçe eğerek fısıldadı.

"Nedense yemekten ziyade seni çiğneyecekmiş gibi hissettim. Ne yaptın çocuğa?" dedi sinirle.

Zeynep kızgın ve şaşkın bakışlarını ablasına çevirdi. Fısıldayarak, "Çocuk mu?" dedi. "Ufalsın da cebime girsin. Bunun neresi çocuk? Hulk gibi bir şey!"

"Ne yaptın Zeynep?" dedi Ayşe aynı kızgın tonla fısıldarken. Masadakiler yine kaldıkları sohbetlerine devam ederken iki kız kardeş fısıldaşıyor, Oğuz'sa hesapçı bakışlarıyla Zeynep'i izliyordu.

"Ben bir şey yapmadım. Kendi kaşındı. Geldiğimden beri, hiç yok yere beni öldürecekmiş gibi bakıyor." dedi Zeynep savunmacı bir tavırla.

"Oğuz, herkese öldürecek gibi bakıyor. Sen üstüne ne alınıyorsun?"

"Ben herkes değilim. Ben, ona hiçbir şey yapmadım."

"Ne yaptın?" diye üsteledi Ayşe, Zeynep'in savunmasını savuşturarak.

"Dil çıkardım!" dedi Zeynep aksi bir sesle. Umursamazca omuzlarını silkmişti. Bakışlarını kaldırıp Oğuz'a bakmamıştı henüz ancak onun bakışlarını üzerinde hissediyordu.

Ayşe'nin şaşkınlıkla kaşları yukarı kalktı. "Dil mi çıkardın?" derken gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Senin gibi doktor olmuş, koskoca kadının yapacağı şey mi bu? Çocuk musun sen?" dedi Ayşe azarlayarak.

"O koca cüssesiyle çocuk oluyor da ben niye olmuyor muşum?"

"Oğuz'la uğraşma Zeynep! Canın yanmasın!" dedi Ayşe tekrar uyararak.

"Nasıl yakacakmış canımı? Hele bir denesin, bilirim yapacağını!" Sesinde meydan okuyan bir tını vardı.

"Saçma sapan fikirlere kapılma. Kadına el kaldırmaz onlar. Canının yanmasından kastım Oğuz'un sivri dili. Bakma sen onun öyle masum suratına. Zehir gibi zekâ var onda."

"Ne masum suratı be! Şeytan yutmuş o!"

"Şeytan yutmaz o! Şeytana pabucunu ters giydirir. Sen onun bebek yüzüne bakıp alt edeceğini sanıyorsan, yanılıyorsun. Kimsenin girip çıkamadığı yerlere girip çıkacak kadar gözü kara. Senden mi korkacak? Uğraşma, canın yanmasın!"

"Benim canım niye yansın be?" dedi Zeynep aksi bir fısıltıyla kaşlarını çatarak.

"Zeynep! Beni konuşturma burada şimdi. Tanımıyor muyum ben seni?"

"Ne demek şimdi bu?" Zeynep, Ayşe'nin imalı cümlesinden hoşlanmamıştı.

"Oğuz'la aynısınız ikiniz de. O sana ters davrandıkça sen kamçılanıyorsun."

"Alakası bile yok!" derken kızaran yüzünü bastırmak için burnunu dikmişti. "Kapat abla bu konuyu. Gerçekten saçma sapan bir hal almaya başladı bu konuşma." Zeynep sinirle başını Ayşe'den ters tarafa çevirirken hırsla çatalını önündeki yemeğe sapladı.

Oğuz, karşısında fısır fısır tartışan iki kardeşi merakla izliyordu. İkisinin de kaşları çatıktı ancak Zeynep'in yüzünün rengi hafif kızıllaşmıştı ve Ayşe'nin, kardeşini ne diyerek fırçaladığını merak ediyordu.

Yok, bu mesele böyle kolay kapanmazdı. Hayatında ilk defa bir lokması boğazında kalmıştı. Herkesin içinde rezil olmuştu. Bunu, o doktor bozuntusuna ödetmeden hayatta rahat edemezdi. Gözlerini kısarak hain hain Zeynep'e baktı. Zeynep, üzerinde hissettiği bakışlarla göz kapaklarını kaldırıp karşısında oturan Oğuz'a baktı. O da meydan okurcasına gözlerini kıstı. Oğuz belli belirsiz kafasını salladı aşağı yukarı. Zeynep, korkusuzca ona bakarken içinde gezinen sinsi korkuyu bastırmaya çalışıyordu.

Alaz, yan gözle Oğuz'a bakarken yüzündeki ifade kaşlarını çatmasına neden oldu. Göz ucuyla Oğuz'un bakışlarını takip ederken hafifçe arkaya doğru yaslanarak hedefi belirlemeye çalıştı. Yaman, yanındaki Alaz'ın belli belirsiz hareketini fark edince hafifçe öne doğru eğilerek ona düzgün bir

bakış açısı sağlamaya çalıştı. Çatalı ağzına götürürken mırıldandı.

"Tahmin ettiğim hedef mi?"

"Tahminin kim?" diye mırıltıyla sordu Alaz.

Sesleri o kadar alçaktı ki yalnızca ikisi duyuyordu. Yaman kimseye fark ettirmeden Alaz'a biraz daha yaklaşmıştı.

"Zeynep abla." derken Yaman kendinden emindi.

"Hımm." diye karşılık verdi Alaz.

"O yarma, onun yanına bile yaklaşamaz." dedi Yaman dişlerinin arasından.

"Yarma sensin! Ayrıca niye yaklaşamıyormuş?" Alaz başını Yaman'a çevirmiş, kaşlarını çatmıştı. İkisi baş başa vermiş, fısır fısır konuşmaya başlamışken diğerleri, onları sadece göz ucuyla izliyorlardı ancak ne konuştuklarını duyamıyorlardı.

Aralarındaki bağdan, birbirlerine nasıl baktıklarından haberleri bile yoktu. Diğerleri, kendi aralarındaki sohbete devam ederken onlara baktıklarında gördükleri şey, ikisi arasında neredeyse elle tutulacak kadar bariz olan bağdı. Alaz her zamanki gibi Yaman'ın söylediği bir şeye karşı çıkarken onun diliminin ucundan koparıp verdiği ekmeği, sıradan bir şekilde ağzına atıp çiğnemeye başlamıştı. Ne yaptığını bilmeden yapıyordu. Bir yandan Yaman'la tartışıyor, bir yandan onun kendisini yedirmesine izin veriyordu ve bunun farkında bile değildi. Sanki bu çok doğalmış gibi. Sanki hep böyle olmuş gibi.

Yaman, çatalın ucuna taktığı köfteyi Alaz'ın ağzına sokarken devam etti sözlerine,

"Sen, Zeynep ablanın ona yüz vereceğini mi düşünüyorsun?" dedi alaycı bir ifadeyle.

Alaz, bir yandan ağzındakini çiğnerken bir yandan gözlerini kısarak, aynı alaycı tavırla karşılık verdi.

"Zeynep abla, Oğuz abim gibi birini zor bulur. Niye yüz vermeyecekmiş? Üzerine bile atlar. Hatta bence atlamak istiyor."

"Evet, atlamak istiyor ama senin düşündüğün anlamda değil. Muhtemelen gözlerini oymak içindir o."

Alaz inanmayan, küçümseyicini bakışını ona atarken Yaman. "Ağzındakini yut!" dedi ona çatalı tekrar uzatırken. Alaz, dalgınca denileni yapıp tekrar ağzına sokulan yeni lokmayı çiğnemeye başladı. Gözleri yine Oğuz'a çevrildi. Ağzındaki lokmayla konuşmaya başlarken sesi boğuk çıkıyordu.

"Bence Oğuz abimin karşısındaki kadın değil de adam olsa, şimdiye kadar o atlamıştı üstüne." dedi bilmiş bir tonla.

Yaman göz ucuyla Oğuz'a baktı. Sinsi sinsi güldü yarım ağız. Bu sefer çatalı kendi ağzına götürürken, "Çok sinirli görünüyor. Zeynep abla lokmasını yutturamayacak ne yaptı, merak ettim." dedi sırıtmamaya çalışarak. Yan gözle Alaz'a baktı. Çatalını bırakıp elini uzatarak Alaz'ın önüne düşmüş bir tutam saçı, kulağının arkasına attı.

Alaz, elinde tuttuğu ekmek parçasını ağzına atarken gözleri Oğuz'daydı ve Yaman'ın hareketine tepki vermedi. Oğuz, bakışlarını o sırada Alaz'a çevirdi. Gülümseyerek göz kırptı. Alaz, sırıtarak karşılık verirken alaycı gözlerle bakıp sanki ekmek boğazına takılmış gibi sessiz bir mimik yaptı. Oğuz gözlerini kıstı. İkisi de uzaktan uzağa, çocuk gibi birbirlerine mimik yaparak sessiz iletişim kuruyordu. Yaman, Alaz'ın bakışlarını takip edince kendine hâkim olamadı ve dudağının bir ucu yukarı kalktı.

"İkiniz de çocuk gibisiniz." diye mırıldandı tekrar çatalına uzanarak.

"Ne var? Eğleniyoruz biz." dedi sırıtarak Oğuz'a bakarken.

Yaman cevap vermeden, sadece başını iki yana salladı.

Yemeğin sonrası sorunsuz ve sakin geçti. Herkes sofradan kalktıktan sonra yine oturma gruplarına geçmişti. Gençler kendi aralarında konuşurken salonun daha sessiz bir köşesinde Ekrem, Ragıp, Sadık Ağa ve Zilal Ana oturuyor, gençleri izliyorlardı huzurlu yüzlerle.

Uzun zamandan beri böyle keyifli ve huzurlu bir akşam geçirmemişlerdi. Gençlerin arasındaki rekabet, büyükler tarafından ciddiye alınmayan tatlı bir didişmeydi. Dörtlü grup yüzlerinde gülümsemeyle onları seyrederken Sadık Ağa sı-

kıntıyla yerinde kıpırdandı.

Uzun zamandan beri omuzlarında ağır bir yük oluşturan emanetleri teslim etmesi gerekiyordu. Yıllarca bunun huzursuzluğunu yaşamıştı. Bazen buna ömrü yetmeyeceğinden bile korkmuştu. Nihayet sözünü yerine getireceği güne ulaşmıştı. Yüreğinde, Alaz'ı nihayet güvenli ellere teslim etmenin getirdiği hafiflik vardı. Başını yavaşça çevirip karısına baktı. Kısık, hırıltılı sesiyle, "Zilal Hanım, bizi biraz yalnız bırak. Yaman'a da söyle, buraya gelsin." dedi başını aşağı eğerek.

Zilal başını sallayıp yerinden kalktı. Büyük salonun diğer ucuna doğru ağır adımlarla ilerleyip, Yaman ve Alaz'ın yan yana oturduğu kanepeye yaklaşıp yumuşak bir gülümseme oturttu yüzüne.

"Yaman, kara koçum. Hadi, sen biraz babanların yanına geç." dedi şefkatli bir sesle.

Diğerleri merakla Zilal'e bakarken Yaman önce şaşkınlık, sonra merakla gözlerini kaldırıp önündeki kadına baktı. Birkaç saniye sonra gözleri yavaşça ilerideki adamlara çevrildi.

Alaz gerildiğini hissetti. Üzerine alınmıştı. Yaman'ın sürekli dibinde durmasından mı rahatsız olmuşlardı? Yerinde rahatsızca kıpırdanınca Yaman çabucak başını ona çevirdi.

"Gerilme hemen. Seninle ilgili değil." dedi kendinden emin bir sesle. Tekrar bakışlarını Zilal'e çevirirken hareketlendi.

"Gel Zilal Ana, Alaz'ın yanına otur. Ben dönene kadar sana emanet." dedi durgun bir sesle.

Alaz gözlerini devirirken Zilal Ana anlayışla gülümsedi. "Tamam oğlum." derken sesinde güvence vardı.

Yaman kalkınca Zilal onun yerine oturdu. Şefkatle Alaz'ın saçını okşadı. Genç adam uzaklaşırken oğullarının aksi yüzlerine bakıp azarlarcasına konuştu.

"Bakmayın öyle kurt gibi. Hâlâ anlayamadınız oğlanı. Kabullenin artık, herkes rahatlasın."

"Adam sanki biz burada düşmanmışız gibi sana emanet ediyor kuzuyu. Neyini kabullenelim ana?" Ters bir şekilde soran Oğuz'du her zamanki gibi.

"Oğlum, neyin tafrasını yapıyorsunuz? Kaç gündür hâlâ huyunu, suyunu anlamadınız mı? Geri adım atacak gibi görünüyor mu? Rahat durun artık siz de."

"Rahat durun derken, anne?" diye araya giren Esat'tı bu kez. "Daha sesimizi bile çıkarmadık. Kuzuyu böyle kendi tekeline alması normal mi yani?"

Bu kez gözlerini deviren Zilal Ana'ydı. Sıkılmış bir sesle karşılık verdi.

"Oğlum... Etrafına, hayatımıza bir bak. Ne normal? Bizim yaşamımız hiçbir zaman normal olmadı. Ne sizin, ne kuzumun, ne de Yaman'ın... Bazen olması gereken olur. Yaşanması gereken yaşanır." dedi kestirip atarcasına. Sesindeki otorite ve kesinlik, karşılık vermelerini engeller düzeydeydi.

Fırat ileri doğru hareketlenerek dirseklerini dizlerine koydu, ellerini önünde birleştirdi. Annesine destek çıkarken sesinden hem anlayış hem de kesinlik vardı.

"Oğlum, anlıyorum ben sizi. Şimdiye kadar kuzu bizim emanetimizdi, bizim kardeşimizdi. Şimdi paylaşmak istemiyorsunuz. Anlıyorum sizi ama bir de Yaman tarafından bakın. Sizden önce tanıyordu kuzuyu. Sizden önce istedi. Sizden önce ona sahipti. Sonra elinden alındı. Kaybetti. Ulan azıcık kalbinize, vicdanınıza elinizi koyun. Nasıl üzerine titriyor, görmüyor musunuz? Biz, kuzu artık iyi bir hayat yaşasın istiyoruz. Bu nasıl olacak? Gerçekleri inkâr edebilir miyiz? Yaşananları yok sayabilir miyiz? Kim verecek ona o iyi hayatı? Kim kabul edecek tüm yaşananları? Onların ikisi de bu hayatın içine doğdu. Ancak ikisi birlikte başa çıkabilir her şeyle. Kuzu benim de canım. Kardeşim... Ama azıcık dürüst olun kendinize. Yaman'dan daha iyi emanet edebileceğiniz biri olur mu sizce? Onu anlayacak? Ona destek olacak?"

"Ben yokmuşum gibi neyi konuşuyorsunuz siz?" dedi Alaz. Daha fazla sabredemeyip ters bir sesle araya girdi. "Ben sadece Ağrılı'ya emanet edildim. Küçüktüm, bu gerekti. Şimdi kimsenin benim sorumluluğumu almasına gerek yok. Artık kendi başıma her şeyle başa çıkabiliyorum. Kimsenin benim hayatım konusunda fikir yürütmesi gerekmiyor. Sü-

rekli birileri beni sahiplenmeye çalışır gibi davranıyor. Kimse bana sahip değil! Bütün bunlar benim sorunum. Bunlarla ben başa çıkabilmeliyim. Bu baskıya daha fazla dayanamıyorum. Gerçekten... Nefes almama izin verin. Hayatımdaki tüm doğrular birkaç gün içinde değişti. Ben daha ne olduğunu bile anlamadan, her tarafımdan çekiştirilmeye başladım. Bunaldım artık..." Sesi bıkkın bir şekilde gittikçe yükselmeye başlamıştı. Oğuz üzüntüyle Alaz'ı sakinleştirmek için araya girdi.

"Kuzu... Abim... Biz sadece senin için endişe ediyoruz..." diye konuşmaya başlamışken Alaz sözünü kesti.

"Etmeyin abi. Etmeyin artık... Şimdiye kadar hep ettiniz. Her şeyden, herkesten korudunuz. Şu an olduğum kişiyi size borçluyum ben. Kabul ediyorum bunu ama artık endişe etmeyin. Bana da nefes almam için alan bırakın. Kimse benimle ilgili karar almasın. Ben, önce her şeyi sindireyim, kafamda bir oturtayım..." Dudaklarını ısırdı sinirle, ellerini nereye koyacağını bilemiyor gibiydi. "Benim önceliklerim başka şu anda... Ayrıca lütfen, rica ediyorum. Beni hiç mi tanımıyorsunuz? Azıcık bile mi güveniniz yok? Çok yoruldum abi. Gerçekten çok yoruldum. Tek istediğim biraz huzur bulmak. Biraz oluruna bırakabilir miyiz her şeyi? Arıza şu anda zararsız..." diye ciddiyetle sözlerine devam ederken son kullandığı kelimelerle, diğerleri kendilerine hâkim olamadan kıkırdayınca Alaz, hızla gözlerini hepsinin üzerinde dolaştırıp utanarak aceleyle devam etti. Hâlâ Yaman'ın adını ağzına almamıştı. "Yani ben başa çıkabilirim onunla. Saplantılı işte... Ama bunu kontrol edebilirim. Sadece bana biraz güvenin. Bunu bana bırakın. Tek istediğim bu."

Oğuz, yüzündeki gülümsemeyi silmeden anlayışla başını salladı. Daha fazla kızın üzerine gitmenin anlamı yoktu. Kuzu bununla başa çıkabilirdi, o da biliyordu. Oğuz kendi kendine, 'Her şey kuzunun huzuru için' diye içini rahatlatırken Esat, her zamanki rahat tavrıyla kaşlarını kaldırarak umursamaz bir sesle konuştu.

"Ya Tamam... Ben de kıl oluyorum bu arızaya da... O

kâbuslar olmayacaksa benim için sorun yok." dedi elini sallayarak. İçine işleyen ve sonlandırmak için elinden hiçbir şey gelmeyen sesler olmadığı sürece her türlü uzlaşmaya açıktı.

Alaz, yüzü kızararak ona bakarken Ayşe sinirli bir sesle araya girdi bu sefer.

"Yeter ama... Susayım diyorum, insanı delirtiyorsunuz. Nedir bu aranızda sürekli arıza, arıza? Adı var onun... Yaman! Yaman! Bozmayın sinirimi, doğru düzgün adını kullanın."

Fırat kaşıyla yanındaki Ayşe'yi işaret ederken gülüyordu.

"Bak, yengenizi sinirlendiriyorsunuz. Alacak eline terliği."

"Heh, annem bitti, yengem başladı." dedi Esat ağzının içinde.

"Arkadaş, bu kadınların terlik merakı nedir, ben onu anlamıyorum." dedi Kerim mırıltıyla onu destekleyerek. Sıkıntıyla başını sağa sola çevirmiş, sürekli gözlerini kırpıştırmıştı.

Onların araya bu şekilde girmesi, ortamdaki gerginliği ve havayı hızla değiştirmişti. Herkes gülmeye başlarken Zilal Ana cevap verdi Esat'la Kerim'e.

"E bayrağı yengenize vereceğim artık oğlum. Benden sonra kıçınıza terliği o yapıştıracak. Ona göre ayağınızı denk alın."

Ayşe, küstah bir yüz ifadesiyle başını sallayarak burnunu dikti onaylarcasına. Zeynep dehşet dolu bir ifadeyle ablasına bakıyordu. Ayşe ne kadar çabuk uyum sağlamıştı hepsine. Üstelik bu konuda potansiyelini de kendisi gayet iyi biliyordu. Kendisine hâkim olamadan söze girdi.

"Kraliçe havasına girip tüm otoriteyi eline alır artık. Potansiyel de var maşallah. Benden uzak dur abla!" dedi korku dolu bakışlarını Ayşe'ye dikerken. Sesindeki uyarı tonunu korumaya çalışıyordu.

Küçükken saçları az kalmamıştı Ayşe'nin elinde. Ayşe'deki otorite annesinde olmamıştı. Aslında bugün başarılı bir doktorsa, bunu Ayşe'nin otoriter ve prensipli yetiştirmesine borçluydu. Disiplinliydi Ayşe. Bunu kardeşine de aşılamış, o süreçte epey çekişmişlerdi ancak bugün, bunun ne kadar doğru bir tavır olduğunu anlıyordu. Ayşe o kadar dediğim

dedik olmasaydı, belki de kendisi bugünlere gelemezdi.

"Uslu olan aferin alır, kuduran cezasına katlanır!" dedi Ayşe, kendinden emin bir tavırla bir omzunu silkerken. Fırat, suratında koca gülümsemeyle elini Ayşe'nin omuzuna atıp bedenini kendisine yaslarken karşılarında oturan Zeynep, yüzünü buruşturdu.

"Ne aferini ya? Çocuk muyum ben?"

"Değil misin acaba?" diye iğneleyici bir sesle cevap veren Oğuz'du. Masada kendisine sinirle dil çıkaran kadına meslek sahibi, aklı başında bir kadın demek, fazlasıyla iyimserlik olurdu. Diğerleri meraklı gözlerle ikisi arasındaki çekişmeyi izlerken Zeynep'in kızaran yüzüne Oğuz ters ters baktı. Zeynep bu bakışa tehdit edercesine, gözlerini kısarak karşılık verdi.

Birkaç dakika sonra herkes yine kendi arasında konuşup gülmeye devam ederken Alaz göz ucuyla salonun diğer ucundaki dörtlüye bakıyordu. Hepsinin üzerinde bir durgunluk vardı. Yaman'ın gerginliği, bulunduğu mesafeden bile belli oluyordu. Ne konuştuklarını merak etti. Başını ağır bir şekilde Zilal'e yaklaştırırken merak dolu gözlerini dikip alçak bir sesle sordu.

"Zilal Ana, ne konuştuklarını sen biliyor musun?"

Zilal Ana yumuşak bakışlarını Alaz'a çevirerek usulca başını salladı. "Sadık Ağa, babanın bıraktığı emanetleri veriyor kuzum."

"Babamın mı? Ne emaneti? Babam onlara emanet mi bıraktı? Neden benim haberim yok?" diye peş peşe sorulardı. Sesinde hem merak hem şaşkınlık hem de üzüntü vardı. Yüzü karmakarışık olmuştu. Babasının böyle bir şey yaptığından hiç haberi olmamıştı. Zilal, Alaz'ın yüzüne bakarken küskün bir ifade yakaladı. Başını hafifçe omuzuna yatırıp anlayış bekler bir yüzle kıza bakarken teselli edici bir ton vardı sesinde.

"Kuzum, baban Sadık Ağa'ya söz verdirmiş. Sen ne zaman güvende olursan o zaman vermesini istemiş. Yemin vermiş Sadık Ağa. Senelerdir onun da yüreğinde yüktü bu. Darılma

sakın kuzum ona, sana söylemedi diye. Söyleyebilseydi eğer mutlaka sana da anlatırdı."

"Ne emaneti peki?" diye sorarken sesindeki kırgınlığa engel olamıyordu.

"Mektup kuzum. Ekrem Ağa'yla Yaman'a mektup bırakmış baban."

Alaz'ın kaşları yukarı kalktı. Gözleri, yine dörtlü grubun olduğu tarafa kaydı ve o sırada Yaman'ın, gergin bir halde Sadık Ağa'nın ona doğru uzattığı bir kâğıda baktığını ancak hareket etmediğini gördü. Birkaç dakika, Sadık Ağa'nın elindeki kâğıt havada asılı kaldı aralarında. Yaman dirseklerini dizlerine dayamış, öne doğru eğilmişken hiç hareket etmeden duruyordu. Alaz bulunduğu mesafeden, yüzünü profilden görebildiği için bakışlarını okuyamıyordu ancak gerilen çene kaslarından dişlerini sıktığı anlaşılıyordu. Öne uzattığı elleri, parmakları birbirine dolanmış halde sıkılıydı. O sırada Ekrem, buruk bir yüz ifadesiyle elinde tuttuğu başka bir kâğıdı ağır hareketlerle ceketinin iç cebine koyuyordu. Kendisine bırakılan mektubu orada okumayacağı belliydi.

* * *

Sadık Ağa elinde hâlâ asılı duran zarfı tutuyordu. Yaman bakışlarını zarfa dikmiş ancak almak için hiçbir harekette bulunmamıştı. Kırgındı... Onca sene onu Alaz'ın yokluğuna mahkûm ettikleri için kırgındı. Mektupta ne yazıldığını merak ediyor ancak hem kırgınlığın hem de kızgınlığının inadıyla hâlâ uzanıp almıyordu.

"Al oğlum..." dedi alçak bir sesle Ekrem. "Tahir'e kırgınsın, biliyorum ama olma! O, herkesi korumak istedi. Kendi kızını korumak için bize bile gerçeği söylemeden, tam on sene o yükü yüreğinde taşıdı. Seni korumak için kendi kızından vazgeçti. Yapma böyle oğlum... Kalbini serinlet. Serinlet ki o da yattığı yerde huzur bulsun sevdiğiyle."

Yaman'ın duyduğu her kelime içine işliyordu. Kelimeler

beynine balyoz misali vuruyordu. Biliyordu... Tahir, onu kurtarmak için Alaz'dan vazgeçmişti. Tıpkı bir zamanlar Alaz'ı kurtarmak için her şeyden vazgeçtiği gibi... Yine de yüreğine bunu anlatması zordu. Bunun başka bir yolu olmalıydı o zamanlar. Bulunmalıydı başka bir yol ve o yakıcı hasretle yirmi üç sene geçirmemeliydi. Tam yirmi üç sene eksik yaşamıştı. Hep bir tarafı yarım, bir tarafı yangındaydı. İçinden, kırgınlığının son bulması için dua ediyordu. Taşıdığı yüklerin altında eziliyordu artık. O ilk an... Alaz'ın hayatta olduğunu anladığı ilk an, içindeki kinle nasıl başa çıkacağını bilememişti. Herkese kızgındı. Onu yalanların içine hapsettikleri için hem Tahir'e hem babasına kızgındı. Kendisini tanımadığı, bilmediği için Alaz'a kızgındı. Ona dokunan, onun yanında olan herkese kızgındı ama en çok da Tahir'in onu kurtarmak için kendisini kurban etmesine kızgındı. Bu yükle nasıl yaşayabilirdi ki? Onun sırtına bu yükü nasıl bırakıp giderdi? Alaz, babasının o gece neden öldüğünü hâlâ bilmiyordu. Sadece Çakal şerefsizinin ona tuzak kurduğunu sanıyordu. Nasıl anlatacaktı ona? Nasıl diyecekti, "Senin baban, benim yüzümden senden vazgeçti." diye?

"Al oğlum..." diye tekrarlayan Ekrem'in sesiyle, içinde boğulduğu düşüncelerden sıyrılarak bakışlarını babasına kaldırdı. Neredeyse yalvarırcasına bakıyordu kendisine. Tekrar dişlerini sıktı. Kaşları çatıldı. Uzanıp uzanmamak arası bocalarken Ragıp'ın sesini duydu. Ağır bir tonla, her zamanki gibi kelimelerini sakınmadan konuşuyordu.

"Yaman, içinde her neyle savaşıyorsan bırak gitsin aslanım... Tahir abiye de gücenme. Doğru olan neyse onu yaptı o. Belki zoru seçti ama en doğrusunu seçti... Alaz'ın yaşadığını bilsen ondan uzak durmazdın. Uzak durmadığın için onu da tehlikeye atardın. O şimdi hayattaysa, Tahir abi doğru olanı yaptığı için hayatta. Ona kızgınsın, biliyorum ama hakkın yok buna! Onun çektiği acıyı, hiçbirimiz çekmedik. Onun sırtlandığı yükü, hiçbirimiz sırtlanmadık. Kızına Ekrem abiden, senden bahsedememek nasıl zor gelmiştir, düşünebiliyor musun? Senin yüzüne bakıp Alaz'dan söz edememek na-

sıl hissettirmiştir? O suçluluk duygusuyla yaşamak? Nermin yengeden sonra uzaklaşmıştı hepimizden. Ben sana bir şey diyeyim mi? Ben eğer Tahir abiyi azıcık tanıdıysam... Nermin yengenin kaybının acısı kadar, Alaz'ı bizden saklamak zorunda kalmasının ağırlığı daha baskın çıkmıştır. Sana bakarken hissettiği suçluluk duygusu, her şeyden baskın çıkmıştır ama çaresiz bir babanın yapabileceği en doğru şeyi yapmış bana kalırsa. Artık içindeki savaşı bitir... Hiçbirimizin onu yargılamaya hakkı yok! Hele senin ona kızgın olmaya hiç hakkın yok! Günün sonunda Alaz'ı sana yollayacakmış zaten. Çok zaman geçti, hepimiz biliyoruz. Yıllar sürdü ama sağ salim yolladı."

Yaman, yanan bakışlarıyla Ragıp'a gözlerini dikmiş, kulağına çarpan kelimeleri yutmaya çalışıyordu. Dedikleri doğruydu ancak içindeki şeytanlarla başa çıkmak kolay olmuyordu onun için. Kendini zorlayarak parmaklarını çözdü ve elini ileri uzatarak, aralarında asılı kalmış olan kapalı zarfı aldı. Bir süre parmaklarının ucunda tuttu. Sanki parmaklarının ucu alev almış gibi bir acı hissetti ama bırakmadı senelerce kapalı kalmış ve artık rengi solmuş olan zarfı. Diğer elini yavaşça hareket ettirip parmaklarının arasında zarfı ikiye katladı, ağır hareketlerle pantolonunun arka cebine soktu. Dişlerinin arasından zorlukla çıkan kelimelerle sordu.

"Bitti mi?"

"Ben emanetlerimi teslim ettim, yükümü bıraktım artık ama Alaz benim evladımdır. Hayatımın sonuna kadar da öyle kalacak. Ömrüm olduğu sürece benim elim onun üzerindedir. Benden sonra da abilerinin eli üzerindedir." diyen Sadık Ağa'nın sesindeki keskinlik oldukça belirgindi.

Yaman keskin gözlerini Sadık Ağa'ya dikti. Ağzından çıkan kelimeler bıçak keskinliğindeydi.

"O benim! Onun üzerinde sadece benim elim olur."

Sadık Ağa anlayışla başını salladı. Bakışları yumuşadı. Dudaklarının ucunda belli belirsiz bir gülümseme oluştu.

"O senin!" dedi rahatlıkla. Kabullenmişti bunu. Başını iki yana yavaşça sallarken Yaman'a diktiği bakışlarında, ona acır

bir ifade vardı. "Ama işin zor be evlat. Çok zorlayacak seni. Biz dört adam ki Zilal'i de bizim gibi dört adam say, kök söktürdü bize. Gözü karadır. Ele avuca sığmaz."

"Her şeyi benim kabulüm. Ne yaparsa yapsın, ne derse desin benim kabulüm."

Ekrem ve Ragıp'ın yüzlerinde yumuşak bir gülümseme vardı şimdi. Sadık Ağa da onlara katıldı. Başını olumlu anlamda sallarken karşılık verdi.

"O yüzden içim rahat. Bir sen başa çıkabilirsin. O yüzden işini zorlaştırmayacağız, önünde kimse durmayacak."

"Durmayın! Oğullarına da söyle durmasınlar." Aceleyle ekledi hemen. "Fırat abi bu sözümün dışında."

"Fırat anlayışlıdır. Diğerleri de kıskançlıklarından sert çıkıyorlar. Tek bir kız kardeşleri var, korumak istemelerini sen de anlayışla karşıla."

Yaman, başını salladı kabullenerek ama karşılık vermeden duramadı.

"Anlıyorum. Niye anlamayayım ki? Ama yarma, sanki ona zarar verecekmişim gibi sürekli tepemde bitmeye devam ederse daha fazla sabredemeyebilirim."

"Oğuz!" diye araya girdi sert bir sesle Ekrem. "Onun adı Oğuz, oğlum. Sen bir adım at ki o da bir adım atsın. Birbirinizle didişirken kızı aranızda bırakmayın. Bak zaten kız, şu kâbuslar yüzünden yıpranıyor. Seninle uyuması yüzünden utandığını biz anlamıyor muyuz sanıyorsunuz? Kendini rahat hissetsin diye hepimiz anlayışlı davranıyoruz. Azıcık siz de anlayışlı olun, üzerindeki baskıları kaldırın. Şu an onun üzerinde hiçbir baskı olmaması lâzım. Onun huzurlu olmasını en çok sen istersin, değil mi? Çaba göster o zaman."

"Çabalıyorum baba. Ben o iyi hissetsin diye elimden gelen her şeyi yapıyorum. Ama..." diye devam edecekken Sadık Ağa sözünü kesti.

"Oğuz'la konuştum ben. Dilini tutacak artık. Diğerleri de... Sen bizim tarafı merak etme. Kimse taş koymayacak yoluna." İleri çıkarak keskin gözlerini Yaman'a kilitledi. "Sen kurbanı ikna et! Her şey bitti ama hâlâ kâbus görüyor. Bunun

sona ermesi için ikna et onu, bilen birinden yardım alalım artık."

Yaman başını salladı kabullenerek. "Edeceğim. Biraz zamana ihtiyacım var. Bana iyice güvensin, konuyu açacağım. Şu an karşı koyuyor. Her şey bir sakinleşsin, ikna edeceğim ben onu."

Diğerleri rahatlamış bir ifadeyle başlarını sallarken Yaman, kafasını çevirip oturma grubundaki Alaz'a baktı. Göz göze geldiler. Birkaç saniye gözler birbirine kilitlendi. Alaz'ın bakışlarındaki soru işaretleri buradan bile belli oluyordu. Ne konuştuklarını merak ediyordu ve kendisini dışlanmış gibi hissettiği çok açık anlaşılıyordu. Yaman, onun bakışlarındaki küskün ifadeyi görünce bakışları yumuşadı ve başını hafifçe yana yatırdı. Göz kapakları onu sakinleştirmek ister gibi yavaşça kapanıp açıldı. Usulca "Ben buradayım" dercesine başını salladı. Alaz gözlerini kaçırıp başını tekrar önüne çevirdi. Kucağındaki ellerini birbirine kenetlemişti.

* * *

Halime çay servisine başladığında Yaman yine eski yerine geçmişti. Fırat ve Ayşe kendi aralarında gülerek konuşuyorlar, Esat, Kerim ve Adil yine bir konuda çekişir gibi tartışıyorlardı. Oğuz tekli koltukta, sürekli elindeki telefonla uğraşırken Zeynep'in kontrol edemediği bakışları arada ona kayıyordu. Kürşat ve Halit, çektikleri sandalyelerde Alaz ve Yaman'a yakın oturmuş, sessizlik içindelerdi. Kürşat, ne zamandır aklında olan soruyu sormamak için kendisini tutuyor, bakışları Ağrılılara her kaydığında kendisine zorlukla hâkim oluyordu. Alaz kolunu oturduğu kanepenin koluna yaslamış, bacaklarını altına toplamıştı. Yaman yine dibindeydi. Düşüncelere dalmış bir şekilde dalgınca oturuyordu. Alaz sıkıntıyla başını çevirdiğinde Kürşat'ın bakışlarını fark etti. Akşamdan beri bu ifade vardı yüzünde. Daha fazla dayanamadı.

"Sen bir şey mi diyeceksin Kürşat?" diye sordu merakla.

Kürşat panikle başını Alaz'a çevirdi. Başını iki yana sallayıp omuzlarını kaldırdı.

"Yoo, bir şey demeyeceğim."

"Ne bileyim, sanki bir şey soracak da soramıyor gibisin."

"Yok ya. Bir şey sormayacağım."

Alaz gözlerini kıstı. Başını hafifçe Kürşat'a doğru yaklaştırırken işaret parmağının ucunu bükerek kendisine yaklaşmasını istedi. Diğeri çekingen bir hareketle başını ona yaklaştırdığında, sesini alçaltarak konuştu.

"Ne soracaksın?"

"Bir şey sormayacağım."

"Oğlum, yüzünden belli soracaksın bir şey. Akşamdan beri kabız olmuş gibi kıpırdanıp duruyorsun."

Kürşat'ın bakışları tedirgince kırpıştı. Bir an yine diğerlerine baktı. Tekrar bakışlarını Alaz'a çevirdi. Sanki daha fazla sabredememiş gibi çabuk çabuk konuşmaya başladı.

"Ya meraktan öleceğim. Bugatti hangisinin? Kullanmıyorlar mı artık?"

Alaz'ın yüzünde duyduğu kelimelerle önce şaşkınlık, sonra koca bir gülümseme belirdi. Aniden, heyecanla yerinde hareketlenerek Kürşat'a doğru tam döndü. Yüzünde mest olmuş bir ifade vardı.

"Lan, sen de mi hastasısın? Makineyi bir görmen lâzım Kürşat. Oğlum, kadranı takip edemiyorsun."

"Ya kızım, orasını biliyoruz. Hangisinin ya? Niye artık kullanmıyorlar? Niye buraya gelirken onunla gelmedi biri?"

"Makine Esat abimin. Fırat abim yasak koydu. Sizden saklamaya çalışıyorduk. Gerçi şimdi gerek kalmadı ama Fırat abim, Esat abimi cezalandırıyor. Garajda tutuyor."

"Ne zaman çıkacak o bebek garajdan? Yazık günah lan... O bebek garajda tutulur mu? Taş olur insan bu günahla."

Alaz sırıtarak başını Fırat'a çevirdi. Yüksek sesle konuşmaya başlayınca diğerleri susup ona baktı. Kızın yüzünde adeta güneş açmıştı.

"Fırat abi, Bugatti ne zaman çıkacak garajdan? Bak Kürşat

'O bebeği garajda tutan taş olur. Günahtır' diyor."

"Heh, yaşa dostum ya... Aynısını dedim, beni dinleyen yok. Prensesimi kapattılar kuleye," dedi Esat şikâyetçi bir tonla, hemen araya girerek. Kendisine yandaş bulmanın sevincini yaşıyordu. Gözleri parlayarak Kürşat'a baktı 'devam et' der gibi.

"Arkadaş, ne Bugatti'ymiş..." diye Fırat söylenmeye başlayınca Alaz yine araya girdi.

"Ya abi, öyle deme. Sen daha direksiyonun başına geçmedin. Alet, valla insanı kendinden geçiriyor."

"Kuzu, Allah aşkına sen de uyma şunlara." diye yüzünü buruşturan Fırat'a Kerim cevap verdi.

"Abi, hâlâ mı bitmedi cezası ya? Çürüyerek garajda. Kürşat haklı. Vallahi günahtır."

"Ben ne zaman bitti, dersem o zaman. Hiç üstelemeyin." diye kestirdi Fırat. Esat, Kürşat'ın mağlup olmuş yüz ifadesine bakıp tüm silahları ortaya çıkarmaya karar verdi. Nasılsa artık herkes birbiriyle iyi anlaşacaktı. Bundan iyi fırsat mı olur? Hem bebeğinin de cezası biterdi belki.

"Abi, ama baksana Kürşat da görmek istiyordu. Çocuk iki tur atsaydı ya hiç değilse."

Kürşat parlayan gözlerini hızla Esat'a çevirdi. "Vallahi mi? Verir misin iki tur?"

"Yav iki tur ne? Köpeğin olsun iki tur! Kaç tur istersen." dedi Esat samimi bir sesle.

Kürşat ansızın yerinden fırladı. Başını Halit'e çevirdi. "Lan duydun mu? Bugatti'yi kullanmama izin verecek."

Halit, elini yarasına bastırırken yüzündeki parıltı görülmeye değerdi.

"Lan, yanına beni almazsan hayatta bir daha yüzüne bakmam!"

"La dur... Heyecan yapma. Yaranı açacaksın. Oğlum, sensiz biner miyim ben o bebeğe?"

Alaz, gözlerini hepsinin üzerinde gezdirirken yüzü parlıyordu. Esat'a bakınca, onun gözleriyle 'bastır' işaretini verdiğini görünce yerinde kıpırdandı yine heyecanla. Bugün en

kevif aldığı anları yaşıyordu.

"Abi, yeter hakikaten. Bitir cezasını artık. İki tur daha atay dık bari"

"Hem siz, bizim anlaşmamızı istemiyor muydunuz?" diye Esat yine araya girdi tam gaz. "Bak Kürşat da hastasıymış madem, aramızdaki çekişmenin bitişine vesile olur. O da atar birkaç tur. Bak, üstelik biliyorsun, hayatta kimseye vermem arabalarımı. Bundan daha iyi bir iyi niyet göstergesi de bulamazsınız." dedi çenesini dikerek.

Fırat önce Esat'a, sonra Kürşat'a baktı. Bakışları Alaz'ın hevesli yüzüne kaydı, sonra Halit ve diğerlerine göz gezdirdi. Hepsi nefeslerini tutmuş ağzından çıkacak cevabı bekliyorlardı. İlk defa hepsi birlik olmuştu. Arada rekabet yok, çekişme yok, samimi bir arkadaşlığın temelleri atılıyordu. Belki de güzel bir vesile olacaktı o bol sıfırlı zamazingo. Ayşe bile merak ve hevesle Fırat'a bakıyordu. Fırat onun kendisine çevrili gözlerini fark edince, "Sen de mi?" dedi kaşlarını kaldırarak.

"Baksana, çocukların hepsi nasıl hevesli. İlk defa tartışmadıkları ortak bir nokta buldular."

Fırat yumuşak bir şekilde Ayşe'ye gülümsedi. Gözlerini tekrar gençlerin üzerlerinde gezdirdi. Bakışları Oğuz'a kayınca, ne zamandır ses çıkarmadan elindeki telefonla uğraştığını görünce ona seslendi.

"Oğuz, koçum, senden hiç ses çıkmadı. Kaç saattir elinde telefonla uğraşıp duruyorsun. Sen ne diyorsun?"

Oğuz, bakışlarını telefonun ekranından kaldırmadan ağzının içinde cevap verdi umursamazcasına.

"Çıkar gitsin abi ya. İyi bile tuttun içerde. Bırak, çocuklar heveslerini alsınlar."

"Aha! Abim be!" diye yerinden fırladı Esat sevinçle.

"Evet, çocuklar heveslerini alsınlar. Birileri de çocuk zaten, sabahtan beri elindeki telefonda oynuyor." diye mırıldandı Zeynep iğneleyici bir tonla.

Oğuz, göz kapaklarını kaldırıp donuk bir şekilde Zeynep'e baktı.

"Ben telefonda oyun oynamam çokbilmiş Doktor Hanım?"

"Sensin çokbilmiş!"

"Çocuk ya." diye Oğuz ağzının içinde mırıldanırken başını sağa sola salladı. Gözleri hâlâ telefondaydı.

"Yav bir dakika. Benim mesele arada kaynamasın, siz sonra çekişirsiniz. Ne diyorsun Fırat abi?" diyen Esat, ayakta cevabı bekliyordu sabırsızlıkla.

Alaz, öne çıkıp Yaman'ın diğer tarafında oturan Zeynep'e başını yaklaştırarak, sanki fısıldıyormuş gibi konuştu. Dirseği Yaman'ın bacağının üzerindeydi.

"Oğuz abim, telefonda oyun oynamayı bilmiyor zaten. İşle ilgilidir o." dedi gözlerini kapatıp başını sallarken.

Zeynep umursamazca omuzlarını silkerken mırıldandı. "Bana ne ya? Ne yaparsa yapsın."

"Hee tabii. Sana ne? Allahtan merak etmiyorsun." dedi Alaz alayla.

Yaman gülmemek için kendini zor tutuyordu. Elini Alaz'ın ayağına götürüp uyarırcasına sıktı. Alaz bakışlarını ona kaldırınca, tutmaya çalıştığı gülümsemeyle dudakları kıvrılmış bir Yaman gördü. Çoraplı ayakları Yaman'ın avucunun içindeydi ve bundan rahatsızlık duymuyordu.

Fırat soluklarını tutmuş, ağzından çıkacak kelimeleri bekleyen yüzlere baktı. Aniden elini sallayıp, "Tamam lan! Bitti cezası... Kurtarın prensesinizi." dedi.

Tüm gençler hızla yerlerinden fırladılar. Sanki piyango çıkmış gibi hevesle bağıran sesler birbirine karıştı.

"Allah be!" diye sevinçle bağıran Esat'a, Kürşat karşılık verdi.

"Bak iki tur vereceğim dedin. Unutma!"

"Lan ne iki turu? Al, iki gün sen kullan."

"Allah be!" diyen bu sefer Kürşat'tı. Halit ayağa kalkmış, ona bağırıyordu.

"Kürşat bak, bir gün sen, bir gün ben kullanacağız o zaman."

Kürşat setçe ona sarılırken aynı tonda karşılık verdi. "Her-

halde lan. Başka türlüsü olur mu?"

Zeynep sinirle bağırarak araya girdi. "Yavaş be! Çocuğun dikişleri açılacak. Manyak mısınız? Ne arabaymış be! Kafayı yediler iyice."

Ayşe ve Fırat, kahkahalarla gençleri seyrederken salonun diğer ucundaki büyükler, şaşkınlıkla sevinçten çıldırmış gruba bakıyordu.

Oğuz, hepsini birden harekete geçirip daha da çıldırtacak durumu yarattı. Elinde tuttuğu telefondan gözlerini ayırmadan, sakin sakin ayağa kalktı ve aynı sakin sesle, "Benim gitmem lâzım. Hadi biriniz benimle gelin de alın oyuncağınızı." dedi.

"Ben gelirim!" diye atılan Esat'a, başını kaldırmadan onay verdi. Diğerleri bunun şimdi olacağını anlayınca delirmiş gibi bağırıyorlardı.

Fırat, eliyle diğerlerinin susmasını işaret edip ciddi bir yüzle Oğuz'a döndü.

"Hayırdır koçum. Sorun ne?"

Oğuz, ne zamandır ilk defa gözlerini telefondan kaldırıp Fırat'a baktı.

"Abi, birkaç şoföre ulaşamadım, yüklemede bir sorun var. Benim gidip bir bakmam lâzım."

"Nasıl sorun var?"

"Bilmiyorum. Gidince öğreneceğim ama huylandım."

Fırat ayağa kalkınca diğerleri huzursuzca onlara baktı. Birden hepsi sessizleşmişti.

"Neden huylandın?" diye soran Fırat'ın sesi gergindi. Oğuz omuzlarını silkti.

"Henüz bilmiyorum. Gidip bir bakayım, sana haber veririm."

"E o zaman yalnız gitme, ben de geleyim."

Oğuz rahat bir yüz ifadesiyle başını salladı.

"Yok. Önemli bir şey değildir. Sen bozma akşamını. İki saate dönerim ben. Adamlar orada zaten."

"Oğlum, sen huylandım deyince benim aklımda bin tilki dolanmaya başlıyor. Sen kolay kolay der misin bunu?"

"Ya ağzımdan öyle çıktı. Ciddi bir şey değildir."

"Son hazırladığımız yükleme mi abi?" diye Alaz sordu merakla.

Oğuz bakışlarını ona çevirip başını salladı.

"E ben de geleyim o zaman seninle. Hepsinin ayrıntılarını biliyorum."

"Olmaz!" diye sert bir sesle araya giren Yaman'dı. Alaz ona ters ters bakarken karşılık verdi.

"Sen karışma!"

"Olmaz kuzu. Yaman haklı... Gelmiyorsun. Ben gidip, bir kontrol edip döneceğim." diyen Oğuz, ilk defa Yaman'a destek çıkıyordu. Alaz hayal kırıklığına uğradı. Oğuz'la Yaman'ın bakışları karşılaştı. Yaman ilk defa ona düşmanca bakmıyordu. Aniden sıkılmış gibi yüzünü buruşturup ters ters söylendi.

"Ne uzattınız be! Çocukların da keyfini bozuyorsunuz. Yoktur bir şey. Benim huysuzluğum. Bakıp geleceğim. Hadi, Esat, sen de gel benimle. Seni garaja bırakayım, al oyuncağını da gençlerle oynayın."

"Allah'tan biliyor huysuz olduğunu." diye, oturduğu yerde yine mırıldandı Zeynep, kirpiklerinin altından ters ters bakarken. Yaman başını ona çevirip, "Zeynep abla, sen de az değilsin. Çanak tutuyorsun." diye fısıldadı sırıtarak.

Gençlerin neden birdenbire ayaklandığını anlamayan büyükler, ayağa kalkıp yanlarına yaklaştı. Sadık Ağa, kapıya doğru hareketlenen Oğuz'a döndü.

"Oğuz, nereye?"

"Bir şey yok baba, merak etme. Yüklemede bir sorun var. Halledip geleceğim."

"Esat da seninle mi geliyor?"

"Yok baba" dedi Oğuz. Alayla Esat'a gülerek devam etti. "Nihayet abimden onay çıktı, oyuncağını almaya gidecek."

Esat sırıtarak başını sallarken Oğuz'un peşine takıldı. Birkaç adım sonra aniden durdu. Geriye doğru başını çevirerek, "Kürşat oğlum, hadi daha ne bekliyorsun? Gidip alıp gelelim prensesi." dedi eliyle gel dercesine.

Kürşat'ın gözlerinde havai fişekler yanıyordu. "Ben de mi geleyim?" diye sordu inanmazcasına. Başı hızla Yaman'a dönmüştü. Sanki izin almak ister gibi bakıyordu. Yaman gülerek başını, "Hadi git" dercesine salladı. Kürşat hevesle ileri atıldı. Alaz arkalarından bağırdı.

"Kürşat'tan sonra sıra benim. Üçüncü gün bende. Araya giren olursa kavga çıkarırım."

Kerim yüzünü buruşturarak karşılık verdi. "Senin çeneni çekeceğime iki hafta beklerim."

Adil uyaran bir sesle araya girdi. "Oğlum, çenesini çeksek yine iyi, kafamıza taş atmasın da. En son traktörü vermediğinde yediğin taşı hatırla! İki hafta kafan sarılı gezdin."

Yaman duyduklarıyla gözlerini devirip Alaz'a döndü. Başını Alaz'a doğru eğerken gözleri karşılaştı. Alaz'ın kalbini hoplatan bir gülümsemeyle bakıyordu yüzüne. Dudaklarını kulağına yaklaştırıp iç gıcıklayıcı bir tonla sordu. Sesi alaycıydı. "Nesin sen? Terörist mi?"

Alaz kalp atışlarını umursamamaya çalıştı. Yaman'ın avucunun içinde duran ayakları kıvrıldı. Masum gözlerle bakıp hafifçe omuz silkti. Sesinin olabildiğince düz çıkmasını sağlayarak cevap verdi.

"Sıramı çaldı."

Yaman'ın durduramadığı gülümsemesi yüzüne yayılırken bembeyaz düzgün dişleri görünüyordu. Kapkara gözlerini Alaz'ın masumca kocaman açılmış yeşil gözlerine dikip, "Isırırım seni." dedi fısıldayarak.

Karşısındaki kızın yüzü kıpkırmızı oldu ve manzarası daha da güzelleşti. Hiçbir şey olmamış gibi başını tekrar oturmuş olan diğerlerine çevirirken avucunun içindeki ayakları daha çok sıktı.

"Ayakların buz gibi olmuş. Hâlâ ısınmadı." diye mırıldandı sıkıntıyla.

"Benim ayaklarım hiç ısınmaz zaten." diye karşılık verdi Alaz yerinde huzursuzca kıpırdanırken.

Göz ucuyla diğerlerine bakıp herkesin yine kendi haline döndüğünü görünce rahatladı. Kimse onlarla ilgilenmi-

yordu. Büyükler yine yerlerine geçmişlerdi. Halit, Kerim ve Adil'e yanaşmış, Bugatti hakkında konuşuyorlardı. Zeynep kanepenin diğer ucuna iyice yaslanmış, o da tıpkı Alaz gibi ayaklarını yukarı toplamış, sessizce oturuyordu.

"Ben ısıtırım bundan sonra." dedi Yaman doğal bir sesle.

"Ne konuştunuz?" diye sordu Alaz daha fazla kendisini tutamayarak. Yerinde hareketlendi, sırtını kanepenin koluna dayayıp ayaklarını da Yaman'ın bacaklarının altına soktu. Kollarını dizlerine sardı ve merakla Yaman'a bakmaya başladı.

"Bir şey değil... Gördün işte. Tahir amcamın mektubunu verdi Sadık Ağa."

"Ne zaman okuyacaksın?" Merakından ölmek üzereydi. Sesi sabırsız çıkıyordu.

"Ne zaman hazır hissedersem."

"Ne zaman hazır hissedeceksin?"

Yaman istemsizce güldü. "Sabırsız mıyız biraz?" Kaşının birini kaldırmıştı.

"Ben de görebilir miyim?" diye sordu Alaz üsteleyerek.

"Önce ben okuyayım. Eğer görmen gerekiyorsa görürsün."

Alaz kaşlarını çatıp sinirle ona baktı. "O ne demek? Benim babam yazmış. Neden ben de okumayayım?"

"Çünkü bana yazılmış bir mektup. Sana okuyamazsın demedim. Önce ben okuyayım, seni üzecek bir şey yoksa sen de okuyabilirsin tabii ki."

"Beni üzecek bir şey varsa da görmek istiyorum."

"Alaz!" dedi Yaman sıkıntıyla. "Henüz ben bile hazır değilim okumaya. Üsteleme!"

Alaz derin bir nefes koyuverdi ve çenesini dizlerine yaslayıp gözlerini aşağı indirdi sıkıntıyla. Yaman elini uzatıp önüne düşen bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırdı. Konuşurken sesi şefkatli çıkıyordu.

"Takılma bu kadar. Bir süre bekleme de. Henüz hazır değilim. Sinirim geçsin, ondan sonra."

"Ne siniri?" diye sordu. Gözlerini kaldırmış Yaman'a bakıyordu.

"Ne siniri olduğunu biliyorsun. Benden sakladılar seni. Hâlâ kızgınım. Affedemiyorum. Şu anki ruh haliyle okumak istemiyorum. Önce biraz daha sakinleşeyim, kabulleneyim... Ondan sonra aklıselim halde okumak istiyorum."

"Ben okuyayım önce, sana anlatırım." dedi Alaz masum bir sesle, şansını deneme çabasıyla.

Yaman gözlerini kısarak baktı. "Cidden mi?" diye sorarken alaycıydı. Alaz'ın bu konuda onu kandırması mümkün değildi.

"Merak ediyorum, ne yapayım?" dedi Alaz hâlâ çenesi dizlerine yaslı, alttan alttan Yaman'a bakarken. Öyle masum öyle çocukça görünüyordu ki Yaman bazen, son iki senedir peşinde olduğu kızın o olduğundan şüpheye düşüyordu.

"Ben de çok şey merak ediyorum."

"Ne meselâ?"

"Meselâ..." diyen Yaman düşünüyormuş gibi başını yukarı kaldırıp gözlerini tavana dikti. Sonra bakışlarını tekrar Alaz'a çevirdi. "Bu gece burada mı kalıyoruz, Ağrılılara mı gidiyoruz?"

Alaz omuz silkti. "Bilmem... Fark etmez."

"O zaman burada kalalım bu gece." Beklentiyle bakıyordu kıza. Diğeri bu kez zorluk çıkarmadan onayladı başını sallayarak.

"Tamam."

"Sen böyle uyumlu olunca çok tatlı bir şey oluyorsun, biliyor musun?" dedi Yaman başını Alaz'a eğerek. Tepesine dudaklarını bastırdı şefkatle.

"Ben hep tatlıyım zaten." dedi Alaz bilmiş bir sesle.

"Ona ne şüphe." diyen Yaman'ın sesi alaycıydı.

10. BÖLÜM

Bir saat geçmemişti ki Esat ve Kürşat, evin önünde korkunç bir motor gürültüsü çıkaran Bugattiyle döndüler. Sesi duyan gençlerin üçü birden heyecanla ayaklanıp kapıya koşturdular. Alaz kıkırdayarak arkalarından bakıyordu.

"Allah'tan tadına baktım da bunlar gibi koşturmuyorum. Yoksa en önde ben fırlardım."

"Senin bu araba tutkun nereden geliyor?" diye sordu Yaman merakla.

Bacağının biri kanepenin üzerinde, Alaz'ın ayakları hâlâ kendi bacağının altındayken ona dönmüştü. Yine sakin sakin sohbet edebildikleri bir anı yaşıyorlardı. Yaman etraftakileri umursamıyordu. Alaz da etrafındakilerin farkındaymış gibi görünmüyordu. Belki de kimseden rahatsız edici bir bakış görmedikleri içindi bu rahatlıkları. Sanki sadece ikisi varmış gibi rahat bir sohbetin içindeydiler.

"Esat abimden. Araba delisidir. İnsanları bunaltana kadar hep arabalardan söz ederdi. O anlattıkça ilgimi çektiğini fark ettim. Ben ilgilendikçe o daha çok anlattı. Sonra bir baktık ki bu konuyu sadece ikimiz konuşuyoruz. Kanıma işledi resmen. İlk araba kullanmayı o öğretti bana. İleri sürüş tekniklerinin hepsini bilir. Ne öğrendiyse bana da öğretti ve sonra kapışmaya başladık onunla. Ağrılı'ya çok pahalıya mal oldu. Kaç tane araba parçaladık..." Gülümseyerek hevesle anlatıyordu. Yaman da pür dikkat onu dinliyordu.

"Ben artık bu derece tehlikeli şeyler yapmanı istemiyorum." dedi Yaman sakin bir tonda.

"Ne yaptığını bilirsen tehlikeli değil. Ben hızlı araba kullanmayı seviyorum."

"Kendini tehlikeye atacak bir şey yapmanı istemiyorum." diye üsteledi Yaman. Alaz'ın gözlerinde gördüğü isyan ışıltılarıyla o atılmadan elini kaldırdı. "Sakin... Saldırma hemen... Güvenli parkurda kullan, hevesini al ama trafikte delice şeyler yapmanı istemiyorum."

Alaz yine ters bir cevaba hazırlanmışken Yaman önce davrandı.

"Bir de şöyle düşün. Sana bir şey olmaz belki ama başka birisinin hayatına mal olursa, o vicdan yüküyle nasıl yaşayacaksın? Senin trafikte çılgın gibi kullandığın araba, masum birini panikletip yanlış bir şey yapmasına neden olursa ne olacak?" Sesi yumuşaktı. Sadece düşünmesini istercesine yumuşakça konuşuyordu. Alaz duraksayarak ona baktı. Dedikleri doğruydu. O kontrolü kaybetmezdi ama başka birinin paniklemesine yol açabilirdi. Yenilgin bakışlarını Yaman'a kaldırdı.

"Tamam. Haklısın. Trafikte yavaş kullanacağım."

"Bu kadar işte. Neden hemen tartışmaya kalkıyorsun? İstediğin an, ben seni güvenli parkura götürürüm, istediğin kadar hızlı kullanırsın. Formula 1 pistinde hevesini alırsın."

Alaz'ın gözleri parladı. "Formula 1 pisti?"

"Evet, isteyenler kiralayabiliyor pisti. Ne zaman istersen gideriz."

Alaz hevesle başını salladı. Bir rüyanın gerçekleşmesi gibi bir şey olurdu bu. En kısa sürede bunu deneyecekti.

Akşamın ilerleyen saatlerinde, genç tayfa bahçede Bugatti'yi kurcalarken büyükler, Fırat ve Ayşe ile bir araya gelip isteme için tarih belirlediler. Aslında yapılacak şey sadece bir prosedürü gerçekleştirmek olacaktı. Dolayısıyla isteme ve nişan olayının aile içinde, birlikte aradan çıkmasına karar verip o hafta sonu yapılmasında anlaştılar. Fırat daha fazla uzamasını istemediği için bir an evvel olsun istiyordu ve ısrar etmişti. Önlerinde sadece üç gün vardı.

Ekrem, Sadık Ağa ve Ragıp, gün kararlaştırılınca onları

baş başa bırakıp yine köşelerine çekilmişlerdi. Üç adam da birlikte sohbet etmekten keyif alıyordu.

Ayşe bu kadar kısa sürede yetiştiremeyecekleri konusunda panik yapınca Zilal ve Zeynep'in destekleriyle sakinleşmişti.

"Aklın kalmasın güzel kızım, ben her şeyi yetiştiririm."

"Takma kafana bir şey abla. Ben de yardım ederim, hazırlarız her şeyi."

Alaz atılarak, "Ben de varım hem. Yetişmeyecek ne var ki?" dediğinde, Zeynep ve Ayşe şaşırarak başlarını ona çevirmişti. Yaman da en az onlar kadar şaşkınca bakıyordu şimdi.

Alaz, "Ne?" derken şaşkın yüzlere bakıyordu saf saf.

Ayşe hayretle baktı. "Dünya kadar yemek yapılacak, alışveriş falan derken seni düşünemedim bir an bu koşturmanın içinde."

"O nedenmiş?" derken kafa tutar gibiydi Alaz. Hakarete uğramış gibi bakıyordu Ayşe'ye.

"Ne bileyim? Seni bir motor tepesinde, bir namlu arkasında, bir de kavgalar içerisinde bilince... Bu işlerden anlamazsın diye düşündüm."

Zilal kahkahayla gülmeye başlarken Alaz onun aksine, sinirle kaşlarını çattı.

"Baklavaları ben açayım da bari imajım yenilensin." dedi dişlerinin arasından.

Ayşe ve Zeynep, inanmayan gözlerle ona bakınca meydan okuyarak devam etti. "Tamam ya, mutfak işi tamamen bende. Siz alışveriş işini halledin. Ben sıkılıyorum alışveriş yaparken."

Kızlar hâlâ emin olamadıkları ifadelerle ona bakarken Zilal gururlu denecek bir tavırla başını salladı. "Tamam kuzum. Mutfak işi sende. Biz de diğer kısmı hallederiz."

Ayşe dehşetle başını Zilal'e çevirdi. "Herkes aç kalır!"

Alaz, öfkeyle ayağa fırlayacakken Yaman hızla atılarak onu geri çekti. Bir yandan Yaman'la didişirken bir yandan Zilal Ana'ya dönmüştü.

"Zilal Ana! Söylesene ya. Yapamayacağımı sanıyorlar!"

Yaman, adeta haksızlığa uğramış gibi davranan ve nere-

deyse kızların üstüne atlayacakmış gibi görünen öfkeli Alaz'ı zapt etmeye çalışıyordu. Gerçi Ayşe gibi onun da inancı yoktu. Aklının arka köşelerinde, dışarıdan bu işi halledebileceğini düşünüyordu. Sipariş vermek zor bir şey değildi.

Zilal, sakin ve kendinden emin bir tavırla gülümseyerek Ayşe'ye döndü. "Merak etme sen. İstediğinden bile daha güzel olacak her şey. Kuzum beceriklidir. Yapar her şeyi."

Zeynep'in inanmayan bakışları, bir Alaz bir Zilal arasında gidip gelirken, "Zilal teyze, sorun değil. Halime abla var, hallederiz biz her şeyi." dedi.

Alaz, Zeynep'in ısrarı ile sinirden kudurma noktasına gelmişti. Neden yapabileceğine inanmıyorlardı ki? O kadar mı beceriksiz görünüyordu dışarıdan? Oysa Ağrı'da böyle günlerde, çok daha fazlasını yapmıştı. Alt tarafı yirmi kişiye mi yemek yapamayacaktı?

"Yok, güzel kızım. Aklınız kalmasın. Kuzum halleder her şeyi. Bakmayın siz onun elini bir şeye sürmemesine. İnadından yapmıyor."

"Nasıl? Niye?" diye sordu Ayşe. Yanındaki Fırat, omuzlarını sarsan gülmesini bastırmaya çalışıyordu. Kendisini toparlamaya çalışarak Ayşe'ye döndü.

"Ya, kuzu evde onca erkekle büyüyünce feministliği tuttu. 'Tek kız benim, her şeye beni koşuyorsunuz' diye isyan bayrağını çekti. İnat etti 'Domestik olmayacağım' diye. Biz varken elini sürmez bir şeye ama aklın kalmasın. Hakikaten çok beceriklidir. Ağrı'da kaç düğün yemeğini o çıkardı, bir bilsen. Kafa organize ya." dedi parmağını şakağına vurarak. "Tam görev insanı. Panik yapmadan, organize çalışıyor, o yüzden eli de çabuk. Ya sen bu kızı nereye koyarsan koy anında adapte olur, oraya uyum sağlar, çıkar işin içinden. Mutfağa koy yemeğin alasını çıkarır. Tarlaya gönder, akşama hasadı toplar, getirir. Kavgaya gönder, oradakileri de tepeler gelir. Kadın gününe gitsin, dedikodunun alasını yapar. Uyar yani her ortama."

"O ne demek be? Karaktersiz biriymişim gibi konuşuyorsun?" dedi Alaz ters ters. O esnada, onu yeniden yanına

oturtmuş olan Yaman'la dip dibelerdi. Yaman'ın kollarını beline sardığının farkında bile değildi. Yaman ona sıkıca sarılmış, çenesini de omuzuna yaslamış, gülümseyerek konuşulanları dinliyordu. Sırtı Yaman'ın göğsüne yaslı oturan Alaz, Yaman'ın temaslarından rahatsızlık duymuyordu. Doğal bir akıştaydı. Sorgulamadığı sürece Yaman'a ne kadar yakın olduğunu algılamıyordu.

Diğerleri de bu durumu kabullenmiş gibiydi. Belki de ikisinin arasındaki bağı gördükleri içindi bu. İkisi bir aradayken tam oluyorlardı ve bu bütünlük onlara da normal geliyordu. Hiçbiri karşılarında tuhaf bir sahne varmış gibi görmüyordu. Sanki hayatları boyunca buna alışıklarmış gibiydi ifadeleri.

"Aşk olsun kuzum ya. Ben öyle mi dedim?" dedi Fırat alınmış gibi. "Ama kabul et sen de. Bukalemun gibisin. Şimdiye kadar hiçbir ortamda yabancılık çektiğini görmedim. Beş dakika içinde ortama adapte oluyorsun. Bir bakıyorum bahçede kadınlarla kışlık ekmekleri pişiriyorsun, bir bakıyorum Oğuz'la ata binmiş atışa gidiyorsun ya da ahırlara gidip süt sağıyorsun. Hadi bunları geçtim... Ulan, bizimle meyhaneye gelip kırk yıllık akşamcı gibi sek rakıları indiriyorsun, sonra bir bakmışsın, sanki leydi okulundan mezun olmuş gibi en lüks yerde adabıyla hareket ediyorsun. E şirkette yaptığın işleri hiç konuşmayalım, daha gözünden en ufak bir şey kaçmadı. Bıraksak gidip yüklemeyi de yapacaksın."

"Sen böyle deyince valla kendimi çok karaktersiz hissettim." dedi Alaz durgun bir sesle. Yüzü asılmıştı. "İnsanın bir rengi olmaz mı? Ben ne ayağım ya?" diye mırıldandı üzüntüyle, düşünceli bir şekilde başını eğerek.

Fırat kızın sözlerine kahkahayla gülmeye başladı. "Saçmalama kuzu ya. Beceriklisin işte, onu demek istiyorum."

"Bu beceriklilik değil ki... Bildiğin karaktersizlik!" dedi başını kaldırarak. Yüzünü buruşturmuştu konuşurken. Birden hızlı hızlı konuşarak savunmaya geçti. "Ama ne yapayım? İki dakika bakıyorum, olanları kavrayınca insanlar ne yapıyorsa ben de onu yapıyorum." dedi masum bir surat ifadesiyle. Daha çok kendisini inandırma çabasındaydı.

"İyi yapıyorsun kuzum. Beceriklisin, iftihar et kendinle." diyen Zilal Ana'nın yüzünde gurur vardı. Başını tekrar Ayşe'ye çevirdi. "Sen merak etme güzel kızım. Halleder o."

"Sabote etmezsem ne olayım." dedi Alaz gözlerini kısarak.

"Alaz ya!" diye tedirginlikle sesini yükseltti Ayşe. "Başka zaman sabote et. Ben her şeyin kusursuz olmasını istiyorum o gün."

Alaz gözlerini kısarak tehditle baktı ona. "Sen inanmadın ya. Her yemeği bulamaca çevireceğim."

Ayşe ağlayacak gibiydi. Tedirgin gözleri Zilal, Fırat ve Yaman arasında gidip geliyordu. Yaman, Ayşe'nin yüz ifadesiyle gülmeye başladı. Bedeni sarsılırken yüzünü Alaz'ın saçlarına kapadı. Birkaç saniye sonra burnunu şakağına doğru kaydırıp bir nefes çekti. Bu kokuyu seviyordu. Gözlerini yumdu gülümserken. Kollarını iyice sıkılaştırdı. Biraz toparlanınca, sırıtmasını durduramadan dudaklarını Alaz'ın kulağına yaklaştırarak mırıldandı.

"Tedirginlikten uyuyamaz bu gece. Yapmayacağım de de içi rahatlasın."

Alaz inatçı bir çocuk gibi umursamadan omuz silkti. "Uyuyamasın! Uykusuzluktan ölmüyor kimse. Tecrübeyle sabit!" Kızgın gözleri Ayşe'nin üzerindeydi.

Ayşe tedirgin gözlerle Alaz'a baktı. Yumuşak bir sesle, "Yapmazsın öyle bir şey, değil mi?" diye sordu emin olmak istercesine.

Alaz, Ayşe'nin sıkıntılı yüz ifadesine bakınca içi burkuldu. Bir an medet umar gibi Fırat'a bakmıştı Ayşe. Fırat gülümseyen bakışlarını Alaz' çevirip başını hafifçe yana yatırdı. "Üzme artık" dercesine baktı.

"Tamam, tamam. Yapmam tabii ki. Aklın kalmasın." dedi sakin bir sesle. Kıyamamıştı Fırat'la ikisine daha fazla.

Yüzünde güller açan Ayşe, rahatlayarak derin bir nefes aldı. "O zaman menüyü seninle hazırlarız sonra top sende."

"Tamam bende. Çok fena gol atarım, merak etme sen." dedi sinsi sinsi gülerek. Ayşe'nin gözleri yine telaşla açılınca,

"Bak ya..." dedi Fırat gülerek. "Sırf benim sevdiğimi huzursuz etmek için dediği lafa bak." Kolunu Ayşe'nin omzuna atıp kendisine çekti bedenini. Şakağına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Üzülme güzelim sen. Seni sinir etmek için öyle diyor. Zaten kötü bir şey çıkarmayı kendine yediremez. Mükemmeliyetçi delinin tekidir o."

Alaz neşeyle kıkırdadı. "Bak bak, nasıl da tanıyor."

"Tanımam mı ya? O yüzden çalıştırıyorum seni şirkette. O yüzden veriyorum en pis işleri. Gözüm arkada kalmıyor işte." dedi Fırat sırıtarak.

"Vay kurt vay... Seni kullanıyorum diyorsun yani?"

"Herhalde." dedi Fırat başını sallayarak.

Mutfakta işlerini bitiren Halime de yanlarına gelince, sonrasında yapılacakları konuşup aralarında iş dağılımı yaptılar. Alaz ertesi gün, Ayşe'yle yapılacak yemek listesini hazırlayıp ona göre alışveriş listesini çıkaracak, Zeynep, kıyafet alışverişinde Ayşe ve Fırat'a eşlik edecekti. Zilal tüm ayrıntıları kontrol edip eksikleri tamamlayacaktı. Herkes iş bölümü konusunda hem fikir olunca Yaman sıradan bir sesle araya girdi.

"E madem her şey burada olacak, o zaman nişana kadar Alaz burada kalır, her şeyi de buradan organize eder."

Zilal rahat bir ifadeyle başını salladı onaylayarak.

"Tabii oğlum, en doğrusu o olur. Git gel, o da yorulmaz. Halime de yardım eder hem." derken Halime hemen atılmıştı.

"Aklınız kalmasın burada. Biz Alaz'la her şeyi hallederiz." dedi mutlulukla. Zilal gülümseyerek başını salladı. Elini Halime'nin dizine koydu. "Sıkışırsanız haber verin, kızlardan birini daha yollarım." dedi anaç bir sesle.

"Yok, kızlara gerek yok Zilal Ana. Hallederiz biz hepsini Halime ablayla." diyen Alaz'a, Halime parlayan gözlerle bakıyordu.

"Zeynep'le biz de burada kalırız, buradan işe gideriz, akşamları biz de yardım ederiz." dedi Ayşe Zeynep'e bakıp. O da başını sallayarak ablasını onayladı.

"Siz işinize bakın. Endişe etmeyin. Büyütecek bir şey yok." dedi Alaz kendinden emin.

Zeynep, Ayşe'ye dönüp nasıl bir elbise istediğine dair soru sorunca kendi aralarında konuyu değerlendirmeye başladılar. Zilal arada söze giriyordu. O da alacağı takılarla ilgili fikir edinmeye çalışıyordu. Zilal ilk defa bu kadar heyecanlıydı. İlk defa evi düğün görecekti ve o da her şeyin kusursuz olmasını istiyordu. Nihayet evlatlarından birinin mürüvvetini görecekti. Heyecandan, sanki kendi gelin olacakmış gibi hissediyordu.

Dört kadının kendi aralarındaki konuşmalarını izleyen Alaz, yorulduğunu hissediyordu. Bugünkü koşturmacada epey gerilip yorulmuştu ve artık bu yorgunluk bedenini ele geçirmeye başlamıştı. Bedenini çevirerek yan döndü, küçük bir çocuk gibi başını Yaman'ın göğsüne yasladı. Bacaklarını karnına çekti. O an hissettiği huzurun bozulmasını istemedi. Yaman, sırtını kanepenin arkasına yaslayarak hafifçe kaykıldı ve Alaz'ın çok daha rahat etmesini sağladı.

"Uykun mu geldi?" diye usulca sordu burnunu şakağına bastırıp.

"Yoruldum." diye mırıldandı Alaz.

"Yorulduysan çıkalım, uyu sen."

"Yok, olmaz. Herkes daha oturuyor. Ben de oturacağım. Azıcık dinleneyim böyle."

"Peki, dinlen bakalım." dedi Yaman şefkatli bir sesle mırıldanırken. Kollarını sıkılaştırıp Alaz'ı iyice bedenine yasladı. Alaz bir süre karşısındakileri dinlemeye devam ederken gözlerini açık tutmaya çalıştı ancak birkaç dakika sonra yorgunluğa yenildi ve gözleri kapandı.

Yaman çenesini Alaz'ın başına yaslamıştı. Derin huzurlu nefeslerini dinlerken dudaklarını başının tepesine bastırdı. Gözlerini yumdu. İçinden yine şükretti. Alaz'ını ona yeniden bağışladığı için ne kadar şükretse azdı. Kollarında şu anda onu tutuyor olmak, bazen rüya gibi geliyordu. Kalbi sürekli korkuyla çarpıyordu. Uyanıp her şeyin bir rüya olacağını görecek diye korkudan ödü patlıyordu. Şu anın gerçek olduğuna inanmak, bazen olanaksızmış gibi hissettiriyordu. Kollarının arasındaki Alaz'dı. Onun Alaz'ı...

Tahir'e kızgındı ama inkâr edemediği gerçek, doğrusunu yapmış olduğunu bilmekti. Alaz'ın yaşadığını bilse hiçbir kuvvet onu Alaz'dan uzak tutamazdı. Geçmişte o kadar zayıf olduğu anlar olmuştu ki yaşadığını bilseler belki de koruyamayacaktı onu. Senelerce birbirlerinden uzakta, birbirlerinin yokluğu ile yaşamışlardı ama hayattaydı işte. Kollarındaydı... Her şeye değmez miydi bu? Onca hasrete, onca acıya değmez miydi onun şu an kollarında olması?

"Sen her şeye değersin!" diye mırıldandı Yaman gözleri kapalı, dudakları hâlâ Alaz'ın başının üstündeyken. Alaz onu duymadı. Yaman'ın kollarında derin, huzurlu uykusundaydı. Bu gece de kâbus görmeyecekti onun sayesinde. Bunu bilmenin huzuruyla kendisini tamamen Yaman'ın kollarına bırakmıştı.

Fırat, konuşan kadınların yanında sessizce onları dinlerken başını kaldırıp Yaman ve Alaz'a baktı. Ne zamandır sesleri çıkmıyordu. Gördüğü sahneyle kalbi sıkıştı. Yüzündeki şefkat ve üzüntü ifadeleri birbirine karıştı o an. Zilal gözlerini kaldırıp Fırat'a bakınca yüzündeki ifadeyle dondu ve oğlunun bakışlarını takip edip karşısındaki manzarayı gördü.

İki beden birbirine sarılmış bir bütün olmuştu. Alaz'ın gözleri kapalı Yaman'ın kucağında uyuyor, diğeri kollarıyla sanki her şeyden onu korumak istercesine bedenini sarmış, dudaklarını başına bastırmış, gözlerini kapamıştı.

Yaman yavaş yavaş göz kapaklarını aralayıp gözlerini açtı. Şükür duası bitmişti. Gözleri karşıya bakınca onlara dönmüş olan donmuş yüzleri gördü. Yüzlerindeki ifadeleri okumak imkânsızdı. Sanki birçok duygu aynı anda geçiyordu yüzlerinden. Şefkat, acı, hüzün, anlayış, mutluluk... İfadesiz bir yüzle onlara baktı. Yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. Fırat'la göz göze gelince onun yüzünde hüzünlü bir gülümse oluştuğunu gördü.

Alçak bir sesle sorarken sesindeki şefkati gizlemiyordu. "Uyudu mu?"

Yaman usulca başını kaldırırken dudakları da Alaz'ın saçlarından uzaklaştı. Sadece başını salladı olumlu bir şekilde yavaşça.

"Hadi al götür onu. Uyuyun siz artık. Gerildi bugün iyice, yorulmuştur." dedi Fırat anlayışla.

Yaman cevap vermeden başını salladı. Sonra dikkatle hareket ederek kollarının arasındaki kızı kucağına alıp yavaşça ayağa kalktı. Ağır adımlarla ilerlerken alçak bir sesle, "Hepinize iyi geceler. Yarın görüşürüz." dedi sadece. Bakışlarını kucağındaki kızın yüzünden kaldırmamıştı.

Arkalarından bakan gözlerin içindeki hüzün bulutlarını geride bırakmışlardı ikisi de.

Ayşe, salondan çıkan Yaman'ın arkasından bakarken birden aklına gelmiş gibi hareketlendi.

"Ben gidip Alaz'ın pijamalarını giydireyim."

Fırat elini uzatıp Ayşe'nin kolunu tuttu. Ayşe soru dolu gözlerle ona bakınca Fırat'ın duru, anlayış dolu gözlerini gördü.

"Bırak Ayşe. Yaman halleder. Görmüyor musun? Onların yanında biz hep fazlalığız. Onlar tam olmuşlar. Bakarlar başlarının çaresine." dedi yumuşak bir sesle.

Ayşe tekrar yerine yerleşti. Haklıydı Fırat. İkisinin yanında herkes fazlalıktı. Yan yana öyle bütün görünüyorlardı ki sanki yanlarında olan herkes onları ayırıyormuş gibi geliyordu ona da. Gülümseyerek başını salladı.

"Fırat'ım. Senin ne güzel bir yüreğin var oğlum." dedi Zilal gururla oğluna bakarken.

"Ne yapayım ana? Görülmeyecek gibi mi? Sevda bu... Kim durabilir karşısında? Hem çoktan hak ettiler birlikte olmayı." dedi Fırat mahzun bir gülümsemeyle.

* * *

Yaman, kucağında Alaz'la odaya girince yumuşak bir şekilde kızı yatağına yatırdı. Birkaç dakika ayakta dikilip huzurla uyuyan yüzünü izledi. Bir süre sonra başını çevirip kapıya baktı beklentiyle. Ayşe gelip pijamalarını giydirirdi değil mi yine?

Aklına pantolonun arka cebine koyduğu mektup gelince elini uzatıp cebinden çıkardı ve yatağın yanındaki komodinin çekmecesini açarak, çekmecede bulunan eşyalarının en altına yerleştirdi. Banyoya girip dişlerini fırçaladı, hızlı bir duş aldı. Ardından, yine her zamanki gibi siyah bir eşofman altı ve uzun kollu beyaz bir tişört geçirdi üzerine.

Banyodan çıktığında Ayşe hâlâ gelmemişti. Kaşları düşünceli bir şekilde çatıldı. Gelmeyecek miydi bu kez? Ümidi kaybolunca, dolabına yöneldi ve kendi kısa kollu tişörtlerinden birini çıkarıp yatağın üzerine bıraktı. Yavaşça Alaz'a yaklaştı ve dikkatli hareketlerle üzerindeki siyah balıkçı yaka kazağı çıkardı. Alaz biraz mırıldanmış ama uyanmamıştı. Üzerinde sporcu sutyeni vardı ve onu bırakmaya karar verdi. Daha fazla ileri gidemezdi. Kızın teni bembeyaz porselen gibiydi. Yumuşak pürüzsüz teni, şefkatli bir gülümseme oluşturdu yüzünde. Hâlâ bebek gibiydi. Onun bebeği...

Tişörtü dikkatle başından geçirdi ve saçlarını dışarı çıkardı yumuşak hareketlerle. Uzun, kapkara, gür saçlarına bayılıyordu kızın. Siyah bir şelale gibi dağılmıştı bembeyaz yastığın üzerine.

Çenesini kilitleyip derin bir nefes çekerek pantolonun düğmelerine uzandı. Yavaş hareketlerle bu kez pantolonu ve çoraplarını çıkardı. Alaz yine mırıldanarak yan döndü yatakta. Tişört kalçasının üzerine sıyrılmıştı. Altında siyah pamuklu bir külot vardı ve yuvarlak kalçaları, bir an Yaman'ın kalbinin hızlanmasına neden oldu. Uzun, düzgün bacakları gözlerinin önündeydi ve Yaman kendisine zorlukla hâkim olarak, tişörtün eteğini aşağı çekip kalçalarını kapadı. Kocaman tişörtün içinde kaybolmuştu kız.

Tüm hazırlıkları bitince yavaşça yatağın içine girdi ve kıza yaklaşarak kollarının arasına çekti. Geriye uzanıp abajurun yaydığı ışığı da kapatınca oda karanlığa büründü. Bedenini Alaz'a iyice yaklaştırıp sırtını göğsüne yasladı ve kollarının baskısını arttırdı. Bazen iyice sıkıp içine sokmak istiyordu onu. Kalbinin atışları yine zirve yapmıştı ve bu hissettiği sevincin, bazen kalbini yorduğunu düşünüyordu. İnsan mut-

luluktan ölebilir miydi acaba?

Burnunu sık sık yaptığı gibi ensesine dayadı ve bağımlısı olduğu kokuyu içine çekti gözlerini yumarak. Nasıl şanslı bir kuldu? Gülümseyen dudakları kıvrıldı. Şu an onu göğüs kafesinden içeri sokmamak için kendisine zorlukla hâkim oluyordu. Alaz, kımıldanarak kalçasını kasıklarına iyice yerleştirdi. Bir an kasılmış bir şekilde kımıldayamadı. Uzun sayılabilecek bir süre kasılarak sakinleşmeyi bekledi. Bu daha ne kadar sürerdi? Her gece kollarında Alaz'la uyurken daha ne kadar kendisini tutacak ve onu altına almamak için direnecekti?

Daha fazla ileri gitmesi imkânsızdı zaten. Böyle bir şeye teşebbüs etse, bir süre sonra Alaz vücudundaki izleri görecek ve ondan tiksinecekti, biliyordu. Belki de bir ömür boyu bu işkence sürecekti. Ondan uzaklaşmadığı sürece, ömrünün sonuna kadar sadece onu kollarında tutmaya razıydı zaten. Yeter ki o kendisinden uzaklaşmasın. Alaz'ın yüzünde o tiksinti ifadesi oluşmasın, ona dokunmasa da olurdu...

* * *

Alaz gözlerini usulca açmadan önce burnuna deterjan, yumuşatıcı ve tarif edemediği bir koku gelmişti. Ağır ağır göz kapaklarını kaldırınca bembeyaz bir tişörtle karşılaştı. Burnu Yaman'ın göğsüne yaslanmıştı. Bedeni Yaman'ın kolları arasında, kıskaçtaydı yine. İkisi de yüz yüze gelecek şekilde yan yatıyorlardı ve Yaman'ın kolları yine kendisini çevrelemişti. Sağ kolunu Yaman'ın üzerine atmıştı ve eli sırtındaydı. Diğer eli ikisinin arasında, Yaman'ın bedeninin altındaydı. Bacakları, Yaman'ın bacakları arasındaydı ve ayakları onun baldırları arasına sıkıştırılmıştı.

Gözlerini tekrar geri kapadı ve hissettiği huzurla bir süre düşüncelere daldı. Yaman'la tartışıyordu. Hem de çok fazla. Etraflarında başkaları olduğunda Yaman'ın sahiplenici tavırları onu utandırdığından, bu duyguyu hırçınlığıyla

bastırmaya çalışıyordu ama inkâr edemediği bir şey vardı ki onun yanında, hayatında olmadığı kadar huzurlu, rahat ve güvende hissediyordu. Ona doğru hissettiği çekimi inkâr edemiyordu. Zaten o çekim yüzünden çoğu kez kalakalıyor ve hırçınlığından sıyrılıyordu. Yaman'ın bakışları içine işliyordu. Bir adamın bakışı nasıl bu kadar yoğun ve baştan çıkarıcı olabilirdi ki?

Yaman hayatını istila ediyordu. Bu öyle bir istilaydı ki kendisini tamamen bu saldırıya bırakmak ve yenilgiyi gönül rızasıyla kabullenmek isteği, içinde gün geçtikçe karşı konulamaz bir şekilde büyüyordu. Onu tanıdığı ilk andan beri sürekli aklındaydı Yaman. Şimdiyse tamamen hayatındaydı. Bu noktaya nasıl gelmiş olduklarına bazen şaşırıyordu. Her şey imkânsız bir kurgunun gerçekleşmesi gibiydi onun için.

Başını hafifçe geri çekip göz kapaklarını yavaş yavaş kaldırdı ve gördüğü ilk şey Yaman'ın güçlü çenesi oldu. Kirli sakalların kapladığı yüzü, huzurlu uykunun verdiği dinginlikle yumuşamıştı. Uzun, gür kirpikleri, elmacık kemiklerinin üzerinde gölgeler oluşturuyordu. Düzgün burnuna bakarken yine şaşırmıştı. Hiçbir erkek böyle güzel bir burna sahip olamazdı. Elden geçtiği belliydi. Kim bilir neden? Alt dudağı hafifçe üst dudağının üstüne çıkmıştı. Alaz'ı, neredeyse varlığının gerçekliğine inanmayacak kadar bir şaşkınlık içinde bırakırcasına yakışıklıydı. Yaman çekiciliğin ve yakışıklılığın kitabını yazacak kadar güzeldi ama hareketleri bununla övünüyor gibi değildi hiçbir zaman. Aksine, sanki bunun tam tersine inanırcasına bir umursamazlık içindeydi.

Yaman'ın sırtında olan sağ elini yavaşça hareket ettirerek yukarı, yüzüne doğru kaldırdı. Nedense avucunu yine yanağına bastırmak ve elinin altında onun tenini hissetmek istemişti. İki kez onun yanında uyandığında, yine eli Yaman'ın yanağındaydı. Bunu neden yaptığını bilmiyordu ama içinde bastıramadığı bir güç bunu yapmasını söylüyordu. Sanki eli onun yüzünün üstünde olursa, onun varlığını daha iyi hissedecekmiş gibi, güvende olduğunu bilecekmiş gibi hissettiriyordu.

Avucunu yine Yaman'ın yanağına bastırdı ve başparmağını usulca hareket ettirerek gözlerinin altında, kirpiklerinin bıraktığı gölgelere dokundu. Avucunun içine sakallarının batması içinde garip bir haz doğurdu. Gözlerini tekrar yumup bu hissin tadını çıkardı. Fark etmediği gülümsemesiyle dudaklarının ucu kıvrılmıştı. Şu an hissettiği hazzı anlatacak kelime bulamıyordu. Hem huzur hem güven hem girdabında kaybolmak istediği bir haz duyuyordu tam olarak. Başını aşağı eğerek burnunu köprücük kemiklerinin arasında, tam da gırtlağının altındaki o çukura dayadı. Yavaş yavaş içine nefesini çekerken burnundan içeriye o dayanılmaz koku doldu. Bir adam nasıl böyle kokabilirdi? Hem tanıdık hem de tarif edemediği bu koku başını döndürüyordu. Neredeyse inleyeceğini hissedince korkuyla dudaklarını birbirine bastırdı. Derin bir nefes çekti o sırada.

Elinin altındaki yüz kasları oynayınca Yaman'ın uyandığını anladı. Gülümsüyor gibiydi. Dudağının ucu şimdi avucunun kenarındaydı. Kesinlikle gülümsüyordu. Gözlerini açmaya korkarak, yüzüne yayılan kızıllık nedeniyle suratının alev aldığını hissetti. Başını neredeyse Yaman'ın boynuna gömmek ister gibi bastırdı. Göz kapaklarını kaldırıp yüzüne bakamıyordu.

"Günaydın güzellik." diye mırıldanan Yaman'ın sesini duydu. Avucunun içinde yine yüz kasları oynamıştı.

Birkaç dakika cevap vermeyince Yaman'ın gülümsemesi genişlemişti. Dudakları neredeyse Alaz'ın avucunun içindeydi.

"Uyku numarası mı yapacaksın?" diye mırıldandı Yaman bu kez. Sesinde hem alaycı hem de anlayış dolu bir ton vardı. Bacaklarını hafifçe kımıldattı ve bu kez ciddi bir sesle konuştu.

"Ayakların ısınmış nihayet."

"Hmm" dedi Alaz başını gömdüğü yerden kaldırmadan. Ayaklarını Yaman'ın bacaklarına sürttü.

Bunu yapınca kendi bacaklarının çıplak olduklarını fark etti ancak Yaman'ın üzerinde giysileri vardı. Bu biraz da olsa içini rahatlattı. Birkaç saniye sonra düşündükleriyle kaşları

çatıldı. Bacakları niye çıplaktı? Niye pijamaları üzerinde değildi? Başını gömdüğü yerden kaldırmadan sordu. Sesi boğuk çıkıyordu.

"Ayşe abla niye pijamalarımı giyindirmedi ki?" diye mırıldanarak sordu.

"Ayşe abla gelmeyince ben giydirdim seni. Pijamalarını bilmediğim için de kendi tişörtümü giydirdim." dedi Yaman doğal bir sesle açıklama yaparak.

Alaz, hızla başını geri çekip birden açılan gözleriyle, neredeyse dehşete düşmüş bir ifadeyle Yaman'a baktı.

"Sen mi soydun beni? Ayşe abla niye gelmedi? Niye sen soydun?"

"Gerçekten mi?" dedi Yaman sanki usanmış gibi gözlerini devirerek. Derin bir nefes koyuverdi. "Ne bileyim ben, niye gelmedi? Bekledim, bekledim gelmeyince de ben giydirdim. Ne var yani? Büyütme bunu."

"Ne demek ne var yani? Sen niye soyuyorsun beni?"

Yaman sırıtarak cevap verdi arsızca. "Ne olacak ki? Ben senin altını bile bezledim." dedi.

Alaz yüzünü buruşturdu. "Sakın oraya girme!" Bu adam onu utandırmaktan zevk alıyordu, anlamıştı artık.

"Gerçi o zamandan bu zamana epey değişim olmuş, inkâr etmeyeyim. Hem de müthiş bir değişim olmuş... Bir an aklım uçmadı değil." diyerek devam etti arsız konuşmasına. Gözlerinde alevler uçuşurken gülüyordu. Sanki gözlerinin içindeki harları, alaycılığı ile kapatmaya çalışır gibiydi.

"Seni var ya!" diyen Alaz, sinirle kalkmak için hareketlendi.

Yaman kollarını aniden sıkarak yattığı yerden kalkmasına izin vermedi.

"Bu sefer olmaz. Bu sefer bana doğru düzgün günaydın öpücüğü vermeden kalkamazsın."

"Çok beklersin!"

"Beklerim ben. Vaktim çok!"

"Yine başlama!"

"Hadi... Doğru düzgün öpücüğümü ver, kahvaltıya ine-

lim yoksa bütün gün yatakta kalırız, maazallah yanlış anlarlar."

Yaman konuşurken sırıtıyordu ve kaşlarını kaldırmıştı alayla. Alaz kendisini geri çekmek için avuçlarını Yaman'ın göğsüne bastırıp itmeye çalıştı ama bir milim bile kımıldatamadı iri bedeni.

"Boşuna enerjini tüketme! Bugün ihtiyacın olacak, işin çok."

"Bırak beni. Karnım aç!" dedi son anda, onu başka türlü ikna etmeye çalışarak.

"Öpücüğümü ver, bırakayım."

"Yok sana öpücük falan. İnsan öyle mi öper? Başlayınca durmuyorsun!"

Yaman, Alaz'ın yüreğini hoplatan bir kahkaha attı. "Söz, uzatmayacağım bu sefer. Minik bir günaydın öpücüğü sadece."

Alaz çabalamayı bırakıp temkinli gözlerini onun yüzüne kaldırdı. İnanmak ister gibi bakarak sordu.

"Minik bir öpücük sadece?"

Yaman başını salladı gülümseyerek. Alaz hızla uzanıp Yaman'ın çenesine çabuk bir öpücük kondurdu.

"Günaydın... Tamam. Bitti işte. Hadi kalkalım." dedi tekrar hareketlenmeye çalışarak. Utançla gözlerini indirmişti hemen. Pembeleşmiş yüzünün ne kadar sevimli göründüğünün farkında bile değildi.

"Bu ne biçim öpücük?" dedi Yaman şaşırarak. Sonra başını aşağı doğru eğerek mırıldandı.

"Bak, ben göstereyim sana, günaydın öpücüğü nasıl olur."

Alaz tam itiraz edecekken Yaman sol elini kaldırıp çenesini tuttu ve yavaşça yüzünü yukarı kaldırdı. Gözleri birbirini bulunca fısıldadı.

"Bak işte... Tam da böyle olur."

Dudakları nazikçe Alaz'ın dudaklarına dokundu. Gözlerini yumdu. Birkaç saniye hiç hareket etmeden öylece durdu.

Alaz, dudaklarının üzerindeki soğuk dudakları hissedince gözlerini yumdu. Kalbi boğazında atıyordu. Bu adam, bunu ona niye yapıyordu ki? Ateş gibi yanan dudaklarının

üzerinde onun o serin dudaklarını hissetmek, kavrulmuş sı-caklarda buz gibi sulara giren bedeninin nefes alması gibiydi. Sanki o nefesi almazsa ölecekmiş gibi hissediyordu. Halbuki o, kavurucu sıcağı benimsemişti. O serinlemeyi bilmese da-vanabilirdi o hara ama şimdi o serinliği biliyordu ve ihtiyaç hissediyordu artık.

Ona bu serinletici hissi öğreten adam, şimdi hiçbir şey yapmadan duruyordu. Öfke, içinde dalga dalga yayıldı. O nefese ihtiyacı vardı şimdi. Neden duruyordu ki? Elini sinir-le kaldırıp Yaman'ın yanağına bastırdı ve kendisini yukarı çekerek öfke patlaması yaşarcasına, Yaman'ın dudaklarına kapandı. Dudaklarını araladı ve onun alt dudağını iki duda-ğının arasına alarak emmeye başladı.

Yaman, kalbinin göğüs kafesini acıtırcasına attığını duy-du. Kemikleri sızladı. Bu his insana kalp krizi geçirtebilirdi. Alaz neredeyse sinirli denecek bir hırsla dudaklarına kapan-mıştı. Ağzını açtı ve kızın dudaklarını içine çekercesine aldı. Elini kaldırdı, avucunu ensesine bastırarak yüzünü yüzüne iyice yaklaştırdı. Başını hafifçe yana eğip açısını rahatlattı ve birden hareketlenerek Alaz'ın dudakları ağzının içindeyken onu altına aldı.

İki beden birbirlerine dolanmış, kollar ve bacaklardan sanki tek vücut olmuş gibiydi şu an. Yaman, Alaz'ın ağzının içinde ateş topu olduğunu hissettiren, yanan dudaklarını gasp ederken son nefesini şu an vermek istedi. Bundan daha güzel bir ölüm olamazdı. Vücudu alev alev yanmaya başla-mıştı. Alaz kollarını kaldırıp Yaman'ın boynuna sardı. Ya-man, sol elini Alaz'ın saçlarına daldırırken sağ elini yavaşça kaydırıp kızın önce incecik boynunu, sonra köprücük kemi-ğini, ardından omzunu okşadı. Alaz'ın çıplak bacakları onun giyinik bacaklarına dolanmıştı. Elini omzundan aşağıya indi-rip göğsüne doğru hareketlendirdi. Avucu Alaz'ın göğsünün üzerindeyken parmaklarını kıvırdı ve avucunu dolduran göğsü sıktı. Alaz'ın dudaklarının arasından bir inilti koptu.

Yaman, bu iniltiyle iyice kendisinden geçti ve dilini kızın ağzının içine daldırdı. Alaz kendisi gibi hırsla ve ateşle kar-

şılık veriyordu. Sanki bir savaş meydanındalarmış gibi hırslı ve sertti hareketleri. Dişleri birbirine çarptı ve Yaman hafifçe Alaz'ın dolgun alt dudağını dişledi. Alaz gözleri kapalı halde başını arkaya atarak tekrar inledi ve istemsizce kalçaları havalandı.

Yaman, taş gibi olmuş sertliğine bastırılan kalçalarla bir an aklını kaybedeceğini düşündü. Öpüşü derinleşirken kendisini Alaz'a daha fazla bastırdı. Elinin içindeki göğsü daha sıkı kavradı. Dudaklarının arasından kendisine hâkim olamadığı bir hırlama çıktı. Elini aşağı kaydırıp Alaz'ın çıplak baldırını sıktı ve bacağını kaldırıp beline doladı. Alaz'ın iki bacağının arasındayken kendini tekrar ileri doğru iterek, sertliğini Alaz'a bastırdı.

Bu kez inilti yine Alaz'dan çıktı. Kendini kaybetmek üzereydi. Böyle bir şey mümkün olabilir miydi? Sanki yarımdı ve bütünleşme çabası içinde, o da Yaman'ın bedenine kendini bastırıyordu. Bunu neden yapıyordu? Aklı izin vermiyordu ama bedenine hâkim olamıyordu. Kalbinin derinliklerinde, bir yerlerden sürekli bir fısıltı duyar gibiydi. Kulakları uğulduyor, bedeni titriyordu. Ciğerleri alamadığı nefesle acımaya başlamıştı. Bedeni kasıldı. Garip bir düşünceyle, 'Nefes almama gerek yok ki' dedi beyninin içinde. Yaman ona nefes verirdi... Nefesi o olurdu... Kafasının içinde şimşekler çaktı. Böyle bir şeyi nasıl düşünebilirdi? Yaman onun nefesi olur muydu? Bedenindeki kasılma arttı. Nefes alamıyordu! Kaç dakikadır nefes alamıyordu! Ve o anda beyninde elektrik akımı oluşturan şoku yaşadı. Yaman, dudaklarının arasından ciğerlerine derin bir nefes gönderip, dudaklarını sadece birkaç milim uzaklaştırıp endişeyle fısıldadı.

"Nefes al bebeğim."

Yaman korkudan öleceğini sandı. Alaz nefes alamıyordu ve kollarının arasındaki beden kasılmalarla titriyordu. Ciğerlerindeki tüm havayı kızın dudaklarından içeriye, havaya aç ciğerlerine göndermişti ve endişeden büyüyen göz bebekleriyle, tamamen kara zindanları anımsatan gözleri, kızın rengi değişmiş yüzündeydi şimdi.

Sadece birkaç saniye sonra, Alaz sanki derin bir okyanusun dibinden yüzeye çıkmış gibi nefessiz kalan ciğerlerine hava doldurma çabasıyla, derin bir soluk çekti. Gözleri iri iri açıldı. Yeşiller, Amazon ormanlarının karanlık rengine dönmüştü. Yüzünün sadece birkaç santim uzağındaki Yaman, endişeyle ona bakıyordu. Kara gözleri alev alevdi. Alevler hissettiği endişeyi gizleyememişlerdi. Şaha kalkmış olan korku dalgaları vardı o kara gözlerin derinliklerinde.

Yeşilleri koyulaşan gözler, bir ikinci nefesin ardından hafifçe açıldılar. Ardından öfke dalgaları akın akın görünmeye başladı. Alaz çıldırmış gibi hırsla elini kaldırıp yumruğunu Yaman'ın omuzuna vurdu sinirle.

"Manyak! Manyaksın sen! Sana dedim, değil mi? İnsan olan böyle mi öper?"

Yaman, birden rahatlayarak başını kızın göğsüne bıraktı ve boşalan sinirlerinin ardından, hâkim olamadığı kahkahalarla omuzları sarsılmaya başladı. Alaz hâlâ ona vurmaya, altından kalkmaya çalışıyordu ama nafile bir çabaydı. Yaman iri vücudunu tamamen onun üzerine bırakmış, bir milim bile kımıldamasına izin vermiyordu. Kahkahalarının arasından konuşmaya çalıştı.

"Bu sefer benim hiç suçum yok! Sen başlattın!"

"Bu son! Yemin ediyorum, bu son! Bir daha öpücük falan yok! Kalk üstümden!"

Yaman, başını yasladığı göğüslerden kaldırıp içinde neşe kıvılcımları çakan gözlerini, Alaz'ın doğal rengine dönmüş olan öfkeli gözlerine dikti.

"Senin suçundu. Ben sadece minik bir öpücük verecektim." dedi arsızca gülümserken. Dediklerini ciddiye almamıştı bile. O öpücüklerden asla mahrum kalmayacaktı.

Alaz sinirle, yine onu üzerinden itmeye çalışırken gülümseyerek ona bakmaya devam etti. Sonra birden başını eğip kısa ama tatminkâr bir öpücüğü Alaz'ın dudaklarına kondurdu.

"Bak... Ben böyle öpecektim işte." Ani bir hareketle yana kayıp Alaz'ın kalkmasına izin verdi. "Bu sefer sen başlattın.

Hiç suçu bana atma." dedi yatağa yayılırken.

Alaz hızla yerinden kalktı. Yüzü alev alev yanıyordu. Bedenindeki yangın, yüzünden katbekat daha fazlaydı. Yatağın diğer ucunda, titreyen dizleri yüzünden zorlukla dikilirken üzerinde sıyrılmış olan tişörtü fark etmeden, işaret parmağını ona doğru salladı.

"Ben hiçbir şeyi başlatmadım!" diye bağırdı. İnkâr ettiğini ikisi de biliyordu ama Alaz'ın bunu kabul etmeye hiç niyeti yoktu.

Yaman, başını umursamazca olumlu anlamda sallarken kızın açıkta kalmış olan bacaklarına aç gözlerle bakıyordu. Düzgün bacakları muhteşem görünüyordu. Alaz onun bakışlarındaki kıvılcımları fark ederek baktığı yeri takip etti ve başını aşağı indirdi. Bütünüyle çıplak bacaklarını fark edince aceleyle tişörtü aşağı çekiştirmeye başladı.

"Bir daha yok! Asla olmayacak!"

Yaman, ellerini ensesinin altına koyup iyice yatağa yerleşti. Alaz'ı umursamadan gözlerini kapadı.

"Sen duşunu alıp hazırlanana kadar ben biraz daha kestireceğim." dedi rahat bir sesle.

Kız, Yaman'ın kendisini umursamadan gözlerini kapatmasına ve ardından rahatça yatağa yerleşmesine sinirle baktı. Neden tartışıyordu ki sanki? Adamın umurunda bile değildi siniri? Ağzının içinde homurdanarak yatağın etrafından dolandı ve giysi dolabına yaklaşarak kıyafet çıkarmaya başladı.

"Dengesiz manyak! Ayarsız arıza! İnsanın bir ayarı olur. Beni de yoldan çıkardı geri zekâlı."

"Sensin geri zekâlı." diye mırıldandı Yaman. Gözlerini açmamıştı bile. Kelimeleri iç gıcıklayıcı bir tonla sarf etmişti. Bir önceki geceye atıfta bulunuyordu. Dudaklarının ucu kıvrıldı yine. Alaz tekrar hayatına girdiğinden beri sürekli gülümsüyordu. Durduramıyordu kendisini. Suratında koca bir gülümsemeyle dolaşmak istiyordu hatta. Ne güzel olurdu hep gülebilmek! Bundan sonra olacağına inancı tamdı. Bundan sonra Alaz'la beraber hep güleceklerdi. Gülünce inanılmaz güzel oluyordu onun bebeği. O da hep gülecekti bundan sonra.

Alaz, ters ters yatakta yatan adama bakıp banyoya yöneldi ve kapıyı sertçe kapadı.

"Yavaş!" diye seslendi ardından Yaman. "Kapıyı kırarsan açık banyoda işini halledersin ki bu da benim işime gelir."

"Çok beklersin!" diye bağırdı Alaz.

"Bende vakit çok!" dedi Yaman son kelimeyi uzatarak. Gözleri kapalı, hâlâ sırıtıyordu. Güne süper başlamıştı. O öpücük birkaç gün bile giderdi ona.

Alaz, duşa girmeden önce sakinleşme çabasıyla aynadaki yüzüne baktı. Her zaman solgun ve beyaz olan teni, şu an ışıl ışıl ve pembe görünüyordu. Ellerini kızgın yanaklarını bastırdı. Aynadaki aksine bakıp, "Soluk kesici öpüşme dedikleri bu olsa gerek." diye mırıldandı. Pervasızca onun dudaklarına nasıl atılmış olduğuna inanamıyordu. Yaman tüm dengesini bozuyor, kendisinin de arsızca hareket etmesine neden oluyordu. Hayatı boyunca düşünse, bir adamın dudaklarına öyle atılacağına inanmazdı. Oysa yapmıştı. Yapmıştı ve sonra da nefesi kesilmişti.

Aynadaki aksine kınayarak baktı bir süre. Daha fazla kendi bakışlarına tahammül edemeyince arkasını döndü ve duşa girmek için hızla hareketlendi.

11. BÖLÜM

Alaz banyodan çıkar çıkmaz, Yaman'ın yüzündeki alaycı ifadeye bakmadan hızlıca odayı terk etmiş, aşağı, mutfağa inmişti. Arkasından gelen Yaman'ın iç gıcıklayıcı bir sesle gülmesini kulaklarından uzaklaştırmaya çalışıyordu. Hiçbir erkek öyle güzel bir gülme sesi çıkarmamalıydı. Hatta tutuklamaları gerekirdi böyle gülenleri. Cana kastetmekti bu! Nabız atışlarının normale dönmesi için adımlarını yavaşlattı.

Mutfağa adımını attığı anda Halime'nin seri hareketlerle kahvaltıyı hazırladığını gördü.

"Günaydın Halime abla." diyen sesi çekingendi. Hâlâ alışamamıştı bu eve. Zaten bu kadar kısa sürede nasıl alışabilirdi ki? Ancak evdekiler, onun varlığını hemen kanıksamış gibiydi. Bunu Halime'nin tavırları da destekliyordu. Alaz'ın sesini duyunca hemen arkasına dönmüş, yüzünde kocaman bir gülümseme belirmişti. Elindeki işi bırakıp Alaz'a doğru hareketlenerek kollarını boynuna doladı.

"Günaydın güzelim. Güzel uyudun mu?" dedikten sonra, yanağına yumuşak bir öpücük kondurdu.

Bir adım geri çekilip elleri Alaz'ın omuzlarında, yüzüne bakarken gözlerinden sevgi akıyordu.

"Hâlâ inanamıyorum tekrar bu evde olduğuna."

Alaz utangaç bir şekilde güldü.

"Tekrarını bilmem ama bu evde olduğuma hâlâ ben bile inanamıyorum." diye mırıldandı. Daha birkaç hafta evvel, bu evdekilerle de kovalamaca içindeydi. Şimdiyse evin bireylerinden biri olmuştu çoktan.

"Sana yardım edeyim mi?" diye sordu hemen konuyu değiştirmek ve ne yapacağını bilemez haline bir gerekçe bulmak için. Bir şeylerle oyalanırsa bu çekingenliğini atlatabileceğini düşünüyordu.

"Olur mu tatlım? Sen otur masaya. Ben hallederim."

"Yok, Halime abla. Ben de bir şeyler yapayım." Gözlerinden yardım ister gibi bir bakış vardı. Halime, onun elini ayağını nereye koyacağını bilemez haline bakınca hem oyalanması hem de kendisini daha rahat hissetmesi için onaylayarak, başını salladı.

"İyi madem. Hadi gel, sen de salatalıkları doğra o zaman."

"Tamam." diyen Alaz, rahatlayarak neredeyse yerinde hoplayacaktı. Gülümseyerek Halime'yi takip etti. Dev mutfağın ortasındaki ada tezgâhı geçip soldaki geniş tezgâhın üzerine çıkarılmış salatalıklara yaklaştı. Mutfağın sağında geniş bir kahvaltı masası vardı. Masanın önünde durduğu duvar, boydan boya camdı ve bir kapıyla bahçeye açılıyordu. Mutfak, sol tarafında geniş bir U tezgâha sahipti ve ortada da kocaman bir ada tezgâh bulunuyordu.

Alaz, önündeki salatalıkları doğrama işlemine başlarken suçluluk duygusu içinde, çekinerek Halime'ye sordu. Bu takıntılardan nasıl kurtulacağını bilemiyordu ama elinden bir şey de gelmiyordu.

"Benim yüzümden domates koymuyorsunuz masaya sanırım."

Halime, yanında kahvaltı tabaklarını hazırlarken başını ona çevirdi yine anlayış dolu bir gülümsemeyle.

"Yok güzelim. Sen sıkma canını. Kışın ortasındayız hâlâ. Bu mevsimde domates yenmez."

Alaz inanmadığını belirten bir bakış attı. Halime gözlerini hızla kapatıp açıp gülümsedi. Sonra çeşit çeşit peyniri Alaz'ın önüne koyup iki tabak bıraktı.

"Hadi, sen şu peynirleri de tabaklara yerleştir, ben de masayı hazırlayayım hemen. Ekrem abi birazdan iner. Ragıp abiyle çocuklar da damlarlar şimdi."

"Hepsi burada mı yemek yiyorlar?" diye merakla sordu

Alaz, başını Halime'nin ardından çevirerek. Evin işleyişini merak ediyordu. Dışarıda sayısız adam vardı ve onların düzeni nasıl işliyordu, merak etmişti. Halime'nin hepsiyle başa çıkması imkânsız görünüyordu.

"Ragıp abi, Kürşat ve Halit, genellikle burada yerler. Ekrem abi, Kürşat'la Halit'i de Yaman'dan ayırmadığı için hep beraber yerler. Bahçedeki diğer adamlar için bahçenin aşağısındaki lojmanlarda yemekhane var. Onların aşçısı halledi yor her şeyi. Ben ancak beş adamla başa çıkabiliyorum." Son cümlesinde, kaşlarını kaldırıp gülümsedi Halime.

Alaz başını salladı anlamışçasına. Yaman daha önce söylemişti Kürşat ve Halit'in adamları olmasından çok kardeşi gibi olduklarını. Ekrem Alaz'ın da öyle düşündüğü belliydi.

Halime masayı hazırlarken Alaz yaptığı işe daldı. Şu an bir kahve için her şeyini verebilirdi. Uyanır uyanmaz kahve içmeye alışıktı ve şimdi de güne güzel, taze bir kahveyle başlamak istiyordu. Solunda, tezgâhın üstündeki kahve makinasına gözü ilişince daha fazla dayanamayarak çekingen bir ifadeyle başını Halime'ye çevirdi.

"Halime abla. Ben önce bir kahve içebilir miyim? Sabah sabah kahve içmeyince afyonum patlamıyor bir türlü." Yüzü küçük bir çocuğun şeker isterken ki ifadesine sahipti.

"Tabii ki canım benim. Bak, bütün kahve çeşitleri makinanın üstündeki dolapta. Canın ne istiyorsa yap güzelim. Hiç sorma bile. Burası senin evin, istediğin gibi karıştır her yeri, canının istediğini yap." Halime peçeteleri yerleştirirken anaç bir şekilde bir yandan konuşuyordu.

Alaz elindekileri bırakıp hemen hedefe doğru hareketlendi. Dolabı açarak sıra sıra dizilmiş kahve çeşitlerine baktı, gözleri parladı. Keyifli bir şekilde kahve hazırlamaya başladı. Düğmeye basıp makinayı kendi haline bırakınca yaptığı işe geri döndü.

"Akşam bizimkiler çok mu geç gittiler Halime abla?" diye sordu muhabbet etmek için.

"Gece yarısıydı galiba. Kızlar da gittiler ama bu akşam eşyalarını alıp tekrar gelecekler, hafta sonuna kadar burada

kalacaklar. O kadar mutluyum ki inanmazsın. Bu evde, böyle keyifli şeyler uzun zamandır olmamıştı. Ev şenlendi tekrar. Öyle heyecanlandım ki."

Alaz, yanına gelip bir yandan konuşan bir yandan hazırlanan tabakları alan Halime'ye gülümsedi.

"Zilal Ana herkesten heyecanlıdır şimdi. Nihayet bir evladını baş göz edecek ya sorsan, gelinlik kızdan daha heyecanlıdır."

Halime minik bir kahkaha attı.

"Ne iyi bir insan Zilal Ana. Ayşe çok şanslı. Kendi anası olsa, belki Zilal Ana kadar koşturmazdı vallahi. Gece siz yattıktan sonra bir görecektin Fırat'la annesini. Ayşe'nin ağzından çıkan her şeyin yapılması için oğluyla çatır çatır tartışıyordu. Kayınvalide demezsin, sanki Ayşe'nin annesi o."

"Öyledir Zilal Ana. Çok vicdanlı, merhametli ama hem otoriter hem de dediğim dediktir. O adamların hepsi ağzından çıkanı emir sayar."

Halime tekrar gülümseyerek başını salladı. O masa hazırlama işine devam ederken Alaz hazır olan makinaya hareketlendi. Araştırırcasına birkaç dolap kapağını açıp kapadı ve nihayet fincanları buldu. Eline aldığı fincana kahve koyarken mutfak kapısında bir hareket dikkatini çekti. Başını çevirince Yaman'la göz göze geldiler. Kahve sürahisini tezgâhın üstüne koydu. Bir an sanki taşıyamayacağı kadar ağır gelmişti eline.

Yaman omuzunu kapının çerçevesine yaslamış, ellerini göğsünde kavuşturmuş, onu izliyordu. Yüzü dingindi. Sanki bu manzaraya alışıkmış gibi kanıksamış bir ifadeyle ona bakıyordu. Yüzünde huzur vardı. Gözlerindeki yoğunluk, Alaz'ın tüylerini diken diken yapmıştı. Bir an elleri titredi. Başını çevirip bir türlü gözlerini ondan kaçıramıyordu. Sanki Yaman'ın gözlerinden çıkan görünmez bir ip ona ulaşmış ve yüzünü, iradesi dışında kendisine çevirili bir şekilde tutuyordu.

Yaman, bedenini çerçeveden uzaklaştırıp ağır adımlarla ona yaklaşırken olduğu yerde hareketsizce onu izliyordu. Kendisine yaklaşıyordu ve hâlâ gözlerini ondan ayıramıyor-

du. İki şey aynı anda odu.

Yaman'ın mutfağa girişini fark eden Halime mutlu bir sesle, "Günaydın Yamancığım." derken Alaz'ın dibine ulaşmış olan Yaman, onun tezgâha bıraktığı kahve sürahisini alıp yarım kalan fincanı kahveyle doldurdu. Elindeki fincanı Alaz'a uzatmak için tutarken kızın şakağına yumuşak bir öpücük kondurup Halime'ye bakmadan, "Sana da günaydın Halime abla." dedi.

Halime'nin ikisine mutlu, memnun ve hülyalı bakan gözlerini görmediler.

Göz kapaklarını aşağı indirip Alaz'a elindeki fincanı işaret etti. Alaz, birkaç saniye sonra içine girdiği transtan silkinerek çıktı ve bakışlarını Yaman'ın işaret ettiği yere indirerek elini çekingen bir şekilde fincana uzattı.

"Babamlar hâlâ gelmedi mi?" diye soran Yaman, Alaz'a bedenini sürterek arkasına doğru uzanıp dolaptan bir bardak aldı. Alaz, tezgâh ve Yaman arasında sıkışmıştı. Yaman dolaba uzanırken bedeninin baskısını üzerinde hissediyordu. Başı, Yaman'ın çenesine değiyordu ve bedeni, Yaman'ın iri bedeni tarafından tamamen kaplanmış gibi görünüyordu. Bu yakın temas, burnunun neredeyse Yaman'ın âdem elmasının hemen altındaki o çukura girmesine neden olmuştu. Üzerindeki siyah gömleğin üstten iki düğmesi açıktı ve vücudunun taze kokusu etrafa yayılmış gibiydi. Kokusu bir an başını döndürdü. Bu tanıdık koku, her defasında kendisini serseme çeviriyordu. Bazen burnunu tam da o çukura gömmek ve oradan hiç ayırmamak istiyordu.

Bu düşünceyle kaşları çatıldı. Bu adam nasıl oluyor da her defasında, kendini böyle iradesi dışında hareket etmesine yol açacak düşüncelere itiyordu? Aklından geçenler bazen dehşete düşmesine neden oluyordu. Şimdiye kadar bilmediği bambaşka bir yönünü görüyordu ve bazen kendini henüz tanımamış olduğunu hissediyordu. Hayatı boyunca bu tür hisler duymamıştı. Hiç kimse ilgisi çekmemiş, kimsenin kokusu başını böyle döndürmemişti. İçinde hiçbir zaman şu anki hissettikleri de oluşmamıştı. Sürekli bir ikilem içindey-

di. Hem Yaman'a dokunmak istiyor hem hissettiklerinin yoğunluğu onu korkutarak, uzaklaşıp kaçma isteği doğuruyordu. Kimse bu derece güçlü hislerle başa çıkamazdı. Kimse bu derece güçlü hisleri göz ardı edip sıradan bir hayata devam edemezdi.

Ellerinin kendi iradesi dışında Yaman'a dokunmasını engellemek istercesine, tuttuğu fincana can simidi gibi iki avucuyla sarıldı. Yanan avuçlarını umursamadı. Eğer o fincanı o kadar sıkı tutmazsa, iki elini de Yaman'ın göğsüne bastıracak ve avucunun altında onun bedeninin sıcaklığını hissetmek isteyecekti. Buna engel olmak ve kahvenin sıcaklığıyla idare etmek zorundaydı. Hâlâ sindiremediği şeyler kafasında cirit atarken bu derece çabuk ve kolay teslim olamazdı. Onun üzerindeki baskısı zaten fazlasıyla karşı konulmazken buna kendi pervasızlığı da eklenemezdi.

Başını eğdiği yerden kaldırmadan, hiçbir şey olmamış gibi olduğu yerde duruyordu. Yaman uzandığı bardağı eline alıp bir süre kımıldamadan durdu, sonra inatla yapar gibi ileri doğru bedeninin baskısını çok hafif arttırdı. Alaz'ın panik dolu gözleri hızla yukarı kalkarak, onun gözleriyle buluştu. Karnına baskı yapan sertlik göz ardı edilecek gibi değildi. Yaman'ın uyaran bakışlarıyla panik dolu bakışlar karşılaşınca Yaman, sadece ikisinin duyabileceği bir tonla fısıldadı.

"Benden kaçma! Senin benden başka gidecek yerin yok!"

"Birazdan gelirler canım." diye konuşan Halime'nin sesi, Alaz'a önce çok anlamsız geldi. Kim gelir, diye düşündü ve Halime'nin ne demek istediği konusunda kafası karıştı. Birkaç dakikadır dünyadan kopmuş gibiydi. En son konuşmanın neresinde olduklarını unutmuştu. 'Çıldırıyorum!' diyen düşünce, kafasının içinde bomba gibi patladı. Adam bu kadar yakınına girince etrafta olan diğer her şeyi kaçırıyordu. Dikkatini başka hiçbir şeye veremiyordu ve bu korkunç bir hataydı. Adam beynini, iradesini ele geçiriyordu!

Alaz kaşlarını çatarak, bu sefer öfkeyle başını Yaman'a kaldırdı.

"Artık dibimden uzaklaşmayı düşünüyor musun acaba?"

Yaman sıntarak bir adım geri çekildi ve tezgâhın üzerindeki su sürahisini alıp elindeki bardağı doldurdu. Bir yandan kendisine kızgınlıkla bakan kıza cevap verdi.

"Sen benim dibinde olmama alışmayı düşünüyor musun?"

Alaz gözlerini kıstı ve çenesini yukarı kaldırırken inatçı bir çocuk gibi dilini dişine vurarak, bir "cık" sesi çıkardı. Bakışlarında bir meydan okuma vardı. Yaman, o sırada bardağı dudaklarına götürmüş, suyunu içiyordu ve her yutkunmada âdem elması oynarken Alaz neredeyse kendini tekmeleme isteğiyle doluyordu. Bu niye bu kadar seksi bir hareketti? Alt tarafı su içiyordu. Su içen adamın nesi seksi olabilirdi ki? Neden şimdi dudaklarını, o oynayan âdem elmasına bastırma isteği duyuyordu? Elindeki fincana daha fazla sarıldı. Gözlerini diktiği noktadan ayıramıyordu.

Yaman, bardağı dudaklarından uzaklaştırırken alt dudağında kalmış olan bir damlayı diliyle yaladı. Alaz'ın bakışları hızla yukarı kalktı. İçinden "Allah'ım sana geliyorum." derken bunun sesli bir şekilde dudaklarının arasından dışarı fırlamaması için neredeyse dişleriyle, dudaklarını parçalayacaktı. Böyle haksızlık nerede görülmüş? Yaman'ın dolgun, ıslak dudakları gözlerinden neredeyse ateş çıkmasına neden olacaktı. Bir ayağını diğer ayağının üzerine basıp canını yakmaya çalıştı. Belki o zaman dikkatini geri kazanabilirdi.

Yaman, kızın ısırdığı dudaklarına bakarken onu taklit ederek bir "cık" sesi çıkardı gözleri alev alev yanarken. Daha yarım saat önce o dudaklar, kendi dudaklarının arasındaydı. Sahne tekrar gözünün önünde canlanırken derin bir nefes çekti.

"Cık, ha?" dedi başını sallayarak. Elindeki bardağı tezgâha bıraktı ve dudaklarını ağır ağır Alaz'ın kulağına yaklaştırarak fısıldadı.

"O zaman bir an evvel alışsan iyi edersin..." Sesi yumuşaktı ama uyarı sinyalleri barındırıyordu.

Arkasını dönüp Halime'nin hazırladığı masaya yönelirken Alaz, bedeninden ürpertiler geçerek onu izliyordu.

Üzerinde kalçalarına tam oturan siyah kot ve siyah gömlekle mutfakta ilerleyen iri beden, baş döndürücü görünüyordu. Siyahlar içinde bir şeytandı o!

"Hadi tatlım, sen de geç masaya artık." diyen Halime'nin sesiyle kendine geldi. Şaşkın şaşkın birkaç saniye kadına baktı, sonra otomatik bir hareketle başını sallayarak masaya doğru ağır adımlarla yaklaştı.

Yaman, ona bakmadan yanındaki sandalyeyi oturması için çektiği sırada, mutfağa Ekrem ve ardından Ragıp girdi. Herkes birbirine günaydın, derken Ekrem mutlu bir yüzle, henüz oturmamış olan Alaz'a yanaşıp iki eliyle kızın yüzünün iki yanını kavradı. Alnına yumuşak, şefkatli bir öpücük kondurdu.

"Günaydın Alaz'ım."

Ekrem'in sesindeki mutluluk elle tutulacak cinstendi. Hâlâ Alaz'ın bu evde, bu masada olduğuna inanamıyordu. Sanki Tahir'i yine yanı başında gibi hissediyordu. Dost hasreti, kardeş hasreti içinde senelerdir öyle büyümüştü ki Alaz'ın dönüşü, bunu zirveye taşımıştı ve onun kanından olan, bir nebze de olsa bu hasreti dindirebilir gibi hissettiriyordu. Alaz onun da evlâdıydı. Yaman'dan hiçbir farkı yoktu. Çocukları etrafındayken ondan mutlusu bu yeryüzünde olamazdı. Ekrem'in mutluluğu, herkese bulaşan bir virüs gibiydi. Alaz'ın bile elinde olmayan bir gülümseme yüzüne yayıldı. Pembeleşen bir yüzle karşılık verdi.

"Günaydın Ekrem amca." dedi duyulur duyulmaz bir sesle.

Ekrem minik bir kahkaha attı. Gözlerini kapayıp başını yukarı kaldırdı. Elleri hâlâ Alaz'ın yüzündeydi.

"Allah'ım çok şükür. Bunu duydum ya, çok şükür Rabbim." Gözlerini açıp başını hızla Ragıp'a çevirdi. Yüksek sesli bir kahkaha atarken, "Ulan Ragıp, yeminle şimdi, şurada Zeybek oynayasım var." dedi.

Ragıp gülerek ona eşlik etti. "Oynarız abi. Sen he de, ben anında hazır ederim ortalığı."

"En son Alaz'ın doğacağını öğrendiğiniz gün oynamıştı-

nız." dedi Yaman durgun bir sesle. Başını yukarı kaldırmış, bir elini yanındaki sandalyenin arkalığına atmış, ayakta dikilen ikiliye bakıyordu. Bakışlarındaki ifade anlatılacak gibi değildi. Öyle yoğun, öyle içe işleyen, öyle özlem doluydu ki Alaz kaşlarını kaldırarak ona baktı. Ekrem geri bir adım attı. Elleri iki yanına düştü. Hüzün ve hasretle Alaz'a baktı.

"Öyle olmuştu, değil mi? En son Nermin, Tahir'e hamile olduğunu söylediğinde oynamıştık."

Alaz'ın gözleri hızlı hızlı merak ve yine minicik de olsa bir bilgi kırıntısı alabilme hevesiyle, baba oğul arasında gidip geliyordu. Yüzü heyecanla renklenirken Yaman'ın kendisine çektiği sandalyeye oturdu çabucak.

"Nasıl yani? Anlatsanıza." dedi hevesle üç adama ayrı ayrı bakarak.

"Bak bak, anında nasıl dikildi." dedi Yaman alaycı bir sesle. Gözlerindeki sahiplenici bakış ve şefkat, alaycılığını bastırmıştı. Kızın oturduğu sandalyenin arkalığında duran elini uzatıp saçlarına dokundu. Bir tutamı alıp parmağına doladı. Başını hafifçe eğip elindeki tutamı kokladı. Ne ellerini ne de burnunu kızdan uzaklaştıramıyordu. Dokunma ve koklama arzusunu bastıramıyordu. Krizi bitmeyen bir bağımlı gibiydi.

Ekrem, sandalyesini çekip masanın başına otururken silkinerek üzerindeki hüzün bulutlarından kurtulmaya çalıştı. Artık hüzün olmayacaktı bu evde. Geçmişi değiştirme şansı yoktu ama elindekiler, şu an sahip oldukları, geçmişte yaşadığı mutluluğu yeniden onlara verecekti. Halime hevesle çaylarını doldururken onun da yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. O sırada mutfağa Kürşat ve Halit girince ufak bir hareketlilikle birlikte sesler doluştu içeriye. Ekrem uzun zamandır olmadığı kadar keyifli bir sesle ikisine döndü.

"Geçin lan sıpalar siz de masaya." derken sesindeki keyif anlaşılmayacak gibi değildi.

Gençler masaya yerleşirken Alaz yerinde sabırsızlıkla kıpırdanıp "Hadi" dercesine Ekrem'e çevirdi bakışlarını. Yaman o sırada, yine kızın tabağını doldurmakla meşguldü. Halime'nin getirdiği kızarmış dilimlerden birini alıp üzerine

bal kaymak sürmeye başladı.

"Sen kahvaltını doğru düzgün et, ben anlatacağım sana." dedi yumuşak bir sesle.

Alaz, hızla bakışlarını ona çevirip uzattığı dilimi aldı hiç itiraz etmeden. Bir ısırık alarak tekrar Ekrem'e baktı. Ekrem'in bakışları ikisi arasında gidip gelirken yüzündeki gülümsemeyi silemiyordu.

"Hadi lan! Sen ne anlatacaksın? Daha bacak kadardın o zaman." dedi Yaman'ın damarına basma çabasıyla. Bir yandan kahvaltı ederken bir yandan atışıyorlardı.

Yaman, kendinden emin bir yüz ifadesiyle kaşının birini kaldırdı.

"Çiftlikteydik o zaman. Çok iyi hatırlıyorum. Bir önceki sabah hâlâ kızımı vermedikleri için Nermin'le takışmıştım."

Ekrem kahkahayı bastığında, Alaz duyduklarıyla içtiği kahveyi genzine kaçırdı ve öksürmeye başladı. Yaman telaşla bir elini sırtına atıp hafifçe vururken diğer elindeki peçeteyi Alaz'ın yüzüne tuttu.

"Yavaş ol. Sakin... Öldüreceksin kendini." diyen sesi telaşlı çıkıyordu.

Alaz, birkaç kez daha öksürüp derin bir nefes alarak toparlanmaya çalıştı. Yüzü kızarmıştı. Yaman'ın tuttuğu peçeteyi alıp ağzına bastırdı. Gözlerini kırpıştırarak Yaman'a baktı. Boğuk çıkan bir sesle cevap verdi.

"Aniden genzime kaçtı. İyiyim."

Yaman, emin olmak ister gibi ona bakmaya devam ederken boğazını temizlemek için tekrar hafifçe öksürdü. Yaman'ın sırtındaki eli, yumuşakça aşağı yukarı hareket ediyordu. Bu dokunuş iyi geliyordu ona. Halime bir bardak suyu önüne koyunca bir yudum içti ve toparlanmış yüzünü Yaman'a çevirdi.

"Devam etsene." dedi hevesli bir yüzle. Her şeyi bilmek istiyordu. Yaman, birkaç dakika gözlerini bile kırmadan ona bakıp elini yavaşça sırtından çekti. Gözleri Ekrem'in alaycı bakışlarıyla karşılaşınca çayına uzanarak tekrar konuşmaya başlamadan önce bir yudum aldı.

"Babamla Tahir amca, o şerefsizden bizi korumak için çiftliğe götürmüşlerdi. Ara sıra uğruyorlardı ama daha çok İstanbul'da olmak zorunda kalıyorlardı."

Ekrem onaylayarak başını sallarken Yaman'ın sözünü kesmeden dinliyor, bir yandan kahvaltısına devam ediyordu. Alaz pür dikkat Yaman'ı dinliyordu.

Yaman sözlerine ara vererek gözleriyle, "Ye!" diye işaret edince ara vermesinden korkarak hemen tabağından bir peynir parçasını ağzına attı. Ağır ağır çiğnerken, 'Devam et' dercesine Yaman'a bakıyordu.

"Nermin beni oyalamak için sık sık oynardı ama son zamanlarda oynamıyordu, ben de sinirleniyordum. Sürekli yorgun olduğunu söylüyordu, bu da beni öfkelendiriyordu."

"Tipik öfkeli Yaman!" dedi Ragıp alayla araya girerek. "Füsun ve Nermin yengenin canına okuyordu bütün gün."

Yaman ters ters Ragıp'a baktı. "Hepiniz şerefsizlerin peşindeyken beni iki kadınla bırakıp gitmiştiniz!" dedi sinirle.

"Ulan daha dört yaşındaydın! Ne yapaydık? O yaşta eline silah mı vereydik?" dedi Ragıp inanmaz bakışlarla Yaman'a bakarken.

"E işte canım sıkılıyordu, ne yapacaktım?"

"He, iki kadının canına okuyacaktın?"

"Niye canlarına okuyayım? Ben onlara dediydim, verin kızımı, ne yapıyorsanız yapın!"

Ragıp kahkahalarla gülerken Ekrem de aynı şekilde ona eşlik etti.

"Sen hakikaten, ta o zamandan saplantılı psikopatın tekiymişsin!" dedi Alaz gözlerini kısıp kınarcasına bakarken.

"Hayır efendim! Ben ne istediğimi ta o zamandan biliyordum! Sen iki kadınla bir çiftlikte tıkalı kal iki sene, o zaman görürüm ben senin nasıl hissedeceğini!"

"Çocukmuşsun işte! En güvenli seçenek buymuş!"

"Sıkıntıdan patlıyordum!" dedi Yaman sesini yükselterek.

"He tabii, Yaman abi sıkılınca aksiyon ister. Çok şükür iki seneden fazladır hiç sıkılmadık. Demek ki çocukluktan gelen alışkanlıkmış." dedi Kürşat ağzına lokmasını tıkarken.

"Ulan, oturur çatlarsınız şimdi sıkıntıdan artık! Ne şikâyet ediyorsun?" diye sert bir sesle karşılık veren Yaman, ters ters Kürşat'a baktı. Diğeri umursamazca omuz silkti. Yaman'ın çıkışlarına alışık olduğu için terslemeleri artık hiçbir etki yapmıyordu üzerinde.

Bakışları, Alaz'ın neredeyse devam etmesi için yalvarırcasına bakan gözlerine çevrilince kelimeler daha seri halde çıktı dudaklarından.

"Neyse, işte o gün Nermin'le takıştım. Sürekli yorgun olduğunu söyleyip beni atlatıyordu, ben de öfkelendim ve ona, bana verdiği sözü de zaten tutmadığını söyledim. Önce anlamadı." Gözlerini devirdi sesi biraz düşerken. "Beni oyalamak için öyle söyledikleri o an aklımdan geçmedi değil ama söz, ağızdan çıkmıştı bir kere. Madem söz verildi, tutmak zorundalardı. Yine beni oyaladı tabii. Yok, eğer bir gün çocuğu olursaymış demiş, yok belki ilk önce erkek de olabilirmiş, falan filan. Bir yığın baştan savma laf! Dinlemedim tabii. Ne dinleyeceğim?" dedi yüzünü buruşturarak.

Alaz şaşkınlıkla, neredeyse kendi kendine konuşur gibi sözlerine devam eden Yaman'a baktı. Takıntılı tutumu gerçekten inanılmazdı.

Ekrem'in, Yaman'a bakan gözlerinden sevgi taşıyordu. Doğru, Yaman takıntılıydı. Bir kez bir şeyi istedi mi, alana kadar peşini bırakmazdı. Öyle bir hale gelirdi ki sadece o istediği üzerine konsantre olur, istediğine kavuşmak için akla gelebilecek her yolu denerdi. Bazen akla gelmeyen yolları da denerdi. Sanki o inatçı, adanmış tavır, evrendeki tüm enerjiyi çeker ve sadece onun istediği gibi şekillenirdi. Olmazsa da oldururdu. Yaman asla pes etmezdi. Asla yorulmaz, asla yolundan dönmezdi.

"Sonra?" diye sordu Alaz merakla.

Yaman, daldığı düşüncelerden sıyrılarak birkaç saniye Alaz'a boş boş baktı. Sonra toparlanarak devam etmeden önce, Ekrem'e hızlı bir bakış attı. Yüzünde alaycı bir gülümseme oluşurken konuşmaya devam etti.

"Ertesi akşam babamlar çiftliğe geldi. Benim o sırada ha-

berim yoktu ama Nermin'le annem o sabah durumu öğren-mişler. Akşam babamlar gelince haberi onlara verdiler. Yani Nermin, Tahir amcama verdi..." Birden kıkırdamaya başladı. Ekrem onun kıkırtısının ardından gülmeye başladı. Elini Yaman'a doğru sallarken gülmeye devam ediyordu.

"Hatırlıyor musun sen de? Tahir az daha kalp krizi geçirecekti."

İki adam birden kahkahalarla gülmeye başlayınca masadaki diğerleri, Alaz'la birlikte şaşkınlık içinde onlara baktı. Ragıp yüzünde bir tebessümle baba oğlu izliyordu. Ekrem, soluklarını toparlayarak o gece olanları Alaz'a anlatmaya başladı. Alaz, yüzünde huşûyla yaşlı adamı dinlerken gözünün önüne sahneleri getirmeye çalışıyor ve onun da dudakları yumuşak bir tebessümle kıvrılıyordu. Ekrem sözlerini bitirirken Yaman'a bakmıştı sitemle.

"O gece Tahir'i çıldırtmıştı Yaman. Tahir erkek olacak dedikçe, bu sıpa kız diyordu inatla. Halini de bir görsen... Masada oturmuş, bir yandan yemeğini yiyor bir yandan taş gibi bir suratla, kendinden emin, kız diye uzattıkça uzatıyordu."

Başını özlemle salladı Ekrem. "Hey gidi hey... İşte Tahir o anda bana döndü dedi ki; 'Kız, erkek fark etmez. Sağlıklı olsun yeter bize... Koy ulan Ekrem şuradan bir zeybek. Bu haber anca zeybekle gider'"

"İkinizi Zeybek oynarken son görüşümdü o gece." dedi Yaman buruk bir sesle. "Tahir amcamla Nermin'in düğününde görmüştüm daha önce sizi o halde." Bir an durdu, sonra elindeki çatalı sallayarak yüzünde hafif bir kızıllıkla itiraf etti gülümseyerek. "Biliyor musun? Düğünde sizi çok kıskanmıştım. İlk o zaman bir an evvel büyümek istemiştim. O zaman size eşlik edebilirdim. Öyle muhteşemdiniz ki çocuk olduğuma ilk o zaman hayıflanmıştım."

Ekrem şefkatle oğluna baktı. Onlar gibi olmak istediğini biliyordu. Eski günleri anımsayınca içine bir sızı düştü. Çok güzel günlerdi onlar. Tahir'le can yoldaşlığı etmek, hayattaki en büyük şansıydı. Öyle mert bir adam daha gelmezdi dünyaya.

İçindeki hüznü yavaş yavaş atmaya çalışarak, gönül almak istercesine Yaman'a bakıp gülümsedi.

"Avşe'nin düğünü var. Oynarız baba oğul şöyle karşılıklı..." derken içinden tamamladı cümlesini. "Tahir'imin yerine sen olursun can yoldaşım."

Yaman kaşlarını kaldırdı. Başını sağa hafifçe yatırıp tek kaşını kaldırırken bastırdı.

"Söz mü?"

Ekrem gururla oğluna baktı. Yüzde yüz güvence veren bir sesle sertçe tek kelime etti.

"Söz!"

Alaz, iki adam arasındaki sevgiyi elini uzatsa tutabilecek gibiydi. Öyle somuttu. Elbette her baba oğul arasında bir bağ ve yoğun sevgi olurdu ama Ekrem ve Yaman arasındaki bağ, başka hiç kimsede görülmeyecek kadar yoğundu. Alaz bundan emindi çünkü Ağrılı ve oğulları arasında da çok büyük bir sevgi ve bağ vardı ama Ekrem ve Yaman'ın arasında olan bambaşkaydı. Sanki baba oğuldan ziyade can yoldaşı, kader ortağı, suç ortağı, arkadaş, kardeş ya da akla gelebilecek her türlü sıfatı da içeriyordu sevgileri. Gözleri birbirine öyle bir bakıyordu ki sanki ikisi de birbirinin ruhunu görüyor, aklından geçenleri okuyor gibiydi.

Yaman'ın babasına bakarken gözlerinde gördüğü o hayranlık, sadece babası olduğundan kaynaklanmıyordu. Yaman, Ekrem'e babası olmasından çok, olduğu kişi olmasından dolayı hayranlıkla bakıyordu. Sanki bir masal kahramanına bakar gibi. Sanki adandığı birine bakar gibi... Gururla parlayan gözleri, bir başkasının görmemesi imkânsızdı. Babası için tüm dünyayı yerinden oynatabilecekmiş gibi bir sevgi vardı gözlerinde.

Alaz bu duyguyu öyle iyi anlıyordu ki. O da tıpkı babasına, Yaman'ın Ekrem'e baktığı gibi bakardı. Babası onun için bir masal kahramanından çok daha büyük, süper kahramanlardan daha güçlü ve ulaşılmaz bir adam gibi gelirdi. O dev cüssesiyle onu kollarının arasına aldığında, dünyadaki tüm kötülüklerden onu koruyabilirmiş gibi hissederdi ki koru-

muştu da... Tahir'in gücü, dirayeti, baş koyduğu yol olmasa şu an hayatta olmazdı Alaz. Babası her şeyi omuzuna sırtlayarak onu hayatta tutmuştu. Yaşatmıştı kızını her şeye rağmen. Herkese rağmen. Kendi acılarına, kayıplarına rağmen... Bir kez bile eksikliğini, yokluğunu hissettirmemişti hiçbir şeyin. Babası, onu koruyucu kozasında tutarak hayatta kalmasını sağlamıştı. Her zorluğa karşın bunu başarmıştı.

Kahvaltı boyunca eskilerden konuşmaya devam ettiler. Alaz, Yaman ağzına sürekli bir şeyler tıkarken itiraz etmeyi bile düşünemeden dikkatle anlatılanları dinliyordu. Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyordu. Ne çok şey yaşanmıştı. Ne çok şey vardı anlatacakları.

Yaman, onun transa geçmiş halde, dikkatle kulaklarını açmış pırıl pırıl parlayan yüzüne baktıkça, içinden sevgisi dalga dalga dışarı taşıyordu. Onun dalmış halini fırsata çevirip sürekli ağzına bir şeyler sokuşturuyordu yoksa hiçbir şey yemeden öylece oturacaktı masada, biliyordu. Masadakilerin hepsi sohbete katılmıştı ve bazen kahkahalar yükseliyordu.

Halit, birkaç gündür toparlanmaya çalıştığından bazı şeyleri kaçırdığı için Yaman ve Alaz arasındaki garip uyuma şaşkınlıkla bakıyordu. Kürşat çoktan alışmıştı. İkisine bakınca dört kollu, dört bacaklı bir beden görüyordu çoğu zaman. Didişmediklerinde, özellikle Alaz'ın dalgın olduğu zamanlarda nasıl uyumla hareket ettiklerini görünce hayretler içinde kalıyordu. Çay içmeyen Alaz, Yaman'ın çayına tek şeker koyup karıştırıyordu meselâ. Hareketleri sanki programlanmış robot gibiydi. Farkında bile değildi ne yaptığının. Yaman, Alaz'ın yemediği parçaları kendi ağzına atıyordu meselâ. Soyduğu meyvenin bir parçasını kendi yerken bir parçasını kızın ağzına tıkıyordu ve diğeri de itirazsız ağzını açıyordu. Sanki yıllardır bu düzen içindeymişler gibi alışıldık bir uyum vardı aralarında.

Nihayet, kahvaltı bitip hepsi kahvelerini de içtikten sonra, Yaman çocuklarla beraber çıkmak için hareketlendi.

"Bugün evde misin baba?" diye sordu ayağa kalkarken.

"Yok oğlum, birazdan Ragıp'la beraber, bizim eski kah-

yahaneye gideceğiz. İhtiyarlarla biraz sohbet edelim dedik."

Yaman başını salladı. Alaz'a başını eğip sordu kuşkuyla. "Sende program var mı?" Çıkıp çıkmayacağından emin olmak istiyordu.

Alaz omuz silkti. "Ben Halime ablaylayım. Akşam Ayşe abla gelene kadar birkaç menü oluşturup seçim yapacağız hazırlıklar için ama öğleden sonra birkaç saat Oğuz abimin yanına gideceğim. Akşamki sorunu merak ettim."

Yaman huzursuzca yerinde kıpırdandı. Dışarı çıkması endişelendiriyordu...

"Kim alacak seni?" diye sordu şüpheyle.

Alaz omuz silkti. "Motor burada. Kendim giderim."

"Olmaz!" diye aksi bir sesle atılan Yaman'a, tüm kalkanlarını kaldırarak dik dik baktı yine.

"Ne demek olmaz?"

"Tek gitme! Hele motorla hiç gitme! Kapıdaki adamlara haber veririm şimdi, çıkacağın zaman onlar götürür seni."

"Niye biri götürsün beni? Kendim giderim."

"Alaz! Tartışma benimle. Tek gitmek yok."

"Ben her zaman, her yere tek giderim."

"Şu sıra değil. Herifin oğlu bilendi. Ne bok yiyeceği belli değil."

Yaman'ın sözleriyle tam ağzını açıp itiraz edecek olan Alaz, birden dün dağıttığı CD'ler aklına gelince duraksadı. Sayko kendisini tanımıyordu ama artık hayatta olduğunu biliyordu. Böyle bir şeye hemen kalkışır mıydı ki? İçini olabildiği kadar rahatlatmaya çalışsa da Yaman'la daha fazla tartışmamaya karar verdi.

"Tamam. Peki. Bak tartışmıyorum... Bu iyiliğimi de unutma!" Küstah bir şekilde çenesini dikti.

Ekrem kıs kıs gülerken Yaman başını sağa sola bükerek boynunu kütürdetti. Dişlerinin arasından tısladı. "Bir de bana iyilik yapmış gibi böyle efeli efeli konuşmuyor mu!"

Alaz cevap vermeden yan gözle ters ters ona baktı.

"Kapıda Nihat'ın haberi olacak. Çıkacağın zaman ona söyle, onlar bırakacaklar seni. İşin bitene kadar da bekleyecekler."

Alaz gözlerini devirerek, "He yav he." diye söylenircesine mırıldandı.

Kürşat ve Halit, Ragıp'la beraber çıkmıştı mutfaktan. Mutfağın diğer ucundaki Halime, tezgâhın üzerinde bir şeylerle uğraşıyordu ve masanın başında sadece üçü kalmıştı. Yaman ayakta, Ekrem ve Alaz hâlâ oturdukları yerdeydiler.

"Doğru düzgün konuş benimle." diye mırıldanan Yaman, eğilerek doğal ve çabuk bir hareketle dudaklarını Alaz'ın dudaklarına bastırdı, kısa bir öpücük bıraktı. Kız, ihtimal bile vermediği bu hareket sonrası donup kalmışken Yaman konuşmaya devam etti.

"Tamam. Akşam görüşürüz o zaman. İhtiyacın olan bir şey olursa ara, haber ver bana."

Alaz evrendeki tüm ateşlerin yüzüne hücum ettiğini hissetti. Ekrem'in önünde, adam rahat bir tavırla dudaklarından öpmüş ve sanki hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Gözlerindeki öfkeli şimşekler bile yaşadığı utancı bastıramıyordu. Kıpkırmızı bir yüzle, utancından girdiği yerin dibinden tırmanarak çıkmaya çalışırken öldürecek gibi Yaman'a bakıyordu. Diğeri de şaşkın şaşkın kızın değişen yüzüne "Ne?" dercesine bakıyordu. Alaz tüm gücüyle kendisine hâkim olmaya çalışarak dişlerinin arasından tısladı.

"Densiz psikopat!" diye fısıldarken gözleriyle Ekrem'i işaret etmeye çalışıyordu.

Ekrem, yumuşak bir gülümsemeyle onlara bakarken Yaman hâlâ anlamadığı belli olan bakışlarını, Alaz'ın kızgın yüzüyle babasının gülümseyen yüzü arasında dolaştırıyordu.

"Hadi hadi. Çık git bir an evvel, kızı daha fazla utandırma." dedi Ekrem anlayış dolu bir sesle.

Yaman, ne olduğunu anlamadığı masum bakışlarını babasına çevirip omuz silkti.

"Ne yaptım ki utandırayım onu?"

"Yaman! Hadi oğlum. Çocuklar bekliyor. Git sen. Ben biraz Alaz'ımla sohbet etmek istiyorum baş başa."

"Eyvallah." dedi Yaman şaşkın, düşük bir sesle. Hiçbir şey anlamamıştı. Ne demişti ki Alaz'ı utandıracak? Şüpheyle iki-

sine baktı. Alaz hâlâ öldürecek gibi ona bakıyordu. Kaşlarını kaldırıp kaçarcasına mutfaktan çıktı.

Mutfakta elle tutulan bir elektrik vardı şu an. Birkaç dakika boyunca süren sessizliği, Ekrem'in boğazını temizlercesine çıkardığı öksürük sesi bozdu.

Yavaşça uzanarak başı öne eğik, yüzünden alevler çıkan Alaz'ın ellerini tuttu. İki elinin arasına alıp masaya koydu. Yumuşak, şefkatli bir sesle konuşmaya başladı.

"Alaz'ım. Güzel kızım. Şimdi sana diyeceklerimi dikkatle dinle... Her çocuk, kendi ailesinden ne görürse onu öğrenir. Her çocuk kendi ana babası gibi hayatını yaşar, onlar gibi evlilikler yapar. Kimi mutsuz ortamda büyür, mutluluk nasıl yaşanır bilemez, o da mutsuz bir hayata devam eder... Gördüğü, bildiği budur çünkü. Kimi mutlu ve sağlıklı bir ortamda büyür, geleceğini de bu minvalde şekillendirir. Bizim hayatımız hep tehdit altında geçti. Yaptığımız iş, bize bunu yaşattı. Keşke öyle olmasaydı ama girmiştik bir kere... Bunu kabullenmiştik. Her ne kadar yeterli gelmediyse de tedbirlerimizi buna göre aldık. Hiçbir şeyin garantisinin olmadığı gibi bunun da olmadı. Hep diken üstünde yaşadık fakat evimizin içinde bambaşka bir hayat yaşadık. Biz mutluyduk Alaz... Ben Füsun'la, Tahir Nermin'le mutluydu. Çok mutluyduk. Biz sevdiğimize dokunmayı severiz. Parmaklarımızın ucunda hep onu hissetmek isteriz. Ben elimi Füsun'un üzerinden hiç çekmedim. Ne zaman ondan ayrılsam, bana verdiği öpücüğü almadan o kapıdan hiç çıkmadım. Tahir... Baban, bir kez bile Nermin'i öpmeden çıkmadı bu evden. Ne zaman kadınlarımızın kollarına geri koşsak ilk yaptığımız şey, kollarımızın arasında onları sarmalamak ve o tatlı öpüşlerini almaktı..."

"Yaman bunlarla büyüdü. Bunları gördü. Bunları öğrendi. Her sabah, tıpkı benim yaptığım gibi annesini öptü. Şimdi sana sürekli dokunuyorsa; şu kapıdan ne zaman çıksa, ne zaman gelse ilk seni öpüyorsa gördüğü öğrendiği bu, o yüzden. Sen bizden utanma! Utanma güzelim... Aksine, ben sizi öyle gördükçe kendimizle iftihar ediyorum. Çocukları-

mıza mutlu olmak nasıl olur, sevdiğinin kıymetini bilmek nasıl olur, sevmek nasıl olur öğretebilmişiz diyorum ve iftihar ediyorum bizimle. Belki ben Yaman'a güvenli, sıradan bir hayat nasıl yaşanır, öğretemedim ama sevmeyi, sevdiğinin kıymetini bilmeyi öğrettim, diye düşünüyorum. Buna inanıyorum. Bu nefret dolu dünyada bir çocuğa sevgiyi öğretmek, sevebilmeyi öğretmek nasıl olağanüstü bir güçlük gerektirir, düşünebiliyor musun? Sen de sevmekten korkma, utanma. Çekinme. Bu dünyada sevmekten daha güzel bir şey olabilir mi? Bundan daha eşsiz ne var ki dünyada?"

Alaz başını öne eğmiş, elleri Ekrem'in avuçlarındayken söylediği kelimelerin ne derece kıymetli olduğunu fark ediyordu. Ömrü bir nefret yüzünden heba olmuştu. Anne ve babasını, bu nefret yüzünden kimliksiz kendisini düşündü. Herkes sevebilse, sevgiye saygısı olsa belki de bunlar yaşanmayacaktı ama yaşanmıştı çünkü sevgi denilen duyguya saygı duyulmamıştı. Onu parçalamak için onlarca hayat yitirilmişti.

Kendini her şeye rağmen şanslı hissetti. Tehdit ve korkuyla geçen hayatına rağmen etrafında hep birbirlerini seven, birbirlerine saygı duyan insanlar olmuştu.

Yaman, onca yaptığı şeye rağmen ona kıyamayan bakışlarla bakıyordu. Şimdiye kadar bir kez bile kelimelere dökmemişti ama sevgisini bakışlarında görmemek imkânsızdı. Kim o adanmış bakışları göremezdi ki? Körler mi? Onlar bile görmese de hissederlerdi, biliyordu. Yaman öyle hissettiriyordu ki hislerini. Anlamamak için duygudan yoksun, sevgiyi bilmeyen birisi olmak lâzımdı ancak. Alaz sevgiyi yaşamıştı. Görmüştü. Hissetmişti. Babasında... Babasının annesine karşı hissettiği duygularda. Annesinin adını her ağzına aldığında titreyen sesinden hissetmiş, öğrenmişti. Kaybının acısı, içinde bitmeyen bir iç kanama gibi devam ederken görmüştü bunu. Tüm acılara rağmen sevmeye devam etmişti babası. Annesine olan aşkından hiç vazgeçmemiş, bir gün ona yeniden kavuşacağının inancıyla kalan tüm sevgisini kızına vermişti.

Günlendir anlatılanları dinlemişti. Ekrem de babası gibiydi. Yaman, annesinin konusu ne zaman geçse, gözlerindeki o henüz anlayamadığı bakışları her yakaladığında içinde oluşan hüzne, acıya rağmen, babasının sevgisine büyülenmiş gibi bakıyordu. Onun babası da annesini öyle sevmişti. Yaman'ın bildiği tek sevgi çeşidi buydu. Adanmışçasına sevmek. Hatta onlardan daha ileri gidip taparcasına sevmek olmuştu onun sevgisi.

Alaz onun dünyasının merkeziydi. Yaman, Alaz dışında hiçbir şeyi umursamıyor, kimseyi ikisinin içinde bulunduğu o çemberin içine almıyordu. Hareketleri doğaldı. Yapmacıksızdı. Hiçbir zorlama yoktu. İçinden nasıl geliyorsa öyle davranıyor, öyle hissediyordu. Yaman ondan binlerce kat daha dürüsttü.

Alaz içindeki hisleri bastırmaya çalışıyor, utancını, başkalarının düşüncelerini bunun önüne çıkarıyordu. Çok uzun zamandan beri ona karşı hissettiklerini hep gömmüştü. Önceden kilitlendiği hedefe engel olmaması için ona karşı olan hislerini gömmüştü. Artık bir hedefi de yoktu.

Önceleri, gittiği yolda Yaman'ın kendisini kabul etmeyeceğini düşünmüştü. Hangi adam, gözünü kırpmadan adam öldüren bir kadını isterdi? Hangi adam bunu normal karşılar, umursamazdı? Dünya üzerinde hiçbir erkek, böyle bir kadınla birlikte olmak istemezdi. Bunları çok düşünmüş, hatta Yaman'ın gözü önünde, parkta o adamı öldürürken işlediği cinayetten değil, Yaman'ı artık kaybettiğinden içi sızlamıştı. Kendisi gibi bir kadını hiçbir erkek kabullenmezdi.

Oysa Yaman onu şaşırtmıştı. Bir kez daha şaşırtmış, umursamamıştı bile. Hatta çoğu zaman, gözlerinde Alaz'a bakarken gurur ışıltılarını görebiliyordu. İkisi aynı hamurdandı ve Yaman için, bu her şeyi tam da olması gerektiği gibi hissetmesine sebep oluyordu. Onlar aynı ruha sahip iki farklı bedendi ve ne yaparlarsa yapsınlar, bu hiçbir şeyi değiştiremezdi. Yaman dile getirmese de tavırları bunu apaçık ortaya koyuyordu. Alaz'ın kaç kişiyi öldürdüğü umurunda olmamıştı. O, yapması gerekeni yapmıştı. Olması gereken

olmuştu. Yaman da bunu hemen kabullenmiş ve hatta bunu konuşmayı bile gereksiz bulmuştu.

Artık hislerini serbest bırakması için önünde hiçbir engel yoktu. Etrafındaki insanları düşününce, kimsenin ikisinin önüne geçmediğini de biliyordu. Aksine, hepsi destekler gibiydi. Göz ardı edilebilecek bazı ufak kıskançlıklar dışında, önlerinde duran kimse yoktu.

Derin bir soluğu dudaklarının arasından koyuvererek başını kaldırıp gözlerini Ekrem'in beklenti ve anlayış dolu gözlerine çevirdi. Hafifçe, kabullenircesine başını salladı. Dudaklarının arasından zorlukla, mırıltı denecek kadar düşük bir sesle konuştu.

"Alışmaya çalışacağım. Sadece öyle pervasız davranıyor ki utanıyorum. Alışık değilim bu tür şeylere."

Yüzü kızarmıştı. Ekrem'le bunları konuştuğuna inanamıyordu.

"Biliyorum güzelim. Zamanla oturur her şey senin de içinde. Yaman biraz pervasızdır ama inan bana, çok güzel sever benim oğlum." dedi Ekrem gururla.

Alaz başını salladı. Ekrem'im şefkatli bakışları ruhunu rahatlatıyordu. Tıpkı babasına bakar gibi bakıyor, onun dokunuşlarını hisseder gibi ellerine sarılıyordu. Bunu o kadar özlemişti ki. Ekrem'in varlığı, bir nebze de olsa babasının yokluğunun ateşine su serpiyordu.

Biraz konuyu değiştirmek, biraz da merakını gidermek için usulca sordu karşısındaki adama.

"Babamın mektubunu okudun mu Ekrem amca?"

Ekrem başını sallarken öne eğdi kafasını.

"Okudum güzelim."

"Ne yazdığını sorsam senin için bir sakıncası olur mu?"

Ekrem gözlerini kaldırdı anlayışla.

"Olur mu öyle şey? Sorabilirsin tabii." Derin bir nefes aldı. Buruk bir sesle konuşmaya devam etti. "Neden böyle bir şey yaptığını anlatmış. Af diliyor seni saklamak zorunda kaldığı için. Bana değil de neden Ağrılı'ya seni emanet etmek zorunda kaldığını açıklamış... Anlıyorum onu. Kızgın değil-

lim. Zaten hiç kızmadım. Zor ama doğru olanı yapmış. Senelerce bizim nasıl Çakal'ın üzerinde gözlerimiz varsa, onun da bizim üzerimizde vardı. Senin yaşadığını bilse, her şey çok daha berbat olurdu. Zaten kayıplarımız çoktu. Tahir'in bir kaybı daha kaldırabileceğini sanmıyorum. Senin sayende ayakta kaldı demek ki. Sen de olmasan, Nermin'den sonra Tahir'i hayatta tutmamız zor olurdu ama seni bize verdi tekrar. O şerefsizin yüzündeki şok ve yenilgiyi gördüm ya, artık ölsem de gam yemem. Sevdiğimiz kadınları kaybettik ama evlatlarımızı hayatta tuttuk hiç değilse. Bunun nasıl bir zafer olduğunu o da çok iyi biliyordu. Evlatlarımız üzerine oynadı ama başaramadı..."

Alaz, gözleri dolu dolu Ekrem'i dinledi. Birbirlerine bu kadar yakınken babasının, onu sevdiklerinden gizli tutmasının ona nasıl zor gelmiş olabileceğini anlıyordu. Babasının ona anlattıkları içinde, hiçbir zaman Ekrem ve Yaman'ın adı geçmemişti çünkü bir kez duysa o isimleri, mutlaka o da peşlerine düşerdi ve hazır olmadığı bir savaşta, yenilgiyi baştan kabul etmiş olurdu. Daldığı düşüncelerden Ekrem'in sesiyle uzaklaştı.

"Alaz, kızım. Henüz hazır olmadığını bildiğim için sormuyorum... Ancak Tahir, annenin kazası hakkındaki gerçekleri bildiğini yazmış. Bu konuyu hazır olduğunda seninle konuşmak istiyorum."

Alaz, gözünden akan bir damla yaşı elinin tersiyle çabucak silerken başını salladı.

"Anlatacağım. Bu akşam anlatacağım. Ayşe abla ve Zeynep ablanın da gerçekleri bilmeye hakkı var."

Konuşurken sesi titriyordu. Ada tezgâhına yaslanmış, ikisinin konuşmalarını dinleyen Halime'nin gözleri dolmuştu. Yüzünde mahzun bir ifade vardı. Ekrem başını kaldırıp Halime'ye bir bakış attı. Sonra yumuşak bir sesle Alaz'a karşılık verdi.

"Halime'nin de gerçekleri bilmeye hakkı var."

Alaz, duyduğu kelimelerle hızla başını kaldırıp yüzünde neredeyse şok denecek bir ifadeyle, bakışlarını hızla Ekrem ve Halime arasında dolaştırdı.

"Neden?" diyen sesi, kısık ve çekingendi. Sanki duydukları hoşlanmayacağı gerçekler çıkacaktı ortaya.

Ekrem'in Halime'ye bakan bakışları, şefkat ve destek içeriyordu. Gözlerini yavaşça açıp kapayarak, 'Yanındayız' der gibi gülümseyerek baktı. Halime de aynı buruk yüz ifadesiyle hafifçe gülümsedi, 'Biliyorum' der gibi.

Ekrem ansızın hareketlenerek yerinden kalktı.

"Hadi bakalım, Ragıp beni bekliyordur. Geç kalmayayım. Siz Halime'yle uzun uzun konuşur, dertleşirsiniz. Kalan işlerinizi de halledersiniz."

Alaz da adamın ani kalkışından şaşırarak ayağa kalktı. Ekrem yine ellerini kızın iki yanağına koyup alnına her zamanki yumuşak öpüşünü bıraktı.

"Kendine dikkat et kızım. Çok yorma kendini. Bir şey istersen de Yaman'ı ara, söyle, o halleder." dedi göz kırparak.

Alaz yine kızararak başını salladı. Son dakikalarda olan hiçbir şeyi anlamamıştı.

"Görüşürüz Ekrem amca." dediğinde, Ekrem'in parlayan gözlerle mutfağı terk etmesini izledi.

Başını soru sorarcasına, Halime'nin hâlâ buruk bakan bakışlarına çevirince o da düşen bir damlayı, elinin tersiyle hızla yanağından sildi.

"Hadi güzelim. Ben bir kahve daha yapayım. Birlikte biraz sohbet edelim."

Başını kabullenerek sallayan Alaz, ileri bir adım attı. Kararlı bir sesle cevap verdi.

"O zaman sen oturuyorsun. Bu sefer ben kahveleri yapıyorum. Sonra da sanırım ikimizin de birbirimize anlatacağı çok şey var."

Halime onaylayarak başını salladı. İleri doğru birkaç adım atıp, masadaki sandalyelerden birini çekip otururken sevgi dolu bir sesle karşılık verdi.

"Olur, güzelim. Hadi sen yap bakalım. Bu evde bir kadınla sohbet etmeyi çok özlemişim. Öyle iyi geldin ki şimdi bana."

İkisi de sevgiyle birbirlerine gülümsediler. Alaz kahve hazırlığı için hareketlendi.

* * *

Alaz ve Halime iki saatten fazla mutfakta oturup dertleştiler. Halime, geçmişte yaşadıklarının hepsini anlattı kıza. Anlatırken bazen gözyaşlarına hâkim olamamıştı. Halil'in sevgisi hâlâ içinde, dün gibi duruyordu.

İki kadın bazen ağlayarak, bazen hüzünle gülümseyerek uzun uzun sohbet ettiler. Alaz, Halime'nin anlattıklarından sonra hissettiği suçluluğun daha da arttığını fark etmişti ancak Halime, uzun uzun onu teselli etti. Bazen kaderin karşısına hiçbir şey geçemiyordu ve yaşanması gerekenler acı da olsa yaşanmak zorunda kalıyordu. Olanlar konusunda Alaz'ın hiçbir suçu yoktu. Bir bebeğin, tüm bu cehennemde ne gibi bir suçu olabilirdi ki? Aslında Alaz kabul etmek istemese de yaşanan onca şeyin içinde tek masum oydu.

"Çoğu zaman hissettiğim suçluluktan kurtulamıyorum Halime abla. Sanki ben olmasaydım bunların hiçbiri olmayacakmış gibi düşünüyorum."

"Hayır güzelim. Tüm bu olanların seninle hiç alakası yok. Bütün sorun o aşağılık, şerefsiz adamın hazımsızlığıydı. Nermin ablanın ona yüz vermeyip Tahir abiyle evlenmesini hazmedemedi o it. Zaten insan bile denilmeyecek bir pislikti. Nermin abladan önce de Ekrem abi ve Tahir abiyi kıskanırdı. İkisinin arasındaki bağı hiçbir zaman kabullenemedi. İkisinin de bileğini bükemedi ya, her şey bahaneydi onun için çünkü kendisinin hiçbir zaman öyle dostu olmadı. Kendi sahip olamadığı bir şeye, başkasının da sahip olmasını istemeyen bir asalaktı o. Nermin abla sadece bir bahaneydi aslında. Yani, ben öyle düşünüyorum. Yoksa hiçbir adam, kendisini istemeyen bir kadın için bu kadar kan döküp bu derece pislik yapmaz. Sen doğsan da doğmasan da gelinecek nokta buydu bence."

"Belki çok daha farklı olabilirdi ama?" dedi Alaz üsteleyerek mırıltılı bir sesle. Başı önüne eğik, duyduklarını değerlendiriyordu.

Halime olumsuz anlamda başını iki yana salladı çabucak. "Yok güzelim. Kendini kandırıyorsun. Öyle olsa... Senin öldüğünden eminken hâlâ niye Yaman'ın peşine düştü? Tahir abi ve Ekrem abi, Nermin abladan sonra hâlâ birbirlerine sıkı sıkıya tutunmuşlardı. Sırf onları parçalamak için senin öldüğünden eminken hâlâ niye üstlerine gelsin? Füsun ablayı öldürüp Yaman'ı kaçırsın?"

Alaz başını hızla kaldırınca Halime şaşkınca ona baktı. Kelimeler tutuk tutuk çıkıyordu ağzından.

"Sen... Sen bilmiyor musun?"

Alaz başını iki yana hızla salladı.

"O gece... O şerefsizi yakaladığımız gece buraya geldiğimde... Bodrumdayken, Ekrem amcanın o pisliğe bir şeyler dediğini duydum ama tam olarak ne konuştuklarını hatırlamıyorum. Dinlememiştim bile... Sonra Ağrılı, o gece Ekrem amcalara bir şeyler anlatıyordu ama çok fazla dinlemiyordum ne dediklerini."

O geceyi düşündüğünde hatırladığı tek şey, bakışlarının Çakal pisliğine kenetlenmesi ve dışarıdaki her şeye kendisini kapamasıydı. O gece onların neler konuştuklarını hatırlamıyordu bile. Kendisini yapacağı vahşete öyle hazırlamıştı ki dikkatinin dağılmasına neden olacak hiçbir şeye izin vermemişti. Sonrasında yaşadığı o kriz, konuşmalara tam olarak kendisini vermesini engellemişti. Şimdi duyduklarıyla tüyleri diken diken oldu. Yaman'ın, onca zaman o pisliğin peşinden koşmasının nedeni annesiydi.

"Halime abla... Anlatsana şunu doğru düzgün. Lütfen." derken bakışlarında yalvaran bir yakarış vardı.

Halime, bir süre tedirgin bir şekilde yerinde kıpırdandı.

"Güzelim, bence bunları Yaman anlatsa sana daha doğru olur." diyen sesinde anlatmaya gönüllü bir taraf hissedilmiyordu.

"Lütfen... O anlatmaz bana, biliyorum. Neler olduğunu anlat bana... Lütfen."

Halime tereddütle Alaz'a baktı. Yaman elbette anlatmazdı kıza hiçbir şeyi. Onu üzecek hiçbir şeyi bilmesine izin ver-

mezdi ancak Alaz'ın da bilmeye hakkı vardı. Bir an sıkıntıyla iç çekti. İkilemde kaldı. Yaman bunları Alaz'a anlattığını öğrenirse muhtemelen kızacaktı kendisine. Başını kaldırıp Alaz'ın yalvaran bakışlarını kendisine dikmiş gözleriyle karşılaşınca içi sıkıştı.

"Tamam ama aramızda kalacak. Yaman sana bunları anlattığını öğrenirse çok kızar. Bunları konuşmaktan hoşlanmıyor. Sözünün bile edilmesini istemiyor."

"Söz. Aramızda kalacak..." Alaz hızla başını salladı çocuksu bir şekilde gözlerini açarak.

Halime, derin bir soluk alıp ellerini masanın üzerine koydu, parmaklarını birbirine dolayarak konuşmaya başladı.

"Yaman o zaman on beş yaşındaydı. Yaşıtları gibi değildi hiç. Olmamıştı da... Senin öldüğünü ona söylediklerinde çıldırmıştı. Şu evin halini o zaman görmen lâzımdı. Evi ateşe verdi... Resmen cayır cayır yaktı bu evi. Ondan sonra da ifâh olmadı. Çok kavgacıydı. Okula başladığında her gün bir vukuat oluyordu. Ekrem abi ve Füsun abla yılmışlardı artık her gün okuldan gelen şikâyetlerden. Kaç tane okuldan atıldı bir bilsen... Füsun abla inat etti, peşini bırakmadı. Yaman bir okuldan atıldığında, Füsun abla ertesi gün bir başkasını buluyordu. Eh, Ekrem abi ve Tahir abiden de çekindikleri için almam diyen okul da olmuyordu. Böyle böyle zaman geçti. Kavgası, gürültüsü hiç bitmedi Yaman'ın... Hiç arkadaş da edinmedi. Korumalar en yakın arkadaşlarıydı. Allah'tan bir süre kızlar vardı. Bir tek onlarla iyi anlaşırdı. Gerçi bazen onlarla da birbirlerine girerlerdi ama Ayşe patlatırdı bir tane..." diyen Halime elini şöyle bir kaldırmış, gülümsemişti. "Yaman geri basardı. Ne yapacak? Kıza el kaldıracak değil ya. Ekrem abi canına okurdu öyle bir şey yapsa. O yüzden onlara sesi çıkmazdı. Zaten onlar da gariplerim, hem öksüz hem yetim kalmışlardı... Aynı evin içinde, Yaman kendini olabildiği kadar geri çekerek yaşadık hep birlikte. Kızlar üniversite için ayrılana kadar..."

"O gün... Füsun abla, Yaman'ı okuldan almak için çıkmıştı. Şoförle birlikte sadece iki koruma vardı yanında. Çakal

yurt dışındaydı senelerdir. Son birkaç yıldır eskisi kadar sıkı değildi korumalarla dolaşmaları. Daha az adamla çıkabiliyorlardı dışarı. Füsun ablanın çok yaptığı bir şey değildi Yaman'ı okuldan almak. Artık delikanlı olmuştu, kendisi tek başına korumalarla gidip geliyordu ama o hafta Yaman yine epey delirmişti. Okuldan birkaç şikâyet geldi. Füsun abla da hem müdürle konuşmak hem de Yaman'ı kendi almak istedi."

Halime sözlerine ara verip başını eğdi. Avuçlarını sürttü birbirine. Alaz nefes bile almaya korkarak dinliyordu anlattıklarını. Halime, başını üzüntüyle iki yana sallayarak tekrar konuşmaya başladı.

"Okul dönüşünde yolda kıstırmışlar. O şerefsiz, daha döndüğünün ikinci günü Yaman'ın peşine düşmüş. Uzun süredir takip ettiriyordu herhalde... Yani en azından Ekrem abilerin konuşmalarından öyle anladım. O gün Füsun ablayı öldürüp Yaman'ı kaçırdılar."

Alaz ellerini ağzına kapadı. Dişlerini birbirine geçirmişti neredeyse. Dehşetle Halime'ye bakıyordu. Ağzından kelimeler zorlukla çıktı.

"Annesini... Annesini gözlerinin önünde mi öldürmüşler?"

Halime başını salladı usulca.

"Kalbine bir kurşun sıkmışlar. Yaman'ın gözünün önünde... Yaman bunları hiçbir zaman konuşmadı. Ekrem abilerin konuşmalarından ben duyduklarımı söylüyorum."

"Sonra?" diye sordu sabırsızlıkla Alaz.

"Yaman'ı on gün bulamadılar..." diyen Halime'nin sesiyle, Alaz kalbinin atışlarının o an durduğunu sandı. Yaman'ı o adamın elinde on gün boyunca düşünemiyordu. O adamın ne kadar acımasız, ne kadar vicdansız ve ne derece psikopat ruhlu olduğunu görmüştü, biliyordu. Yaman'ın o adamın elinde on gün boyunca kalması demek... Alaz devamını düşünmek istemedi. Bedenine bir ateş basmıştı ve nefesinin kesildiğini hissetti ancak Halime'nin şu andan sonra durmasını istemediği için toparlanmaya çalışıp üzerindeki kazağın yakasını çekiştirdi. Ciğerlerine hava çekmek için zorlukla, derin bir soluk aldı. Halime sözlerine devam ediyordu.

"On gün aramadıkları yer kalmadı. Ekrem abi, Tahir abi, Ragıp abi... Diğer büyükler... Herkes Yaman'ı arıyordu... İstanbul'un altını üstüne getirdiler. Ekrem abi, Yaman'ı bulabilmenin ümidiyle Füsun ablanın acısını bile yaşayamadı. Dağılmıştı. Tahir abiden sonra Ekrem abiyi de o halde görmek... 'Allah'ım' dedim, 'bunu bize neden yaşatıyorsun?' İsyan etmemek için her an dua ediyordum Yaman bulunsun diye... Füsun ablanın cenazesi ertesi gün kaldırıldı. Sonra herkes yine sokaklara döküldü..."

"O bulunduğu gün yine felâket felâket üstüne yaşandı. Yaman bulundu. Bulundu ama..." Halime üzüntü dolu yaşlı gözlerini Alaz'a kaldırdı.

"Ama?" diye Alaz anlatmasına devam etmesini istedi.

"Ama... Yaman'ın bulunduğu gece Tahir abi öldürüldü." diye cümlesini bitirdiği anda, Alaz yumruk yemiş gibi sarsıldı. Bedeni kaskatı kesildi. Kafasındaki tüm görüntüler ışık hızıyla geri sararken beyninde tek sahne o geceki anlar oldu.

"Çocuğu bulmuşlar... Az adam bıraktık... Başa çıkamamışlar... Çocuğu kurtarmışlar..."

Şimdi taşlar yerine oturmaya başlamıştı. O gece, adamların babasını yalnız bırakıp aşağıda konuştukları şeyler şimdi anlam kazanmıştı. Babası o gece bilerek yapmıştı her şeyi! Öncesinde evden kendisine ait tüm eşyaları yok etmesi... Sürekli vedalaşır gibi konuşması... Her şey yerine oturuyordu şimdi. Babası bilerek o pisliği üzerine çekmişti. Böylece Ekremler de Yaman'ı kurtarabileceklerdi. Kurtarmışlardı da. Babası Yaman için kendisini feda etmişti...

Alaz yumruklarını sıkıp dizlerinin üzerine bastırdı. Kulakları uğuldarken Halime'nin sesi uzaktan geliyor gibi hissediyordu.

"...Yaman'ı kurtardıklarında doğrudan hastaneye götürmüşler. Ekrem abi beni arayıp acil çağırınca hemen gitmiştim. Allah'ım dedim..." Ellerini yüzüne bastırmıştı Halime. Hatırladığı görüntüler hâlâ kendisini dehşete düşürüyordu. "Yaman'ı gördüğümde nasıl ayakta kaldığıma hâlâ şaşıyorum. Parçalamışlardı çocuğu..."

Alaz dehşetten açılmış gözlerini Halime'ye dikip tekrar dikkatini toparlamaya çalıştı. Bütün bu duyduklarını daha sonra sindirecekti ama şimdi hiçbir şeyi kaçırmaması gerekiyordu.

"Nasıl?" dedi boğuk, titrek çıkan sesiyle.

"Öldü sandım... Ölecek sandım... Yaşaması mucizeydi zaten... Aylarca hastanede kaldı... Kaç defa ameliyata aldılar, inan hatırlamıyorum. Bütün vücudu kesikler içindeydi... Yüzü gözü dağılmış haldeydi. O beden ne zaman gözümün önüne gelse..." Halime, sanki ciğerleri havasızlıktan tıkanmış gibi zorlukla derin bir nefes aldı. Vücudu ürperdi. "Anlatılacak gibi değil... Ekrem abi kahrolmuştu... Ben Ekrem abiyi hastane koridorunda, yerde hıçkırıklarla ağlarken bulduğumda, o koca adamın o hale gelmiş olmasına inanamadım. Tahir abinin haberi gelmişti. Yaman ölümle pençeleşiyordu. Füsun abla daha on gün önce ölmüştü... Ve Ekrem abi öyle çaresizdi ki. Sanki o gece... O tek bir gecede yirmi yıl birden yaşlandı, çöktü koca adam."

"Yaman günlerce komada kaldı. Sonrasında da uyuttular acılarını hissetmesin diye. Birkaç ay sonra Ekrem abi yurt dışında bir hastane ayarladı ve apar topar Yaman'ı çıkardılar ülkeden."

"Neden?" diye sordu Alaz neredeyse duyulmaz bir sesle.

Halime, gözünden akan bir damla yaşı hızla sildi. Omuzlarını silkti.

"Korumak için... Sırf hangi ülkeye gittiği belli olmasın diye, kayıtları sildirmek için Ekrem abinin yağdırdığı paraları bir bilsen..."

"Neden korunması gerekti ki? Daha ne yapacaklardı?" diye soran Alaz'ın sesi titriyordu. Duyduklarının şaşkınlığını yaşıyordu. Kafası karmakarışık olmuştu.

"Ragıp abi, Yaman'ı aldıktan sonra Tahir abinin haberi gelince, tıpkı on sene evvelki gibi şehri ateşe verdi. Ekrem abi hastaneden ayrılamıyordu ama adamlar çıldırmış gibiydi. Hepsi Çakal'ın peşine düştüler. Eski büyükler de yardım ediyordu. O pislik tabii arkasını sağlama almış. Şu uyuşturucu bağlantılarını kurmuş ya... Ekrem abi 'Arkasına o adamları

alınca yine durmaz, başladığı işi bitirir, oğlumu öldürmeye kalkar' dedi. Haklıydı da. Daha Yaman hastanedeyken teşebbüs ettiler. Neyse ki Ekrem abi hastaneyi abluka altına aldırmıştı. Engellediler ama sürekli böylesi bir tehdit altında uzun süre kalamazlardı. O yüzden Yaman'ı gönderdi buralardan. O aşağılık pislik de kalesine girdi ve senelerce çıkmadı oradan. Ekrem abiyi artık kimsenin durduramayacağını biliyordu. Bizimkiler de çıkmasını beklediler senelerce."

Halime'nin gittikçe düşen sesi son bulunca Alaz düşünceli bir sesle mırıldandı.

"Yaman da iyice toparlanınca çıktı geldi tabii peşine düşmek için."

Halime başını salladı onaylayarak. Gözleri masadaki ellerinde, dalgınca aklına üşüşen o eski görüntüleri düşünüyordu.

Alaz öğrendiklerini sindirmeye çalışırken zorlukla yutkundu. Titreyen eliyle önündeki su dolu bardağa uzanıp bir yudum içti. Kafasının içinde her şeyi sıraya koymaya çalışıyordu. O gece hayatının dönüm noktasıydı. Bir anda koca dünyada tek başına kalakaldığı, kana bulandığı, kendi kanında boğulmaya başladığı o gece aynı anlarda Yaman ölümle pençeleşiyordu demek ki...

Halime'nin anlattıklarını kafasında canlandırsa dahi Yaman'ın parçalanmış halini gözünün önüne getirmekte zorlanıyordu. Bugünkü Yaman öyle iri, öyle güçlü, öyle enerjik ve kendinden emindi ki birilerinin onu öyle savunmasız, paramparça bir hale sokabileceğine inanamıyordu. Sonra hızla başını iki yana sallayıp kendi kendine küfretmeye başladı. On beş yaşındaki Yaman'la şu anki Yaman arasında çok fark olmalıydı. Şimdiki adam güçlüydü... O zamanki delikanlı daha hayatın başında körpe, hırçın bir çocuktu.

Zayıfları ezmek kolaydı tabii. Çakal'ın her zaman yaptığı şey... Güçlüye ulaşamayınca onların etrafındaki zayıfları, onların değerlilerini yok etmeye çalışıyordu. Annesine yaptığı gibi... O zamanlar sadece bir bebek olan kendisine yaptığı gibi. Füsun'a yaptığı gibi... Yaman'a yaptığı gibi... Ne babasına ne de Ekrem'e ulaşabilmişti. Babasına ulaşabildiğinde de

buna babası izin verdiği için olmuştu.

Şimdi her şey o kadar netlik kazanıyordu ki kafasında... Babası, Yaman'ı kurtarmak için Çakal'ı üzerine çekmiş, isteyerek, bilerek kendisini yem etmişti o şerefsize. Böylece Ekrem de Yaman'ı çıkarabilmişti bulunduğu cehennem çukurundan. Yoksa Yaman'ı kaybetmeleri an meselesiydi.

İçinde bir burukluk oluştu. Babası kendisinden vazgeçmişti. Yaman için kızından vazgeçmişti. Bir an kalbinde bir kırıklık oluştu ancak bu sadece birkaç saniye sürdü. Babasını düşündü. O koca, mert adamı gözlerinin önüne getirince yaptığı fedakârlığın ne derece büyük olduğunu anlıyordu. Başka çaresi kalmamıştı ki.

Günlerdir anlatılanları tekrar düşününce, Yaman'ın babası için ne kadar değerli olduğunu biliyordu artık. Üstelik bugün Ekrem'in gözlerinde görmüştü; aynı durum onun için söz konusu olsa, Ekrem de onun için Yaman'dan vazgeçerdi.

O iki adamın tek isteği çocuklarının güvenli, huzurlu ve mutlu yaşamalarıydı. Alaz kaşlarını çatarak düşündü. Yaman bunları kendisine ne zaman anlatırdı acaba? Ya da hiç anlatır mıydı? Kendisi yaşadıklarını Yaman'a anlatır mıydı? O uğursuz gecenin nasıl sonlandığını anlatacak cesareti bir gün bulabilir miydi?

Yaman'la kaderleri öyle ortak yazılmıştı ki Alaz şu an bunu bilmiyordu elbette ama bir gün gelecek, o ortak kaderde, aynı yükün altına girdiklerini öğrenecekti. O yük ki hiçbir insan evladının taşıyamayacağı kadar ağır, hiçbir kulun çekemeyeceği kadar şiddetli acıları da beraberinde getirmişti.

Bu öyle acı bir kaderdi ki seçim yaptıkları dakikada, seçebilecekleri diğer yol vicdanlarına bu derece ağır bir yük bırakmayacaktı. Ve işte o aynı günlerde, ikisinin de verdiği karar bir ömür boyu kalplerine oturan o karanlığı da gönüllü kabul etmelerine neden olmuştu. İkisi de zor olanı seçmişti...

İkisi de ömürlerinin sonuna kadar, kendilerini soluksuz bırakan o karanlıkla yaşamak zorundaydı...

12. BÖLÜM

Alaz, Halime ile konuşmalarının ardından bir süre kendine gelememişti. Neyse ki Halime ortamdaki kasveti dağıtmak için heyecanla menü konusuna dönmüş, konuyu değiştirmiş ve Alaz'ın düşüncelerini dağıtmıştı.

Bir saate yakın, yapılacak yemeklerle ilgili birkaç menü hazırlığı yaptılar ve akşam, Ayşe ile de değerlendirmeye karar verdiler.

Öğlen bir gibi Alaz yukarı çıkıp üzerini değiştirdikten sonra, çıkmak için hazırlandı. Her zamanki gibi sade ve rahat giysiler giyinmişti.

Kapıya çıkar çıkmaz Nihat koşturarak gelmişti yanına. Hazır ettiği arabanın arka kapısını açınca Alaz önce ters ters bakmıştı. Kapı açmak da neyin nesiydi acaba? Ön koltuğa oturmayı tercih ederdi ama yolcu kapısının önünde başka bir koruma görünce mecbur arka koltuğa oturmak zorunda kaldı.

"Ben kendi kapımı açabiliyorum Nihat." derken sesi hırçın bir çocuk gibi çıkıyordu.

Nihat, hiçbir karşılık vermeden kırpıştırdığı gözleriyle kapıyı kapadı ve diğer adam araca yerleşirken kendisi de şoför koltuğuna geçti. Bahçeden çıktıklarında, önlerinde ve arkalarında birer araba daha olduğunu fark etti. Huzursuzca yerinde kıpırdanırken yine ters bir sesle konuştu.

"Bu ne be? Konvoy mu yapıyoruz?"

"Yaman abimin emri yenge..." diye cevap veren Nihat'ın cümlesi bitmeden Alaz delirmiş gibi bağırmaya başladı.

"Durdur arabayı!"

Nihat kulağının dibinde patlayan sesle, aniden frene basınca diğer arabalar daha çıkamadıkları ara yolda frenlere asıldı. Herkes ne olduğunu anlayamamanın şaşkınlığını yaşıyordu. Nihat korkudan kocaman açılmış, soru dolu bakışlarını Alaz a çevirirken onun aynı yüksek perdeden çıkan sesiyle, sorduğu soruyu anlamaya çalışıyordu.

"Ne dedin sen?"

"Yaman abimin emri dedim..." Nihat'ın sesi fısıltı gibi çıkmıştı.

"Sonrasında dediğini soruyorum!"

Nihat bir an düşündüğü belli bir yüzle gözlerini kırpıştırdı.

"Yenge dedim..." derken kaşlarını kaldırmış, nerede, ne gibi bir hata yaptığını anlamaya çalışıyordu.

"Ne yengesi lan?" diyen Alaz neredeyse Nihat'ın üstüne atlayacaktı.

"Ne diyeydim yenge?" Sesi suçlu çıkıyordu. Anaokulunda yaramazlık yapmış, öğretmeninden azar işiten çocuk kisvesine bürünmüştü.

"Lan oğlum adım var benim, adım. Alaz diyeceksin! Ne diyeceksin?"

"Alaz diyeceğim?" diye soran Nihat'ın kaşları yukarı kalkmış ama gülmesini zor tutar bir ifadeyle, sanki büyük bir espri duymuş gibi bakıyordu. Bir an dudaklarının arasından çıkan kıkırtıya hâkim olamadı.

"Herhalde. Yenge ne lan?" dedi Alaz yüzünü buruşturarak.

Nihat, birden yerinde diklenip kolunu diğer koltuğa atarak iyice yüzünü arkaya çevirdi.

"Bak, biz biliyoruz senin ne gözü kara olduğunu. Maşallah şehir efsanesi gibi bütün rivayetler kulağımıza kadar geldi. Eh, gözümüzle gördüklerimiz de var. Anladık, gözünü kırpmaz, vurursun bizi ama söyle bana şimdi... Başparmaklarınla göz oyabiliyor musun?"

Nihat'ın sesi öyle ciddi ancak sözleri o kadar saçmaydı ki Alaz şaşkınlıkla başını geri çekti.

"O ne demek lan? Manyak mıyım ben? Başparmakla göz

mü oyulurmuş?" dedi yüzünü buruşturarak.

Nihat, aniden önüne dönüp arabayı tekrar çalıştırırken rahat bir sesle kestirip atarcasına gaza bastı.

"O zaman hiç kusura bakma yenge! Ben sana adınla hitap edersem, Yaman abi aynen dediğimi yapar bana. Sen en fazla tek kurşun sıkar, işimi bitirirsin. Ben yaşarken hâlâ gözlerime sahip olmak istiyorum. Ömrümü kör dilenci gibi geçiremem. Öldürüm daha iyi."

Alaz, ağzı bir karış açık, dikiz aynasından Nihat'ın rahat yüz ifadesine bakıyordu. Birkaç dakika sonra, ağzının hâlâ açık olduğunu fark edince aceleyle yutkunup dudaklarını birleştirdi.

"Başparmaklarla göz oymak nedir lan?" diye şaşkınca sordu Nihat'a.

"Ohoo, o daha ne ki?" dedi bir eli direksiyondayken diğer elini sallayarak. Yüzündeki hayranlık ifadesi okunmayacak gibi değildi. Yolcu koltuğunda oturan diğeri hevesle atıldı.

"Yaman abimin işkence konusunda doktorası var." derken sanki Yaman yüce biriymiş ve insanlığı kurtaran bir buluşa imza atmış gibi hayranlıkla konuşmuştu.

"Hepiniz psikopatsınız yeminle." diye mırıldandı Alaz yarı şaşkınlık yarı tiksintiyle.

Dikiz aynasından Alaz'a çabuk bir bakış atarken, "Yok ya, Yaman abimle bizi kıyaslıyorsan, o ordinaryüs biz daha ilkokul bebesi sayılırız." diyen Nihat, neşeyle gülümsüyordu.

"Bak bak, laflara bak! Neler de biliyorlar." diye mırıldanan Alaz tiksintiyle yüzünü buruşturup çenesini kapamaya karar verdi. Bu yenge meselesini Yaman'a soracaktı! Hayatında böyle rezilce bir şey duymamıştı!

Nihayet Bozdumanların şirket kapısına gelince Alaz atılarak, kendi kapısını açıp dışarı çıktı. Ters bakışlarını Nihat ve yanındakine atıp başını iki yana sinirle sallayarak, büyük binanın kapısından içeri girdi.

Doğruca Oğuz'un odasına daldı. Dün geceki sorunun ne olduğunu merak etmişti. Odaya daldığı anda, masanın üzerindeki evraklara başını gömmüş olan Oğuz kafasını kaldı-

rınca, Alaz'ın adımları aniden durdu.

"Ne oldu sana? Bu ne hal?" dedi şaşkınlıkla Oğuz'un elmacık kemiğinin üzerindeki morluğu görünce.

Oğuz, sırıtarak ona bakarken sırtını geniş koltuğa yasladı. Ağırlığıyla koltuk arkaya esnedi. Elindeki kalemi masaya fırlatırken gevrek gevrek güldü.

"Sen bir de karşıdakileri görecektin."

"Nasıl oldu bu? Kim yaptı?" diye sordu telaşla Oğuz'a yaklaşırken. Adamın tepesine dikilip eliyle çenesini tuttu ve daha dikkatli bakmak için yüzünü kaldırdı. Oğuz umursamaz bir sesle cevap verdi.

"Önemli bir şey değil. Telaş yapma."

"Abi, nasıl önemli değil ya? Senin darbe aldığın kavga sayısı sayılıdır."

"E kızım on kişiyle birden dalaşınca böyle olması normal. Ama hiç üzülme. Benimki onların yanında sivrisinek ısırığı."

"Kim bunlar?"

"Otur, bir kahve söyleyeyim. Anlatacağım. Zaten konuşmamız lâzım."

Alaz, endişeli bakışlarını Oğuz'un yüzünden zorlukla çekip masanın önündeki koltuklara ilerdi. O koltuğa yerleşirken Oğuz kahveleri söyledi. Sonra telefonu tekrar kaldırdı.

"Abi, kuzu geldi. Esat'ı al gel, konuşalım şu konuyu."

Alaz başını iki yana sallayıp "Hayrola?" dercesine bakarken başını salladı Oğuz. "Az sabret. Abimler de gelsin, öğrenirsin."

Birkaç dakika ikisi de sessizce oturdular. Kapı açılıp Fırat ve Esat içeri girerken arkalarından kahveler de gelmişti. Hepsinin önüne kahveler konulunca, kapanan kapının ardından önce Fırat ve Oğuz bakıştı. Fırat, Alaz'ın karşısındaki tekli koltukta otururken Esat masanın karşısındaki kanepeye yayılmıştı.

Oğuz kahvesinden bir yudum aldıktan sonra konuşmaya başladı.

"Gece abimlere anlattım. Onlar biliyorlar..."

"Neyi?"

"E dur be kızım, anlatıyorum işte."

Alaz kaşlarını kaldırıp dudaklarını büzdü. Kahvesinden bir yudum alırken tamam dercesine elini kaldırdı.

"Akşamki sevkiyatta sorun şuydu. Bazı denyolar bizim adamları tehdit edip turlara başka mallar da yüklemek istemişler. Adamlar da izin vermeyince ortalık karışmış."

"Kimler? Ne malı yüklemek istemişler?" diye bir kaşını kaldırarak sordu Alaz. Burnuna pis kokular gelmeye başlamıştı. Oğuz, "Sence?" der gibi bakarak kaşının birini alaycı bir ifadeyle kaldırdı. Alaz gözlerini kısarken onaylarcasına başını salladı.

"Arap Kasım! Herif şu sıra mal sevkiyatı için sorun yaşıyor ya. Kendince bizim tırları kullanacak. Allah'tan bizim adamlar sadık. Kimse verdiği parayı da, tehdidi de umursamamış. Bunlar da zorla malı yüklemeye kalkmışlar. Gece ben yükleme yerine vardığımda ortalık tam karmaşaydı. Bizim adamları sıraya dizip silah zoruyla malı yüklemeye çalışıyorlardı. E dağıttık hepsini. Birkaçı geberdi. Aldılar leşlerini, gittiler."

"Ama devamı gelir bu işin." dedi Alaz huzursuzca.

"Gelir gelmesine de bir bok elde edemezler." diyen Fırat araya girdi öfkeyle. Oğuz'un dünkü karmaşada tek başına olduğunu bilmek hâlâ canını sıkıyordu. O da gitmeliydi onunla. Yalnız bırakmıştı kardeşini.

"Ben halledeceğim o işi. Siz hiç canınızı sıkmayın!" dedi Oğuz kendinden emin bir sesle.

"Nasıl?" diye sordu Alaz kuşkuyla. Ardından çabucak ekledi. "Abi, ben seni bilirim..." dedi sıkıntıyla. "Sakın adamlarla tek başına başa çıkmaya çalışma. Bunların hepsi benim yüzümden oldu."

"Kuzu yeter be!" diye sinirle girdi Esat araya. Sesi ilk defa bu kadar yüksekti kıza karşı. Alaz yerinden sıçrarken şaşkınlıkla başını çevirip ona baktı.

"Kızım, her şeyi kendi suçunmuş gibi üstüne almayı bırak artık ya! Valla sıkıldım ben senin bu hallerinden. Ulan yolda giderken başımıza saksı düşse onu da kendinden bileceksin!

Aileyiz kızım biz! Aileyiz! Hiçbir şey senin suçun değil. Sen olmasan ne olacaktı? Adamlar zaten kaç zamandır malı biz taşıyalım diye baskı yapıp duruyorlardı. Sen olsan da olmasan da bu olacaktı!"

Alaz ürkerek ona bakıyordu. Esat'ı daha önce hiç böyle görmemişti. Gözlerini kırpıştırdı.

"Esat haklı." diyen Fırat'tı. Oğuz da başını sallayarak onayladı abisini.

"Ne yapacağız peki?" diye suçlu bir sesle sordu Alaz.

"Sen geride duracaksın bu sefer." diyerek Oğuz söze girdi. "Bu işe hiçbir şekilde karışmayacaksın! Ben bu Arap Kasım mı ne sikimse, gidip adamla konuşacağım."

"Tek başına?" dedi Alaz neredeyse bağırırcasına. Kaşları havaya kalkmıştı.

"Ben de gideceğim." dedi Fırat atılarak.

Oğuz başını iki yana salladı. "Olmaz abi. Ben tek gideceğim... Özellikle tek gideceğim. İyi niyet göstergesi. Korkmadığımızın ispatı. Gerekli uyarıları yapacağım. He, almıyor mu uyarıları? O zaman teyakkuza geçeceğiz."

"Oğlum, ben seni oraya tek gönderir miyim? Adamlar acımasız manyaklar!"

"Olmaz abi. Var bir bildiğim ki böyle diyorum. Endişelenme sen. İçini rahat tut. Bir bok yapamazlar bana."

"Abim haklı. Ben geleyim seninle." dedi Esat araya girerek.

"N'apacaksın? Bugattiyi mi tartışacaksın elin manyağıyla?" dedi Oğuz küçümseyici, alaylı bir sesle.

"Tövbe, tövbe..." dedi Esat başını sağa sola yatırarak. "Ya abi, o andaval ne anlar sanattan? Ben onunla ne diye şaheserimi tartışayım? Sen yalnız gitme istiyorum."

"Oğlum anlatamıyorum galiba. Özellikle yalnız gideceğim ki adam bir dursun, düşünsün. Salak bu demeyecek herhalde?"

Fırat düşünceli gözlerle Oğuz'a baktı. Sıkıntıyla iç geçirdi.

"Tamam, doğru diyorsun. Tırsarlar senden. Tek gitmen hafif gözdağı da verir ama içim yine de rahat değil. Ya akıl tutulması yaşar da sana bir zarar vermeye kalkarlarsa?"

"Abi, öyle bir cahillik yaparlarsa akıllarını alacağımızı bilirler. Bütün Ağrı tepelerine biner. O herif şu anki zor durumuyla, bunu göze alamaz. Yoksa tamamen silinir, esamesi okunmaz! Bu konuda ne kadar kararlı olduğumuzu anlayacaklar!"

"E peki, ne zaman gideceksin bu piç kurusunun yanına?" diye sordu Alaz.

"Yarın öğlen. Mekânını öğrendim. Çat kapı gideceğim."

Esat yerinde huzursuzca kıpırdandı. "Abi, hiç hoşuma gitmedi bu iş. Elini kolunu sallaya sallaya gideceksin, onlar da, "Ooo buyur, hoş geldin!" mi diyecekler?"

"Yok canım. Hoş geldin demezler." dedi Oğuz düşünceli ciddi bir yüzle.

"Hey Allah'ım ya!" dedi Fırat. "Lan oğlum, azıcık ciddiye al lan!"

"Ciddiyim abi. Demezler yani bence." dedi Oğuz her zamanki donuk yüzüyle.

Alaz gözlerini devirdi. "Ya abi, azıcık tırs diyor işte!"

"Ya kızım, tırsacak ne var lan? İki kelam edeceğim. Adamı dövmeyeceğim ki... Sıkıntı yok! Dövmeye kalksam az sıkıntı çıkar ama niyetim o değil yani." dedi Oğuz umursamazca omuz silkerek.

Diğer üçü bezgince nefes koyuverdiler. Oğuz'a bazen laf anlatmak, deveye hendek atlatmaktan daha zordu. Dördü birbirine bakarken o sırada, odanın kapısı yerinden sökülürcesine bir hışımla açıldı. Hepsi şaşkınca yüzlerini kapıya çevirdiklerinde Yaman'ın ateş saçan gözleriyle karşılaştılar. Adam, sanki bulunduğu her yeri yakmak istercesine bir öfkeyle içeri dalmıştı.

"Ne yaptın lan sen?" diye kükredi sesi odanın içinde. Gözleri Alaz'a kilitlenmiş, öfkeyle kızı öldürecekmiş gibi bakıyordu.

Alaz, birden Yaman'ı karşısında görünce arabadaki mesele yüzünden, sanki bütün sinir yine tepesine çıkmış gibi ayağa fırladı. "Heh, tam da ayağıma geldi." diye içinden geçirip en az onun kadar öfkeli bir sesle karşılık verdi.

"Asıl sen ne yaptın?"

Diğer uçu şaşkın şaşkın neler olduğunu anlamaya çalışırken ikisi odayı titreten seslerle tartışmaya başladı.

"Ulan, ben sana demedim mi o kaydı bir yere gönderme diye!"

"Sen adamlarını nasıl tehdit edersin bana yenge desinler diye!

"Niye gönderdin?"

"Yenge ne be?"

İki ses delirmiş gibi birbiriyle çarpışırken diğerleri konuşmaları çözmeye çalışıyordu.

"Ulan şimdi herkes peşine düşecek!"

"Başparmakla göz oymak nedir?"

"Ben sana yapma demedim mi?"

"Benim adım var, adım!"

"Herkes öğrenmiş hayatta olduğunu!"

"Alaz benim adım, Alaz!"

"Sen bana, bu şehirde katliam mı yaptırtacaksın?"

"Bundan sonra bana yenge diyeni vurmazsam insan değilim!"

"Yeter!" diye kükreyerek ayağa kalkan Fırat'ın sesiyle, ikisi de aynı anda sustu ancak öldürücü bakışlar birbirlerinin üzerine kilitlenmişti.

"Yaman? Hayrola koçum? Sorun ne?" diye sordu sesini düşürmeden. Adam içeri bir anda dalmış, çıldırmış gibi kıza bağırıyordu, ne yapmaya çalışıyordu bu deli yine?

Yaman sinirle başını Fırat'a çevirdi. İşaret parmağıyla Alaz'ı gösterirken hızlı hızlı konuşmaya başladı.

"Şerefsizi doğradığı kaydı CD'ye almış, bütün mekânlara dağıtmış. Şehir karıştı! Ben ona yapma dedim! Şimdi herkes hayatta olduğunu biliyor. Bunu zaten saklamayacaktık ama bu şekilde değil! Güvenliğini tehlikeye attı. Şimdi herkes onun yaptığını biliyor."

Oğuz ayağa kalktı. Esat oturduğu yerde yığıldı. Ayaktaki Fırat şaşkınlıkla Alaz'a baktı.

"Doğru mu kuzu? Ne zaman yaptın bunu?"

Alaz suçlulukla Fırat'a baktı. Umursamazca omuz silkti "Doğru. Dün yaptım." diyen sesi, alçaktı bu sefer.

Fırat sıkıntıyla bir nefes koyuverdi.

"Ah be kuzu! Güzelim, niye yaptın ki bunu şimdi? Çok erkendi. Ortalık bir durulsun, dedik önce."

Alaz cevap vermeden sadece omuz silkti. Kızaran yüzünü umursamamaya çalışıyordu. Yaman başını yukarı kaldırdı sinirle. Sanki ayakta zor duruyormuş gibi bir an etrafına baktı, sonra Esat'ın yanındaki boşluğa çökercesine oturdu. Dirseklerini dizlerine dayayıp başını ellerinin arasına aldı. Elinin birini sıkıntıyla kısa saçların üzerinde sürtüyordu.

"Babam da öğrenmiş. Bugün büyüklerin yanına gitmişti. Onlarda da varmış CD." dedi suçlayan bir ifadeyle, gözlerini kaldırıp Alaz'a baktı. "Adam endişeden ölmek üzere."

Alaz, ellerini önünde birleştirip parmaklarını sıkmaya başladı. Oğuz, kızın sıkıntısını görünce öne doğru ilerdi. Alaz'ın omuzuna elini atıp kalktığı koltuğa oturtmak için yönlendirirken Yaman, dişlerinin arasından tısladı.

"Dokunma ona!"

Oğuz, ellerini kızdan uzaklaştırıp göz devirdi. Hâlâ neyin derdindeydi bu takıntılı manyak? Ellerini ceplerine sokup koltuğa oturan Alaz'ın yanında ayakta dikilirken konuşmaya başladı.

"Otur abi sen de. Önce bir sakin olun hepiniz. Olan olmuş. Bundan sonrasına bakalım."

"Olan olmuş tabii! Ben sana söyleyeyim bundan sonra olacağı. Bugün üç arabayla dışarı çıktı. Yarın on arabayla dışarı çıkacak artık!" dedi Yaman kızgın gözlerini Alaz'a çevirerek.

Alaz itiraz etmek için atılacakken Oğuz elini kaldırıp engelledi.

"Kuzu! Bak, biliyorsun bu arızayı sevmem ama haklı. Madem acele ettin, neticesine de katlanacaksın. Doğru diyor. Bir süre her şey sakinleşene kadar dışarı çıkmak yok. Çıkacaksan da aynen dediği gibi en az on arabayla olacak."

"Abartın iyice! Abi delirdiniz mi siz ya? O kadar adam nedir? Orduyla mı dolaşacağım? Bir şey olmaz bana. Hem ne

olacak ki? O şerefsiz öldü! Kim bana zarar verecek artık?" diye hızlı hızlı konuştu itiraz eden bir tonla.

"Ben sana söyleyeyim kim zarar verecek! O itin eniği zarar verecek! Sayko sikim akıllısı bileniyor... Babasının ölümünü kolayca kabul edeceğini mi sanıyorsun? Üstelik babasının cesedini bile alamadı! Polis ne olacak? Kimlere gönderdin CD'yi bilmiyoruz. Ya biri öterse polise, ne olacak?"

"Arap Kasım da var." diye düşünür gibi Esat araya girdi alçak sesle.

Yaman aniden başını ona çevirdi. "Arap Kasım'la ne alakası var?"

Fırat tekrar sıkıntıyla nefes koyuverdi. Yaman'ın hem merak hem endişeli gözleri hızlı hızlı Fırat ve Oğuz arasında gidip geldi. Oğuz da Fırat gibi sıkıntılı bir nefes koyuverip Alaz'ın omzunu dürttü.

"Kuzu, kalk Yaman'ın yanına otur. Uzaktan uzaktan konuşamayacağım şimdi." dedi sıkılmış bir sesle.

Alaz, istemeyerek yerinden kalkınca Oğuz, kızın boşalttığı koltuğa geçti. Alaz, Esat'la Yaman'ın arasına çökercesine oturdu. Yaman, kızgınlıkla ona bakarken elini uzatıp kızın yüzüne düşmüş olan saçı, kulağının arkasına sıkıştırdı. Elini Alaz'ın dizine koyarken gözlerini diğer ikisine çevirdi.

"Anlatın. Arap Kasım ne alaka?"

Fırat, Oğuz'a bakışlarını çevirip çenesiyle işaret edince Oğuz anlatmaya başladı olanları. Yaman duyduklarından sonra, gözlerini kapatıp devrilircesine sırtını kanepenin arkasına yasladı. Ellerinin ayasını gözlerine bastırıp sıkıntıyla, "Off" dedi. Birkaç dakika Yaman o şekilde kalırken diğerleri ses çıkarmadan oturdular. Alaz suçlulukla başını önüne eğmiş, kucağındaki elleriyle oynuyordu.

Yaman, nihayet ellerini yüzünden çekip bacaklarının üzerine bıraktı. Derin bir nefes alıp sağ elini kaldırdı.

"Tamam. Sırayla gidiyoruz... Hepsini sırayla çözüyoruz." Bir anda sakinleşmiş, soğukkanlı bir şekilde düşünmeye başlamıştı. Gözleri sürekli Fırat ve Oğuz arasında mekik dokurken konuşuyordu.

"Oğuz, sen bu herifin yanına gitmeden önce babamla konuşman lâzım. Herifle ilgili tüm bilgileri Ragıp abiyle ikisi sana verecek. Adamı çok iyi tanıyorlar. Sen adamın tüm tepkilerini bilerek git ki ona göre strateji belirlersin konuşurken..."

"Mantıklı." dedi Oğuz düşünür gibi görünürken.

"Ben herifi gördüm. Manyağın önde gideni. Bir süre bizim aramızdaki iletişimden haberleri olmasın. Alaz'ın sizinle birlikte olduğunu asla bilmemeliler."

"Neden?" dedi Fırat kaşlarını çatarak.

"Herif geçmişte onunla çalışmaları için Tahir amcam ve babamı çok zorlamış. Bizimkiler kabul etmemiş. Epey çatışma olmuş aralarında. Dünya kadar adam ölmüş. Adam babama, beni ona ortak yapması için aba altından sopa gösterdi, babam geri adım atmadı. Hatta benden uzak durması için hafif yollu tehdit etti. Restleştiler yani."

Erkekler şaşkınca kaşlarını kaldırırken Alaz hızla gözlerini ona çevirdi. Ne demek o manyağa ortak olmak? Endişeyle Yaman'a baktı. Ya adam zorlarsa? Ya ona bir şey yaparsa? Korkuyla içi titredi. Yaman, konuşmasına devam ederken elini uzatıp başını ona çevirmeden Alaz'ın elini, avucunun içine hapsetti. O anda bile yanında olduğunu hissettirmeye çalışıyordu.

"Çakal'ın tırlarını bizim patlatmadığımızı biliyor ama gerçeği de öğrenmemeli. Bu sefer sizi de, bizi de köşeye sıkıştırır. Bu adamlar ellerinde koz olabilecek her şeyi kullanıyorlar. Kadın, çocuk umurlarında değil. Her türlü pisliği yaparlar. Şu andan itibaren tüm korumaları iki katına çıkaracağız. Alaz, babamın güvencesi altında kalacak. Babamdan niyeyse tırsıyor bu manyak! Ama tırlarla ilgili gerçeği öğrenirse babamın da üstüne gelecektir. Çakal'la birlikte onun da zararı büyük oldu. Şimdi de sıkışmış durumda. Her türlü pisliği yapar."

Başını Alaz'a çevirdi. Sesi bu sefer azarlar bir tondaydı. "Sen de kimlere o CD'yi gönderdiğini söyleyeceksin. Aralarında polise ötecek birileri var mı, bakalım. Varsa da icabına bakalım. Eski büyüklerden bir şey çıkmaz. Hatta içleri rahat-

lamıştır. Yeraltı dünyasından kimse polise ötmez ama belli de olma. dostu kadar düşmanı da çoktu bizimkilerin. Çekemeyen biri gidip ötebilir. Ceset ortada olmadığı sürece kimse bir şey yapamaz ama yine de tedbirimizi alalım."

Alaz "tamam" dercesine başını sallarken Oğuz tiksintiyle mırıldandı.

'Balık yemiyorum lan bir haftadır!"

'Dedik sana, kırmızı ete dayanacaksın!" Yaman'ın sesi Oğuz'a karşı ilk defa destek çıkar gibiydi.

Alaz ikisine bakıp göz devirdi yine. Bazen kendini tam da bir manyaklar kumpanyasında hissediyordu. İçinden bir ses, "Hıı, sen çok normalsin." dedi. Dudaklarını ısırdı gülmemek için.

Fırat düşünceli bir sesle ekledi. "O zaman Ayşe ve Zeynep'i bizim eve alıyoruz. Kendi evlerinde tek başlarına kalamazlar bu süreçte."

Yaman onaylayarak başını salladı. "Gerçi ben bizim eve alalım diyecektim ama sen Ayşe abladan uzak durmak istemezsin, biliyorum. Zeynep abla da ondan ayrı kalmak istemez bu şartlarda."

"Yok, yok. Bizim ev daha iyi. İkisine de korumaları ayarlayacağım ben şimdi. İşe gidip gelirken peşlerinde olsunlar. Bu adamlar dediğin gibiyse ben hiçbir şekilde risk almak istemem."

"Aha! Oğuz abimle Zeynep abla arasındaki kavgalardan ev şenlenecek artık." diye mırıldandı Esat gözleri parlayarak.

Oğuz ters ters kardeşine baktı. "Ne kavga edeceğim lan ben onunla?"

"Ya abi, yeme beni şimdi. İkiniz bir araya gelince durmadan birbirinize laf sokuşturuyorsunuz. Sanki düşman iki alenin çocukları gibi... Valla çocuksunuz."

"Oğlum, saçma sapan konuşma. Ben mi çocuğum? Ulan sofrada gözümün içine bakıp dil çıkaran çocuktur. Bir de doktor olmuş. Kim doktor yaptıysa o veledi?"

"Ne?"

"Ne?"

"Ne?"

Aynı kelime diğer üç kafadan aynı anda çıkmıştı. Hepsi ağızları açık, Oğuz'a bakıyordu. Oğuz, "Ne?" dercesine donuk gözlerini üçüne çevirdi.

Alaz nihayet anlamış gibi, "Ha senin o yüzden lokman boğazına takıldı." dedi sırıtarak.

Fırat kahkahayla gülmeye başladı. Yaman da sırıtırken Oğuz'a akıl vermeye başladı.

"Sen ondan uzak dur bence. Yatağına ölü fare bile koyar!"

Oğuz gözlerini kırpıştırdı. Yüzünü buruşturdu. "Akrepleri doldururum ben de onun yatağına."

"Al işte!" dedi Esat, bir elini dizine vururken yerinde zıplayarak. "Ben demedim mi ev şenlenecek diye?"

Alaz yüzünü buruşturarak, "Ne ölü faresi?" diye sordu Yaman'a.

Yaman omuz silkti. "Bana kızdığı bir gün, misilleme olsun diye üzerinde çalışma yaptığı ölü fareyi yatağımın içine koymuştu."

Alaz ve Esat, aynı anda yüzlerini buruşturup "öğğğ" sesi çıkardılar. Alaz merakla sordu. "Sen ne yaptın yatağının içindeki ölü fareyi görünce?" Yüzündeki tiksinti dolu ifade çok komikti.

"Ne yapacağım? Alıp çöpe attım." Sonra gözleri parlayarak kaşlarını kaldırdı. "Aynı gece uyuduğunda, odasına girip saçlarını kestim." diyen sesinde, bundan hâlâ aldığı zevk anlaşılmayacak gibi değildi.

Bu seferki kahkaha Oğuz'dan geldi ancak asıl şaşırtıcı hareketi bir sonraki oldu. Elini yukarı kaldırıp Yaman'a uzatırken, "Çak lan! El mi yaman Yaman mı yaman!" dedi keyifle.

Yaman Oğuz'un eline vururken, "Hiç affetmem!" dedi kaşını kaldırarak.

Fırat gülümseyerek odadaki gençlere baktı. Daha birkaç ay önce, hepsi birbirinin kuyusunu kazmak istercesine bir rekabet içindelerdi, şimdiyse birlik olmuşlardı. Hepsinin hayatları nasıl da kesişmişti? Alazlar sayesinde o Ayşe'sine kavuşmuştu. Görünen o ki her ne kadar şu an birbirlerini

yeşeller ile Oğuz ve Zeynep de o yola girmek üzereydi. Bu sefer herkes için zorlu geçecek olsa da güzel şeylere de vesile olacaktı.

Dikkati üzerine çekmek için ellerini bacaklarına vurarak söze girdi Fırat.

"O yaman kızlar bizde, kuzu sizde, bir süre böyle devam edeceğiz." İşaret parmağını kaldırdı. Tehdit dolu gözlerini hepsine ayrı ayrı dikerek sözlerine devam etti. "Nişanıma kadar sorun istemiyorum! Her şeyin yolunda gitmesini istiyorum. O günümü berbat edenin canını yakarım! Ayşe, her şeyin kusursuz olmasını istiyor, öyle de olacak. Kim bir halt çıkartırsa alırım ayağımın altına. Ona göre, herkes üstüne düşeni yapsın. Şu üç günü kazasız belasız atlatalım, sonra da ne yapılacaksa, her şeyi hep birlikte hallederiz."

Hepsi büyük lafı dinleyen çocuklar gibi kafasını salladı.

Esat, sırtını oturduğu kanepenin koluna dayayıp Alaz'a döndü meraklı bir yüz ifadesiyle.

"Kuzu ya? Aklıma takıldı... Yaman odaya hışımla girdiğinde sen de ona bağırmaya başladıydın. Yenge menge bir şey dedin? Ne iş ya? Anlamadım ben orayı."

Alaz, Esat'ın sözleriyle birden hatırlamış gibi hışımla Yaman'ın avucundaki elini geri çekip işaret parmağını kaldırdı. Tehdit dolu gözlerini ona dikip konuştu.

"Bana bak! Söyle o adamlarına, abuk sabuk sıfatlarla bana seslenmesinler, yemin ediyorum vururum!"

"Ne sıfatı?" dedi Esat hâlâ anlamadığı belli bir yüz ifadesiyle.

"Ya bu manyak..." diyen Alaz, Esat'a çevirdi bedenini bir hışımla. Yakınır gibi şikâyetçi bir tonla devam etti sözlerine "Adamlara demiş ki adını kullanmayacaksınız, yenge diyeceksiniz! Yenge ne be? Yenge! Bir de adamları tehdit etmiş! Sadece adımı söylerlerse parmaklarıyla gözlerini oyacakmış! Akıllı adam işi mi, sen söyle abi?"

"Enişteden bin kat daha güzel bir sıfat bence." diye mırıldandı Yaman sıkıntıyla gözlerini devirerek. Suçluluk hissetmediği ortadaydı. Fırat, onun sözlerini duyunca Ayşe'nin

anlattıkları aklına geldi ve kahkahayı koyuverdi. Oğuz'un şaşkın bakışları önce Fırat'a, sonra Alaz ve Esat'a döndü. Ardından kınayan bakışları Yaman'a çevrildi.

"Oğlum, manyak mısın? Daha ortada ciddi bir adımın yok! Nereden yengeleri oluyor kız?"

Alaz o an çığlık atma isteği duydu. Aniden bedenini çevirerek ağzı açık, Oğuz'a döndürdü yüzünü.

"Sen de mi Brütüs?" diyen mırıltı, istemsizce dudaklarından fırladı. Yaşadığı hayal kırıklığı magmaya kadar inmişti.

"Ya kızım, ne dedim ki ben?" dedi Oğuz savunmaya geçerek. Gözleri masumca açılmıştı. Kızın hayal kırıklığı dolu bakışları içini ezdi.

"Valla, bizim nikâha ne zaman sıra gelir bilemiyorum. Dert bitmiyor ki! Üstüne bir de Fırat abi zıpladı önden önden." Kinayeli bakışlarını Fırat'a çevirdi Yaman.

"Hızıma yetişemezsiniz! Alırım anahtarınızı!" dedi Fırat sırıtarak. Böbürlenircesine omuzlarını kaldırıp şöyle bir silkelendi.

Alaz elleriyle yüzünü kapadı. Şu an çığlık atmamak için dişlerini birbirine geçirmiş, burnundan almaya çalıştığı derin nefeslerle sakinleşmeye çalışıyordu.

"Annem var ya..." diye Esat atıldı neşe dolu bir sesle "... sevinçten aklını kaçıracak. Senelerce bekledi bekledi. Aha şimdi peş peşe yapar düğünleri."

Aniden parmaklarını şıklatıp omuzlarını sallamaya başladı. Dudaklarının arasından garip bir melodi çıkarıyordu.

Alaz birden ayağa fırladı.

"Siz hiiiç bozmayın eğlencenizi ama ben daha fazla tahammül edemeyeceğim size! Gidiyorum ben! Ne halt ediyorsanız edin ama benden uzak edin!"

Hışımla kapıya doğru ilerleyip dışarı çıktı, ardından kapıyı kırarcasına kapattı. Hepsi gözlerini yumup kafalarını omuzlarının arasına çekti. Yaman, kaşlarını çatıp düşünceli bir sesle konuşurken bakışları çarpan kapıdaydı.

"Kapıları niye böyle çarpıyor anlamadım? Kalacak sonunda bir gün bir kapı elinde."

"Nereye gidiyor ya?" dedi Esat. "Niye gitti ki şimdi? Hem niye o kadar kızdı? Ne oldu ki?"

"Korumalar aşağıda. Eve götürürler." diye mırıltıyla cevap verdi Yaman. Gözleri hâlâ kapıdaydı. Niye bu kadar kızmıştı ki? Tabii ki evleneceklerdi! Başka türlüsü zaten mümkün değildi. Önce ortalık bir durulsun, her şey sakinlesin, sonra tadını çıkara çıkara başlardı onlar da düğün hazırlığına.

"Allah Allah." dedi başını sağa sola sallarken. Dudağını büzdü. "Harbiden... Niye kızdı ki şimdi?" dedi Yaman, Esat'a dönerek.

Fırat inanmayan bakışlarını ikisine çevirip Oğuz'a döndü. Başını iki yana salladı hayretle.

"Lan, böyle zehir gibi akıllı adamların bazen böyle geri zekâlıca davranmaları, valla beni hayrete düşürüyor."

Oğuz boş boş ona baktı. Fırat, bir cevap almak istercesine ona bakmaya devam ederken soru dolu gözlerini ona dikip omuz silkti.

"Ne? Ne oldu ki şimdi?"

Fırat ayağa kalkıp yüzünü buruşturdu. Elini esefle sallayarak, "Tüh Allah cezanızı versin hepinizin! Andavallar! Kadın ruhundan anlamayan denyolar!" diyerek kapıya yöneldi. Tam kapıdan çıkacakken kınayan bakışlarını üçünün üzerinde gezdirip tiksinircesine son lafını edip dışarı çıktı.

"Yontulmamış odunlar!"

"Abim ne dedi oğlum ya? Gören de onun bu konuda kitap yazdığını düşünecek!" dedi Oğuz elini sallayıp kapıyı göstererek. Yüzü Esat'a dönüktü.

"Odun dedi bize!" diye Yaman cevap verdi Esat'ın yerine. "Ama şimdi durduk yere niye odun olduk, onu anlamadım. Ayrıca kadın ruhunun konumuzla ilgisi ne? Onu hiç anlamadım!"

* * *

Alaz, öfkeden kudurarak binadan çıkıp bekleyen araca bindi. Yüzündeki gergin ve sinirli ifadeyi gören adamlar, tek kelime etmeden yola çıktılar. Yol boyu kimsenin ağzını bıçak açmadı. Alaz, yol boyu yüzünü camdan dışarı çevirmiş, kızgınlıktan kızarmış bir yüzle taş gibi oturmuştu arka koltukta.

Daha bir hafta öncesine kadar düşman belledi̇ği adamla evlilik konusunun geçmesi kadar saçma bir şey duymamıştı. Tamam, geçmişten gelen bir bağ vardı. Tamam, herkes Yaman'ı kabullenmişti. Hatta Bozdumanlarla Alazlar bayağı sıcak ilişkiler kurmaya başlamıştı ama Yaman ve kendisi arasında, bu derece ciddi bir konu, bu kadar hafife alınacak şey miydi?

Daha hiçbir şeyi kafasında tam olarak oturtabilmiş de değildi. Böyle bir şey şu anda en son aklına getireceği şeydi. Hatta aklına hiç getirmeyeceği bir konuydu bu. İçinde verdiği savaştan kimsenin haberi bile yoktu. O daha iç hesaplaşmalarını bitirememişken, taşıdığı vicdan yükünden kurtulamamışken ki kendini kurtarabilecekmiş gibi de hissetmiyordu, bu konuyu düşünemezdi bile. Taşıdığı günah çok büyüktü. Böyle bir günahla, hayatında yeni bir adım atamazdı.

Etrafındaki herkes, her şeyin bittiğini, artık yeni bir hayata başlaması gerektiğini düşünüyordu. Oysa hiçbirinin, hiçbir şeyden haberi yoktu. Hiçbir şey bitmemişti. Asla temiz, yeni bir sayfanın açıldığı bir hayata başlaması mümkün olmayacaktı. Olanaksızdı bu. Kalbinde taşıdığı o karanlıkla, temiz hiçbir şeye başlayamazdı. Aklını yitirmek üzereydi. Nefesi daralıyor, her geçen gün göğsünün üzerinde ağırlığı anbean artan bir baskı hissediyordu. Nasıl bir çözüm bulacak, nasıl bir çare edinecekti hissettiklerine?

Yapması gereken son şeyi de yapmıştı. O kayıt babasının parçalanmış, iftiraya kurban gitmiş imtiyazını geri kazandırırken kendisini de özgürleştirmiş miydi acaba? Kâbuslar son bulmuş muydu? O kâbuslardan kurtulamadan hayatında yeni, temiz hiçbir şey olamazdı.

"Bu gece yalnız uyumalıyım! Bu gece tek başıma kâbussuz, kesintisiz bir uyku uyursam ancak o zaman inanırım

günahımın affedildiğine."

Aklından geçen bu düşünce sürekli beyninin içinde dönüp dolanıyordu. Ne zaman tek başına kâbus olmadan uyursa ancak o zaman kendisini de affetmiş olacaktı. Yoksa ölene kadar kederli ruhuyla baş başa kalmak zorundaydı.

Eve geldiklerini, kapısını açan Nihat karşısında dikilince anladı. Hızla gözlerini kırpıştırıp kendine gelmeye çalıştı ve atik bir adımla dışarı çıkıp ağzının içinde teşekkür mırıldanarak evin kapısına yöneldi.

Doğrudan yukarı çıkıp kendini odaya kapama isteğiyle içeri girdiğinde, salonun kapısında, yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle kendisine bakan Ekrem'i görünce bunun o an mümkün olamayacağını anladı.

Ekrem endişe, hüzün, kırgınlık dolu bakışlarla kıza bakıp düşük bir tonla konuştu.

"Kızım? Neden yaptın bunu hemen?"

Alaz'ın yüzü suçlulukla kızardı. Göz kapakları aşağı düşerek yere bakmaya başladı. Onu üzmeyi asla istemezdi. Hele kendisi için endişelenmesini hiç istemezdi ancak öyle çaresiz kalmıştı ki kendini yapmak zorunda hissetmişti. Onlara tam olarak gerçeği anlatamazdı ama bir açıklama yapmak zorundaydı biliyordu.

Usulca cevap verdi gizleyemediği suçlu bir sesle. "Öyle olması gerekiyordu. Gerçeği bilmeliydi herkes."

Ekrem derin bir nefes alıp elini alnına götürdü. Birkaç dakika sonra bedenini yan çevirerek elini uzattı kıza.

"Gel buraya. Biraz oturup konuşalım seninle."

Alaz önce itiraz etmek istedi ama adamın bakışlarındaki bir şey buna engel oldu. Başını yavaşça sallayarak öne doğru attığı ağır adımlarla, Ekrem'in ardından salona girdi.

Karşılıklı koltuklara oturduklarında, Ekrem araştıran bakışlarını Alaz'ın mahcup ifadesinde dolaştırdı. Kız başını öne eğmiş, kucağına koyduğu ellerini birbirine sürtüyordu sıkıntıyla.

"Güzel kızım... Tabii ki herkesin gerçeği bilmesi gerekiyordu. Bunu söyleyecektik zaten ama bu çok hızlı olmadı mı

şimdi? Daha senin güvenliğini tam sağlayamamışken? Senin yaşadığını söylediğimizde, zaten bilmesi gereken herkese gerçeği de anlatacaktık biz. Kontrol bizim elimizde olacaktı ama bu... Bu bizi hazırlıksız yakaladı şimdi."

"Şimdi ya da sonra ne fark eder ki?"

"Alaz... Kızım... Senin hayatta olman, gerçeği bilmen, bunu bilmesi gerekenlere uygun bir şekilde anlattığımızda zaten her şeyi yoluna koyacaktı... Ama şimdi senin o şerefsizin ölümüyle ilgin olması, seni çok büyük bir tehlikeye sokuyor. Sen güvenliğini hiç mi düşünmüyorsun? Bu muydu en uygun ve güvenli yol?"

Alaz cevap vermedi. Ne diyebilirdi ki? Ekrem, uzun süre kızdan ses çıkmayınca cevap alamayacağını anladı ve başını salladı kabullenircesine.

"Peki. Acele ettin. Bildiğin gibi yaptın ama bundan sonrasında adımlarını dikkatli atacaksın. Benden habersiz tek bir hamle yapmayacaksın. Önce güvenliğin! Ben şu saatten sonra seni kaybetmeyi göze alamam. Yaman, hiç alamaz. Ben oğlumun yine kendini kaybetmesini istemiyorum. Bu sefer onu hiçbirimiz tutamayız. Bana şu saatten sonra, hele sana bunca sene sonra tekrar kavuşmuşken ne kendi acını ne de oğlumun acısını yaşatma. Ben bu yaştan sonra tek bir acı bile kaldıramam artık. Yaşlandım ben. Eski gücüm yok! Onca acıdan sonra takatim kalmadı kızım... Beni evlat acısıyla sınamayın! Her acıya eyvallah dedim... Ama bana evlat acısı bir daha yaşatmayın!"

Alaz, dolu gözlerini kaldırıp Ekrem'e baktı af diler gibi. Gözünden düşen bir damla yanağından aşağı kaydı. Ekrem sesi titreyerek devam etti sözlerine.

"Dayanamam evladım ben artık. Tekrar aynı şeyleri yaşayamam. Sen evlat acısı nedir bilmezsin. Ben o acıyı yaşadım. Bir daha kaldıramam aynısını."

Derin bir nefes alıp arkasına yaslandı. Bu kez sesi daha güçlü, daha kararlıydı. Neredeyse azarlar gibi konuştu kıza bakarken.

"Tüm güvenlik tedbirlerine uyacaksın. Haberim olmadan

hiçbir şey yapmayacaksın. Bu olanları kontrol altına alacağız. Kimsenin sana zarar vermesine asla izin vermeyeceğim ama bundan sonra, benden habersiz hiçbir şey yapmayacağına söz vereceksin bana. Babanın üzerine yemin edip söz vereceksin!"

Alaz, kocaman açtığı gözlerinden birbiri ardına dökülen yaşlarla Ekrem'e baktı. Titreyen dudaklarını birbirine bastırarak kendini tutmaya çalıştı. Ekrem'in yüzünde gördüğü ifade yüreğini parçalamıştı. Sözleri kalbine inen bıçak darbeleri gibiydi. Elini kaldırıp hızla yanaklarındaki yaşları sildi. Bunu ona yapmaya hakkı yoktu, biliyordu. Başını kabullenircesine salladı.

"Söz, Ekrem amca. Bundan sonra, senin haberin olmadan hiçbir şey yapmayacağım." diyen titreyen sesi zorlukla çıktı.

"Babanın üzerine yemin et!" dedi Ekrem üsteleyerek.

Alaz, dehşetle açılmış gözlerini Ekrem'e dikerek yalvaran bir sesle karşılık verdi. "Bana bunu yaptırma!"

"Alaz, kızım, sana nasıl güveneyim ben?"

"Babamı karıştırma Ekrem amca. Lütfen!" diyen Alaz'ın gözlerinden tekrar yaşlar döküldü.

"Bana güvence ver! Ben seni nasıl zapt edeyim? Yarın öbür gün göçüp gideceğim. Ben dostuma, kardeşime nasıl hesap vereceğim?"

Alaz, gözlerinden yaşlar akarken hıçkırmamak için kendini zorlukla tutuyordu. İç çekerek akan burnunu elinin tersiyle sildi. Başını sallayarak kesik kesik cevap verdi.

"Söz! Yemin ederim, söz. Yamandağlı... Yamandağlı sözü!"

Ekrem yerinden kalkıp Alaz'ın yanına oturdu. Kollarının arasına kızı çekip başını göğsüne yasladı. Başına bir öpücük kondurdu, saçlarını okşadı.

"Canım kızım. Yadigârım benim. Evladım. Değerlim..." diyen Ekrem'in yumuşak sesi, Alaz'ın tüm kontrol mekanizmasını dağıtınca kollarını adamın beline sarıp hıçkırarak ağlamaya başladı.

Dakikalarca o şekilde kaldılar. Alaz'ın hıçkırıkları dinene

kadar Ekrem şefkatle kızın saçlarını okşadı. Alaz sakinleşince, iki elini kızın yüzüne bastırıp göz göze gelmelerini sağladı. Alnına her zamanki şefkatli öpücüğü bırakıp yumuşak bir sesle, nasihat verircesine konuştu.

"Önce sen! Tamam mı? Önce senin güvenliğin. Sonra her şey yoluna girer nasılsa."

Alaz cevap vermeden başını salladı.

"Hadi yukarı çık, toparlan. Kızlar birazdan gelir. Yemekten önce dinlen biraz."

Alaz başını sallayarak onayladı. Ekrem ellerini yüzünden çekince ağır hareketlerle yerinden kalktı. Birkaç saniye, bitap bir halde ayakta dikildikten sonra eğilerek Ekrem'in yanağına yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Özür dilerim." dedi usulca. "Seni üzmek istemezdim... Affet. Bir daha olmayacak."

Ekrem anlayışla başını salladı. Dakikalar sonra ilk defa yumuşak bir tebessüm oluştu yüzünde.

"Affedilecek bir şey yok güzelim. Ben senin için endişeleniyorum sadece."

Kız başını salladı. Mahcup yüzüyle o da tebessüm etmeye çalıştı. Sonra dudaklarını büzerek özür dileyen bakışlarını birkaç saniye adama dikti, ardından arkasını dönüp salondan çıktı.

Odaya girdiğinde üzerindekileri çıkarıp doğruca banyoya girdi. Uzun süre akan suyun altında kaldı ve kalan gözyaşlarını döktü. Yaptığı hamlenin, bu derece sert sonuçlara neden olacağını düşünmemişti. Herkes bir yana, Ekrem'in bir daha o yılgın, üzgün ve endişeli tavrını görmek istemiyordu.

Banyodan çıkınca üzerine rahat bir şeyler giyerek yorgun adımlarla yatağa çıktı ve sırtını yatağın başlığına vererek uzandı.

Gözlerini kapamak ve derin, huzurlu bir uyku uyumak istiyordu. İçindeki endişe kırıntıları, karnında hafif bir sancıya neden oluyordu. Uyursa, sonu her zamanki gibi mi olur yoksa tüm endişelerinden kurtulmasına neden olacak şekilde farklı bir şekilde mi uyanır, emin olamıyordu. Bütün gün

yaşanan her şey bombardıman etkisi yapmıştı üzerinde. Sabahki Halime'yle sohbet. Ardından Oğuz'dan öğrendikleri. Peşine Yaman'ın öfkesi. Son darbe Ekrem'le konuştukları... Ve daha akşam vardı.

Yemekten sonra, kızlar da buradayken kaza hakkındaki gerçekleri anlatması gerekiyordu. Zaten artık otelemenin anlamı da yoktu. Onlar da bunu bilmeyi hak ediyorlardı. Abilerini kaybetmişlerdi ve bununla ilgili tüm gerçekleri bilmeleri en doğrusuydu.

Oğuz, Yaman'la gelecekti. Konunun uzun uzun konuşulacağı belliydi. Üstelik Fırat ve Ayşe'nin ilk adımlarını atacakları ana iki gün kalmıştı ve bunca dert arasında, bir de bununla uğraşmak zorunda kalacaklardı.

Acele etmişti. Farkındaydı ancak o an çok sağlıklı düşünemiyordu. Düşüncesizce ve aniden alınmış bir karar, herkesi sıkıntıya sokmuştu. Yüzünü buruşturdu. Kendine çok kızıyordu. İlk defa böyle düşüncesizce bir hata yapmıştı. Dengesi bozulmuştu.

Yaman'ın hayatındaki etkisi buydu işte. Dengesini bozuyordu. Sağlıklı düşünemiyor, öfkeyle yanlış adımlar atmasına neden oluyordu. Yaman'ı, içinde doğru yere oturtmalı ve bunu kabullenerek doğru hareket etmeliydi ama buna engel olamıyordu. Gerçekte hayatının her yönünde, her anında onu istiyor ancak kalbindeki karanlık buna engel oluyordu. Yaman'a bunu yapmaya hakkı yoktu. Yaman, ona bu kadar açık ve netken onun gibi olamamak, suçluluk duymasına neden oluyor, bu da hırçınlaşmasına yol açıyordu.

Kendini kapana kısılmış gibi hissediyordu. Ellerini nemli saçlarından geçirip yüzüne düşenleri arkaya attı. Biraz daha kaykıldı. Uyumak istiyordu. Uyumak ve her şeyden uzaklaşmak şu an tek isteğiydi... İyice yatağa yerleşip başını yastığa koydu ve sağ yanının üstüne yattı. Bacaklarını karnına doğru çekti. Sağ elini yanağının altına koyup gözlerini yumdu. Sadece birkaç dakika gözlerini dinlendirecek, beyninin içinde dolanan tüm düşünceleri susturup rahatlamaya çalışacaktı.

Bu istekle kapadığı gözlerinin ardından sadece birkaç dakika sonra derin bir uykuya gömüldü.

* * *

Yaman odaya adımını attığı anda gördüğü manzara karşısında, kalbinde hissettiği teklemeyle aniden durdu.

Eve yeni gelmişti. Alaz'ın hışımla Oğuz'un odasını terk etmesinin ardından, bir saate yakın orada kalmıştı. Sonrası, üç genç arasında geçen tam bir geyik muhabbeti olmuştu ama itiraf etmek gerekirse bundan keyif almıştı. Bozdumanlarla aynı frekanstaydılar. Her ne kadar ara ara birbirlerini iğneleseler de adamlar tam onun kalemiydi.

Oğuz'la beraber çıkıp eve gelmişlerdi. Ekrem'le on dakikalık bir sohbet etmiş, ardından merak ve endişeyle Alaz'ı sormuştu. Bir saat önce yukarı çıktığını öğrenmişti. Ekrem üstünkörü konuşmalarından söz etmiş ve dinlenmek için yukarı çıktığını söylemişti. Yaman, daha fazla vakit kaybetmeden yanlarından ayrılmıştı. Alaz'ın ne durumda olduğunu merak ediyordu.

Şimdiyse odaya girdiğinde küçük bir çocuk gibi bacaklarını karnına çekip tortop olmuş kızın uyuyan hali içine işlemişti. Üstü açıktı ve üşüdüğüne bahse girebilirdi. Ağır adımlarla yatağa yanaştı, üzerine çıktı. İri bedeniyle kıza sokuldu, kollarını ince bedenin etrafına dolayıp sırtını göğsüne yaslayarak sıcak bedenini kıza siper etti. Burnunu dağılmış olan saçlarına gömdü. Derin bir nefes alınca bilindik kokusuyla beraber, yeni yıkanmış saçlarındaki şampuan kokusunu soludu. Bir eliyle usulca saçlarını boynundan uzaklaştırarak, dudaklarını boynundaki yumuşak tene değdirdi. Bu nasıl olabilirdi aklı almıyordu bir türlü? Bu ten nasıl onu kendinden geçirebiliyordu? Kollarının baskısını arttırırken nabız atışlarının da arttığını hissetti. Yine kızı içine sokma isteği baş göstermişti. Böyle anlarda aklını yitirecek gibi oluyordu.

Kızın karnına çektiği bacaklarını düzeltti ve bacaklarının

arasına aldı. Ayaklarını bacaklarının arasına sokunca yine bu gibi oldukları fark etti, kaşlarını çattı. Çorap bile giymemişti ve ayakları yine soğuktu. Bedenindeki ısıyı ona geçirmek ister gibi ayaklarına sürtündü.

Alaz mırıldanarak kımıldandı. Üşüdüğünü hissettiği bedenine yayılan ısıyla gevşedi. Sırtındaki baskıyı ve etrafında çevrili kolları hissedebiliyordu. Burnuna dolan kokudan Yaman'ın yanında olduğunu anladı. Göz kapakları yavaşça açıldı. Bir süre ikisinden de ses çıkmadı. Alaz, bedenine yayılan ısının tadını çıkarmaya çalışırken Yaman kızın uyandığını biliyordu. Ses çıkarmadan burnunu dayadığı boyundan uzaklaşmadı.

Alaz, bu adamın nasıl olup da hem onu çıldırtacak kadar öfkelendirip hem de bu kadar huzurlu hissetmesine neden olabildiğini anlayamıyordu. Yaman tüm duyguları uçlarda yaşamasına sebep oluyordu. Dengesi altüst oluyor, çoğu zaman verdiği tepkilere kendi bile inanamıyordu. Daha birkaç saat önce sinirden boğazına yapışma isteği varken şimdi kollarının arasında, vücuduna yayılan ısının tadını çıkarmak istiyordu. Bedeni bir yapbozun parçaları gibi tam da onun bedenine uygun bir pozisyonda, eksik parçasını tamamlamış gibiydi.

Dakikalardır durduğu pozisyonda adamın ne düşündüğünü merak ediyordu. Hâlâ kızgın mıydı ona kaydı yaydığı için? Yaptığı amatörce olmuştu, farkındaydı. Nihayet daha fazla dayanamayarak sordu.

"Hâlâ kızgın mısın?" diye mırıldandı.

Birkaç dakika Yaman'dan ses çıkmadı. Derin bir nefes alıp başını yasladığı yerden birkaç santim uzaklaştırdı. Konuşurken sesi düşük bir tonla çıkıyordu. Neredeyse Alaz'ın kulağına fısıldar gibiydi.

"Kızgın değilim. Sana uzun süre kızgın kalamıyorum."

Yine sessizlik oldu. Alaz elini indirip Yaman'ın karnına doladığı elinin üzerine koydu.

"Şimdi ne olacak?"

"Senin endişelenmeni gerektirecek bir şey olmayacak!"

"O ne demek?"

"Sen geride duracaksın, ben gerekeni yapacağım demek."

"Bu bana göre bir şey değil. Geride durmak..."

"Duracaksın. Artık duracaksın Alaz. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Bana bir şey olmaz." dedi Alaz inatçı bir sesle mırıldanarak.

Yaman derin bir nefes aldıktan sonra, "Tartışmayalım... Lütfen." dedi bıkkın bir sesle.

Alaz, yavaşça onu saran kollarının arasında dönüp yüz yüze gelmelerini sağladı. Gözlerini kaldırıp adama baktı. Elleri Yaman'ın göğsünün üzerinde, ikisinin arasında kalmıştı.

"Ben kendimi koruyabilirim. Bence herkes boşuna bu kadar endişeleniyor."

Yaman uzanarak Alaz'ın alnına dudaklarını bastırdı. Elini usulca kaldırıp yüzüne düşen saçları geriye itti. Ayaklarını tekrar bacaklarının arasına çekti.

"Kendini koruyabileceğini biliyorum ama bu seferki başka. Artık hayatta olduğunu biliyorlar. Hedefleri belli. Daha önce hedefin kim olduğunu bilmiyorlardı. Lütfen... Uzak dur. Geride kal."

Başını geriye çekerek kara gözlerini, kızın iri yeşil gözlerine dikmişti. Sesi neredeyse yalvarır gibi çıkıyordu.

"Sana en ufak bir zarar gelirse..." Duraksadı Yaman. Kelimeleri arar gibi düşündü. "...bu şehirde sağ adam bırakmam, sonra kafama sıkarım." diye devam eden sesi keskindi.

Alaz yüzünü buruşturdu. Gülmemek için dudaklarını ısırdı. "Sende bir barzoluk var kesinlikle. Ne bu kenar mahalle maçosu ağızları?"

Yaman kıkırdadı. Duyduğu sesle, Alaz'ın karnının içinden kuş sürüsü havalandı. Yüzü pembeleşti. Yaman uzanarak kızın burnunun ucuna bir öpücük kondurdu.

"Ya, ben aslında tam salon erkeğiyim de sen söz konusu olunca ayarlarım bozuluyor."

Bu kez Alaz kıkırdadı. "Olmayan ayarların mı?" dedi kaşlarını kaldırarak.

"Ayarsız mı demek istiyorsun sen bana?" dedi Yaman bir kaşını kaldırarak.

"Hâşâ!" dedi Alaz gözlerini açarak. Sesi alaycıydı. Yaman'la bu şekilde konuşmak çok güzeldi. Kollarının arasında güvende olduğunu bilerek, birbirlerine laf sokarak ve Yaman'ın sıcak ifadeli yüzüne bakarken içindeki huzur, anlatamayacağı kadar değerliydi.

"İyi misin?" diye sordu Yaman. Araştıran bakışlarını kızın yüzünde gezdiriyordu. Bu sefer tavrı ciddiydi.

Alaz usulca başını salladı. Yorgundu ama iyiydi. Hele şimdi, çok daha iyiydi.

"Neden kapıyı çarpıp gittin? Neden o kadar kızdın?" dedi Yaman anlamadığı belli bir yüz ifadesiyle.

Alaz'ın gözlerinde tekrar öfke bulutları oluşurken sinirle gözlerini devirdi. "Gerçekten mi?" dedi kızgınca.

Yaman irkilerek kaşlarını çattı. "Ne gerçekten mi?" dedi şaşkınca.

"Bak, yine söylüyorum. Bu dediğimi ciddiye al yoksa acayip papaz oluruz seninle. O adamlarına söyle, bana abuk sabuk hitap etmesinler!"

"Olursak olalım papaz!" dedi Yaman sinirden kararan gözlerle. "Asker arkadaşınmış gibi adınla mı hitap edecekler?"

"İnsanlara niye isim verilir? Başkaları onlara adlarıyla hitap etsinler diye!"

"Başlarım başkalarına! Kürşat'la Halit hariç, hiçbiri adınla hitap edemez sana."

"Yenge ne be?" dedi Alaz tiksintiyle.

"Enişteden iyidir."

"Manyak mısın? Enişte mi desinler dedim bana?"

Yaman kaşlarını kaldırarak düşünceli bir yüzle, "Saçma olurdu zaten o." diye karşılık verdi.

Alaz, Yaman'ın göğsündeki elini kaldırıp bir yumruk indirdi kaldırdığı yere. Dar alanda etkili olmayan yumruktan diğeri sarsılmamıştı bile.

"Bir de ciddi ciddi düşünüyor bunu ya. Bak, valla kavga çıkarırım!"

"Çıkarıyorsun zaten şu anda."

"Sen çanak tutuyorsun."

"Ben çanak falan tutmuyorum. Sen her an kavgaya hazırsın bana karşı. Karşılaştığımız ilk andan beri sürekli beni tersliyorsun. Bir kez bile teslim olmadın." dediği anda Alaz sözünü kesti hışımla.

"Ben kimseye teslim olmam! Karşılaştığımız andan beri sürekli üzerime gelen sensin. Bana nefes almam için bile alan bırakmıyorsun."

"Ben, sen nefes al diye uğraşıyorum! Neden anlamak istemiyorsun? Senin nefes alman, benim nefes almam demek. Nasıl böyle bir şey söylersin?"

Yaman, sinirle kızdan uzaklaşarak yatağın yanına oturup bacaklarını aşağı sarkıttı ve ayaklarını yere bastırdı. Dirseklerini dizlerine dayayıp kafasını ellerinin arasına aldı. Eli yine sürekli saçlarına sürtünüyordu sıkıntıyla.

Kendinden uzaklaşan adamın ardından Alaz kalkarak, sırtını yatağın başlığına verdi ve ayaklarını ileri doğru uzattı. Elleri kucağındaydı. Sıkıntılı bir şekilde, yan gözle Yaman'ın sırtına baktı. Gergin sırt kasları, üzerindeki siyah gömlekten bile belli oluyordu.

Yaman başını yan çevirince kızın çıplak ayakları bakış açısına girdi. Sıkıntıyla bir nefes koyuverdi ve ayağa kalkarak dolabın önüne gitti. Açtığı çekmecelerden kalın bir çorap alıp tekrar yatağın üstüne oturdu. Kızın bacaklarına uzandı ve sert sert bakarak kızı kendine çekip çorapları giydirmeye başladı.

"Ben kendim giyerdim." dedi Alaz mırıldanarak.

"Tabii, yapardın. Niye giymedin o zaman şimdiye kadar? Ayakların buz gibi olmuş yine." dedi dişlerinin arasından işine devam ederken. Diğer ayağına uzandı. Alaz karşı koymadan, uslu bir çocuk gibi ayağını kucağına koydu. Çorapları giydirmeyi bitirince ellerinin arasındaki küçük ayakları ovalayarak ısıtmaya çalıştı.

Alaz başını yana eğip mahzun bir yüzle Yaman'ı izledi. Üstüne böyle düşmesinin hayretinden hiçbir zaman kurtulamayacaktı. Kendisini her zaman korunmaya muhtaç bir çocuk gibi sarmalıyordu. En kızgın anında bile gözlerindeki

şefkat, dokunuşlarındaki yumuşaklık tükenmiyordu. Kim, biri için bunca fedakârlık yapabilirdi ki? Nasıl bir duygu bu kadar güçlü olabilirdi?

Kendine hâkim olamadan elini uzatıp Yaman'ın kısa saçlarının çevrelediği başının üzerine koydu avucunu. Kısacık saçlar, avuç içine kalbini eriten bir his bıraktı. Eli yavaşça oksarcasına başının üzerinden şakağına indi. Başparmağı şakağını okşadı hafifçe. Hızla atan nabzını hissediyordu. Oradan elini indirip yanağına bastırdı avucunu. Kirli sakalları avucuna battı ve sanki kalbine saplanan minik oklara dönüştü. Yaman başını kaldırmış, yoğun, kara bakışlarını, kendi parlak, yeşil gözlerine kilitlemişti. İkisi de gözlerini bile kırpmadan birbirine bakıyordu.

Alaz, yavaşça ayaklarını çekerek altına topladı ve dizlerinin üstüne yükselerek Yaman'a doğru hareketlendi. Kollarını boynuna dolayarak kucağına oturdu. Başını yavaşça omzuna bıraktı adamın. Yaman'ın elleri, iki yanından dolanarak belini sardı. Sırtına bastırdığı elleriyle kızın bedenini iyice göğsüne çekti.

"Alaz... Çok korkuyorum sana bir şey olacak, yine kaybolacaksın diye." Çenesini kızın başına yaslayarak neredeyse fısıldamıştı. Sesinde belirgin bir çaresizlik ve korku vardı. Konuşurken titreyen sesinden, çaresizliği çok daha belirgin çıkıyordu. Alaz'ın yanında ne titreyen sesinden ne de çaresizliğinden utanıyordu. Onun yanında açık bir kitap gibiydi Yaman.

"Kaybolmam. Artık yolumu biliyorum."

Alaz, ona bunları yaşattığı için kendisini çok kötü hissediyordu ama elinden hiçbir şey gelmiyordu. Kendisi de en az Yaman kadar çaresizdi.

"Senin bütün yolların bana çıkar!" diyen Yaman'ın sesindeki kararlılık o kadar belirgindi ki hiçbir şeyin önüne çıkmasına izin vermeyeceğine yemin eder gibiydi...

Alaz başını salladı kabul edercesine. Artık o da biliyordu. Bütün yolları Yaman'a ulaşacaktı.

"Sana çıkar." diye fısıldadı kabullenerek.

13. BÖLÜM

Aşağı inerken ateşkes halindelerdi. Yalnızca Yaman'ın yanında hem bedeni hem ruhu dinlenen Alaz, kabullenmişti artık. İçindeki şeytan onu sürekli dürtmeye devam etse de kendini akışa bırakacaktı. Savaşmaktan yorulmuştu ve artık barış istiyordu.

İkili, Yaman'ın avucunun içinde Alaz'ın eliyle salona girdiklerinde Ekrem, Ragıp ve Oğuz, kafaları neredeyse birbirlerine değecek kadar yakın mesafede, başları önlerine eğik kısık bir sesle konuşuyorlardı.

Halime girişte karşılaşmıştı onlarla. Elinde masaya götürdüğü yemekler vardı. Ardından Ayşe ve Zeynep de ellerindekilerle salona girmişti. Masa hazırlığı için Halime'ye yardım ediyorlardı. Hepsi birbiriyle selâmlaştı. Alaz usulca elini geri çekerken ağzının içinde mırıldandı.

"Ben de yardım edeyim."

Yaman isteksizce başını sallayıp elini bıraktı, Alaz salondan çıkıp mutfağa yöneldi. Kızlar tezgâhın üzerinde hazırlanmış tabakları alırken atıldı.

"Ben de yardım edeyim size." dedi Ayşe'nin elindekilere uzanarak.

"Senin domestik olmak istemediğini sanıyordum." dedi Ayşe alayla gülümseyerek.

"Yok, abimlerin yanında olmam zaten. Elini verince kolunu kaptırıyorsun." dedi dudağını bükerek.

Ayşe göz kırparak elindekileri verdi. "Hepsi gitti zaten. Sen bunları götür, biz de içecekleri alıp geliyoruz. Otururuz

şimdi.

Hepsi birlikte son hazırlıkları da bitirip masaya yönelince Ayşe diğerlerine seslendi.

"Ekrem abi, hadi geçin sofraya. Her şey hazır."

Ekrem başını salladı ve diğerlerine işaret etti. Hepsi ayaklanıp masaya yöneldiler ve herkes sandalyelerine yerleşti. Halime, çorba servisine başlarken Zeynep merakla konuşmaya başladı.

"Ekrem abi, bizi niye korumalar aldı bu akşam? Bir şeyler mi oluyor?"

Ekrem başını sallayarak düz bir sesle konuştu.

"Hadi başlayın yemeğinize. Bir yandan anlatacağım size de. Bazı şeyler oldu, sizin de bilmeniz lâzım."

Ayşe önce Oğuz'a, ardından Yaman ve Alaz'a bakıp başını salladı.

"Oğuz burada olduğuna göre bir şeyler olmuş. Orasını anladım zaten."

Akşam iş yerlerinden çıktıklarında, kapının önündeki korumaları görmek şaşırtmıştı iki kızı da. Ayşe'nin Fırat'la konuşma imkânı olmamıştı. Fırat mesaj atmış, korumalarla eve gitmelerini, durumu sonra açıklayacağını iletmişti.

Eve geldiklerinde Oğuz'u burada bulmak, iki kızı da farklı şekilde şaşırtmıştı. Ayşe artık kesinlikle büyük bir şey olduğuna emin olurken Zeynep, Oğuz'un yüzündeki ize takılıp kalmıştı. Kavga ettiği belliydi ama kiminle? Dün gece gitmesinin sonucu bu muydu? Aldırmamaya çalışsa da sık sık Oğuz'un yanağının üzerindeki morluğa gözü ilişiyordu. Acaba acısını ve morluğu alacak bir şeyler sürmüş müydü? Onu düşündüğü için kendine kızdı ama bunun sadece mesleki deformasyonla ilgili olduğunu kendi kendine tekrarlayıp durdu. Ekrem'in sesiyle düşüncelerinden sıyrılıp dikkatini yaşlı adama yöneltti.

"Nişana kadar buradasınız ama önümüzdeki haftadan itibaren bir süre Bozdumanların evinde kalacaksınız." dediğinde Zeynep'in kaşları şaşkınlıkla kalktı. Tam şiddetle karşı çıkmak için atılacakken Ekrem ondan önce davrandı ve elini kaldırdı.

Karşı çıkmadan önce sözlerimi bitireyim .. Ama bu so-
nucu değiştirmeyecek Zeynep."

"Ekrem abi, ne alakası var? Ablamı anladım, tamam da ben niye kalayım bunların evinde?" derken yüzüne bakmadan, eliyle Oğuz'u gösteriyordu. Sesinde küçümseme hâkimdi.

Oğuz çenesiyle Zeynep'in elini işaret etti. "Ne biçim hareket o?" dedi kaşlarını çatarak.

Zeynep elini indirdi ancak Oğuz'a öfkeli bir bakış atmaktan geri durmadı. Tam yine birbirlerine girmeye hazırlanıyorlardı ki Ekrem'in sesi ikisini de durdurdu.

"Tartışmanın sırası değil! Bilmeniz gerekenleri önce öğrenin, sonra zaten tartışmak için bol bol vaktiniz olacak, artık Sadık Ağa uğraşır sizinle. Benim de kafam dinlenir biraz." dedi Ekrem usanmış bir sesle. Bu ikisinin çekişmesi can sıkmaya başlamıştı. Bunca işin arasında bu ikisiyle uğraşmak istemiyordu.

Zeynep'in yüzüne ateş basarken Oğuz yemeğine devam etti.

Ekrem, Ayşe'ye döndü. "Oğuz, dün gece Arap Kasım'ın adamlarıyla kavga etmiş. Tırlara zorla kendi mallarını yüklemeye kalkmışlar."

Ayşe duyduğu cümleyle elindeki çatalı düşürdü. Hızla gözlerini Oğuz'a çevirdi. Endişeli bir sesle konuştu. "Oğuzcuğum, iyi misin? Bu yüzden mi yüzündeki bu morluk?"

Oğuz umursamazca omuz silkti sadece. Ekrem olanları kızlara da anlattı. Alınan kararı kızlara bildirdiklerinde, Ayşe hiç itiraz etmeden kabul etmişti ancak Zeynep yine de bir süre direndi. Önce Alazlarda kalmayı aklından geçirse de ablasının yalvaran bakışlarını kendisine dikmesi üzerine, daha fazla ısrar edemedi. Kendisine böyle bakarken ablasını yalnız bırakamazdı.

Yemeklerini yedikten sonra koltuklara geçtiler. Yaman, Alaz'ı yanına çekip kolunu beline sararak bedenini göğsüne yasladı. Sahiplenircesine sarılmıştı yine. Yaman'ın bu pervasız anlarında Alaz yüzüne basan ateşle, telaşlı bakışlarını diğerlerinin üzerinde gezdiriyordu her seferinde. Yine öyle

oldu ancak kendilerine bakan imalı hiçbir bakış göremedi. Hepsi kanıksadığı bir resme bakar gibiydi. Rahatlayarak vücudundaki gerginliği salıverdi.

"Bir sen geriliyorsun zaten. Başka kimsenin taktığı yok." diye mırıldandı Yaman kulağının dibinde.

Kızın hareketlerini öyle ince takip ediyordu ki bedenindeki her tepkinin sebebini rahatlıkla anlayabiliyordu.

"Densizliğine alışkınlarsa demek."

"Ortada bir densizlik yok. Öpmüyorum ki herkesin önünde." dedi Yaman omuz silkerek.

Alaz gözlerini devirdi. "Utanmasan onu da yaparsın sen!"

"Benim utanacağım kimse yok burada ama sen utanma diye yapmıyorum."

"Eyvallah. Allah razı olsun." dedi Alaz, alaycı çıkmasına çalıştığı tedirgin bir sesle. Başını hafifçe kaldırıp yan gözle Yaman'ın yüzündeki ifadeyi yakalamaya çalıştı emin olmak istercesine. Yaman onun bakışını yakalayınca göz kırptı.

Ayşe'nin tedirgin sesi, aralarındaki bakışmaya son vererek diğerlerine dönmelerine neden oldu.

"Oğuz, ben bu adamın yanına tek başına gitmenden hoşlanmadım. Fırat nasıl kabul etti böyle bir şeyi, anlayamıyorum. Bak, ben o adamı gördüm. Çok tehlikeli biri. Acaba başka bir yol mu bulsak?"

"Yok yenge. Sen sıkıntı yapma. Abimle konuştum ben. En doğrusunun bu olduğunu o da kabul etti. Ben Ekrem abilerden her türlü detayı aldım. Ne yapacağımı iyi biliyorum."

"Ya sana bir şey yaparlarsa? Tek başına adamın inine giriyorsun. Onlarca adamla çevrileceksin. Allah muhafaza, ya aptalca bir şey yaparlarsa?"

Ayşe'nin endişeli sesi Zeynep'i tedirgin etti. Ayşe kolay kolay endişelenmezdi. Kendine hâkim olamadan ürkek gözlerini Oğuz'a çevirdi. Gözlerindeki korku ve endişe apaçık ortadaydı. Sıkıntıyla kıpırdandı ve kendine engel olamadan sordu.

"Neden tek gitmek zorunda ki? Niye birkaç adam almıyor yanına?"

Oğuz bakışlarını ona çevirdiğinde içinde bir şeylerin sarsıldığını sandı. Zeynep'in gözleri korku doluydu. Ne yani? Kendisi için mi endişeleniyordu? İfadesiz yüzünü bozmadan, ne düşündüğü belli olmayan gözleriyle birkaç saniye kıza baktı. Zeynep gözlerini kırpıştırdı. Kız sahiden kendisi için mi endişeleniyordu yoksa ortaya çıkan güvenlik meselesi mi endişelenmesine neden olmuştu? Her ne düşünüyorsa korktuğu belliydi. Korkmasına ne gerek vardı? Onlara zarar gelmesine hiçbir zaman izin vermezlerdi. Kendinden emin bir sesle cevapladı Zeynep'in sorusunu.

"Adamlarla gidersem misilleme yapıyoruz diye düşünürler. Tek gidersem konuşmaya gittiğim açıkça anlaşılır ama siz endişelenmeyin. Size kimse zarar veremeyecek."

"E ya sana bir şey yaparlarsa, tek başına nasıl başa çıkacaksın?"

Kendini Oğuz için endişelenmekten alıkoyamıyordu. Yapılan hiçbir açıklama onu tatmin etmiyordu. Bir insan, tek başına öyle bir yere gitmeyi düşünüyorsa canına susamış olmalıydı.

"Sıkıntı yok. Hallederim ben." Oğuz her zamanki umursamaz havasındaydı.

Zeynep gözlerini devirip ağzının içinde homurdandı. "Adam sanki cengâver! Tek başına onca adamla nasıl başa çıkacaksa?" Sesini biraz daha yükseltip ters ters sordu. "İntihar eğilimli misin sen?"

Oğuz göz kapaklarını kaldırıp Zeynep'e baktı. İfadesiz suratında tek bir mimik oynamadan cevapladı.

"İntihar günahtır. Cennet ya da cehennem fark etmez ama Araf'ta kalmam ben."

Alaz, o an Yaman'ın huzursuzca kıpırdandığını, ardından bedeninin gerildiğini hissetti. Araştıran bakışlarını fark ettirmeden ona çevirdiğinde, Yaman'ın çenesinin kasılmasından dişlerini sıktığını fark etti. Esmer teni sanki daha koyulaşmıştı. Aşağı inen göz kapaklarından uzun kirpiklerinin gölgesi gözlerinin altına vuruyordu. İstemsizce elini kaldırıp avucunu, karnının üzerinde duran elin üzerine koydu. Gözleri

ileriye bakarken parmaklarını Yaman'ın parmakları üzerinde gezdirdi. Sırtında Yaman'ın kalp atışlarının güçlü ritmini hissetti. Nabzı hızlanmıştı. Neden? Oğuz için miydi bu huzursuzluk? Nedensizce gerilmişti ve sakinleşmesini istercesine parmaklarını okşadı tekrar.

Diğeri parmaklarını aralayıp kendi parmaklarının arasına hapsetti kızınkileri. Sanki can simidi gibi kızın parmaklarından güç alırcasına dokunuşunu arttırdı. Dudaklarını kızın başına bastırdı.

"İyi misin?" diye sordu Alaz kısık bir sesle. Yaman'ın yüzünü inceleme isteğiyle başını hafifçe çevirmeye çalıştı.

Yaman derin bakışlarını, kızın soran bakışlarına kaldırdı. Başını belli belirsiz salladı. O da kısık sesle karşılık verdi. "İyiyim prenses." Sesi ifadesizdi.

Alaz bir süre emin olamadan Yaman'ın yüzünü inceledi. Diğeri bakışlarını kaçırdı. Kızın dikkatini üzerinden çekme isteği ile aynı ifadesiz sesle konuştu. "Oğuz için endişeliyim. Tek gitmesi canımı sıkıyor."

Alaz, emin olmaya çalışarak birkaç saniye duyduklarını değerlendirdi. Gözlerini Oğuz'a çevirdi. Onun içini rahatlatmaya çalıştı. "Endişelenme. Oğuz abim yaş tahtaya basmaz. Güvenmese gitmez."

Yaman tekrar kıpırdanarak bedenini gevşetmeye çalıştı. "Haklısın. Öyledir muhakkak." derken sesi düzdü.

Alaz gözlerini kırpıştırarak diğerlerine baktı. Yaman geçiştirmişti ama endişesinin Oğuz olduğunu sanmıyordu. Bunu hissediyordu fakat gerçekte neden gerildiğini anlayamamıştı da.

Ortamda anlık bir sessizlik oluşmuştu. Herkes kendi düşüncelerine dalmış gibi görünüyordu. Yeni durum herkesi germiş, endişeli, derin düşüncelere itmişti. Alaz, son yıllarda içinde tutunduğu tek amaca ulaşabildiğinde, hayatının da bir şekilde sükûnete ereceğini düşünmüştü. Hayattan çok beklentisi hiçbir zaman olmamıştı. Kendi yaşıtlarının kurduğu hiçbir hayali kafasında canlandırmamıştı. Canlandıramamıştı. Yirmi üç yaşındaydı ve çoğunlukla kendini daha yaş-

hissediyordu. 'Ruh yorgunluğu denen şey bu olsa gerek' diye geçirdi aklından. Hiç hayal kurmamış, hiç beklenti içine girmemişti ama huzuru ummuştu hayatında. 'Belki bir gün huzura kavuşurum' diye çokça düşünmüştü.

Şimdi, herkesin yüzünden geçen ifadelere bakınca bu isteğinin de uzak bir hayal olduğunu hissediyordu. Ömrünün sonuna kadar sıradan, diğer insanların yaşadığı gibi normal bir hayatı olamayacağını görüyordu. Bunca yaşananın ardından, sıradan bir hayat hayali o kadar uzaktı ki...

Bakışları Ayşe ve Zeynep arasında gitti geldi. Ayşe durgun, düşünceli ve sanki kafasının içinde bir kısım planlar dönüyormuş gibi görünüyordu. Zeynep, dudağını dişleyip dalgınca düşünürken endişeli bakışları sık sık Oğuz'a kayıyordu. Bakışlarındaki tedirginliği görmemek olanaksızdı ama onun, nasıl göründüğüne dair bir fikri olduğunu sanmıyordu Alaz.

Bakışları yavaşça Oğuz'a kaydığında, yine ifadesiz bir yüzle gözlerini karşıya dikmiş, oturduğunu gördü. Dikkatini sadece bir saniye süren bir bakış çekti. Hızlıca Zeynep'e bakmış, belli belirsiz kaşlarını çatmıştı. O kadar kısa süre içinde geçmişti ki bu ifade yüzünden, Alaz o an yanıldığını düşündü. Tam o anda Oğuz'un bakışları Alaz'a döndü.

Ellerini dizlerine hafifçe vurarak, "Ben artık gideyim. Yarın haberleşiriz." dedi düz çıkan bir sesle.

"Hemen gitme abi."

Alaz yerinde hareketlendi. Hafifçe Yaman'dan uzaklaştı. Omuzları çökerken ellerini bacaklarının altına sıkıştırdı. Yaman'ın çatılı kaşlarının altında, sorgulayan bakışlarını ona çevirdiğini göz ucuyla fark etti ancak karşılık vermedi.

"Bir şey mi diyeceksin kuzu?" Oğuz anlamaya çalışır gibi kıza bakıyordu.

Alaz başını aşağı eğdi. Sesinin tonu düşüktü ancak etrafındaki herkesin duyabileceği netlikteydi.

"Anlatacaklarım var. Sen de buradayken söylemek istiyorum. Bir kez daha anlatabileceğimi sanmıyorum... Evdekilere sen anlatırsın. Onların da bilmesi iyi olur."

Oğuz ileri doğru hafifçe hareketlendi. Sesindeki destek açıkça belli oluyordu. "Başka bir şey daha mı var kuzu? Atladığımız bir şey mi var?"

"Bugünle ilgili değil abi." Alaz başını kaldırdı. Suçlu ve üzgün bakışları, kızların üzerinde dolaştı. "Geçmişte ilgili."

Ayşe ve Zeynep yerlerinde dikleştiler. Alaz'ın yüzündeki ifade, sesinin tonu, ilk duydukları anda katalarından hiç çıkmayan konuya geleceğini gösteriyordu. Ayşe merakını gidermek için daha cesurdu.

"Abim?" diye sorarken sesi düşüktü. Kaşları kalkmış, yüzündeki renk solmuştu.

Alaz başını salladı. Göz kapaklarını bir an kaldırmış, sonra huzursuzca kırpıştırarak tekrar aşağı indirmişti. Yere sabitlediği gözlerini kaldırmadan konuşmaya başladığı anda Yaman elini sırtına koymuş, destek olmak istercesine avucunu sırtına bastırmıştı. Sanki ne olursa olsun bana yaslan, ben hep buradayım, demeye çalışıyordu.

"Halime abla da gelse iyi olacak." dedi neredeyse mırıldanarak.

Cümlesinin ardından Ayşe ve Zeynep anlamayan bakışlarla ona bakarken Ragıp, sessizce yerinden kalkıp salondan çıkmıştı. Her geçen gün yeni bir sır daha aydınlanıyordu. Senelerce zihinlere, kalplere gömülen gerçekler yüzeye çıkıyordu artık.

Ragıp'ın Halime'yi çağırıp salona geri dönmesiyle herkes tamamlanmış oldu. Halime, tedirgin bir şekilde kızların yanına oturdu. Onların kendisine bakan yüzlerindeki merakı ve soru işaretlerini görmemeye çalıştı. Ellerini kucağında birleştirdi ve bakışlarını Alaz'a dikti sükûnetle.

"Daha fazla ötelemenin anlamı yok. Bunu anlatmak benim için zor. Babam anlattığından beri aklımdan bir an bile çıkmadı olanlar. Kendimi çok suçladım. Altında çok ezildim... Benim yüzümden birilerinin canından vazgeçmesini bilmek, öyle kolay kabul edilmiyor. Hayatımın sonuna kadar ödeyemeyeceğim bir borç, omuzlarıma yüklenmiş gibi hissediyorum. Elimden hiçbir şey gelmiyor. Hiçbir şeyi değiştire-

miyorum..."

Suçlu, mırıltılı bir şekilde konuşurken Ayşe öne çıkarak araya girdi. Sesindeki şefkat ve anlayış, öyle içe işleyen bir gerçeklikle çıkıyordu ki, Alaz bunun kendisini daha da yaraladığını düşündü. Bu insanlar bu derece anlayışlı, bu derece iyi olmak zorundalar mıydı?

"Alaz... Güzelim... Sen küçücük bebektin. Senin hiçbir suçun yok ki. Hepimiz seçimlerimizi kendimiz yaparız."

Alaz kabullenmezcesine başını iki yana salladı yavaşça. Her zaman insanlar kendi seçimlerini yapmazdı. Yapamazdı... Bazen şartlar, insanlara istemediklerini seçmek zorunda bıraktırırdı. Etrafındaki insanlar kendi seçimlerini yapmış gibi görünse de aslında hepsi şartların kurbanı olmuş kişilerdi. Hepsi başka şartlar altında olsalardı, belki de bambaşka seçimler yapacaklardı. Oysa şimdi, her birinin yaşadığı hayat, biraz da zorunlu seçimlerden oluşmuştu.

"Hayır. Kimse kendisi bile isteye böyle bir seçim yapmaz. Zorunda oldukları için böyle bir şeyi seçtiler. O zaman, onlara başka bir seçenek tanınsaydı her şey başka türlü olurdu."

Diğerleri, Alaz'ın keskin ve inançlı sözlerinin ardından ses çıkarmadan bakmışlardı kendisine. Şu an hiçbir şeyin onu ikna etmesi mümkün görünmüyordu. Üzerine gitmenin de bir çözüme ulaştıracağı yoktu. Zaman... Zaman kabullenmesi zor olsa da her şeyin ilacıydı. Zaman acıları azaltan, sızıyı az da olsa dindiren tek çareydi. Hiçbir zaman yok olmayan acıların sızısını katlanılabilir hale getiriyordu zaman. Alaz'ın tek ihtiyacı olan da zamandı... Ve bir daha yapayalnız, kimsesiz kalmayacağının güveni...

Herkes tekrar suskunluğa gömülünce Alaz, yalın ve donuk bir sesle, annesi ve Halil'in ölümlerinin ardındaki gerçeği anlattı. Uzun yıllar boyunca o kadar çok düşünmüş, aklından geçirmişti ki babasının kurduğu cümlelerin, kullandığı sözcüklerin her biri hafızasında silinmez izler bırakmıştı. Bugünse, hafızasındaki her ayrıntıyı atlamadan karşısındakilere aktarmıştı başı eğik konuşurken.

Anlatılanların ardından herkes suskunlaşmıştı. Şaşkınlık-

larını, yüreklerine işleyen acıyı ifade etmeleri, o an imkânsız görünüyordu. Aradan on üç yıl geçmesine rağmen hissettikleri acı, kayıplarının dün olmuşçasına yeniden içlerine işlemesine neden olmuştu şimdi.

İki koca yürek, küçük bir canın yaşaması için kendilerini feda etmişti. Onların fedakârlığı sayesinde Alaz bugün hayattaydı. Bir anne, evladı için ölümü bile göze alabilirdi. Bu belki de kabullenilir bir kayıptı ama ya Halil? Halil, anasını, iki kardeşini ve sevdiğini ardında bırakmıştı. Onun hiçbir suçu yoktu ki. Böyle büyük bir fedakârlığı kim yapabilirdi? Nasıl bir yürek bu kadar yüce olabilirdi?

Ekrem, gözlerinden yaşların akmaması için kendini sıkıyordu. Tahir'in o an çektiği acı... Son anında sevdiğinin sesini işitmesi... Sevdiğinin bile bile ölüme gitmesi... Alaz'a anlatmadığı daha ne tür veda kelimeleri kullanmış olabileceklerini tahmin edebiliyordu. O son konuşmanın, Tahir'in ciğerini nasıl yaktığını ta yüreğinde hissetmişti. Tahir'in toparlanamaması, dağılması öyle doğaldı ki. Belki Alaz olmasa o gün Tahir de ölürdü. Öyle emindi ki Ekrem, Alaz olmasa Tahir o gün, o uçurumdan, Nermin'in ardından sürerdi arabasını.

* * *

Oğuz'un ardından, kalanlar yeni öğrendikleriyle bir bir kendi köşelerine çekildiler. Şu an hepsinin yalnız kalmak isteği çok da anlaşılabilir bir şeydi.

Halime, Yaman'ın isteği üzerine salonun ışıklarını kapatıp kendini mutfağa atmıştı. Sırf kendisini oyalamak için mutfakta bir şeyler toparlıyor, bir yandan sürekli akan yaşlarını siliyordu. Halil'in ne derece büyük bir yüreği olduğunu o zaten biliyordu. Biliyordu ama acısının da kendi yüreğinde böyle korlu bir ateş bırakması, bazen gücünü tüketiyordu. Hayata karşı o kadar öfkeliydi ki... Kaderine lanet ediyordu. Hayatının bir gününde bile yüzü gülmemişti. Yüzünü gül-

düren bir tek Halil olmuştu, o da çok erken terk etmişti kendisini. Terk edildiği için kızamıyordu ona. O zaten Halil'in kendisini terk etmesine neden olan yüce gönlünü sevmişti. Koca yürekli sevdiği adam, ardında her şeye rağmen hayata tutunmasını öğrettiği bir kadın bırakmıştı.

* * *

Yaman kelimelerin tükendiği noktadaydı. Diyebileceği birçok teselli cümlesi, Alaz'ı iyi hissettirecek birçok kelime bulabilirdi ancak bunların hiçbiri samimi olmayacaktı. Sadece uygun anda, uygun olduğu düşünülen kelâmlar olacaktı hepsi. Şu an Alaz'ı teselli edecek tek samimi kelime, doğru cümle yoktu aslında. Sadece yanında kalmak, sessizliğini ve hüznünü paylaşmak, içinden gelen tek doğru hareketti.

Sırtını oturduğu kanepenin koluna dayayıp Alaz'ı kollarının arasına çekmişti. Bir çocuk gibi göğsüne sokulmuş, o da çenesini başına dayamıştı. Çok uzun süre ikisi de hareket etmediler. Alaz güç almak istercesine iki kolunu da Yaman'ın koluna sarmıştı. Adamın bacaklarının arasında yan yatarken başını yasladığı geniş, güçlü göğüste, gözlerini kapatıp o anın huzurunu içine çekti.

Senelerce içinde taşıdığı bir yükü daha indirmişti omuzlarından. Kimsenin tek bir laf etmesini, boş teselli kelimeleri kullanmasını istemiyordu. Yaman sessizliğiyle kendisini sarmalamıştı ve şu an ihtiyacı olan tek şey, güvenli kollar ve koca bir sessizlikti.

Uzun süren sessizliğin ardından nihayet Yaman, mırıldanarak konuşmaya başladı.

"Doğduğun gün, o kadar miniciktin ki nasıl hayatta kalabildiğine şaşırmıştım. Öyle korkmuştum ki ya gücün yetmez de ellerimin arasından kayıp gidersen diye. Daha bir saatliktin seni Nermin'in odasına getirdiklerinde. Minik bir beşiğin içindeydin. Dakikalarca büyülenmiş gibi sana bakmıştım içimdeki korkuyla. Sonra elimi uzatıp parmaklarına

dokunmak istedim. Kibrit çöpü gibi öyle inceydiler ki dokunduğumda sesi incitirim diye ödüm kopmuştu. Sonra parmaklarımın ucunu senin eline dokundurdum. O an hareket etti elin ve bir anda parmağıma yapıştın. Öyle güçlü sıktın ki parmağımı, dakikalardır tuttuğum nefesi rahatlayarak dışarı salıverdim. Kalbim öyle şiddetle atmıştı ki göğsümün acıdığını hissetmiştim. Ben sana o an vuruldum... Öyle güzel, öyle muhteşemdin ki... Dünya üzerinde öyle güzel bir varlığın olabileceğine inanamıyordum. Hem o kadar güzel hem de o kadar güçlüydün ki. O an inan bana, tüm dünya üzerime gelse yine de korkmazdım. İçimden dedim ki benim kızım çok güçlü. Minicik görünse de çok güçlü... Hayatta kalacak, beni hiç bırakmayacak. Biz yan yana olduğumuz sürece bizi hiçbir şey yenemeyecek, ayıramayacak. Hiçbir şeyin buna gücü yetmeyecek çünkü benim kızım çok güçlü... O da bizim gibi güçlü."

"Alaz'ım, güzel bebeğim, hepimiz çok şey yaşadık. Hepimiz çok acı çektik. Sevdiğimiz herkes çok fedakârlıkta bulundu. Yaptıkları her şey... Tek amaçları birlikte mutlu olabilmek uğrunaydı. Çok ayrılıklar yaşadık ama ayrılığı, biz sadece görünürde yaşadık. Aslında biz birbirimizden hiç ayrılmadık. Kalplerimiz hep birlikteydi. Ruhlarımız hep bir aradaydı. Bedenlerimizin başka yerlerde olması bizi birbirimizden ayrı yapmaz. Sen hep benimleydin. Ben seni hiç bırakmadım. Her anımda, attığım her adımda, aldığım her nefeste sen benimle birlikteydin."

Derin bir nefes alıp devam etti içtenlikle.

"Annelerimiz, babalarımız da hep birlikteydi. Hâlâ birlikteler. Ölüm hepimiz için var. Hepimiz bir gün, bu dünya üzerinden silineceğiz. Ama biliyor musun? Yok olacak olan sadece bedenlerimiz. Değersiz, varlığının bu dünyada hiçbir anlamı olmayan bedenlerimiz. Bizim ruhlarımız bir. Tahir amcamın, Nermin'le ruhu bir... Babamın, annemle ruhu bir... Benim, seninle ruhum bir... Bedenlerinin yokluğu, bizde var ettikleri ruhlar sayesinde hep bir arada olmalarını sağlayacak. Biz onların bedenlerinden var olduk. Onlar hâlâ

bizimle. Bunu hiçbir güç, hiçbir şey değiştiremeyecek. Biz hep bir arada olacağız. Onlar da bizimle beraber yaşayacaklar. Bizimle birlikte var olacaklar."

Alaz, nefes almaya dahi korkarak Yaman'ın sözlerini dinledi. Sesindeki inancı, yaydığı gücü hissetmemek olanaksızdı. Yaman'ın gücü ona da güç aşılıyordu. Yaman asla pes etmiyordu. Hiçbir şeyin onu yıkmasına, ezmesine izin vermiyordu. Kendisiyle birlikte, parçalanmış dizlerinin üzerine çöken Alaz'ı da ayağa kaldırıyordu. Hep kaldıracaktı. Elini hiç bırakmayacaktı.

"Nasıl böyle güçlü olabiliyorsun?" diye mırıldandı Alaz, Yaman'ın biten sözlerinin ardından.

Başı hâlâ Yaman'ın göğsünde, kolları sımsıkı bir şekilde Yaman'ın kalın kaslı kolunu sarmalamış haldeydi.

"Bana bunu öğrettiler. Sevdiklerim için güçlü olmak zorundayım. Tahir amcamla babam hiç pes etmediler. Onlar kadar güçlü olmak zorundayım çünkü onlar kadar çok sevdiğim insanlar var hâlâ. Tek başıma olsaydım böyle güçlü olamazdım. Bana bu gücü veren onlar. Sevgileri... Kimseye boyun eğmediler sevdikleri kadınlardan başka. Ben de senden başkasına boyun eğmem. Sen var olduğun sürece ben kimseye boyun eğmem. Senin de kimsenin önünde boyun eğmene izin vermem. Biz birlikte ayakta kalacağız. Her şeyin üstesinden geleceğiz. Biz, dört muhteşem insanın var ettiği iki canız ve onları onurlandırmak için onların yolundan, tıpkı onlar gibi gideceğiz. Bu bizim onlara borcumuz. Yıkılmana asla izin vermeyeceğim çünkü onlar hiç yıkılmadılar. Biz ikimiz, onları yaşatacağız."

Alaz, sımsıkı sardığı kollarını yavaşça çözerek yerinde hafifçe hareketlendi ve başını yasladığı göğüsten kaldırdı. Bacaklarını yukarı çekerek Yaman'ın bacaklarının arasında yavaşça döndü ve yüz yüze gelmelerini sağladı. Birkaç dakika hiçbir şey söylemeden birbirlerinin gözlerine baktılar. Alaz'ın kafasından onlarca düşünce aynı anda geçiyordu. Yaman'ı ilk gördüğü an gözlerinin önüne geldi. Kendisine dikip hiç ayırmadığı gözlerini tekrar gördü beyninin içinde.

Düşünceleriyle birlikte yüzünde bir tebessüm oluştu.

Elini kaldırıp avucunu Yaman'ın yanağına bastırdı. İşaret parmağının ucunu, adamın gözlerinin altında usulca dolaştırdı.

"Seni ilk gördüğüm an, gözlerini dikip bana öyle bakmana çok sinir olmuştum." diye mırıldandı. "Her gün gelip gözlerini dikerek bakman, beni çok rahatsız ediyordu ve bazen o bakışların altında ne yapacağımı şaşırıyordum."

Yaman, elini uzatıp ağır ağır Alaz'ın yüzüne düşen saçlarını omuzundan arkaya itti. Gözleri bir an bile olsun kızın yeşil gözlerinden uzaklaşmamıştı.

"İlk anda vuruldum. Seni ilk gördüğümde. Daha kim olduğunu bile bilmediğimde, sanki hissetmiş gibi, doğduğun anda seni gördüğümdeki gibi kalbim yerinden çıkacak sandım. Kendime hâkim olamıyordum. Orada durup saatlerce seni seyretmek istiyordum."

"Takıntılı mısın acaba?" dedi Alaz yüzündeki tebessümle alaycı bir şekilde.

"Ben sana takıntılıyım." dedi Yaman aynı tebessümle. Gözlerindeki yoğunluktan Alaz boğulacağını hissediyordu.

"Korkuyorum..." diye fısıldadı Alaz gözlerinde anlaşılmaz pırıltılarla.

"Korkma. Ben hep senin yanında olacağım." Yaman ona cesaret vermek ve tüm korkularını uzaklaştırmak istiyordu.

Alaz hafifçe başını iki yana salladı. Yüzündeki renk pembeye evrilirken utançla gözlerini kırpıştırdı. Yaman'ın yanında, tam bir çelişki yumağı idi. Hem alışık olmadığı hislerinden utanıyor hem de onun yanında, onunla ilgili utanç hissetmiyordu. Yaman'ın yanında içinden geldiği gibi davranması öyle normal ve öyle doğal geliyordu ki.

"Şu an seni öpmek istiyorum ama yine nefesim kesilir diye korkuyorum."

Yaman'ın gözlerinin içinde çakan kıvılcımlar, Alaz'ın beyninin içinde çaktı aynı anda. Bir bakış, bir bedeni böyle altüst edebilir miydi?

Yaman kemiklerinin çatırtısını duydu kulaklarında. Gö-

göğüs kemiği ikiye yarılmış gibi hissetti. Nabzının temposu çılgın bir senfoniye eşlik edercesine artmıştı. Kuruyan dudaklarını zorlukla birbirinden ayırdı.

"Sen güçlüsün. Hiçbir şeyden korkmazsın. Sen benim kızımsın."

"Senin kızın." diye kabullenerek fısıldarken hafifçe başını sağa yatırdı. Elini Yaman'ın yanağına bastırdı.

Yaman, beklenti ve yüksek ritimli kalp atışlarıyla Alaz'dan gelecek harekete odaklanmıştı.

Alaz, ağır ağır yüzünü Yaman'ın yüzüne yaklaştırmaya başladı. Yaman hareketsiz bekliyordu. Dudaklarının arasındaki boşluk birkaç santim kalınca nefesleri birbirinin yüzünü yaladı. Alaz duyulmayacak kadar düşük bir tonda, "Nefesim kesilirse..." diye başladığı endişe yüklü cümlesini Yaman tamamladı.

"Ben senin nefesin olurum."

Ve Alaz'ın dudakları Yaman'ın dudaklarının üzerine kapandı.

Yaman kollarını sımsıkı Alaz'a sardı. Yine göğüs kafesini yarmak ve onu içine hapsetmek istiyordu. Alaz'ın buz gibi dudakları, yanan dudaklarını serinletiyordu. Kızın sırtından akan uzun saçları kollarına sürtünürken içi ürperiyordu. Bir elini kaldırıp avucuna saçlarını doldurdu. Sanki bir avuç pamuğu avucunda sıkmış gibi hissetti. Diğer elini Alaz'ın ensesine götürüp mümkünmüş gibi yüzünü daha çok kendisine bastırdı. Dudaklarını aralayıp kızın dudaklarını ağzının içine hapsetti. Aynı anda ikisinin de gırtlağından alçak sesli bir inilti yükseldi, iki ses birbirine karıştı.

Yaman, kanepede aşağı doğru kaykılırken Alaz kendini tamamen üzerine bıraktı. İncecik vücudu Yaman'ın kolları arasında kaybolmuştu sanki.

Karanlık salondaki tek aydınlık, pencereden gelen bahçe ışıklarının yarattığı loşluktu. Duvarlara, eşyaların bıraktığı gölgeler hâkim olmuştu. İki beden, birbirine dolanmış bacaklar ve kollarla yine tek beden gibi görünüyordu karanlıkta. Alaz'ın bir eli Yaman'ın ensesindeyken diğerini yanağına

bastırmıştı. Avucunun içine Yaman'ın güçlü çenesinin çevrelediği kirli sakallar batıyordu. Bu his ondaki hazzı daha çok artırıyordu. Bu adam onundu. Her şeyiyle onundu. Şimdiye kadar hiçbir şeye sahip olamamış birisi için bu duygu akıl almaz bir haz nedeniydi.

Dudakları Yaman'ınkilerin altında eziliyordu. Yaman'ın avucu Alaz'ın yanağına kapandı. Parmaklarının ucu şakağını okşarken başını hafifçe yana yatırdı. Açısını genişleterek dudaklarının arasından çıkan vahşi bir hırlamayla, kızın ağzının içini zapt etti. Dili, Alaz'ın ağzının içinde durdurulamaz bir hırsla dolanıyordu. Kollarının arasındaki ince beden titremeye başlayınca diğer elini yavaşça sırtında gezdirip aşağı doğru hareketlendirdi. Alaz'ın kalçalarına bastırdığı eliyle, kendi kalçalarını hafifçe yukarı kaldırdı ve bedenindeki sertliği kıza yasladı. Alaz hissettiği baskıyla inledi. Ellerini yukarı kaldırdı ve Yaman'ın yüzünün iki yanına bastırdı. Parmaklarının uçları adamın şakaklarındaydı ve şiddetli nabız atışlarını açık bir netlikle hissediyordu.

Yaman iki eliyle Alaz'ın kalçalarını kavradı ve avuçlarıyla sıkarak tekrar kendine bastırdı. Hissettiği baskının yarattığı zevkle o an öleceğini hissetti. Kalp ritmini artık hissetmiyordu. Nabzı ne kadar hızlı atıyordu, sayması olanaksızdı.

İki yürek üst üste binmiş, birbirlerini yumruklayan hasımlarmış gibi şiddetli bir kuvvetle çarpışma halindeydi. Yaman iki bacağı arasına onu hapsetti. Ellerini durduramıyor, kızın bedeni üzerinden sürekli bir devinimle hareket halinde dolaştırıyordu. Sağ eliyle Alaz'ın kalçasını kavrayıp tekrar sıkarken sol eli yukarı doğru çıkıp üzerindeki gömleğin eteğine ulaştı. Usulca gömleğin eteğini kaldırdı ve önce parmaklarının ucuyla kızın tenine dokundu. Tekrar hırlarcasına bir inilti döküldü dudaklarından. İpek gibi teni parmaklarının ucunda hissetmek, delirmesine neden olacaktı.

Aniden kızı kollarının arasında çevirerek hareketlendi ve sadece iki saniye içinde altına aldı. Ayrılan dudaklarının arasındaki birkaç santimlik boşlukta gözlerini açıp, o sırada kendinden geçmiş Alaz'ın aralanmış baygın gözlerine baktı.

Dudaklarını tekrar yumuşak bir şekilde kızın dudaklarına dokundururken biraz evvelki gibi parmakları, gömleğin altından belinin yanına dokundu. Parmaklarıyla hafif bir baskı uygulayarak sıktı. Avucunu ipeksi tene bastırdı.

"Bu seter kesilmedi nefesin, değil mi bebeğim?" diye usulca sordu endişeyle. Gözleri kararmış, yüzündeki renk daha çok koyulaşmıştı.

Alaz sersemlemiş halde sesini çıkaramadan, sadece başını iki yana salladı yavaşça. Vücudu yanıyordu. Yaman'ın tenine değen parmakları, kor ateşler bırakıyordu tenine.

Dudaklarına yumuşak bir öpücük bırakan Yaman, ikisinin dudakları birbirine çarparken mırıldandı.

"Ben sana nefes olurum, asla nefesinin kesilmesine izin vermem."

Avucuyla kızın tenini usulca okşadı. Alaz başını geriye atarken gözlerini kapadı. Hissettiği dokunuşlar aklını başından alıyordu. Böyle güçlü bir haz, bu derece yoğun bir duygu, daha önce hiç hissetmediği bir şeydi.

Yaman, ağırlığını bırakmamak için bir dirseğinin üzerinde dururken diğer elini kaldırıp, kızın üzerindeki gömleğin yakasını hafifçe çekerek dudaklarını boynuna bastırdı. Burnunu kızın tenine dayayıp derin bir nefes çekti. Soluduğu kokuyla ciğerleri şenlik ateşinde kavruldu. Dudaklarını bastırdığı can damarında, kızın akıl almaz bir hızda atan nabzını hissetti. Eli yavaşça aşağı kaydı ve bir düğmesini daha açtı. Dudakları boynundan çenesinin altına, oradan aşağıya doğru yavaşça kayarken diliyle geçtiği yollarda ıslak izler bırakıyordu.

Alaz, kollarını Yaman'ın boynuna dolayıp ellerini ensesinde birleştirdi. Parmaklarının ucuyla kısa saçlara dokundu. Dudaklarını Yaman'ın alnına bastırdı, usulca şakağına doğru kaydırdı. Dudaklarının altında atan nabzı hissedebiliyordu şimdi.

"Bu bir mucize." diye mırıldandı Yaman. "Sen benim mucizemsin." diye soludu, dudaklarını boynunda atan damara tekrar bastırırken. Ağzını açıp kızın tam da şah damarının

geçtiği noktayı dudaklarının arasına aldı. Emdiği tendeki nabız atışları ağzının içindeydi şimdi. Alaz zevkle inledi. Yumuşak, ıslak dokunuşlar, kafasının içinde patlamalara neden oluyordu. Yaman'ın dilinin ıslak dokunuşu tenini dağlıyor, bedenindeki tüm hücreleri ateşe veriyordu.

Birkaç dakika sonra Yaman, bir santim kadar dudaklarını uzaklaştırdı.

"İşte sen tam da busun benim için." diye mırıldandı. "İçimde atan nabızsın. Ruhumsun... Aklımsın... Bedenimsin... Bensin."

Sağ elini gömleğin eteğinden tekrar içeri soktu ve yukarı doğru tırmanırken dokunduğu her milimi yakıp kavurdu. Alaz gözlerini açmış, büyüyen göz bebeklerini Yaman'ın yanan, kara gözlerine dikmişti. İkisinin gözlerinde de alevler vardı. Yaman'ın parmakları yukarı doğru tırmanırken Alaz, araladığı dudaklarının arasından haz dolu bir nefes çekti ciğerlerine. Ellerini Yaman'ın kollarının üzerine koymuş, farkına varmadığı bir güçle sıkıyordu. Avuçlarının içindeki sert kaslar seğiriyordu.

"Söyle, sen kiminsin?" diye sordu Yaman fısıldayarak. Dudaklarının arasından fırlayan nefes, Alaz'ın yüzüne harlı bir ateşin dokunuşunu bırakmıştı. Gözleri karanlık bakıyordu.

Alaz, nefesini düzene sokmaya çalışırken kuruyan dudaklarını ıslatmak için pembe dilinin ucunu hafifçe çıkarak, dudaklarında gezdirdi. Gördüğü manzarayla Yaman'ın beyninde kısa bir elektrik akımına neden oldu. Gözünde bir şimşek çaktı. Uzanarak dilini hoyratça kızın dudaklarının üzerinde gezdirdi.

Alaz kalbini ağzının içinde hissetti. Yaman elini karnına doğru kaydırıp avucunu bastırdı.

"Söyle!" diye üsteledi dudaklarını tekrar kızınkilere bastırarak.

Eli tekrar hareketlendi ve yukarı kaydırdığı gömleğin açıkta bıraktığı teni okşamaya devam etti. Parmaklarının ucu Alaz'ın göğsünün altına ulaştı. Üzerindeki sutyeni hafifçe kaldırıp parmağını göğsünün altına dokundurdu. Yumuşak

teni hissetmesiyle gözlerini yumdu. Derin bir nefes çekti.

"Söyle!" diye tekrarlayan sesi sertti bu kez.

Sutyeni tamamen yukarı sıyırıp avucunu kızın göğsüne kapadığı anda Alaz gözlerini yumdu ancak dudaklarının arasından hafif çığlığa benzeyen bir inlemenin fırlamasına engel olamadı. Bu dokunuşla hassaslaşmış göğüs uçları çok daha fazla sertleşti.

Yaman, parmaklarını hareketlendirip kızın minik göğüs uçlarını baş ve işaret parmağı arasına aldı.

"Aç gözlerini!" diye emredercesine fısıldadı.

Alaz, yaşadığı hazla kapanan gözlerini açmakta zorlanıyordu. İlk anda verilen komutu algılayamadı.

"Aç gözlerini!" diye üsteleyen ve aynı anda göğüs ucunu sıkan Yaman'ın hareketiyle gözleri kocaman açıldı.

Yaman, parmaklarının ucundaki minik ucu sıkıştırırken neredeyse tamamen siyahın en koyu tonuna bürünmüş gözlerini, Alaz'ın alev alev yanan yeşil gözlerine dikti.

"Sen kiminsin?" diye sordu Yaman yeniden.

Alaz güç almak istercesine ellerini Yaman'ın göğsüne bastırdı. Üzerindeki gömlekten bile kaslarının sertliğini hissediyordu. Adam aklını başından alıyordu. Şu an sahip olduğu bedene hâkim olması olanaksızdı. Yaman'ın parmakları tekrar hareketlenince bedenindeki titremeler arttı. Daha fazlasını istiyordu. Bu kadar olamazdı. Yaman, sanki aklından geçeni anlamışçasına bedenini öne ittirerek sertliğini ona bastırdı. Alaz göğsünde şiddetli bir ağrı hissetti. Dakikalardır yüksek tempoda şiddetle atan kalbi göğüs kafesinde belirgin bir ağrıya neden olmuştu. Bunu daha fazla sürdürmesi imkânsızdı. Kim böyle bir haz ve onun getirdiği ağrılara dayanabilirdi ki? Yaman'ın göğsünde olan parmakları, yeni bir baskıyla beyninde ani bir ışık çakmasına neden oldu. Sorusunun cevabını istiyordu. Yoksa bu tatlı işkenceye devam edecekti.

Alaz, yanan ciğerlerine derin bir soluk çekti. Elleri tutunduğu göğüste kıvrıldı, parmaklarının arasındaki gömleği kavradı. Kuruyan dudaklarını tekrar ıslattı. Gözlerini kırpıştırıp görüş açısına netlik kazandırmaya çalıştı. Başını belli

belirsiz sallarken gözleri, Yaman'ın kavrulan gözlerindeydi.

"Seninim!" diye zorlukla cevap verdi.

Yaman'ın duyduğu cevapla birlikte dudaklarının ucu kıvrıldı, gözlerindeki bakış yumuşadı. Başını yavaşça aşağı indirip dudaklarını kızın dudaklarına bastırmadan önce durdu.

"Bunu hiç aklından çıkarma. Sen benimsin!"

Ardından açlıkla kızın dudaklarını kavradı. Dakikalarca süren soluk kesici öpüş, nihayet Yaman'ın yavaşça geri çekilmesiyle son buldu.

Alaz sersem gibiydi. Yattığı yerde kımıldayamıyordu. Yaman tenine dokunan elini aynı yavaşlıkla geri çekti. Doğrulurken yukarı sıvadığı gömleğin ucunu aşağı indirdi. Nihayet kanepenin önünde ayaklarının üzerine bastı ve ayağa kalktı.

Alaz'ı kollarının arasına aldı. "Artık uyku vakti bebeğim." dedi alçak tonla.

Kız hiç sesini çıkarmadan, başını adamın geniş göğsüne bıraktı ve kollarının arasında yaşadığı hazza devam etti. Gözlerini kapanmıştı. Dudağının ucunda minik bir tebessüm vardı. Yaman ağır adımlarla salondan çıkıp yukarı tırmanan merdivenlere yöneldi. Merdivenleri ağır ağır çıkarken diğeri, yaşadığı anların getirdiği heyecanı dindirmeye çalışarak suskunluğunu korudu.

Odaya girdiklerinde, Yaman yavaşça kızı yatağın ucuna oturttu ve hiçbir şey söylemeden, arkasını dönüp dolaptan bir tişört çıkardı. Alaz onun ifadesini sabit tutmaya çalışarak kendisini giyindirmeye çalışmasına gülmek istedi. Dişlerini dudaklarına bastırdı.

"Kendim giyinebilirim." diye mırıldandı.

"Biliyorum ama bu benim hoşuma gidiyor." diye düz bir sesle cevap verdi Yaman.

Yatağın başında diz çökerek kızın çoraplarını çıkardı. Ardından üzerindeki taytın beline uzandı. Alaz yavaşça ayağa kalkıp önünde dikildi. Bütün bunlar onu hem şaşırtıyor hem de kanıksamış olduğu bir bilinirlikle hareket ediyordu. Yaman'dan utanmıyordu. Bu duygu, sanki ikisinin arasında saçma ve sakil duracakmış gibi hissediyordu.

Birkaç dakika sonra Alaz dişlerini fırçalayıp banyodaki işleri bitirmesinin ardından yeniden odaya döndüğünde, Yaman'la göz göze geldi. Üzerini değiştirmişti. Her zamanki gibi siyah bir pijama altı ve uzun kollu tişört giymişti. Baştan ayağa siyahlar içindeydi.

Yaman kızın burnunun ucuna bir öpücük kondurdu. "Hadi, sen yatağa gir, ben dişlerimi fırçalayıp geliyorum."

Alaz yana kayıp ona yol verdi ve yatağa yöneldi. Çarşafın altına kaydı ve kaşlarını çatarak başını banyo kapısına çevirdi. Neden yatarken bile hep uzun kollu giysiler tercih ediyordu? Gerçi kaslı bedeninde giyindiği her şey çok iyi duruyordu ama yatarken en azından üzerinin çıplak olacağını düşünmüştü. Belki de kendisi rahatsız olmasın diye böyle bir şeyi tercih ediyor olabilirdi. Omuzlarını silkerek yatağın içine kaydı. Şimdilik bu derece yakınlık yeterliydi. Belki de böylesi daha iyiydi.

Yaman, banyodan çıktıktan sonra yatağa girip ışığı kapadı. Bedenini Alaz'a yaklaştırıp vücudunu sıkıca sarmaladı. Diğeri de sırtını arkasındaki geniş göğse yaslayıp kendisini sarmalayan kollara, elleriyle tutundu. Yaman dudaklarını Alaz'ın boynuna bastırdı. Saçlarının kokusunu içine çekip, "İyi uykular bebeğim." diye fısıldadı.

Gözlerini kaparken "Sana da." diye mırıldandı.

Bir gece daha kâbus görmeden huzurla uyuyacaktı ve bunun için bile Yaman'a olan minnettarlığı sınırsızdı.

"Teşekkür ederim." diye mırıldandı Alaz birkaç dakika sonra.

"Ne için?" diye fısıldadı Yaman.

"Kâbus görmeme izin vermediğin için."

"Seni üzecek hiçbir şeye izin vermem ben."

"Sence de saçma değil mi bu?"

"Değil!"

"Hiç merak etmiyor musun? Neden seninle uyurken kâbus görmüyorum?"

"Çünkü daha sen doğmadan önce seni koruyacağıma söz vermiştim. Ben sözümü tutarım."

"Ama yine de bana hiç mantıklı gelmiyor."

"Çünkü bana güveniyorsun. Hatırlamasan da daha dünyaya gelmeden seninle sürekli konuşurdum. Kodladım seni." Yaman'ın küstah çıkan sesi gülüşüne karıştı. "Benim yanımda hep güvende olacaksın. Bunu ta buradan hissediyorsun." deyip elini Alaz'ın kalbinin üzerine bastırdı. "Ben hep oradayım. Bunu biliyorsun. Hep orada olacağım."

Alaz adamın dediklerini düşündü. Böyle bir şeyin mümkün olduğunu sanmıyordu ama belki de doğruydu. Kalbinin derinliklerinde ona güveneceğini biliyordu. Onu ilk gördüğü andan beri, en nefret ettiği anlarda bile ona hep güvenmişti garip bir şekilde.

"İnsanı ürkütecek kadar garip bir adamsın... Ama bana huzur veriyorsun. Teşekkür ederim."

Yaman saçlarına öpücük kondururken, "Her zaman prenses. Her zaman..." diye mırıldandı.

14. BÖLÜM

Yaman kulağına gelen telefon sesiyle gözlerini açtı. Bir süredir devam eden ses, kollarının arasındaki beden sayesinde huzurlu bir ölüm uykusunda olmasına rağmen, zihninin gerilerinde çok uzun zaman sonra hissettiği huzurun dağılmasına neden olmuştu. Uyuyalı daha birkaç saat olmamıştı. Odanın içi hâlâ karanlıktı. Kollarının arasında uyuyan Alaz, kendisi gibi kulağına çarpan ses yüzünden huzursuzca kıpırdandı. Hâlâ aynı pozisyondaydılar. Karnına dayanmış olan kalçaları hissederken ömrünün sonuna kadar bu şekilde durabileceğini düşündü.

Alaz'ın huzursuz kıpırdanmasını engellemek ister gibi dudaklarını boynuna bastırdı. "Uyu bebeğim. Her şey yolunda." diye mırıldandı ancak söylediğine kendisi de inanmadı.

Israrla çalan telefonun sesiyle, Alaz'ın üzerindeki kolunu yavaşça kaldırıp geriye uzandı. İçinden saydırdığı küfürlerin duyulmaması için dudaklarını birbirine bastırmıştı. Komodinin üzerinde çalmaya devam eden telefon ekranına sıkıntıyla baktı. Ekranda Kürşat'ın adını görünce kaşlarını çattı.

"Kürşat?" dedi uykudan mahmurlaşan boğuk bir sesle.

"Abi, hemen çıkmamız lâzım." Kürşat'ın sesi telaşlıydı.

Diğer kolunu Alaz'ın bedenin altından yavaşça çekerek bedenini dikleştirdi. Göz ucuyla kıza bakmıştı. Saçları yastığa dağılmış, kalçası yukarı dikilmişti. İçindeki sıkıntıya rağmen gülümsemesine engel olamamıştı. Sırtını yatağın başlığına yaslarken sordu.

"Ne oldu? Ne bu telaş?"

"Abi, Yavuz aradı. Sayko puştu kulüpteymiş!"

Yaman duyduğu cümleyle hızla yerinde dikleşti. "Ne diyorsun oğlum sen?"

Hızla yataktan kalkarak ayağa dikildi. O sırada Alaz uyanmış, merak ve endişeli bir yüzle yatağın içinde bağdaş kurmuş, henüz uykudan uyanamamanın verdiği bir mahmurlukla Yaman'ı izliyordu. Eliyle yüzüne düşen saçları geri itti. Yaman'ın son sözlerini duydu.

"Bekle. Üzerimi değiştirip geliyorum hemen."

Yaman, elinde tuttuğu telefonu sinirle yatağın üzerine fırlatıp arkasını dönerken bir yandan ağzının içinden küfürleri saydırıyor, diğer yandan yine avucunu saçlarına sürtüyordu. Dolabın önüne dikildi ve kendine giyecek çıkarmaya başladı.

"Ne olmuş?" diye sordu Alaz boğuk, uykulu bir sesle.

Yaman arkasına dönmeden sakin çıkmasına çalıştığı bir sesle cevapladı. "Yok bir şey. Sen uyumaya devam et."

Alaz'dan sinirli bir gülüş çıktı. Aksi bir sesle karşılık verdi.

"Sen gideceksin, ben uyumaya devam edeceğim? Dalga mı geçiyorsun? Ne oldu dedim? Nereye gidiyorsun?"

Yaman kızın sözleriyle birden durdu ve ona döndü. Saçmalamıştı. Kendi gittikten sonra uyumayacağı aklına geldi o an. Sıkıntıyla başını sallayıp tekrar küfretti dişlerinin arasından.

"Bir şey yok. Kürşat aradı. Bir yere gitmemiz lâzım. Sen, ben gelene kadar bekle. Sonra uyuyacaksın. Söz." dedi durgun bir sesle.

"Ya sen benimle kafa mı buluyorsun? Uyku umurumda değil. Sen nereye gidiyorsun? Ne olmuş?" Alaz çakmak çakmak olmuş gözlerini adama dikmiş, cevap bekliyordu.

"Bir şey olmamış. Ben birkaç saate dönerim."

Alaz aldığı baştan savma cevapla, sinirle yerinden fırladı. Yataktan çıkıp Yaman'ın karşısına dikildi.

"Bana ne olduğunu söylemezsen peşinden gelirim!"

Yaman kaşlarını çattı. Gözlerindeki yumuşama yok olmuştu. Alaz'a bakan gözlerinin derinliklerinde endişe oluşmaya başlamıştı.

"Saçmalama! Hiçbir yere gitmiyorsun. Evde kalıyorsun.

Sana, birkaç saat sonra döneceğim dedim."

"Bak, boşuna oyalanıyorsun. Söyle! İkna olmazsam peşinden gelirim." İşaret parmağını kaldırdı tehdit edercesine. "Eğer kapıdaki adamlara güveniyorsan çıkamam diye... Kimse beni durduramaz! Ya adam gibi söyle ne olduğunu ya da ben de geliyorum."

Yaman sinirle bir nefes koyuverdi. Alaz'ı ikna edemezse durduramayacağını biliyordu ancak yanında götüremezdi. O pisliğin onu görmesini istemiyordu. Kabullenerek başını salladı. Sıkıntılı bir nefes aldı ve hızlı bir şekilde konuştu.

"İtin soyu kulüpteymiş. Gitmem lâzım..." Bu kez parmağını kaldıran Yaman oldu. "Sakın Alaz! Sakın geleceğim deme, mümkün değil seni oraya götürmem. Hele o enik oradayken asla seni görmesine izin vermem. Evde kal! Ben döneceğim."

Alaz duyduklarıyla kaşlarını yukarı kaldırdı hayretle. "Olay çıkarmış mı?" dedi korkarak.

"Henüz yok öyle bir şey ama ne bok yiyeceği belli olmaz. Gitmem lâzım."

Elindeki eşyaları alıp banyoya yöneldi. Alaz'ın önünde soyunup giyinemezdi. Kapanan banyo kapısının ardından, Alaz düşünceli gözlerle kapıya baktı. Sayko kulübe gittiyse, oranın Alazların olduğunu biliyordu artık. Neden gelmişti? Canına mı susamıştı yoksa kendince tehdit mi ediyordu? Onun da Yaman'la birlikte gitmesi gerekiyordu. Tek başına gitmesine izin veremezdi.

Hemen hareketlendi aceleyle giyindi. Çoraplarını giyinirken banyo kapısı açıldı ve Yaman seri adımlarla dışarı çıkıp elindekileri yatağın üzerine attı. Telefonunu cebine soktu. Komodinin çekmecesini açıp içindeki silahını aldı, üzerine giydiği siyah kotun arkasına sıkıştırdı. Teninde silahın soğuk çeliğini hissetmek iyi geliyordu. Alaz'ın hazırlanarak ayağa dikildiğini görünce gözlerini devirdi. Hayatında bu kadar inatçı bir varlık görmemişti.

Sinirle ileri doğru iki adım atıp ellerini kızın şaşkın yüzüne bastırdı ve dudaklarını aynı sinirle kızın dudaklarına

bastırıp hırsla öpmeye başladı. Birkaç dakika sonra yüzünü birkaç santim uzaklaştırdı. Ani öpücük yüzünden sersemlemiş Alaz'ın gözlerine diktiği gözleri, kararlıydı.

"Gelmeye kalkarsan sana yemin ediyorum, şimdi başladığım işi bitiririm, yataktan kalkamazsın ama ilk seferimizin böyle olmasını istemiyorum. O yüzden sakın beni zorlama. Yaparım!" dedi son kelimeyi bastırarak.

Alaz, dili tutulmuş gibi tek kelime etmeden, hayretten açılmış koca gözleriyle Yaman'ın kararmış yüzüne bakıyordu. Sertçe yutkunup kendine gelmeye çalıştı. Yüzünü Yaman'ın ellerinden kurtarmak için sendeleyerek iki adım geri attı.

"Bel altı vuruyorsun!" derken sesini sinirli çıkarmaya çalışıyordu ama hâlâ kendine gelememişti. Bedeninden bir ürperti geçti.

"Her türlü pisliği yaparım! Gelmiyorsun!"

"Ama merak ederim!" dedi Alaz savunmacı bir sesle. Son bir kez daha denemek istemişti.

"Haber vereceğim sana." Odanın kapısına doğru hareketlenirken başını kıza çevirdi. "O pislikle karşılaşmanı istemiyorum Alaz. Ciddiyim! Sakın yanlış bir adım atıp benim başımı belaya sokma! Bu gece hiç adam öldürme havasında değilim, davetiye çıkarma bana."

"Sana ne davetiye çıkaracağım be? Boşuna kendini kandırma. Sen her an adam öldürme havasındasın!" dedi Alaz aksi bir sesle çıkışarak.

Kimi kandırıyordu ki Yaman? Adam öldürme havasında değilmiş? Tabii, zaten Sayko'yla da bira içip maç muhabbeti yapacaklardı! Hatta iki el de tavla atarlardı!

Yaman kapıyı açmış, tam dışarı bir adım atacakken kızın sözleriyle durdu. Geriye döndü. Bir anda değişen ruh haliyle Alaz'ı hayretlere düşürerek, o her zamanki yoğun bakışlarıyla kıza baktı. Dudağının ucu seksi bir gülüşle yukarı kıvrılmıştı.

"O öpücükten sonra, aklımda olan tek şey devamını getirmek. Şu an gerçekten hiç adam öldürme havasında değilim."

Ardından Alaz'ın kalbini hoplatan bir göz kırpışla gözden

kayboldu.

Alaz ayakta şaşkınca dikilirken, "Manyak ayarsız! Kafasında romantik hayallerle Sayko'ya gidiyor." diye mırıldandı.

* * *

Yaman evden çıkar çıkmaz, Kürşat ve Halit'in önünde beklediği arabaya aceleyle yaklaşarak kapıya uzandı. Üç adam da seri hareketlerle arabaya biner binmez, bekleyen iki arabadaki adamlarla beraber evden ayrıldılar.

"Olay çıkmış mı Kürşat?" diye sordu Yaman, arkada huzursuzca bacağını sallarken.

"Yok abi. Henüz bir şey yok. Herif yanında birkaç kadın ve adamla gelmiş." dedi Kürşat. Arabayı kullanırken dikiz aynasından Yaman'a çabuk bir bakış atmıştı.

"Niye içeri almışlar?"

"Almak istememişler ama kapıda gazeteciler varmış, olay çıkmasın diye, mecbur kalmışlar. Yavuz da emin olamadığı için arayıp haber verdi."

Yaman başını salladı. Sayko'nun neden böyle bir şey yaptığını anlıyordu. Gazeteciler kapıdayken olay çıkarmayacaktı ama maksadı zaten huzursuz etmekti. Bunda da başarılı oluyordu. Yaman tedirgindi. Sayko'dan korktuğundan değil ancak adam kulübe geldiğine göre aklında bir şey olduğu belliydi.

"Aklında olan ne bu orospu çocuğunun?" diye düşünceli bir sesle konuştu Yaman. Maksadı Kürşat'a sormak değildi, sadece sesli düşünüyordu.

"Abi, bence senin üzerine gelip kışkırtmak istiyor olabilir. Sen daha iyisini bilirsin ama bence sakin olmaya çalış. Senin damarına basmak istiyor, o yüzden gitti kulübe."

Fikrini söyleyen Halit'ti.

"Beni kışkırtacak hiçbir şeye sahip değil o piç."

"Babasının intikamını almak istiyordur. Gerçi babasının umurunda olduğunu sanmıyorum ama kendini kanıtlamaya

çalışıyor. Sadece bahanelere sarılıyor." dedi Kürşat.

"Abi, üzerime vazife değil ama sen yine de babasıyla ilgili bir şey söyleme. Kayıt falan yapar belki, ağzından laf almaya çalışacak olabilir." diye yeniden fikrini belirtti Halit.

"Benden bir bok alamaz, merak etme. O kadar aptal değilim."

Kulübün önüne geldiklerinde, araçlar peş peşe durdu ve gazetecilerin meraklı bakışları altında içeri girdiler. Gece üç olmuştu ve kapının önünde hâlâ kalabalık vardı. Bazı müşteriler ayrılıyor, bazıları dışarıda dikiliyordu. Bazılarının gazetecilere poz vermeye çalıştığı belliydi.

İçeri girer girmez, giriş koridorunda Yaman, Yavuz'la karşı karşıya geldi. Yavuz ifadesiz bir yüzle Yaman'a baktı. Adam o kadar profesyoneldi ki şu anki kriz durumunu yönetirken tek bir mimik dahi oynamıyordu suratında. Kendinden emin ve soğukkanlı görünüyordu.

"Yavuz ne var ne yok?" dedi Yaman düz bir sesle içeri doğru adımlarken.

"Şu an sorun yok Yaman Bey. Siparişlerini götürdü çocuklar. Sıradan bir eğlence gecesi gibi davranıyorlar."

Yaman başını salladı. Onun da yüzünden hiçbir şey okunmuyordu.

"Yavaş yavaş kulübü boşaltın Yavuz. Bu herif buradayken kimsenin zarar görmesini istemiyorum."

"Tamamdır Yaman Bey. Sakince hallediyoruz her şeyi." diyen Yavuz, kendinden emin adımlarla uzaklaştı. Çalışanlara talimatlar verirken de soğukkanlı ve profesyoneldi.

Yaman içeri girerek bakışlarını Sayko'nun oturduğu locaya çevirdi. İçerisi, ışıklandırma nedeniyle ara ara aydınlanıp tekrar kararıyordu. Sanki havada çakan şimşekler gibi ışıklar bir görünüp bir kayboluyordu. Yüksek sesli müzik ve kalabalık, sıkıntıyla nefes almasına neden oldu. Bazen, insanların saatlerce bu gürültüye nasıl tahammül ettiklerini merak ediyordu. Sonra, aklı daha makul düşünüyor ve insanların burada deşarj olmak için bulunduklarını anlıyordu.

İnsan bazen, kulakları sağır eden bir gürültüde kendin-

den geçerek dans etmek ve sınırsız alkolle tüm duvarlarını yıkmak istiyordu. Böyle bir ortam, insanın kendi kabuğundan bir süre de olsa çıkması için bir yeliimetti aslında. Birkaç saatlik eğlence, insanları tüm sıkıntılarından uzaklaştıran yapay bir kurtuluştu.

Gerçi bu, kendisi için söz konusu değildi. Yaman kendi sıkıntılarını bu tür bir deşarj olma yöntemiyle çözmezdi. Alkol belki kısmen de olsa gevşemesini sağlıyordu ama hayatı boyunca, kendinden geçerek dans etme eylemi hiç göstermemişti. Yakıştıramıyordu zaten kendine. Yapsa da kendi üzerinde çok sakil dururdu bu davranış. Bazı adamlara ağırlık yakışırdı. Tıpkı babası ve Tahir amcası gibi. O da onlar gibiydi.

Tekrar sıkıntıyla iç geçirdi. Ne işi vardı ki şimdi burada? Bu orospu çocuğu yüzünden, sevdiğinin sıcak koynundan çıkıp gelmesi hiç adil değildi. Sıkıntıyla boynunu kütletti. Ağır adımlarla Sayko'nun oturduğu locaya yöneldi. Yanında dört adam ve altı kadın vardı. Kadınların ne türden olduğu belliydi. Yine zorla yanında tuttuğu da anlaşılıyordu. Belki birkaçı zorla gelmemiş olabilirdi. Adam her ne kadar sapık olsa da iyi para veriyordu. Bunu kabul edecek kadın bulmakta zorlandığını sanmıyordu.

Ellerini pantolonunun ceplerine sokarak locanın önünde dikildi. Bir süre Sayko'yla bakıştılar. Yaman'ın yüzünden hiçbir ifade okunmuyordu. Tepkilerine hâkim olmayı çok uzun seneler önce öğrenmişti. Acı bir dersten geçmişti ama bunu başarmıştı. Ne yaşarsa yaşasın, sadece göstermek istedikleri yüzünde belirirdi. Hiçbir duygusunu düşmanına okutmazdı. Sayko iğrenç bir sırıtmayla ona bakıyordu. İki yanında oturan kadınların omuzlarına kollarını atmış, sanki kral tahtında oturur gibi bir yayılmayla yerleşmişti yerine.

Yaman, ileri doğru bir adım atıp önündeki tek basamağı çıktı. Onun adımıyla birlikte Sayko, yanındaki kadınları aşağılayıcı bir hareketle uzaklaştırarak sırtını dikleştirdi oturduğu yerde. Yaman göz ucuyla, mekânın yavaş yavaş boşaltıldığını gördü. On dakika sonra müzik de susacaktı.

Kendinden emin adımlarla U şeklindeki koltukta, Sayko'nun çaprazındaki boşluğa oturdu. Sırtını deri koltuğun arkasına yasladı ve tek ayağını diğer dizinin üzerine kaldırdı. Sayko'nun yanındaki adamlar, ondan gelecek bir talimat beklercesine dikilmişlerdi ancak locanın etrafına Kürşat, Halit ve diğer adamlar yerleşmişlerdi.

Burada herhangi bir çatışma çıkmayacağını iki taraf da biliyordu. Sayko, bu kadar adamın karşısında böyle bir şeye cesaret edemezdi. Yaman da kulübün imtiyazı için durduk yere böyle bir şeye izin vermezdi. Herifin saçmalayacağı kesindi ve Yaman şimdilik buna izin verecekti.

On dakika boyunca, Yaman ve Sayko birbirlerine bakarak sessizce oturdular. Yüksek sesli müzikte ikisi de konuşmayı gereksiz bulmuş gibiydi. Şu an karşılıklı iki hasım birbirlerini tartıyordu. Sayko, mekânın yavaş yavaş boşaltıldığını görüyor ve biraz sonra, içerinin normal bir ses tonuyla konuşulmasına izin verecek ölçüde sessizliğe bürüneceğini biliyordu. Şu an o da Yaman'ı izliyor, yüzünden geçecek en ufak bir mimiğin bile ne anlama geldiğini anlamak istiyordu.

Bir süre sonra içerisi tamamen boşaltılmış, müzik susmuş, sadece Sayko'nun locasındakiler ve etraftaki adamlar kalmıştı. Tıpkı bir ring gibiydi şimdi görüntü. Karşılıklı dövüşe geçecek iki hasım ve etraflarında seyircileri toplanmış, neredeyse tezahürata başlayacaklarmış gibi bir izlenim yaratıyordu içinde bulundukları resim.

Çalışanlar, bir yandan sessizce içeriyi toplamaya başlamışlardı. Sanki artık kapanış yapılmış, içeride sadece hoş sohbeti devam ettiren dostlar kalmış gibi bir sahne görünse de ortamdaki gerginliğin farkındaydılar.

Sayko nihayet, "Güzel kulüp." dedi gevşek bir sırıtışla.

Yaman karşılık vermeden ifadesiz, buz gibi bakışlarla sadece Sayko'ya bakıyordu.

"Sizin olduğunu anlamam gerekirdi... Ateş! Yaratıcılığa bak sen!"

Adamın yüz ifadesindeki iğrençlik Yaman'ın midesini bulandırıyordu. Çökük avurtlarının üzerindeki boncuk gibi

yuvarlak, mat kahverengi gözlerinde hiçbir güzellik yoktu. Aksine, sinsi ve kurnaz bir şekilde sürekli göz çukurlarının içinde dönüyordu o boncuklar. Dalgalı kumral saçlarına jöleyle şekil vermeye çalışmış ancak bu sadece bir kilo jöleyi kafasına dökmüş gibi bir görüntü yaratmıştı. Yaman bir odunla kafasına vursa, saçların kalıbından beyninin etkilenmeyeceğini düşündü istemsizce. Bir an saçma sapan bir şekilde gülme isteğiyle doldu. Kendine hâkim olmasa kahkahalarla gülecekti. Burnundan sert bir nefes çekip yüzündeki ifadesizliği korudu yine de.

Adamın sürekli içtiği sigara ve esrardan dişleri sararmıştı ama bunu umursuyor görünmüyordu. Yüzündeki çizgiler, kullandığı uyuşturucu nedeniyle yaşının sahip olması gerektiğinden çok daha fazlaydı. Üzerindeki takım pahalıydı ancak nedense kötü duruyordu Sayko'nun üzerinde. 'Para da bir yere kadar' dedi Yaman içinden. Sonra dürüstçe aklından geçen düşüncelere hâkim olamadı. Aslında adam azıcık kendisine baksa, o zıkkımı kullanmasa ve toparlansa fena görünmeyecekti. Yine pis bir sırıtışa, kötücül bakışlara sahip olacaktı muhtemelen ama yüzüne bakılmayacak kadar çirkin olmayacaktı kesinlikle. Yaman aklından, 'Demek insanın içinin kötülüğü yüzüne böyle vuruyor.' diye düşündü klişe bir benzetmeyle.

"Söylesene Yaman Alaz." dedi Sayko kurnaz bakışlarını Yaman'a çevirerek. "Neden Ateş koydun adını? Oysa ben senin yerinde olsam Alaz koyardım. Korktun mu yoksa?" dedi sinsi sinsi gülerek. Elinden geldiğince Yaman'ı kışkırtmak, bu geceki tek emeliydi.

Bir süre boyunca Yaman hiçbir şey söylemeden onu izledi.

"Söylesene Necip..." dedi Yaman nihayet dudaklarını aralayarak. Aşağılayıcı ve küçümseyici bakışlarını Sayko'ya dikerek, "...kendini benim yerime koymaktan ne zaman vazgeçeceksin?"

Diğerinin gözlerinde, duyduklarının ardından bir öfke ışıltısı belirdi ancak bu sadece birkaç saniye sürdü. Pis bir kahkaha attı. Konuşurken beyazları kırmızıya dönmüş göz-

lerini kırpıştırıyordu sık sık. Muhtemelen kuruyan gözlerinin buna ihtiyacı oluyordu.

"Sen yanlış anladın sanırım. Kendimi senin yerine koymuyorum. Aslında seni bir çeşit kobay faresi gibi görüyorum." dedi dudaklarını bükerek. Kalın, kuru dudakları çatlak çatlaktı.

Yaman alayla bir kaşını kaldırdı sorarcasına. Necip devam etti.

"Senin ağzının tadını bildiğini biliyorum. Dolayısıyla sen benim için bir çeşit kobaysın. Sen deniyorsun, yapıyorsun... Sonrasında ben emin adımlarla ilerliyorum."

Yaman dudaklarını büzerek başını ağır ağır salladı.

"Ne o? Kulüp açmaya karar verdin, buraya bir göz atayım mı dedin?"

"Öyle de denebilir. Henüz bir yer açmayı düşünmüyorum ama mekânı bir göreyim istedim tabii." Bir süre yeniden inceliyormuş gibi hesapçı gözlerini etrafta dolaştırdı. Sonra birden öne çıkarak elini ileri salladı. "Aslında sana bir teklif sunmaya geldim."

Gözleri Yaman'ın yüzünde, neredeyse her noktayı araştırırcasına dolaşıyordu. Gördüğü yüzün güzelliği yeniden sinirlerini bozmuştu ama her zamanki donuk bakışlarıyla bakarken bunu belli etmedi.

Yaman kaşlarını kaldırdı. Bir eli yukarı kaldırdığı dizinin üzerinde, diğeri deri koltuğun arkalığındaydı.

"Ne tür bir teklif Necip?" diyen ciddiye almadığı alaycı sesi, Sayko'nun gözlerini kısmasına neden oldu.

Tekrar geriye yaslandı. Yılışık bir gülüş yüzüne oturdu. Elini boşlukta şöyle bir salladı.

"Mekân güzel. Gelenler kalburüstü. Paraları çok. Hem senin hem benim kazançlı çıkacağımız bir iş." Yaman tek kaşını kaldırmış, sözlerinin devamını bekliyordu. "İçeride satışa izin vermeni istiyorum. Buraya gelenlerin çoğu hap kullanıyordur. Neden dışarıdan alsınlar ki? Sen de üstüne kârını koy, içeride satılmasını sağla. Sen kazan, ben kazanayım. Win win durumu yani." Son sözleri çok parlak kelimelermiş

gibi kendiyle gurur duyarak, işaret parmaklarını tırnak işareti yaparak kullanmıştı. Sırıtmasından dolayı sararmış dişleri ortaya çıkmıştı.

Yaman duyduklarıyla birden kahkahalarla gülmeye başladı. Başını arkaya atmış. Sayko'nun yüzünde yavaş yavaş silinen gülümsemesinin ardından, tepkisiz bakmaya çalıştığı bakışları altında guluyordu. Birkaç dakika süren kahkahasını aniden keserek dik bakışlarını Sayko'ya dikti.

"Güzel şaka. Bir ara gülmeye devam edeceğim."

"Ben ciddiyim." diye üsteledi Sayko. Yaman'ın tepkisi sinirine dokunmuştu.

"Ben de ciddiyim. Bunun bir şaka olduğunu düşünüyorum. Ciddi olduğum bir başka şey daha söyleyeyim... Buraya bir daha gelmeni istemiyorum. Sana açık değil buranın kapısı. Bu uyarımı ciddiye almanı şiddetle tavsiye ederim."

Necip'in sinirlendiği belli olan kızarmış gözleri, öfkeyle bakıyordu Yaman'a.

"İstediğim yere girerim. Kimse engelleyemez."

"İstediğin yere git. Umurumda değil ama bir daha buranın kapısı sana açılmayacak. Ne olursa olsun!"

Sayko, Yaman'ın kendinden emin, küstah tavrı nedeniyle neredeyse kontrolünü kaybedecekti. Nefret ediyordu bu heriften. Nefretinin ölçüsü dahi yoktu. Sesinden anlaşılır bariz nefretle konuşmaya başladı.

"Hem babamı öldürüp hem de bana artistlik yapacağını mı sanıyorsun? Hem işlerimi batıracaksınız hem de yoluma taş koyacaksınız? Kendinizi ne sanıyorsunuz siz?" diye dişlerinin arasından tükürükler saçarak konuştu.

"Baban umurumda değil. Alakam da yok. İşlerini nerede yapıyorsan yap ama benim hiçbir mekânımda uyuşturucu satışı yapılmayacak! Nokta!"

"Sikime alâkan yok! Sizin öldürdüğünüzü bilmiyor muyum ulan? Hem de işkence ederek! Gönderdiğiniz CD elime geçti. Seneler önce babamın geberttiği o puştun piçi çıkmış ortaya. Benim külahıma anlat sen bunu. O kaltağın babamın ölümüyle ilgisi var ve onun babasının, senin babanın kankası

olduğu düşünülürse sizin de o işte parmağınız var!"

Yaman duyduğu kelimelerle beynine bıçak saplanmış gibi hissetti. Sayko o an için kendini kaybetmiş, ağzından çıkanı kulağı duymadan kelimeleri fütursuzca sarf ediyordu. Gözlerinde ölümcül ifadeler dolaşmaya başladı. Kararan gözlerini adama dikti. Ayağını dizinin üzerinden yavaşça indirdi. Öne doğru çıktı ve işaret parmağını Necip'in gözüne sokarcasına salladı. Kelimelerin üzerine basa basa konuşurken sesindeki ölümcül ifade, insanın kanını donduracak nitelikteydi.

"Kullandığın kelimelere dikkat et, dilini koparır, sikerim çeneni. Puştun önde gideni senin babandı. Bu bir! Bir daha Tahir amcam hakkında kullandığın kelimelere dikkat etmezsen senin ecdadını sikerim. Bu iki! Onun kızına piç, kaltak gibi benzetmeler yaparsan seni de yatırır sikerim. Bu da üç! Babanın ne şerefsiz bir yalancı olduğunu öğrenmişsindir. Her kim yaptıysa bunun için teşekkür et ona. O CD bize de geldi. Amcamın seveni çoktu. Kim bilir? Onlardan birinin işidir belki de. Acı itirafları dışında babanın ölümüyle ilgili hiçbir şey yok. Babanın oyunlarına benziyor bence. Tek fark, bu seferki başrol oyuncusu kendisi. Bir bok çıkmaz oradan."

Necip, Yaman'ın ölümcül bakışlarına aldırmadan, ani değişen ruh haliyle pişkin bir şekilde sırıttı.

"Biliyor musun Yaman? Bana iyilik bile yaptınız. O ruh hastası pislikten sıkılmıştım zaten. Geberip gitti, ben de kurtuldum. Ben bundan sonraki işlerime bakarım."

Yaman anlık olarak yüzündeki ifadeyi koruyamadı. Bir saniyeliğine de olsa şaşkınlıkla ona baktı ve hızla kendisini toparladı. Uyuşturucudan beyni bulanmış olan karşısındaki, değişen ifadesini neyse ki anlayamamıştı. Şaşkınlığını içine hapsetti. Herifin babasının ardından söylediği kelimelere inanamıyordu. Bunlar ailecek ağır ruh hastasıydı. Bir evlat, babası için nasıl bu kelimeleri kullanırdı?

"Ben başka bir şeyi merak ediyorum." dedi Sayko yılışık bir yüz ifadesiyle.

Yaman sıkılmışçasına arkasına yaslandı tekrar. Saçma sapan dönen bu konuşma artık tamamen canını sıkmıştı.

"Ne?" Yaman bir an evvel gitmesini istercesine kestirip atarcasına sordu.

"Geçen gün bir fıstıkla yemekteymişsin. Sen ağzının tadını bilirsin, bilirim. Aradım ama bulamadım kim olduğunu. Sen hiçbir zaman iki kere yatmazsın bir kadınla."

Nereye gittiği belli olan cümlesi bitmemişken kelimeleri, Yaman'ın kulaklarında bir uğultuya, beyninde bir uyuşmaya neden oldu. Gözlerinin karardığını hissetti. Eli hâkim olamadığı bir dürtüyle pantolonunun arkasına gitti. Tam her şeyi berbat edecek olan hamleyi yapacakken Kürşat ani bir hareketle locanın önüne damladı ve acil olduğu belli olan bir ifadeyle, "Abi?" diye seslendi.

Sesi ortama bomba gibi düşmüştü. Hatta tonunu ayarlayamadığı, neredeyse bağırdığı söylenebilirdi.

Bu tek kelime Yaman'ın tekrar kontrolü ele almasına, bakışlarını Kürşat'a çevirmesine neden oldu. Soran bakışları Kürşat'ın üzerindeyken Kürşat, sanki gözleriyle konuşuyordu onunla.

Ses tonunu kontrol ederek, "Abi... Çok pardon bölüyorum ama... Önemli bir durum var... İki dakikanı alsam?" dedi sanki çekiniyormuş gibi.

Yaman'ın bu araya ihtiyacı vardı yoksa Necip'in leşini çıkaracaklardı mekândan. Bu da başını belaya sokacaktı. Derin bir nefes alıp başını salladı. İfadesiz gözlerini Necip'e çevirdi. "Geliyorum şimdi..." dedi yerinden kalkarak.

Kürşat'la locadan uzaklaştılar. Halit yanlarına geldi. Aralarında neredeyse fısıldayarak konuşuyorlardı.

"Abi, ne yapıyorsun? Az daha kaybedecektin kontrolünü?"

"Oğlum, duymadın mı? Alaz'a takmış orospu çocuğu! Nereden biliyor oğlum yemeği?"

"Abi, sana dedim ben. İçerideki müşteriler çekmiştir resimlerinizi. Gazetelerde boy boy çıkmadı ama birkaç yerde basmışlardır muhakkak. Ya da şu, saçma sapan sosyal medyada da yayınlanmış olabilir."

"Kürşat, o resimler her nerede çıktıysa hepsini toplat, yok et."

"Tamam abi. Sen şimdi derin bir nefes al. Sakin ol. Sakın kontrolünü kaybetme. Bu herifi kazasız belasız bu gece yollayalım, ben bir daha içeri girememesi için her türlü tedbiri alacağım."

Yaman başını salladı. Uzaktan bakan biri, sanki aralarında bir sorunu tartışıp Yaman'dan onay bekliyorlarmış gibi görebilirdi. Kürşat ve Halit'in vücut dili, emir alıyorlarmış izlenimi veriyordu. Oysa şu an ikisi de Yaman'ı sakinleştirme çabasındaydı.

"Abi, şimdiye kadar iyi gittin. Şu herife açık verme, siktir edelim buradan artık." dedi Halit. "Yem atıyor sana, aldırma, siktir et."

"Ne yemi?" dedi Yaman kaşlarını çatarak.

Halit gözlerini açtı şaşkınlıkla. Şüpheli bir sesle karşılık verdi. "Abi, sen farkında değil misin?"

"Neyin?"

"Yanındakinin Alaz olduğunu bilmiyor. Sadece senin yanındaki kadını istiyor. Daha önce senin birlikte olduğun kadınlardan birkaçını sonradan yanında fark etmedin mi hiç?"

"Ne bileyim lan? Kim olduklarını bile hatırlamıyorum ki. Öylesine şeylerdi." dedi Yaman yüzü kızararak. Sıkıntıyla elini saçlarına sürttü.

Daha önce sadece seks amaçlı, birkaç kadınla beraber olmuştu. Kim olduklarını bile hatırlamıyordu. Kimsenin peşinden gitmemişti. Sadece kendisine yanaşıp ısrarcı olan birkaçıyla, tek gecelik ilişkiler yaşamıştı. Gözlerini yumdu sıkıntıyla. Alaz'ın bunları duymaması gerekiyordu.

"Alaz'ın bunlardan haberi olmayacak!" dedi keskin bir ifadeyle.

"Orasını merak etme sen." dedi Kürşat. "Kimse bir şey ispatlayamaz. Hiçbiriyle dolanmadın ortalıkta. Zaten bir senedir kimse de yok sende. Unutulmuştur."

"Herif sadece senin arkandan ilerliyor. Adam seninle rekabet içinde. Yemekte yanında olanın Alaz olduğunu bilmiyor ama senin için önemli olduğunu biliyor çünkü daha önce kimseyle ortalıkta görünmedin. Buradan yürüyecek. O yüz-

den sinirlerine hâkim olman lazım abi." dedi Halit.

Yaman, başını sallayıp fark ettirmediği derin bir nefes çekti ciğerlerine. İlk defa pişmanlık hissediyordu hayatında. O kadınların hiçbiriyle olmaması lâzımdı. Önemsememişti zaten hiçbirini. Gelip geçici şeylerdi. Hiçbir kadına karşı özel bir şey hissetmemişti ki.

Kendinden emin adımlarla, arkasından diğer ikisi gelirken locaya yöneldi tekrar. Sanki son sözleri kalmış gibi oturduktan sonra Kürşat'a dönüp, "Dediğim gibi yapın." dedi emir verircesine.

Sonra tekrar Necip'e döndü. Sakinleşmiş, tekrar poker suratını oturtmuştu yüzüne.

"Ne diyordun?" dedi umursamaz bir tavırla.

Necip, elinde tuttuğu kadehi ağzından içeri boşaltıp boş kadehi diğer tarafında oturan kadına uzattı umursamaz bir edayla. Kadın, kadehi alıp önlerindeki alçak masaya bıraktı düz bir suratla. Kirpiklerinin altından Yaman'a çabuk bir bakış atmayı ihmal etmemişti.

"Şu fıstığı soruyordum. Adı henüz duyulmamış."

"Ee yani?"

"Yeni modellerden mi?"

"Bilmiyorum. İlgilenmiyorum da."

Yaman sıkılmış gibi baştan savma cevaplarla geçiştiriyordu. İçinde hissettikleriyse, yerinden o an kalkmak ve onun yüzünü dağıtana kadar yumruklamaktı.

"Saçma sapan sohbetin bittiyse... Teklifinle ilgilenmediğimi de söyledim... Artık mekânın kapanması lâzım. Çalışanlar paydos için seni bekliyorlar."

Sayko umursamadan omuz silkti ve burnunu çekerek bedenini yan çevirdi. Bir kolunu oturduğu koltuğun arkasına, bir bacağını da diğerinin üstüne attı. Pis pis sırıtarak konuşmaya başladı.

"Kadınlarla birlikte olduğunda soyunmadığını söylüyorlar. Kadınların sana dokunmasına izin vermiyormuşsun."

Yaman alaycı bir gülüş çıkardı dudaklarının arasından. Tek kaşını kaldırdı küçümseyerek.

"Seks hayatımı seninle tartışacağıma gerçekten inanıyor musun?"

Sayko yeniden omuz silkti.

"Buna rağmen yine de peşinden koşuyorlar... Hem onları bu kadar umursamıyorsun hem de buna rağmen yine de peşinden ayrılmamakta ısrar ediyorlar. Nasıl yapıyorsun bunu?"

Soruyu sırf laf olsun diye sormuş gibi görünmesine rağmen gözlerinin ardındaki bir ışıltı, bunu gerçekten de merak ettiğini belli ediyordu. Yaman'ın peşindeki kadınlar, onun biriyle iki defa birlikte olmadığını bildikleri halde yine de peşinden koşuyorlardı. Ne yaptığını bilmek istiyordu. Kendisi tehdit ve dayakla kadınları yanında tutarken Yaman nasıl bu kadar umursamazdı?

"Necip." diye başladı Yaman. Bu kez yüzünde pis bir gülüş olan oydu. "Benimle mi rekabet ediyorsun?" dedi küçümseyici bir sesle. Bunun fikrinin dahi komik olduğunu belli eden bir ifade vardı suratında.

Sayko'nun yüzü karardı. Omuzlarını dikleştirdi. "Sende bulamadıkları şeyler için bana geliyorlar." dedi kendinden emin çıkmasına çalıştığı bir sesle.

"Öyle mi? Sana geliyorlar?" dedi Yaman yine tek kaşını kaldırarak. Sayko'nun yanında oturan kadına imalı, çabuk bir bakış attı. Oturduğundan beri kadın aç gözlerle kendisine bakıyordu.

Sayko öfkeyle baktı bu kez. "Kendini bir halt sanıyorsun, değil mi?" diye başladı sözlerine, tiksinen bir yüz ifadesi ve aşağılayıcı bir sesle. "Cool Yaman. Umursamaz Yaman. Kadınların peşinde koşturduğu Yaman. Yakışıklı, karizmatik Yaman. Becerikli Yaman. Bir bok değilsin!" dedi son kelimelerini tükürürcesine.

Yaman, hiçbir tepki vermeden adamın öfkeden kararmış yüzüne baktı. Necip aniden bedenini diğer tarafa çevirip kimsenin ihtimal vermediği bir hızla, yanındaki kadının ensesinden tuttuğu gibi kafasını önündeki masaya çarptı.

"Bir bok değilsin!" diye hırladı tekrar Yaman'ın gözlerinin

içine bakarak. Yanındakinin Yaman'ı kesen bakışlarını çok tan fark etmişti. Kendisini aptal sananlara ders vermek hep hoşuna gitmişti ve şimdi de ders veriyordu. Kimse onu aptal yerine koyamazdı.

Kadının ağzından iç sızlatan bir çığlık çıkmıştı. Necip eliyle ensesine bastırırken kafasını kaldıramıyor, hıçkırıklarla ağlıyordu şimdi. Bir eliyle Necip'in koluna yapışmış, başının üstündeki baskıdan kurtulmaya çalışırken debeleniyor, yüzünden akan kan masaya yayılıyordu. Ani bir hamleyle yerlerinden sıçrayan diğer kadınların yüzünde korkulu bir ifade oluşmuştu ancak kimse müdahale etmiyordu. Hepsi de başlarına gelecekten korktukları için sessizce gösterinin bitmesini bekliyorlardı.

Yaman yine umursamazca omuz silkip dudaklarını büzdü. "Mekânımı kirletiyorsun. Hesaba bunu da ekleteceğim."

Yavaşça ayağa kalktı. "Gösterin bittiyse mekânımı terk et. Burada hoş karşılanmıyorsun. Baban gibi akıllı ol, uzak dur bizim mekânlarımızdan."

Sesi buz gibiydi. Başını çevirip Kürşat'a seslendi. "Kürşat, söyle hesabı getirsinler. Necip Bey ayrılıyor."

Kürşat başını sallayıp hızla hareketlenirken Necip ensesinden tuttuğu kadını kaldırıp geriye fırlattı. Kadın hâlâ ağlıyor, elleriyle kanayan yüzünü tutuyordu. Burnunun kırılmış olduğu muhtemeldi. Yüzündeki kanlar elbisesine doğru akarken ince bir hat şeklinde iz bırakıyordu.

Yaman, donuk bir yüzle diğerlerine şöyle bir bakıp locadan ayrıldı. Ofise giden merdivenlere yönelerek geniş alanı geçti. Necip, önündeki içkisine uzanıp umursamaz görünmeye çalışarak kadehi ağzına götürdü. Adamlardan biri, yanındaki kadının kolundan tutup çekiştirerek götürüyordu. Kadının zorlukla attığı adımlarla beraber hıçkırıkları duyuluyordu hâlâ.

Yaman ofise çıkıp camın önüne dikildi. Hesap alınmış, Necip ve yanındakiler kalkmış, çıkışa doğru gidiyorlardı. Ofisin kapısı açılınca başını geriye çevirdi. Kürşat ve Halit içeri giriyorlardı.

"Gittiler abi." dedi Kürşat.

Yaman bildiğini belirtircesine başını salladı. Bedenini tamamen iki adama çevirip ilerledi ve masanın başındaki koltuğa oturarak arkasına yaslandı.

"Halit, şuradan bir kadeh içki versene bana."

Çenesiyle içkilerin olduğu tarafı işaret etmişti. Saatlerdir kendini sıkmaktan kasları ağrıyordu. Gevşemeye ihtiyacı vardı. Halit içki hazırlarken Kürşat, Yaman'a dikti bakışlarını.

"Yavuz çocukları organize ediyor abi. Şimdi o da gelecek."

Yaman, Halit'in uzattığı kadehi alırken başını salladı. Bir yudum içti. Sert içkiyi bir süre ağzının içinde çevirip kanına karışmasına izin verdi. Sertçe yutkunduktan sonra, bakışları Kürşat ve Halit arasında gitti geldi.

"Kapının önündeki güvenlik arttırılacak. Herkesle konuş, o herif bir daha buraya adımını atmayacak. Giren herkes güvenlik kontrolünden geçecek. İtiraz eden girmesin. Umurumda değil. Bu herif burada uyuşturucu pazarlamaya kalkabilir, gözünüzü dört açın. Tek bir yasa dışı iş istemiyorum burada."

İkisi de başlarını sallarken kapı tekrar açıldı ve Yavuz girdi içeri.

"Gel Yavuz." dedi Yaman.

Yavuz ileri doğru hareket ederek masanın önünde, Kürşat'ın karşısındaki boş koltuğa oturdu.

"Sizce tekrar gelir mi Yaman Bey?" Sesinde panik ya da korku yoktu, sadece merakından soruyordu.

Yaman kaşlarını kaldırdı. İçkisinden tekrar bir yudum aldı.

"Belli olmaz. Belki kendisi tekrar gelmez ama birilerini buraya musallat edeceği kesin. Çocuklara da söyledim. Gelen herkes güvenlik kontrolünden geçecek. İtiraz eden alınmasın içeri. Herif içeride uyuşturucu pazarlamaktan söz ediyor."

Sinirle başını iki yana salladı. Burası tamamen yasal bir yer olacaktı. Alaz burayı işletmeye başladığında, başını ağrıtacak hiçbir şey istemiyordu burada. Güvenli olmalıydı burası.

"Yaman Bey, siz de uygun görürseniz tamamen rezervas-

yona dönelim. Zaten her gece çok yoğun oluyor. Rezervasyonlu gelenler de var ama yüzde yüz yapalım, böylece kimi alıp almayacağımıza biz karar verelim. Kontrolü elde tutmuş oluruz." dedi Yavuz önerisini sunarak.

"Talep düşmez mi sence?"

"Sanmam. Bazen insanlar, dışarıda saatlerce çıkacak birilerini bekliyorlar girmek için. İlk birkaç gün bir karmaşa olur belki ama hemen tanıtımları geçeriz medyada, herkesi haberdar ederiz. Rezervasyonsuz geleni almayalım. En azından kimin gelip gittiğini de biliriz. Hatta böylece daimî müşterilerle iletişimi de güçlendiririz."

Yaman bir süre Yavuz'un yüzüne bakarak düşündü. Böylesi daha iyi olacaktı. Başını salladı.

"Tamam Yavuz. Sen nasıl uygun görüyorsan öyle yap. Güvenlik konusunda Kürşatlar seninle iş birliği içinde olacaklar. Güvenliği arttır. İçeride çalışanları da uyar. Dikkatlerini çeken birileri olursa sana bildirsinler. İçeride kesinlikle satış yapılmasına izin vermeyeceksiniz."

Keskin gözlerle Yavuz'a bakarken diğeri, güvence veren bakışlarla karşılık vererek başını salladı.

"Alaz Hanım ne zaman başlıyor?" dedi Yavuz diğer merak ettiği soruyu sorarak.

"Burası tam anlamıyla güvenli olmadan gelmeyecek! Ne zaman her şey yolunda görünür ancak o zaman başlayacak."

Yavuz kabullenerek başını salladı. Başka türlüsünü düşünmemişti zaten. Yaman kızın üstüne düşüyordu ve emin olmadan burada olmasına izin vermeyecekti.

"Bir de Yavuz." dedi Yaman birden hatırlayarak "Cumartesi gecesi için en büyük locayı ayır bana."

Kürşat ve Halit, soru soran gözlerle ona bakınca omuzlarını silkti.

"Ayşe ablayla Fırat abinin nişanı için. Akşam yemekten sonra geliriz. Sadece yemekle geçiştirir gibi olmasın." dediği anda ikisinin de gözleri parladı.

"Doğru diyorsun abi. Kimsenin aklına gelmedi bu. Hem, herkes biraz eğlenmiş olur." dedi Kürşat gülerek.

"He ya, herkes eğlensin. Biz eğleneceğiz demiyorsun da."

"Ne alakası var abi ya? Biz her türlü eğleniyoruz. Bak, bu gece de eğlendik işte."

"Oğlum, sizin başınıza ne gelecekse bu eğlence sevdanızdan gelecek."

Elinde tuttuğu kadehin dibindeki son yudumu kafasına dikip masaya sertçe bıraktı ve ayağa kalktı.

"Hadi gidelim. Sabah oldu. Şerefsiz yüzünden boktan bir gece geçirdim." Bakışlarını Yavuz'a çevirdi. "Yavuz, yarın uğramam ben. Cumartesi gece görüşürüz ama bir aksilik çıkarsa hemen ara, haber ver çocuklara."

Yavuz ayağa kalkarken başını salladı. "Merak etmeyin Yaman Bey. Her şey kontrolümüz altında."

Yaman tekrar başını salladı ve kapıya yöneldi. Diğerleri onu takip ettiler. Arabaya binip eve doğru yol alırlarken Yaman kafasına takılan soruyu Halit'e sordu.

"Halit? Sen bu kadınlar mevzusunu ne zaman fark ettin?"

Halit yolcu koltuğunda otururken başını arkaya doğru çevirdi.

"Abi, ben en başta fark ettim de sen farkındasındır diye bir şey demediydim sana."

"Nereden fark edeyim lan? Herifin yanındaki karıları mı sayıyorum?"

"Yok abi. Öyle değil. Yani ilk birini fark ettiğimde tesadüf dedim ama sonra diğerlerini de görünce o zaman anladım. Sen de farkındasın sandım."

"Hiçbirini hatırlamıyorum bile." diye söylendi Yaman başını sallayarak. Ansızın sesini yükseltti. "Bu konu aramızda kalacak! Özellikle Alaz'ın yanında abuk sabuk konuşmayın sakın."

"Aşk olsun abi. Dedikodu mu yapacağız? Ne diye konuşalım senin özel hayatını?" dedi Halit alıngan bir sesle.

"Ne özel hayatı lan? Bir gece birlikte olduğum kadınlar. Nesi özel? Kendinize bakın siz!"

"Haydaa..." diye mırıldandı Kürşat dikiz aynasından bakarak. "Bizim ne özel hayatımız var abi ya?"

"He tabii. Ben sizin ne haltlar karıştırdığınızı bilmiyor muyum?"

Kürşat ve Halit, kaçamak bakışlarla birbirlerine baktılar. Kürşat ağzının içinde geveledi.

"Valla abi, karıştırdığımız halt seninki kadar işte."

Ara sıra onlar da tek gecelik ilişkiler yaşıyordu. Hiçbirinin arayış içinde olduğu söylenemezdi ama kontrole gittikleri kulüp ve barlarda, kendilerine asılanları bazen boş çevirmiyorlardı. Sonuçta ikisi de sağlıklı erkeklerdi. Doğaldı yani, öyle değil mi?

Yolun geri kalanı sessizlik içinde geçti. Evin önüne geldiklerinde, Yaman arabadan inerken seslendi ikisine de.

"Gidin, biraz dinlenin. Kahvaltıya gelirsiniz. Babam soracaktır, benim söylediklerimin dışında bir şey demeyin."

İkisi de onaylayarak başlarını salladığında ekledi. "Kahvaltıdan sonra dolaşacağımız yerler var. Yarın gece de çıkamayız, o yüzden bugün diğer mekânları da halledelim."

"Tamam abi." dedi Kürşat.

Saat sabahın altısı olmuştu. Ekrem Alaz yarım saat sonra kalkacaktı. Alaz'ın ne yaptığını merak etti. Girişe adımını atıp merdivenlere yönelecekken başını çevirip gayriihtiyari salona baktı. İlk basamağa attığı adım havada asılı kaldı. Gerisin geri adımlarını çevirip salona doğru ilerledi.

Alaz geniş kanepede, dizlerini karnına çekmiş, kollarıyla bacaklarını dolamış, çenesi dizlerinin üzerinde ona bakıyordu.

Ağır adımlarla ona yaklaştı. Uykusuz yüzü solgundu kızın. Kendisi de yorgundu ama onun gibi solgun görünmediğini biliyordu. Yavaşça kızın yanına oturdu. Sırtını arkaya yasladı. Başını kıza çevirdi.

"Ne yapıyorsun burada?" diye sordu usulca.

"Seni bekliyorum." dedi alçak bir tonda. Bakışlarını genç adama kaydırdı. Yüzündeki ifadeyi okumaya çalışır gibiydi.

Yaman kanepede kaykılarak başını arkaya yasladı ve gözlerini yumdu. Derin bir nefes çekti.

"Ne oldu? Neden gelmiş sapık?" diye sordu Alaz. Neler ol-

duğunu merak ediyordu ve bir an evvel öğrenmek istiyordu.

"Sapık?" diye gülerek başını kaldırdı Yaman. Tek kaşını kaldırmıştı.

"Sapık olduğunu herkes biliyor."

"O herif hakkında ne biliyorsun?" diye dikkatle sordu Yaman.

Alaz yine omuzlarını silkti. Bakışlarını önüne çevirdi. Mırıldanarak cevapladı.

"Bilmem gereken her şeyi biliyorum. Araştırmıştık. Barda da onu izlemek için çalışıyordum. Belki yakınlaşırsam babasına daha kolay ulaşırım diye düşünmüştüm."

Yaman duyduklarıyla yerinde dikildi. Kaşları çatılmaktan tek sıra haline gelmişti.

"Ne dedin?" dedi dişlerinin arasından.

Alaz soru sorarcasına Yaman'a baktı. "Ne?" dedi başını sallayarak.

"Sen o herife yanaşmak için o siktiğimin barında çalıştın. Bozdumanlar da buna izin verdiler, öyle mi?"

Aniden ayağa fırladı. Sinirle ellerini saçlarına sürterken kızgınlıkla Alaz'a baktı. Sesine hâkim olamadan, neredeyse bağırır gibi konuşmaya başladı.

"Hepiniz şuurunuzu mu kaybettiniz? O herife yanaşmak nasıl bir zekânın ürünüdür? Sen kendini nasıl böyle bir tehlikeye attın? Hadi sen attın! O senin üzerine titrediklerini iddia eden abi bozuntusu adamlar, buna nasıl izin verirler? Sen o herifin nasıl bir manyak olduğunu biliyor musun? Sen aklını mı yitirdin? Sen ne sanıyorsun?"

Yaman, sinirle önündeki sehpaya bir tekme atarken Alaz tedirgin bir tavırla kollarını çözdü ve geri yaslanıp Yaman'ın öfkeden kuduran hareketlerini izlemeye başladı. Tekmeye hedef olan sehpa yana kaymış, ortada düzensiz bir görüntüye neden olmuştu. Ağzını açıp cevap vermesine fırsat kalmadan, Yaman çıldırmış gibi aniden kızın önünde eğilip yüzlerinin arasında neredeyse mesafe bırakmadan, konuşmaya devam etti. Yüzündeki deri gerilmiş, rengi koyulaşarak ürkütücü bir ifade oturmuştu suratına. Alaz, gayri ihtiyarı ba-

şını hafifçe geri çekti.

"Sen o herifin yakınında? Ne yapmaya çalışıyordun sen? Ne sikim bir akıl fikirdir bu dediğin? Lan, ne demek herife yanaşıp babasına ulaşma fikri?"

"Ne var ki? Çok mantıklıydı bence." diye başladığında Yaman yumruğunu şiddetle Alaz'ın başının yanında, kanepenin arkasına indirdi. Alaz yerinde sabit kalarak gözlerini yumdu istemsizce. Yerinde sıçramamak için yumruklarını sıkmıştı.

"Ne mantığı lan? Sikerim mantığını!" Gözlerinden ateş çıkıyordu. Alaz, önce hafiften bir tırstıysa da aniden siniri tepesine çıkıp birden elleriyle Yaman'ı göğsünden iterek ayağa fırladı.

"Doğru konuş! Sinirimi tepeme çıkarma!"

"Çıksın lan sinirin tepene! Çıksın bakalım ne oluyormuş?" İşaret parmağını tehditle kaldırdı. Şimdi alçak çıkan sesi, bağırır halinden daha korkutucuydu. Kararmış gözlerinden ölüm akıyordu. "O herifin beş kilometre yakınına yaklaşırsan onu gebertirim, seni de kaparım bir odaya, adımını atamazsın dışarı!"

"Çok biliyorsun!" dedi Alaz yüzünü buruşturarak. "Hiçbir şey olmadı işte! Ben kendimi koruyabilirim!"

"Ulan, adam sapığın önde gideni!" diye bağırdı bu kez Yaman. Gözlerinde delilik emareleri vardı o anda. Yüzünü buruşturdu. "Kendisini koruyabilirmiş!" dedi tükürür gibi. "Adam kaç kadın yok etti, kaç kadını hastanelik etti!"

"Biliyoruz!" diye bu kez Alaz bağırarak cevap verdi.

"Biliyorsun da ne bok yemeye adama yaklaşmaya çalışıyorsun?"

"Dinlemiyorsun ki geri zekâlı! Anlatmaya çalışıyorum! Sana, yanaşmayı düşündüm dedim, bunu yaptığımı söylemedim. Manyak mıyım ben, göz göre göre kendimi tehlikeye atayım?"

Alaz avuçlarıyla Yaman'ın göğsüne hırsla vurup geri itmeye çalışmıştı. Adam bir milim bile kımıldamadı yerinden. Yumruklarını yanında sıkarak, başını yukarı kaldırıp gözle-

rini yumdu, derin bir nefes çekti. Boynunu iki yana yatırarak kütürdetti. Sakinleştirmeye çalıştığı bir sesle konuşmaya başlamadan önce, gözlerini Alaz'ın gözlerine indirdi. Çenesiyle işaret etti.

"Otur şuraya. Anlat doğru düzgün."

Alaz sinirle ona bakarken o, kaşının birini uyarırcasına kaldırıp başını yana eğdi. Alaz kendine hâkim olmaya çalışarak kalktığı yere oturdu. Yumruklarını kucağına koydu.

"Anlat!" dedi Yaman yanına otururken.

Alaz ters ters ona baktı. "Çok aptalsın! Bazen gerçekten beni sinirden delirtiyorsun. Dinlemeden hemen heyheleniyorsun, yemin ediyorum çakacağım bir gün suratına."

Yaman umursamadan başını sallayarak konuştu. "Gücün yeterse çak. Şimdi anlat doğru düzgün!"

"Anlatacak bir şey yok işte. Adamın sapık olduğunu biliyordum. O yüzden yanaşmadım. Aptal değilim, her ne kadar sen kabul etmesen de!" dedi iğneleyici bir sesle konuşup yan gözle ona baktı. "Sadece rutinini takip ediyordum bir açık bulmak için. Ya da konuşmaları yakalayabilirsem belki bir şeyler elde edebilirim diye düşündüm." Aniden bedenini Yaman'a çevirip hızlı hızlı konuştu. "Doğru bir şey yaptığıma da Ekrem amcayı pusuya düşürdüklerinde emin oldum. O bilgiyi, o bar sayesinde elde ettim. İşe de yaradı gördüğün gibi!" dedi küstah bir ifadeyle çenesini havaya dikerek.

Yaman'ın kaşları kalktı. Gözlerini kıstı. Babasının hayatını kurtarmıştı o bilgi. Alaz'a zarar gelme düşüncesi kalbini yerinden çıkarsa da kabul etmek zorunda olduğu bir gerçek vardı. Alaz gerçekten dikkatli hareket etmişti. Sadece Necip pisliği ve Alaz'ı aynı resmin içinde düşündüğünde, aklındaki tüm cıvatalar yerlerinden fırlıyordu.

"Tamam. Dikkatli davrandığını itiraf ediyorum. Takdire şayandı." diye daha makul bir sesle karşılık verdi. "Ama bundan sonra o heriften uzak duracaksın. Hatta gözüne bile görünmeyeceksin."

Alaz omuzlarını silkti. Bacaklarını tekrar karnına çekip kollarını etrafına doladı.

"Ne işim var o pislikle? Benim hesabım babası olacak o şerefsizleydi. O pislik umurumda bile değil."

Yaman alnını kanepenin arkalığında duran kolunun üzerine bırakıp gözlerini yumdu. Saatlerdir yaşadığı gerginlikten sonra, bu son tartışma amansız yüküyle üzerine binmişti.

"Ne olduğunu anlatacak mısın? Neden gelmiş?" diye sordu Alaz. Başını çevirmiş, Yaman'a bakıyordu. Adam yorgun görünüyordu, hatta hızla uykuya daldığını sandı. Elini uzatıp Yaman'ı dürttü. Yaman süratle elini yakaladı. Avucunun içine hapsedip dizinin üzerine yasladı.

"Önemli bir şey yok. Hallettim."

"Bu mudur?" dedi Alaz inanamayan bir tonda.

Yaman cevap vermeden başını salladı sadece. Hâlâ başı olduğu yerde, gözleri kapalıydı.

Alaz hırsla elini Yaman'ın avucunun içinden çekerek kurtardı. Bedenini yan çevirerek ayaklarını altına topladı.

"Sana bir şey söyleyeyim mi? Sen böyle kendi kendine, ben her şeyle başa çıkarım tribine giriyorsun ya, çok büyük hata yapıyorsun. Bak, sana bir kez söyleyeceğim. Ya adam gibi bana neler olduğunu anlat ya da bir daha benden tek kelime alamazsın."

Yaman gülümseyerek başını kaldırdı. Bakışları yumuşaktı. Alaz'ın siniri onu hiç etkilemiyordu.

"Ne hakkında tek kelime?" diye sordu yumuşak bir şekilde.

Alaz kızgınlıkla karşılık verdi.

"Hani sürekli benimsin benimsin deyip duruyorsun ya. Madem, bir olmaktan, paylaşmaktan söz ediyorsun, bunları da anlatacaksın bana. Biz olacağız diye iddia ediyorsan biz olmayı öğrenmen lâzım. Bazı şeyleri sadece kendine saklarsan ortada biz diye bir şey olmaz. Sen ve ben oluruz. Sürekli babamları örnek aldığını söylüyorsun. İspat et! Babam annemden bir şey sakladı mı? Baban annenden bir şey sakladı mı? Biz olacaksak ilk gerçek adımını at! Ya bana her şeyi anlat ya da kendi başına yaşa her şeyi. Nişandan sonra Bozdumanlara yerleşirim." Öfkeli bakışlarla araya girecek olan Yaman'ı

elini hızla kaldırarak engelledi. "Kâbuslara alışığım ben. Ölmem! İnada bindirirsen yemin ediyorum yaparım dediğimi."

Yaman uzun süre, sessizce Alaz'ın kızgın gözlerine baktı. Nihayet başını sallayarak onayladı. Doğru söylediğini biliyordu. Biz olacaklarsa birbirlerinden bir şey saklamamaları gerekiyordu ancak geçmişte yediği bazı haltları ona açıkça anlatması imkânsızdı. O yüzden onları atlamaya karar verdi. Dürüst bir hareket değildi ama şu an tam olarak sağlam bir çizgiye oturabilmiş değillerdi ve risk yaratacak bir şeyin araya girmesini istemiyordu. Günü gelecek, zaten her şeyi anlatmak zorunda kalacaktı. Sadece biraz daha zamana ihtiyacı vardı.

"Beni bir daha kendinle tehdit etme. Tamam. Haklısın. Kabul. Her şeyi anlatacağım ama bir daha sakın yokluğunla beni tehdit etme!"

Alaz, ne yapayım der gibi omuz silkti. Birkaç saniye sonra Yaman, Necip'le olan konuşmayı aktardı. Sadece kendisinin birlikte olduğu kadınlara taktığını es geçmişti.

Alaz dikkatle Yaman'ı dinledi. Sözleri bitince ikisi de bir süre ses çıkarmadan düşüncelere daldılar.

Yaman, Alaz'a iyice sokulmuş, parmağına doladığı saçlarla oynuyordu. Alaz düşünceli bir şekilde otururken Yaman, başını onun boynuna yaslayıp kokusunu içine çekti.

"Biraz böyle kalalım mı?" diye mırıldandı.

Alaz, doğal bir edayla kolunu kaldırıp Yaman'ın ensesinden kavradı, elini başını üzerine koydu. Yaman sırtını kanepeye yaslayıp başını onun omuzuna bıraktı, rahatça yerleşti kanepeye. Alaz, dalgın dalgın parmaklarının ucuyla Yaman'ın başına masaj yaparken duyduklarını tekrar kafasından geçiriyordu.

"Bence kulüpte uyuşturucu satarak para kazanma sevdasında değil." dedi Alaz düşünceli bir sesle mırıldanarak.

"Herifin anladığı başka iş yok. Kendisine yeni kapılar edinmeye çalışıyor gibi." diyen Yaman, gözleri kapalı mırıldanarak cevap verdi. Başının üzerindeki parmaklar gergin bedenini gevşetmişti. Burnunu Alaz'ın boyun çukuruna gömdü.

Alaz'ın üzerinde yine kendi tişörtü ve tayt vardı. Büyük tişörtün yakası bir omuzunu tamamen açıkta bırakmıştı ve Yaman yüzünü o çıplak omuza yaslamıştı şimdi. Dudaklarının ucunda minik bir tebessümle, 'mutluluk, huzur burası' diye aklından geçirdi.

O sırada Alaz bir 'cık' sesi çıkardı. "Kendine kapı falan edinmiyor. Bence seni ikna edebilseydi eğer, içeride satış yapmaya başladıktan sonra, kendisi gidip polise ihbar ederek kulübü kapattırıp senin de başını belaya sokacaktı."

Yaman duyduklarıyla kaşlarını çattı. Alaz'ın dediklerini sindirerek değerlendirdi. Gözlerini açarak, düşünceli bir edayla yasladığı yerden kaldırmadan, başını usulca salladı.

"Biliyor musun? Doğru söylüyorsun." Başını kaldırıp Alaz'la burunları birbirine değecek kadar yakınken konuşmaya devam etti. "Kulübü kıskanıyor! Orayı kapattırmak istiyor. İçeride satış yaptırıp hem kulüpten hem benden kurtulacak." Ansızın dudaklarını Alaz'ın dudaklarına bastırdı. Birkaç saniye süren kısa öpücüğün ardından, gülümseyerek yüzünü geri çekti.

"Akıllı kızım benim!"

Sonra tekrar dudaklarına yapıştı. Alaz aklını yitirdiğini hissediyordu. Yaman'ın yanında tüm duyguları bir iniş bir çıkış halindeydi. Daha dakikalar önce gırtlak gırtlağa kavga ediyorlardı, şimdi de öpüşmeye başlamışlardı. Aynı duyguyu uzun süre devam ettiremiyordu ve bu duygu karmaşasında ziyadesiyle serseme dönmüştü.

Yaman'ın öpüşüne karşılık verirken gülmeye başladı. Yaman da öpmeye devam ederken ona eşlik etti. Dudaklarını Alaz'ın dudaklarından uzaklaştırmadan fısıldadı.

"Öpüşürken gülünce çok tatlı oluyorsun."

"Ben hep çok tatlıyım."

"Biliyorum." Yaman onun alt dudağını dişledi. "Hem de çok tatlısın." diye fısıldadı dişleri üst dudağa geçerken.

Alaz'ın, kulağına dolan fısıltılar ve dudaklarında hissettiği dişlerin baskısıyla, beyni uğuldamaya başlamıştı. Kalbi sanki boğazında atıyordu. Kolları Yaman'ın boynuna dolandı. Ya-

man beline sardığı kollarını bedenini arttırarak ince bedeni kucağına çekti. Alaz'ın iki bacağı Yaman'ın iki yanında, dizleri kanepeye dayanmıştı. Ateşli öpüşme şiddetini arttırarak devam etti, ta ki kapıda bir öksürük sesi işitene kadar. Alaz hızla yüzünü geri çekti. Pencere gibi kızaran suratı, kocaman açılmış parlak yeşil gözleriyle, Yaman'ın şehvetten koyulaşmış gözlerine bakıp fısıldadı.

"Lütfen bana Ekrem amcanın orada olmadığını söyle," dedi yalvarırcasına.

Yaman, sırıtmasını durdurmaya çalışarak gözlerini çabucak kapıya çevirdi. Gözleri yeniden Alaz'ınkileri buldu. Alaz yaşadığı utanç nedeniyle kasılmış, kollarını Yaman'ın boynundan çözemiyor, kucağından inmek için kımıldayamıyor, yalvaran gözlerle Yaman'a bakıyordu.

"Günaydın çocuklar. Erkencisiniz." diyen alaycı sesle, Alaz utançla gözlerini yumdu. Yaman'ın inkâr etmesine gerek kalmamıştı.

Alaz gözlerini açmadan dudaklarını dişledi. "Rezillik!" diye fısıldadı. "Allah'ım şu an beni magmaya sok!"

"Günaydın baba." dedi Yaman rahat bir edayla. "Gece dışarıdaydım, yeni geldim. Alaz da beni bekliyordu." diye kısa bir açıklama yaptı.

"Neyse, konuşuruz sonra. Siz bir toparlanın da." diyen alaycı ses, uzaklaşmaya başlamıştı. Alaz en son küçük bir kıkırtı duymuştu.

"Rezil olduk." dedi Alaz gözlerini kocaman açarak. Neredeyse ağlayacaktı. Dudakları titredi. Tekrar dişlerini dudaklarına bastırdı.

Yaman öne uzanıp kısa bir öpücük bıraktı tekrar dudaklarına.

"Niye rezil olalım? Sevmekten kim rezil olmuş?"

Alaz, süratle Yaman'ın kucağından fırlayarak ayaklarının üzerine dikildi. Öfkeden ateşler fışkıran gözlerini Yaman'a dikti.

"Hep senin yüzünden! Olur olmaz yerde öpme beni dedim, değil mi?"

Yaman masumca açtığı gözleriyle, "Olur olmaz yerde öpmedim ki? Yalnızdık." dedi.

"Arsız!" diye sinirle tıslad Alaz.

Aniden topuklarının üzerinde dönerek hızlı adımlarla salonun kapısına yöneldi. Yaman, arkasından kovalayan varmışçasına merdivenleri tırmandığını görebiliyordu oturduğu yerden. Yüzündeki sırıtma genişlerken ağır ağır yerinden kalktı. Duş alıp üzerini değiştirse iyi olacaktı. Babası da böylece, kahvaltı öncesi kahvesini içmek için rahatlıkla salona gelebilirdi.

15. BÖLÜM

Alaz'ın mahcup bir suratla, sesini çıkarmadan oturduğu kahvaltı sofrasında Yaman, Necip'le yaptığı konuşmayı babasına aktarmıştı. Konuşması boyunca yine Alaz'ın ağzına bir şeyler tıkıştırmaktan geri kalmamıştı ve her defasında, kızın öfkeli bakışlarını görmezliğe gelmişti.

Yaman sözlerinin bitiminde Alaz'ın fikrini aktardığında, Ekrem de onunla aynı düşüncede olduğunu söyledi. Kulüp içinde ciddi tedbir almaları gerekecekti. Herhangi birini bile içeri sokup ihbarda bulunabilirdi Sayko. Alacakları tedbirleri ve yapılanları değerlendiler. Hepsi fikir birliğine varınca Yaman her zamanki doğal tavırlarıyla, kırk yıllık karı kocalar gibi Alaz'ın dudağına kısa bir öpücük bırakıp çıkmış, Ekrem ve Ragıp salona geçmişlerdi.

Halime kahvelerini götürürken Alaz kendini mutfakta bir şeyler yaparak oyalamaya çalıştı. Hâlâ Ekrem'in yüzüne bakamıyordu. Gerçi adam imalı hiçbir harekette bulunmamıştı ama Alaz, yakalanmalarının utancını üzerinden atamıyordu.

Bütün gün Halime ile ertesi günün menüsünü yapmak için çalıştılar. Bir kısım hazırlıkları tamamlayıp ertesi gün için hazır hale getirdiler. Alaz hırsını atmak ister gibi kendini hazırlıklara odaklamış, Halime'nin şaşkın bakışları altında iki tepsi baklava yapmıştı.

Öğleden sonra Alaz'ın yakalanmalarından dolayı hissettiği utanç geçmiş, yerini Oğuz'la ilgili endişe almıştı.

Birkaç kez konuştuğu Ayşe ve Fırat alışveriştelerdi. Oğuz sadece çıkarken aramış, işi bitince arayıp haber vereceğini

söylemişti. Aradan geçen üç saat boyunca kimseden haber alamadı. Ertesi gün için yapılacak etleri sosa yatırırken telefonu çaldı. Elini hızla temizleyip telefona uzanırken kulaklığını takmayı da aklına yazdı.

"Efendim Zeynep abla?"

"Alaz?" Zeynep'in sesi endişeliydi.

"Efendim abla?"

"Ya ablamla Fırat abiye ulaşamıyorum. Telefonları cevap vermiyor. Ne alışverişmiş arkadaş? İnsan bir telefonuna bakar!" Sesi kızgın çıkıyordu.

"Ne oldu ki?" dedi Alaz kaşlarını çatarak

"Ya o geri zekâlıyı merak ettim!"

"Hangi geri zekâlıyı?"

"Ya Alaz! Çıldırtmayın insanı. Üst üste iki ameliyattan çıktım. Stres tepemde. Kimse arayıp bir mesaj bırakmamış! Burada meraktan birileri öldü mü diye düşünen yok! Oğuz geri zekâlısını soruyorum. Adamların yanına gidecekti. Dönmedi mi hâlâ?"

"Yok. Henüz haber yok." dedi Alaz düz bir sesle. Zeynep'in bu kadar endişeli olması onu da şaşırtmıştı. Kızın sesi gerçekten delirmiş gibi çıkıyordu.

"Ne demek yok ya? Kaç saat oldu? Neden bu kadar uzun sürdü? Ya bir şey yaptılarsa?"

"Zeynep abla, bi sakin ol. Olmamıştır bir şey. Kolay kolay bir şey yapamazlar ona."

"Ya saçmalamayın Allah aşkına. Adam süpermen değil ya! Onca adamın içine tek yolladınız. Manyak mısınız hepiniz, nesiniz anlamıyorum ki?

"Ya kötü bir şey olsa duyardık şimdiye kadar. Biraz daha bekleyelim, çıkar haber yakında."

"Öğrenir öğrenmez beni ara!" diye neredeyse kulağının dibinde çınladı kızın sesi.

Alaz yüzünü buruşturup telefonu kulağından hafifçe uzaklaştırdı. Tekrar kulağına koyarken sakin bir tonla akıl verdi.

"E sen ara, sor çok merak ettiysen. Ben bölmeyeyim diye

aramadım. Çıkınca arayıp haber verecekti."

"Bende yok numarası. Ayrıca niye ben arıyorum ki? Çok da umurumda!"

Alaz telefonu kulağından tekrar uzaklaştırıp şaşkınlıkla ekrana baktı. Başını iki yana salladı.

"Tamam, merak etme. Ben söylerim, arar seni de o zaman."

"Haber verin!" diye sinirle bağırıp çat diye telefonu yüzüne kapadı Zeynep.

Alaz bir süre elindeki telefona düşünceli gözlerle baktı. Zeynep endişeden kafayı yemiş gibi davranıyordu. Niye bu kadar endişelenmişti ki? Oğuz'a bir zarar verecek kadar aptal değildi ki o adamlar? Ağrı'yı tepelerine bindirmeyi kim isterdi ki?

Akşam beş civarı Alaz'ın gerginliği hat safhaya ulaştığında, daha fazla beklemeyerek yaptığı işi bıraktı, ellerini kuruladı ve Oğuz'un numarasını çevirdi. Endişeyle beklediği birkaç çalıştan sonra nihayet Oğuz cevap verdi.

"Abi? İyi misin? Her şey yolunda mı?" dedi korkarak hızlı hızlı.

"İyiyim kuzu. Sıkıntı yok. Şimdi çıktım ben de. Biraz uzaklaşınca arayacaktım. Arabadayım şimdi."

"İyisin, değil mi? Bir şey yapmadılar?"

"Yok kuzu ya. Aptal değil adamlar. Niye bir şey yapsınlar? Ben meramımı anlattım. Onlar da almaları gerekeni aldılar. Bundan sonrasını zaman gösterecek."

"İyi madem. İyi olmana sevindim."

"Tamam kuzu. Konuşuruz sonra ayrıntıları. Oraya geleceğim zaten. Abimler de alışverişten birlikte döneceklermiş yengemle. Gelince konuşuruz." diyen Oğuz, tam kapatmak üzereyken Alaz telaşla atıldı.

"Dur dur, kapama! Zeynep ablanın numarasını atacağım şimdi sana. Bir ara, haber ver. Kafayı yemiş endişeden."

Oğuz'dan ses gelmeyince Alaz telefon kapandı sanıp aceleyle ekrana baktı. "Abi?"

Nihayet Oğuz'un sesi çıktı.

"Buradayım kuzu." Duraksamasının ardından meraklı olduğu bir tonla sordu. "Niye merak etmiş ki? Başıma bir iş gelse zil takar oynar."

"Abi, saçmalama ya. Niye yapsın öyle şey? Sen üstüne gidiyorsun o da sana karşılık veriyor işte. Hiç suçlama kızı. Merak etmiş işte. Ara konuş. İhmal etme sakın." Alaz'ın sesi emir verir gibi çıkıyordu. Sanki küçük kardeşini azarlayan bir abla gibiydi

"Hatta birazdan işi bitecek, hastaneden çıkacak. Yolunun üstü. Sen al, getir bari. Görsün de içi rahatlasın."

"Niye ben alıyorum? Korumalar var ya hastanenin kapısının önünde."

"Abi!" diye kızgınlıkla üsteledi Alaz. "Yolunun üstü. Sen al. Kız görsün, içi rahatlasın. Çok merak etti. Kızı üzme!"

"He yav he. Tamam. Alırım. Gönder sen numarayı."

Alaz telefonu kapayıp sırıtarak Oğuz'a, Zeynep'in numarasını yolladı. Eğlenircesine kaşlarını kaldırdı ve kaldığı işe geri döndü. Halime, bir yandan akşam yemeği için hazırlık yaparken bir yandan Alaz'a yardım etti. Kız gerçekten dedikleri gibi organize çalışıyordu ve her şeyi sanki çok basitmiş gibi keyif alarak yapıyordu. Arı gibi çalışarak hiç durmadan, peş peşe neredeyse her şeyi hazırlamıştı. Arada gelen telefonları kulaklıkla konuşarak işine ara vermeden cevaplıyordu. Birkaç kez Zilal Ana'yla konuşmuş, fikir alışverişinde bulunmuştu. İki kez Yaman aramıştı.

Alaz ilk aramasında, sabahki rezillik yüzünden hafiften terslemişti Yaman'ı ama ikinci konuşma daha sakin geçmişti. Nerede olduğunu, ne yaptığını anlatıyordu ona. Sanki hesap verir gibiydi ancak bunu hesap vermek olarak düşünmüyordu. Sabah Alaz'ın dediklerini çok düşünmüştü. Yaptığı her şeyi bilmek istiyordu. Haklıydı da. O da ne yapıyorsa ona anlatıyordu. Kızın gerçekten organize zekâsı vardı. Yaman'ın gözden kaçırdıklarını çok iyi yakalıyordu.

Yaman son konuşmalarında, Oğuz'la ilgili haberi alınca içi rahatladı. Belli etmemeye çalışsa da o da endişeliydi.

Alaz, nihayet yapılması gereken her şeyi hallettiğinde saat

vedive geliyordu. Bir saate kadar herkes eve dönmüş olacaktı. Halime gülümseyerek ona baktı.

"Çok yoruldun güzelim. Hadi otur iki dakika, biraz dinlen. Ben de bir kahve yapayım. Yorgunluk atalım. Kızlar gelince hep beraber kurarız sofrayı."

Alaz gülümseyerek başını salladı. Mutfaktaki masanın etrafındaki sandalyelerden birini çekip oturdu ve bacaklarını ileri doğru uzattı, sırtını sandalyeye yasladı. Elini beline koyup iki yana gerildi. Gerçekten yorulmuştu. Sabahtan beri hiç oturmamıştı ama değmişti. Ertesi güne bir şey kalmamıştı.

Halime kahveleri getirip masaya koydu, kendisi de bir sandalye çekip Alaz'ın karşısına oturdu.

"Eline sağlık Halime abla." dedi Alaz minnetle. Şu an bir kahve, en çok ihtiyacı olan şeydi.

İkisi de kahvelerine uzanırken Halime gülümsedi sevgiyle.

"Asıl senin eline sağlık." Kahvesinden bir yudum alıp minik bir kahkaha attı. "Kızlar baklavaları görünce küçük dillerini yutacaklar. Bence şaka yaptığını sanmışlardı."

Alaz gözlerini kıstı. "Kızdırmasınlar beni. Hâlâ sabote edecek vaktim var."

Halime kıkırdadı. "Ayşe'nin yüreğine iner." Ardından gözlerinde mutluluk hüzün karışımı bir bakışla Alaz'a baktı. "Biliyor musun? Gönlüne göre birini bulup evlenemeyeceğini düşünüyordu. Fırat'ı çok seviyor. Gözlerinde görüyorum mutluluğunu. Öyle seviniyorum ki onlar için."

Alaz başını salladı onaylayarak. Onların adına çok mutluydu. Fırat, tam da gönlüne göre birini bulmuştu nihayet. Halime silkelenerek üzerindeki hüznü dağıttı.

"İnşallah Zeynep'imin de gönlüne göre biri çıkar karşısına."

Alaz, kahvesinden bir yudum alırken başını salladı sinsi sinsi gülerek. "Çıkar çıkar. Merak etme sen."

Halime, Alaz'ın sinsi gülüşüne bakarken gözleri parladı. Öne doğru eğilerek fısıldar gibi konuştu.

"Oğuz mu?"

Alaz elini kaldırıp baş ve işaret parmaklarının arasında

minik bir boşluk bırakarak cevap verdi.

"Azıcık motivasyona ihtiyaçları var." dedi sırıtarak.

"Eee? Oğuz'u Zeynep'i aldırmaya gönderdin. Motive olmuşlardır inşallah." diye Halime de sırıtarak karşılık verdi.

Alaz göz kırptı. "İkisi de tek parça halinde gelirlerse, en azından ilk adımı atmışlar sayılır."

Halime arkasına yaslanırken yeniden kıkırdadı.

* * *

Oğuz, Zeynep'in çalıştığı hastanenin önüne vardığında korumalarla selâmlaştı. Arabadan çıkıp koca bedenini araca yasladı ve cebinden telefonunu çıkarıp Alaz'ın gönderdiği numaraya mesaj attı.

"Aşağıdayım. İn."

Bir dakika sonra cevap geldi.

"Sen kimsin be?"

Kaşlarını çattı. Manyak mıydı bu kız?

"Oğuz! İn aşağıya!"

Sinirle yazdığı mesaja, bir dakika içinde benzer bir sinirle yazılmış cevap geldi.

"Öküz! Ne bileyim sensin? Her numarasını bilmediğim adamın, aşağıdayım yazmasına koşa koşa inecek değilim!"

Oğuz dudaklarını büküp istemese de hak verdi kıza. Önce kendini tanıtsa iyi olurdu tabii. Yine de burnundan kıl aldırmadı.

"İyi. Öğrendin işte. Bekliyorum. İn."

Umursamaz bir edayla telefonu cebine atıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Bir ayağını diğerinin çaprazına atıp etrafa bakarak beklemeye başladı. Korumalara, "Ne var ne yok" dercesine bir göz kırptı başını sallayarak. Adamlardan biri yanına yaklaştı ve sohbet etmeye başladılar.

* * *

Zeynep gelen mesajların ardından kudurmuştu. Böyle öküzlük görmemişti. Adamın tavırları, odunluk lügatına geçecek cinstendi. Paltosunu koluna atıp çantasına uzandığında odasının kapısı açıldı. Başını çevirip baktığında Doktor Cihan'ı gördü. Birbirlerine gülümsediler.

"Çıkıyor musun Zeynep?"

"Evet Cihan."

"Ben de çıkıyordum. Hadi birlikte çıkalım."

"Olur." diyen Zeynep başını salladı.

Birlikte odadan çıkıp asansöre ilerlerken o günkü ameliyatlar hakkında konuştular. Cihan, Zeynep'i başarılı operasyonlar için tebrik etti. Zeynep mütevazı bir tavırla, sadece işini yaptığını söylerken asansör geldi ve birlikte içine girdiler. O sırada karşılaştıkları birkaç doktor ve hemşireye iyi akşamlar dilemişlerdi.

"İki gün yoksun, değil mi? Doktor Nihan'la değiştirmişsiniz programlarınızı?" diye sordu Cihan.

Zeynep başını salladı. "Evet. Yarın akşam ablamın nişanı var. Ertesi gün de alkollü gelmek istemedim, o yüzden Nihan da sağ olsun, kabul etti."

"Hayırlı olsun."

"Teşekkürler."

Zeynep'e bakarken gözleri parlıyordu Cihan'ın. Bedeninin ağırlığını bir ayağından ötekine aktarırken hafifçe öksürüp tekrar söze girdi.

"Bir akşam da birlikte bir şeyler içmeye gidelim, sana da uyan bir zamanda."

Zeynep gözlerini numaraların yazdığı panelden ayırmadan aldırmaz bir tavırla başını salladı.

"Olur tabii... Gideriz." dedi ağzının içinde.

Adam iyi hoştu da sürekli bu bir şeyler içelim lafı, can sıkmaya başlamıştı. Bu hastaneye geldiğinden beri dibinden ayrılmıyordu. Hoş adamdı gerçi ancak Zeynep'e hiç ilgi çekici gelmiyordu. 'Olmayınca olmuyor demek ki' diye geçirdi içinden.

Asansör girişe varınca aynı anda ileri adım attılar. Kapı

ağzında bir duraksama yaşandı. Zeynep başını kaldırıp kaşlarını kaldırırken hafifçe geri çekildi. Cihan elini öne uzatıp gülümsedi.

"Önce hanımlar," dedi kibar bir jestle.

Zeynep yapmacık bir gülümsemeyle başını salladı teşekkür edercesine. İleri çıktı. Haspam! Hem kendisini sıkıştırıyor, sonra da nazik davrandığını göstermeye çalışıyordu. 'Yer mi Anadolu çocuğu be!' diye aklından geçirirken kıkırdamamak için dişlerini dudaklarına bastırdı.

Çıkış kapısı her zamanki gibi kalabalıktı, gelip giden insanlar nedeniyle sürekli birileri birilerine yol veriyordu. Karşılaştıkları çalışanlara da iyi akşamlar dileyip kısa süreli sohbet ettiklerinden, adımları ağır ilerliyordu. Çıkış kapısına yaklaşmış ilerlerken yanlarından iki hemşire kıkırdayarak geçti. Zeynep'in kulağına konuşmaları çarptı.

"Kızım o neydi öyle be! O nasıl cüsse Allah'ım!"

"Tam da yeme de yanında yat!"

"Ohaa! Ben böyle bir şey görmedim. Kimi bekliyor acaba?"

Sonrasında, kulağına sadece devam eden kıkırtılar ulaştı ancak aralarında konuştukları diğer kelimeleri seçemedi. Nedense duydukları, ansızın sinirini ortaya çıkarıp kaşlarını çatmasına neden olmuştu. Tahmin ettiği kişiden söz ediyor olamazlardı, değil mi?

Kapıdan çıktıkları anda Oğuz'un koca bedenini gördü. Devasa Jeep'in gövdesine yaslanmış, elleri ceplerinde yanındaki korumayla konuşuyordu. Bir ayağı diğerinin çaprazındaydı. Adam hakikaten dedikleri kadar vardı. Koca bedeni, neredeyse hastane bahçesini kaplamıştı. Kapıdan çıktığı anda başka bir şeyi görmesi imkânsızdı zaten. Kullandığı araç, ancak kendisi gibi bir bedenin kullanacağı gibi büyüktü. Başka bir aracın içinde adamı düşünemedi Zeynep.

Hava çoktan kararmıştı. Hastanenin etrafındaki uzun direklerden yayılan aydınlatma sayesinde binanın önü aydınlıktı. Etrafta doğal bir kalabalık vardı. Gündüze oranla daha azdı insan sayısı ama yine de sürekli giden gelenler etrafta dolaşıyordu. Binanın ne işe yaradığı düşünülürse çok doğal-

dı bu daimî kalabalık.

Oğuz'un dalgalı, kızıl kumral saçları, akşamın soğuğunda vuran rüzgârla arada uçuşuyordu ama adamın bunu aldırdığı söylenemezdi. Üzerinde koyu renkli bir kot pantolon ve füme renkli, yuvarlak yakalı bir kazak vardı. Kazağın kollarını dirseklerine doğru sıyırmıştı ve soğuktan etkileniyor gibi görünmüyordu. Kim bilir ne soğuklar görmüştü o beden Ağrı'da? İstanbul, bu mevsimde ona yaz gibi geliyor olmalıydı.

Zeynep adamdan gözlerini alamıyordu. Diğeri henüz onu fark etmemişti. Sertçe yutkundu. En azından tek parça halindeydi. İçinde bir sevinç oluştu. Sonra kendi kendine kızdı. Niye seviniyordu ki?

O sırada Cihan bir şeyler diyordu ancak duymamıştı. Cihan'ın eli dikkatini çekmek istercesine koluna sarılınca irkilerek bakışlarını kolunun üzerindeki ele çevirdi ve aynı anda göz ucuyla, Oğuz'un tehditkâr bedeninin düzelerek ona doğru geldiğini gördü. Nihayet kızı fark etmişti.

Hafifçe geri çekilerek nazik bir gülümseme oturttu yüzüne Zeynep.

"Pardon dalmışım, duymadım. Ne diyordun?"

"Seni eve bırakayım demiştim."

Zeynep başını olumsuzca sallayarak tam reddedecekken Oğuz diplerinde bitti. Sert ve tehditkâr bakışlarını Cihan'a çevirdi. Bakışları Cihan'ın yüzü ve eli arasında gitti geldi. İleri doğru bir adım atacakken Zeynep aniden araya girdi.

"Oğuz! Geldin mi?" diye saçma bir cümle kurdu.

Oğuz'un, ona uzaydan gelmiş biriymiş gibi bakan bakışlarıyla karşılaşınca gözlerini yumdu. Çabucak kendisini toparlayıp zorlukla gülümseyerek Cihan'a döndü.

"Çok sağ ol Cihancığım ama beni almaya geldiler zaten. İyi akşamlar." dedi çabucak kestirip atarcasına. Bir an evvel gitme isteği ile ileri doğru hareketlendi.

Cihan şaşkınlıkla bir Zeynep'e bir Oğuz'a baktı. Oğuz'un yüzünü görmek için boynunu geri atmıştı. Adam dev gibi karşısında dikilirken istemsizce yutkundu.

Zorlukla çıkan bir sesle, "Sana da iyi akşamlar Zeynepçi-

şim. Başka zaman artık." diye mırıldandı.

Oğuz, "Hayırdır!" der gibi bakarak, tek kaşını kaldırıp yüzüne bir gülümseme oturttu.

Zeynep ileriye doğru adımlarken arkasından gelmeyen Oğuz'u fark ederek birden durup, "Gitmiyor muyuz?" diye seslendi.

Nedense Oğuz'un duruşundan hoşlanmamıştı. Sanki Cihan'ı dövecek gibi bakıyordu ve şimdiye kadar gördüğü Oğuz, genelde ifadesiz bir surata sahipti. Oysa şimdi yüzünden her türlü tehdit ifadesi rahatlıkla okunuyordu. 'Demek ki isteyince duygularını yüzüne yansıtabiliyormuş' diye aklından geçirdi. Düşündükleriyle gözlerini devirdi. Yeniden seslendi.

"Oğuz!"

Oğuz, ağır adımlarla geri dönerken bakışlarını hâlâ Cihan'ın üzerinde tutuyordu. Nihayet Zeynep'in bulunduğu noktaya gelince başını tamamen önüne çevirdi ve hiçbir kelime etmeden arabaya doğru yürüdü. Zeynep biraz tedirginlik, biraz da sinirle ona bakıp yolcu tarafına geçti.

Kapıyı açıp önündeki basamağa tırmanarak kendini araçtan içeri attı. Koltuğuna yerleşip elindeki paltoyu ve çantayı iki koltuk arasından arka koltuğa bıraktı ve kemerini taktı. Aynı anda Oğuz da kemerini bağlıyordu. Aracın ön paneli de içi gibi devasaydı.

Oğuz arabayı çalıştırıp direksiyonu kırdı. Arabanın direksiyonu koca ellerinin arasında simit gibi görünüyordu. Zeynep yan gözle ona bakıp yutkundu. Bu adam, nasıl bu kadar kocaman olmuştu acaba? Neyle beslemişlerdi ki bunu?

Oğuz, gözleri yoldayken dişlerinin arasından tıslar gibi sesini incelterek alaycı bir ifadeyle konuştu.

"Cihancığım."

Yan gözle ters ters Zeynep'e baktı. Yüzünde şimdi bir tiksinti ifadesi vardı.

"Ne olmuş?" diye çemkirdi Zeynep.

"Oğuz! Geldin mi?" diye devam etti Oğuz aynı ifadeyle.

Zeynep gözlerini devirdi. "Bak, böyle devam edeceksen

çek sağa, ben korumalarla giderim. Çok yorgunum, çekemem şimdi senin abukluklarını."

Oğuz ters ters Zeynep'e baktı. Elin adamına neden cimli cumlu hitap ediyordu ki?

"Bu Cihan özel biri galiba. Cimli cumlu konuştuğuna göre."

"Neden özel oluyormuş? Ben herkese cimli cumlu hitap ederim." dedi Zeynep aksi bir sesle.

"Ben hiç duymadım cimli cumlu konuştuğunu." diyen Oğuz, yine ters bir bakış atmıştı kıza üstelerken.

"Sana Oğuzcuğum demediğim içindir o!"

"Deme zaten! Ne öyle yumuşak gibi!"

Zeynep sinirle gözlerini devirdi yine. Bu adamın yanında sürekli gözlerini deviriyordu zaten. Yakında göz kasları tamamen iflâs edecek ve artık kendi iradesi dışında, şu an sabit durdukları çukurlarda sürekli dönüp duracaklardı.

"Kimse sana bakıp yumuşak olduğunu düşünmez, merak etme!"

"Benden söz etmiyorum zaten. Yumuşak arkadaşından söz ediyorum. Bana yumuşak diyecek adam, daha anasından doğmadı. Sen de onu merak etme!"

Zeynep sıkıntıyla oflayarak bir nefes koyuverdi. Kollarını göğsünde birleştirdi.

"Bak! Bugün çok yoruldum. İki tane çok kritik ve uzun ameliyattan çıktım. Şu an seni hiç çekemem, gelme üstüme."

Usanmıştı onunla didişmekten. Adam hiçbir lafın altında kalmıyor, tersledikçe tersliyordu. Başlarda umursamazken artık ters tavırlarına kalbi kırılıyordu. Dudaklarını birbirine bastırdı. Aynı anda kollarını çevreleyen parmaklarını bastırarak tırnaklarını kollarına geçirdi.

Oğuz yan gözle kızın yorgun yüzüne bakınca içinde bir yerler sızladı. Kaşlarını çattı. Cadı nihayet geri adım atmıştı ama yorgunluktan olduğu belliydi. Yoksa şimdiye kadar kendisiyle didişirken gayet idare etmişti. İçinde anlamlandıramadığı bir şefkat oluşurken bu kez sesi yumuşak çıktı.

"Nasıl geçti?"

Zeynep şaşırarak başını Oğuz'a çevirdi. Gözlerini kırpıştırdı. Oğuz'un ilk defa ses tonunu böyle duyuyordu. Yumuşak ve şefkatli. İçindeki tüm isyan bayrakları bir anda teslim için indiler. Galiba ateşkes ilân edilmişti. Hissettiği yorgunlukla, bu ateşkesi minnettarlıkla karşıladı. Yorgun ama yumuşak bir tonla uysal bir şekilde cevap verdi.

"İyi geçti. Şükür, bugün kimseyi kaybetmedim."

Oğuz, onun huzurlu ancak geri plandaki endişe ve korku dolu sesini işitince çabuk bir bakış attı kıza.

"Oluyor mu kaybettiğin?"

Zeynep omuzlarını silkti bıkkınlıkla.

"Nadir de olsa oluyor." Ansızın ellerini sallayarak hızlı hızlı konuşmaya başladı. "Yani, elinden geleni yapıyorsun. Çabalıyorsun ama sonuçta biz de Tanrı değiliz. Bazen önüne geçemiyorsun ve o anlarda, gerçekten bu mesleği bırakmak istediğimi hissediyorum. Yani düşünsene, can kurtarmak için bu mesleği seçtim ama bazen kurtaramayınca ölümle karşı karşıya kalıyorsun, her şey anlamsız geliyor. Ümitsizliğe kapılıyorum ve her şeyin saçma olduğunu düşünüyorum. Yani yapmam gerekeni yapamıyorsam devam etmenin ne anlamı var ki?"

Zeynep, içini boşaltacak birini bulmuş gibi hızlı hızlı konuşurken Oğuz ne yaptığını bile fark etmeden, elini uzatıp yumuşak bir hareketle kızın eline uzandı. Koca avucunun içinde kızın eli minicik kalmıştı.

"Canı veren de Allah, alan da Allah. Sen elinden geleni yaparsın. Takdir onundur. Bence ne yapıyorsan yapmaya devam et. Pes etme. O anlarda dediğin gibi Tanrı olmadığını düşün. Sen sadece elçisin. Can alıp vermek senin işin değil."

Zeynep, Oğuz'un avucunda minicik kalmış olan eline baktı. Teninde onun tenini hissedince kalbi yerinden çıkacakmış gibi hoplamıştı. Sözleri yüreğine huzur verici bir meltem esintisi gibi gelmişti ama yüzüne ateş bastı. Zorlukla yutkundu. Kuruyan dudaklarını telaşla ıslattı. İçinde bulundukları durum normalmiş gibi davranmaya çalışıp gözlerini kırpıştırarak bakışlarını karşıya dikti ancak gittikleri yolda,

her ne kadar yol lâmbaları önlerini aydınlatsa da neler olduğunu göremiyordu. Sadece hipnotize edici şekilde, hızla kayan beyaz çizgiler gözlerinin önünde uçuşuyordu. Eli hâlâ Oğuz'un avucunun içindeydi ve geri çekmeye güç bulamıyordu kendinde.

Öte yandan Oğuz, şaşkınlıkla avucunun içindeki minik ele bakıp, "Bu ellerle nasıl ameliyat yapıyor ki? Çocuk gibi elleri var. Ancak evcilik oynar bunlarla." diye aklından geçiriyordu. Şaşkın bakışlarını Zeynep'in yüzüne çevirdi. Pembeleşmiş bir suratla, heykel gibi dikilerek karşıya diktiği ela gözlerini kırpıştırıyordu. Kumral, uzun saçları omuzlarından aşağı dökülmüş, pembe dudaklarını dişliyordu bir yandan.

Oğuz istemeyerek elini geri çekti. Zeynep hemen ellerini kucağında birleştirip parmaklarını birbirine doladı. Yan gözle Oğuz'a baktı. Adam sol dirseğini kapıya dayamış, parmaklarının ucunu dudaklarına vuruyordu düşünceli bir edayla. Ortamdaki elektriği dağıtmak için hafifçe öksürdü.

"Nasıl geçti adamlarla?" dedi yüzünü Oğuz'a çevirerek.

Oğuz çabuk bir bakış attı ona. Merakla kendisine bakıyordu. "Sıkıntı yok!" dedi kısaca kestirip atarcasına.

Zeynep kaşlarını çattı. Sinirli bir edayla hızlı hızlı konuştu tekrar.

"Şu lafı var ya, sana yediresim var. Anladık, sıkıntı yok! Nasıl geçti diye soruyorum? Ne konuştunuz? Sen ne dedin? Adamlar ne tepki verdi? Tekrar tırlara dadanırlar mı?"

Oğuz ilk defa kahkaha attı. Zeynep kocaman açılmış ela gözlerini, adamın yüzüne dikti. O an yerinde zıplamak istedi. Bu ne be? Bu koca cüsseden öyle güzel gülme sesi mi çıkarmış? Bu adamın hayvan gibi gülmesi gerekmez miydi? Zeynep saçma sapan düşünceleri kafasından geçirirken Oğuz gülerek baktı ona yan gözle.

"Bana? Bana laf yedireceksin? Ya, valla ne zamandır merak ediyorum. Sormadan yapacağım artık. Sen neyine güveniyorsun da bana dikleniyorsun? Kendini hiç mi görmüyorsun? Minicik halinle bana ne yedireceksin sen?"

"Ben minicik değilim tamam mı? O senin izbandutlu-

gün!" Zeynep gözlerini kısarak cevap vermişti.

"Öyle olsam bile sonuçta benim yanımda mümkün kalmaz sun. Neyine güveniyorsun?" dedi Oguz göz kırparak ala edercesine.

Zeynep gözlerini kırpıştırdı yine. Göz mü kırpıştı bu yar ma? Adam göz kırpınca suratı niye o kadar sevimli oluyordu ki? Zeynep ellerini kaldırıp gözlerini yumarak, avuçlarını a kaklarına bastırdı. Aklını kaçırmak üzereydi ve beynindeki düşünceleri sonlandırmak istercesine kafasına baskı uygulu yordu.

"Kafanı patlatacaksın. Sıkma öyle." dedi Oğuz kaşlarını çatarak. Cadı kendine zarar veriyordu şimdi de. Elini uzatıp Zeynep'in elini yakaladı, kafasından geri çekti.

"Tamam. Rahat dur. Uğraşmayacağım daha seninle."

Zeynep gözlerini açarak bakışlarını yine karşıya dikti. Yorgun bir şekilde, oturduğu koltukta aşağı kaykıldı. Mırıldanarak konuştu.

"Evet. Uğraşma benimle. Alt tarafı merak ettiğim bir şey sormuştum. Boş ver."

Sesi kırgın çıkıyordu. Başını oturduğu koltuğun başlığına yasladı.

Oğuz, kızın kırgın yüzünü görünce içinde anlam veremediği bir üzüntü hissetti. Zaten bu kızın yanında garip garip duygular hissediyordu. Sıkıntıyla iç çekti.

Gönlünü almak istercesine açıklama yaparak, "Tamam. Anlatacaktım zaten eve gidince. Çift baskı olmasın diye geçiştirdim." dedi.

Zeynep başını hafifçe yana çevirip ona baktı durgun gözlerle. Oğuz tekrar bakışlarını ona çevirdiğinde göz göze geldiler. Zeynep'in karnının içinde bir şey kımıldandı. Oğuz kalbinin hiç alışık olmadığı bir tempoda attığını hissetti. Huzursuzca bakışlarını tekrar yola çevirdi. Zeynep'se adama bakmaya devam etti. Eli hâlâ avucunun içindeydi. Bu dokunuş ve yarattığı his kendisine iyi geliyordu.

"Bana öyle bakmaya devam edersen kaza yaptıracaksın!" diye mırıldandı Oğuz. Kız, dakikalardır gözlerini yüzüne

dikmiş, kendisini seyrediyordu ve bu hiç alışık olduğu bir şey değildi.

"Niye?" diye mırıldandı Zeynep.

"Huzursuz oluyorum gözlerini yüzüme öyle diktiğinde."

"Neden?" diye üsteledi Zeynep merakla.

"Alışık değilim bana öyle bakılmasına. Huzursuz ediyor."

"Nasıl bakılmasına?" diye sordu Zeynep kaşlarını çatarak. Manzara güzeldi. 'Bakarım arkadaş!' diye geçirdi içinden.

"Öyle işte."

"Nasıl işte? Doğru düzgün de ne diyeceksen, hiçbir şey anlamıyorum."

Oğuz hızlı bir bakış attı tekrar kızın yüzüne. Avucunun içinde tuttuğu eli daha çok sıktı parmaklarının baskısını artırarak. Bakışlarını tekrar yola çevirdi. Siktiğimin yolu bitmemişti bir türlü? Bu Alazlar Fizan'da mı yaşıyordu acaba?

"Baktığın şeyi beğenmişsin gibi işte." dedi aksi aksi mırıldanarak.

"Valla manzara güzel, bakarım ben." dedi Zeynep dürüstçe. "Niye çevireyim ki lafı? Doğruya doğru işte." diye kendi kendine konuşuyordu içinden.

Oğuz'un dudaklarından istemsiz sinirli bir gülüş fırladı. Çarpık bir şekilde gülerken başını salladı.

"Oo adam her an kendini aşıyor." dedi Zeynep içinden hayranlıkla adamın suratındaki çarpık gülümseye bakarken.

"Zeynep!" dedi Oğuz uyarırcasına. Avucunun içindeki ele baskı uyguladı tekrar. "Şansını zorluyorsun!" diye tamamladı uyarısını.

"Zorlarsam ne olur?" diye sordu Zeynep bir cesaretle. Elindeki baskıyı umursamadı.

Oğuz yine gözlerini ona çevirdi. Ciddi bakışları kızın gözlerindeyken cevap verdi.

"Kurtulamazsın elimden!"

Kaşlarını kaldırmış, tıpkı kızınkiler gibi ela renkli gözlerini onun gözlerine kilitlemişti. Aynı anda elini de hafifçe yukarı kaldırıp avucunda sıkı sıkı tuttuğu eli işaret etmişti.

Zeynep gülümsedi. Dudakları yukarı kıvrılırken düzgün

parlak dişleri göründü. Aynı cesaretle karşılık verdi.

"Hadi bakalım. Hodri meydan!"

Bu kez Oğuz gülümsedi. Aynı şekilde onun da dişleri görünmüştü geniş gülümsemesiyle. Başını, "Sen bilirsin" dercesine sallayarak Zeynep'i hem beklentiye sokan hem de nabzını arttıran bir sesle "Sen kaşındın!" dedi.

Zeynep hızla atan nabzını göz ardı edip bir kahkaha attı. Koltuğa iyice yerleşti. Bakışlarını karşıya çevirirken, "Ben çok eğleneceğim ama senin için aynı şeyi söyleyemem." dedi keyifle.

"Emin ol, ben senden daha çok eğleneceğim." dedi Oğuz kendinden emin şekilde başını sallayarak. Elini kaldırıp avucunda tuttuğu kızın elini bacağının üzerine koydu, kendi eliyle de kızın elini kapadı. Dokunuşla birlikte bacak kasları gerilmişti. Aynı anda ikisi de bu temasla sertçe yutkundular.

Didişme ile başlayıp çekişme ile devam eden iletişimleri, onlara uyan imalı meydan okumalarla başlayan bir ilişkiye doğru yol almıştı şimdi. İkisi de heyecanlı, ikisi de sabırsızdı.

* * *

Akşam herkes masaya oturduğunda ortada tam bir keşmekeş vardı ancak kimse bunun farkında değildi. Masanın etrafındaki kalabalıkta herkes sesli olarak yanındakiyle konuşuyor, birbirine bir şeyler anlatıyordu.

Ekrem masanın başında otururken gülümseyen bir yüzle masadakileri izliyordu. Oğuz görüşmesini anlattıktan sonra, kızlar öğreneceklerini öğrenip hemen Ayşe'nin alışverişine dönmüşlerdi. Erkekler bir yandan hem Oğuz'un görüşmesini hem de Yaman'ın gece yaşadıklarını yeniden konuşup değerlendiriyorlardı.

Bazen öyle saçma anlar yaşanıyordu ki Ekrem dışında kimse bunun farkında değildi. Adamların olayları değerlendirirken yaptıkları konuşmalara, kızlardan biri bir anda araya girerek yorum yapıyor, sonra hızla yeniden alışveriş

muhabbetine dönüyordu. Arada ya Ayşe atılıyor, fikrini söylüyordu ya da Alaz bir anda, "Hayır, öyle değil, böyledir" deyip, düşüncesini belirtip sonra da hiçbir şey olmamış gibi tekrar alışveriş ve yemeklerle ilgili muhabbete dönüyordu.

Adamlar, önce kızların sözlerini dinliyor, sonra başlarını sallayıp bu kez olayı daha başka gözlerle değerlendirerek tekrar konuşmalarına devam ediyorlardı. Fırat ve Oğuz, Sayko'nun kulüp konusundaki planlarının, Alaz'ın düşündüğü gibi olduğuna inandıklarını belirtmişlerdi. Kapıya ve kulübün içine kendi adamlarından birkaçını yollamayı teklif ettiler, Yaman hiç itiraz etmeden kabul etti. Şu anki durumda güvenebileceği her adama ihtiyacı vardı. Sayko, Ağrılıları satın alamazdı ve bu daha güvenli göründü gözüne.

Yemek gürültülü ve tam bir karmaşa içinde geçerken salonun kapısında Esat belirdi. Fırat ve Oğuz, aynı anda şaşkınca başlarını kaldırıp tepelerinde biten Esat'a baktılar. Esat, rahat hareketlerle bir sandalye çekip masaya yerleşirken uzanarak ortadaki tabaktan bir dilim böreği ağzına tıktı. Ağzı dolu homurdanarak konuştu.

"Halime abla, sana zahmet bana da bir tabak versene. Öldüm acımdan."

Fırat şaşkın şaşkın tıkınan Esat'ı izliyordu. Diğerleri de Fırat'tan farksızdı. Halime yerinden kalkıp gülümseyerek mutfağa yönelirken Fırat nihayet şaşkınca sordu.

"Oğlum, senin ne işin var lan burada?"

Esat, adeta çok normalmiş gibi omuzlarını silkip bir dolma attı ağzına.

"Ne demek ne işim var? Beni niye bıraktınız evde? Anam beni tek bulunca bana sardırdı. Hepiniz buradasınız, ben niye gelmeyeyim?"

"Oğlum, yemekten sonra gelecektik işte. Ne diye geldin ki şimdi sen?"

"Abi, valla ayıp ediyorsun! Yav hepiniz buradasınız işte. Ne yapacaktım? Anamla çeyiz mi hazırlayacaktım?"

"Babamın haberi var mı geldiğinden?" diye, bu sefer Oğuz girdi araya.

"Hee, var. Bugattiyi Kürşat'a bırakacağımı söyledim." dedi sırıtarak. Bu fikri bahane etmesinden gurur duyduğu belliydi. Tekrar bir dolma attı ağzına.

"Valla mı lan?" dedi Kürşat gözleri parlayarak. Neredeyse yerinden fırlayacaktı. Halit yanında sabırsızca onun hamle yapmasını bekliyordu. Yaman ikisine de bakarken başını inanmazca iki yana salladı. İkisinin de Bugatti lafını duydukları anda gözleri kararıyor, hiçbir şeyi umursamıyorlardı.

Esat sırıtarak başını salladı. Cebindeki anahtarı çıkarıp masanın üzerinden Kürşat'a fırlatınca diğeri havada yakaladı anahtarı.

"Köpeğin olsun oğlum!" dedi Esat çenesini kaldırıp ukalaca gülerken.

Kürşat, kaptığı anahtarı avucunu açıp Halit'e gösterdi. İkisi de neredeyse anahtarı öpeceklerdi. Sanki uzun zamandan beri istediği oyuncağı babasına aldırmış çocuklara dönmüşlerdi.

"Sıpaya bak!" dedi Fırat kendini tutamadan gülerek.

Esat yine omuz silkti. Elini havada salladı. Yüzünden alınganlık akıyordu.

"Maşallah, hepiniz burada toplanmışsınız, bana da üvey evlat muamelesi yapıyorsunuz. Ben niye gelmeyeyim?"

Ekrem, omuzları sarsılarak gülmeye başladı.

"Haklısın oğlum. İyi yaptın gelmekle. Bak hepsi burada. Sen niye gelmeyeceksin? Hakkındır tabii. Ne zaman istersen çık gel. Aldırma sen bunlara."

"Helal be Ekrem abi. Beni çok dışlıyor bunlar." dedi eliyle abilerini gösterip şikâyetçi bir tonla. Hızını alamadan devam etti. Çenesiyle Alaz'ı işaret ederek konuşmaya devam etti. "E kuzuyu da verdik buraya. Evin en küçüğü yine benim. Azıcık özen beyler! Azıcık özen!" dedi Fırat ve Oğuz'a alıngan gözlerle yan yan bakarak.

"Vay Esat abim vay." dedi Alaz başını yana eğerek. Gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. "Valla, ben senin dalga geçtiğini sanıyordum. Sen bayağı bayağı haset yapmışsın bana." Hırsla gözlerini kıstı, başını öne çıkararak inatçı bir yüz ifadesiyle

konuşmaya devam etti. "Sen kimi, nereye veriyorsun? Hâlâ en küçük benim! Benim o evden çıktığım falan yok! Bu geçici bir durum! Azıcık özen küçük bey! Azıcık özen!"

Yaman, Alaz'a çevirdiği bakışları set bakışlarla araya girdi. "Ne geçici durumu? Hayal kuruyorsun sen. Çocuk haklı. Bırak küçüklüğünün tadını çıkarsın işte. Senin buradan bir yere gittiğin yok! Otur oturduğun yerde!"

Alaz sinirle başını ona çevirince Yaman işaret parmağını dudaklarına "Sus" dercesine bastırıp tehdit eder gibi baktı. İmalı bakışlarını dudaklarına dikmişti. Ya susacaktı ya da rezilliğini yaşayacaktı. Alaz sinirle yutkundu.

Ayşe'nin aniden patlayan kahkahası ile herkes ona döndü. Zeynep şaşkın şaşkın masadakilere bakıyordu. Bunların hepsi kafayı yemişti. Ayşe sevecen gözlerle Esat'a bakıyordu.

"Esatçığım, sen hiç merak etme. Bak, ben yakında o evde olacağım. Ben sana özen gösteririm." dedi avutucu bir tonla.

"Bırak Ayşe. Şımartma bunu. Tepene çıkar sonra." diyen Fırat, ters ters Esat'a bakıyordu.

Esat, abisine aldırmadan Halime'nin getirdiği tabağı dolduruyordu. Sırıtarak Ayşe'ye baktı.

"En sevdiğim yengem!"

"Lan, zaten başka yengen yok ki!" dedi Fırat kaşlarını çatarak.

Alaz sinirini başka yerden çıkarırcasına, "Sen öyle san!" diyerek dişlerinin arasından söylendi. Yaman'ın üzerindeki gözlerini başka yere çekmesini istiyordu. İşe de yaramıştı.

Halime, Alaz'ın sözlerinin ardından kıkırdadı. Hayret kaplı gözler, soru sorarcasına bir Alaz'a bir Halime'ye çevrildi.

Akşam, Oğuz ve Zeynep yüzlerindeki garip ifadeyi saklamaya çalışarak evden sakin adımlarla içeri girdiklerinde, ikisi de aralarındaki elektriği hemen fark etmiş, birbirlerine bakmışlardı imayla. Motivasyon işe yaramış görünüyordu. Mutfağa girdiklerinde, Alaz küstah bir yüz ifadesiyle Halime'ye elini kaldırıp, "Çak Halime abla. Operasyon başarılı olmuş!" deyince Halime çocuk gibi Alaz'ın eline vurup, son-

Ta ellerini ağzına götürüp kıkırtısını bastırmaya çalışmıştı.

"Kavga etmemişler. Bakışları da bir garip. Anlaşmaya varmış gibiler." diye fısıldamıştı.

"Ne anlaşması ya?" dedi Alaz kendinden emin. "Mercimeği fırına vermelerine ramak kalmış, baksana."

Alaz, kendi dışında herkesi çok iyi gözlemliyordu ve havadaki elektriği çoktan almıştı. Nedense bu gözlem yeteneği, bir tek kendisinde işe yaramıyordu. Tüm duyuları başkalarına karşı açıkken kendisine gelince kör ve sağır oluyordu. O yüzden, Oğuz ve Zeynep arasında bir şeylerin değiştiğini gördüğü an anlamıştı.

"O ne demek be?" dedi Fırat, kaşlarını çatıp başını masanın diğer tarafında oturan Alaz'a eğerek. Gözleri merakla kıza bakıyordu.

Alaz umursamazca omuzlarını silkti. İki sandalye ötede oturan Zeynep yerinde gerildi. Oğuz sıkıntıyla sandalyesinde kıpırdandı. Beyaz teni kızıla dönmeye başlamıştı. Kaçamak bakışlarla Zeynep'e baktı. Bakışları birbirini yakaladı. Alaz göz ucuyla ikisine bakıp yaşadıkları sıkıntıyı fark edince dilini koparmak istedi. Kendisi bunca utancı yaşarken empati yapmaması olanaksızdı.

Yaman, başını kaldırıp masadakilerin yüzlerini tek tek inceledi. Vardığı sonuçla, dudaklarının ucu kıvrılarak Alaz'a çevirdi bakışlarını. Gözlerini kıstı.

Süren sessizlikte Zeynep nefesinin daraldığını hissetti. Yüzüne ateş basmaya başlamıştı. Bir şeylerin değiştiğinin bu kadar çabuk anlaşılması, içine hem panik hem utanç duygularını aynı anda doldurdu. Emin olmayan ve tedirgin bakışları tekrar Oğuz'u buldu. Oğuz, kızın sıkıntılı halini fark edince yerinde dikleşti, güven veren bakışlarını ona dikti. Asla tek başına bırakmayacaktı Zeynep'i. Utanırsa, o da utancını paylaşacaktı onunla. Cesaret vermek için, "dik dur!" der gibi göz kapaklarını hafifçe indirip başını salladı. Zeynep, Oğuz'un destek dolu bakışlarını görünce rahatlayarak hafifçe soluğunu bıraktı.

Alaz, ikisi arasındaki iletişime göz ucuyla baktı. İçinden

Oğuz'u takdir etti. Aklına gelen anıyla gözlerini kıstı. Bir gün önce şirkette onu utandırdıklarında yaşadıkları tekrar kafasına üşüşünce intikam hissiyle dudaklarının ucu kıvrıldı. Hep kendisi utanacak değildi ya. Biraz da başkası paylaşsındı hissettiklerini. Başını, kendinden emin yukarı kaldırıp gözlerini önce Fırat'a, sonra Oğuz'a çevirdi. Ardından Esat'a dönerken yüzündeki sırıtma genişlemeye başladı.

"Sen dün ne demiştin Esat abi?" diye sordu sanki hatırlamaya çalışır gibi. Esat başını iki yana sallayıp, "Ne demiştim?" der gibi baktı.

"Zilal Ana peş peşe düğünleri yapar mı ne, öyle bir şey demiştin, değil mi?" dedi sinsi sinsi gülerek. Zeynep'e çabuk bir bakış atıp intikam yüklü bakışlarını tekrar Oğuz'a çevirdi. Aniden ellerini kaldırıp parmaklarını şıklatmaya başladı. Tıpkı Esat'ın yaptığı gibi garip bir melodiyi dudaklarından çıkarıyordu omuzlarını sallayarak.

Yaman kahkahayla gülmeye başladı. Kolunu kızın omuzuna atıp kendine çekti ve kız kollarının arasında kımıldamaya devam ederken şakağına bir öpücük kondurdu. Alaz, Yaman'ın hareketlerini artık umursamamayı başarmak istiyordu. Diğerlerinin önünde sarılmasına hepsi alışmış görünüyordu. Sorun kendisinin bir an evvel alışmasıydı zaten. Umursamamaya çalıştı.

Esat'ın dolu ağzı açık kaldı. Çiğnemeyi unutmuş gibi şaşkınlıkla, kımıldamadan Alaz'a bakıyordu. Fırat soru dolu gözlerle hızla yanındaki Oğuz'a döndü. Oğuz boynunu kütürdetti sıkıntıyla.

"Kuzu!" dedi imalı bir uyarıyla "Çıkarırım acısını!"

"Söz mü?" dedi Alaz sırıtmaya devam ederken. Yaman'ın kolu hâlâ omuzundayken meydan okuyan gözlerle Oğuz'a baktı.

"Ben sözümü tutarım bilirsin." dedi Oğuz başını tehditle sallayarak.

"Lan, ne oluyor? Ne kaçırdım ben?" dedi Fırat sinirle yerinde kıpırdanarak.

Esat zorlukla ağzındaki lokmayı yuttu. Önündeki bardak-

tan, boğazındakileri bir an evvel göndermek için koca bir yudum su içti. Alaz'ın bakışlarını takip ederek olaya çok hızlı aymıştı.

"Abi, daha ne olacak yav?" dedi zorla nefes alarak. Elini sallayarak devam etti. "Anam çifte düğün yapacak. Çifte düğün!" Sırıtmaya başladı. Aniden, tıpkı dün yaptığı gibi Alaz'ın biraz evvel kendisini taklit ettiği jesti tekrarladı. Parmakları şıklarken omuzlarını sallıyor, bir yandan dudaklarından o garip melodiyi çıkarıyordu.

Zeynep, utançla dirseğini masaya dayayıp yüzünü avucunun içine kapadı. Oğuz'un içi cız etti. Kızı çok utandırmışlardı. Birden yüzü ciddileşti. Öldürücü bakışlarını bir Esat'a bir Alaz'a atarak işaret parmağını kaldırdı.

"İkisiniz de uslu durun. Almayayım ayağımın altına. Zevzeklik yapmayın!"

Zeynep duyduklarıyla hızla başını kaldırdı. Ne demek istiyordu Oğuz şimdi? Saklayacak mıydı yani? Durmayacak mıydı ardında? Hayal kırıklığı dolu bakışları Oğuz'un yüzüne dikildi. Dalga mı geçmişti yani? Arabadaki son konuşmaları gerçek değil miydi? Hani elini bırakmayacağını söylemişti? Zeynep o anda çok ciddiydi oysa. Adamın gönül eğlendirmeyen biri olduğunu düşünmüştü. Kalbi kırılarak parçalara ayrılırken nefesinin kesildiğini hissetti. Gözleri doldu. Kandırılmıştı. Cesur sanmıştı onu. Şimdi geri mi çekiliyordu?

Oğuz, göz ucuyla baktığı Zeynep'in yüzünden geçen ifadeyi yakaladığında kaşları çatıldı. Niye kendisine öyle hayal kırıklığı yaşamış gibi bakıyordu ki? O utanmasın diye bu ikisini pataklayabilirdi bile. Oysa şimdiye kadar elini bile kaldırmamıştı bu iki velede. Sırf Zeynep utanmasın diye, şimdi ikisinin kafasını birbirine çarpabilirdi ama o, Oğuz'a hayal kırıklığıyla bakıyordu.

Oğuz çenesini belli belirsiz, "Ne?" dercesine salladı şüpheyle bakarak. Zeynep küskün gözlerle ona bakıp kirpiklerini indirdi, göz kapakları aşağı düştü.

Geçen bu sürede Ayşe, sorgulayan ve meraklı bakışları-

nı masadakilerin üzerinde gezdirmişti tek tek. O anda fark ettiği Oğuz ve Zeynep arasındaki bakışmanın ardından, dudaklarından hâkim olamadığı bir şaşkınlıkla, "Hadi canım!" kelimeleri çıktı. Arkasını sandalyeye yasladı şaşkınlıkla. "Ne zaman oldu ki?" dedi şaşkınlığın kaplı olduğu bir yüzle.

"Yav, ne oldu? Ne oldu? Benim niye bir şeyden haberim yok?" dedi Fırat sabırsız bir sesle. Onun dışında herkes bir şeyleri anlamıştı. Fırat ne kaçırdığını bilememenin sinirini yaşıyordu. Ayşe'ye gözlerini dikti.

"Ayşe, güzelim ne olmuş? Ne çifte düğünü?" diye sordu Fırat hızlı hızlı.

Ayşe'nin aklından geçen düşünceler sadece birkaç saniye sürdü. Yüzü bir anda değişti. Öfkeli bakışları yüzünde parlamaya başladı. İşaret parmağını tehditle kaldırırken dişlerinin arasında tısladı.

"Bana bakın! Zeynep! Vallahi yolarım saçlarını! Çifte düğün falan yok! Kimse benim düğünümden rol çalamaz! Benimkinden önce olmayacak o düğün! Yemin ediyorum, ikinizi de parçalarım!"

Ayşe bir anda vahşileşmişti. Senelerce bugünün hayalini kurmuştu. Kimsenin düğününü mahvetmesine izin vermeyecekti. Kardeşi bile olsa tanımıyordu kimseyi. O gün sadece onun günüydü. "Çifte düğün ne be?" diye yüzünü buruşturarak söylendi.

Zeynep, şok olmuş gözlerle ablasına baktı. Diğerleri kaşlarını kaldırmış, Ayşe'deki vahşiliği seyrediyorlardı. Ayşe bir anda şekil değiştirmiş, canavara dönüşmüştü sanki.

"Ayşe abla çıldırdı." diye mırıldandı Yaman. Alaz şaşkınlıkla Ayşe'ye bakarken aynı mırıltıyla cevap verdi adama.

"İçinden canavar çıktı sanki. Ne düğünmüş be! Hiç paylaşımcı değil bence." Sesindeki kınama açıkça belirgindi.

"Senelerce kalbine sahip olacak adamı bekle, ilk görüşte vurul. Adam harbi adam çıksın. Eh, kim olsa paylaşmak istemez tabii. Onun için özel bir gün olacak."

"Canım, ne olmuş sanki? Yine özel gün işte. İnsan kardeşiyle paylaşmak istemez mi?"

"Ben de istemem. Bizim düğümüz sadece bize özel olacak. Haklı Ayşe abla. Bizim özel günümüzü kim bozarsa acımam vururum!" Yaman'ın sesi de bakışları da karanlıktı.

Alaz isyan kaplı yüzünü Yaman'a çevirdi. Birkaç dakikadır kendi aralarında fısıltıyla konuşuyorlardı ve Yaman'ın son sözleri yine dikilmesine neden oldu. Onların düğünü mü? İtirazla başını çevirdi. Tam ağzını açacakken Yaman'ın, dudağının üzerine bastırdığı parmağıyla kalakaldı. Yaman, gözü masadayken Alaz'a bakmadan kestirerek mırıldandı.

"Hiç açma çeneni. Bunu sonra tartışacağız. Şimdi olanları kaçırmak istemiyorum."

Alaz yutkundu. Bakışları tekrar masanın diğer ucuna çevrildi. Elini kaldırıp dudağındaki parmağı geri çekti. Yaman avucunun içine elini alarak sıktı. Meraklı bakışları hâlâ diğerlerinin üzerindeydi.

Fırat, şok olmuş gözlerle yanındaki canavara baktı. Ayşe ansızın başka bir varlığa dönüşmüştü.

Zeynep utançtan kızarmış bir yüz ve öfkeli gözlerle ablasına çemkirdi. "Merak etme! Kimsenin senin gününü bozacağı falan yok! Öyle düğün müğün de yok!"

Oğuz'a öfkesini ablasından çıkarıyordu. Oğuz'un ciddi bir şey düşündüğü yoktu ki. Maksadı gönül eğlendirmekti. "Ne düğünü?" diye geçirdi aklından hem öfke hem hayal kırıklığıyla.

"Ne demek düğün yok?" diye kükredi Oğuz, Zeynep'in sözlerinin ardından. Gözleri açılmış, sinirli bakışları Zeynep'e kilitlenmişti.

"Anladım ben seni Oğuz Efendi. Hiç endişelenme!" diye bağırdı Zeynep hırsla ona bakarak.

"Ne anladın lan? Bana da anlatsana ne anladığını?"

Herkes susmuş, onları dinliyordu. İkisi de etraflarında kendilerine şaşkınlıkla bakan gözleri görmüyordu. İçlerinde yalnızca Ekrem ve Ragıp sırıtıyordu.

"Sen ardında durmayacaksın sözlerinin onu anladım! Korkma! Kimsenin yakana yapıştığı yok!"

"Ulan, sen yapış yapışma bana ne? Ben yapıştım yakana.

Kurtarsana kendini kurtarabiliyorsan?" Oğuz tehditle yerin de dikilmişti. Her an Zeynep'in üzerine atlayacakmış gibi bir duruşu vardı.

"Hobaa." diyen tepki Fırat'tın dudaklarından döküldü. Bütün taşlar şimdi kafasında oturmuştu. Rahatlayarak arkasına yaslandı. Bardağına uzanıp bir yudum alırken kendisini heyecanlı bir film seyrediyormuş gibi sandalyeye yerleştirdi.

"Ne yakama yapıştın be? Ben salak mıyım? Daha şimdiden kıvırmaya başladın!"

"Salaksın tabii! Hem de düpedüz salaksın!" diye bağırırken Fırat hafifçe başını kardeşine eğip mırıldandı. "Oğlum, yavaş. Ayıp ediyorsun kıza. Az diline hâkim ol."

"Ne kıvırtması lan? Ben dansöz müyüm?" diye bağırmaya devam etti Oğuz. Fırat'ın sözlerini umursamamış, hatta duymamıştı bile. Gözleri öldürecek gibi Zeynep'e kilitlenmişti. "Adam olanın laf ağzından bir kere çıkar! Sen hodri meydan dedin mi? Dedin! Yok öyle geri adım atmak! Sıkıyorsa atsana!" İşaret parmağını kaldırdı. Tehdit dolu gözlerini kısarken sesinin tonu, sarf ettiği tüm kelimelerin ciddiyetini belli ediyordu.

"Seni var ya! Atarım omzuma, Ağrı'ya götürür, kimsenin bulamayacağı yere tıkarım. O zaman at bakayım benden uzağa bir adım, atabilirsen!"

Oğuz delirmiş gibiydi. Kızın önce hayal kırıklığı, ardından küskün, son olarak öfkeli tavırları çıldırtmıştı onu. Bu kız hangi kafayla kendinden uzaklaşacağını sanıyordu ki? Laf ağızdan çıkmıştı bir kere. O çoktan kararını vermişti. Onu yolundan çevirecek insana yürek gerekirdi bu saatten sonra. O da etrafta öyle yürekli birini göremiyordu zaten. Oğuz'un önünde kimse duramazdı. Bu küçük cadı mı onu yolundan çevirecekti? Madem o cesareti göstermişti, tek bir adım geri atmasına izin vermezdi artık.

Zeynep karmakarışık bir yüzle Oğuz'a bakıyordu şimdi. Bu adam, daha az evvel konuyu kapatıp üstüne yatmaya çalışmıyor muydu? Şimdi niye böyle sanki kendisi geri adım atmış gibi saldırıyordu ki Zeynep'e? Ağzını açıp tekrar saldı-

nya geçecekken Oğuz'un öldürücü bakışlarla parmağını dudaklarına götürdüğünü gördü. Zorlukla yutkundu korkuyla.

"Sus! Açma o küçük çeneni. Kimse geri adım atmıyor! O geri adım atacak ayakların bağlı olduğu bacakları kırarım!"

"Lan, az yumuşak giriş yap! Böyle tehditle kızın kalbini nasıl kazanacaksın?" Fırat dayanamamış, yine hafifçe Oğuz'a eğilerek mırıldanmıştı uyararak.

"Vay, Oğuz'a bak sen. Ayar oldum lan şimdi. Adam benden arıza çıktı." diye mırıldandı Yaman. Gözlerini kısmış, kıskançlıkla tartarak Oğuz'u izliyordu.

Alaz masadan bir üzüm alıp ağzına attı. Rahat bir ifadeyle başını salladı. "Hmm. Demiştim ama ben sana." Gözlerini, birbirine öldürecek gibi dikmiş olan ikiliden çekmeden bir üzüm daha alıp Yaman'ın ağzına tıktı. Yaman üzümü çiğnerken çenesiyle, "bir tane daha versene" diyen bir işaret yapıp tekrar bakışlarını ikiliye çevirdi. Tek bir kare bile kaçırmak istemiyordu.

Zeynep, kararsız bir ifadeyle Oğuz'a bakıyordu. Adam şu an gerçekten kendisine öldürecek gibi bakıyordu. Nasıl şu anki noktaya gelmiş olduklarını anlamamıştı. Zaten son zamanlarda her şey çok hızlı gelişiyordu ve kafası allak bullaktı. Kaşlarını çattı. Oğuz, onun çatık kaşlarına bakarken üstüne gitmeye devam etti.

"Sen gönül eğlendiririm, az gezer tozarım diye düşündüysen sil kafandan onu. Ben çok eğleneceğim derken aklından böyle bir şey geçiyorsa da halt etmişsin! Ben oynaş aramıyorum kendime."

"Lafına dikkat et, çakarım suratına! Sensin oynaş!" diye sözünü kesti Zeynep öfkeyle. Kolunu kaldırmış elini tersini gösteriyordu.

"Sen de lafına dikkat et o zaman! Ağızdan laf bir kere çıkar!"

"Ben dönek miyim be? Senin gösteremediğin cesareti gösterdim ben!" diye diklendi Zeynep.

"Tamam işte! O cesaretle aynen devam ediyorsun! Kıvırtma benim karşımda!"

"Sensin kıvırtan!"

"Lan, düğün yok diyen sensin!" Yine kükredi Oğuz.

"Zevzekliği bırakın diyen de sensin! Dursana ardında!" Zeynep küskünlükle baktı yine bağırırken.

"Ulan, ben sen utanma diye onlara kızıyorum. Sabahtan beri yüzün renkten renge girdi. Ben niye durmayayım ardında?"

Zeynep birden arkasına yaslandı. Mahcup bir ifadeyle Oğuz'a bakarken düşük tonla karşılık verdi.

"Hee, o yüzden... Fikrini değiştirmedin yani?"

"Niye değiştireyim lan? Bir öyle bir böyle miyim ben?" Oğuz da kaşlarını çatarak arkasına yaslandı. Şimdi birbirlerine anlamaya çalışırcasına bakıyordu ikisi de. Ortalık ansızın sakinleşmişti.

Zeynep utanarak başını eğdi. Utangaç gözlerini Oğuz'a kaldırdı. Yüzünde saklamaya çalıştığı bir tebessüm vardı. Omuzlarını silkti. "Tamam, o zaman." Sesi memnun olduğu belli, fazlasıyla uzlaşmacı çıkmıştı.

Oğuz da sakinleşerek karşılık verdi. "Düğün var o zaman?" Kaşlarını kaldırmış, beklenti dolu gözleri Zeynep'in üzerindeydi.

Zeynep usulca utangaç bir ifadeyle başını salladı.

"Hayır!" diyen çığlık Ayşe'den çıktı.

Herkes yerinde sıçrayarak ona döndü. Alaz ve Yaman, heyecanla aynı anda önlerindeki üzüme saldırıp birer tane ağızlarına atarken aynı anda, "Canavar geri döndü." diye mırıldandılar ve yine aynı anda şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

Yaman'ın ona şaşkınlıkla bakan bakışlarıyla Alaz'ın içinden bir şey aktı sanki. Yaman gözlerinde alevler oynarken fısıldadı.

"Isırırım seni."

Alaz'ın yüzü kızardı. Gözlerini kırpıştırdı. Yaman bir üzümü dudaklarına bastırınca ağzını açıp üzümü dişlerinin arasına aldı. Yaman öne eğilip dudaklarını alnına bastırdı. Omuzundaki kolunun baskısını arttırdı. Ayşe'nin yüksek perdeden çıkan sesine aynı anda döndüler.

"Benimkiyle aynı gün asla olamaz! Olamaz efendim! Sıranızı bekleyin! İzin vermem! Düğünümü mahvetmenize izin vermem!"

Oğuz gözlerini kırpıştırarak başını hafifçe geri çekti. Ayşe'yi anlamaya çalışan şaşkın bakışları donuk bakıyordu.

"Yenge, sen niye çıldırdın, ben anlamadım ki? Kim senin düğününü mahvediyor ki?" diye neredeyse çekinerek sordu.

"Siz ikiniz!" diye öfkeden açılmış gözlerle bağırdı Ayşe.

"Yenge, bir sakin ol yav. Kimse senin düğününü mahvetmiyor. Ayrıca biz ezik miyiz de sizinle aynı gün düğün yapalım? Ben sizinkinden sonra Ağrı'da, adam gibi büyük bir düğün yapacağım. Siz bir günde hallediyorsunuz her şeyi. Beni kesmez. Yedi gün, yedi gece sürecek benim düğün."

Oğuz kestirip atarak konuşmuştu. Zeynep hevesle ona baktı. Yüzünde kocaman bir gülümseme oturmuştu.

"Hadi ya? Gerçekten mi?"

"Herhalde. Onca insan var doyurulacak. Millet dört gözle düğün bekliyor. Kırk hayvan keseceğim şerefsizim." dedi Oğuz omuzlarını dikleştirerek.

"Hee, yedisini yedi günde sen yersin zaten." dedi Esat sırıtarak.

16. BÖLÜM

İnsan hiçbir zaman hayatını hayal ettiği gibi yaşamaz. Yaşayamaz. Her gün, her an, atılan her adımda, hayat yeni bir yol çıkarır insanın karşısına. O yollar çoğu zaman tahmin edilene götürmez insanı. Hiçbir hesaplama tutmaz, hiçbir öngörü doğru çıkmaz. Hayatın toplamı; beklenmedik olayların, tahmin edilemeyenlerin ve aslında umut edip de boşa çıkan ümitlerin tamamıdır.

Öngörüler kısa ömürlüdür. Tahminler yanılgıya mahkûmdur ve bilinenler yanlıştır çoğu zaman.

İnsan zaten bildiğinden çok bilmediğini yaşar. O bilmediği de onu ya derin bir hüzne boğar ya da engin bir mutluluğa çıkarır.

Alazlar ve Bozdumanlar bildikleri, tanıdıkları ve yaşadıkları acıları kabullendikleri hayatlarını devam ettirip içinde bulundukları şartlara uygun planlar yaparken geldikleri nokta, hepsinin tüm öngörülerinin altüst olduğu bir zaman dilimine varmıştı.

Her ne kadar birçok acı yaşamış ve içlerini hâlâ sızlatan kayıpları unutmamışlarsa da sahip olduklarına tutunmak istiyordu hepsi de. Hayatlarının bundan sonrasında hepsinin ortak isteği ve arzusu, etraflarındaki sevdikleriyle mutlu ve huzurlu yaşamak, geri kalan ömürlerinde tekrar o acıları yaşamamaktı.

Kısmen buna sahiptiler. Vardıkları şu anki dönemeçte, mutlu olayların ortaya çıktığı kimi güzel şeyler oluyordu. Fırat ve Ayşe gibi... Oğuz ve Zeynep gibi... Henüz bilmeseler

de sağlam dostlukların kurulduğu yeni tanışıklıklar da bunlara eklenebilirdi.

İki ailenin reisi, Ekrem ve Sadık Ağa. İkisi de iki ailenin bu şekilde iç içe girebileceğini öngörememişlerdi. Geçmişte, birbirlerinden habersiz yaşarken kaderin onları birleştirdiği yazgının, onları böyle bir yolda yürüteceğinden hepsi de habersizdi. Bunlar güzel ve mutlu sürprizlerdi.

Hayat, zaten insan için beklenmedik sürprizler hazırladığında güzeldi.

Ayşe ve Fırat'ın nişan günü, her iki evde de tatlı bir telaş olmuştu. Herkes bir yerlere koşturmuş, el birliği ile yapılacakları eksiksiz ve hepsinin içini rahatlatan bir şekilde gerçekleştirmişlerdi.

Hepsi çok güzel bir akşam geçirmişti ama içlerinde hepsinden daha mutlusu Zilal'di. İkinci mutlu haber, kadının ayaklarını yerden kesmişti. Zilal sevincinden gözlerinden akan yaşlarını gizlememişti. İkinci oğlunun da mürüvvetini görecekti nihayet. Sadık Ağa hem mutlu hem de durumdan memnunken ciddiyetini bozmadan, oğullarına ne düşündüğünü söylemişti.

"Alazların evini su yolu yapacağız anlaşılan. Fırat ve Ayşe'yi evlendirelim, sonra da Zeynep kızımızı istemeye gidelim o halde."

"Fırat, anası kurban, ayağın uğurlu geldi. Bak, Oğuz'um da nihayet gönlünün sahibini buldu. Hem iki kardeş elti olacaklar. Rabbime şükür, ikisi de pırlanta gibi kızlar. Şanslı kulum, çok şükür." diye Zilal, kocasının ardından gözlerinden sevinç gözyaşları akarken atılmıştı.

O akşam yüzükler takıldıktan sonra, yemek tam bir şölen havasında geçmişti. Yine herkesin birbiriyle konuşmasından kaynaklanan bir uğultu ve keyifli atışmalar arasında, iki saate yakın süren yemek bittikten sonra, belli gruplar halinde herkes bir taraflara çekilmiş, kahveler, çaylar içilmişti.

Yaman, gece yarısına doğru, gençlerin nişanını kutlamak için kulübe gidileceğinin bilgisini vermişti ve gençlerin bir kısmı, bunun heyecanıyla bir an evvel çıkmayı beklercesine

zaman öldürüyorlardı.

Nişan nedeniyle kızların hepsi de çok şıktı. Erkekler de takım elbiseleri içindeydi. Özel bir gündü ve herkes buna tavırlarıyla olduğu kadar dış görünüşleriyle de destek olmuştu. Ayşe'nin en mutlu olduğu güne, hepsi hak ettiği özeni göstermek istemişti.

Ayşe çok mutluydu. Gözleri parlayarak Fırat'a her baktığında sevgisi, aşkı gözlerinden okunuyordu. Fırat aynı şekilde onun her bakışına karşılık vermişti. Her şey Ayşe'nin istediği gibi sade, samimi ve kusursuz denecek kadar güzeldi. Onun istediği de buydu. Sadece sevdikleri ve ailesiyle bir arada, en mutlu gününü en samimi, en içten duygularla yaşamaktı.

Yemeğin ardından büyükler evde kalırken gençlerin hepsi arabalara doluşmuş ve kulübe geçmişlerdi.

Kulübün içinde de dışında da her iki ailenin birçok adamı vardı. Hepsi bir aradayken hiçbir riski göz ardı etmemiş, her şeye rağmen gerekli tüm güvenlik önlemlerini almışlardı.

Alaz nişan günü sabahı Fırat ve Esat'la konuştuktan sonra, geceki eğlence için Serhat ve Nil'i de davet etmek istediğini söylemişti. Diğerlerinin memnun olduğu onayı aldıktan sonra, Serhat'a haber vermişti. Ayrıntıları sonra anlatacağını söyledikten sonra kısaca birkaç şey anlatmış ve akşam Nil'le beraber kulübe davet etmişti. Bozdumanlar, geçen seferki gibi yine onlara araç gönderip aldırmışlardı ikisini de.

Alaz, ilk defa sadece kendisine ait bir arkadaşı olduğu için mutluydu. Nil'i de çok sevmişti ve böyle bir akşamda onların da yanında olmasını istemişti. Nil'se, Deniz diye bildiğin kızın gerçek ismini ilk duyduğunda afalladıysa da kısa bir açıklamanın ardından, hiç garipsemeden kabullenmişti yine olanları. Alaz iyi bir kızdı ve arkadaşlığını seviyordu. Samimi ve düzdü. Kendisine çok yakın davranıyordu ve şimdi, tanıştığı diğerleriyle de çabucak anlaşmıştı. Hatta dört kız inanılmaz şekilde çok çabuk kaynaşmıştı.

Büyük locada oturan sadece dört kişi vardı. Fırat, Oğuz, Serhat ve Yaman, kendi aralarında bir yandan içip bir yan-

dan sohbet ederlerken kızlar ve diğerleri, dans pistinde kendilerinden geçmiş gibi dans ediyorlardı. Kürşat ve Halit de diğerlerine uymuş, eğlencenin tadını çıkarıyorlardı. Esat eğlenme konusunda hepsinin liderliğini yapar gibiydi. Adil ve Kerim, Esat'la sık sık eğlenmeye gittiklerinden, hiç yabancılık çekmeden ortama uymuş, aralarında sadece kendilerinin anladığı garip sözler ve hareketlerle, kahkahalar eşliğinde gecenin tadını çıkarıyorlardı.

Yaman, her ne kadar oturduğu yerde diğerleriyle laflasa da gözleriyle sık sık Alaz'ı takip ediyor, kimseyle yakın temasa girmemesi için Kürşat'a gözleriyle sürekli işaret ediyordu.

Alaz, öncesinden alışık olduğu Nil'in de varlığıyla içinden geldiği gibi hareket ederken yüzündeki gülümsemeye engel olamadığı bir rahatlık içindeydi. Kızlar müziğe tamamen kendilerini kaptırmışlardı. Özellikle çevrelerini saran tanıdıkları erkeklerin varlığıyla çok daha rahattı hareketleri.

Yaman, Serhat ve Fırat'ın konuşmalarını dinlerken gözü hâlâ Alaz'ın üzerindeydi. Üzerindeki elbisenin kısa eteğine kıskançlıkla baktı ve dişlerini sıktı. Gözleriyle Alaz'ı yerken kendine hâkim olabilmek için zorlukla Fırat ve Serhat'a döndü.

Serhat hakkında, gün boyu Alaz'a sorular sormuştu ve kız da hiç çekinmeden, tüm sorularını içtenlikle cevaplamıştı. Alaz, Serhat'a güveniyordu ve çocuk her zaman yanında olmuştu. Gün boyu kafasından geçirdiği düşüncelerle, o sırada konuşmaya ara vermiş olan Serhat'a baktı ve başını hafifçe ona eğerek kafasındakileri ortaya dökmeye başladı.

"Serhat. İşinden memnun musun?"

Serhat omuz silkerek dudaklarını büzdü.

"İş işte abi. Çalışıyorum, paramı kazanıyorum. Memnun olup olmadığımı pek sorgulamıyorum."

"Niye oğlum? Memnun değilsen niye sorgulamayasın?"

"Paraya ihtiyacım var. Nil'le önümüzdeki sene evlenmek istiyoruz. Bir ev alacak parayı biriktirmem lâzım. Şu an iş seçecek lüksüm yok. İş bulmak zor. O yüzden sadece çalışıyorum, paramı alıyorum. Gerisini çok düşünmek istemiyorum."

"Sen çalıştığın bardan memnun musun, onu söyle bana?"

"Çok değil." dedi Serhat açık yüreklilikle. "Mekânı biliyorsun abi. Sık sık geliyordun. Saçma sapan bir yer ama dediğim gibi işsiz kalma lüksüm yok. Ne derlerse kafa sallayıp geçiyorum."

Yaman anladığını belirtircesine başını sallayıp ciddi bir ifadeyle devam etti.

"Sana bir teklifim var." derken Serhat kaşlarını kaldırdı merakla. "Burada çalışmak ister misin?" diye sordu Yaman hiç duraksamadan.

Serhat şaşkınlıkla ona baktı önce. Sonra gözleriyle etrafı taradı. Hâkim olamadığı bir gülme sesi çıktı dudaklarından. "Dalga mı geçiyorsun abi? Kim burada çalışmak istemez ki?"

Yaman'ın sözlerini ciddiye almamıştı. Neden birden böyle bir teklif yaptığını anlamadı ancak Yaman sözlerine devam edince hem merak hem de ciddiyetle dinledi karşısındaki adamı.

"Bak, benim burada güvenilir bir adama daha ihtiyacım var. Alaz sana çok güveniyor. Tek arkadaşısın ve seni çok seviyor. Uzun süre birlikte çalıştınız ve senin hakkında çok şey anlattı bana. Bizim önümüzdeki günlerde yaşayacağımız bir kısım sıkıntılar olacak. Yavuz, buranın işletmesinden sorumlu ve kendisine çok güveniyorum ancak Yavuz da yalnız kalıyor çoğu zaman burada. Benim ikinci bir güvenilir göze ihtiyacım var. Yavuz'un yardımcısı olarak burada çalışmak ister misin? Alacağın para şu an kazandığının çok daha üstünde olacak. İstediğin evi daha kısa bir sürede alabilirsin. Hatta eğer izin verirsen hemen alman için sana destek de olurum, kazancından keseriz yavaş yavaş. Zaten buranın tüm sorumluluğu yakın zamanda Alaz'ın olacak. Hem onun da güvendiği, sevdiği biriyle çalışmasını isterim. Gözüm arkada kalmaz. Ne dersin?"

Serhat şaşkınlıkla Yaman'a baktı. Adam çok ciddiydi. Serhat daha cevap veremeden Fırat atıldı.

"Bence süper bir fikir. Helal olsun koçum." dedi Yaman'a bakarak. "Bunu daha önce niye düşünemedik ki? Serhat'tan

iyisini bulamayız." Serhat'ın omuzuna elini koyup sıktı. "Bence kabul et Serhat. Hem bizim hem senin için en iyisi bu. Ne bizim gözümüz arkada kalır ne de sen abuk sabuk yerlerde kendini paralamazsın."

"Abi." dedi Serhat şaşkın şaşkın önce Yaman'a, sonra Fırat'a bakarak. "Çok gururlandım bu söylediklerinizden. Birinin güvenini kazanmanın ne kadar zor olduğunu kendimden biliyorum." dedi Serhat hafif bir tebessümle, ardından devam etti çekimser bir sesle. "Ama ben daha önce bu derece büyük ölçekli bir kulüpte çalışmadım. Mahcup olmak istemem size."

"Oğlum, senin tecrüben aşar burayı. Senelerdir bu işi yapıyorsun. Değişik bir şey yok. Sadece burarın konsepti farklı, o kadar. Aynı içki, aynı müzik. Sen kalkarsın altından." diye üsteledi Yaman güven dolu bir tonla. Bastırarak devam etti. "Benim güvenilir birine ihtiyacım var Serhat. Senden daha iyisini bulamam. Sana daha sonra ayrıntıları anlatacağım ama burada sana ihtiyacım var benim. Sen dikkatli bir adamsın. Gözün, kulağın açık. Olayları çabuk kavrıyorsun. Bu tip yerlerdeki insanları çabuk okuyorsun. Benim senin gibi birine ihtiyacım var. Ücret konusunda hiç pazarlık yapmayacağım. Sen ne dersen o. Güven parayla satın alınmaz, bilirim, o yüzden gel beni de kurtar bu dertten, kendini de kurtar o saçma bardan."

Oğuz araya girmeden dinlemişti konuşulanları. Serhat'ın hâlâ sindiremediği teklifi değerlendirdiğini görünce elini Serhat'ın sırtına vurdu.

"Oğlum, daha ne düşünüyorsun? Bizim çocukların hepsi seni seviyor, güveniyor. Kuzu için zaten teksin. Tatava yapma, tamam de, uzatma."

Fırat kınayan bakışlarını Oğuz'a çevirdi. "Koçum, bir de silah dayasaydın çocuğun kafasına!"

"Yok, arabada bıraktım. Eğlenmeye gidiyoruz diye üstüme almadım." dedi Oğuz omuzlarını silkerek.

Fırat gülerek gözlerini devirdi. "Bu çocuğun, bu rahatlığı kime çekti acaba?" diye mırıldandı gülmeye devam ederken.

Yaman, gözlerini Serhat'tan ayırmamıştı. Hâlâ olumlu cevabı bekliyordu. Serhat bakışlarını tekrar Yaman'a çevirdi. Bir an gözleri pistte Alaz'la eğlenen Nil'e çevrildi. Yüzünde bir gülümseme oluştu. 'Nereden nereye' diye geçirdi içinden. Bakışları tekrar Yaman'a döndü. Başını olumlu anlamda sallarken, "Tamam, kabul." dedi elini uzatarak.

Yaman rahatlayarak eline uzandı. "Eyvallah. İçim rahatladı gerçekten. Hadi, hayırlı olsun." dedi gülümseyerek.

Dört adam neşeyle el sıkışmaya başladı. Fırat ve Oğuz da bu durumdan çok memnun kalmışlardı. Etraflarında ne kadar güvenilir adamlar olursa o kadar iyi hissediyorlardı. Hep birlikte birbirlerini kutlayarak kadeh kaldırdılar.

Birkaç dakika sonra, kızlar yorgun bir şekilde locayı doldurmaya başladı. Diğerleri pistte, o anda tanıştıkları kızlarla dans etmeye devam ediyorlardı. Bu gece hepsi için ilginç bitecek gibi görünüyordu.

Alaz locaya girince Yaman elini uzatıp kucağına çekti kızı. Kollarını beline sarıp terden ıslanmış ensesine bir öpücük bıraktı. Sadece onun duyabileceği bir sesle kulağına dudaklarını dayadı.

"Bu elbisenin içinde biraz daha hoplamaya devam edersen ofise götüreceğim seni."

"O nedenmiş?" diyen Alaz, gözlerini kısıp başını hafifçe ona çevirdi.

"Sen hopladıkça neredeyse popon görünecek ve ben acayip ayar olmaya başladım sana bakanlara."

"Bana kimse bakmıyor. O senin hüsnü kuruntun."

"Alaz!" diye inlercesine mırıldandı Yaman, ensesine tekrar dudaklarını bastırarak. "Ne zaman kendinin farkına varacaksın, çok merak ediyorum." derken elini boydan boya kızın sırtından geçirdi. "Su içinde kalmışsın. Hasta olacaksın."

"Yok, içerisi çok sıcak. Olmam." dedi umursamazca omuz silkerek.

O esnada Serhat'ın kolunun altına girmiş olan Nil'in parlayan gözlerle, "Gerçekten mi?" diye bağırdığını duydu. Kızın gözleri ışıldıyordu.

"Ne oldu?" diye atıldı Alaz merakla. İkisi de yüzlerinde kocaman gülücüklerle birbirlerine bakıyordu.

Nil hızla başını çevirip Alaz'ı cevapladı bağırarak. "Serhat burada çalışmaya başlayacakmış!"

"Gerçekten mi?" dedi Alaz yerinde zıplayarak. Gözleri parlamıştı. Onun da yüzünde şimdi aynı büyük gülüş vardı. Yerinde hoplayınca Yaman'dan bir inilti çıktı.

"Alaz! Kıpırdanıp durma kucağımda."

Kucağındaki kız, hali hazırda tüm hormonlarını ayağa kaldırırken bir de böyle bilinçsizce oturduğu yerde kıpırdadıkça, zorlukla bastırdığı duyguları şaha kalkıyor, hiçbir uzvuna laf geçiremiyordu.

"Ne oldu?" dedi Alaz anlamayarak. Ardından hızla yüzü ışıldadı. "Serhat burada mı başlıyor?"

Yaman başını salladı, kızın beline sardığı kollarını kasarak pozisyonunu değiştirdi ve dizlerinin üzerine doğru kaydırdı hafifçe.

"Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye mırıldandı, alnını Alaz'ın çıplak sırtına dayayarak. "Evet, Serhat burada başlayacak. Bunu sonra konuşalım. Sen yeter ki uslu dur kucağımda."

Alaz sevinçle yerinde kıpırdanarak döndü ve kollarını Yaman'ın boynuna sardı.

"Senin aklına geldi, değil mi?" dedi mutlulukla. "Çok iyi bir fikir." sözlerine devam edemedi.

Yaman gözlerini devirdi sıkıntıyla. Dudaklarını Alaz'ın boynuna bastırdı. Dudaklarını yavaşça yukarı kaydırdı ve müzik sayesinde diğerlerinin duyamadığı bir sesle konuştu.

"Bunu konuşacağız. Sevincini az bastır. Kıpırdanıp durma kucağımda. Karşında hormonları tam gaz çalışan bir adam var." derken etrafına sardığı kollarıyla kızı çekerek poposunu sertliğine bastırdı. Alaz'ın gözleri kocaman açıldı. Kalçasında hissettiği sertlikle yüzü ateş gibi yanmaya başladı.

"Kızarırsın öyle. Sana dur diyorum, dinlemiyorsun. Yemin ederim tutmayacağım kendimi, sonra sen, mahcup oldum diye, yine bana saldıracaksın. Rahat dur!"

"İndir beni kucağından o zaman. Ne çekip oturtuyorsun?" dedi isyan dolu bir sesle. Kalkmak için hamle yaptı. Yaman kollarının baskısını arttırdı.

"Sana, rahat dur dedim! Saatlerdir uzağımdasın. Özledim. Kollarımın arasında olmanı istiyorum. Sadece uslu ol."

Alaz sıkıntıyla derin bir nefes koyuverdi. "Durdur şunu." diye mırıldandı kalçasındaki sertlikten uzaklaşmak için kıpırdanarak.

"Sen dedin diye durmuyor o. Ayrıca seni hissedince beni de dinlemiyor."

"Sanki o başka biriymiş gibi konuşma öyle!"

"O, sen söz konusu olunca benden bağımsız hareket ediyor."

Alaz yüzünü buruşturdu. Yaman'a bakan gözlerini kıstı. "Bana diyene kadar kendin uslu dur!"

"Sen kımıl kımıl hareket etme, uslu durur o."

Alaz oflayarak başını çevirdi. Yaman'ın utanmazca ettiği her kelime, içinde başa çıkılmaz bir hareketlenmeye neden oluyordu. Onun kimseden çekinmediğini bildiğinden, utanacak tek kişinin kendisi olduğunu biliyordu. Garip olanı, Yaman'dan değil diğerlerinden utanıyordu. Umursamamaya çalışarak bakışlarını diğerlerine çevirdi. Serhat'la Nil aralarında heyecanlı bir konuşma içindeydiler. Fırat, Ayşe'ye kollarını sarmış, başına öpücükler koyarak yüzünde aptal bir gülümsemeyle pisti seyrediyordu. Oğuz ve Zeynep, birbirlerini görecek şekilde yan yana oturmuş, kendi aralarında mırıl mırıl bir şeyler konuşuyorlardı. Oğuz ikide bir Zeynep'in kısa eteğini çekiştiriyordu bir yandan. Zeynep, Oğuz'un eline vurdu o sırada. Çekiştirilen eteği nedeniyle artık sabredememişti anlaşılan. Oğuz kaşlarını kaldırdı şaşkınlıkla. Gözlerini kısarak kıza baktı ve başını iyice eğerek Zeynep'in kulağına bir şeyler söyledi.

Alaz oturduğu yerden, içerideki loş ortama rağmen kızın yüzüne basan kızıllığı fark etti. Dudaklarının ucu yukarı doğru kıvrıldı. Gözünün önündeki çiftlerin mutlu hallerini görünce gevşeyerek başını Yaman'ın göğsüne bıraktı. Ellerini karnının üzerindeki kolun üzerine koydu. Yaman tek koluyla

belini sarmış, boştaki eliyle sırtını okşuyordu. Alaz bedeninden geçen ürpertileri zevkle sahipleniyordu.

Yaman dudaklarını Alaz'ın alnına bastırdı. Aşağı doğru kaydı ve burnunun ucunu öptü.

"Tenin öyle güzel ki. Parmaklarımın ucunda, sanki ipeğe dokunuyormuşum gibi bir his bırakıyor."

Parmakları kızın kolundan yukarı doğru usul usul hareket ederek omuzuna çıktı. Omuz uçlarına avucunu bastırdı. İşaret parmağının ucuyla boynunu okşadı. Elini kaldırıp Alaz'ın yine atkuyruğu yaptığı saçlarına götürdü. Avucunun içine saçlarını alıp kaydırdı. Alaz mayışmış bir şekilde otururken başını hafifçe kaldırıp Yaman'a baktı.

"İçki söyler misin? Boğazım kurudu." dedi masumca bakarak.

Yaman başını salladı. Eğilerek dudaklarını kısacık bir an Alaz'ın dudaklarına bastırdı.

"Söylerim ama bu son. Sarhoş olman sorun değil ama ertesi gün başın ağrıyor, kendine eziyet ediyorsun." diye mırıldandı düşünceli bir bakışla.

"Sarhoş olmayacağım. Çok içmedim bu gece."

"Tamam." dedi Yaman otoriter bakışlarını kızın gözlerine dikerek. "Artık dans etmek de yok ama. Bak hiç sesimi çıkarmadım şimdiye kadar ama hoşuma gitmiyor milletin o küçük kıçına bakması."

Başını kaldırıp yeni içkilerin gelmesi için locanın önündeki garsona işaret etti.

"Paranoyaksın sen!" dedi Alaz o esnada.

"Paranoyak falan değilim bebeğim. Sen kendinin farkında değilsin, bunu anladım ben. Sen anlamadın sadece. Bu gece sıkıntılı bir şey istemiyorum. Sen de sabrımı zorlama. Gece gece iş açma başıma."

Alaz yine sıkılmış bir edayla ofladı. Yerinde kıpırdandı.

"Yapma şunu!" diye uyardı Yaman.

"Bir şey yapmıyorum. Bak, hiç olmadığım kadar uyumluyum ama sen terslik yapıyorsun bu kez."

"Ben terslik yapmıyorum. Senin yaptığına işkence derler."

"Bırak o zaman, ineyim kucağından!"

"Hayır! Seni hissetmek istiyorum. Sen kımıldama bana yeter."

Yaman avucunu kızın çıplak sırtına bastırdı. Okşayarak ensesine çıktı ve parmakları kızın ince boynunu kavradı. Parmaklarının ucuyla kulağının altını okşadı. Başını, kızın başının arkasına eğdi ve dudaklarını yine ensesine bastırdı. Burnunu tenine sürttü.

"Çok güzel kokuyorsun."

Alaz huylanarak boynunu esnetti. "Abimlerin gözünün önünde yapma şunu. Niye beni utandırmaya çalışıyorsun? Zevk mi alıyorsun bundan?"

"Seni utandırmaktan zevk almıyorum. Sana dokunmaktan, koklamaktan zevk alıyorum. Ayrıca kimse umurumda değil. Sen benimsin. Bunu onlar da biliyor. İstediğim gibi dokunurum sana, kimse karışamaz!"

"Konuştu yine densiz psikopat!" Alaz dişlerinin arasından mırıldandı sinirle.

"Densiz olmamdan rahatsızsan bir daha giyinmezsin böyle. Gözlerimin önüne ziyafet sofrası koyup sonra da yiyemezsin diyemezsin."

"Hah, yine geldik bu konuya. Ben de ne zaman açacaksın diye merak ediyordum."

Alaz isyan dolu bakışlarını Yaman'a çevirdi. Yaman geri yaslandı. Kendisine bakan isyandan dumanlanmış bulutlu gözlere baktı.

"Haksızlık ediyorsun. Sesimi bile çıkarmadım."

"Bu sesini çıkarmadığın halin mi?" dedi Alaz burun bükerek.

"Şu ana kadar tek kelime etmedim. Üstelik bütün akşam gözümün önünde salındın durdun. Haksızlık etme." Yaman'ın sesi alıngan çıkmıştı.

"Uslu çocuk oldun, aferin mi diyeyim?"

Yaman kaşlarını kaldırıp bir cık sesi çıkardı. "Aferin istemem. Öpücük ver, yeter."

Alaz şaşkınlıkla baktı ona. "Gerçekten her an kendini aşı-

yorsun. Burada? Şimdi?" dedi kaşlarını kaldırarak, ardından aceleyle ekledi. "Ciddiye almıyorum bile."

"Tek bir saniye bile sıkıntı yaşamanı istemiyorum. O yüzden seni düşündüğüm için şimdi, burada demiyorum ama borcun olsun. Eve döndüğümüzde."

Yaman, kapkaranlık gözlerle Alaz'a bakarken gözlerinin içinde oynaşan alevler, Alaz'ın nabız atışlarını hızlandırdı. Alaz birkaç gündür aklından geçen düşünceyle Yaman'a karşılık verdi.

"Ben bu gece yalnız uyumak istiyorum."

Yaman kaşlarını kaldırdı, soru soran bakışlarını ona dikerek gözlerini kıstı. "Sebep?"

"Kendimi denemek istiyorum."

"Ne denemesi?"

"Kâbus görüp görmeyeceğimin denemesi. Bu böyle sürmeyecek öyle değil mi? Sonsuza kadar seninle uyuyacak değilim."

Yaman, sinirli denecek bir edayla yavaş yavaş başını salladı. Bedeni gerilmişti.

"Sonsuza kadar benimle uyuyacaksın. Hatta sonsuzluktan sonra da benimle uyuyacaksın."

Alaz, Yaman'ın uyarıcı bakışlarına karşı çıkmadı ancak içindeki suçluluktan kurtulamıyordu. Yaman'a yaptığı haksızlıktı. Uysal ve mahcup bir sesle karşılık verdi.

"Yine de kendimi denemek istiyorum. Senin geceleri dışarı çıkman gerektiğini biliyorum. Kaç zamandır benim yüzümden işleri asıyorsun. Sürekli benim yanımda olamazsın."

Yaman, Alaz'ın açıklamasının ardından gevşedi. Bakışları yumuşadı. "Sen her şeyden önce geleceksin. Ben ne olursa olsun hep yanında olacağım."

"Biliyorum ama kendimi kötü hissediyorum. Bunu denememem lâzım. Ne zamandır sorun yok. Belki artık alışmışımdır rahat uyumaya."

Israrla Yaman'ı ikna etmeye çalışıyordu. Yaman düşünceli bakışlarla ona baktı. Uzun sayılabilecek bir sessizliğin ardından dudakları aralandı.

"Bu gece değil. Bu gece kollarımda uyuyacaksın. Yarın gece deneyeceğiz." Alaz rahatlamış bir şekilde gülümserken kaşlarını çatarak devam etti. "Ama en ufak bir şeyde bana haber vereceksin. Eğer yine aynı şey olursa tek uyumak yok asla. Ne zaman kendini hazır hissedersen destek alacağız, bunu atlatacağız. Bu lanet şey bitse bile, sen benden ayrı uyumayacaksın bundan sonra da. Bu sadece senin huzurun için bir deneme. Anlaştık mı?"

Alaz istemeyerek de olsa başını sallayarak kabullendi. Bu şekilde devam etmek zordu. Yaman'ın geceleri dışarıda olması gerektiğini biliyordu. Kontrol edecek birçok mekân vardı ve Yaman onun için sanki memurmuş gibi akşam erkenden evde oluyordu. Özellikle şu anki süreçte, Yaman'ın çok daha fazla dikkatli olması gerekiyordu. Herkes bunca fedakârlık yaparken kendisi geride duramazdı. Kendi payına düşen neyse buna katlanması gerekiyordu. Kafasındaki planı hayata geçirirse, hiç değilse bu süreci herkes çok daha güvenli atlatırdı.

Yaman, Alaz'ın kafasından neler geçtiğini bilemeden, kendi tarafındaki notları kafasında sıralıyordu. Tekrar konuşmaya başlarken kullandığı kelimeler kıza verilen ültimatom gibiydi.

"Oda değiştirmek yok. Benim odamda kalmaya devam edeceksin. Yarın gece ben işler için dışarıda olacağım, sabaha karşı gelirim ama eve döndüğümde seni yatağımda göreceğim. Olur da gece bir şey olursa bana hemen haber vereceksin."

Alaz yine başını salladı. Yaman rahatlayarak devam etti. "Bu arada, bu hafta evde tadilat yaptıracağım." dedi doğal bir sesle.

Alaz kaşlarını çatarak baktı. "Ne tadilatı?"

"Benim odamın yanındaki odaya bir kapı açılacak. Orası giyinme odasına çevrilecek. İkimizin de eşyaları rahatça yerleştirilir, oda daha genişler. Rahat etmeni istiyorum, o yüzden alınacak yeni eşyalara da sen karar ver, odayı istediğin gibi düzenle."

"Gerek yoktu ki böyle bir şeye."

"Bozdumanların evindeki odan büyük. Ayrı giyinme odan var orada. Bizim evde de olacak. Orası senin evin. İstediğin gibi düzenlemek hakkın."

"Bir şeye ihtiyacım yok benim."

"Ben karar verdim, yapılacak o tadilat."

Alaz gözlerini devirdi. "Bana ne diyorsun o zaman. Sen kararını vermişsin."

"Sen de bil diye söylüyorum. Çok uzatmayacaklar. Birkaç gün içinde bitecek her şey."

Alaz omuz silkti umursamazca. "Sorun değil. Kaç gün sürerse sürsün." diye mırıldandı.

Yaman dudaklarını önce kızın omuz ucuna, sonra ensesine bastırdı.

Sonraki birkaç saat yine içerek ve dans ederek geçti. Pisttekiler locaya döndüklerinde uzun süre kahkahalar eksik olmamıştı. Alaz bir daha dans etmeye kalkmadı. Bir ara niyetlenmiş, Yaman'ın kavurucu bakışlarını görünce vazgeçmişti. Ayşe ve Zeynep gece boyu çok eğlenmişler, bu eğlencenin getirisiyle de epey içmişlerdi. Sabaha karşı Zeynep, başını Oğuz'un geniş göğsüne dayamış, gözlerini kapamıştı. Oğuz kollarının arasında tuttuğu kıza şefkatle baktı. Uyuyan minik suratına bakınca dudaklarının ucu kıvrıldı.

Aynı yorgunluk Ayşe'de de görünüyordu. Başını Fırat'ın omzuna dayamış, kollarını adamın beline sarmıştı. Fırat ve Yaman göz göze gelince artık geceyi sonlandırmak konusunda anlaştılar. Yaman Kürşat'a dönerek tüm araçları getirmelerini istedi. Hepsi yavaş yavaş hareketlenmeye başladılar. Serhat, Nil'in ayakta zor duran haline gülerek elini kızın beline atıp kendisine yasladı. Ayağa kalktıklarında, Alaz ve Nil sırıtarak ileri bir adım atıp birbirlerine sarıldılar. İkisi de zorlukla ayakta duruyordu.

Nihayet tüm vedalaşmalar yapıldı ve herkes araçlara doluştu. Kızlar yanlarındaki erkeklerin desteğiyle ağır ağır adımlarken yalnızca Zeynep, Oğuz'un kucağında gidiyordu. Bu durum Alaz'a komik görünmüş, kıkırtılarına engel olamamıştı.

"Ne oldu? Kendi halin mi geldi aklına?" diye alayla mırıldandı Yaman kulağına.

Alaz, Yaman'a yaslanırken yüzünü buruşturdu. "Bir daha öyle rezil olmak istemiyorum."

"Bu rezil olmak değil. Bu sevdiğine kıyamamak. Bak Oğuz'a. Zeynep ablaya kıyamadığı için kucağında taşıyor. Valla, yarma falan diyordum ama hakkını yemeyeyim, umduğumdan kibar çıktı."

"Oğuz abim, kadınlara çok özenlidir. Hepsi öyledir. Hele kaba olsunlar, Zilal Ana canlarına okur onların."

"Öyleler doğrusu. Dışarıdan bakan biri, rahatlıkla yanlış yargıda bulunabilir. Bizim kızların ikisi de çok şanslı."

"Haklarını yemeyelim. Bizim oğlanlar da şanslı."

* * *

Yaman, eve girdiklerinde merdivenlerin başında zorlukla yürüyen kıza daha fazla dayanamamış, kucağına aldığı gibi odaya çıkarmıştı. Alaz bu kez itiraz etmedi. Onun sahiplenici tavırlarını kabullenmişti. Olması gereken oluyordu, bunda garipsenecek bir şey yoktu. Aklından geçenler böyleydi. Yaman'ın tavırları, ona yaklaşımı başkalarına tuhaf görünse de onların arasında doğal bir kanıksama vardı. Sanki kendilerini bildi bileli böyleydi her şey.

Yaman, Alaz'ı yine yatağın ucuna oturtup önünde diz çökerek ayakkabılarını çıkardı. Ayağından çıkan ayakkabıların ardından, Alaz kendini sırtüstü yatağa bırakmış, dudaklarından rahatladığını belirten bir ses çıkmıştı. Gözleri kapalı yatarken bacakları yatağın ucundan sarkıyordu. Yaman, kızın ayaklarını ellerinin arasına alıp yumuşak dokunuşlarla masaj yapmaya başladı.

"Kendine niye eziyet ediyorsun böyle, anlamıyorum ki? Madem ayakların acıdı, niye bana söylemiyorsun? Neden çıkarmıyorsun o lanet şeyleri?"

"Kulübün ortasında ayağımdan mı atsaydım?" diye mırıl-

dandı Alaz gözleri kapalı halde. Dudaklarından, yine ayaklarındaki ellerin yaşattığı rahatlamadan doğan memnunluk dolu bir inilti çıktı.

"Çıkarıp atsaydın! Kime ne?" diye karşılık verdi Yaman aksi bir sesle.

Sesinin aksiliğine karşın dokunuşları yumuşaktı. Kızın avuçlarının içinde kaybolan ayaklarını, yumuşak bir şekilde ovuyordu.

Alaz kıkırdadı. "Çıkarsam, Ayşe abla beni vururdu. Özel gününün mükemmelliğini bozamazdım."

Yaman istemsizce kıkırtısına eşlik etti. "Vururdu kesin. Haklısın. İçinde daha önce hiç tanışmadığım bir canavar varmış meğer."

Alaz sarhoş değildi ancak çakır keyif olduğu inkâr edilemezdi. Ayaklarındaki dokunuşlar bedenini tamamen gevşetmişti ve sinir uçları zevkle titreşiyordu. Birkaç dakika daha süren masajdan sonra, Yaman bir eliyle kızın bacağını yukarı doğru okşayarak ayağa kalktı. Dizini yatağın ucuna koyup öne doğru abandı ve yatakta sırt üstü yatan Alaz'ın üzerine eğildi. Ellerini kızın her iki yanına koyup yüzünü, yüzüne yaklaştırdı. Fısıldayarak konuştu.

"Hadi, seni soyundurup bir duş aldıralım, sonra rahatça uyu."

Dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. Alaz yavaşça gözlerini açtı. Gözlerinden birkaç santim uzaktaki karanlık gözlere baktı. Odanın loş ışığında, Yaman'ın yüzünün yarısı gölgede kalmıştı. Bakışları adamın kısacık saçlarında, kalın, kavisli kaşlarında, kirli sakalın çevrelediği sert yüz hatlarında dolaştı. Usulca elini kaldırıp avucunu Yaman'ın yanağına bastırdı. Mırıldanarak, yorgun gözlerle karşılık verdi.

"Çok yorgunum. Böyle uyusam?"

Yaman kaşlarını kaldırdı gülümseyerek. Başını eğerek dudaklarını Alaz'ın alnına bastırdı. Kısa süre sonra dudaklarını uzaklaştırırken mırıldanarak cevap verdi.

"Böyle rahat edemezsin. Ben sana yardım edeceğim, merak etme."

Elini kaldırıp Alaz'ın sol elini tuttu. Avucunun içini okşadı. Parmakları ağır ağır bileğinde, ardından kolunda ve sonra omuzunda dolaştı. Avucunu kızın omuz başına kapadı. Parmakları hafifçe hareketlendi ve yavaşça kızın elbisesinin ince askısına ulaştı. Bu süreç içinde, ikisi de birbirlerinden gözlerini ayırmamıştı.

Alaz yarı kapalı, yorgun gözlerle Yaman'a bakarken bedenindeki dokunuşlar, sessiz sakin bir kumsalda, minik dalgaların kıyıya vurduğu anda ortaya çıkardığı o huzurlu dinginliği hissettiriyordu. Yaman'ın bedeninde gezinen parmak uçları, tıpkı o minik dalgaların yarattığı sakin dokunuşlara benziyordu. Her bir dokunuş, her bir temas bedenine huzur aşılıyordu.

Yaman, gözleriyle parmak uçlarını takip ederken dokunduğu tenden bedenine yaşam akıyor gibi hissediyordu. Bu beden, bu ten ona aitti. Bu bedene ait ruh, onun parçasıydı. En zor anlarında bile düşündüğü tek şey oydu. Ona güç veren, güçlü olmasını sağlayan tek şey parmak uçlarındaki tenin sardığı bedendi.

Yaman, kasılan çenesinden dişlerini sıktığı belli halde geri çekildi. Doğrulurken Alaz'ın elinden tutup yavaşça onu da kaldırarak oturur pozisyona aldı. Elbisenin üstü beline kadar indi. Alaz tepki vermedi. Hipnotize olmuş gibi Yaman'ı izliyor, adamın yüzünden geçen ifadelerle, içindeki volkan patlama noktasına doğru yol alıyordu. Kendini tutmaya çalışan Yaman'ın şakağından aşağıya ince bir ter damlası aktı. Alaz, elini uzatıp parmağının ucuyla düşen ter damlasını sildi. Yaman, uzun kirpiklerin çevrelediği kapkara gözlerini kaldırarak Alaz'a baktı. Söylemek istediği her şey gözlerinden okunuyordu.

Gözlerini Alaz'ın gözlerinden ayırmadan elini uzatıp elbisenin yanındaki kısa fermuara götürdü ve yavaşça aşağı indirdi. Yine kızın ellerinden tutarak ayağa kaldırdı. İkisi de hareket etmeden karşılıklı ayakta dikilirken elbise Alaz'ın ayaklarının dibine düştü.

Kızın üzerinde sadece gece mavisi, dantel külotu kalmıştı.

Yaman o ana kadar gözlerini Alaz'ın gözlerinden bir saniye bile ayırmamıştı. Alaz öne doğru minik bir adım attı, kollarını yavaşça kaldırarak Yaman'ın boynuna sardı. Yaman'ın avuçları, Alaz'ın çıplak sırtına dokundu. Kızın diri, küçük göğüsleri kendi sert göğsünün altında ezildi. İkisi de bundan şikâyetçi değildi.

"Bebeğim. Her şeyim." diye fısıldadı Yaman. Sesinde bariz bir çaresizlik okunuyordu.

Gözlerini kapamış dudaklarını kızın omzuna bastırmıştı. Yine aynı his, yine aynı heyecan vardı içinde. Şimdi kollarının baskısını daha da arttırmalı ve onu içine sokmalıydı. Göğsünün içinde onu her şeyden koruyarak aynı nefesi solumalıydılar. İkisi de birbirine sarılırken titriyordu. Alaz burnunu, Yaman'ın boynuna gömmüştü. Şu an utanç denilen duygu içinde yoktu. Neden olsun ki? Yaman'ın kollarındaydı. Onların arasında utanç olmazdı. Onlar zaten birdi.

Uzun denecek bir süre ikisi de birbirine sarılı vaziyette kaldılar. Nihayet Yaman bir adım geri çekildi.

"Hadi bebeğim, seni yıkayalım, uyu güzelce."

Alaz cevap vermeden başını salladı yalnızca. Yaman hareketlenerek onu kucağına aldı ve banyoya yöneldi. Geniş küvetin içine Alaz'ı yavaşça bıraktı ve suyu açtı. Üzerindeki yeleği çıkarıp banyodaki tezgâhın üzerine attı. Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı, ardından kemerini çıkarıp ceplerini boşalttı. Alaz gözleri kapalı, duvara yaslanmış onu bekliyordu.

Yaman üzerindeki pantolon ve gömlekle küvetin içine girdi. Ne Alaz sorguladı kıyafetlerinin neden üzerinde olduğunu ne de Yaman bir açıklama yaptı. Üzerlerinden su akarken Yaman, eline şampuanı alıp kızın saçlarını yıkamaya başladı. Dokunuşlarındaki şefkat barizdi. İkisinin de başlarından akan suyla kirpikleri ıslanmış, bakışlarındaki yoğunluk daha belirgin hale gelmişti. Birbirlerine bakarken tek bir ses bile çıkarmıyor, sanki sözsüz, ilahi bir sohbeti sürdürüyorlardı.

Yaman işini bitirince hiçbir şey söylemeden, üzerindeki ıslak giysilerle küvetten çıktı ve Alaz'ı havluya sarıp tekrar kucağına alarak yatağa taşıdı. Havluya sarılı kızı yavaşça

yatağa bırakırken dudaklarına kısa ancak yoğun bir öpücük bıraktı ve fısıldadı.

"Biraz dinlen bir tanem, hemen geliyorum."

Dolaptan aldığı iki parça giysiyle hızla banyoya yöneldi. Üzerindeki ıslak giysileri çabucak çıkarıp aceleyle duşun altına girdi ve birkaç dakika da çıkarak, hızlı hareketlerle kurulandı ve üzerini giyindi. Odaya geri dönerek sessiz hareketlerle Alaz'ın üzerini giydirdi, saçlarını kuruladı. Alaz ses çıkarmadan ona uyum sağlamıştı.

"Artık uyumaya hazırız bebeğim."

Usulca Alaz'ın yanına girdi ve kollarının arasına çekti. Yatağın yanındaki komodinin üzerindeki lâmbaya dokundu, oda karanlığa büründü.

Alaz, burnunu Yaman'ın üzerindeki yuvarlak yaka tişörtün açıkta bıraktığı, hemen boğazının altındaki o çukura gömdü. Kollarını beline sardı. Dudaklarını tenine bastırdı. Ayaklarını Yaman'ın bacaklarının arasına sokarken mırıldandı.

"Teşekkür ederim."

Küçükken babası yıkardı onu böyle şefkatle ama o babasıydı. Kimseleri yoktu ve Alaz çok minikti. Sonra Zilal Ana yıkamıştı onu çok kereler. Onda zaten anne şefkati vardı ama böylesine bir şefkat hiçbir zaman hissetmemişti. Yaman'dan ne çekinmesi ne de utanması gerekiyordu. Yaman doğaldı. Adanmıştı. Yaman'dı işte. Yaman'da hem anne şefkati hem baba güveni hem bir sevdalı tutkusu vardı.

"Etme bana teşekkür. Bizim aramızdaki hiçbir şey teşekkürlük değil. Sadece sen ve ben varız."

Alaz başını salladı usulca. Bir yere, birine ait olduğunu hissetmek, insanda iç rahatlatıcı bir güven oluştururdu ve Alaz, Yaman'ın her davranışında, her sözünde bu güveni hissediyordu. Yaman'la kendini tamamlanmış hissediyordu. Çok uzun yıllardan beri hissetmediği bir duyguydu bu. İçindeki kaybolmuşluk hissi Yaman'la yok oluyordu.

Onu hissetmek isteğiyle, Yaman'ın beline attığı elini aşağı kaydırdı ve tişörtün eteğini yavaşça kaldırarak parmaklarını

Yaman'ın tenine bastırdı. Yaman gerildi. Yaman'ın gerginleşen bedeni Alaz'ın dikkatini çekti. Kaşlarını çattı. Başını usulca geri çekip karanlıkta tam olarak göremediği Yaman'ın gözlerine bakmaya çalıştı.

"Neden geriliyorsun?" diye neredeyse fısıltıyla sordu.

Parmakları hareketini durdurmuştu. Elinin altındaki beden gergin ancak çok sıcaktı. Bu öyle cinsel istek nedeniyle meydana gelen bir gerilme değildi. Zaten Alaz da cinsellik barındıran bir şekilde dokunmamıştı. Sadece hissettiği güveni sağlamlaştırmak, Yaman'ın bedenini parmaklarının ucunda hissetmek istemişti. Yaman'ın bu minicik dokunuştan gerilmesi şaşırtıcıydı. Hissedebiliyordu Alaz. Daha çok ürkmüş gibiydi. Kendisinden ürktüğü düşüncesi saçma gelmişti Alaz'a. Yaman ona sürekli dokunurken kendisinin de ona dokunması çok doğaldı ancak bunu istemiyor gibi geri çekilmişti.

"Gerilmiyorum." diye fısıltıyla cevapladı Yaman kapalı gözlerini açmadan. Sesi donuk, cevabı geçiştirir gibiydi.

Alaz parmaklarını oynatıp tekrar yavaşça okşadı elinin altındaki teni. Şu anda eli tam olarak Yaman'ın bel boşluğundaydı. Hafifçe yukarı hareketlenecekken Yaman yine gerildi.

"Geriliyorsun." dedi Alaz sorgularca.

"Yorgunsun bebeğim. Uyuman lâzım." dedi Yaman huzursuzca kıpırdanarak. Kızın dikkatinin dağılmasını istiyordu.

"Sana dokunmamdan hoşlanmıyor musun? Neden geriliyorsun?" Sesinde alınmışçasına çıkan bir tereddüt vardı.

Yaman aniden gözlerini açıp delici bakışlarını, Alaz'ın karanlıkta parlayan ve karmakarışık bir ifadeyle bakan gözlerine dikti.

"Sen bana dokununca ben ölecekmiş gibi hissediyorum. Nasıl hoşlanmam?" dedi dehşet dolu, şaşkın bir ifadeyle.

"O zaman neden geriliyorsun?"

Alaz sırf denemek için elini karnına doğru kaydıracakken Yaman aceleyle elini kaldırıp kızın elini tuttu.

"Gerilmiyorum bebeğim. Sadece kendime hâkim olamamaktan korkuyorum. O yüzden, dur artık."

Alaz şüpheyle ona bakıyordu. Yaman üsteledi yumuşak bir sesle.

"Tenimde parmaklarını hissettiğimde kontrolümü kaybediyorum. Sonradan senin de benim de üzülmemize neden olacak aceleden uzak duralım, tamam mı? Ben o kadar güçlü değilim, sen de henüz hazır değilsin. Vaktimiz var. Beklerim ben."

"Hazır olmadığımı biliyorum ama bu sana dokunmamı engellemez. Zaten o amaçla dokunmadığımı da biliyorsun. Öyle olsa bile ileri gitmeyeceğini biliyorum. Sana güveniyorum."

"Ben kendime güvenmiyorum. Sen hazır olana kadar bekleyeceğiz."

"Bu ne demek? Yani sana hiç dokunmayayım mı?"

"Ben öyle bir şey demedim Alaz." Yaman'ın sesi sıkılmıştı, hatta biraz kaçak bir tondaydı. "Bana dokun. Bana sarıl. Beni öp. Sadece giysilerimin altına girme, şimdilik." Son cümleyi alaycı çıkmasına çalıştığı bir tonla kurmuştu.

Alaz kuşkuyla Yaman'a bakıyordu. Yaman'ın ne derece kontrollü olduğunu çok iyi biliyordu. Alaz istemediği sürece hâkimiyetini asla kaybetmezdi ancak Alaz'ın dokunuşları onu tedirgin ediyordu şimdi. Alaz elini yavaşça geri çekip yukarı kaldırdı ve Yaman'ın tişörtünün üstünden göğsüne koydu. Parmaklarının ucuyla düşünceli bir şekilde yavaşça okşarken daha önce aralarında olan dokunuşları düşündü. Şu anda da Yaman'a dokunuyordu ancak bu kez adam hiçbir tepki vermemişti. Bir türlü anlayamıyordu neden böyle davrandığını. Dokunuşları kesinlikle cinsellikten uzaktı, sadece onu hissetmek istediği için dokunmuştu.

Aynı esnada gözleri kapalı bir şekilde yatan Yaman, beyninin içindeki paniği dindirmeye çalışıyordu. Alaz biraz daha üstelerse, parmaklarının altında bütün o izleri hissedecekti ve belki de görmek isteyecekti. Gördüğü anda da yüzündeki tiksinti ifadesi Yaman'ın sonu olurdu. Hiç kimse umurunda değildi ama Alaz'ı kendisinden uzaklaştıracak hiçbir sebebi kabullenemiyordu. Alaz'ın yüzünde o ifadeyi görmeye hiçbir

zaman hazır olamayacaktı. Tek dileği, Alaz onu en az kendisi gibi severse belki o zaman bunların bir önemi olmayacaktı. Yaman, Alaz'ı öyle seviyordu. Şu an su gibi güzel, muhteşem bir varlıktı ama Alaz başka türlü de olsa yine severdi onu. Aynı izler onda olsa Yaman zerre tiksinti hissetmez, aksine şefkatiyle unuttururdu acısını.

Aniden içi ürperdi. O izlerin Alaz'ın üzerinde olması Yaman'ın aklını kaybetmesine neden olabilirdi. Alaz'ın o izlere neden olacak hiçbir acıyı hissetmesini istemiyordu. Onun saçının teline bile kimse zarar vermemeliydi. Onun biriciği, mucizesi hep mutlu, güvenli ve huzurlu yaşamalıydı.

17. BÖLÜM

Ertesi gün, bir önceki gecenin yorgunluğu nedeniyle geç uyanmışlardı. Buna rağmen hâlâ yorgunlukları yüzlerinden okunuyordu. Yaman ve Alaz arasında, söze dökmedikleri ve birbirlerine fark ettirmemeye çalıştıkları bir mesafe vardı.

Alaz, Yaman'ın geceki tavrından dolayı hissettiği kuşkuyu henüz yok edememişti. Yaman'sa, Alaz'ın konuyu üstelememesini istiyordu.

Geç kahvaltı ettiler. Aralarındaki gerilime rağmen, Yaman her zamanki gibi Alaz'ın üzerinden gözlerini ayırmıyordu. Kahvaltı boyunca sakin hareketlerle sürekli önüne bir şeyler itelemiş, kızın yediğinden emin olmak için sık sık gözlerini üzerinde odaklamıştı.

Ekrem gece hakkında birkaç soru sormuş, gençlerin eğlenmesinden memnun bir ifadeyle başını sallamıştı anlatılanları dinlerken.

Yaman, Kürşat ve Halit'le gece çıkacaklarını söylediğinde, Ekrem ve Halime'nin gözleri aynı anda Alaz'a çevrilmişti. Alaz'sa üzerindeki bakışların farkında değilmiş gibi kahvesini yudumladı. Ekrem oğluna kaşlarını çatarak baktı. Yapılması gereken bir kısım şeylerin ertelendiğini biliyordu ama her şey bekleyebilirdi. Öncelik Alaz'ındı. Kahvesine uzanırken hissettirmemeye çalıştığı sıkıntılı bir sesle konuştu.

"Acelen ne oğlum? İşlerin bir yere kaçtığı yok."

"Ne zamandır biraz savsakladım baba biliyorsun, bu gece biraz etrafta dolaşıp hafiften bir denetleme yapayım istiyorum."

"Alaz ne olacak? Sabaha kadar kız seni mi bekleyecek?" Bu kez sert çıkmıştı sesi.

Yaman bakışlarını babasına çevirirken yüzü ifadesizdi.

"Hayır baba. Alaz'ın beni beklemesine gerek yok. Bu birlikte aldığımız bir karar. Alaz bu gece tek başına uyuyup kendisini denemek istiyor."

Bu durumdan hoşlanmasa da Alaz'a güvenmek ve ona bu fırsatı vermek zorunda hissediyordu.

Ekrem başını Alaz'a çevirirken bakışları yumuşamıştı. Temkinli bir ifadeyle sordu.

"Emin misin güzelim? Erken değil mi sence de? Biraz daha toparlanmayı bekleseydin."

"Eminim Ekrem amca. Daha fazla ötelemek istemiyorum. Bu gece tek başıma uyuyacağım." Alaz kızaran yüzüne aldırmamaya çalışarak, adeta doğal bir şeyden söz ediyormuş gibi rahat bir ifade oturtmaya çalışıyordu yüzüne. Çabucak ekledi sözlerinin gerisini. "Hem daha fazla bir şeylere engel olmak istemiyorum. Herkesin düzeni bozuldu. Hele ki şu günlerde kimsenin hiçbir şeyi boşlamaması lâzım."

"Senin hiçbir şeye engel olduğun yok. Kimsenin düzeninin bozulduğu da yok. Sen bunu, kendini huzursuz hissettiğin için yapıyorsan saçmalıyorsun. Bana kendini denemek istediğini söyledin, ben de bu yüzden kabul ettim ama omuzlarına saçma sapan bir yük alma hevesiyle yapıyorsan ciddi tartışma çıkacak, haberin olsun."

Yaman, babasından önce araya girmiş, sinirden yanan gözlerini Alaz'a dikerken araştıran gözleri onu yerine sabitlemişti. Alaz kaşlarını çattı. Gözlerini tedirginlikle kırpıştırdı.

"Herkes üzerine düşeni yapıyor. Ben de yapıyorum. Abartma. Ayrıca evet! Kendimi denemek istiyorum. Hep bu tedirginlikle yaşamak istemiyorum. Çocuk gibi senin yakana da yapışmak istemiyorum."

"Benim yakama yapıştığın falan yok!" Yaman sinirle atılmıştı. Arkasına yaslandı, gözlerini kıstı. Dudaklarında sinsi bir gülümseme oluştu.

"Sen, benimle uyumamak için bahane bulmaya çalışıyor-

san unut onu. Bu lanet durum olmasa da başka bir yerde uyuyacak değildin. Şu anki durum neyse aynen devam edecekti. Edecek de! Kafandan ne tür hayaller geçiriyorsan unut hepsini."

Alaz, önce utanç sonra sinirden kızaran yüzünü çabucak Ekrem'e çevirmiş, yaşadığı utanç ve panikle, bakışları Yaman'la Ekrem arasında gidip gelmişti. Ekrem'in yanında Yaman'ın bu derece fütursuz olması, gerçekten şaşkınlıktan çenesinin aşağı düşmesine neden olacaktı.

"Hiç babama bakma öyle. O da çok iyi biliyor. Sen, benim yanımdan başka hiçbir yerde olamazsın. Olmayacaksın. Sırf kendini iyi hisset diye bu gece seni kendine bırakıyorum ama ister bu durum geçmiş olsun ister olmasın şu anki düzen bozulmayacak. Eğer işe yararsa tek iyi tarafı, geceleri ben dışarıdayken içimin rahat edecek olması." Elini kaldırdı. İşaret parmağıyla şakağını gösterip etrafında daireler çizerken konuşmasına devam etti. "Burada neler çeviriyorsan sil hepsini. Kendi kendine sorun çıkarıp durduk yere kendine yük edinme, asabımı bozma benim."

Alaz gözlerini kısarak sinirle Yaman'a baktı. Zaten öfkeliydi, şimdi bu şekildeki baskıcı tavrı, bildiğini okuması, yine hastalıklı bir takıntıyla hareket etmesi tüm savunma mekanizmasını altüst etmiş, isyankâr ruhunun doğrudan saldırıya geçmesine neden olmuştu.

"Bana sürekli direktif verip durma, asıl benim asabım bozulacak! Senin dediğin gibi değil, ben nasıl istiyorsam öyle yaparım! Şu anki düzen hoşuma gitmiyor, hoşuma gideni kurarım!"

"Hiçbir halt kuramazsın efendim!" Yaman çenesini sinirle sallamıştı. Masanın üzerine eğildi ve dişlerinin arasından devam etti. "Şu anki durum aynen devam edecek! Sen kâbus gör, görme, hiçbir şey değişmeyecek! Şu anki düzen hoşuna gitmiyorsa... Sana en iyi tavsiyem... Alıştır kendini! Hoşuna gitsin!"

"Çocuklar!" diyen Ekrem'in sesi, Alaz'ın itirazla atılmasından evvel çıktı. Ekrem oktavı yüksek çıkan ses tonunu

yumuşatarak devam etti. "Ne yapıyorsunuz? Yine mi saçma sapan şeylerden tartışma çıkarıyorsunuz?"

"Ben tartışma çıkarmıyorum! Onun sinir bozucu despotluğu." diyen Alaz'la aynı anda Yaman'ın sesi duyuldu.

"Benim hiç tartışma çıkarma hevesim yok! Kendi kendine saçma sapan şeyler kuruyor."

"Kesin!" diye Ekrem yine araya girdi. İkisi arasında gözleri mekik dokurken sert sert bakıyordu.

"İkiniz de çocuk gibi davranmayı kesin. Anladım ben ne olduğunu. Yaman, sen git işine bak bu gece. Alaz da tek başına kafasını dinleyecek! Tartışacak bir konu da yok ortada. Her şey yolunda gitse de gitmese de bu düzen bozulmayacak" Ekrem kararlı bakışlarını Alaz'a çevirdi. "Seni zorlayan hiçbir şey yok güzelim. Benim tek dileğim, senin yalnızken de huzurlu uyuman. Yaman çoğu gece dışarıda olmak zorunda kalıyor. Her şey yolunda giderse senin de bunalmanı gerektirecek bir şey yok zaten. Yaman sürekli yanında olamıyor. Ona bunu çok görme. Seni anlıyorum, bazen yalnız kalmak istiyorsun. Herkes ister ama bu ilginin sana sıkıntı verecek kadar çok olacağını sanmıyorum. Yaman'a da anlayış göster, senden uzakta olmak istemiyor. Bunca yıl sonra hasreti bitmedi daha." Ekrem, yüzünde neredeyse yalvarır bir ifadeyle Alaz'a bakıyordu. Oğlunun, bunca sene sonra Alaz'dan uzak durmayacağını çok iyi biliyordu. Haklıydı da ama bunu kızı bunaltmadan yapması gerekiyordu.

"Benim sıkıntım bu değil Ekrem amca. Beni sinirlendiren, beni sürekli geride tutmaya çalışması. Herkes bir şeyler yaparken ben böyle elim kolum bağlı oturmak istemiyorum. Üzerime düşeni yapmak istemem kötü bir şey mi? Beni bu kadar etkisiz hale getirmeye çalışması canımı sıkıyor."

"Ulan, ben ölüyorum her gün sana bir şey olacak diye!" Yaman hırsla ayağa fırlamıştı. Sesi mutfakta patladı. "Ölüyorum lan! Sana kimsenin zarar vermesini istemiyorum. Yanımdan ayrılmanı istemiyorum. Lan, ben seninle uyurken bile huzurla uyuyamıyorum. Her an biri gelecek, kollarımın arasından seni çekip alacak diye geberiyorum korkudan. Bu

kahrolası durumun içindeyken ben senin değil başka evde, başka odada uyumana izin verir miyim? Alıp başını kendini tehlikeye sokmana izin verir miyim?"

Ekrem, kükrercesine bağıran oğluna elini kaldırıp sakin olmasını işaret ederken Alaz donmuş gibi Yaman'ın karmakarışık yüz ifadesine bakıyordu. Bakışlarındaki huzursuzluk, ıstırap, üzüntü, acı, hepsi birer birer gözlerinde yanıp sönüyordu.

"Yaman!" diye seslendi Ekrem usulca. Yaman etrafı kızarmış gözlerini, gerilmiş yüzünü babasına çevirdi.

"Sakin ol oğlum."

"Anlamıyor baba. Hiçbir zaman anlamayacak! Benim şu yüreğimden geçeni hiçbir zaman anlamayacak." Acı çeken bir ifadeyle babasına bakarken elini göğsüne bastırmıştı.

"Anlayacak oğlum. Daha yolun başındasınız. Her şey için çok erken."

Yaman tükenmişçesine başını yavaşça iki yana salladı. Bitkin bir tonla karşılık verdi.

"Anlamayacak! Benim ruhumu onun için parçaladığımı hiç anlamayacak. Nasıl yandığımı, nasıl azapta olduğumu hiçbir zaman anlamayacak."

Alaz, Yaman'ın acı çeken ifadesini gördüğünde tüyleri diken diken oldu. Yaman'ın o andaki yüz ifadesini anlatacak uygun kelimeleri bulması imkânsız görünüyordu. Bitkin, çaresiz, karmakarışık bir ifadeyle elleri iki yanında yumruk olmuş, omuzları çökmüş, adeta tüm ümitleri tükenmiş gibi görünüyordu. Bakışları yere sabitlenmişti.

Alaz'a bu derece bağlı olması, kendisini anlatamaması, sürekli kaybedeceği paniğini yaşaması, bir an bile yanından ayrılmamasını istemesi bu kadar mı tuhaftı? Yaman içinde yaşadığı hezeyanı anlatacak kelime bulamıyordu. Alaz, kendisinden ayrı kâbussuz uyursa uzaklaşacak mıydı ondan? Bu muydu bütün isteği? Bütün bu ısrarı bu nedenle miydi? Yaman'ın yanında kalmayı gerçekten istemiyor muydu? Ondan uzak olsa özlemez miydi hiç? Yaman, Alaz dibindeyken bile özlüyordu onu. Kokusu, soluğu olmadan tek bir saniye bile

geçirmek istemiyordu. Alaz bütün bunları göremiyor muydu? Herkes üzerine düşeni yapsın derken, aslında bahane miydi tüm söyledikleri?

Bir insan başka türlü nasıl sevilirdi, bilemiyordu Yaman. Bütün ömrünü Alaz'ı isteyerek, severek, özleyerek geçirmişti. O, kendisini tamamlayacak tek parçaydı. Hani puzzle yaparken uygun olmayan parçayı zorla oturtmaya çalışırdınız ama bir türlü oturmaz, sakil dururdu ya o parça; Alaz dışında herkes o parça gibiydi Yaman için. O boşluğa tam olarak oturacak, o bütünlüğü sağlayacak tek parça Alaz'dı ruhunda. Yoksa tamamlanamayacaktı. Hep yarım kalacaktı. O minicik parça olmazsa zaten dağılırdı. O zaman, geri kalanın bir anlamı da yoktu ki. Birbirlerine destek olup iç içe geçerek, parçalanmayan bir sağlamlık oluşturamadıktan sonra, bütünleşmemiş her şey tek fiskede dağılırdı. Onu ayakta tutan Alaz'dı. Hele bu andan itibaren Alaz olmazsa tek fiskede dağılırdı. Senelerdir dağılmış parçaları bir araya gelmiş, birbirine tutunmuşken tamamlanmasını sağlayacak o tek parçası olmazsa bir daha toparlanamazdı.

Öte yandan, Alaz'ın en büyük sorunu utanıyor olmasıydı. Yaman'ın ona karşı olan o yoğun hisleri, ona bakarken gözlerinde gördüğü o hayranlık ifadesi, sanki mükemmel bir canlıymış gibi üzerine titremesi onu utandırıyordu çünkü kendisi Yaman'a aynı şekilde karşılık veremiyordu. Utanıyordu çünkü Yaman'ın kendisi için düşündüğü, hissettiği hiçbir duyguyu, adanmışlığı, hayranlığı hak etmiyordu. Bunun altında ezildiği her an kendisini un ufak olmuş gibi hissediyordu. Yaman'ın yüce sevgisinin karşısında çaresiz kalıyordu.

Oysa ona her şeyini vermek istiyordu. Onun gibi açık, onun gibi dürüst, onun gibi cesur, onun gibi güçlü olmak, ona can olmak istiyordu. İçindeki suçluluk duygusu, Yaman'ı tanıdığı her an katbekat artıyordu. Yaman onu öyle yüceltmişti ki onun gözündeki o yerden inmek istemiyordu. Kim bir başkasını Yaman gibi severdi ki? Kim bir başkasını her şeyin önünde tutardı? Kim bir başkasına böylesine güven verir, böylesine iyi hissettirirdi ki? Çok kısa bir süre olmasına

rağmen Alaz o yere alışmış, bencilce Yaman'ın onu kaldırdığı o yücelikten inmek istemiyordu. Onun gözlerinde kendisi ile ilgili en ufak bir hayal kırıklığı görmek istemiyordu. Çaresizliği, korkusu her şeyin önüne geçiyor, Yaman'a hak ettiklerini veremiyordu.

Suçlulukla Yaman'ın çaresiz çehresine baktı. Gözlerinin etrafındaki kırmızılık, kara gözlerini alevlerin çevrelediği bir yanardağa dönüştürmüştü. Uzun kirpikleri gözaltlarını gölgelendirirken parlayan gözlerinden akmaya hazır bekleyen yaşlar, yok edici lavlar misali oynaşıyordu.

İçi parçalandı Alaz'ın. Onu o kadar iyi anlıyordu ki. Söze dökemese, Yaman gibi gösteremese de aynı panik duygusunu, aynı çaresizliği bire bir onunla yaşıyordu. Yaman'a en ufak bir zarar gelse Alaz biliyordu ki dağılırdı. Öyle bir dağılırdı ki değil kendisi, dünyadaki hiçbir varlık kendisini bir araya getiremezdi.

Kalbi sızlarken yapabileceği en iyi şeyi yaptı. Yaman'ı sakinleştirmek, içine azıcık da olsa huzur katabilmek için usulca başını salladı ve onaylayan yumuşak bir sesle mırıldandı. Aynı çaresiz bakışlarla Yaman'a baktığını fark etmedi bile.

"Tamam. Dediğin gibi olsun."

Alaz'ın uzlaşmacı tavrı ve fark etmediği bakışlarındaki acı ve anlayış, Yaman'ın çehresinde gözle görülür bir değişime neden oldu. Yüzündeki çaresizlik, yerini ümide bırakırken gözlerindeki alevler, sönmeye yüz tutan küllere dönüştü. İnanmakta zorlandığı tereddütlü bir sesle, gözlerini hafifçe kısarak emin olmak istercesine sordu. Başını hafifçe omuzuna yatırdı.

"Bitti mi karşı koyma?"

"Bitti!" dedi Alaz başını belli belirsiz sallayarak.

Yaman'ın araştıran bakışları, kuşkuyla Alaz'ın yüzünü taradı. "Neden birden geri adım attın?"

Alaz, bakışlarını aşağı indirirken omuzlarını silkti. İlk defa açık ve dürüst bir tavırla, içinden geçen doğruları dile getirdi. Mırıltılı çıkan bir sesle karşılık verdi.

"Seni üzmek istemiyorum."

Ekrem, ikisi arasındaki yoğun elektriği hissederken sesini çıkarmadan ikiliyi izliyordu. Alaz'ın cevabıyla dudaklarının ucu kıvrıldı. Fark ettirmemeye çalışarak dudaklarını birbirine bastırdı.

Yaman yine göğüs kafesindeki acıyı hissetti. Kalbi, göğsünü parçalayacak şiddette atmaya başlamıştı. Alaz kendisine doğru adım atıyordu. İsteyerek, gönül açıklığıyla yapıyordu bunu. Yaman, onun attığı bir adıma kendisi koşarak karşılık vermek istiyor, yerinde zorlukla duruyordu. Derin bir nefesi ciğerlerine çekti. Hayatı boyunca içine çektiği en tatlı nefes buydu. İç rahatlatıcı, ümit verici, tüm hücrelerinde bayram havası estiren bir nefesti bu.

Bir anda tüm dünya gözüne tozpembe göründü. Dudaklarının ucu kıvrıldı. Yüzünde sanki güneş parlıyormuşçasına aydınlık bir ifadeyle konuştu.

"Ne yapmak istersin bugün? Ne yapalım?"

Alaz şaşkınlıkla bakışlarını kaldırıp ağzı açık, Yaman'a baktı. Birkaç dakika önceki yüz ifadesi tam tersi yönde değişmişti. Karşısındaki adam bambaşka bir ruh haliyle, küçük bir çocuk gibi gülerek, beklentiyle kendisine bakıyordu. Gözlerini kırpıştırdı. Bir insan birkaç dakika içinde nasıl bu derece farklı ruh hallerine girip çıkabilirdi ki?

"Ne?" diye sordu şaşkınlıkla. Yüzünde, duyduklarını anlamadığı bir ifade vardı.

"Bugün pazar. Geç vakte kadar yapacak bir işim yok. Sen ne yapmak istersen onu yapalım bugün." Omuzlarını silkti gülümseyerek.

"Bilmem. Aklımda herhangi bir şey yok." dedi Alaz duraksayarak. Şaşkın hali devam ederken cevap vermişti Yaman'a.

"O zaman Bozdumanlara gidelim. Herkes orada. Oğuz'u arayayım, akşama mangal yapalım."

Alaz, bir an çenesi göğsüne vurdu sandı. Ağzı bir karış açılmıştı. Kocaman açılan gözlerinde inanmaz bir ifade vardı. "Oğuz abimi arayacaksın? Mangal yapacaksınız?"

Yaman başını salladı. Yüzünde hâlâ tatlı bir gülümseme

vardı. "Oğuz balık yemiyor ya artık. Mangal fikrine atlar hemen."

Alaz, soru dolu bakışlarla Ekrem'e döndü. Korkulu bir yüz ifadesiyle, başını Ekrem'e eğerken fısıldayarak sordu. "Bu kim? İçine ne kaçtı onun?"

Ekrem bu sefer kahkahasına hâkim olamadı. Gülerken Alaz'a cevap verdi. "Sen bir adım atınca o koşarak geliyor. Olan bu."

Ekrem oğlunu o kadar iyi tanıyordu ki Alaz'ın olumlu attığı tek adımın bile, onun kıza doğru koşmasına neden olduğunu anlayabiliyordu.

Alaz kuşkulu bakışlarını Yaman'a çevirdi. Temkinli bir tonla konuştu. "İyi o zaman. Sen ara, ben de gidip üzerimi değiştireyim."

Yaman sırıtarak başını sallarken elini cebine atıp telefonunu çıkarmıştı bile. Alaz yerinden kalkarken şaşkınlıkla başını sallıyordu. Gözlerinde tuhaf bakışlarla Yaman'a bakarken öne doğru adımlamaya başladı. Mutfaktan çıkarken kendi kendine mırıldandı.

"Tam dengesiz yeminle."

Tam merdivenlerin dibine gelince aklına gelen fikirle, aniden geri dönüp hızlı adımlarla mutfak kapısına ulaştı. Başını içeri doğru uzattı, Yaman'a inatçı bakışlarla bakarak konuştu.

"Bugattiyle bir tur atarız o zaman."

Yaman, Alaz'ın sesiyle başını kapıya çevirdi. Kulağındaki telefonu indirmeden başını salladı onaylayarak.

"Tamam. Olur, atarız." dedi coşkulu bir sesle.

Alaz kaşlarını kaldırdı. Hiç itiraz yok? Reddetmek yok? Şaşkınlığı artarken başını geri çekti. Dudaklarını büktü. Yaman ona sırıtarak bakarken gözlerini devirdi ve geri döndü.

* * *

"Oğuz n'aber?"

"İyidir de ne bu sabah sabah?" Oğuz'un sesi aksi çıkıyordu.

"Ne sabahı lan? Öğlen oldu. Ayılamadın galiba."

"Belli, sen ayılmışsın."

"Bayılmadım ki ayılayım."

"La git! Sabah sabah bu berbat esprileri yapmak için mi kulağımı sikiyorsun?"

"Zeynep ablanın yanında mı konuşuyorsun böyle?"

"Ben sen miyim lan? Kadın yanında senin gibi abuk sabuk konuşmayız biz."

"He Zeynep abla yanında yok diyorsun?" Yaman alayla, imalı bir şekilde sormuştu.

"Lan arıza! Sabah sabah kafamı sikmek için mi aradın? Ne derdin, söyle?"

"Sen sabahları böyle aksi oluyorsan var ya, hiç çekilmezsin. Şimdi acıdım Zeynep ablaya."

"La havle." Oğuz'un içine çektiği bıkkınlık dolu derin nefes, Yaman'ın kulağında çınladı. Oğuz'un sinirine kıkırdayarak karşılık verdi.

"Ne diyorsan de Yaman. Canımı sıkma. Daha afyonum patlamadı."

"Ben patlatırım şimdi senin afyonunu. Kalk bir kahve iç, kendine gel. Bir saate oradayız. Alaz'la yapacak bir şey bulamadık. Oraya geliyoruz. Akşama mangal hazırla."

Oğuz bir an karşılık veremedi. "Mangal?" Sesi düşünceli çıkıyordu.

"He mangal! Babamla Ragıp abi ve Halime ablayı da alacağım. Kürşat'la Halit de gelecekler. Kendi hacmini de hesapla, ona göre al etleri, milleti aç bırakma."

Yaman alayla konuşuyordu. Ekrem, oğlunun sözlerini duyunca ağzına götürdüğü fincanı aceleyle geri çekti. Omuzları sarsılırken Halime ayağa, kalkmış dolabı karıştırmaya başlamıştı. Eli boş gitmek olmazdı şimdi. Dolaptakileri tezgâhın üstüne çıkarırken bir yandan o da gülümsüyordu.

"İyi tamam. Ben söyleyeyim çocuklara da ateşi yaksınlar madem, anca hazırlanır."

Yaman, Oğuz'un sözlerine kaşlarını çattı. "Oğlum akşama yaparız dedik. Şimdiden mangal mı yanar?"

"La bir git, cahil şehirli! Bütün dana çevireceğiz herhalde. Akşama kadar anca pişer."

"Yuh! Oğlum kimse aç kalmasın dedim de bütün dana ne lan? Kuzu mu demek istedin?"

"Oğlum kuzu benim dişimin kovuğunu doldurmaz! Madem millet aç kalmasın diyorsun, karışma işime, bi siktir git başımdan."

"Harbi yarmasın aslanım sen."

"Sen kendine bak! Benden bir tık aşağıda yarmacıksın sen de! He aklıma gelmişken; bar sahibi olan sensin, gelirken içkileri de sen getir."

"Ya ben de aslında demiştim ki sen etleri, içkileri al; biberiydi, soğanıydı, patlıcanıydı, mezesiydi, ekmeğiydi, salatasıydı, her şeyi ben alırım."

Yaman, kelimeleri çoğaltıp uzatarak konuşurken gülmeye başlamıştı. Karşı tarafta Oğuz'un, Yaman'a belli etmediği sırıtması yüzüne yayılırken başını iki yana sallıyordu.

"Eyvallah. İçkiler bende. He benim de aklıma gelmişken. Esat'a söyle, Bugattiyi çeksin kapının önüne. Alaz tur atmak istiyor. Sen dananı pişirirken biz bir yarım saatliğine çıkarız."

"Ben pişireyim de sen bir but bitirmezsen ben dişimi kırarım."

"Ben eritiyorum hayatım!" dedi Yaman sesini incelterek alayla.

"La siktir git la! Sabah sabah adamdaki enerjiye bak!"

"Hadi eyvallah!" dedi Yaman sırıtarak.

Telefonu cebine attığında suratındaki sırıtma hâlâ silinmemişti. Yüzünü Ekrem'e çevirdiğinde, kendisine bakan bakışlarındaki yoğun sevgiyi görünce içi titredi. Birbirlerine gülümseyerek baktılar. Alaz'ın geri adım atması, Yaman'ın içinde sonsuz bir enerji oluşturmuştu. Yerinde duramayan çocuklara dönmüştü.

"Sabah sabah Oğuz'un sinirini zıplattın galiba." dedi Ekrem şefkatle oğluna gülümserken.

"Hoşuma gidiyor terslemesi."

"Sevdin sen Bozdumanları."

"Sağlam adamlar."

Ekrem başını salladı onaylayarak. Masadan destek alarak ayağa kalktı.

"Ben de gidip hazırlanayım. Siz yaptınız bizim programımızı da. Ragıp'la çocuklara da haber ver bari."

Yaman göz kırparak başını salladı. "Bende. Merak etme."

* * *

Bozdumanlara vardıklarında, Yaman yapılan hazırlık nedeniyle şaşkınlığa düşmüştü. Bozdumanlar bu işi gerçekten biliyorlardı. Zilal'in, etrafına toplanan çocukları ve misafirleri nedeniyle sevincinden ayakları yere değmiyordu. Oğuz haberi verince yerinden fırlamış, herkesi işe koşmuştu.

Alaz yapılan hazırlıklara hiç şaşırmamıştı. Ağrılı ve Zilal'in misafirleri ne kadar çok sevdiklerini biliyordu. Onlar için tek bir kişinin ziyareti bile bir ziyafet nedeniydi.

Mart sonu olması nedeniyle hava açık ancak serindi. Herkes mangal keyfinin dışarıda çıkacağını söyleyince Sadık Ağa tüm hazırlığını ona göre yapmıştı. Bahçeye uzun bir masa kurdurmuş, etrafına, içinde ateşlerin yandığı büyük bidonlar koydurmuştu. Masada oturan hiç kimsenin üşümeyeceği kesindi.

Oğuz'un talimatıyla getirilen dana, yakılan büyük ateşin üstünde çevrilmeye bırakılmıştı. Saatler sürecekti ve kimse bu durumdan şikâyetçi değildi.

Yine bütün kadınlar el birliği ile mutfakta hazırlıkları tamamlıyordu. Bir yandan gülüşüp konuşurken bir yandan herkes bir şeyler yapıyordu. Ayşe küçük bir kahkaha atıp hepsini güldüren cümleyi kurdu.

"Valla kırk gün kırk gece değil ama benim nişanım da iki gün iki gece sürüyor maşallah." Kardeşine bakarak tek kaşını kaldırmış, alayla devam etmişti. "Gerçi biz kırk hayvan kesmedik ama artık bir taneyle idare edeceksiniz."

Zeynep kızarmış ama gülümsemekten geri kalmamıştı.

Zilal, Ayşe'ye yanaşıp iki elini yüzünün iki yanına koydu.

"Kurban olurum kızım sana. Sen üzülme, sana da keseriz kırk hayvan. Daha düğününüz var önümüzde."

"Kıskanç!" diye fısıldadı Zeynep, Ayşe'ye bakarken. Ablasıyla didişmeyi seviyordu. Alayla Ayşe'ye bakıyordu.

Ayşe, Zilal Ana'ya sarıldı. "Yok anacığım. Ben şaka yapıyorum."

"Yap sen şakanı Ayşe'm. Fırat benim ilk göz ağrım. Öyle sessiz sakin olmaz sizin düğününüz."

Zilal konuşurken çenesini kaldırıp bir adım geri çekildi. Ayşe'ye sevgiyle bakarken gülümsüyordu. Ayşe, mütevazı bir düğün düşünmüştü ancak Zilal Ana'dan anladığı kadarıyla düşündüğü mütevazi düğün olmayacaktı. Kadın ilk oğlunu evlendirecekti ve senelerdir içinde beslediği hevesi, kimse kıramayacak gibiydi. Kadının beklentiyle kendisine baktığını fark edince gülümsedi. Kendi evlatları gibi ona kollarını açan bu insanların gönlünü kırmayacaktı. Başını salladı onaylayarak.

"Ben zaten anlamıyorum bu işlerden anacığım. Sen nasıl istersen öyle yaparız."

Zilal ellerini açıp başını yukarı kaldırdı. "Şükür Rabbime. Dualarımı kabul etti, iki oğluma, iki de kızım eklendi." Kollarını açıp Ayşe ve Zeynep'e sarılarak bedenine bastırdı iki kardeşi. İkisinin de şakağına birer öpücük bıraktı. "Allah her şeyi gönlünüze göre versin, güzellerim benim."

Ayşe, dolu gözlerini kardeşine kaldırdı. Zeynep, başını Zilal'in omuzuna yaslamış, bir elini kadının beline sarmıştı. İkisi de senelerdir hasret kaldıkları anne şefkatini, onunla tekrar kazanmışlardı. Zilal ikisinin de üzerine titriyordu. Onlar da her şeyin onun istediği gibi olmasına izin vereceklerdi. Zaten her şeyin en iyisini onlar için yapmaya çalışıyordu. Neden itiraz etsinlerdi ki?

* * *

Alaz, Yaman'la beraber Bugattiyi alıp çıkmıştı. Yaman onun sürmesine izin vermiş, yolcu koltuğuna oturmuştu. Elinden geldiğince müdahale etmemeye çalışmış ama bir eliyle yapıştığı emniyet kemerini sıkı sıkıya tutarken sık sık, "Yavaşla!" demekten geri kalmamıştı ilk anlarda.

Alaz gözleri parlayarak basmıştı gaza. Esat'ın en iyi öğrencisiydi. Sık sık gözleri Yaman'ın gergin suratına kaymış, onun tedirginlikle yanında oturmasına sırıtarak, delice manevralar yapmıştı. Yaman, sırf keyfi bozulmasın diye dişlerini sıkmıştı ama hızlı sürmesinden ziyade bir kaza olasılığında ona bir şey olacağı korkusu yüzünden, tedirginliği artmıştı.

"Alaz! Yavaş! Tur atacağız dedik! Yarış yapacağız demedik!"

"Tur atıyoruz işte." dedi Alaz direksiyonu aniden kırarak önündeki iki araca makas yaptı.

Yaman yine dişlerini sıktı. "Bu yaptığın yüzünden sana bir zarar gelirse burnundan getiririm senin."

"Bak, getirmeye başladın bile. Ben de ne zaman yine karışmaya başlayacaksın diye merak ediyordum."

"Karışmıyorum! Keyfinin bozulmasını da istemiyorum ama dikkatli ol!"

"Dikkatliyim. Sen dikkatimi dağıtmazsan hiçbir şey olmaz."

Tekrar motoru kökledi. İki saniye gözlerini yumdu. "Şu sese bak! Resmen konuşuyor, değil mi?" Sesindeki haz anlaşılmayacak gibi değildi.

Yaman gözlerini onun hazdan kızarmış yüzüne çevirdi. Gözleri sık sık önündeki yola çevriliyordu ama kızın arabayı kullanırken aldığı zevki yüzünde seyretmek, ona da doyumsuz bir haz veriyordu. Başını oturduğu koltuğun başlığına dayayıp yan çevirerek izlemeye devam etti. Alaz'ın keyifle dudakları kıvrılmış, parmaklarıyla sıkıca kavradığı direksiyonu rahat hareketlerle çeviriyordu. Gerçekten arabayı iyi kullanıyordu. Yaman hakkını yiyemezdi.

"Neyse, bu hızla kaza yaparsan zaten ikimiz de sağ çıkmayız. Güzel ölüm olur benim için. Seninle olduktan sonra

ölüm de güzel."

Alaz, duyduklarıyla birden bakışlarını ona çevirince Yaman'ın yine yoğun bakan gözleriyle karşılaştı. Kalbi ağzında attı. Zorlukla yutkundu. Bir an dalarak gözleri Yaman'a dikilmiş halde kalakaldı. Araba, son sürat otobanda gitmeye devam ediyordu. Yaman sadece bir kalp atımlık sürede bakışlarını öne kaydırdı ve Alaz'a tekrar bakarak, sakin bir sesle yine mırıldandı.

"Ve ölüme bir saniye."

Alaz kilitlenmiş gibi ona bakarken duymamıştı ne dediğini. Yaman sakince elini uzattı ve direksiyonu aniden kırarak önlerindeki aracı geçmelerini sağladı. Alaz kalbi göğsünde patlarcasına atarken telaşla bakışlarını önüne çevirdi. Gerçekten de önlerindeki araca çarpmaya bir saniye kalmıştı neredeyse. Aynı anda diğer şeritteki aracın dibinde bitiverince Alaz direksiyona sımsıkı sarılıp ayağını hafifçe frene bastırdı ve dikkatini hızla geri toplayıp aynadan kontrol ederek, ani bir manevrayla tekrar sol şeride geçti. Kontrolünü tekrar geri kazanırken kızgınlıkla Yaman'a tısladı.

"Manyaksın sen! Manyaksın! Az daha kaza yaptıracaktın!"

"Ben hiçbir şey yapmadım. Suçu bana atma yine. Gözlerini yoldan ayıran sensin."

Yaman sakince yerinde otururken gerginliğini tamamen atmıştı üzerinden. Tam da dediği gibi bu hızla kaza yapsalar, ikisinin de kurtulma şansı yoktu. O zaman bir sorun da yoktu ona göre. 'Tatlı ölüm tam da bu' diye düşündü.

"Bana öyle bakan sensin! Dikkatimi dağıtıyorsun!"

Alaz'ın sesi sinirden yükselmişti.

"Nasıl bakıyormuşum?"

Alaz, önündeki birkaç aracı daha geçti ve artık geri dönmelerine karar vererek, ilk sapağa doğru sürmeye başladı. Yaman'a çabuk bir bakış attı. Dişlerinin arasından terslenerek konuştu.

"Bilmiyormuş gibi bir de soruyor!"

Bedenindeki adrenalin nedeniyle, boğazında atan şah damarını bile hissediyordu. Yaman'ın yoğun bakışları yine ak-

Irmı başından almıştı. Yola çıktıklarında tedirgin olan adam birden sakinleşmiş, sanki ölümü kabullenmiş bir rehavet içinde oturmaya başlamıştı. Başını yasladığı arkalıkta kendisine doğru yan çevirdiği başı, yüzüne diktiği yoğun bakışları şu an içinde tek bir şey yapma isteği uyandırıyordu. Kaşlarını çattı. Neden yapmayacaktı ki? Hep ani saldırılar ondan mı gelecekti? O da Yaman gibi içinden geldiğince davranamaz mıydı? İçindeki gözü kara kadın yine yüzeye çıkarken aniden direksiyonu sağa kırıp dörtlüleri yakarak emniyet şeridine girdi ve sert bir frenle lastikleri bağırtarak aracı durdurdu.

Hızla emniyet kemerinden kurtuldu ve ileri atılarak ellerini Yaman'ın yüzünün iki yanına bastırarak dudaklarına kapandı. Her şey birkaç saniyede olmuştu ve Yaman ne olduğunu bile anlamadan Alaz kucağına çıkmış, harlı bir ateşle kendisini öpmeye başlamıştı. Kollarıyla kızı sımsıkı sararken dudaklarından keyifli bir kahkaha çıktı. Dudaklarının üzerinde Alaz'ın dudakları kıpırdandı. Yaman'ın alt dudağına dişlerini geçirirken sinirle tısladı.

"Gülme!"

Yaman gülmesini tutmaya çalışırken inledi, kollarının baskısını arttırdı.

"Bana bunlarla gel işte!" diye arsız bir cevapla karşılık verdi ve hırsla kızın dudaklarını ağzının içine aldı.

Alaz, bacaklarını Yaman'ın bedeninin iki yanına koyarken adamın dili ağzının içine kaydı ve inleyerek diliyle karşılık verdi. İkisinin de kalpleri göğüslerinden çıkmış, bir diğerinin bedeninin içinde atarcasına şiddetle çarpıyordu. Alaz kollarını Yaman'ın boynuna sarıp parmaklarını ensesine bastırdı. Açık saçları ikisinin de yüzlerine dökülmüştü. Yaman bir elini uzatıp, saçlarının arasından Alaz'ın ensesini tutup yüzünü kendi yüzüne bastırırken diğer elini, kızın üzerindeki ince, siyah kazağın eteğinden içeri soktu...

Elini Alaz'ın sırtından yukarı doğru kaydırdı. Elinin altındaki ılık ten yine aklını başından almıştı. Avucunu sürterek göğüs kıvrımına ulaştı. Dudaklarından hırlarcasına bir ses çıkarken elini, kızın göğsünün üzerine kapadı. Sutyenin

kumaşını hissetse de parmaklarını kıvırarak yumuşak göğsü avuçladı. Bu dokunuşla Alaz'dan yüksek sesli bir inilti çıktı. Yaman dudaklarını dudaklarından uzaklaştırıp birkaç santim aşağı indi ve çenesini ağzının içine aldı. Dişlerini hafifçe bastırdı. Dili ıslak izler bırakarak aşağı kaydı ve boynuna doğru hareketlendi.

Alaz gözlerini kapamış, başını arkaya atmıştı. Saçları bir şelale gibi sırtından beline doğru aktı. Yaman elini aşağı indirip kalçasını avuçladı. Alaz, boynundaki dil, kalçalarındaki elin baskısıyla kendinden geçmiş gibiydi. Yaman onu kalçasından tutarak bedenine doğru çekti ve kendi kalçasını hafifçe kaldırarak, sertliğini Alaz'ın bacaklarının arasına bastırdı. Aynı anda ikisinin de dudaklarından gürültülü bir inleme çıktı. Alaz, avucunu aracın alçak tavanına bastırarak destek aldı ve kendisini hafifçe yukarı kaldırıp tekrar Yaman'ın sertliğinin üzerine oturdu. Yaman yine hırladı.

Çakmak çakmak olmuş gözlerini Alaz'a dikti. Neredeyse fısıldayarak konuştu.

"Kazayla değil, böyle öldüreyim, diyorsun demek."

Alaz hissettiği haz nedeniyle koyulaşan yeşil gözlerini, onun dipsiz kara kuyulara benzeyen gözlerine indirdi. "Savaşma seviş diyorum." dedi en az Yaman kadar cesaretli bir tavırla.

"Her tartışmada sana bunu hatırlatacağım." dedi Yaman gülümseyerek.

O an inanılmaz seksi görünüyordu adam. Islak dudakları, alev alev yanan mahmur gözleri, gülümserken görünen düzgün beyaz dişleri, Alaz'ın her zaman sahip olduğu kontrolü kaybetmesine neden olmuştu. Gözlerinden ateşler çıkarak Yaman'a bakıyordu.

"Öyle güzel görünüyorsun ki şu an istediğim tek şey, seni çırılçıplak soyup her bir santimine dudaklarımı bastırmak."

Alaz duyduğu sözlerle, zaten yüksek tempoda atan nabzının raydan çıktığını hissetti. Nabız atışlarını şakaklarında, boynunda ve hatta kasıklarında hissediyordu ve hızı inanılmazdı.

Yaman, yüzünü tekrar kendisine yaklaştırıp dudaklarına minik öpücükler bırakmaya devam ederken mırıldandı. "Dudakların şişti, gözlerin koyulaştı, yüzün pembeleşti. Tenin alev alev."

Avucunun içindeki göğsü tekrar sıktı. Başparmağını dikleşen uca bastırdı. Alaz gözlerini yumdu, dudaklarından istemsiz iniltisi çıktı.

"Ah, bir de böyle inliyorsun ya. İşte o zaman tek düşündüğüm..."

Cümlesini tamamlamadı Yaman. Alaz, kulakları uğuldarken cümlenin devamını duyamadığını düşündü. Yaman dudaklarını tekrar ağzının içine aldı ve neredeyse kontrolünü kaybetmiş bir sertlikle, emerek öpmeye başladı. Dişlerini kızın dudaklarına geçirdi. Kendini yine ona bastırdı. Gırtlağından gelen hırıltı arabanın içinde patladı.

Birkaç dakika sonra hareketleri yavaşlarken derin derin soluk alıp sakinleşmeye çalıştı. Yavaşça kendini geri çekti. Alaz sersem gibiydi. Dağılmış bir ifadeyle Yaman'a baktı. Gözleri yaşadıkları nedeniyle baygın bakıyor, düzenli soluklar almaya çalışırken göğsü inip kalkıyordu.

Yaman yavaşça elini göğsünden çekti. Kazağın eteğini çekip düzeltti. Önüne düşen saçlarını nazikçe kulağının arkasına itti. Dudaklarına kısa bir öpücük kondurdu ve ardından alnına bastırdı. Kollarıyla kızı sarıp kendine çekti. Alaz tüm enerjisi çekilmiş gibi hissediyordu.

"Sen kullan! Ben yoruldum." diye mırıldandı başı Yaman'ın omuzundayken.

"Tamam, bebeğim." diye aynı şekilde mırıldanarak karşılık verdi Yaman.

Birkaç dakika hareketsizce o şekilde kaldılar. Nihayet Yaman, iki eliyle Alaz'ın belinden tutarak kızı hafifçe kendinden uzaklaştırdı.

Gözlerini parlayan yeşil gözlere dikerek, "Kemerimi çöz." diye emir vererek mırıldandı.

Alaz, gözlerini kendisine dikili gözlerden ayırmadan elini uzattı ve emniyet kemerinin açtı. Aralarındaki kemer kaya-

rak vuvasına geri döndü. Yaman elini uzatarak kapıyı açtı.

"Bu kapıdan çık. Yola çıkma." diye mırıldandı.

Kızı iki eliyle destekleyerek kaldırdı ve Alaz ayağını dışarı atarak araçtan çıktı. Yaman derin bir nefes çekip kendini araçtan dışarı attı. Alaz'ı tekrar araca bindirdi, kapısını kapadı. Aracın etrafında dönerek şoför koltuğuna oturdu. Aracı çalıştırdı. Yolu kontrol etti ve tekrar yola koyuldular. İkisinden de ses çıkmıyordu. Aracın içinde huzurlu bir sessizlik vardı. Alaz başını geri yaslayıp aşağı kaykıldı. Yaman göz ucuyla ona baktı. Elini uzatıp Alaz'ın elini tuttu. Dudaklarını elinin üzerine bastırdı ve bacağının üzerine koydu. Alaz tepki vermemiş, huzurlu bir yüz ifadesiyle yola bakıyordu.

* * *

Mangal sefası her zamanki gibi bir arada olduklarında yaptıkları espriler, laf dokundurmalar ve gülüşmeler arasında geçti. Hem Ağrılı hem de Ekrem geçirdikleri anlardan memnundular. İkisinin de evlatları mutlu ve keyifliydi. İkisinin de evlatlarına bakarken yüzlerindeki ifade neredeyse aynıydı. Gurur, mutluluk ve şükür...

Ağrılı'dan tek farkla, Ekrem de biraz da burukluk vardı. Oğlu uzun zamandır olmadığı kadar mutlu ve gevşemiş görünüyordu. Senelerce Yaman'ın yüzünde, son günlerde sık sık gördüğü gülümsemeleri görmemişti. Alaz'ın hayatlarına tekrar dahil olmasıyla Yaman bambaşka birine dönüşmüştü. Hâlâ aynı Yaman'dı ama bir şeyler yumuşamıştı benliğinde. İlk anlarda birbirlerini epey terslemişseler de Bozduman erkekleriyle iyi anlaşıyordu oğlu. Gerçi Oğuz'la didişmeleri devam ediyordu ancak herkesin de fark ettiği gibi tatlı bir didişmeydi bu. Sanki ikisinin anlaşma şekli bu didişmelerdi.

Ekrem, bugünlerini Füsun'un görmesini çok isterdi. Şu anda onun da yanında olması için her şeyini verebilirdi. Bir tek sevdiği yanında olsun, oğullarının şu anki mutluluğunu, rahatlamış ifadesini görebilsin diye ömrünün geri kalanını

vermeye razıydı. Aklına, ertesi gün sevdiğini ziyaret etmeyi yazdı. Oğlu hâlâ gitmiyordu annesinin yanına ama o asla ihmal etmeyecekti. Belki artık Yaman da kabullenir, yakında ziyaret etmek isterdi annesini. Tek avuntusu buydu Ekrem'in. Yaman yakında annesine gitmek isteyecekti.

Gece yarısına doğru Bozdumanlardan ayrıldılar. Yaman, Alaz, Ekrem ve Ragıp'ı bıraktıktan sonra Kürşat ve Halit'le çıktı evden. Sabaha kadar dolaşmak istediği birkaç mekân vardı.

Alaz, Yaman'ın gitmesinin ardından tek başına uyuma düşüncesiyle gerilmeye başlamıştı. Ekrem'i ikna ettikten sonra onu odasına göndermiş, kendisi Yaman'ın spor odasına inmişti. Ne zamandır çalışmıyordu ve belki de biraz torbada çalışırsa yorulup daha rahat uyuyabilirdi.

Bu düşünce ve inançla bir saatten fazla torbada çalıştı. Kan ter içinde kaldığında, terini soğutmadan Yaman'ın odasına çıkıp doğrudan banyoya girdi.

Suyun altında uzunca bir süre kaldı. Bir yandan sürekli kendine telkin uyguluyor, artık her şeyin bittiğine ve tek başına kâbussuz uyuyacağına inancı anbean artıyordu. İçinde derinlere bastırdığı duyguları dinlemek istemiyordu. Onlar çok derindeydi ve bu gece çıkmayacaklardı yüzeye. Başından aşağı ılık su akarken gözlerini kapadı ve bir süre ayakta öylece dikildi. Dudaklarından fısıltılı bir şekilde çıkan yakarıcı kelimenin farkında değildi.

"Lütfen... Lütfen... Lütfen..."

Sürekli aynı kelimeyi tekrarlıyor, ilahi bir güce yalvarıyordu sanki. Tek dileği huzurla uyumak, içindeki canavarları bastırdığı yerde tutmaktı. Banyodan sonra, bir süre odanın içinde turlarken elindeki havluyla dalgın dalgın saçlarını kurutuyordu. İçinde anbean artan korkuya kulaklarını tıkamak istiyor ancak kalbinin normalden hızlı attığını fark ediyordu.

Düşünceli bir halde odanın ortasında dikildi. Eğer çığlık çığlığa uyanırsa evdekilerin durumdan çok etkileneceğine emindi. Kendisi alışmıştı senelerdir ama Bozdumanlarda yaşadığı tecrübeleri de çok iyi biliyordu. Onların yüzündeki

çaresizliği, Ekrem'in yüzünde de görmek istemiyordu. Her şeye rağmen tedbir almak zorundaydı.

Kararlı adımlarla tekrar dolaba yanaştı ve çekmeceleri karıştırarak bir eşarp çıkardı. Aldığı kararı desteklercesine gözleri de daha karanlıktı şimdi. Yatağın içine girdi. Seri hareketlerle elindeki eşarbı kaldırdı ve ağzının üzerinden geçirerek boynunun arkasında sıkıca düğümledi. Eğer çığlık atarsa en azından sesini bastırmış olacaktı. Kimsenin de hiçbir şeyden haberi olmayacaktı.

Ansızın içi rahatladı. 'Bu sadece tedbir' diye düşündü. Aldığı bu tedbir bile huzurlu uyuyacağı inancını artırdı. Başını sallayıp kendi kendini tebrik etti. Kararlı bir hareketle yanındaki komodinin üzerindeki abajura uzandı ve oda karanlığa büründü. Yatağın içine yerleşti. Sağ yanının üzerine yatıp bacaklarını karnına çekti. Elini yanağının altına koydu. Endişe, tedirginlik ve bedeninin gerilmesi, yorgunluğunu daha çok arttırmıştı. Torbada çalışması da iyi olmuştu. Bu yorgun vücut şimdi huzurla dinlenecekti. Burnundan derin bir nefes çekti ve gözlerini yumdu.

* * *

Alaz aniden gözlerini açtığında bir an nerede olduğunu çıkaramadı. Zaten hiçbir şey de görmüyordu. Etraf karanlıktı ve anlayamadığı bir şekilde, her neredeyse ayakta dikiliyordu. Gözlerini kırpıştırarak karanlığa alışmasını bekledi ve gayri ihtiyari ileri bir adım attı ve öne attığı adımla ayağı kaydı. Zorlukla dengesini sağladı. Ellerini öne doğru uzatırken bir kör gibi tutunacak bir yer aradı.

Bu kez daha temkinli bir şekilde tekrar bir adım attı ileri doğru. Çıplak ayakları soğuk zeminde yine kaymıştı. Ayağının altındaki yoğun kıvamlı ıslaklık nedeniyle adımları kayıyordu. Kalbinin damarlarını patlatacak bir güçle atması, yaşadığı idrakle aynı anda oldu.

Yine o odadaydı. Ayağının altındaki kaygan sıvının ne ol-

duğuna o kadar emindi ki yaşadığı hayal kırıklığı ve korku nun altında ezildiğini sandı. Bu odadan çıkması imkansızdı. Aynı saniyede başına geleceği bildiğinden yine nefesini tutmaya çalıştı. Ağzını açmak, nefes almak istemiyordu. Elleri önüne uzanmış, dokunacak bir yer, bir çıkış kapısı bulma ümidiyle panikle etrafı tarıyordu boşlukta. Yine bir adım attı. Ayağı yine kaydı. Midesi bulanmaya başlamıştı. O sıvının hiçbir yerine bulaşmasını, tenine temas etmesini istemiyordu. Gözlerinden hâkim olamadığı yaşlar akmaya başlamıştı. Elini hızla yüzüne götürüp sertçe yaşları silmeye çalıştı. Karanlıkta ulaşamadığı görüş açısını bir de yaşların engellemesini istemiyordu. Elini yüzüne bastırıp hırsla yanağında sürterken sadece gözyaşlarının neden olamayacağı yoğun bir ıslaklık hissetti. Neredeyse ayaklarını yere vurup hıçkırıklarla ağlamaya başlayacaktı. Kurtuluş yoktu. Yine aynı cehennemdeydi. Yine kendi kanında boğuluyordu.

İçine çekmediği nefes, ciğerlerinde biriken hava baskı yapmaya, göğüs kafesinde sızıya neden olmaya başlamıştı. Nabzının hızını algılayamıyordu bile. Kalbi göğüs kafesinin içinde, susuz kalmış bir balığın çırpınma hızında delicesine atıyordu. Nefesini tutmaya devam ederse önce yavaşlayıp sonra da infilak ederek duracağını çok iyi biliyordu.

Panik tüm bedenini sarmıştı. Çıkış yoktu. Yine bulamıyordu. Çılgınca etrafında dönüyor, görme işlevini yapamayan gözlerini kocaman açmış, minicik de olsa bir ışık bulmaya çalışıyordu. Kirpiklerini birbirine yapıştıran o yoğun sıvı yüzünden ışık da olsa göremeyeceğini düşündü. Sürekli gözlerini kırpıştırıyor, bir yandan elinin tersiyle gözlerinin önünü temizliyordu ama başından aşağı akmaya devam eden sıvıya yaptıkları yeterli gelmiyordu.

Bedeni yanmaya başlamıştı. Ruhundaki acı, bedeninin tam ortasından dışarı doğru harlı bir alev yayıyordu. İki dizinin üzerine çöktü. Ellerini yere bastırırken bedeni öne doğru eğildi. Omuzları sarsılmaya başladı. Birbirine kilitlediği dudakları büyük bir inatla açılmamak için direniyor, burnundan soluk almamak için bedeni kıvranıyordu.

Nabzı yavaşladı. Omuzları çöktü. Yenilgi, hem bedenine hem de ruhuna bir yılan gibi kıvrılarak sahip olurken hissettiği hiddet beyninde patladı. Tüm hücrelerinde hissettiği isyan ve öfkeyle teslim oldu ve dudaklarını aralandı. Ciğerlerinin arzuyla beklediği soluk ağzından içeri girerken birkaç saniye sonra, o sıvının da dudaklarının arasından sızarak bedenine nüfuz edeceğini bilmenin hırsıyla, ellerini yere vurup çığlıklar atmaya başladı. Bunu yaşamak istemiyordu. Bu haksızlıktı. Bir çıkış kapısı bulmalı, nefesi tükenmeden oradan çıkabilmeliydi ancak yine becerememişti. Tek başına bunu beceremiyordu. Ona uzanan hiçbir el yoktu. Yardım eden kimse yoktu. Tek başına o kanlı odadan çıkması imkânsız görünüyordu. Bir el... Ona yardım edecek tek bir ele ihtiyacı vardı. Üzüntü ve isyan içinde hıçkırıklarla ağlarken attığı çığlıklar kulaklarına çarptı. Yine duyabildiği tek şey kendi çığlıkları, yine hissedebildiği tek şey kendi kanıydı...

* * *

Alaz kan ter içinde yatağın içinde fırlayarak uyandı. Kendi çığlığıyla uyanmıştı ancak sesi bu sefer kulaklarını çınlatırcasına çıkmıyor, aksine gırtlakta bastırılmış gibi boğuk çıkıyordu. Ağzının kapalı olması nedeniyle burnundan derin derin soluyarak yatağın üzerinde, dizlerinin üzerine dikilmişti. Panikle ellerini kaldırdı ve ağzına sardığı eşarbı çözmeye çalıştı. Aynı anda, kalbi deli gibi atarken burnundan çektiği ve yetersiz gelen solukları hızlı hızlı almaya devam ediyordu. Ağzını kapadığı eşarptan kurtarınca kocaman açarak derin bir soluğu tıkanmış ciğerlerine gönderdi. Bitap halde yatağa sırtüstü geri düştü. İki eli yanlarında cansız gibi dururken derin derin soludu. Gözlerinden akan yaşlar şakaklarından yatağa damlıyordu.

Dişlerini ve gözlerini aynı anda sıktı. Göğsünden kopup gelen hıçkırık dudaklarından fırladı. Yaşadığı hayal kırıklığı zirvedeydi. Hatta hayal kırıklığının Nirvana'sını yaşıyordu.

Kurtulamamıştı. Yine onu kurtaracak bir el uzanmamıştı.

Dişlerini sıkarak ağlama sesini bastırmak için yüzüstü döndü ve yüzünü yastığa gömdü. Ağzını yastığa bastırarak boğduğu çığlığını dışarı bıraktı. Omuzları sarsıldı. Olecekti... Kendi kanında boğulup ölecekti bir gün...

Uzun sayılabilecek bir süre kendine gelebilmek için bekledi. Önce hıçkırıkları kesildi, sonra gözyaşları. Bedeni yaşadığı gerginliğin ardından yorgunca yatağa yayılmıştı. Neden sonra başını kaldırıp komodinin üzerindeki dijital saate baktı. Sabaha karşı 05.12. Uyumasının üzerinden neredeyse üç saat geçmişti. Gözlerini yorgunca kırpıştırdı.

Yaman henüz gelmemişti ancak gelmesi yakındı. Kendisini bu şekilde görmesini istemiyordu. Zorlukla yerinden kalktı ve banyoya girerek musluğu açtı. Akan soğuk suyu avuçlarına doldurarak gözlerine bastırdı. Şişen gözlerinin biraz da olsa iyi görünmesini istiyordu.

Eline havluyu alıp yüzünü kurularken odanın penceresine yanaştı. Perdeyi hafifçe yana çekip dışarıyı görebilecek kadar bir açıklık ortaya çıkardı. Dışarısı hâlâ karanlıktı. Bahçede korumalar dolaşıyordu her zamanki gibi. Elindeki havluyu avuçlarının içinde nasıl bir şiddetle sıktığının farkında değildi. Başını kaldırıp karanlık gökyüzüne baktı. Hiçbir yıldız görünmüyordu. Kapalı bir havanın sahip olduğu bir güne uyanmıştı. Ruhu da tıpkı havaya eşlik edercesine kapanmıştı zaten. Karanlıklar içindeydi şu an. Karanlıklar içinde boğuluyordu.

Bahçedeki hareketlilik dikkatini çekince bakışlarını gökyüzünden aşağı indirdi ve açılan bahçe kapısından Yaman'ın aracının girdiğini gördü. Kalbi panikle atmaya başladı. Yaman gelecek ve onun ayakta olduğunu görünce anlayacaktı yine aynı şeyin olduğunu ve sonra da bir daha asla gece çıkmayacaktı.

Şu an böyle bir kararı uygulaması imkânsızdı. Dört bir taraftan çevrilmiş haldeyken Yaman'ın, sırf Alaz üzülmesin diye yanından ayrılmaması doğru bir hamle olmayacaktı. Yaman'a böyle bir sorumluluk yükleyemezdi. Doğruyu bilerek

çıktığı her gece kendi kendini yiyecekti. Çıkamadığı zaman bir şeyler gözden kaçacaktı. Yaman'ın görevlerini ihmal etmediğini biliyordu. Bunun olmasına izin veremezdi.

Hızla elindeki havluyu koltuğa fırlatıp yatağın içine neredeyse zıplayarak girdi. Aceleyle yorganı üzerine çekip sırtını kapıya dönerek yattı ve uyuma numarasının işe yarayacağını ümit ederek kendi kendini sakinleştirmeye çalıştı. Ne kadar iyi rol yaparsa her şey o kadar sorunsuz halledilirdi. Her role girebilen kendisi, bunun da üstesinden gelebilirdi. Kalp atışlarını yavaş yavaş kontrol altına alırken düzenli soluk alıp vermeye odaklandı. Gözlerini yumdu. Şu an tamamen huzurla uyuyor görünüyordu.

Odanın kapısının yavaşça açıldığını duydu. Kulakları odanın içindeki seslere karşı dikilirken kımıldamadan, düzenli soluklarına devam etti. Yaman'ın üzerindekileri çıkardığını duyabiliyordu. Birkaç dakika sonra, ağır adımlar banyo kapısına yöneldi ve kapı açılıp kapandı. Derin bir nefes koyuverip gerilen vücudunu gevşetmeye çalıştı. Buna devam etmek zorundaydı. Senelerdir alışıktı günde birkaç saat uykuya. Bunu tekrar yapabilirdi. Yapacaktı.

Banyodan gelen su sesi dakikalarca sürdü. Alaz yattığı yerde hiç kımıldamadan öylece kaldı. Nihayet su sesi kesilince istemsizce bedeni yeniden gerildi ancak kendine aceleyle yaptığı hatırlatmayla gevşemeye çalıştı.

Ne kadar geçtiğini bilemediği bir süre sonra banyo kapısı tekrar açıldı. Yerdeki halı nedeniyle boğuk adım sesleri yatağa yanaştı. Yatağın diğer tarafı hafifçe esnedi. Bu esnemeyle kendi bedeni de hafifçe sarsıldı. Burnuna Yaman'ın temiz, taze kokusu geldi. Sırtına vuran bir esintiyle yorganın ucunun kalktığını anladı. Yaman yatağa girip bedenini kendi bedenine yaklaştırarak iyice sokuldu. Sırtında Yaman'ın sert göğsünü hissetti. Bir eli boynunun altından uzandı, diğer eli belini kavradı ve Alaz'ı iyice kendi bedenine bastırdı.

Alaz boynunda serin bir dokunuş hissetti. Yaman burnunu, boynuna gömmüştü ve derin bir soluk çektiğini duydu.

"Çok özledim." diye çıkan belli belirsiz fısıltısı kulağına

çarptı. Özlemi, sesini kavurucu bir tona çevirmişti.

Alaz boynunda hissettiği serinlikle huylanarak boynunu içine çekti ve sanki uyanmış gibi anlaşılmaz bir mırıltı çıkardı.

"Uyumaya devam et bebeğim."

"Geldin mi?" diye uykulu bir mırıltı çıktı dudaklarından.

"Geldim bebeğim."

"Hmm"

"Uyu hadi, bozma uykunu." Kollarının baskısını arttırdı ve onu iyice sararak kendine bastırdı.

Yaman'ın sesindeki rahatlama o kadar belirgindi ki. Alaz'ı uyuyor bulmak, üzerindeki tonlarca yükü kaldırmış gibi hissettiriyordu. Bütün gece endişeyle dolaşmıştı. Bir ara neredeyse dolaşmayı bırakıp eve dönecekti ki kumarhanede çıkan sorun nedeniyle yapamamıştı.

Sorun çıkaran adamı da kendisine engel olduğu düşüncesiyle iyice pataklamıştı. Adamın attığı kazık umurunda değildi ama eve dönmesine engel olduğu düşüncesi sinirini tamamen tepesine çıkarmış, hırsını adamdan almıştı. Endişesi boşunaymış. Sevdiği bebekler gibi uyuyordu. Huzurlu derin bir nefes çekti içine. Gözlerini kapadı. Saçlarını geri çekip ensesine alnını bastırdı ve teninden yayılan kokuyu içine aldı.

Alaz elini kaldırıp karnının üzerindeki kolun üzerine koydu. İçini huzur kapladı. Yaman'ın bedenini hissetmesiyle yaşadığı son saatler önemsiz geldi. Yanındaydı şimdi. Onu koruyacak, o kahrolası kâbuslardan uzak tutacaktı Alaz'ı. Kâbuslarında arayıp da bulamadığı eldi Yaman. Onu oradan çekip çıkaran, kalbine hafiflik, ruhuna huzur dolduran, sessiz çığlıklarını duyan, kaybolduğu karanlık okyanusta yolunu bulmasını sağlayan deniz feneriydi Yaman. Alaz'ın feneri. Alaz'ın aydınlığıydı Yaman...

18. BÖLÜM

Alaz'ın aldığı tedbir ve oynadığı rol üç gece boyunca devam etti.

Gündüzleri şirkete Oğuz'un yanına gitmeye devam ederken akşamları geç vakte kadar Yaman'la vakit geçiriyorlardı. Aralarında belli bir düzen oturmuş görünüyordu. Yaman, gün içinde Alaz'ı sık sık arıyordu. Sesini duymaya ihtiyacı vardı. Geçirdikleri üç gün boyunca, ikisi de yapması gereken işler olduğu için gün içinde yan yana gelemiyorlardı ancak Yaman öğleden sonraları, işlerini bitirir bitirmez Bozdumanların şirketine gidiyor, Alaz'ı alıyor ve birlikte eve dönüyorlardı.

Bu süreç içinde evdeki tadilat da bitmişti. Yaman'ın odasının yanındaki oda artık giyinme odasına çevrilmişti. Akşam yemeğini yine hep birlikte yiyorlardı. Ardından Yaman, Alaz'ın peşinden ayrılmadan gece yarısına kadar onunla vakit geçiriyordu. Bazen birlikte film izliyorlar, bazen spor odasında beraber çalışıyorlardı. Yaman kararlıydı. Alaz'ın güçlenmesini ve kendisini korumaya devam etmesini istiyordu.

Alaz, Yaman'dan çok şey öğreniyordu. Yaman iyiydi. Gerçekten iyiydi. Fırat da iyi çalıştırırdı kendisini ama Yaman çok daha hırslıydı. Alaz'ın tek bir hatasını dahi affetmiyordu. Bazen Alaz kendisini bu derece zorlamasına sinirleniyor, çatıştıkları anlar oluyordu. O anlarda Alaz sinirle Yaman'a atak yapıyor ve Yaman her defasında alayla sırıtarak, öfkeden kudurmuş halde üzerine saldıran kızı etkisiz hale getiriyordu.

"Öfkene hâkim olamazsan vücudunu beynin değil, öfken

kontrol eder. Öfkene yenilirsen rakibine de yenilirsin. Öfkeni kontrol et!"

Yaman'ın son çalışmalarında söylediği bu kelimelere Alaz her ne kadar sinirlense de haklı olduğunu biliyordu. Ancak günlerini sadece iki üç saatlik uykularla geçirdiği için hissettiği yorgunluk, bazen kontrolü kaybetmesine neden oluyordu. Sinirleri yine yay gibi gerilmeye başlamıştı. Bu kez konsantre olmasını sağlayan belli bir hedef de yoktu. Öncesinde alacağı intikam onu ayakta tutarken şimdi kendisini boşlukta hissediyor, bu da bozulan sinirlerine hiç iyi gelmiyordu.

Yaman, Alaz'ın yüzündeki solgunluğun farkındaydı ancak nedenini anlayamıyordu. Son üç gündür Alaz daha gergin, sinirli ve yorgun görünüyordu. Karşısında bitkin halde ayakta duran kıza baktı. İleri bir adım atarak önünde dikildi. Elini kaldırdı ve avucunu Alaz'ın yanağına bastırdı. Alaz, ayakta dikilirken yorgun bakışları yere kilitlenmişti.

"Neyin var? Çok yorgun görünüyorsun? Oğuz çok mu çalıştırıyor seni?"

Alaz ağır ağır göz kapaklarını yukarı kaldırdı. Başını olumsuzca iki yana salladı yavaşça.

"Hayır. Çok çalışmıyorum. Ufak tefek şeyler."

"O zaman neden bu kadar yorgunsun? Yüzün de solgun. Hasta mı olacaksın?"

Yaman, bu kez elini kaldırıp Alaz'ın alnına parmaklarının tersiyle dokundu. Alaz yine başını salladı iki yana.

"Hayır. Hasta olmayacağım. Sadece bu akşam çok çalıştık, yoruldum biraz."

"Tamam, o zaman. Bu akşamlık yeter. Birkaç gün çalışma yok. Dinlen biraz."

Yaman'ın sesi endişeli, bakışları araştırıcıydı. Başka bir şeyler vardı ama çözümleyemiyordu.

"Keyfin de yok kaç gündür. Her şeyin yolunda olduğuna emin misin?"

Alaz inandırıcı olmasına çalıştığı bir gülümsemeyle baktı. Başını salladı aşağı yukarı.

"Yolunda her şey. Sorun yok. Büyütme!" Son kelime, ne-

redeyse azarlar gibi çıkmıştı dudaklarından.

"Büyütürüm. Yorulduysan neden söylemiyorsun?"

Alaz gözlerini devirdi, bir adım geri çekildi. Yaman'a sırtını dönerken söylenircesine konuştu.

"Bebekmişim gibi davranma!"

Geniş odayı adımlayarak kapıya yöneldi. "Ben duş almaya gidiyorum." dedi ters bir sesle.

"Peki. Git bakalım. Ben de geliyorum birazdan."

Yaman, odadan çıkan Alaz'ın ardından kuşkuyla baktı. Düşünceli adımlarla tavandan asılmış olan kum torbasına yaklaştı ve bedenini gerip birkaç yumruk attı. Bir an durdu. Tekrar bakışları kapanan kapıya döndü. Alaz yine ters davranmaya başlamıştı. Farkına varmadan kalbini kıracak bir şey yapıp yapmadığını düşündü. Son üç gün gayet sakin geçmişti. Hatta huzurlu bile denilebilirdi. Alaz'ın bazen sert çıkışları oluyordu ama onu kıracak bir şey yapmış olsa, aynı tavrı sürekli devam ettirmesi gerekmez miydi? Sabaha karşı eve dönüp özlemle Alaz'ı kollarına aldığında, beline sardığı kola can simidine sarılır gibi yapışması, bedenini hemen çevirip burnunu Yaman'ın boynuna gömmesi mümkün olmazdı o zaman. Yaman'a tripli olsa koynuna girdiğinde de uzak dururdu ancak öyle değildi. Aksine gelişini dört gözle beklemiş gibi kendisine hemen sokuluyor, sonra derin uykusuna devam ediyordu.

Yaman, Alaz'ın artık kâbus görmediğini düşündüğünden içi rahattı. Gece işlerini gönül rahatlığıyla hallediyordu. Gerçi ona kalsa bir yere çıkmayacak, tüm geceyi onu kollarında sararak geçirecekti ancak bazı mekânlardaki sorunları henüz bitiremediği için kontrollere devam etmek zorundaydı.

Sayko'nun ne yapacağı belirsizdi ve neredeyse her gece mutlaka kulübe uğruyor, etrafı bir de kendi gözleriyle kolaçan ediyordu. Serhat'ın hemen işe başlaması onu çok rahatlatmıştı. Yavuz ve Serhat'ın koordine bir şekilde çalışması için Yaman'ın bir süre tampon görevinde bulunması gerekiyordu. Neyse ki iki adam da birbiriyle iyi anlaşmışlardı. Serhat, Yavuz'un profesyonelliğine hayran kalmış, Yavuz da

Serhat'ın işe ciddiyetle sarılmasından hoşlanmıştı. Üstelik Serhat'ın gözünden bir şey de kaçmıyordu. Bu, Yavuz'u daha da memnun etmişti. Yaman yine iyi bir seçim yapmıştı.

Yaman on beş dakika daha torbada çalıştıktan sonra nihayet durdu. Kenara attığı havluyu boynuna sararak şakaklarından ve boynundan akan terleri sildi. Alaz duşunu bitirmiş olmalıydı. O da çıkıp duş alsa iyi olacaktı. Bir saat sonra evden çıkması gerekiyordu ancak huzursuzdu. Alaz'ın durgunluğu içine oturmuştu.

* * *

Alaz duş sonrası üzerini değiştirip yatağın üzerinde bağdaş kurmuş, saçlarını tarıyorken odanın kapısı açıldı ve Yaman içeri girdi. Birbirlerine baktılar. Duştan sonra Alaz'ın yüzü daha canlı görünüyordu ancak gözlerinden yorgunluk akıyordu.

"Çok yorgun görünüyorsun. Hadi uyu bebeğim. Ben de duş alıp çıkacağım hemen."

Yaman yatağa yanaşmış, öne eğilerek dudaklarını Alaz'ın başının üzerine bastırmıştı. Alaz başını salladı. "Uyurum. Acelem yok. Sen gittikten sonra yatarım ben de."

Yaman duraksayarak baktı ona. Ses çıkarmadan sadece başını salladı. Dolaba yönelerek giysilerini çıkardı ve eline aldıklarıyla beraber banyoya girdi.

Banyo kapısı kapanınca Alaz düşünceli bakışlarını kapıya çevirdi. Yaman'ın araştıran ve sorgulayıcı bakışlarının altında her şey yolundaymış gibi davranmak, az olan enerjisini daha da tüketiyordu. Kendisine bakan bakışlar o kadar dikkatliydi ki Alaz'daki en ufak değişimi bile fark ediyordu.

Ne zaman yan yana gelseler, Yaman gözlerini bir dakikadan daha fazla uzak tutmuyordu üzerinden. Alaz karar vermeden, o anlıyordu ne yapacağını.

Alaz her geçen gün Yaman'a karşı artan duygularıyla başa çıkmakta zorlanıyordu. Yaman hayatı boyunca tanıdığı, bil-

diği kimseye benzemiyordu. Alaz'ı takip eden bakışlarından geçen ifadeleri okumamak mümkün değildi. Bakışlarından hiçbir şeyi saklamıyordu ki. Alaz'ın yüzünden geçen en ufak memnuniyetsiz ifade bile endişelendiriyordu onu. Sanki tüm dünyayı her sorundan, her kötülükten temizlemek, onun ayaklarının dibine tertemiz sunmak ister gibiydi.

Alaz iki duygu arasında sıkışıyordu. Hem en az Yaman kadar ona açık olmak istiyor hem de omuzlarına sırtlandığı yüklere bir yenisini daha eklemek istemiyordu. Yaman tek başına her yere koşmaya çalışıyordu. Babasını artık uzak tutmak isteği için tüm işleri kendisi sırtlanmış, tüm yükü omuzlarına almıştı. Genç olan oydu ve artık onun sırası gelmişti. Her türlü riske, her türlü tehlikeye karşı tek başınaydı. Bunca uğraşısı içinde Alaz'ı da sırtlaması ona büyük haksızlıktı. Alaz'ın tek hissettiği buydu.

Yaman onun için her şey olmuştu. Geceleri kâbuslarla uyandığında, yatağın boşluğunda onun varlığını arıyor, gelişini dört gözle bekliyordu. Yaman ne zaman ki o boşluğu dolduruyordu, işte o zaman Alaz içine çekemediği derin soluğu alıyordu. Bir daha uyuyamıyordu ama en azından soluk alabiliyordu. Yaman onun soluğu idi. Yaman onun dayandığı dağı, sığındığı limanıydı.

Ondan sakladıkları, içindeki suçluluğu büyütse de onun üzülmesine katlanamayacağını biliyordu. Alaz hep savaşmıştı. Pes etmemişti hiç ama Yaman söz konusu olunca geri adım atmayı da yenilgiyi de kabulleniyordu. Yaman için her türlü acıya, tükenmişliğe dayanabilirdi. Yeter ki o huzurlu olsun, yeter ki o bunca şeyin içinde bir de kendisini düşünerek yüklerine bir yenisini eklemesindi.

Yaman banyodan çıktığında, Alaz'ın düşünceli bir şekilde, bıraktığı yerde hiç kımıldamadan oturduğunu fark etti. Saçlarını bile hâlâ taramamıştı. Yaman'ın canı sıkıldı. Alaz neden bu kadar durgundu? Sorun neydi?

Ağır adımlarla yatağa yanaşıp üzerine oturdu. Kollarını kızın beline sarıp bacaklarının arasına çekti. Usulca elindeki saç fırçasını aldı. Alaz başını çevirip ona baktı. İkisi de ses çı-

karmadılar. Alaz tekrar önüne çevirdi başını. Yaman, fırça ı ağır hareketlerle saçlarından geçirmeye başladı. Yavaş yavaş saçlarını taradı. Alaz başı önüne eğik, Yaman'ın saçlarında dolaşan parmaklarının yarattığı rahatlamayla kımıldamadan duruyordu. Gözlerini yumdu. Huzur bu adamdı. Bunu biliyordu ama şaşırmasına engel olamıyordu. Yaman'ın onun üzerine titremesini kabullenmiş olsa da hâlâ inanmakta zorluk çekiyordu. Yaman onu nasıl böyle sevebilirdi?

"Alaz?" diyen Yaman'ın kısık sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı.

"Hmm?" diye düşük bir ses çıkararak karşılık verdi.

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı bebeğim?"

"Ne gibi?" diye sordu Alaz usulca.

"Canını sıkan bir şey var. Durgunsun kaç gündür."

"Sadece yorgunum. Sorun yok."

Saçlarının üzerindeki fırça duraksadı birkaç saniye. Yeniden devam etti hareketine.

"Doktora gidelim o zaman. Bu yorgunluğun canımı sıkıyor. Hasta olmandan endişe ediyorum."

Yaman yumuşak bir tonla konuşsa da sesindeki endişe çok belirgindi.

"İyiyim, abartma." diye geçiştirdi Alaz. Sesinde zorla çıkarmaya çalıştığı bir gülüş vardı.

Yaman elindeki fırçayı yatağın üzerine bıraktı. Kollarını beline sararak sırtını, göğsüne yasladı. Çenesini omuzuna yaslayıp burnunu boynuna gömdü.

"Endişeleniyorum. Sana bir şey olacak diye çok endişeleniyorum." diye mırıldandı.

"Yaman!" dedi Alaz uyaran bir sesle.

Yaman'dan küçük bir gülüş çıktı. "Adımı yeni yeni söylemeye başladın farkındasın, değil mi?" diye mırıldandı yine. Bundan duyduğu haz, sesinden açıkça anlaşılıyordu.

Alaz cevap vermedi. Ellerini kaldırdı, karnının üzerinde sarılı kolların üzerine koydu. Gözlerini yumup başını Yaman'ın göğsüne bıraktı. Neredeyse fısıltıyla konuşmaya başladı.

"Bu çok ağır. Senin üzerime böyle düşmen çok ağır. Hak ettiğimi düşünmüyorum. Sen böyle davrandıkça sana haksızlık ettiğimi düşünüyorum."

"Düşünme böyle. Sen her şeyi hak ediyorsun. Sen benim her şeyimsin. Keşke sana çok daha fazlasını verebilsem."

"Veriyorsun zaten."

Alaz, Yaman'ın kucağında yan dönerek kollarıyla onun tek koluna sarıldı ve göğsüne yaslanırken bacaklarını karnına çekti. Gözlerini açmadı.

"Birine bu kadar değer vermek, karşı tarafa çok sorumluluk yüklüyor. Keşke ben de senin üzerinden biraz yükünü alabilsem."

"Alıyorsun zaten bebeğim. Senin varlığın bana güç veriyor. Sen yanımda olduğun sürece hiçbir şey bana yük gelmiyor ki. Eve döndüğümde, senin burada beni beklediğini biliyorum. Seni kollarıma aldığım anda her şey siliniyor gözümde. Sadece sen varsın. Geri kalan hiçbir şeyin önemi yok."

"Senin kolların..." diye mırıldandı Alaz gözlerini açmadan. Başını hafifçe hareket ettirip iyice yerleşti yaslandığı güçlü göğse. "Çok huzurlu. Çok güvenli... Bu kadar kısa sürede bağımlısı olmak çok garip, değil mi?"

Yaman, Alaz ne zaman içinden geçenleri dürüstçe söylese, ona karşı olan hislerini ne zaman böyle açıkça ifade etse nabız atışlarına hâkim olamıyordu. Bir gün Alaz da kendisini en az onun Alaz'ı sevdiği kadar sevecekti, biliyordu. Onların kaderi çoktan yazılmıştı. Onların kaderini Yaman tırnaklarıyla kazıya kazıya yazmıştı. Bağlamıştı ikisini birbirine. Kimse onları ayıramazdı. Sesindeki titremeye engel olamadan karşılık verdi ona.

"Alaz, bebeğim... Senden uzakta her saniye seni çok özlüyorum. Nefesimi zorlukla alıyorum. Yanından hiç ayrılmak istemiyorum." Sesinin tonu sertleşirken anlayış bekler bir ifadeyle devam etti. "Ama şu kahrolası durumları kontrol altına alana kadar buna mecburum. Mecburuz bir tanem. Bütün bunlar sona ersin... Bir daha ömrümüzün sonuna kadar seni kollarımın arasından çıkarmayacağım. Senin yerin hep

orasıydı, hep orası olacak."

"Biliyorum," dedi Alaz anlayışlı bir sesle. Yaman onu hiçbir zaman bırakmayacaktı. Bırakmazdı.

Yaman dudaklarını Alaz'ın başına bastırdı. Gözlerini yumdu. İkisi de dakikalarca huzurlu bir sessizliğin içinde kaldılar. Alaz bu huzuru olabildiğince uzatmak istiyordu. Birkaç saat sonra yine cehennemden dönüş yaptığında, gördüğü kâbusu zihninden atmasına yardım edecek olan tek şey, şu anki huzurlu dakikalarıydı. Yaman'ın kollarındaki güvenli anlar, onu kurtaracak can simidiydi. Bu anları hafızasında çok daha fazla tutmak istiyor, bu anıların beynini tamamen ele geçirmesini arzu ediyordu. Düşündüğü, hissettiği, bildiği tek şey Yaman olsun istiyordu. Onun kendisine bakarken nabzını hızlandıran yoğun bakışları, tenine dokunduğunda hissettiği ateşi, üzerine titrediğinde gösterdiği şefkati hafızasının her bir köşesini kaplasın istiyordu.

Nihayet gitme vakti geldiğinde, Yaman ağır ve şefkatli hareketlerle Alaz'ı kendinden uzaklaştırdı, yüzünü kendisine çevirdi. Alaz, Yaman'ın bacaklarının arasında otururken başını kaldırıp karşısındaki adanmış ifadenin tamamen kapladığı surata çevirdi. Elini kaldırarak, Yaman'ın kirli sakalın kapladığı yanağına bastırdı. Yaman muzip bir ifadeyle göz kırptı, çarpıcı bir gülüşle bakarken fısıldadı.

"Hoşça kal öpücüğümü verecek misin?"

Alaz kaşlarını kaldırdı şaşkınca ancak sadece bir saniye sürdü bu ifadesi. Aynı Yaman gibi muzip bir ifadeyle ona baktı. Yaramaz bir çocukla konuşur gibi karşılık verdi.

"İyice arsız mı olduk yoksa?"

"Ben sana hep arsızım. Hem sen öpücüğümü vermezsen işlerim düz gitmiyor."

Alaz inanmaz bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. Diğeri onu inandırmak istercesine üsteledi.

"Gerçekten! Sen beni öpücükle yolcu ettiğinde her şey yolunda gidiyor. Uğur getiriyorsun bana."

"Şimdi de totemlere mi başladın?"

"Totem değil. Bu gerçek. Hadi ver öpücüğümü, gönder beni."

Alaz kendisine hâkim olamadan kıkırdadı. Başını iki yana salladı.

"Şımarık çocuklar gibisin."

"Değilim. Ben hiç şımarmadım. Fırsat olmadı. Şimdi sen azıcık şımart beni."

Kirpiklerinin altından, neredeyse yalvaran bir ifadeyle bakıyordu. Alaz başını salladı. Karşısındaki bakışlar öyle berrak, öyle parlak, öyle samimi ve açıktılar ki zaten reddetmek olanaksızdı. Dizlerinin üzerinde doğrularak öne eğildi ve kollarını Yaman'ın boynuna sardı. Dudaklarını beklentiyle kendisine bakan adamın dudaklarına bastırmadan önce, tatlı bir ifadeyle fısıldadı.

"Azıcık şımartalım bakalım seni."

Yaman kollarını kıza sardı ve kendisine iyice bastırdı. Alaz'ın dudakları onunkileri bulduğunda, açlıkla kızın dudaklarına kapandı. Onun varlığı bile şımartıyordu zaten ama kendisini kırmayıp isteğini yerine getirmesi, nabzını yine yoldan çıkarmıştı. Bu kız hayatının en güzel şeyiydi. Kollarının arasındaki bu canlı, onun bu dünyadaki her şeyiydi. Kalbinin üzerinde onun kalp atışlarını hissettiğinde içi titriyor, beyninde havai fişekler patlıyordu.

Ona olan sevgisi yeterli gelmiyor, daha çok nasıl sevebileceğini düşünüyor, zihni her geçen gün ona karşı olan sevgisini daha fazla nasıl arttırabileceği düşüncesiyle karmakarışık oluyordu. Yeterli değildi. Onu şu anki gibi sevmek yeterli gelmiyordu. Daha fazlası olmalıydı. Daha çok sevmeli, daha çok adanmalıydı. Alaz onu terk etmemiş, hayal kırıklığına uğratmamıştı. Seneler sonra, yine ona gelmişti işte. Daha çok sevilmeyi hak ediyordu. Nasıl da aciz kalıyordu Alaz'a karşı. Onun karşısında ne kadar acizdi. Sevgisi çok daha kudretli olmalıydı. Onu sarıp sarmalamalı, onu korumalı, onu yüceltmeliydi. Alaz, ona yaşadığını hissettiren, onu mutlu eden, huzurlu solukları ciğerlerine çektiren, senelerdir atmadığını düşündüğü kalbine kan olan, can olandı. Nasıl daha çok sevilmezdi?

Yaman, dudaklarını yavaşça Alaz'ın dudaklarından çekti.

Hissettiği arzuyla daha da kararmış koyu gözleri, Alaz'ın yanan yeşil gözlerine çevrildi.

"Sen her şeysin! Ruhumsun! Kalbimsin! Sen bensin!" diye fısıldadı Yaman.

"Ben senim!" Alaz fısıldayarak onayladı Yaman'ı.

"Ve ben de senim!"

Alaz başını salladı belli belirsiz. Şu an Yaman'la bütün olduğunu hissediyordu. Tek kalp atışı vardı aralarında. İki ayrı bedende iki ayrı kalp aynı tempoda attığından, sanki tek bir kalp atıyormuş gibi hissettiriyordu.

Yaman, yavaşça kısa bir öpücüğü tekrar dudakların bıraktı ve isteksizce Alaz'dan uzaklaştı. Bu gece bitmek bilmeyecekti. Yataktan indiğinde eğildi ve kızın şakağına yine dudaklarını bastırdı.

"İyi uykular bebeğim."

Alaz yalnızca başını salladı. Öyle ummasını istiyordu Yaman'ın. Onsuz da rahat uyuduğunu sanmasını istiyordu. Yaman'ın hislerini artık öyle iyi hissediyordu ki onun yaşadığı sıkıntıyı bilse, ondan çok daha fazla yıpranacaktı. Kahrolacaktı. Alaz bunu yaşamasını istemiyordu. Üzülmesini istemiyordu. Kendisi için en ufak acı hissetmesini istemiyordu. Altüst oluyordu Yaman. Alaz'ın yaşadığı en ufak sıkıntıda altüst oluyor, dengesi bozuluyordu. Onun yüzündeki o acılı ifade, Alaz'ın hissettiğinden katbekat daha fazlaydı ve Yaman'a bunu yapamazdı. Onu böyle güzel seven bir adama bunu yaşatamazdı.

Kapanan kapının ardından dalgın gözlerle baktı. Yaman gitmişti. Yatağa çevirdi bakışlarını sıkıntıyla. Başını iki yana salladı. Hareketlenerek yataktan kalktı ve dolaba yönelip ağzına bağladığı eşarbı çıkardı.

Yatağın içine girdiğinde çaresiz, üzgün bakışlarla elindeki eşarba bir süre baktı ve sonra derin bir nefes alıp, her gece yaptığı gibi ağzının üzerine kapayıp sıkıca başının arkasından bağladı. Kendine acıyordu artık. Bu bitmeyen cezası onu ne zaman tüketecekti bilmiyordu ama Yaman için dayanmak zorundaydı.

* * *

Yaman gece boyu iki kumarhaneyi kontrol etti. Çıkan birkaç sorunla uğraştı. Her zamanki gibi kumar oynayan, kaybeden ve borçlarına sadık kalmayan adamlar vardı. Yaman onlarla nasıl bir dilde konuşacağını çoktan öğrenmişti. Asla affedici olmuyordu. Kumar oynamayı göze alan adam, başına ne geleceğini de bilmeliydi. Herkesin bildiği gibi kumarda kazanan olmazdı. Yalnızca kasa kazanırdı ve insanların bunu bile bile yaptıkları aptallığı affetmek, Yaman'ın derdi değildi. Hile yapmadan şansıyla kazananı da engellemezdi. Ne kazandıysa ödenirdi ama bilirdi ki o şans bir kez gülerdi yüze. Aynı para iki gün sonra mutlaka yine geri gelirdi. Bu bir döngüydü. Kumarda kazanma hazzı, yalnızca birkaç gün sürerdi. Daha fazla değil.

Yaman hayatı boyunca hiç kumar oynamamıştı. Her türlü oyunun nasıl oynandığını bilir, kumarhane işletirdi ama bir kez bile kumar oynamamıştı. O kumar gerçeğini çok seneler önce çözmüştü. Tahir ve babasının da hiç kumar oynadıklarını görmemişti zaten. Belki de onlardan aldığı terbiye onu böyle yapmıştı.

Gece üç buçukta ikinci kumarhaneden çıkıp arabaya yerleştiklerinde Yaman dalgındı. Aklı sürekli Alaz'a kayıyordu ve son günlerdeki durgunluğuna bir neden bulamıyordu.

"Abi?"

Önde Kürşat'ın neredeyse yüksek çıkan sesiyle, başını iki yana sallayıp dalgınlığından sıyrıldı.

"Ne var lan? Ne bağırıyorsun?"

"Abi, iki kez seslendim duymadın." Kürşat şaşkınlık ve savunma yüklü bir yüzle bakıyordu kendisine. Başını arkaya çevirmiş, kolu yolcu koltuğunun üstündeydi.

"Dalmışım. Söyle!" dedi Yaman geçiştirerek.

"Kulübe gidiyoruz, değil mi abi?"

Yaman bir an duraksadı. Her gece mutlaka uğruyordu

ancak bu gece gitmemeye karar verdi. Alaz sürekli kafasındayken başka bir şey yapmak istemiyordu. Eve dönüp, onu kollarının arasına çekip onunla uyumak istiyordu.

"Var mıymış herhangi bir şey? Yavuz aradı mı?"

"Şimdilik sorun yok abi. Yavuz'la konuştum. Her şey yolunda dedi."

"O zaman eve dönelim. Yorgunum bu gece. Kulübün gürültüsünü çekemem şimdi. Yarın uğrarız."

Kürşat başını salladı. Öne döndü. Aracı çalıştırdı. "Tamam abi, sen nasıl istersen."

Araba hareket ederken Kürşat'ın araştıran bakışları, dikiz aynasından Yaman'ı izliyordu. Yaman dalgın dalgın camdan dışarı bakıyordu. Kürşat nihayet dayanamayarak sordu.

"Abi, sen iyi misin? Canını sıkan bir şey mi oldu?"

Yaman'ın bakışları aynadan Kürşat'ın bakışlarıyla kesişti. "Ben iyiyim de. Aklım Alaz'da."

"Ne oldu ki abi?"

"Kaç günden beri garip bir durgunluk var üzerinde. Çok yorgun görünüyor."

"Kendisine sordun mu abi?"

"Sordum. Yorgunum diyor sadece ama başka bir şey var. Hasta olacak diye korkuyorum."

"Havalardandır abi. Bahar geliyor ya, mevsim değişikliklerinden herkes bir durgun oluyor."

Yaman düşünceli gözlerle Kürşat'ın dediklerini düşündü. Mart bitmek üzereydi. Belki de dediği doğru olabilirdi Kürşat'ın ama yine de endişelenmeden edemiyordu. Alaz'ın tırnağın ucu incinse onun kalbine hançer saplanıyor gibi geliyordu.

Evin önüne geldiklerinde, Yaman çocuklarla vedalaşıp evden içeri girdi. Aceleci adımlarla merdivenleri çıktı. Bu gece erken gelmekle iyi etmişti. Alaz'ı özlemişti kaç gecedir. Şimdi çabucak bir duş alıp koynuna girecekti. Kalbi gümbürdeyerek odanın önüne geldi. Her defasında aynısı oluyordu. Kalbinde, sanki Alaz'ı hisseden sensörler vardı. Ne zaman Alaz'a yaklaşsa kalbindeki sensörler devreye giriyor ve bir

anda nabız atışları gümbürdeyerek artıyordu.

Elini kapının kulpuna koyup usulca aşağı indirdi. Alaz'ı rahatsız etmemek için ağır ve yumuşak adımlarla odanın içine girdi, kapıyı kapadı. Karanlık odada duyduğu inleme sesiyle adımları bıçak gibi kesildi.

Bir anda bedeninden buz gibi bir ürperti geçti. Odada biri mi vardı? O ses neydi? Yavaşça tekrar ileri bir adım attı. Dikkat çekmemek için ışığı açmak istemiyordu ve bütün duyuları ayağa kalkmıştı. İç paralayıcı inleme tekrar duyuldu. Ses yataktan geliyordu. Yaman birden hareketlendi. Yatağa doğru uçarcasına adımladı. Ses Alaz'dan geliyordu. Yatağın yanındaki komodinin üzerindeki ışığı açtığında, gördüğü manzarayla beyninden vurulmuşçasına kalakaldı.

Bu olamazdı! Bunu yapmış olamazdı! Yaman hissettiği acıyla, yatağın yanında tutmayan dizlerinin üzerine çöktü. Yataktaki kız kıvranıyor, çırpınıyordu. Yüzü ter içinde kalmıştı ama ağzından, iniltinin dışında bir şey çıkmıyordu. Çıkamazdı. Ağzını bağlamıştı ve uykusunda ağladığı için tıkanan burnundan zorlukla nefes almaya çalışırken hırıltılı solukları, iniltilerini bastırıyordu.

Yaman gözünden düşen yaşa engel olmadı. Kalbi, içine sokulan koca hançer nedeniyle paramparça olmuştu. Kulakları uğulduyordu. Bu acıyı kendisine nasıl çektirirdi? Onun, çektiği nefes ciğerini acıtıyor mu diye havaya bile kızmasına sebep olan kız, bu acıyı kendisine nasıl çektirirdi? Saçını taradığında düşen tek telin bile onun saç dibini acıttığı için fırçaları parçalamasına neden olacak kız, bunu kendisine nasıl yapardı? Ağzı yanmasın diye onlarca kez kahvesini üflememek için kendisini zorlukta tutmasına neden olan kız, bu yangını nasıl içine sokardı? O nefret ettiği için dünya üzerinden kırmızı rengi yok etme planları yapan adama, bu görüntüyü nasıl reva görürdü? Onun minicik bir gülüşü için, yüzünü parlatan o gülümsemeyi görebilmek için kendini parçalayan Yaman, bu sahneyi nasıl zihninden atabilirdi? Bu acıya nasıl dayanırdı?

Gözlerinden peş peşe akan yaşları Yaman fark etmiyordu

bile. Cehennem yüreğine oturmuştu. Cayır cayır yanıyordu Alaz'ın acısıyla. Bedeni ateş topuydu o an. Beynindeki her hücre kurşun olmuş, her yeri delik deşik edecekmiş gibi hissediyordu.

İçinde Alaz'a karşı büyüyen bir öfke ve yüreğinin dayanmadığı şefkat duygusu arasında sıkıştı kaldı. Her zamanki gibi sevgisi üstün geldi. Kafasını iki yana hızla salladı. Ellinin tersiyle görüşünü bulanıklaştıran yaşları hızla sildi. Bunu sonra tartışacaktı, şu an gözlerinin önünde cereyan eden bu manzaraya daha fazla dayanamazdı. İleri atıldı ve parmaklarının acele hareketleriyle kızın ağzındaki eşarbı çözdü. Kollarının arasına çekip yatağın içine girdi ve yüzü göğsüne gömülü inlerken titreyen bir sesle, kulağına usulca fısıldamaya başladı.

"Uyan bebeğim... Uyan bir tanem... Geçti... Bitti hepsi... Uyan prensesim..."

Sürekli aynı kelimeleri tekrarlayıp kızın sırtını okşayarak seslenmeye devam etti. Kollarının arasında sarmalamış bedenle öne arkaya hafifçe sallanıyordu. Birkaç dakika sonra Alaz'ın kolları onun bedenine sarılmış, göğsüne bastırdığı ağzından sesli hıçkırıklar yükselmeye başlamıştı.

Yaman'ın sesiyle kurtulduğu o kâbustan uyandığını idrak eden Alaz, beyninden gönderilen sinyallerle sinirleri boşalmış halde ağlıyordu. Hem gördüğü kâbus aynı hisleri yaşatıyor, hem de Yaman'ın yaptığı şeyi öğrenmiş olması yüreğini parçalıyordu. Kızacaktı. Çok kızacaktı ama en çok da kahrolacaktı.

Yaman'a sarılmış ağlamaya devam ederken dudaklar başına bastırıldı ve fısıltısını duydu. Kollarını korumak istercesine sıkıca kendisine dolamıştı.

"Geçti bebeğim... Kâbustu... Sadece kâbustu... Geçti hepsi..."

Alaz dakikalarca ağladı. Ağlaması dindiğinde de başını gömdüğü göğüsten kaldırmadı. Kaldırmaya gücü yoktu. Yaman'ın bakışlarındaki acıyı görmeye hazır değildi. Hiçbir zaman olmayacaktı. Yaman, ağlaması bittikten sonra da hâlâ

tek kelime etmemişti. Kollarını da gevşetmemişti ancak Alaz, gittikçe gerilen kollardan Yaman'ın yaşadığı karmaşayı hissediyordu. Yaman sinirliydi. Çok sinirliydi. Sadece zamanı erteliyordu ikisi de. Bu karşılaşma, bu konuşma yapılacaktı.

Alaz kaçmak istedi oradan. Şu an ışınlanmanın icat edilmiş olmasını çok isterdi. Kendisini oradan ışınlamak istiyordu. Yaman'ın gözlerinde göreceklerine dayanıp dayanamayacağını bilemiyordu. Korkuyordu. Yaman sinirliydi. Bu sinire razıydı. Ona bağırsa kendisi de karşılık verirdi ve bu da bir öfke nöbetiyle son bulurdu ancak Alaz, sinir ve öfke dışında göreceklerinden korkuyordu.

Ve beklenen an geldi. Yaman, Alaz'ın zor duyduğu alçak bir sesle, sitemli bir ifadeyle konuşmaya başladı. Sesindeki titremeye engel olamadığı belliydi.

"Bunu bana nasıl yaparsın?"

Alaz ses çıkarmadı. Bulunduğu kollarda iyice ufaldı. Her şeyi o üzülmesin diye yaptığını düşünürken çok daha fazla üzülmesine neden olmuştu.

"Bunu bana nasıl yaparsın Alaz?" dedi Yaman. Sesinde öfke, hayal kırıklığı, sitem ama en çok da acı vardı.

"Üzülme! Ne olur üzülme!" diye zorlukla fısıldadı Alaz suçlulukla.

"Üzülme mi?" dedi Yaman sinirli bir gülüşle. "Ölüyorum ben Alaz. Senin acı duyduğun tek bir saniyede bile ben ölüyorum."

Sesindeki acı Alaz'ın yüreğine oturdu. Kendini yaslandığı göğüsten geri çekti. Ellerini kaldırdı. Avuçlarını Yaman'ın yanaklarına bastırdı. Islak yeşil gözlerini, onun ıslak, kara gözlerine dikti. Dudakları titreyerek konuşmaya çalıştı.

"Deme öyle! Dayanırım ben! Acı çekmiyorum! Ne olur sen üzülme!"

Gözünden düşen tek damla, yanağından aşağı kaydı. Yaman uzanarak elini kızın yanağına koydu, başparmağıyla kayan yaşı sildi.

"Acı çekmiyor musun?" dedi inanmayan bakışlarla bakarak. Ardından acı bir sesle ekledi. "Ben gördüm. Nasıl kıv-

randığını gördüm. Hafızamdan silinir mi sanıyorsun o görüntü?"

Alaz hızla başını iki yana salladı. Aceleyle karşılık verdi. "Alışığım ben! Alışığım! Sen üzülme!"

Yaman başını iki yana salladı. Gözünden akan yaşlardan utanmadı. Alaz'ın karşısında hiçbir şeyden utanmıyordu. "Alışma. Alışma o acıya." dedi dudakları titreyerek.

Alaz hızla kollarını Yaman'ın boynuna doladı. Kucağına oturdu. Başını boynuna gömdü.

"Sen ağlama! Üzülme... Lütfen!" diye mırıldandı yalvarırcasına.

"Alaz'ım. Bebeğim. Her şeyim benim."

Yaman kollarını sımsıkı kıza sardı. Kendini öyle çaresiz hissediyordu ki. Kızı, onun bebeği acı çekerken buna engel olamıyordu. Bir daha asla onu yalnız bırakmayacaktı. Hiçbir şey umurunda değildi. Bir daha onu bırakmayacaktı. Bir daha Alaz acıyla kıvranmayacaktı. Buna izin vermeyecekti. Ne olursa olsun izin vermeyecekti.

"Bir daha bensiz uyumana izin vermeyeceğim. Bir daha yok! Sondu bu! Sondu! Aynı şey bir daha asla olmayacak!"

"Olmaz!" dedi Alaz birden geri çekilerek. Kararlı olmasına çalıştığı bir sesle itiraz ederek devam etti. "Olmaz. Şu anda olmaz. Gitmen lâzım. Sürekli benimle kalamazsın."

"Umurumda bile değil!" dedi Yaman kaşlarını çatarak. Sesi yüksek çıkmıştı bu kez.

Alaz başını iki yana salladı. "Yaman! En ufak bir boşluk bırakırsan, bir şey gözden kaçarsa çok daha büyük sıkıntılar çıkar."

"Sikerim sıkıntısını!" diye tısladı Yaman dişlerinin arasından. "Seni bu halde bırakmayacağım!"

"İyiyim ben!" dedi Alaz ısrarla.

Yaman aniden kızı iterek yataktan indi. Ellerini başını üzerine sürttü. Odanın içinde adımlamaya başladı. Öfkeli bir tonla konuşuyordu. "İyiymiş! Külâhıma anlat! İyi falan değilsin!"

Aniden yüzünü ona çevirdi. "Yorgunluk bu yüzden değil

mi? Uyumuyorsun kaç gündür? Uyumadığın için sinirlerin o kadar bozuk? O yüzden durgunsun kaç gündür?"

Alaz suçlulukla başını aşağı eğdi. Yaman'ın yüzüne bakamıyordu. Yaman sinirden kudurma noktasına gelmişti şu an. "Benden sakladın!" dedi suçlayıcı bir tonla.

Alaz, hızla başını kaldırıp kabul etmek istemezcesine aceleyle iki yana salladı. "Saklamadım! Saklamayacaktım! Sadece bir süre içindi."

"Ne süresi? Ne kadar daha böyle sürdürecektin? Düşüp bir yerde bayılana kadar mı?"

"Hayır! Hayır, öyle değil. Sadece... Sadece..." Alaz bir türlü devamını getiremiyordu cümlesinin.

"Sadece ne?" diye neredeyse kükredi Yaman.

Alaz ne diyeceğini bilemedi. Yaman'ın yüzü üzüntü ve sinirden gerilmişti. Gözleri önüne geçecek her şeyi kavurup yakacakmışçasına bir ateşle parlıyordu.

"Sadece kısa bir süre için..." diye düşük ve suçlu bir tonla karşılık verdi Alaz.

"Kısa bir süre için?" Yaman'dan yine sinirli bir gülüş çıktı. Alaz'a doğru bir adım attı. İşaret parmağını tehdit edercesine kaldırıp salladı.

"Bir kez daha benden bir şey saklarsan..." Cümlesini bitiremedi.

Alaz cümlesinin devamını duymak istercesine üsteledi. "Saklarsam?"

Yaman parmağını düzeltip elini yumruk yaptı. Keskin bakışlarını kıza dikti. Derin bir soluk çekti ciğerlerine. Yılgın ve küskün bir tonda cevap verdi.

"Seni hiç affetmem! Bana bunu yapmaya hakkın yok! Beni seninle sınama! O zaman beni de kendini de öldürürsün! Bize bunu yapma!"

Ağır bir taş Alaz'ın yüreğine oturdu. Yaman'dan hiçbir şey saklamaması gerekiyordu ancak bunu yapması mümkün değildi. Karmakarışık düşüncelerle, yatağın içinde perişan bir halde oturuyordu. Saçları önüne düşmüş, omuzları çökmüştü.

Yaman kızgın adımlarla dolaba yöneldi. İçinden çıkardığı birkaç parça giysiyi eline alıp banyo kapısına ilerledi.

"Duş alıp geliyorum. Doğru düzgün uyuyacaksın! Aynı şeyi bir kez daha kaldıramam." diye söylenerek banyodan içeri girdi.

Alaz endişeli gözlerle kapanan kapıya baktı. Yaman yine dağılmış gibiydi. Hem de kendisi yüzünden. Huzursuz bir nefes çekti tıkanan ciğerlerine. Boğazına bir yumru oturdu. Onun yaşadığı sıkıntı, Yaman'da katbekat artıyordu. Bu adam kendinden bile vazgeçecek kadar nasıl sevebiliyordu ki onu? Bu düşünce aklından geçtiği anda küçümseyerek omuzlarını silkti. Ne kadar saçma bir düşünceydi bu? Yaman'ı öyle iyi anlıyordu ki. Kendisi de kaç günden beri, Yaman sıkıntıya girmesin diye kendinden vazgeçmiyor muydu? Her gece o cehenneme sırf Yaman için girmiyor muydu?

Tükenmişti bedeni. Onu ayakta tutacak intikam adrenalini de yoktu. Yaman'ın kendisini sarmalayan sevgisiyle her geçen gün güçsüzleşen bedeni, bunu ne kadar devam ettirebilirdi ki? Yaman'ın yanında güçsüzleşiyordu. Nefret insanı ayakta tutarken sevgi insanı dizlerinin üstüne çöktürüyordu. Doğrulabildiğin tek an, o sevgi için yapabildiğin fedakârlık anı oluyordu. O da doğrulmuştu bunun için. Doğrulmuştu ve dayanabilirdi de ancak Yaman artık izin vermeyecekti. Yaman yalnızca kendi yanında ayakta durmasını istiyordu.

Banyonun kapısı açılınca başı yavaşça odaya giren adama çevrildi. Yaman çatık kaşlarla yatağa yanaştı. Yorganı kaldırıp altına girdi. Alaz hiç ses çıkarmadan onu izliyordu. Yaman yatağa yerleşip sağına döndü. Ters bakışlarını Alaz'a dikti.

"Söndür ışığı."

Alaz uysal bir şekilde başını salladı ve geriye dönerek ışığa uzandı. Oda karanlığa büründü. Yaman yorganın ucunu kaldırıp Alaz'ın altına girmesini sağladı. Kollarıyla kendisine çekip göğsüne bastırdı. Alaz başını Yaman'ın göğsüne yasladı. Birkaç dakika ikisinden de ses çıkmadı. Alaz dayanamayarak, suçlu çocuklar gibi rica edercesine mırıldanarak sordu.

"Kimseye söylemeyeceksin, değil mi?"

"Suç ortağı mı arıyorsun kendine?" Yaman ters bir sesle karşılık vermişti.

"Kimsenin üzülmesini istemiyorum sadece."

"Bunu daha önce düşünecektin. Babam öğrendiğinde ne hale geleceğini biliyorsun, değil mi?"

Alaz panikle başını kaldırdı. Karanlığı delen bakışlarını Yaman'ın yüzüne kaldırdı. Kaşlarını kaldırdı.

"Ekrem amca olmaz! Söyleme ona! Lütfen söyleme! Üzülmesin."

"Şimdi düşünüyorsun üzülmesin diye. Daha önce aklın neredeydi?"

Yaman, üstüne gitmeye devam ediyordu. Vicdanına parmak basarsa bir daha böyle bir şeyle karşılaşma olanağı olmazdı belki. Bu düşünceyle üstelemeye devam etti.

"Üstelik sen de biliyorsun, bunu ona söylediğimizde hiç beğenmemişti bu fikri. Öncelik her zaman sensin onun gözünde. Tıpkı benim gözümde olduğu gibi."

"Yaman." diye yalvardı Alaz kısık bir sesle. "Söyleme. Lütfen üzme onu da."

"He, bir tek ben üzüleyim yani?"

"Öyle demek istemediğimi biliyorsun. Sen de üzülme. Artık büyütme bu meseleyi. Lütfen."

"Büyütmeyeyim?" Yaman kaşlarını çattı. "Bana bak! Pataklarım seni! Neyi büyütmeyeyim? Sen o an nasıl bir halde olduğunu biliyor musun?"

"Beni mi pataklayacaksın?"

Yaman başını iki yana salladı aksi bir tavırla söylenerek. "Tam dayaklıksın Alaz! Tam dayaklık!"

Alaz başını Yaman'ın göğsüne yasladı. Kollarını beline sardı. Yüzünde sırıttığını belli eden bir kasılma oldu. Şımarık bir çocuk gibi mırıldanarak cevap verdi.

"Kıyamazsın ki bana!"

Böyle bir güven hissetmek sonsuz haz veriyordu ona. Yaşadığı kâbus, içindeki tüm korkular uçup gitmişti. Güvenli kollarda huzurluydu şimdi. Tüm nazını çekene istediği gibi

şımarabilirdi. İçindeki çocuk takla atıyordu keyifle.

"Kıyamam tabii. Biliyorsun, o yüzden bu kötülükleri yapıyorsun bana."

"Kötülük yapmıyorum. Kırma kalbimi."

Mırıltılı bir şekilde konuşarak atışıyorlardı şimdi.

"Sen de benim kalbimi kırma o zaman. Seni arı soksa soyunu kuruturum o arıların. Sen çok daha fazla acı verenini kendine yaşatıyorsun. Kırma sen de benim kalbimi."

"Beni arı soksa da böyle bir şeyi yapma. O zaman dünyanın dengesini bozmuş olursun." dedi Alaz gülümseyerek.

"Sikerim dünyanın dengesini. Benim dengem bozulmasın, dünyanın dengesi umurumda değil."

"Senin dengen zaten yok. Bari dünyanınki yerinde kalsın."

"Sen benim yanımda kal, mutlu ol, ben başka bir şey istemiyorum."

Bir süre ikisi de sustu. Alaz yorgunlukla düşen göz kapaklarını zorlukla tutuyordu. Nihayet göz kapakları taşıdığı yüke boyun eğdi ancak henüz uykuya geçmemişti. Yine rica dolu bir sesle mırıldandı.

"Lütfen kimseye söyleme. İkimizin sırrı olsun bu. Lütfen."

Yaman kollarının baskısını arttırdı. Dudaklarını Alaz'ın başına bastırdı. Sırf içi rahatlasın diye geri adım attı. Aynı mırıltılı sesle cevap verdi.

"İkimizin sırrı. İlk sırrımız. Başkaları da olacak..."

Ses tonunda anlaşılmaz, gizemli bir ifade vardı.

Bir gün her şeyini ona anlatacağını biliyordu. İkisi arasında her şey kara kutu kaydına dönecekti. Yalnızca ikisinin bildiği, yalnızca ikisinin taşıyacağı tüm sırları o kutuya dolduracaklardı.

Alaz, uykuya geçmeden hemen önce Yaman'ın kulağına gelen sözleriyle, korkmaktan çok içine yayılan bir huzur hissetti. O cümledeki anlamlandırmadığı bir şey içine su serpmişti. Bir gün paylaştıkları başka sırları da olacaktı ikisinin. İşte o gün Alaz, Yaman'ın kendi yükünü de taşıyacağını biliyordu. Yaman onu bir arada tutan parçaydı. Dağılmasına izin vermeyecek, o gün de tek parça halinde tutacaktı Alaz'ı.

19. BÖLÜM

Yaman sabah uyandığında, yine yanağında Alaz'ın elini hissetti. Rahatlayarak derin bir nefes çekti. Alaz başı göğsünde, bir eli yanağında, huzurla uyuyordu.

"Şükürler olsun Rabbim sana." dedi mırıltıyla.

Ne kadar şükretse az geliyordu Yaman'a. Alaz yanında olduğu için, şu an huzurla uyuduğu için, onu sevdiği için, hayatta olduğu için... Gün içinde sürekli tekrarladığı cümleydi bu.

İncecik bedeni kollarının arasında sıktı. Alaz'ın ayakları kendi bacaklarının arasındaydı. Bu kez sıcaktı ayakları. Artık üşümesine izin vermiyordu. Vermeyecekti de.

Gece olanlar tekrar zihninden geçerken elinde olmadan bedeni gerildi. Alaz'ı bir kez daha öyle görmeye tahammül edemezdi. Bu kâbusların bir şekilde son bulması gerekiyordu ancak henüz ciddi bir çözüm uygulayabilecek durumda değillerdi. Alaz her defasında, uygun yardım almaya şiddetle karşı çıkmıştı. O anlar Alaz'ın gözleri çakmak çakmak oluyor, öfkeyle Yaman'a saldırıyordu. Tanımadığı kimseyle konuşmayacaktı. Bir gün nasılsa bitecekti. O da sabırlı olup son bulmasını bekleyecekti. Şimdilik Yaman'ın yanında olması yeterliydi. Yaman onun elini tutuyordu ve kaybolmasına izin vermiyordu. O zaman sorun da yoktu.

Yaman bu kez kararlıydı. Bir daha aldanmayacaktı Alaz'ın ısrarlarına. Yanından ayırmayacaktı onu. Madem bir sorun vardı, çözümü de bulunurdu. Yaman çözüm adamıydı, buna mı çare bulamayacaktı? Hiçbir şey yapamasa bile nereye gi-

derse gitsin Alaz'ı da yanında götürürdü.

Başını çevirip saate baktı, on ikiyi geçmişti. Evdekiler çoktan kahvaltı yapmış olmalıydılar. Bugün yapacaklarını kafasında tasarlarken Alaz'ın telefonundan gelen titreşim sesiyle gözleri komodinin üzerine çevrildi. Boştaki elini uzatarak telefonu aldı. Ekrana baktı. Cevaplama tuşuna bastı ve kısık bir sesle cevap verdi.

"Günaydın Oğuz."

"Sana da günaydın. Hayrola? Kuzunun telefonlarına da mı sen bakıyorsun?"

Yaman, Alaz'a çabuk bir bakış atıp karşılık verdi. "Uyuyor. Rahatsız olmasın diye açtım."

"Bu saate ne uykusu ya?" Normal rutinde Alaz sabah şirkete gelirdi. Bu saate kadar gelmeyince merak etmişti.

"Gece geç uyudu." dedi Yaman geçiştiren bir sesle.

"Geç uyudu? Sıkıntı mı var?" diyen Oğuz'un sesinden, Yaman adamın yerinde dikildiğine bahse girebilirdi.

"Yok sıkıntı, merak etme. Gece ben geç gelince, benim yüzümden uykusu bölündü."

Yaman gerçeği bilse kendisi kadar olmasa da Oğuz'un da üzüleceğini biliyordu.

"Emin misin?" dedi Oğuz kuşkucu bir tonla. "Uykusu düzene girdi, değil mi? Düşündüğüm şey olmadı."

Yaman yalanına devam etti. Oğuz'un son sorusundaki endişe bile yeterliydi onun için.

"Yok, yok, merak etme. Yok öyle bir şey..." Konuyu değiştirmek için çabucak devam etti. "Birazdan uyanır. Kahvaltısını yapsın, öğlen orada olur. Ben bırakacağım zaten. Akşam da dönerken alırım."

"İyi. Tamam. Sen öyle diyorsan..." Oğuz'un sesi çok da ikna olmuş gibi değildi. Yaman karşılık veremeden ekledi. "Kuzuyu bırakırken sen de yukarı çık. Bir kahve ısmarlayayım sana."

"Olur, gelirim."

"İyi... Hadi eyvallah."

"Eyvallah."

Telefonu kapatıp tekrar komodinin üzerine bıraktı. Tekrar yatağa yerleşerek kollarıyla kızı sardı. Başına dudaklarını bastırdı. Alaz hafifçe kıpırdandı. Avucunu Yaman'ın yanağına bastırdı. Elinin altındaki teni hissetmek iyi geliyordu. Başını yavaşça yasladığı göğüste yukarı kaldırdı. Kirpiklerini kırpıştırarak uyku mahmuru gözleriyle Yaman'a baktı. Diğeri de aşağı düşmüş göz kapakları, kirpiklerin yarı yarıya örttüğü koyu gözleriyle ona bakıyordu.

"Günaydın." diye mırıldandı boğuk uykulu bir sesle.

"Günaydın prenses."

Alaz şu an ne kadar güzel göründüğünü biliyor muydu acaba? Yaman'ın yine nabzı hızlandı. Pembe suratı, uykulu gözleriyle pamuk şekeri gibi tatlı görünüyordu. Kollarının arasında tuttuğu sıcak bedeni, oradan hiç çıkarmak istemiyordu. Kendi teninde onun sıcak tenini hissetmeyi çok istiyordu. Bunu yapamadığı her seferinde içinde burukluk hissediyordu ama bu burukluk, diğer felâket düşüncesi zihninde dolaştığında hemen kayboluyor ve yine içinden şükretmeye başlıyordu.

Şu anda kendisine durgun, saf bir açıklıkla bakan gözlerde en ufak olumsuz his yoktu. Alaz bedenini görüp kendisinden uzaklaşırsa işte o zaman, onu kaybettiği an olurdu. Onun her sabah şu an olduğu gibi yüzünü görebilmek için ömrünün sonuna kadar onu sadece kollarında tutmaya razıydı. Yeter ki o yanında kalsın, yeter ki ona tıpkı şu an baktığı gibi güvenle ve huzurla baksın, Yaman başka hiçbir şey istemese de olurdu.

Alaz gülümsedi. Gözlerini indirdi. Yaman kendisini gerçekten de çoğu zaman prenses gibi hissetmesine neden oluyordu. Kendisinin ne derece vahşi olduğunu bilmesine rağmen kırılacak porselen bebek muamelesi yapmaktan vazgeçmiyordu. Bu ironik durum bazen Alaz'ı güldürse de içten içe ruhunu okşuyordu. Yaman'ın gözünde Alaz masum, hiçbir kötülük yaşamamış, eline hiç silah almamış, adam öldürmemiş, yeni doğan bir bebek kadar temizdi. Alaz kafasında oluşturduğu senaryolarla kahkahalara boğulabileceğini düşünüyordu.

Yaman'ın, Alaz'ı adamın birini doğrarken görse, "Evladım, niye buraları kirletiyorsun?" diye tatlı bir azarlamayla çocuğunu tembihleyen ve kirlettiği yerleri temizleyen, sevecen anne tavrına bürüneceğini düşünüyordu.

Aklından geçen bu absürt düşünceyle kendine hâkim olamadan kıkırdadı. Onun kıkırtısına, Yaman kaşının birini kaldırarak baktı.

"Bakıyorum keyfimiz yerine gelmiş. Doğru düzgün uyuyunca canlandık galiba."

Bu yarı sitem yarı alay dolu sözlere omuz silkerek gülümsedi. "Aklıma bir şey geldi, o yüzden güldüm."

"Ne geldi?"

Bir an düşündü. Aklından geçenleri ona söyleyip söylememek konusunda kararsızdı ama geceyi tekrar düşününce onunla her şeyi paylaşma isteği artı ve aklından geçenleri gülerek anlattı. Yaman gülmesini bastırmaya çalıştığı ciddi bir ifadeyle onu dinliyordu. Alaz kıkırdayarak sustuğunda ciddi bir sesle karşılık verdi.

"Doğramak nedir? Sık gitsin, temiz iş."

Alaz kahkahalarla gülmeye başladı. Saçları omuzlarından dökülerek yatağın içinde oturdu. Suçlarcasına işaret parmağını Yaman'a uzattı.

"Bu işte! Tam da bunu diyordum. Sen gerçekten normal değilsin! Başka adam olsa on kilometre uzağıma kaçar."

Yaman daha fazla kendisini tutmadı ve gülmeye başladı. "Sana zarar gelmediği sürece kaç adama sıktığın umurumda değil." Aniden yüzü ciddileşti. Gözleri sanki daha koyulaştı. Keskin bir sesle konuşurken tıpkı çocuğunu tembihleyen bir anne gibiydi.

"Sana zarar verecek herkesi doğra, kafasına sık! Ama sakın kendine yaklaştırma! Sana dokunmalarına izin verme! Kaç adam öldürdüğün umurumda değil. Ben temizlerim. Yeter ki sana bir şey olmasın."

Alaz'ın yüzündeki gülümseme soldu. Başını ciddi bir ifadeyle hafifçe yana yatırdı ve karşısındaki adama baktı. Yaman çok ciddi ve samimi görünüyordu. Her zamanki gibi

açıktı. Her zamanki gibi netti. Birkaç dakika ikisi de kilitlenmiş gibi birbirlerine baktılar. İkisinin de nabız atışları hızlanmıştı. Alaz yüreğinden Yaman'a doğru bir şeylerin aktığını hissetti. Her geçen gün büyüyordu içindeki har. Her geçen gün sağlamlaşıyordu aralarındaki bağ. Şu anda bile kimsenin koparamayacağı bir güçteydi bu. İçinde coşan duygularla öne atıldı. Kollarını Yaman'ın boynuna doladı. Kucağına oturdu.

"Güzel adamsın. Çok güzel adamsın." diye mırıldandı burnunu boynuna gömerken.

"Sen çok daha güzelsin. Benim güzel bebeğimsin. Benim prensesimsin. Benim vahşi prensesimsin."

* * *

Kahvaltı sonrası birlikte çıktılar. Yaman, Alaz'ı bırakmak için Bozdumanlara gelip onunla birlikte Oğuz'un odasına girdiklerinde, Fırat ve Esat da oradaydı. Hepsi birbiriyle selâmlaşırken, Fırat ayağa kalkıp Alaz'a sarılmak isterken aniden durdu. Kolları iki yanda açık, alaycı bir yüzle tek kaşını kaldırıp Yaman'a baktı.

"İzin vardır artık?" diye sordu.

Yaman elini uzatarak Alaz'ın kolundan tuttu ve kendisine doğru çekip yanına oturturken dilini dişine vurup bir "cık" sesi çıkardı.

"Uzak dur! İzin mizin yok! Alışın!" dedi ters bir sesle.

Alaz gözlerini devirdi. Fırat şaşkınca baktı. Kolları iki yana düşerken bakışları inanmaz gibiydi.

"Hâlâ mı lan?" diye sorarken sesinde hayret vardı.

"Hâlâ ve hâlâ. Dokunmak yok!" dedi kestirip atarcasına.

Oğuz araya girdi. "Bırak Allah aşkına abi şu psikopatı ya. Kafayı yemiş bu." dedi Yaman'ınkine benzer ters bir sesle.

Fırat kalktığı koltuğa otururken, "Kafayı yese iyi koçum. Adam da kafa kalmamış ki." diye karşılık verdi.

Yaman ikisine de ters ters baktı. Alaz mahcup bir ifadeyle

bakıyordu diğerlerine.

"Nesini anlamıyorsunuz ki? Gidin kime sarılıyorsanız sarılın. Uzak durun benim kızımdan. Gidin sevgililerinize sarılın. Nedir bu sarılma hevesi sizde?"

"La bi git!" dedi Oğuz boynunu sağa sola bükerek. "Oğlum, sen yokken biz vardık lan! Kardeşimiz o bizim. Niye sarılmayalım?"

"Siz yokken de ben vardım. Ben sarılırım sizin yerinize de, içinizde kalmasın." dedi Yaman pis pis sırıtarak.

Alaz öldürücü bakışlarını ona çevirdi. Bütün sabah hissettiği keyif, Yaman'ın takıntılı tavrıyla yerle bir olmuştu. Abartıyordu. Hem de çok abartıyordu.

"Yine başlama takıntılı ruh hastası tavırlarına." dedi ters ters.

"Dedim sana ben. İstediğin sıfatı yapıştır, umurumda değil. Kimse dokunmayacak! Nokta!"

Alaz sinirle tekrar gözlerini devirdi. "Başlama yine!"

"Benim bir şeye başladığım yok. Ben konuyu bitiriyorum."

Alaz yüzünü buruşturdu. Başını Oğuz'a çevirdi. "Abi, söyle kahvesini. İçsin, gitsin yoksa şimdi cinayet çıkacak."

"Doğrama. Direk sık gitsin." dedi Yaman alayla.

Alaz kendine hâkim olamadan kıkırdadı. Sinirleri bozulmuştu. Diğerleri şaşkın şaşkın onlara bakarken geçiştirmek ister gibi elini boşlukta salladı.

"Saçmalıyor. Aldırmayın siz ona."

Yaman sırıtarak arkasına yaslandı. Bacak bacak üstüne attı.

* * *

Yaman'ın kahvesini içip çıkmasının ardından, Alaz güne Oğuz'la beraber devam etti. O gün yapılacak büyük bir yüklemeyi kontrol etmek için birlikte yüklemelerin yapıldığı alana gidip, işlerin yolunda gidip gitmediğine baktılar.

Son yaşananlardan sonra Oğuz, neredeyse tüm yükleme-

lerde adamların başında dikiliyor, tırlar yola çıktıktan sonra içi rahatlıyordu. İş birliği yaptıkları her firmaya karşı sorumlulukları vardı. Şimdiye kadar bir kez bile yüzlerini kızartacak sorun yaşanmamıştı. Arap Kasım'a meramını açık bir dille anlatmış olmasına rağmen yine de boş bırakmak istemiyordu alanı. Sonuçta laf anlatmaya çalıştığı adamların da sinip sakin sakin yuvalarına çekileceğini sanmıyordu. Mutlaka tekrar tekrar deneyeceklerdi şanslarını. İşte o gün geldiğinde, büyük bir savaş kapıya dayanmış olacaktı.

Bozdumanlar, Alaz'a verdikleri desteği saymazlarsa pis işlerin içine hiç girmemişlerdi. Ne tehditler ne de önlerine serilen çuvallar dolusu para, onları yanlış yola sürüklememişti ve bu aynen bu şekilde devam edecekti. Onların sahip oldukları tek şey temiz adlarıydı. Adlarına leke sürecek tek bir adım dahi atmayacaklardı.

Yaman akşama doğru aradığında Oğuz, Alaz'ı kendisi bırakacağını söyledi. Akşam yedi olduğunda yüklemelerin son kontrollerini yapıyorlardı. Oğuz, elinde tuttuğu dosyadaki evraklara son işaretlemeleri yapmış, formların altını imzalamıştı. Dosyayı yanındaki adama uzatırken Alaz'a seslenmişti.

"Kuzu, hadi bitti buradaki iş. Seni bırakayım, oradan eve geçeceğim."

Koca hangarda sıra sıra dizilmiş tırlar, yüklemeleri tamamlanınca yola koyulmak için hareketlenmeye başlamıştı. Alaz başını çevirip kafasını salladı.

"Tamam abi. Son tır da yüklendi, yola çıkıyor şimdi. Gidelim artık."

Oğuz, ona doğru kendinden emin adımlarla yaklaştı. Kolunu kaldırıp Alaz'ın omzuna attı. Kızın bedenini kendine yaslarken arabaya doğru yönlendirdi.

"Arıza yokken sarılayım sana şöyle." dedi bir yandan alaycı bir ifadeyle sırıtarak.

"Bırak abi ya. Normal değil o. Aldırmayın siz ona."

"Kızım, normal olmadığını biliyoruz. Aldırdığımız da yok da... Bazen gerçekten suratının ortasına bir tane patlatasım geliyor."

Alaz bir kaşını kaldırıp Oğuz'a baktı gülerek. "Yalnız abi, bir şey diyeyim mi? Bak gerçekten taraf tutarak söylemiyorum ama gerçekten iyi. Fırat abimden iyi Allah için. O yüzden, bir tane patlatırım derken kendin de bir tane yiyeceğini kabullenerek yap ne yapacaksan."

Oğuz başını eğerek kinayeli bakışlarla ona baktı. Omuzuna bile gelmeyen kızın boyunun kısalığından, başını epey eğmek zorunda kalmıştı.

"Lan, onun yumruğu bana ancak sinek vızıltısı gelir."

"Sen yine de küçümseme abi." dedi Alaz uyaran bir ifadeyle. "Kaç günden beri beni çalıştırıyor. İyi gözlemledim. Hafife alma bence."

Oğuz'un arabaya doğru giden adımları aniden durdu. Düşünceli bir yüzle Alaz'a çevirdi bakışlarını.

"Kuzu... Şimdi bununla bir maç yapalım desek kim kazanır sence? Bak, Fırat abimle ne zaman yapalım desek sen hep kaçak oynuyorsun, söylemiyorsun kimi tutacağını. Yaman'la ben maç yapsam hangi tarafı tutarsın? O mu kazanır? Ben mi?"

Oğuz'un gözlerinde beklenti dolu bir bakış vardı. Rekabetçi yanı yine ayaklanmıştı. Çocukça bir hevesle Alaz'dan cevap bekliyordu.

Alaz gözlerini devirdi. Sitemkâr bir sesle karşılık verdi.

"Abi, valla okul çocuğu gibisiniz. Nedir bu sürekli birbirinizle rekabet etme isteği? Fırat abim kazansa ne olacak? Sen kazansan ne olacak? Yaman kazansa ne olacak?"

"Kızım, öyle deme! Hangimiz daha iyiyiz, bilmek istiyorum?"

"Allah Allah" dedi Alaz boynunu sağa sola bükerek. "Abi, ne olacak anlamadım ki? Madalya mı verecekler birinciye?"

"Kızım madalyasını yiyeyim." dedi Oğuz sırıtarak. Suratında tatmin dolu bir gülümseme belirdi. Sanki hayal ediyormuş gibi gözlerini yukarı kaldırdı. Ellerini sallayarak konuşmaya devam etti. "Düşünsene. Bir ömür boyu dilimden kurtulamazlar. Nasıl ezerim sen, biliyor musun? Sözlerimle eze eze gömerim."

Alaz usançla omuzlarını silkti. "Valla yıldım sizden. O za-

man git sor, kapışın. Beni karıştırmayın. Gelip izlememi de beklemeyin."

Oğuz, Alaz'ın yanağından bir makas aldı. Alayla konuştu. "Kıyamaz mıymış kuzum psikopatına? Dayak yer diye üzülür müymüş?"

Alaz ters ters Oğuz'a baktı. Uyarıcı bir tonla cevap verdi. "Abiii! Nereden benim psikopatım oluyormuş? Hem ben sana kıyamıyorum."

"Tabii tabii... Bana kıyamıyorsun!" Oğuz kapıyı açıp Alaz'ın binmesini işaret ederken devam etti. "Senin psikopatın tabii. Adamın sana tavrını görmüyor musun? Utanmasa sen yorulma diye yediğin lokmaları da çiğneyip ağzına koyacak." Oğuz bir an düşünüyormuş gibi gözlerini kaldırdı. Aceleyle devam etti. "Aslında bir an düşündüm de onu da utandığından değil, sen tiksinirsin diye yapmıyordur kesin. Yoksa adamın seninle ilgili utanması falan yok. Arsız bir şey resmen."

"Aşk olsun abi. Gerçekten aşk olsun!" diye söylendi Alaz küskün bir ifadeyle.

Araca girip yerine oturduğunda Oğuz'a bakarak söyleniyordu. Yaman'ı herkes kabullense de Bozduman erkeklerinin karşısında, Alaz hâlâ onunla ilgili konuşurken utanıyordu. Bu öyle hemen alışılacak ve sıradan bir durummuş gibi kanıksanacak bir şey değildi. Sonuçta karşısındakiler entelektüel zihniyette, modern şartlarda büyümüş insanlar değildi. Kendilerine göre değer yargıları, ayıpladıkları durumlar vardı ve bu da onlardan biriydi. En azından kendisi öyle hissediyordu. Alaz, Yaman konusunda her zaman utanacaktı onların karşısında ve Yaman işini hiç kolaylaştırmıyordu. O kimseyi umursamıyordu ancak Alaz'ın umursadığı çok insan vardı. Başta Ağrılı vardı. Abileri vardı ve tabii diğerleri...

Oğuz küçük bir kahkaha attı. "Olsun abim. Aşk olsun! Olmuş işte. Ne de güzel olmuş."

"Maşallah, senin de gözlerinin önünde çiçekler, böcekler, kalpler uçuşmaya başlamış. Sana aşk olduğu belli. Sen Zeynep ablaya takıldığından beri çekilmeyecek derecede tuhaf

bir adam oldun. Ne bu böyle ergen tavırlar?"

Oğuz küçük bir kahkaha attı umursamadan. "Takılmak değil kızım. O ne biçim söz? Ciddiyim ben! Kızım hayatımda ilk defa böyle bir şey yaşıyorum. İzin ver de azıcık saptayım. Ayarlarım bozuldu. Normal yani."

"Ha inkâr da etmiyorsun yani?" Alaz başını hafif geri çekmiş, şaşkınlıkla Oğuz'a bakıyordu. Oğuz'un bunları bu kadar kolay kabullenmesi, inkâra kalkışmaması ya da terslememesi garip gelmişti. Ciddiyetini hiç bozmayan Oğuz için şu an da sergilediği tavırlar kıyamet alameti gibiydi.

"Kuzu, niye inkâr edeyim? Ben sahip olduğum şeyin arkasında durmayacak adam mıyım? Zeynep çoğu zaman kafamı şişiriyor. Bazen böyle çıt diye boynunu kırasım geliyor ama hayatımda ilk defa böyle iyi hissediyorum. Beni öyle iyi hissettiriyor ki. Aşk güzel şeymiş be kuzu."

"Abi. Şu an çok iğrenç görünüyorsun. Yapış yapış! Bu ne hal be? Sana âşık olmak hiç yakışmıyor!"

"Kim?" diye uzatarak soran Oğuz, başını geri çekmiş, kınayan bakışlarını kıza dikmişti arabayı çalıştırmadan önce. "Sen kıskançlığından böyle diyorsun. Zeynep, çok güzel âşık bir adam olduğumu söyledi." Böbürlenerek konuşuyordu. Küstah bir ifadeyle göz kırptı. "Düşündüğünden daha romantik çıkmışım. Nabeer?" dedi yine son kelimeyi uzatarak.

Alaz yine yüzünü buruşturdu. Duvar gibi bir suratla ileri bakarken elini kaldırıp avucunun içini Oğuz'a gösterdi durdurmak istercesine.

"Tamam, tamam. Daha fazla dinlemek istemiyorum. Vıcık vıcık ilişkinizde size mutluluklar dilerim."

Oğuz bu kez yüksek sesli bir kahkaha attı, motoru çalıştırdı. Arabayı hangarın içinde çevirip çıkışa doğru yönelirken Alaz'a kızdırmak istercesine karşılık verdi.

"Kıskançlık yapıyorsun."

"Hiç de bile yapmıyorum!" Kollarını göğsünde birleştirip inatçı bir surat ifadesiyle, hızla karşılık verdi.

"Yapıyorsun kuzu."

Araç hangardan çıkıp yola koyulunca Oğuz, yanında du-

var gibi bir suratla oturan kıza kısa bir bakış attı. Bu kez ciddi bir tonla konuştu.

"Kuzu. Ne yaşarsan yaşa, yaşadığın her şeye sahip çık güzelim. Sevmek güzel şey. Keşke dünyadaki herkes birilerini sevse ve içindeki tüm kötülüklerden uzak dursa. Sevgi insanı yumuşatıyor ama bir o kadar da güçlü ve sarsılmaz kılıyor. Ben anamla babamı seyrettim hep. Yalnızlık bir tek Allah'a mahsus. Yanında her zaman seni destekleyecek, iyisinde, kötüsünde, hayatın her anında seni anlayacak birinin varlığı her şeyden daha üstün. Anamı biliyorsun. En zor şartlarda bile hep babamın arkasında durdu. Bir kez bile babamın düşmesine, yıkılmasına izin vermedi. Hep onun ardındaki dağ oldu. Hani klişe ama derler ya, adamı vezir de eden rezil de eden kadındır diye. Anam babamı vezir etmedi ama ağa etti. Ben de sırtımı yaslayacak bir dağ aradım hep. Küçük olsun ama bileyim ki hep arkamda bana destek olsun istedim. Zeynep öyle biri. Deli dolu... Çenesi düşük..." Gülümsemişti yumuşak bir ifadeyle. "...ama biliyor musun, o küçük kadın, benim küçük dağım olacak. Şimdiden oldu bile. Çok şanslıyım ben. Öyle bir kadınının bana karşı duyguları var ya, asla pişmanlık duymasına izin vermeyeceğim. Başımın üstüne taç edeceğim onu. Ben babamdan bunu öğrendim. Kadın kıymeti bilmeyi babam öğretti bize. Zeynep de yengem de hak ediyorlar her türlü değeri. Onlar da anam gibi güçlü kadınlar. Bu hayatta anasız, babasız, yapayalnız kalmışlar ama yıkılmamışlar. Ayaklarının üzerinde sapasağlam kalmışlar."

Araç yolda hızla hareket ederken Oğuz, Alaz'ın içine işleyen bir sesle konuşmaya devam etti.

"Sen de ayakta kaldın kuzu. Sapasağlam ayakta kaldın. Neler çektiğini biz kendi gözlerimizle gördük ama hiç pes etmedin, yıkılmadın... Şimdi biz, arada dalga geçiyoruz, sırf kızdırmak için laf sokuyoruz ya Yaman'a. O da çok sağlam adam. Seni de çok seviyor. Sakın içinde, şu anda başa çıkamadığın bazı şeyleri sebep edip bundan kaçma. Zamana ihtiyacın var, hepimiz biliyoruz ama sakın içindeki şeytanların bunları yok etmesine izin verme. Yolunuz uzun ama emin

olduğum tek şey; o herif, yol ne kadar uzun olursa olsun, ne kadar çetrefilli olursa olsun seni bırakmayacak. O da senin dağın olacak. Yaslan ona. Sakın çekinme... O güçlü bir adam. Taşır seni. Bir gün bile şikâyet etmez. Gözlerinde gördüm ben onun... Ben ki hayatımda ilk defa, Zeynep'e karşı hissettiğim duyguları her şeyden üstün tutup böyle duyguların varlığına hâlâ şaşırsam da, bir daha kimse için böyle şeyler hissetmeyeceğimi bilsem de emin olduğum diğer başka şey de hiçbirimiz Yaman'ın seni sevdiği gibi hayatlarımızdaki kadınları sevemeyeceğiz. Biz seviyoruz kuzu ama Yaman tapıyor, aramızdaki fark bu. O taparcasına seviyor. Ben hiçbir adamın gözünde, onun sana baktığı gibi bir ışık görmedim. Kıymetini bil bu sevginin. Kaçma sakın. Böylesi çok kişiye nasip olmaz. Allah sizi birbirinize nasip etmiş..."

Oğuz birden, uzun süredir üzerine giyindiği ciddiyeti çıkarıp atarcasına sırıttı. Başını Alaz'a doğru hafifçe eğdi. Çenesini sallayıp göz kırptı. "Görelim Mevlâ neyler, neylerse güzel eyler."

Alaz utançla kızıllaşan yüzünü Oğuz'a çevirirken gözlerini devirdi. O an hissettiği duyguları bastırmaya çalışır gibiydi. Utancını alaycılığın ardına gizlemeye çalıştığını biliyordu. Başını iki yana salladı.

"Sana aşk hiç yaramadı. Tuhaf bir adam oldun."

Oğuz gürültülü bir kahkaha attı tekrar. "Lan, ben normal, âşık bir adamın. Tuhaf olan seninki!"

Sağ elini direksiyondan kaldırdı ve kolunu Alaz'ın boynuna sararak kendine çekti kızı. Alaz'ın başı göğsüne yaslanırken sırıttı. Dudaklarını kızın başına bastırdı.

"Dur kız, sana şöyle güzel bir sarılıp öpeyim. Senin psikopat görse kavga çıkaracak. O yokken doyayım bari sana."

Alaz sırıtırken kollarını adamın koca gövdesine sardı. Başını kaldırıp Oğuz'un yanağına bir öpücük bıraktı. "Manyak abi, manyak." dedi gülerken. Oğuz'un yüzündeki gülümseme tüm suratını kaplamıştı. "Hee manyak. Adam manyak gibi seviyor işte."

* * *

Oğuz, Alaz'ı eve bıraktıktan sonra hiç beklemeden, eve dönüş yoluna geçmişti. Her ne kadar akşam yemeği için davet etmişseler de kabul etmeyip aceleyle yola koyulmuştu. Bahanesi, anasının yemeğe beklediğiydi ama bunun koca bir yalan olduğunu hepsi biliyordu. Aceleyle eve dönmesinin tek nedeni Zeynep'in de evde olacağıydı.

Bir önceki gün hastanede nöbetçi kalan Zeynep, bu akşam evde olacaktı ve yemeği hep birlikte yiyeceklerdi. Bunu kaçırmak istemiyordu. Dün akşam Zeynep'i özlemişti. Hatta bir ara, gece yarısı hastaneye gitmeyi de düşünmüştü. Bunun için hareketlendiğinde Zeynep'ten gelen telefonla evde kalmıştı. Zeynep, kaza yapmış acil bir hasta için ameliyata gireceğini, birkaç saat kendisine ulaşamayacağını haber vermek için aramıştı. Oğuz da çıktığı eve geri yönelmişti söylenerek.

İnsanlar niye dikkatsizdi ki? Kaza yapacak zaman mıydı şimdi? Herkes uslu uslu evinde otursa da kaza falan olmasa olmaz mıydı yani? Söylenerek bütün geceyi geçiren Oğuz sabaha karşı uyumuş, Zeynep eve gelmeden de çıkmak zorunda kalmıştı. Şimdi tek isteği bir an evvel eve varmak ve hep birlikte, o sofrada olmaktı.

Alaz eve varır varmaz odaya çıkıp banyoya yönelmişti. Yaman, diğerleriyle beraber aşağıda onu bekliyordu. Hepsini daha fazla bekletmemek için aceleyle hareket ediyordu. Banyodan çıktıktan sonra, üzerindeki bornozla giyinme odasına yöneldi. Tam giyinme odasından çıkmışken kapıdan içeri giren Yaman'la burun buruna geldi.

"Ben de şimdi iniyordum." dedi çabuk çabuk. "Çok bekletttim, değil mi? Ekrem amca çok mu acıkmış?" diye devam etti endişeyle hızlı hızlı konuşarak.

Yaman cıklayarak kaşlarını kaldırdı. Yüzündeki gülümseme Alaz'ın kalbini tekletti. Adamın her bakışı kalbini tekletiyordu zaten.

"Telaşlanma. O kadar geç değil. Halime abla sofrayı daha

yeni hazırlıyor."

Yaman, elinde karton bir çanta tutarken diğer elini kaldırıp Alaz'ın yüzüne düşen nemli tutamları kulağının arkasına kaydırdı.

"İnip yardım etseydim bari. Her şeyi Halime abla yapıyor zaten."

"Halime ablanın bir şikâyeti yok. O alışık evi tek başına çekip çevirmeye."

Alaz içinden Yaman'a saydırmaya başladı. Göz kırpınca ne kadar hoş göründüğünü biliyor muydu acaba? Niye Alaz'a bunu yapıyordu ki? Yaman'dan kaçarcasına odanın içine doğru bir adım attı. Yoksa üzerine atlayacak gibi hissediyordu.

"Tamam, ben bir şeyler giyineyim, inelim hemen."

"Ben de onun için geldim." dedi Yaman gülümseyerek. Elindeki çantayı Alaz'a uzattı.

Alaz duraksayarak Yaman'ın uzattığı çantaya baktı. Şaşırmıştı. "Bu ne?"

"Ayakların sürekli buz gibi ya. Üşümesinler diye sana aldım."

Yaman küçük bir çocuk gibi yerinde kıpırdanıyordu. Yüzündeki gülümseme silinmemişti ancak bakışlarının ardında utangaç, çekingen bir oğlan çocuğu vardı. Hayatında ilk defa bir kıza hediye almıştı.

Alaz biraz çekinerek, biraz utanarak elini uzattı çantaya doğru. "Ne ki bu?" diye sordu utangaç bir sesle.

"Aç bakalım." dedi Yaman ileri bir adım atıp Alaz'a yaklaşarak.

Alaz bakışlarını onun yüzüne kaldırdı. Tekrar elindeki çantaya indirdi. Elindeki çantayla yatağın ucuna oturdu. Çantayı yere koydu ve içindeki paketi çıkarıp kucağına yerleştirdi. Dudaklarının ucuna yerleşen gülümsemeye engel olamıyordu. Hediye almak çok güzel bir histi ve Yaman ilk defa ona hediye alıyordu. Paketi açarken bakışları birkaç kez Yaman'a kaydı. Ellerini cebine sokmuş, başını hafifçe yana yatırmış Alaz'ı izliyordu merakla. Sanki vereceği tepkilerin hiçbir anı-

mı kaçırmak istemez gibi dikkatle onu seyrediyordu.

Paketin içinden bot şeklinde yumuşak panduflar çıktı. Rengi siyahtı. Alaz'ın genellikle siyah giydiğini bildiği için bundaki tercihi de siyahtan yana olmuştu. Yanlarında ikişer tane ponpon vardı. Alaz kaşlarını çattı. 'Ponpon ve ben?' diye geçirdi içinden ancak elinin değdiği doku çok yumuşaktı ve panduflarin içinin de ayaklarını çok sıcak tutacağı belliydi.

Yaman, onun kaşlarını çattığını fark edince kendisine hâkim olamayarak endişeli bir sesle sordu.

"Beğenmedin mi? Ayaklarını çok sıcak tutacak ama."

Alaz elindeki panduflari evirip çeviriyordu. Gülmesini zorlukla bastırıyordu. Çok beğenmişti. Her zamanki gibi yine onu düşünmüştü. Merakla kendisinden cevap bekleyen Yaman'a aldırmadan, panduflari ayaklarına geçirdi. Çok rahattılar. Yumuşak dokunun içinde ayakları şimdiden ısınmıştı. Ayağa kalktı, başı öne eğik ayaklarına bakarken birkaç adım attı. Yaman ellerini cebinden çıkarıp yerinde kıpırdandı.

"Rahat mı ayakların?" diye sordu alçak bir tonla. Hâlâ cevap alamamıştı. Alaz'ın ne düşündüğünü merak ediyordu.

Alaz, başını kaldırıp endişeyle kendisine bakan adama dikti gözlerini. Yaman'ın gözlerinin içindeki çekingen ve meraklı kımıltıları görebiliyordu. Emin olamadığı bir şekilde Alaz'ın tepkisini bekliyordu. Alaz yüreğinin burkulduğunu hissetti. Minicik bir şeye bile böyle takılıp kalması çok üzücüydü. İleri doğru bir adım attı. Kollarını kaldırdı ve Yaman'ın boynuna sarıldı. Parmaklarının ucunda yükseldi. Yanağına bir öpücük kondurdu. Gülümseyerek adamın yüzüne baktı.

"Çok teşekkür ederim. Çok beğendim."

"Gerçekten mi?" dedi Yaman kuşkulu, inanmaz bir ifadeyle. Kolları otomatik bir tavırla beline dolanmıştı.

"Gerçekten çok beğendim. Şimdiye kadar hiç ponponlu bir şeyim olmamıştı." dedi alayla son kelimeleri sarf ederek.

Yaman üzerindeki giysilere laf atarak, "Civciv gibi olmuşsun zaten. Sarı sana çok yakışmış. Ponpon da tamamladı işte."

Alaz başını arkaya atarak güldü. Yaman kollarını sıkılaştı-

nı kızı yukarı kaldırdı, ayaklarını yerden keserken boynuna dudaklarını bastırdı.

"Ben yanında olmadığımda da ayakların üşümesin istiyorum."

Alaz, kalbi burkularak boynuna daha kuvvetlice sarıldı. Her şeyi düşünüyordu Yaman.

"Teşekkür ederim." dedi minnettar bir sesle.

"Etme teşekkür. Bizim aramızda teşekkürlük bir şey yok dedim. Olmayacak da. Sen iyi ol, bana yeter."

Onaylayarak salladığı başını Yaman'ın omuzuna bıraktı. Ayakları hâlâ yere değmiyordu. Yaman sıkı sıkı onu sarmış, bedenlerini birbirine mühürlemişti sanki.

"Özledim seni bugün." diye mırıldandı.

"Ben de." dedi Alaz dürüst, açık bir sesle.

Ona karşı hissettiklerine gem vurmayacaktı. Oğuz çok haklıydı. Sevmek güzel şeydi. Üstelik karşılığını katbekat alırken daha da güzeldi. Neden kendini geri çekecekti ki? Anı yaşamak onun da hakkıydı. Sorunlar günü geldiğinde ele alınacak, çözüm bulunmasına çalışılacaktı ama şu anı ne Yaman'a ne de kendisine zehretmeyecekti.

İçindeki uslanmaz, bastırılmış şımarık çocuk dışarı çıkmak için çabalıyordu. Yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu. Kendini çok hafif hissediyordu. Küçük bir kahkaha attı.

"Ponponlarımı çok sevdim."

"Ponponların da seni sevmiştir eminim."

Yaman onu yere bırakarak ellerini yüzünün iki yanına koydu. Başını aşağı indirdi. Şimdi onun da yüzünde muzip, yaramaz ve şımarık bir oğlan çocuğu ifadesi vardı.

"Bak, aşağıda yine utanma diye geldiğinde öpmedim ama şu eve geldim öpücüğümü versene."

Alaz gülümsemesini bastıramadan gözlerini devirdi. "Her fırsatı değerlendiriyorsun! Eve geldim öpücüğü ne ya?"

"Bu işte!" diye fısıldayarak dudaklarını dudaklarına bastırdı.

İki beden birbirine dolandı. Hasretle kilitlenen dudaklar, can havliyle birbirine atılmış gibi hararetle öpüşüyordu. Ya-

man. Alaz'ın dudaklarını ağzına alırken dilini kızın ağzının içine kaydırdı. Alaz inledi. Bedenini daha çok bastırdı Yaman'a. Birkaç saatlik özlem doruğa çıkmış gibiydi şimdi.

Yaman o birkaç saatin ona ömür gibi geldiğini düşünmüştü. Alaz'dan ayrı geçirdiği her dakika ona ıstıraptı. Şimdi kollarında tuttuğu kız onun nefesi, hiçbir zaman hissetmediği huzuruydu. Yaman onun yanında dinginleşiyordu. Benliğindeki her hücresi huzura bulanıyordu. Şu anda olduğu gibi onun soluğunu ciğerlerine çekerken damarlarındaki kan sevinçle tokurduyordu. Hissettiği sevgi kalbini patlatacak gibi her an büyüyordu. Yaman, o sevgi daha da büyüsün, tüm evreni kaplasın istiyordu.

Her yer Alaz olsun, her yer Alaz'a bulansın istiyordu. Baktığı her yerde Alaz'ı görsün, dokunduğu her şeyde Alaz'ı hissetsin istiyordu. Alaz onun soluğu, içtiği su, yediği ekmek olsun istiyordu. Çok mu şey istiyordu? Alaz hayat olsun istiyordu. Alaz ömür olsun. Alaz o olsun istiyordu.

Özlemle birbirini içen dudaklar yavaş yavaş sakinleşerek birbirinden uzaklaştı. Yaman başını geri çekerken dudaklarına yumuşak, son bir dokunuş bıraktı.

"İşte bunu dedim. Eve geldim öpücüğü." diye fısıldadı alevlerin oynaştığı kara gözler, Alaz'ın pırıl pırıl parlayan yeşil gözlerine bakarken.

"Hmm. Güzelmiş." diye fısıldayarak cevap verdi Alaz. Dudaklarının ucu zevkle gülümserken kıvrılmıştı.

"Güzelmiş, değil mi?" Hâlâ yüzünde haz dolu bir ifadeyle ona bakıyordu.

Alaz başını salladı usulca.

Yaman kollarını belinden çekerek, "Hadi, gidip karnını doyuralım senin." dedi. Alaz'ın elini kavradı. Kapıya doğru ilerleyecekken, "Telefonumu alayım." diyen Alaz aniden durarak elini geri çekti ve yatağın yanındaki komodinin üzerinde bıraktığı telefonu almak için ileri doğru adımladı.

Aynı anda Yaman'ın telefonunun sesi doldurdu odayı. Alaz telefonu alıp kontrol etmek için ekrana bakarken Yaman cebinden çıkardığı telefonu cevaplıyordu.

"Efendim Yavuz?"

Alaz merakla Yaman'a baktı. Yaman ona çabuk bir bakış atıp sırtını döndü. Şimdi yatağın başında, sırtı kıza dönük ayakta dikiliyordu. Alaz kopuk kopuk gelen konuşmaları birleştirmeye çalışıyordu kafasında.

"Gece uğrayacağım... Konuşalım bunu..."

Yaman karşı tarafı dinlerken Alaz yatağın üstüne oturdu. Yaman'ın sırtı gerilmişti. Alaz kaşlarını çatıp gözlerini kıstı. Yavuz kötü bir haber mi veriyordu? Yaman niye gerilmişti birden?

"Almayın... Kiminle geldiği umurumda değil..."

Kimden söz ettiğini anlayamıyordu Alaz. Sayko'dan mı söz ediyordu? Başka birileriyle mi gelmişti? Ne olduğu konusunda meraktan kıvranmaya başlamıştı şimdi. Bacaklarını yatağın üstüne çekti ve bağdaş kurarak, Yaman'ın konuşmasının bitmesini beklemeye başladı. Nihayet birkaç dakika sonra Yaman'ın, "Tamam. Geldiğimde bakarız." diyen sözlerinin ardından telefon kapandı ancak Yaman hemen yüzünü dönmedi. Alaz gözlerini kıstı tekrar. Kesin bir şey saklıyordu.

Yaman yüzündeki ifadeyi sabitleştirmeye çalışarak bir süre Alaz'a döndürmedi bedenini. Telefonu cebine koydu. Derin bir nefes alıp yüzüne sevecen bir gülümseme oturtarak geri döndü. Yatakta bağdaş kurup oturmuş kıza bakarken kaşları yukarı kalktı şaşkınlıkla.

"Hadi, yemeğe bekliyorlar." Elini kapıya doğru boşlukta sallamıştı.

"Kim gelecekmiş? Ya da kim geliyor?" diye sordu Alaz duymamış gibi davranarak.

"Kimse değil." Yaman geçiştirerek cevapladı. Tekrar kapıya doğru adım atacakken "Hadi" dercesine çenesiyle işaret etti. Alaz yerinden kımıldamadı. Dik dik Yaman'a baktı. Tehdit edercesine gözlerini kıstı.

"Sen böyle yapıyorsun ya? Sadece zaman kaybettiriyorsun! Söyleyeceğini ikimiz de biliyoruz. Niye kaçak oynuyorsun ki?"

Yaman şaşkınca baktı. Böyle bir karşılık beklemiyordu.

"Kimse gelmiyor bebeğim. Yavuz sorunlu birkaç müşteriden söz ediyordu."

Alaz alaycı bir kahkaha attı. "Yavuz? Sorunlu müşteri için seni arayacak? Senin bu yaptığın bana hakarettir! Aptal mı var karşında?"

Kaşlarını çatmış, öfkeyle bakıyordu adama. Yaman telaşla gözlerini kırpıştırdı. Yüzündeki renk soldu. Alaz'ın aptal olmadığını çok iyi biliyordu ama her şeyi bu kadar çabuk çözümlemiş olması da şaşırtıcıydı. Sanki boğazını temizlemek istermiş gibi öksürdü.

"Saçmalama. Neden böyle diyorsun? Önemsiz saçma sapan sorunlar işte, her zamanki gibi."

"Niye kaçak cevaplıyorsun o zaman? Sayko mu geliyormuş yine?" Alaz hem kızgın hem meraklıydı. Kafasındaki sorulara cevap bulamayınca huzursuz hissediyordu. Tıpkı şu anda olduğu gibi.

Yaman hızla başını iki yana salladı. "Hayır, hayır. Sayko falan gelmiyor. Yok öyle bir şey."

Sesindeki bir tını Alaz'a bu konuda doğru söylediğini hissettirmişti. O zaman kim gelecekti ki Yaman bu kadar tedirgin oluyordu? Kararlı bir şekilde başını yukarı aşağı sallarken dizlerinin üzerinde doğruldu. "O zaman bu gece ben de geliyorum seninle."

Yaman şiddetle itiraz etmek için ağzını açtı. Gözleri açılmıştı. "Hayır! Sen evde kalıyorsun!"

"Niyeymiş? Hani kulüp benimdi? Kendi kulübüme gitmek için sana mı soracağım?"

Yaman birden durdu. Kötü yerden gelmişti darbe. Afallayarak Alaz'a baktı. Alaz, o sırada ucuna geldiği yatağın üstünde ayağa kalktı. Tepeden Yaman'a bakarken işaret parmağıyla Yaman'ı çağıran bir hareket yaptı, diğeri otomatik hareketlerle adımlayarak, sorgulamadan yatağın ucuna geldi.

Alaz işaret parmağını havada çevirerek Yaman'a arkasını dönmesini işaret etti. Kaşının birini kaldırmış, hain hain Yaman'a bakıyordu. Yaman istediğini yaparken kurulu robot gibiydi. O sırada tek düşündüğü, Alaz'a nasıl engel olacağı idi. Alaz birden sıçrayarak sırtına atladı. Bacaklarıyla belini

sararken kollarını boynuna sardı.

"Hadi yürü. Karnım acıktı. Gece ben de geleceğim. Hiç kafanda kurma! Bu seferlik kararlıyım. Madem Sayko gelmiyor, bakalım kimmiş seni bu kadar korkutan?"

"Benim kimseden korkum yok!" diye neredeyse tısladı Yaman.

Ellerini kızın kalçalarının altına koyarak destekledi. Odanın kapısına doğru hareketlenirken şu anki durumlarının ne kadar garip olduğunu fark etmiyordu bile.

Alaz, başını hafifçe aşağı eğip yüzünün yanından alayla Yaman'a baktı. Odadan çıkmış, koridorda ilerliyorlardı. Dudaklarını Yaman'ın boynuna bastırdı. Sesli bir öpücük bıraktı.

"Korkun yok, biliyorum ama şu gelecek her kimse, seni tedirgin ediyor. Sen böyle davranınca da benim kafamda şeytanlar cirit atıyor. Nasılsa öğreneceğim. Bence söyle kurtul."

Bu Alaz'ın yeni işkence yöntemiydi. Tatlı dil yılanı bile deliğinden çıkarıyorsa Yaman'ın ağzından da tatlı dille laf alabilirdi.

Yaman yandan ters bir bakış attı Alaz'a. Sinirli bir sesle karşılık verdi. "Hiç adil oynamıyorsun! Başka zaman niye öpmüyorsun beni böyle?"

Alaz sanki iftiraya uğramışçasına, şaşkınlık dolu yapay bir yüz ifadesiyle baktı Yaman'a.

"Onca verdiğim öpücük!" Gözlerini kıstı. Kınarcasına bakarken başını iki yana salladı. Sitemli bir sesle, "Gözüne dizine..." diye başladığı cümleyi Yaman yarıda kesti.

"Sakın! Sakın devamını getirme!"

Merdivenlerin başına geldiklerinde, Yaman'ın yanağına bir öpücük kondurdu. "Bak bu son öpücüktü. Kıymetini bil bunun."

"O ne demek?" diye sordu Yaman, ilk basamağa atacağı adımı geri çekerken. Başını arkaya doğru çevirmiş, kuşkuyla bakıyordu.

"Ya bana doğruyu söyleyeceksin ya da bunu son öpücük kabul edeceksin. Yersen!" dedi gözlerini kaldırıp havaya bakarak. Dudaklarını ıslık çalıyormuş gibi büzmüştü.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" dedi Yaman kaşlarını ça-

tarak. Tabii ki böyle bir şeyi yapmazdı.

"Sence?" Gözlerini indirip bakışlarını Yaman'a çevirdi.

Yaman onun ne derece ciddi olduğunu o an anladı. Alaz kararlı bir yüzle bakıyordu şimdi. Öğrenmek istediğini almadan geri adım atmayacaktı. Kabullenerek başını sallarken dişlerinin arasından karşılık verdi.

"Anlaşıldı. İnatçı keçi! Doğru düzgün yemeğimizi yiyelim, konuşacağız sonra."

Alaz'ın yüzü aydınlandı. Dişlerini göstererek gülümsedi. "Bak, böyle uyumlu olunca ne kadar tatlı oluyorsun." Başını eğerek tekrar dudaklarını Yaman'ın yanağına bastırdı. "İş birliğimizin şerefine!" dedi sırıtarak. Yaman'ın sırtında zıpladı.

"Rahat dur! İkimizi de düşüreceksin, bir yerin incinecek."

"Sen tutarsın beni." dedi Alaz aldırmaz, güven dolu bir sesle.

Yaman güvenli, sağlam adımlarla merdivenleri inerken, "Tutarım tabii. Düşmene asla izin vermem." diye mırıldandı.

Halime, elindeki sürahiyle salona geçerken merdivenlerin başında ikisini görünce dudaklarından minik bir kahkaha çıktı.

"Heh, çocukluğunuzda taşıyamamıştın sırtında, şimdi mi yapıyorsun?" dedi Yaman'a alayla bakarken.

Yaman, ona ters bir bakış attı. Sinirli sinirli cevap verdi. "Ne yapayım? Aslında pataklanmayı hak ediyor da kalbim yumuşak, sırtımda taşıyorum."

"Kıyamazsın ki." dedi Alaz şımarık bir sesle. Çocuk gibi davrandığını biliyordu ama Yaman'la böyle olmaları hoşuna gidiyordu.

"Kıyamıyorum zaten. Sen de çok iyi biliyorsun, bir tek sana kıyamıyorum."

Çenesini Yaman'ın başına dayadı. Başını eğip dudaklarını başının üstüne bastırdı.

"Biliyorum." diye fısıldadı güven dolu bir sesle. Kalbinin en derinlerinden gelen huzurlu bir tonla, "Biliyorum." diye tekrarladı usulca.

20. BÖLÜM

Yaman'ın sırtında salona girerken onları gören Ekrem ve Raşit, kahkahayı basmıştı. Ekrem yaşadıkları onca şeye rağmen ikisinin de ruhundaki çocukların kaybolmadığına şükretmişti. İki genç de doya doya çocukluklarını yaşayamamıştı. Şu anki tavırları da yaşayamadıkları çocukluklarından kalan mirasla hem sevindirici hem de ümit verici görünüyordu.

İkisi de öyle doğaldı ki Ekrem onlara her bakışında, yüreğine su serpiliyordu. Yüreğindeki ateş, her geçen gün birbirlerine çok daha sıkı bağlarla bağlanan bu iki genç sayesinde sönüyordu. Şu anda evinde hissettiği huzuru, sevgiyi hiçbir şeye değişmezdi.

Alaz'ın merakla sorduğu onlarca soru ve diğerlerinin geçmişi anlatan cevaplarıyla süren birkaç saatlik sohbetin ardından Yaman, Alaz'a çenesiyle işaret edip yerinden kalkmıştı.

"Hadi kalk. Biraz çalışalım, sonra beraber çıkarız."

Ekrem duyduğu cümleyle kaşlarını kaldırdı. "Hayrola? Nereye çıkıyorsunuz? Sen bu gece çıkmıyor musun?"

"Alaz da benimle gelecek baba. Onu kulübe bırakacağım, çocuklarla birkaç işi halledeceğiz, sonra ben de kulübe geçeceğim. Beraber döneceğiz."

"Kızı niye yoruyorsun oğlum? Evde kalsaydı."

"Ben gitmek istiyorum Ekrem amca. Kulüpte biraz takılıp etrafı kolaçan etmek istiyorum. Yaman da kabul etti sağ olsun." Yaman'a imalı bir bakış attı.

"Yürü baş belası." diye fısıldadı diğeri, yalnızca onun duyacağı bir tonla.

Ekrem, "İyi madem" dercesine başını salladı. Haklıydı gençler. Alaz bir an evvel işlerin içine girmek istiyordu tabii.

"Her şey yolunda görünüyor, değil mi abi?" dedi Ragıp salondan çıkan gençlerin ardından gülümseyerek bakarken.

Ekrem başını salladı. "Çok şükür Ragıp. Çok şükür anlaşmaya başladılar."

"Yaman'ın pes edeceğini düşünmemiştim zaten. Neyse ki Alaz da artık ona alışmış görünüyor."

"Nermin haklıymış." diye hüzünle gülümsedi Ekrem. Gözlerini Ragıp'a çevirdi. "Alaz'ı, Yaman'ı sevmeye zorlamak haksızlık diye Füsun çok endişeliydi ama Nermin çok emindi o zamanlar. Küçücük çocukta bile görmüştü o ışığı. Sürekli, 'Benim içim rahat. Benim kızım aptal olmayacak, kendisini seven gözleri gördüğünde hak ettiği değeri verecek o gözlere' derdi. Doğru bilmiş... Sen de görüyorsun değil mi Alaz'ın bakışlarını? Gün geçtikçe değişiyor Yaman'a bakan bakışları. Ona dönüştüğünün farkında bile değil."

Ragıp başını salladı onaylayarak. Boş kapıya baktı istemsizce. Tekrar Ekrem'e çevirdi bakışlarını.

"Kalbi farkında abi. Aklının da fark etmesi yakındır."

* * *

Alaz ve Yaman, bir saatten fazla spor odasında çalıştılar. Yaman her zamanki gibi hırslıydı. Alaz'ın her tekmesinde daha sert olması için zorluyordu onu. Eline taktığı lapalarla çalıştırırken Alaz kan ter içinde kalmıştı. Seri şekilde Yaman'ın komutlarıyla tekme ve yumruklarını sallıyordu. Yaman, sırf tetikte olup olmadığını kontrol etmek için aldatıcı komutlar veriyordu. Güçlü ve dikkatli olmasını istiyordu. Yapacağı tek bir dikkatsizlik, alacağı bir darbeyle onu dağıtabilirdi. Alaz her dövüşte full konsantrasyonunu sağlamak zorundaydı. Bunu üzerine ne kadar yapıştırırsa hareketleri o kadar seri, otomatik ve kendinden emin olacaktı.

"Sen Fırat abimden de betersin!"

Yaman komutu verip bağırırken, "Sakın durma!" diye sertçe karşılık verdi.

"Sol yumruk!" Lapayı yukarı kaldırıp yüzüne yakın tutmuştu bu kez. Alaz sol yumruğunu tüm gücüyle indirdi. Yaman hızla sağ elindeki lapayı sağ baldırına dayayıp tekrar bağırdı. Hareketleri çok seriydi, onu da seri ve hızlı hareket etmesi için zorluyordu.

"Sol tekme!"

Alaz bu kez sol tekmesini aşağıdan indirdi. Yaman hızlı bir şekilde, aynı elinde tuttuğu lapayı ters yönde tutup kaldırdı.

"Sol tekme!"

Alaz etrafında tam tur dönerek tüm gücüyle Yaman'ın kaldırdığı lapaya ters bir tekme attı.

"Yeter!" diye bağırdı ardından soluk soluğa.

"Hadi, birkaç dakika daha! Sağ yumruk!" diyen Yaman, lapayı tekrar yukarı kaldırıp başının sağında tuttu. Alaz hırsla öne atılıp yumruğunu lapaya vurduktan sonra, sol yumruğunu da hızlı bir şekilde Yaman'ın çenesine indirdi.

"Yoruldum diyorum sana!" dedi çakmak çakmak gözleri sinirden parlarken.

Yaman ummadığı bir anda gelen yumrukla bir adım geri gitti. Yüzünde kocaman bir gülüş belirdi.

"Vaay, hile ha!" dedi sağ elindeki lapayı çıkarıp çenesini yoklayarak.

İyi vurmuştu. İçinden takdir etse de bunu ona belli etmedi. Sırıtırken çenesini oynattı.

"Bu neydi şimdi?" dedi alayla soluk soluğa kalmış kıza bakarken. "Okşamak istediğini söyleseydin odaya çıkardık."

Alaz eldivenli ellerini dizlerine dayayıp öne eğildi. Öldürücü bakışlarını kaldırıp Yaman'a dikti. Soluklarını düzene sokmaya çalışırken, "Seni var ya!" dedi tehdit edercesine.

Yaman diğer elindeki lapayı da çıkarıp yere attı. Gülümseyerek Alaz'a yaklaştı. Öne doğru eğilerek Alaz'ın ellerini tuttu ve yukarı kaldırdı. Bileklerindeki cırtları açarken kaşının birini kaldırdı.

"Merakla bekliyorum... Beni var ya?"

Alaz doğruldu. Yorgun gözlerle Yaman'ın elindeki eldivenleri çıkarmasını izledi. Parmaklarına sardığı bandajları çözmeye başlamıştı.

"Tüketiyorsun beni. Biraz daha ağırdan alamaz mıyız?" dedi Alaz şikâyetçi bir tonla. Hâlâ derin derin soluyordu.

Yaman bu kez ciddi bakışlarını kaldırdı. "Hayır!" dedi keskin bir sesle. "Ağırdan alamayız. Kondisyonunun her zaman zirvede olmasını istiyorum. Aynı şekilde çalışmaya devam edeceğiz."

"Çok insafsızsın!" dedi Alaz şikâyetçi bir tonla.

"Bu konuda insafsızım. Kondisyonun düşmeyecek. Yumrukların daha sert olmak zorunda!"

Alaz gözlerini kıstı. Yaman'ın çenesindeki kızarıklığa baktı. İçi ezildi ama o da karşısındakine belli etmedi. "Acımadığına emin misin?" diye sordu alayla.

Yaman, gür kirpiklerinin çevrelediği gözlerini kaldırdı. İçinde keyif pırıltıları vardı. Gözlerinin içi gülüyordu. Kaşlarını kaldırdı yukarı doğru, dilini dişine vurup bir cık sesi çıkardı.

Alaz "yalan söylüyorsun" der gibi bakarak gözlerini kıstı. Yaman çıkardığı bandajları yere atarak onu kendisine çekti. Gözlerini yukarı kaldırdı.

"Bir an düşündüm de çok acıdı." dedi dudaklarını bükerek. Yoğun bakışlarını gözlerine dikti. "Öpsene geçsin!" dedi flört eden bir sesle.

Yaman ne zaman bu ses tonunu kullansa kalp atışlarına hâkim olamıyordu. İç gıcıklayıcı, yüreğini yerinden hoplatan bir tondu bu. İleri bir adım attı. O da bu oyuna uydu. Oyuncu bir tavırla dudaklarını büktü. Bakışlarındaki yoğunluk artmasına rağmen sesinin alaycı çıkmasını sağlamaya çalıştı.

"Öperim... Ama sen de bana şu Yavuz'la konuştuklarını anlatacaksın. Bak, kalbimi kırıyorsun. Onu nasıl geçireceğiz?"

Dudağını büzmüş, küskün bir çocuk gibi bakıyordu. Yaman kıkırdadı. Kollarının arasına çekerken mırıldandı.

"Sen şu çenemin acısını geçir... Ben de senin kalbinin acısını geçirecek bir öpücük veririm." dedi göz kırparak.

Alaz, parmaklarının ucunda yükselip dudaklarını Yaman'ın çenesine, tam da yumruk attığı yere bastırdı. Birkaç saniye öylece durdu. Dudaklarını hafifçe yukarı kaydırıp Yaman'ın dudağının ucuna dokundurdu.

"Bu da benden sana bonus olsun."

"Cömertliğin başımı döndürüyor." dedi Yaman. Beğenmediğini belli eden alıngan bakışlarını indirerek kıza bakarak.

"Ama sen de çok açgözlüsün!" dedi Alaz gözlerini açarak. "Hiç memnun edemiyoruz seni de."

"Doyamıyorum. Memnun etmek değil ki mesele." diye mırıldandı Yaman neredeyse aksi bir sesle.

Kollarının baskını arttırıp Alaz'ı kendine çekti iyice. Başını eğdi. Dudaklarını kızın dudaklarının üzerine bastırdı. Dudaklarını aralayıp Alaz'ın alt dudağını dişlerinin arasına aldı. Hafifçe dişledi. Dudaklarını uzaklaştırmadan mırıldandı kızın ağzının içinde.

"Doyamıyorum ki seni öpmeye." Sesinde çaresiz bir tını vardı.

Alaz kollarını kaldırıp onun boynuna sardı. Dudakları birbirine dokunurken şikâyet edercesine mırıldandı o da.

"Böyle güzel öpmesen var ya, hiç çekilecek adam değilsin de. Çok güzel öpüyorsun işte..."

Yaman kıkırdadı. Alaz kıkırtısına eşlik etti. Gülümseyen dudaklar birbirinin üstünde titredi. Yaman hırsla dudaklarına kapandı. Dilini ağzından içeri kaydırdı. Alaz inleyerek ona sokuldu. Güzel öpüyordu. Gerçekten çok güzel öpüyordu. Kafasının içinde havai fişeklerin patlamasına neden olacak kadar güzel, kalp atışlarını ağzının içinde hissettirecek kadar güzel, dünyayı gözünde mükemmel bir yermiş gibi gösterecek kadar güzel öpüyordu. Ruhunu huzura kavuşturacak kadar güzel, kendisini evinde hissettirecek kadar güzel öpüyordu Yaman.

Yaman minik, kısa öpücükleri dudaklarına dokundurarak uzaklaştırdı yüzünü. Gözleri pırıl pırıl parlarken yüzünde

mest olmuş bir gülümsemeyle Alaz'a baktı.

"Güzel öpmüyorum. Sen güzel öptürüyorsun. Ben neyi güzel yapıyorsam buna sen sebep oluyorsun. Benim hayatımdaki en güzel şey sensin. Güzel olan her şeyi sen daha da güzelleştiriyorsun. Güzel olmasını sen sağlıyorsun."

Alaz'ın elini tutup kalbinin üzerine bastırdı. "Bak, hissediyor musun nasıl atıyor? Bazen göğsüm ağrıyor, canım yanıyor böyle hızlı atarken ama o acıdan bile zevk alıyorum. Sen sağlıyorsun bunu. Sana her baktığımda, her dokunduğumda kalbim böyle şiddetli atıyor ya, acısı bile güzel hissettiriyor."

Alaz dudaklarını birbirine bastırarak başını hafifçe yana eğdi. Gözleri, Yaman'ın gözleri arasında mekik dokurken yine hayretle ve inanamayarak genç adama bakıyordu. Diğer elini kaldırıp Yaman'ın yanağına bastırdı. Fısıltı gibi bir sesle, "Asıl sen güzel bir adam olduğun için oluyor bunlar. Sen gerçekten de çok güzel seviyorsun." dedi.

"Seni seviyorum. Sadece seni."

Alaz'ın alnına dudaklarını bastırdı. Kollarını sıkıca onun etrafında çevreleyip içine sokmak ister gibi sarıldı. Burnunu terli boynuna gömdü. Kokusunu doya doya içine çekti.

Alaz başını Yaman'ın göğsüne yasladı. Böyle sevilmek insana kendisini küçük hissettiriyordu. İnsan karşısındakinden ziyade hissettiklerine, hissettirdiklerine hayran kalıyordu. Yaman'ın yüce sevgisinin yanında kendisini minicik, un ufak olmuş gibi hissediyordu. Aynı şekilde karşılık verememekten korkuyordu. Onu hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyordu. Canını verse yine de o sevgiye yeterli gelemez gibi hissediyordu. Şimdi Yaman'a aynı kelimelerle karşılık verse sanki sönük kalacakmış gibi hissediyordu. Sanki o kelimeler bir anda değersizleşecek, basitleşecekmiş gibi hissediyordu. O yüzden karşılık vermedi Alaz. Hiçbir karşılık vermedi. Sadece sarıldı Yaman'a. Hissetsin istedi. Kalbi, Yaman'ın kalbinin üstünde aynı şiddetle atarken Yaman'a olan hisleri onun içine aksın istedi.

* * *

Yaman ve Alaz aracın arkasında, kulübe doğru giderken ikisi de sessizdi. Sessizlik içinde spor odasından çıkıp odalarına gitmişler, sırayla duş alıp üzerlerini değiştirdikten sonra çıkmışlardı evden.

Kulübün önüne vardıklarında, kapının önündeki kalabalığı yararak içeri girdiler. Alaz bu kez üzerine oturan siyah, kapri bir pantolon ve askılı, siyah bir bluz giymişti. Ayaklarında sivri topuklu siyah stilettolar vardı.

"Birkaç saat sonra döneceğim. Sen yukarıda, ofiste takıl. Çok fazla aşağı inme." diye tembihleyen Yaman'a yan gözle baktı.

"Neden? Serhat aşağıda zaten."

Yaman başını iki yana salladı. "Sen yine de çok dolaşma etrafta."

Kendisi olmadan içeride dolaşmasını istemiyordu. Bir densiz çıkar da ona yaklaşırsa diye sürekli hissettiği tedirginlikten kurtulamıyordu. Alaz onun endişesinin nedenini çok iyi biliyordu. İçinin rahatlaması için anlayış dolu bir sesle karşılık verdi.

"Eğlenmeye gelmedim Yaman. İçin rahat olsun. Kimse yaklaşmayacak. Sadece etrafı bu kez dikkatle incelemek istiyorum. Daha önce çok dikkat etmedim, biliyorsun. Serhat'ın yanından ayrılmayacağım."

"Biliyorum bebeğim ama Serhat sürekli aynı yerde durmuyor. Densiz biri çıkarsa..." diye konuşmaya devam edecekken Alaz sözünü kesti.

"Çıkmayacak! Çıkarsa da alırım hesabını." Dik dik Yaman'a baktı. Ona güvenmesini istiyordu. Sürekli diken üstünde olması hoşuna gitmiyordu.

"Bana temizlenecek adam çıkarma!" dedi Yaman da ters ters bakarak.

"Temizlenecek adamı ben temizlerim. Merak etme. Biliyorsun, ben de titiz bir ev hanımıyım." dedi alayla bakarak.

Yaman'dan sinirli bir gülüş çıkarken başını iki yana salladı. "Bilmez miyim? Bahar da geliyor... Korkum o zaten. Sen şimdi bahar temizliğine de girişirsin."

"Hee, psikopatım ya ben! Can sıkıntısından bahar temizliğine girişirim."

"Uslu dur." dedi Yaman yan gözle bakarak.

Ofise çıkan basamakların önüne geldiklerinde, barın yanında Yavuz ve Serhat'ı konuşurlarken buldular. Selâmlaşmanın ardından Yaman, Yavuz'a döndü.

"Yavuz, Alaz birkaç saat burada. Etrafı bir kolaçan edecek. Benim biraz işim var. Tekrar uğrayacağım. Dikkatli olun."

"Tamam Yaman Bey. Aklınız kalmasın. Ben Alaz Hanım'a tüm bilgilendirmeleri yaparım."

"Yok, orasını sen merak etme. Ben bilgilendiririm onu. Siz sadece giren çıkana dikkat edin, yeter."

Yaman, onun Alaz'a fazla yaklaşmasını istemiyordu. Tamam, adam çok profesyoneldi. Güvenilirdi, işini de çok iyi yapıyordu ancak bakışlarındaki beğeni dolu ifade, her defasında beyninde şimşeklerin çakmasına neden oluyordu.

Yaman, Yavuz'la laflarken Alaz da Serhat'la konuşuyordu.

"Nasıl gidiyor Serhat?"

"İyidir Deniz." Serhat yüzünü buruşturdu. Aceleyle düzeltti. "Pardon ya... Alışamadım. Alaz diyecektim."

Alaz kıkırdadı. Omuzlarını silkti. "Aldırma. Boş ver... Alışırsın."

"Burada mısın bu gece?"

Alaz onaylarcasına başını salladı. İki sebepten buradaydı bu gece. Hem Yaman'ın kaçındığı şeyi öğrenmek için peşine takılmak hem de zaten uyumadan Yaman'ı beklemesi gerektiğinden, vakti böyle değerlendirmek istemişti.

"Bir süre sonra sürekli geleceğim zaten. Şimdiden ufak ufak başlayayım dedim."

"Buranın senin olduğuna inanamıyorum." dedi Serhat hayranlıkla etrafına bakarken.

"Benim değil zaten." dedi Alaz mahcup bir ifadeyle. Gözlerini etrafta dolaştırdı.

"Yaman abi senin dedi. O öyle dediyse doğrudur. Sen kabul et etme, onun buna pek takıldığını sanmıyorum."

Alaz gözlerini devirdi. Elini havada salladı. "Bakma sen ona. Burnunun dikine gidiyor."

"Allah Allah. Bana birini hatırlattı ama kimi?" Serhat düşünüyormuş gibi alayla havaya bakıyordu.

"La git!" dedi Alaz tersleyerek. Başını Serhat'a doğru hafifçe eğdi. "Neyse, boş ver bunları. Ben biraz yukarıda takılacağım. Yaman gittikten sonra aşağı yanına gelirim. Özlemişim, biraz barda da çalışırım."

"Valla Alazcığım. Unut onu. Daha siz gelmeden Yaman abi arayıp verdi talimatı. Bara geçmeyeceksin. Sadece gözlemci olarak bulunuyorsun burada." dedi Serhat alayla.

Alaz kızgınlıkla bakışlarını Yaman'a çevirdi. Yavuz'la konuşan Yaman sürekli ona baktığından, kendisine dönen sinirli bakışlara soru işaretleri dolu gözlerle baktı. Başını "Ne oldu?" dercesine salladı. Alaz gözleriyle yukarı ofisi işaret etti. Yaman aldırmaz bir tavırla göz kırptı. Alaz gözlerini devirdi. Birkaç dakika daha süren konuşma bitince Yaman elini uzatarak Alaz'ı çağırdı. Kızın eline sarılınca diğerleriyle sonra görüşeceklerini söyleyip ofise doğru hareketlendiler.

Ofis kapısından içeri girip arkalarından kapıyı kapatınca dingin bir sessizlik etraflarını sardı. Yaman, Alaz'ın kabanını asarken Alaz, masanın arkasındaki pencerenin önüne dikilip aşağıyı seyretmeye başladı. Birkaç dakika sonra arkasını dönüp Yaman'a baktı. Yaman odanın içinde, elleri ceplerinde dikilirken Alaz'ı izliyordu. Alaz ağır bir şekilde kollarını kaldırıp göğsünün üzerinde çaprazladı.

"Eee? Anlat hadi. Bu gece seni tedirgin edecek kim geliyor buraya?"

"Kimsenin geldiği yok, ayrıca kimse beni tedirgin edemez." dedi Yaman içkilerin olduğu tarafa doğru adım atarken. Çıkmadan önce bir kadeh içmek istedi.

"Yaman! Neyi geciktiriyorsun?"

"Bir şeyi geciktirdiğim yok bebeğim." Yaman kadehe içkiyi doldururken omuzları gerildi. "Sen sorun var sanıyorsun

ama yok sorun falan."

Alaz sinirle öne çıktı. "Bana yalan söyleme!" Neredeyse haykırmıştı. "Sen böyle kaçak oynuyorsun ya, iyice şüphelenmeye başladım. Yoksa bir sorun, niye geriliyorsun?"

Yaman, kadehinden bir yudum içip zaman kazanırken uygun bir şekilde nasıl anlatacağını düşünüyordu. Ya Alaz büyük tepki verirse? Ya o zamanki gibi basıp giderse? Yaman ecel terleri döküyordu şu an. Büyükçe yudumu zorlukla yutkundu. Âdem elması gırtlağında yukarı aşağı indi. Alaz sabırsızlıkla bir karşılık bekliyordu. Nihayet derin bir nefes alıp yumuşatmaya çalışarak konuşmaya başladı.

"Rezervasyon yapılmış. Büyük iş adamlarından biri gelecekmiş bu gece."

Yaman duraksayınca Alaz anlamayan bakışlarla ona baktı. "Eee?" dedi. Ne vardı ki bunda?

"O sorun değil zaten. Yanındaki kadın sorun. Sevgilisiymiş sanırım."

"Bize ne sevgilisinden?"

"Tabii canım, bize ne?" dedi Yaman hemen atlayarak. Omuzlarını silkmişti.

Alaz, usanç dolu derin bir nefesi ciğerlerine çekip oflayarak geri bıraktı. Başını kaldırdı. Gözlerini yumdu. "Yaman! Bak, sakin olmaya çalışıyorum ama sen böyle abuk sabuk konuşuyorsun ya, işte o zaman bir huylanasım geliyor. Adamın sevgilisi ne ayak?" dedi dik dik Yaman'a bakarak.

Yaman da onun gibi derin bir nefes alıp tekrar dışarı koyuverdi.

"Buraya yasaklı biri. Benim tüm mekânlarıma yasaklı biri aslında ama o iş adamını reddedemediğimiz için o kadının da buraya girmesine engel olamıyorum. Bu da sinirlerimi bozuyor."

"Kadın kim? Neden yasaklı?" dedi Alaz doğrudan sorarak. Şimdi düşünceli bir ifadeyle gözlerini kısmıştı.

Yaman camın önüne doğru hareketlendi. Sıkıntıyla boynunu kütürdetti. "Burada çalışıyordu." diye mırıldandığı anda, Alaz'ın kafasının içinde zıplayan tüm taşlar yerine

oturmaya başladı.

"O sürtük!" dedi dişlerinin arasından tıslayarak.

Yaman, başını arkaya çevirip çaresiz bakışlarla Alaz'a bakıp bırakıp ellerini iki yana açtı. Hemen çözeceğini biliyordu zaten.

"İnan elimden geleni yaptım ama Yavuz, adamı reddedemeyeceğimizi söyledi. İyi bir reklam olmazmış. Nedensizce yok diyemiyormuşuz. Profesyonelce bir yaklaşım olmazmış. Sikeyim profesyonelliğini!"

Kızgınlıkla kaşlarını çatmıştı. Çaresiz bir duruşu vardı ama en çok da tedirgindi.

"Adamın ne kabahati var ki zaten? O sürtük bilerek bunu yaptırıyor." dedi Alaz hırsla. İşaret parmağını Yaman'a doğru salladı. "Sen! Hemen gidiyorsun buradan. Ben seni arayana kadar da gelmiyorsun. O kaltak seni göreceğini sanıyorsa avucunu yalar!"

Alaz ansızın yırtıcı bir kediye dönüşmüştü. O da kadındı ve biliyordu o kaltağın ne yapmak istediğini. Yaman tüm mekânlarına giriş yasağı koymuştu. Tek başına girmesi olanaksızdı ama güçlü bir sevgiliyle reddedilmesi olanaksızdı. Kendisini yine Yaman'ın gözüne sokmak istiyordu. Tipik kurnaz kadın numaraları. Yaman endişeyle, emin olmak istercesine Alaz'a bakıyordu. "Gitmeyeceksin değil mi? O ruh hastası kadın yüzünden yine beni bırakıp gitmeyeceksin!"

"Ne gideceğim be?" dedi ters bir sesle. "Yer mi Anadolu çocuğu? O sürtük içimde kalmıştı zaten. Gelsin de görsün ebesininkini!"

Yaman şaşkınlıkla kaşlarını havaya kaldırdı. Alaz'ın içinden başka biri çıkmıştı şimdi. Gözleri deli deli bakarken sinirle ofisin içinde turluyordu. Rahatça küfrederek söyleniyordu.

"Vay kaltak! Yememiş içmemiş, kendisine güçlü sevgili yapmış, soluğu da burada alacak öyle mi? Keserim ben o soluğu! Gel sen, gel! Gel de gör ananın örekesini!"

"Bebeğim?" diye sordu Yama çekingen bir sesle. "Sinirlenmiyorsun değil mi? Bence hiç karşılık verme. Zaten gör-

mezsin bile. Kal ofiste, onlar gittikten sonra gelirim ben de. Sonra da evimize gider, uyuruz rahat rahat."

Yaman'ın ses tonu kızgın bir çocuğu sakinleştirmek ister gibi çıkıyordu. Alaz aniden ona döndü ofisin ortasında. Elini kaldırdı sinirle. "Ne diyorsun sen be! Korkup buraya mı saklanacağım? O koridor sahnesini unutmadım ben! Yedirmez miyim ona laflarını?" Yüzünü buruşturdu tiksintiyle. "Yok, Yaman çok eşliymiş de, yok harem kurmuş da, yok her gece birini götürüyormuş da..." Alaz sinirle söylenirken duyduğu sözlerle Yaman'ın gözlerini fal taşı gibi açıldı.

"Ne?" dedi inanmayan bir ifadeyle. Şaşkınlıktan çenesi yere düşecekti.

"Ne ya!" dedi Alaz sinirle. "O sürtük, ben sana yüz vermeyeyim diye güya benim aklımı karıştıracaktı."

"Karıştırdı zaten orospu!" dedi Yaman tıslayarak.

Ellerini başının üstüne kaldırıp her zaman sinirlendiğinde yaptığı gibi saçlarına sürttü. Demek kendisi oradan ayrıldıktan sonra Alaz'ın beynini yıkamaya çalışmıştı. Demek o yüzden Alaz o kadar öfkelenmiş, bir daha telefonlarına cevap vermemişti. Hem de o aşağılık kadın yüzünden! Sinirden dişlerini birbirine geçirdi. Öfkesini Alaz'dan çıkarmaya çalışırcasına kıza döndü tekrar.

"Onun dediklerine inandın. Bana inanmadın!" dedi suçlarcasına.

Alaz sinirle Yaman'a bağırdı. "Neden sana inanayım? Seni de tanımıyordum, onu da. Dediklerinin doğru olmadığını ben nereden bileyim? Bir kadın öyle şeyler söyler mi?"

"Ya, ben o manyağın ne mal olduğunu anladığım için uzak duruyordum. Sen bu dünyadaki kadınların ne kadar tehlikeli olduklarını bilmiyorsun!" diye bağırdı Yaman karşılık vererek.

"O zaman ne diye çalıştırıyorsun burada? Siktir edip gönderseydin! Asabımı bozma benim!"

Alaz sinirle Yaman'ın üzerine yürüdü. Yaman geriye bir adım attı. Alaz deli deli bakarken epey korkutucu görünüyordu. "Yolarım o kadını! Çık, git şimdi! Ben diyene kadar da

gelme, yıkarım burayı başına!"

Alaz delirmiş gibi bağırırken Yaman aniden sakinleşti. Alaz'ın öfkeli bakışlarına bakarken içinden gelen gülme isteğini zorla bastırdı. Alaz kadını duyduğu anda delirmişti. Kıskanç, yırtıcı bir kadın çıkmıştı içinden. Ne çok yönü vardı bu kızın. Ne zaman, ne tepki vereceği hiç belli olmuyordu. Teslim olmuş gibi ellerini havaya kaldırdı. Sakin bir sesle karşılık verdi.

"Tamam. Canın ne istiyorsa onu yap. Seni çok üzdü. Her şeyi hak ediyor."

Alaz ters ters ona bakarken ofisin içinde tur atarak söylendi. "O püskül saçlarıyla tuvaletleri temizleyeceğim. Pis sürtük! Ruh hastası! Erkek peşine düşen karı milletine de illet oluyorum. Kadınsın sen be! Kadınsın! Azıcık geride dur! Bir de numaradan öpmeye kalkmalar he?"

Alaz tiksintiyle yine yüzünü buruşturdu. Sahne yine gözünün önüne gelmişti. Ellerini saçlarına götürüp sinirle geriye itti. Öfkeyle Yaman'a döndü aniden. "Sen ne öpüyorsun kadını? Geri zekâlı mısın? Jetonun geç mi düşüyor? Niye öpüyorsun?"

Alaz neredeyse Yaman'ın üstüne atlayacaktı sinirden. Yaman suçlu bakışlarla ona baktı. Sırtını cama dayadı. Ağzının içinde mırıldandı. "Valla ben anlamadım bile ne olduğunu. Orada durmuş, seni bekliyordum."

Alaz ileri doğru hamle yapacakken aniden durdu. Sehpanın üzerine bıraktığı çantasına uzandı, sinirli hareketlerle telefonu çıkardı. Yaman anlamayan bakışlarla kızın ne yaptığını çözmeye çalışıyordu. Alaz telefonu kulağına götürdü.

"Kürşat! Arabaları arkaya çekin. Yaman arka kapıdan çıkacak!"

Kürşat ne karşılık verdiyse Alaz sinirle sesini yükseltti. "Bana ne gazetecilerin varlığından yokluğundan? Ön kapıdan çıkmayacak Yaman! Arkaya çekin arabaları dedim!"

Sinirle telefonu kapatıp masanın üzerine fırlattı. İşaret parmağıyla kapıyı göstererek Yaman'a döndürdü bakışlarını. "Arka kapıdan çıkıyorsun! O kadını tesadüfen bile görürsen

gözlerini oyarım senin. Hadi git! Ben demeden de gelme!"

Yaman onaylayarak başını salladı. Alaz'ı daha fazla delirtmeden, uysalca kabullendi dediklerini. Masanın arkasından çıkarak ofisin ortasına yürüdü. Kapıya doğru ilerleyecekken aniden durdu. Alaz sinirle ona bakarken içindeki arzu zirveye ulaştı. Gözlerinde şimşekler çakarken hızla hareketlendi ve Alaz'ın bileğinden tuttuğu gibi çekerek sırtını kapıya yasladı ve hırsla dudaklarına kapandı.

Alaz, dakikalardır hissettiği sinir ve öfkeyle kavrulan ruhunu serinletmek, gerilen bedenini gevşetmek için arzudan kıvranarak Yaman'ın öpüşüne karşılık verdi. Birbirlerini tüketircesine öpüyorlardı. Alaz sinirden kudurduğunu hissediyordu. Yaman onundu. O kadın kimdi ki onu almaya kalkacaktı? Hırsla tırnaklarını Yaman'ın ensesine bastırdı. Yaman inlerken bedenini ileri itti ve kızı kapıyla kendisi arasına iyice sıkıştırdı. Elini indirip baldırını kavrayarak bacağını beline sardı. Dudaklarının baskısını artırıp diliyle Alaz'ın ağzının içini talan ederken diğer elini de indirip diğer bacağını tuttu.

Alaz hızla bacaklarını Yaman'ın beline sardı. Başı, onu yukarı kaldıran adamın başının yukarısındaydı şimdi. Kollarını sıkıca adamın boynuna dolayıp açlıkla dudaklarına saldırdı. Yaman'ın alt dudağını dişlerinin arasına aldı. Hırsla dişledi. Yaman inledi. Kendisini kızın bacaklarının arasına itti. Alaz inledi bu kez. Zorlukla dudaklarının üstündeki dudaklardan başını geri çekip kafasını arkaya yasladı. Gözleri kapalı, derin derin soluk alıyordu. Yaman ıslak dudaklarını kızın boynunda, kulağının arkasında gezdirdi. Kulak memesine dişlerini geçirince kızın bedenindeki tüyler diken diken oldu. Hissettiği hazla haykırdı. Yaman'ın dudakları aşağı doğru kayarken avuçlarının içindeki kalçaları sıkıp kendisini tekrar ileri itti. İnlercesine bir sesle konuştu.

"Bebeğim... Bir tanem... Ben senden başkasına dokunamam. Dokunmam."

Alaz avuçlarını adamın yanaklarına bastırdı. Gözlerinin rengi koyulaşmıştı. Şu an bakışları, Amazon'un en karanlık kuytuları kadar tekinsiz koyulukta bir yeşildi. Dudaklarını

Yaman'ın dudaklarına sertçe bastırıp geri çekti.

"Sen benimsin! Sadece benim!"

"Seninim bebeğim! Ben sadece senimim. Yeryüzündeki hiç kimse bunu değiştiremez! Ben kendimi sana yazmak için tırnaklarımı parçaladım! Kazıdım ben kaderlerimizi! Hiç kimse, hiçbir şey bizim aramıza giremez. Ben senimim! Sen benimsin! Hiçbir şey bunu değiştiremez!"

Alaz başını salladı. Şimdi rahat nefes alıyordu. Yaman onundu. Tıpkı kendisinin Yaman'ın olduğu gibi. İçinde huzursuzlukla kıvranan ruhu nihayet sükûnete ermişti. Bu sefer daha yumuşak bir şekilde öptü Yaman'ı. Gözleri kararlı bakıyordu.

"Yine de arka kapıdan çıkıyorsun... O kadınla karşılaşmanı istemiyorum."

Yaman başını salladı onaylayarak. Gözleri parlıyordu gülümserken.

"Kıskanınca çok güzel oluyorsun. Gözlerinden ateş çıkıyor. Dudakların alev topuna dönüyor."

"Ben kıskanmıyorum!" diye inkâr etti Alaz aksi bir sesle. Bunu kabul ettirmesi imkânsızdı. O hayatı boyunca kimseyi kıskanmamıştı. Bu duygunun nasıl bir şey olduğunu bile bilmiyordu.

"Kıskanmıyorsun! Bu kıskanmadığın halin mi?" Yaman alayla sırıttı. Onun kabullenmeyeceğini biliyordu. Kız aksi aksi ona bakarken devam etti. "Neyse ki bu kıskanmadığın halin. Bir de kıskansaydın vay halimize."

Dudaklarını tekrar kızın dudaklarına bastırıp sesli bir öpücük kondurdu. Beline sarılan bacakları yavaş yavaş aşağı bıraktı. Alaz'ın ayakları yere değince başını kaldırıp Yaman'a baktı.

"Ben kıskanmıyorum. Sadece öyle üç kağıtçı insanlara tahammül edemiyorum."

Yaman başını salladı. "Tamam. Öyle diyorsan öyledir."

"Yaman!"

Alaz'ın uyarı dolu ses tonuna bakışları destek verdi.

"Tamam bir tanem. Bir şey demedim... Neyse, hadi ben

gideyim artık. Enfes hoşça kal öpücüğümü de aldım."

İsyankâr bir tonla karşılık verdi. "Ben anlamıyorum ki senin hoş geldin, hoşça kal öpücüklerini. Günde kaç defa gidip geliyorsun, her defasında niye öpüşüyoruz ki?"

Yaman göz kırptı. "Fazla mal göz çıkarmaz. Fazla öpücük hiç göz çıkarmaz. Aksine göz doldurur."

Alaz dik dik ona baktı. Elini kaldırıp göğsüne vurdu. "Hadi git artık! Bütün geceyi burada yedin."

"Tamam, gidiyorum işte. Ne yapayım? Seni bırakıp gitmek zor oluyor."

O, isteksiz bir çocuk gibi ayak sürerken Alaz anlayış dolu gözlerle ona baktı. Her geçen gün, Yaman'dan ayrı kaldığı zamanlar ona da zor geliyordu. Onun varlığına öyle alışmıştı ki her saniye yanında durmalıymış gibi hissediyordu ancak bu olanaksızdı. İkisinin de sorumlulukları vardı ve her an dip dibe olmaları mümkün değildi. Avucunu Yaman'ın yanağına bastırdı.

"Biliyorum ama mecburuz. Benim için de zor ama başka çaremiz yok, şimdilik."

Diğeri elini uzatıp kızın elinin üzerini kapadı. Başını hafifçe çevirdi ve dudaklarını kızın avucunun içine bastırdı. "Her şey bitsin, bütün bu saçmalıklar son bulsun... Seni bir saniye bile yanımdan ayırmayacağım."

Alaz 'Biliyorum' dercesine başını salladı. Yaman dudaklarını kızın alnına bastırdı.

"Ben dönene kadar dikkatli ol. Lütfen çok fazla dolaşma aşağıda."

"Merak etme. Hiçbir sorun çıkmayacak."

Onun ışıltı gözlerine bakan Yaman çarpık bir şekilde gülümsedi. "Nedense pek inanasım gelmedi... Ama neyse... Kendini nasıl iyi hissedeceksen öyle yap."

Kapının kulpuna uzanarak kapıyı açtı. Dışarı doğru bir adım atarken Alaz'a göz kırparak mırıldandı.

"Görüşürüz. Dikkatli ol!"

"Sen de dikkat et!"

"Ben hep dikkatliyim. Sonunda sana dönmek var." diyen

Yaman, derin bakışlarla Alaz'a bakmıştı kısa bir süre. Nihayet bedenini çevirdi ve uzun adımlarla ilerleyerek gözden kayboldu.

* * *

Alaz, Yaman'ın ardından bir saate yakın ofiste zaman öldürdü. Camdan tüm kulübü izlerken aklından onlarca düşünce geçmişti.

Bu kulübe ilk adımını attığında, buranın Yaman'a ait olduğunu öğrendiğinde yaşadığı şaşkınlığı hatırlayınca kendi kendine gülümsedi. O gece birçok şey olmuştu. Yaman'a ilk defa o gece fazlasıyla yakın hissetmişti kendini. Ona bu odada söylediği her kelimeyi hâlâ hatırlıyordu. Bu ofisten çıktığında ona çekildiğini ve yakınlaşacaklarını hissetmişti ancak sonra gerçekleşen olaylar araya aylar sokmuştu.

O kadını Yaman'ın yüzüne kapanmış gördüğü an içinde hissettiği acıyı daha önce hiç hissetmemişti. Hem öfke hem de büyük bir hayal kırıklığı hissetmişti. Onun her gece başka kadınlarla gününü gün eden şu bilindik adamlardan biri olduğunu düşünmüştü. Onun sözlerine, bakışlarına kandığı için kendine de öfkelenmişti. Gerçekten bu kadar kolay kanacak kadar aptal mıydı? Aynen böyle düşünmüştü. Aptal bir kızdı o. Erkekleri tanımayan, anlamayan aptal bir kız. O kadının sarf ettiği sözlerin ardından hissettiği öfke, Yaman'dan çok kendineydi.

Aradan geçen onca zamanın ardından Yaman'la geldikleri nokta inanılmazdı. Yaman'ı tanıyordu artık. Kendisine karşı takındığı sahiplenici tavır, saplantılı yaklaşımı onu zannettiği adam olmaktan çıkarmıştı. Yaman ondan başka kimseyi görmüyordu ki. Bunu açıkça belli ediyordu. Sözleriyle, bakışlarıyla, tavırlarıyla...

Yaman'a olan güvenini artık kimse kıramazdı. Onunla ilgili kim, ne derse desin Alaz'ın inanması mümkün değildi. O Yaman'ı görüyordu, biliyordu artık. Tüm arızalarına,

tüm korkutucu tavırlarına, başkalarını huzursuz eden birçok davranışına rağmen Yaman'a olan güveni yıkılmazdı Alaz'ın. Ona baktığı birçok anda kendini görüyordu Yaman'da. Kendini bildiği gibi biliyordu artık Yaman'ı.

Alaz, odada daha fazla zaman geçiremeyeceğini anlayınca masanın üzerine attığı telefonu eline alarak, aşağı inmek için kapıya doğru hareketlendi. Biraz Serhat'la zaman geçirecek, biraz da etrafı gözleyecekti. Hem şu sürtükle de göz göze gelmek istiyordu. Alaz'ı görünce nasıl bir tepki vereceğini çok merak ediyordu. Kendisini tanıyacağına emindi. Bakalım onu burada görünce yüzü nasıl bir değişim gösterecekti?

Barın yakınındaki basamakları bitirince Serhat'ın ahşap bar tezgâhına abanmış, barmenle konuştuğunu gördü ve o tarafa doğru adımladı. Barın dar köşesindeydi ve konuşmalardan anladığı kadarıyla çocuğa birkaç talimat veriyordu. Yanına varınca elini Serhat'ın omzuna koydu.

Serhat gayriihtiyari merakla başını çevirdi, Alaz'ı görünce yüzünde bir gülümseme oluştu. Başını tekrar çocuğa çevirip son kelimelerini sarf etti ve bedenini geri çevirdi.

Barın önündeki taburelerden birini çekip Alaz'ın oturmasını sağladı. Bir tabure çekip karşısına oturdu. Alaz'ın sırtı, barın arkasındaki duvara dönüktü ve Serhat, sırtı geniş alana dönük oturduğundan bakışları alana tamamen hâkim olmuştu. Elindeki telefonu tezgâha bırakarak, dirseğini tezgâha yaslayıp Serhat'a gülümsedi. Dudağını büzüp derin bir nefesi oflayarak dışarı verdi.

"Söylesene bir içki. Can sıkıntısından çatlayacağım."

Serhat, hemen barmene işaret ederken uyarıcı bir tonla cevap verdi. "Hiç drama yapma bana. Bara geçemezsin. Laflarız burada birlikte. Benim de ortalığa göz kulak olmaktan başka işim kalmadı."

Alaz gücenmiş bir bakış attı Serhat'a. Birkaç dakika kulüp hakkında konuştular. İçkileri geldiğinde de genel konulara devam ettiler. Sohbet, Serhat'ın sık sık verdiği talimatlar ya da gördüğü şeyler için çalışanları uyarmasıyla kesiliyordu ancak ikisi de bundan şikâyetçi değildi. Uzun zaman birlikte

çalışmışlardı ve birbirlerini yakalamayı iyi beceriyorlardı.

Serhat, gerçek kimliği hakkında sorular sormaya başlayınca Alaz kısa bir özetle, genel hatları anlattı ona. Umursamazca başını sallayarak geçiştirdi. "Bir ara sessiz sakin bir yerlerde otururken anlatırım ayrıntılarıyla ama kısa özeti bu işte. Derdim Çakal'laydı, hesabımı kapadım. Bundan sonra da yoluma bakacağım artık."

Serhat anladığını belirterek başını salladı. Çok fazla ayrıntı bilmese de Alaz'ı hem seviyor hem güveniyordu. Haklı sebepleri olduğunu da emindi.

O esnada garsonlardan biri Serhat'a yaklaşıp kulağına bir şeyler söyledi. Serhat başını sallarken yerinden kalkmak için hareketlendi. Ayaklarının üzerine basınca Alaz'a çevirdi bakışlarını.

"Alaz, sen biraz kendi kendine takıl. Şu iş adamı gelmiş, bizzat gidip ilgilenmem lâzım. Birazdan dönerim."

Alaz tek kaşını kaldırdı. Bakışlarında düşmanca bir ifade vardı. Neredeyse tıslarcasına dişlerinin arasından cevap verdi.

"Tamam. Sen bak işine... Ama mümkünse bana bir iyilik yap, yanındaki kaltağın içkisine zehir koy."

Serhat'ın kaşları yukarı kalktı. Gelen kadınla ilgili bilgiyi Yavuz vermişti ama asıl meselenin ne olduğunu bu akşam Kürşat anlatmıştı. Kadının aylar önce yaptığı hamle buradaki işinden etmişti ve artık Yaman'ın tüm mekânlarına yasaklıydı fakat bu gece birlikte geldiği adam sayesinde kapıdan girebilmişti. Bu konuda da Yavuz ısrarcı olmuştu, Yaman da kişisel davranmamak için kabullenmişti. Alaz'ın bu durumda verdiği tepki Serhat'ı şaşırtsa da eğlendirmişti de. Yüzüne yayılan sırıtmayla Alaz'a baktı.

"Sen kıskanıyor musun yoksa?"

"Ya, ne kıskanacağım? Saçma sapan konuşma!" Alaz kendi kendine söylenerek sinirle başını çevirdi "Herkes de tutturmuş kıskanıyor muyum? Manyak mı nedir?" Tekrar sinirle Serhat'a döndü. "Oğlum, niye kıskanayım? Kıskanılacak bir tarafı yok ama kadın şeytan gibi, aklınca "bir akıllı

benim" tavrı var ya, beni delirten o! Ayrıca yaptığı pisliği de unutmadım! Kıskançlık değil bu. Atılan iftiraya karşı hissettiğim isyan!"

Serhat, "Sen öyle diyorsan öyledir" der gibi bakarak başını salladığında ters ters ona baktı.

"Hadi, git, işine bak. Sinirimi zıplatmayın benim!"

Serhat gülerek uzaklaştı. Alaz tek başına bir yandan içkisini içip bir yandan etrafı seyrediyordu. Gözleri barın etrafında oturanlara kaydı. Belli etmediği bir dikkatle insanların yüzlerini izledi. Bazıları yanlarındaki kişilerle bir yandan laflayıp bir yandan içkilerini içerken birkaç kişi tek başına içkisini yudumluyordu.

Alaz insanları seyrederken düşüncelere daldı. Tek başına gelenler bu gürültülü müzikte ne düşünüyordu acaba? Düşünecek temiz bir kafaya sahip olduklarından şüpheliydi. Bu seste insan kendi düşüncelerini bile duyamazdı.

Barın içinde dört barmen vardı ve seri hareketlerle içkileri hazırlıyorlardı. İçerisi yine tıklım tıklım doluydu ve gelen siparişleri yetiştirmek için hepsi de arı gibi çalışıyordu. Yaman adam seçerken gerçekten dikkatli davranmıştı. Kimse işini boşlamıyordu. Hepsi müşterileri rahatsız etmeyen bir ciddiyete sahipti. Hem ilgili davranıyorlar hem de belli bir sınırda tutuyorlardı müşterileri.

Mekânda tek bir tane bile kadın çalışan yoktu. Yaman'ın buna özellikle dikkat ettiğine emindi. Bu tür mekânlarda içkiyi kaçıran kimi müşterinin, kadın çalışanlara asılacağı ya da en azından göz ardı edilemeyecek bir hareket yapacağı o kadar aşikârdı ki Yaman hiçbir riski göze almamıştı belli ki.

Aynı şeyleri birçok kereler Sin'de çalışırken yaşamıştı. İçkiyi kaçıran, aldığı alkol nedeniyle kontrolü kaybeden ve çok daha fazla hadsizleşen birçok adam asılmaya kalkmış, rahatsız edici hareketlerde bulunmuştu kendisine de. O zaman barın arkasında olduğu için çok büyük sorunlar çıkmadan başının çaresine bakmıştı ancak kadın servis elemanları, çok daha fazla tatsızlık yaşamışlardı Sin'de.

İstediklerini elde edemeyen adamlar, bütün gece oradan

orava koşturarak çalışan kızlara ufak dokunuşlarla bile ego tatmini yaşıyordu. Alaz erkeklerin bu tavrına çoğu zaman kabullenemediği bir öfkeyle anlam veremiyordu. Dokunun-ca ne oluyordu? Ya da bir kızın gerçekten zil zurna sarhoş, densiz tiplere karşılık vermesini bekliyorlar mıydı? Bu özgü-ven nereden geliyordu, anlam vermek zordu.

Alaz, düşünceli ve dikkatli bakışlarla insanları izlerken barın diğer ucunda, yeni gelmiş ve yerleşmekte olan bir adam ve kadın dikkatini çekti. İri yarı adam, yanındaki kadınla il-gili gibi görünse de gözleri sürekli etrafta dolaşıyordu. Alaz önce bu tavra sinirlendi. Bir adam, yanında bir kadın varken neden fıldır fıldır gözlerle etrafı tarardı ki? Ansızın adamın yüzü tanıdık geldi. Kaşlarını çatarak adamın nereden tanıdık geldiğini çıkarmaya çalıştı ancak başarılı olamadı.

Bazen birini görürdünüz ve o kişiyi daha önce bir yerden gözünüzün ısırdığını hissederdiniz ya, işte öyle hissetmişti adamı görünce. Nerede görmüş olabileceğini çıkaramayınca da içine bir huzursuzluk çöktü. Kafasına bir şey takıldı mı çözümleyemeyince rahatsızlık hissediyordu ve şu an tam da o durumdaydı. Adam nereden tanıdık geliyordu ki?

Adamın yanındaki kadın, elini adamın omuzuna attı. Şuh denecek bir kahkaha attı ancak içerideki yüksek sesli müzik nedeniyle sesi Alaz'a kadar gelmedi. Zaten aralarındaki me-safe de epey vardı. Barın bir uçtan bir ucu arasındaki mesafe, neredeyse on metre vardı. Huzursuzca yerinde kıpırdandı.

Ahşap tezgâhın üzerindeki içkisine uzandı ve bir yudum içti. Kadehi tekrar geri bırakırken önüne gelen kişiye başını çevirip baktı.

21. BÖLÜM

Yavuz, saklamadığı beğeni dolu bakışlarını Alaz'a dikmiş, kibar bir gülümsemeyle ona bakıyordu. Serhat'ın kalktığı tabureye oturdu.

"Nasılsınız? Sıkılmadınız umarım."

Sesindeki ilgi belli olsa da hareketleri kontrollü ve ciddiydi. Alaz zoraki bir gülümsemeyle karşılık verdi. Başını iki yana sallarken cevapladı sorusunu.

"İyiyim. Sıkılmadım."

Yavuz memnun bir ifadeyle gülümsedi tekrar. Ses nedeniyle kendini duyurmak istercesine başını hafifçe Alaz'a eğerek konuştu.

"Ne zaman tam olarak başlayacaksınız?"

Alaz omuz silkti. Yavuz'un samimi yaklaşımı rahatsız ediyordu onu. Olabildiği kadar tepkisiz ve umursamaz davranıyordu.

"Ben herhangi bir şekilde başlamayı düşünmüyorum. Belki arada Yaman'a yardım etmek için gelirim."

Yavuz aldığı cevapla düşünceli bir ifadeye büründü. "Yaman Bey pek öyle düşünmüyor. Buranın kontrolünü tamamen size bırakmak niyetinde bence."

Alaz istemsizce yüzünü buruşturdu. "Bunu henüz neticelendirmedik." dedi geçiştirmek istercesine.

Yavuz'la göz göze gelmemek için bakışlarını etrafta gezdirdi tekrar. Gözleri yine barın diğer ucundaki adama takıldı. Kaşlarını çattı. Takmıştı. Adamı hatırlayamadıkça sürekli gözleri adama kayıyordu. İçine bir sıkıntı oturdu. Tatsız bir

yüz ifadesiyle oturmaya devam ederken Yavuz'un sesini duydu yine.

"Yaman Bey size çok değer veriyor. O bence neticelendirdi bu durumu. Burayı kesinlikle sizin işletmenizi istiyor. Serhat'tan öğrendiğim kadarıyla işe yabancı da değilsiniz. Ayrıca çok çabuk öğrenen biriymişsiniz."

Alaz tek kaşını kaldırdı. Yavuz'un Serhat'la kendisi hakkında konuşması rahatsızlık vericiydi. Adam neden bu kadar ilgileniyordu ki? İçkisine tekrar uzandı. Hemen cevap vermeden önce bir yudum aldı içkisinden. Ağır hareketlerle bardağı geri koydu. Bakışlarını Yavuz'a çevirdi. Konuşmaya başladığında sesi kendinden emin ve güçlü çıkıyordu.

"Yaman da benim için çok değerli. Benim burayı işletmek gibi bir isteğim yok ama farkındayım onun ne istediğinin. Şimdilik acele etmek istemiyorum çünkü buraya harcamış olduğum bir emek yok. Bu hazıra konmak olur. Kabul edersem de sırf onu üzmemek için geleceğim. Onun üzülmesini istemiyorum."

Alaz bunları özellikle Yavuz'a söylemek istemişti. Adamın beğeni dolu bakışlarının farkındaydı ve herhangi bir hayale kapılmasını istemiyordu. Yaman'ın onun hayatının neresinde durduğunu iyice anlamasını istiyordu.

Yavuz anlayışlı bir gülümsemeyle başını salladı. Alaz'ın neden bu şekilde konuştuğunu anlıyordu. Aslında kibar bir tavırla uyarıyordu kendisini. Gözlerini kaldırıp Alaz'a bakarken gülümsemesi bu kez dostçaydı. Konuşmaya başladığında, Alaz önce ifadesiz bir yüzle ona bakarken adamın sözlerinin ardından gözlerinde şaşkınlık pırıltıları yanmaya başlamıştı.

"Siz çok güzel bir kadınsınız. Size her baktığımda beğenimi saklayamıyorum ve bunun Yaman Bey'i rahatsız ettiğinin de farkındayım ancak yanlış anlaşılmak istemem. Işığınızın farkında değilsiniz... Size bakarken güzel bir sanat eserine bakar gibi hissediyorum kendimi."

Alaz duyduklarının verdiği utanç nedeniyle yanaklarının yandığını biliyordu. Neyse ki loş ortamda bu kızıllık belli

olmuyordu. Sıkıntıyla dudaklarını birbirine bastırdı ve boş bakışlarını Yavuz'a dikti. Yavuz sözlerine devam ediyordu.

"Yaman Bey'in size bakarken gözlerindeki ifadenin de farkındayım. O size sadece değer vermiyor. O size kendisiymiş gibi bakıyor. Yaman Bey benim için de çok değerli biri. Bana sunduğu fırsatlar çok büyük ve bunların hiçbirini harcamak istemem. Benim işverenim olmasının dışında, iyi de dostumdur kendisi. Onun gibi mert, sözünün ardından duran adam sayısı azdır. Onu hayal kırıklığına uğratmayı asla istemem ama bana da hak verin..."

Bu kez sevimli bir şekilde gülümserken başını yana yatırmıştı Yavuz. "Güzel olana herkes bakar. Benimle ilgili endişeniz olmasın lütfen. Sadece size her bakışımda, annenize olan hayranlığımı yeniden yaşatıyorum. Ona çok benziyorsunuz. Küçük bir çocukken annenize hayrandım ben."

Yavuz, itirafının ardından bu kez mahcup bir şekilde gülümsedi. Alaz ilk defa ilgili bakışlarla Yavuz'a bakmaya başladı. Söz konusu annesi ya da babası olunca söylenen her sözü dinlemekten ziyade içine çekiyordu sanki. Merakla Yavuz'a odaklandı.

"Küçük bir çocuğun asla ulaşamayacağı hayali bir aşk düşünün. Anneniz benim çocukluğumun ulaşılmaz hayaliydi. Babanızın namını çok duydum. Birliktelikleri uzun süre konuşulmuştu. Babanıza ayrı hayran kalmıştım. Müthiş bir çiftti ler ve ikisi, benim hayal dünyamın kahramanlarıydı. Öyle zorlu bir aşkın arkasında durmak herkesin harcı değildir."

Bu kez hüzünlü gözlerle baktı Alaz'a. "O talihsiz kaza beni de herkes gibi çok sarsmıştı. Uzun süre üzüntüsünü üzerimden atamamıştım."

Yavuz bir süre sözlerine ara verirken Alaz akmasına engel olmaya çalıştığı yaşların doldurduğu gözlerle Yavuz'a baktı sessizce. Yavuz başını eğmiş, ellerine bakıyordu şimdi. Tekrar konuşmaya başladı.

"İkisinin birleşiminden ancak sizin gibi çarpıcı biri ortaya çıkabilirdi. Size bakarken aslında çocukluğuma bakıyorum diyebilirim. Benden rahatsız olmayın lütfen... Size her bakı-

gımda içimden gülümsemek geliyor çünkü ben anne babanızın aşkıyla gülümsemiştim çocukken. Her ne kadar karşıma hâlâ öyle bir aşk yaşayacağım biri çıkmadıysa da aşka olan tükenmeyen inancım anne babanız sayesindedir. Şimdi sizi karşımda gördüğüm her an hayranlık duyuyorum çünkü bir zamanlar hayal ettiğim şeyler gerçekleşiyor. Kendileriyle değil ama kızlarıyla karşılaştım, tanıştım. Hatta böyle karşılıklı konuşuyorum. Bu benim için olağanüstü bir şey... Beni de iyi bir dostunuz bilirseniz çok sevinirim."

Şakacı bir yüz ifadesiyle Alaz'a doğru eğilip sanki bir sır verecekmiş gibi konuşurken alayla gülümsedi. "Yaman Bey'in uyarıları olmasa da kimsenin, kendimin bile sizi rahatsız etmesine izin vermem, merak etmeyin. İçimde güzel olan duyguların oluşmasına neden olan insanların kızlarına, hiç kimsenin zarar vermesine ben de izin vermem. Bunu onlara borçluyum. Hiç haberleri olmasa da dünyaya hâlâ güzel bakabilmemi onlar sağladı. Onlar için değerli olan, benim için de değerlidir."

Alaz şaşkınlıkla Yavuz'u dinlerken dudaklarını birbirine mühürleyip zorlukla kapalı tuttu. Yavuz'un sözlerinin ardından yüzü kızardı. Mahcup bir ifadeyle baktı. Bu kez yüzünde dostça bir gülümseme vardı. Konuşurken sesinin titremesine engel olamamıştı.

"Sözleriniz benim için çok kıymetli. Çok teşekkür ederim."

Başını iki yana sallarken kontrol edemediği bir gülüş fırladı dudaklarından. "Ne diyeceğimi gerçekten bilemiyorum. Bunları duymanın benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam. Benimle ilgili söylediğiniz sözlere pek inanmadıysam da..." Alayla tek kaşını kaldırdı. Yavuz'un kendisine karşı hissettiği beğeniyi abartılı bulmuştu. "...anne babamın sizin hayatınızdaki yeri beni çok etkiledi. Bunları duymak gerçekten çok güzel."

Alaz derin bir nefes alıp bu kez ciddi gözlerle Yavuz'a baktı. "Sizinle iyi dost olmayı ben de çok isterim ama yine de rica etmek zorundayım, bana olan bakışlarınızı kontrol

edin. Sizin dediklerinizi anladım ben... Ama Yaman anlamayacaktır. Onun üzülmesini istemiyorum. Yıpranmasını da istemiyorum. Yaman benim için özel biri. Çok özel biri. Aklına onun üzülmesine neden olacak hiçbir şey girsin istemem. Anlatabiliyor muyum demek istediğimi? Ben sizinle dost olmak isterim ama Yaman'ın üzülmesine neden olacak hiçbir şey yapmam."

"Çok mu seviyorsunuz onu?"

Yavuz kendine hâkim olamadan sormuştu. Ardından yine ortamı yumuşatmak istercesine şakacı bir tavırla çabucak ekledi. "Bunu Yaman Bey'e sormam bile çünkü zaten kendisi bunu açıkça belli ediyor."

Alaz mahcup, duraksayan bir tavırla baktı Yavuz'a. Bunu Yaman'a bile söylememişken karşısındaki adama söylemek haksızlık diye düşündü. Başını aşağı yukarı sallarken Yavuz'a dikti gözlerini.

"Bana da sormayın o zaman. Yaman'a sormanıza gerek yoksa bana da sormanıza gerek yok."

Yavuz anlayışla ve bilmiş bir tavırla başını salladı. Keyifli bir sesle konuşurken hafifçe arkaya doğru esnedi.

"Bir zamanlar soluksuz Nermin Tekin, Tahir Yamandağlı aşkını takip ediyordum. Artık Alaz Yamandağlı, Yaman Alaz aşkını takip edeceğim demek ki. İzlemeye değer olacak bence. Yıllardır böyle güzel bir şey izlememiştim. Keyfi doyumsuz olacak."

Alaz gözlerini açarken kaşlarını yukarı kaldırdı. Yavuz gerçekten de eğleniyordu. Adamın yüzündeki keyif çok açık okunuyordu. O ciddi Yavuz'un böyle dedikoducu teyzelere dönüşeceğini kırk yıl düşünse inanmazdı. İstemsizce yüzünde gülümseme oluştu. Başını iki yana salladı.

"Çekirdek de vereyim mi elinize?" dedi şakacı bir tavırla.

Yavuz bir kahkaha attı. "Evde var, merak etme." dedi göz kırparak.

İkisi aynı anda güldükleri esnada Serhat yanlarına geldi.

"Ooo keyifler yerinde bakıyorum."

"Yavuz Bey görünenden çok farklı biriymiş. Birbirimizi

tanımaya çalışıyorduk." dedi Alaz, Serhat'a dönüp gülümseyerek. İmalı bir şekilde Yavuz'a bakmıştı yan gözle.

"Haklısın. Öyledir. Ben de ilk tanıdığımda farklı düşünmüştüm, tanıdıkça hiç göründüğü gibi biri olmadığını fark ettim." Serhat saygılı ve dostça bir bakış attı Yavuz'a gülümseyerek.

Yavuz yerinden kalkarken aynı dostça bakışlarını delikanlıya dikerek omuzuna vurdu. "Bu gördüğünüz buz dağının görünen yüzü. Bir de görünmeyeni bilseniz şaşarsınız." Serhat'a göz kırptı bu kez. "Hadi ben gidip etrafa bir bakayım siz keyfinize bakın. Görüşürüz sonra."

Alaz'a başıyla selâm verdi. Alaz da aynı şekilde karşılık verdi. Serhat yerine geçerken Alaz başını ona çevirdi.

"İlginç bir adam bu Yavuz."

"Öyle. Hakikaten çok ilginç. Yaman abi buluyor böyle tuhaf adamları, nereden buluyorsa?"

"Bulur o! Maden kazar gibi arıyor, tarıyor, cevherleri buluyor valla."

Serhat'a gülümserken etrafta gözlerini dolaştırdı. Yine aynı adama takıldı bakışları. Canı sıkıldı. Sabırsız bir tavırla Serhat'a doğru başını eğdi.

"Serhat, saat üç yönünde bir adam var. İri yarı bir şey. Yanında da tuhaf, şuh bir kadın var. Çaktırmadan baksana. Adamı bir yerlerde gördüm sanki ama çıkaramıyorum. Sana da tanıdık geliyor mu? Herifin fıldır fıldır bakışları beni rahatsız etti, bir şey var bu adamda."

Serhat, sanki içki isteyecekmiş gibi barmene işaret ederken bedenini hafifçe çevirdi ve göz ucuyla Alaz'ın tarif ettiği adama baktı. Alaz'a döndü. Kaşlarını çatmıştı.

"Hakikaten bana da tanıdık geldi."

Düşünmeye zorladı kendisini. Tanınmış biri miydi acaba? Ama hiç de öyle medyada tanınacak bir tipe benzemiyordu. Daha ziyade tehlikeli bir tarafı vardı.

"Ünsüz ünlülerden mi acaba? Hani bir yerlerde gördük de, tam tanınmayan biri olduğu için tanıdık geldi bize?" dedi Serhat düşünceli bir yüzle Alaz'a bakarken.

Alaz cıklayarak çenesini kaldırdı. "Ben hiçbirini tanımam zaten ama öyle biri değil. Başka türlü bu..." diye düşünmeye zorlarken kendini, birden gözleri büyüdü. Beyninde şimşekler çakmıştı o anda.

Serhat merakla ona bakarken Alaz gözleri kocaman açılmış halde tekrar adama baktı. Emin olmaya çalışıyordu. Kalbi küt küt atmaya başlamıştı. Eli otomatik olarak telefonuna gitti. Birden durup, derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı. Telaş yapmaması gerekiyordu. Soğukkanlılığını geri kazanırken ifadesiz düz bir yüzle Serhat'a baktı. Sanki havadan sudan konuşur gibi hızlı hızlı kelimeler dudaklarından çıkıyordu.

"Serhat! Belli etmeden git Yavuz'u bul. Kapıdan Nihat'ı çağır. Ben Yaman'a haber vereceğim."

"Ne oldu?" dedi Serhat yerinde huzursuzca kıpırdanırken. Alaz'ın bu tavrı bir tehlike olduğuna işaretti.

"Oğlum bu Sayko'nun adamı lan! Sin'e gelmişti iki kez."

Serhat'ın gözlerinde yanan ışıkları, loş ortamda dahi fark etti. Serhat, sakin olmasına gayret ederek yerinde hareketlendi ve ayaklarının üzerine dikildi. Göz ucuyla adama tekrar baktı ve başını Alaz'a eğdi.

"Şimdi hatırladım. Doğru diyorsun. Diğerleri gibi sürekli gelmediği için ilk anda çıkaramadık. Sence burada ne işi var?"

"Sence?" dedi Alaz elindeki telefonda Yaman'a mesaj yazarken bilmiş bir tavırla. Başını kaldırıp Serhat'a baktı keskin gözlerle.

"Bu adam buraya geldiyse bu işte bir iş var. Her an buraya polis baskını olabilir. Bu herifi kimseye çaktırmadan olduğu yerden alıp, arkaya geçirip üstünü bir taramamız lâzım."

"Sence üzerinde mal mı var?"

"Bence kesin! Polis baskın yapsa ne olur?"

"Sıçarız! İçeride satış yapılmasına izin veriliyor diye kapatırlar burayı. Hatta satışı bizzat bizim yaptığımızı bile düşünürler. Al başına belayı, kurtar kurtarabilirsen adımızı. Adımız torbacıya çıkar!"

Serhat telaşla cevaplamıştı. Yüzü gerilmişti. Alaz başını salladı onaylayarak.

"Bu herif, burada bir pislik yapacak. Acele etmemiz lâzım. Nihat'ı çağır. Yanına iki adam alsın. Ben adama doğru yaklaşıp kavga çıkmasını sağlayacağım. Hengâmede adamı alıp tuvaletlerin oraya götürelim, üzerini kontrol edelim."

"Sen karışma Alaz! Yaman abi senin karıştığını öğrenirse hepimizin canına okur."

"Vakit yok Serhat! Vakit yok! Çok oyalandık! Belki polis yoldadır bile. Acele et. Ben harekete geçiyorum."

Yaman'a yazdığı mesajı hızla tamamlayıp, içkisini eline alıp yerinden kalkarken Serhat, belli etmemeye çalıştığı telaşlı adımlarla çoktan uzaklaşmıştı yanından.

"Yaman, acil kulübe dön! Sayko'nun burada bir adamı var! İçeri mal sokmuş olabilirler. Tam emin değilim ama risk almayacağım. Polis de yolda olabilir!"

Elindeki içki bardağıyla hafifçe sallanarak yürümeye başladı. Bar boyunca yürürken bilerek, sanki kazayla olmuş gibi birkaç kişiye çarptı. Suratına, sanki kontrol edemediği bir gülümseme oturtmuştu. Gözleri baygın bakıyordu. Onu gören birisi rahatlıkla sarhoş olduğunu, ayakta zor durduğunu sanırdı.

Barın diğer ucuna gitmesi birkaç dakikasını almıştı. İçinden kendine sürekli sakin olmasını söylerken kilitlendiği hedefe hiç bakmadan ulaşmak istediği noktaya vardı. Elindeki içkiyi bir dikişte bitirip boş bardağı, yanına varmak istediği adamın solundan barmene uzattı. Sağ koluyla adamın soluna çarptığını fark etmemiş gibi davrandı. Hareketleri dikkatsiz, sarhoş bir kadının tepkilerine benziyordu. Dili dolanarak konuştu.

"Bir tane daha versene!"

Barmen, Alaz'a bir an şaşkınlıkla baktı. Alaz yanındaki adama fark ettirmeden gözlerini açarak, "İşine devam et" dercesine bir bakış atarak barmeni uyardı. Barmen hiçbir tepki vermeden bir kadehe uzandı. Yüzünden bir şey okumanın imkânsız olduğu düz bir ifadeyle, içkiyi çabucak hazırlayıp

tezgâhın üzerine koydu. Alaz istemsiz sırıtmasını yüzüne yaydı. Sallanarak içkiye uzanmak için öne doğru eğildi.

"Teşekkürler." dedi yine dili dolanarak zorla konuşuyormuş gibi.

Elindeki bardağı kaldırıp ağzına götürecek gibi yapıp aniden sağına döndü. Sanki hareketlerini kontrol edemiyormuş gibiydi. Elindeki bardak bir anda kaydı ve yanındaki adamın üzerine döküldü. Kıkırtısına zorlukla engel oluyormuş gibi elini ağzına kapadı.

"Ay pardon!" dedi, adama doğru sallanarak üzerine kapaklandı.

Eliyle adamın üzerini temizlemeye çalışıyormuş gibiydi. Adam ayaklarının üzerine kalktı. Yüzünde sinirli bir ifade oluşmuştu.

"Dikkat etsene be! Ayakta zor duruyorsun, hâlâ nerene içiyorsun?"

Alaz birden dikiliverdi. "Sana ne? İçer içerim. Sana mı soracağım?" diye karşılık verdi kızgın bir sesle.

Tekrar adama doğru yalpalamıştı. Adam elleriyle Alaz'ın kollarını tutunca Alaz istediği fırsatın gelmiş olduğunu gördü. Hızla silkelenerek bağırmaya başladı.

"Ne dokunuyorsun bana? Sapık mısın sen? Çek ellerini üzerimden!"

"Manyak mısın kadın sen? Ne dokunacağım be? Üzerime yatıyorsun. Üstümü başımı berbat ettin!"

"Senin üzerine mi yattım? Sen kimsin? Pis sapık!"

Adam ellerini tekrar Alaz'a doğru uzatırken neredeyse üzerine atlayacaktı. Kızı bir an evvel başından defetmek istiyordu.

"Bana bak! Çek git başımdan, belanı bulma!"

"Ne belası be! Ateş olsan cürüm kadar yer yakarsın. Çek o ellerini üzerimden!"

Alaz, elini kolunu sallayarak adama diklenmeye devam ediyordu. Adam artık ciddi anlamda sinirlenmişti. Ters bir şekilde bakarken sinirli tavırlarla hareket etti, Alaz'ın koluna yapışacakken Alaz, barın üzerinde duran içki şişesini ada-

mın şakağına geçirdi ve bağırmaya başladı.

"Seni sapık! Yardım edin! Taciz ediyor beni bu aşağılık herif!"

Ve bir anda barın önü karıştı. Etraflarında birkaç kişi, kızın sesine dönüp adama kızgın gözlerle bakarken barmenler hareketlenmişti bile. Tam o esnada Serhat, yanında Nihat ve iki adamla geldi.

"Ne oluyor burada?" diye sordu Serhat, sanki ne olduğunu anlamaya çalışır gibi.

Alaz hızla atıldı. "Beni taciz ediyor bu adam. Ellemeye kalktı!" diye çıldırmış gibi bağırdı.

Adam doğal olarak inkâr etti. "Ne tacizi? Kendisi geldi, üzerime içkiyi döktü." dedi sinirle bağırarak. Yanındaki kadın, bir yandan araya girerek bağırıyor, her şeyi kızın başlattığını anlatmaya çalışıyordu. Serhat, Nihat'a kaşıyla işaret etti. Adama döndü buz gibi bakışlarla.

"Beyefendi, bu kulüpte hanımları taciz etmek göz ardı edilemez. Hemen mekânı terk edin!"

"Niye terk ediyorum kardeşim? Ben bir şey yapmadım, diyorum. Bu manyak kadın geldi, üzerime içkiyi döktü."

Adam ayak diretirken Alaz atıldı. "Ellemedin mi beni? Ne dokunuyorsun?" diye üsteledi carlayan çirkef kadınlar gibi yüksek bir sesle bağırarak.

"Üzerime düşüyordun, tuttum sadece."

"Elledin işte!"

"Alın beyefendiyi dışarıya. Kapıya kadar eşlik edin!" dedi Serhat otoriter bir sesle.

Nihat, yanındaki adamlara işaret edince adamın iki yanından kollarına girdiler. Adam hâlâ bağırarak itiraz ederken barın önünde oturan birkaç kişi söylenmeye başlamıştı bile.

"Hem kadını taciz et. Hem inkâr et. Böyle heriflerin hiçbirini yaşatmayacaksın."

"Zaten böylelerinin bu tür mekânlara girmesi bile yasak olmalı. İki kadeh içince hemen kadınlara sarkmaya başlıyorlar."

Bir anda herkes adamı suçlamaya başlamıştı. Adam hışım-

la bağırıp debelenirken Nihat ve diğer ikisi, adamı neredeyse sürükleyerek tuvaletlerin olduğu koridora götürüyordu. Serhat arkalarından giderken Alaz da onu takip ediyordu. Aniden ayılmıştı. Koridorun başında Yavuz'la karşı karşıya geldiler. Yavuz endişeyle Alaz'a baktı.

"Sence üzerinde bir şey mi var?"

Alaz başını iki yana salladı. "Emin değilim ama risk alamayız. Adamın üzerini tuvalette arayalım, sonra postalarız dışarı."

Yavuz başını sallarken telefonu çalmaya başladı. Tam Alaz diğerlerinin peşinden gidecekken Yavuz telefona kaşlarını çatarak baktı.

"Kapıdakiler arıyor." dedi işaret parmağını bir dakika der gibi Alaz'a kaldırdı, ardından telefonu cevapladı. Yüz ifadesinden, Alaz kötü bir şey olduğunu anlamıştı. Yavuz aceleyle telefonu kaparken koridorun diğer ucuna hareketlendi.

"Ekipler gelmiş baskına!"

Alaz sinirle bağırdı. "Biliyordum! Allah kahretsin! Sen oyala onları. Adamın üzerinde bir şey varsa yok ederiz biz."

İkisi ayrı yönlere koşturarak uzaklaştı. Alaz hışımla erkekler tuvaletinin kapısını açıp içeri girdi.

Geniş tuvalet alanında kabin kapıları yarı aralıktı. Serhat tuvaletteki herkesi, girdikleri anda dışarı çıkarmıştı. Tuvaletin sol tarafında, uzun bir tezgâhta gömme lavabolar vardı. Şık ve temizdi içerisi. Geniş alanın ortasındaki adam, iki kişinin kıstırdığı halinden kurtulmaya çalışıyor, hırsla bir yandan küfrederken bir yandan silkeleniyordu. Nihat'ın yanında getirdiği iri yarı adamlar bile adamı güçlükle zapt ediyordu.

Alaz içeri girer girmez talimatları sıraladı çabucak. Fazla zamanları yoktu ve vakit kaybetmeden bu beladan kurtulmak zorundalardı.

"Nihat! Biri dışarı çıkıp kapıyı tutsun. Diğerleri şu itin üzerini arasın! Polis baskına geldi."

"Tamam yenge. Merak etme sen, halledeceğiz." dedi Nihat gerilen yüzünü adamlardan birine çevirdi.

"Selâmi! Kapıyı tut, kimseyi içeri alma!"

"Tamam abi. Sen merak etme!" diyen Selâmi, adamın tuttuğu kolunu geri büküp kıvırdı. Dizini adamın karnına geçirdi.

"Kemal, sıkı tut bu iti!" diye tısladı Selâmi diğer arkadaşına.

"Bende!" dedi Kemal kendinden emin bir tavırla.

Serhat hırsla küfretti. İleri doğru atılıp adamın yüzüne bir yumruk indirdi. Selâmi büktüğü kolu bıraktı ve hızlı adımlarla koridora çıkıp kapıyı kapadı ardından. Nihat, adamın üzerine atılıp suratına bir yumruk geçirdi. Adam hepsine direniyor, bir yandan da bağırarak konuşuyordu.

"Bırakın ulan! Geçti artık geçti! Yanacaksınız hepiniz!"

Alaz nefretle adamın suratına baktı. Nihat, Selâmi'nin yerini alınca kollarından tutulmuş adamın önünde aniden tam tur dönerek tekmeyi yüzüne yapıştırdı.

"Ben önce seni yakmayayım da piç kurusu."

Ardından bir yumruğu tam midesinin üzerine indirdi. Nefesi kesilen adam öne doğru eğilirken Serhat atılıp ensesine dirseğini indirdi. Adam dizlerinin üzerine çökerken Alaz tısladı.

"Serhat, ara şunun üzerini."

"Yenge, sen o topukların üzerinde o tekmeyi nasıl attın ya?" dedi Nihat nefes nefese. Sesinden hayranlık akıyordu.

Adam dizlerinin üzerinde yerde debelenirken Nihat, Kemal'le adamı zapt etmeye çalışıyordu. Hepsi nefes nefese kalmış, kan ter içinde adama bastırıyordu. Nihat adamla uğraşırken başını kaldırmadan konuşmaya devam etti.

"Yenge, sen çık dışarı. Arkada araba seni bekliyor. Eve git hemen!"

Yaman, Alaz'ın mesajını alır almaz Alaz'ı oradan çıkarmaları için Nihat'a talimat göndermişti. Gerçi Alaz'ın buna uyacağını sanmıyordu ama yine de kendince tedbir almak istemişti. Nihat da zaten Alaz'ın gideceğini sanmamıştı ama aldığı talimatı da uygulaması gerekiyordu.

"Saçma sapan konuşma Nihat. Kaçacak değilim! Adamın üzerindekini bulun hemen!"

Alaz'ın verdiği yanıt hiçbirini şaşırtmamıştı. Gitseydi şaşırırlardı zaten. Serhat, adamın ceketinin ceplerini karıştırmaya başladı. Adam debelenmeye devam ederken Nihat ensesine bir dirsek daha indirdi.

"Rahat dur, orospu çocuğu!" diye tısladı. Sonra mahcup bir yüzle Alaz'a başını kaldırdı.

"Pardon yenge! Ayıp oldu senin yanında!"

Alaz'ın şaşkınlıkla ağzı açık kaldı. Gözleri açıldı. Sinirle fırçayı bastı. "Nihat oğlum, manyak mısın lan, ne ayıbı? Adam zaten orospu çocuğu! Nezaket kurallarını siktir et. Bulun şunun üzerindekini!"

Serhat adamın ceketinin iç ceplerine baktı küfrederek. "Burada da yok!"

Adam sersemlemiş gibi başı önünde sallanırken sinir bozucu bir şekilde gülmeye başladı.

"Birazdan buraya da girecek polisler. Artık çok geç!"

"Halt etmişsin sen!" dedi Alaz adamın suratına bir tekme daha atarak. Serhat'a çevirdi başını. Kendinden emin bir sesle, çenesiyle işaret etti.

"Serhat, dallamanın kemeri fazla sıkı. Belinin arkasına bak şunun."

İri yarı adamın pantolon kemerindeki sıkılığa dikkati kaymıştı. Kemerin ucundaki son deliği kullanmıştı ve buna rağmen adamın sıkışan göbeği ve yan yağları dışarı taşıyordu. Kemerin tokasına baktığında, kemerdeki yıpranma izinden çıkardığı kadarıyla aslında en uçtaki değil, ondan önceki ikinci deliğin sürekli kullanıldığını anlamıştı. Aniden kilo almış olmayacağına göre kemeri gevşetmesine neden olan bir şey olmuş olmalıydı.

Serhat elini adamın arkasına atıp beline doğru yokladı. Birden yüzü aydınlandı. Serhat, Nihat'a bir mimik yapınca üç kişi adamı zorlayarak yere yatırdılar yüzüstü. Nihat dizini adamın ensesine bastırırken kımıldamasını engellemek için bir kolunu da ters çevirmişti. Diğer adam bacaklarının üzerine oturdu.

Serhat, adamın ceketinin ucunu kaldırınca kalınca bir pa-

ketin gömleğin altında, kemerinin arasına sıkıştırıldığını gördüler. Alaz ileri atıldı.

"Çabuk ver paketi bana!"

Serhat, sıkıca tutturulmuş paketi zorlanarak çıkardı ve Alaz'a verdi. Alaz pakete doğru atılarak elini uzatırken Nihat'a döndü.

"Nihat, çakı var mı yanında?"

"Olmaz mı yenge?" dedi Nihat, sırıtırken eğildi ve ayak bileğine bağladığı küçük bıçağı Alaz'a uzattı.

Alaz, Nihat'ın uzattığı bıçağa bakarken duraksadı. Tam elini uzatıp alacakken geri çekti.

"Lan, ya tükür ver ya da yere koy alayım."

Nihat, Alaz'ın sözlerinin ardından afallayarak baktı. Çenesi neredeyse yere düşecekti. Kaşlarını çatıp gözlerini kısarak, anlamayan bir ifadeyle Alaz'a sordu.

"Ne yapayım yenge?"

Alaz yüzünü buruşturdu. Aksi bir sesle terslenerek cevap verdi. "Ulan yenge yenge deyip canımı sıkma benim. Şunu ya yere koy ya da tükür ver!"

Nihat boş boş, anlamayan bakışlarla hâlâ ona bakarken Alaz sabırsızlıkla ekledi.

"Oğlum ne yapayım? Batıl inançlarım var! Seninle de kavga etmeyelim. Alamam elinden bıçağı öyle!"

Nihat, gözleri kocaman açılmış bakarken Alaz sinirle, "Hadi!" diye bağırınca bıçağa tükürerek Alaz'a uzattı.

"Kızım sen hakikaten manyaksın!" dedi Serhat sırıtarak. Ayağa kalmış, eliyle önüne düşen saçlarını geri itiyordu. Avucuyla şakağından akan teri sildi.

Alaz, Nihat'ın uzattığı bıçağı aceleyle kapıp kabinlerden birinin kapısını iterek içeri girdi. Kapı hızla duvara çarpınca çıkan ses, tuvaletin içinde yankılandı. Alaz seri ancak emin hareketlerle elindeki paketin üzerine bir kesik attı. Kesiğin etrafından dışarı pudraya benzer bir toz çıktı.

"Allah belanızı versin! Orospu çocukları!" diye tısladı dişlerinin arasından.

Elindeki pakette neredeyse yarım kiloya yakın mal vardı.

Bu kadar bir ölçü, uzun süre başlarının beladan kurtulmasına imkân vermezdi. Dişlerini dudaklarına bastırarak hızla işine devam etti. Kesikten dışarı taşan tozu klozetin içine çabuk hareketlerle boşalttı. Hemen sifona bastı. Malın bir kısmı girdap gibi giden suyla birlikte yok olurken pakette kalan kısmı dökmeye devam etti. Bir yandan sifon tekrar dolarken boşalan paketi parçalayıp tuvaletin içine atıyordu. Hızla dolan sifona tekrar bastı ve aynı girdap klozetin içindekileri de yok ederek çekildi.

Tam o esnada kapının arkasından sesler gelmeye başladı. Selâmi'nin polisleri içeri sokmamak için direndiğini duyabiliyorlardı. Alaz hareketlerini hızlandırdı. Başını arkaya çevirip Serhat'a seslendi.

"Serhat! Yaman'ı ara. Kimliğim yok!"

Serhat gözlerini açtı panikle. Cebinden telefonu çıkardı aceleyle. Telefondaki hızlı aramalardan Yaman'ı tuşladı seri hareketlerle ve kulağına koydu.

"Yaman abi. Alaz'ın kimliği yokmuş yanında! Polis kapıya dayandı."

Serhat karşı tarafı dinledi.

"Merak etme abi. Hallettik burayı. Bir şey bulamazlar ama kimlik kontrolü yaparlar."

Serhat kulağındaki telefonu eline alırken ileri doğru adımladı, tam o sırada Alaz son kez sifonu çekti. Tek bir parça ya da iz kalmamıştı geride.

"Alaz! Seni istiyor Yaman abi." dedi Serhat telefonu Alaz'a uzatırken.

Alaz önüne düşen saçları sıkıntılı bir el hareketiyle geri attı ve telefona uzandı. Kabinden dışarı adım atarken telefonu kulağına koydu.

"Yaman?" dedi sakin bir sesle.

"Bebeğim, iyi misin? İki dakika sonra oradayım."

"İyiyim, merak etme beni. Bir şey bulamayacaklar. Sadece kimlik sorarlarsa yanımda bir şey yok. Sahtelerden birini de söyleyemem. Anlarlar."

Alaz'ın son kelimesi Yaman'a anlatmak istediğini söylü-

yordu. Sahte kimliklerden birini verirse emniyetteki diğer sahte kimliklerle benzerlik taşıdığından, başı çok daha büyük belaya girebilirdi.

"Sakın! Sakın başka isim verme. Sadece kendi adını söyle, gerisini ben halledeceğim."

"Tamam ama nasıl?"

"Bebek! Güven bana!"

"Güveniyorum, biliyorsun."

"Ben de bunu duymak istiyorum. İki dakika! Sadece iki dakika sonra yanındayım!"

"Tamam."

"Alaz!" dedi bu kez Yaman çok daha sert ve uyaran bir sesle.

"Efendim?" dedi Alaz kaşlarını çatarak.

"Kimsenin sana dokunmasına izin verme! Polis bile olsa sakın! Sakın dokunmalarına izin verme! Emniyeti başlarına yıkmayayım!"

"Tamam. Merak etme! Söz! Kimse dokunmayacak!"

Alaz, telefonu kapatıp Serhat'a uzattığı anda tuvaletin kapısı açıldı ve kapının önünde üç polis belirdi. Hızla açılan kapı duvara çarptı. Tekrar geri gelecek gibi olunca içeri girenlerden öndeki, eliyle engel olup geriye itti ve kapının tamamen açık kalmasını sağladı. İkisi sivil, biri üniformalıydı.

"Kaldır elleri! Kaldır! Kaldır!" diye bağırdılar içeri girerken.

Nihat ve diğer adam, yerdeki adamın üzerinden kalkmadan ellerini kaldırdılar. Serhat aynı şekilde ellerini kaldırırken Alaz sakin sakin polislere baktı.

Sivil olanlar tuvaletin içine girdiler. Selâmi'nin tuvaletin kapısının karşısındaki duvara yüzü yaslanmış, kolları arkaya bükülmüş bir şekilde etkisiz hale getirildiğini gördüler. Artık o da karşı koymuyor, sessizce duruyordu yaslandırıldığı duvarda. Sadece ağzından tek bir soru çıktı. Başını çeviremiyor ancak sakinliğini koruyordu.

"Nihat abi? İyi miyiz?" diye bağırdı içeriye doğru.

Nihat elleri havada, dizi yerdeki adamın ensesine basılı

şekilde dururken sırıttı. "İyiyiz koçum. İyiyiz." diye cevapladı Selâmi'yi.

"O zaman sabaha kadar dans!" dedi Selâmi kahkaha atarak. Yanağı duvara bastırıldığı için sesi boğuk çıkıyordu ancak keyfinin yerinde olduğu belliydi. Gülerken omuzları sarsılıyordu.

"Ne oluyor lan burada?" dedi sivillerden öndeki. Genç ancak sert bir yüz ifadesi vardı. Elindeki silahı yanında sallarken kendine olan güveni netlikle görülüyordu.

Serhat öne bir adım çıktı. İfadesi gayet sakindi. "Bir şey olduğu yok komiserim."

"Hadi ya!" dedi polis ileri çıkarak. Yüzünde alaycı, ben yutmam bakışı vardı. Gözleri Alaz'a kaydı. Çenesini salladı. "Senin ellerin niye havada değil, hanımefendi?" dedi alaycı, küçümseyici bir tavırla.

"Neden olacak ki? Bir suç mu işledim ellerimi havaya kaldırayım?" dedi Alaz sakin, kendinden emin bir sesle.

"Erkekler tuvaletinde bir kadının ne işi var acaba?" dedi polis aynı tavırla. "Geç sen de şöyle!" diye sert bir sesle emir verircesine konuştu. Çenesiyle diğerlerinin yanını işaret etmişti.

Alaz, sakin adımlarla Serhat'ın yanına yaklaştı. Ellerini göğsünde birleştirip kalçasını lavabonun tezgâhına yasladı.

"Bu yerdeki zibidiyle ufak bir meselem vardı. Onu çözüyordum."

Bakışlarında en ufak bir tedirginlik, en ufak bir panik yoktu.

"Allah Allah? Ne gibi bir meseleymiş o?"

"Beni taciz etmeye kalktı. Ben de dersini veriyordum." Omuzlarını silkmişti umursamaz bir tavırla.

Polisin kaşları yukarı kalktı. Gözleri bir an yerdeki yarı baygın adama kaydı. Sonra yüzünü buruşturdu. Nihat'a ve diğerine sert sert baktı.

"Kalkın ayağa! Duvara yaslanın! Sen de!" dedi son kelimeyi Alaz'a bakarak sarf etmişti.

"Sebep?" dedi Alaz sakin bakışlarını polise dikerek.

"Üzeriniz aranacak!" diye bağırdı adam. Başını, arkasındaki üniformalı polise çevirdi.

"Ara şunların üzerini!"

Alaz yerinden kımıldamadı. Polis tehdit dolu bakışlarını ona çevirince kararlı ve korkusuz bakışlarını adamdan ayırmadan konuştu.

"Beni arayamazsın! Bana dokunamazsın bile!"

"Sana mı soracağım lan? Geç duvara!" diye bağırdı sivil polis.

Alaz ellerini göğsünden çekti. Duruşunu dikleştirdi. Dimdik bakışlarını polise dikerek karşılık verdi.

"Sen! Bana! Dokunamazsın! Üzerimin çok aranmasını istiyorsan kadın polis çağır! Ama bir taneniz bile bana dokunamazsınız!"

Etrafında sakince döndü ellerini yanlarında açıp. "Bu kıyafetin bir tarafına bir şey saklamış olamam, değil mi? Ama illa da merak ediyorsan... Çağır bir tane kadın polis, arasın!" İşaret parmağını kaldırdı. "Ama siz bana dokunamazsınız!"

Polis önce afalladıysa da hemen toparlandı. Elini öne doğru uzatıp boşlukta sallarken aksi ve ters bir sesle konuştu.

"Ver kimliğini!"

"Kimliğim yanımda yok! Evde unuttum!"

Polis bir kahkaha attı. Başı arkaya savruldu. "Vaay. Evde unutmuş. Gel de ye şimdi bunu. Gece vakti bar bar dolaşacaksın ama yanına kimlik almayacaksın? Nerede yaşıyorsun güzelim sen? Burası Amerika mı?"

Alaz omuzlarını silkti. "Amerika'yı bilmem. Orada kimliksiz dolaşılıyor muymuş?" dedi dudağını bükerek. Sonra küstah bakışlarla devam etti sözlerine. "Ben bar bar dolaşmam. Unutmuşum ne yapayım? Kendi mekânımda illa yanımda kimlik olsun diye düşünmedim."

Polisin kaşları havaya kalktı. Gözlerini kıstı. "Kendi mekânım derken? Burası senin mi?"

Alaz başını salladı. Polis alayla güldü.

"Sen saf mı sandın bizi? Burası Yaman Alaz'ın!"

Alaz yine başını salladı onaylayarak. Polis, göz kırparak çenesini salladı "Hayırdır?" der gibi bakarak.

Kızın kendinden emin tavırları can sıkıcı olmaya baş-

lamıştı. Karşısında polis olduğunu fark etmiyordu galiba. Alaz'a doğru bir adım attı. Yüzünü neredeyse kızın yüzüne yapıştıracaktı. Alaz başını geri çekti yüzünü buruşturarak. Polis bu tavra daha da sinirlendi. Tam elini uzatıp Alaz'ın koluna yapışacaktı ki kapıdan sert, uyaran bir ses geldi.

"Sakın!"

Alaz bakışlarını kapıya çevirdi. Polis olduğu yerde durdu bir an. Sonra o da başını geriye çevirdi. Yaman Alaz tüm heybetiyle kapıda duruyordu. Polis, geri bir adım atıp Yaman'a doğru tüm bedenini çevirdi. Dişlerini gıcırdatarak konuştu.

"Yaman Alaz!" dedi hoş olmayan bir tonla.

"Erol Akman!" diye karşılık verdi Yaman aynı şekilde. İçeri doğru bir adım attı.

Alaz fark ettirmediği bir nefesi ciğerlerine çekti. Yaman gelmişti. Artık hiçbir korkusu kalmamıştı. O ana kadar cesur ve sakin davranmıştı ancak polis ona dokunmaya kalktığı anda, ortalığın ciddi şekilde karışacağını biliyordu. Yaman'a söz vermişti ve kimsenin ona dokunmasına izin vermeyecekti. Bu da tam bir direniş göstermesini ve hatta sert karşılık vermesini gerektirecekti. O andan sonra olacakları hesap edemiyordu.

Yaman'ın kapıda belirmesi, rahat bir soluk almasını sağlamıştı. Yaman'la birkaç saniye birbirlerine baktılar ve o birkaç saniyede, onlarca cümle kurdular bakışlarıyla. Alaz gülümsedi Yaman'a bakarken. Diğeri polisleri bile şaşırtan bir yumuşaklıkla onları umursamadan Alaz'a doğru yürüdü. Kızı kollarının arasına alıp şakağına dudaklarını bastırdı.

"İyi misin bebeğim?"

Yaman'ın sesi şefkatli, tonu korumacıydı. Alaz başını salladı. Sanki biraz evvelki cevval kız gitmiş, yerine korunmaya muhtaç, beceriksiz, masum bir kız gelmiş gibi sokulgan bir tavırla Yaman'ın göğsüne başını yasladı, kollarını beline doladı. Gözlerinde neredeyse akmasını zorlukla engellemeye çalıştığı yaşlar vardı.

"Yaman! Bu adam beni taciz etmeye kalktı. Nihat'la Serhat da dersini veriyordu. Sonra da polisler geldi. Ne olduğunu

anlamadım bile."

Sesi öyle masum öyle dokunaklı çıkıyordu ki Serhat, Nihat ve Kemal gülmemek için dudaklarını sıktılar. Daha birkaç dakika önce tuvaletin içindeki tüm kontrol ondayken şimdi, sokak ortasında kimsesiz kalmış küçük kız çocuğu gibi ürkek bir tavrı vardı. Serhat ağzının içinden alayla mırıldandı.

"Oscar goes to..."

Alaz ifadesini bozmamaya çalışarak Yaman'ın göğsüne gömdüğü başını soluna doğru hafifçe çevirdi ve polisleri arkasına alarak Serhat'a uyaran ters bir bakış fırlattı.

Nihat araya girdi. "Komiserim, kollarım ağrıdı, hâlâ tutacak mıyız havada? Yoksa aşağıdayken üst araması yapamıyor musunuz?"

Sesindeki alaycı ifade anlaşılmayacak gibi değildi.

Sivil polis Erol Akman, önce Yaman'ın kollarının arasındaki kıza baktı. Kaşlarını çattı. Daha biraz evvel kendisine diklenen kız, bir anda süt dökmüş kedi gibi Yaman'a sığınmıştı. Demek Yaman'ın gözdesi buydu. Kız da çok uyanıktı doğrusu. Yaman'ın yanında korunmaya muhtaç kedi gibi davranıyor, onu koruyan Yaman da kendisini kahraman sanıyordu. Adamın egosu zirveye ulaşmış olmalıydı. Acıyan ve Yaman'ın böyle bir oyunu yediği için bir aptal olduğunu düşündüğü bakışlarını açıkça ortaya koyarak Yaman'a karşılık verdi.

"İndirin kollarınızı. Arama yapacak memur arkadaş. Kimliklerinizi de çıkarın!" dedi.

Üniformalı polis ileri çıkıp üç adamın ve yerdeki adamın üzerlerini ararken Yaman sert bir sesle Erol Akman'a sordu.

"Hayırdır komiserim? Bu ziyaretinizi neye borçluyuz?"

Erol Akman burnunu çekip omuzlarını silkti. "İhbar aldık. Burada mal satışı yapıyormuşsunuz!"

Sesindeki suçlayıcı ton bariz belli oluyordu. Gözlerini kısmış, Yaman'a bakıyordu ancak gözlerindeki ışıltılardan, suçlamadan ziyade bu durumdan zevk aldığı daha belirgindi. Yaman'ın bir açığını bulmuş olması, meslek hayatındaki en büyük zafer olacaktı.

Yaman'dan sinirli olduğu belli alaycı bir gülüş çıktı. "Mal satışı? Benim mekânımda?"

Başını arkaya atıp bir kahkaha attı. "Sen bu mesleği bırak bence. Senin adam tanıman lâzım bu iş için, benim hiçbir şekilde böyle bir şeye izin vermeyeceğimi bilmen lâzım. Çapın düşmüş iyice!"

Erol Akman zehir saçan gözlerle Yaman'a baktı. "Hep kurtulacağını sanıyorsun, değil mi? Arkan sağlam sanıyorsun? Bu sefer kurtulamayacaksın Yaman Alaz! Bu sefer bileklerine kelepçeyi takacağım senin."

Yaman kolunu Alaz'ın boynuna atıp kızı bedenine yaslamıştı. Duruşu kendinden emin, hatta karşısındaki sinir edecek kadar sakindi. Omuzlarını silkti umursamaz bir edayla.

"Bu memlekette onca suç ve suçlu var ama sen nedense bana takılmış durumdasın. Boşa zaman harcayıp zamanını da heba ediyorsun. Asıl içeri alman gerekenler de at koşturuyor meydanda. O kadar zamandır takip ediyorsun, hâlâ mı basmadı kafan? Ben asla uyuşturucuya bulaşmam!"

Yaman, son kelimelerin üzerine basa basa konuşurken karşısında bir aptal varmış da ona laf anlatıyormuş gibi bir ses tonuyla karşılık vermişti.

Erol Akman o an afalladıysa da meslekte pişmiş biri olarak düz tuttuğu yüz ifadesinden bunu karşısındakilere belli etmedi. Hatta Yaman'ın sözlerinin ardından başını alayla sallayıp küçümseyen gözlerle bakarken elindeki silahı havada sallayıp karşılık verdi.

"Tabii tabii. Sen kumara da bulaşmadığını iddia edersin şimdi. Hatta onca kahvede de sadece okey çevirip pişpirik oynuyordur gidenler."

"Öyle. Aksini düşünüyorsan ispat et! Kahve sahibi olmak mı suç oldu şimdi? O kadar barım, kulübüm var. Sık sık ziyaret ediyorsun, geliyor haberleri..." Yaman göz kırparak çenesini salladı. "Varsa ters bir durum, kesersin cezamızı. Derdin ne senin?"

Erol Akman, daha fazla laf yarışına girmenin gereksiz olduğunu düşünmüş gibi yüzünü buruşturdu. Otoriter bir yüz

ifadesiyle yine elini salladı önünde. Kestirip atarcasına hızlı hızlı konuştu.

"Uzatma! Bütün kulüp aranacak! Ihbar sağlam! Burada minicik dahi bir hap bulursam bu gece kapanacak burası!" Sesinde belirgin bir hırs vardı. Sanki hayatını buna adamış gibi davranıyordu. "Siz de kimliklerinizi çıkarın. Memur kontrol edecek hepsini." Yüzünde, durumdan zevk aldığına dair bir ifadeyle bakışlarını Alaz'a çevirdi ve Yaman'ı neredeyse delirtecek pis bakışlarla kıza bakarken alayla konuştu.

"Gözdenin kimliği yokmuş yanında. O bu gece misafirimiz olacak artık. Ne zaman gelirse kimliği, o zaman çıkarırsınız karakoldan."

Eliyle arkasındaki diğer polise, Alaz'ı alması için bir işaret yaptı. Alaz hissettirmemeye çalışmasına rağmen gerilmişti. Alaz'ı sakin bir hareketle arkasına alırken önüne geçti. Sanki siper olur gibi bir tavrı vardı o an. Dişlerinin arasından tıslar gibi konuştu Erol Akman'a. Tehdit eder gibi çenesini kaldırdı.

"Sen kimi, nereye götürüyorsun? Üzerinde kimlik yok diye suçlu gibi bütün gece karakolda tutacaksın öyle mi? Sen gerçekten de bayağı hayalperestsin!"

"Uzatma Yaman! Kimliği üzerinde yokmuş. Karakola gelecek! Kontrol edildikten sonra sabah çıkarırsınız!"

"Asıl sen uzatma! Hiçbir yere götüremezsin onu. İlla kimlik görmek istiyorsan beklersin evden getirilir. Bana zor adamı oynama hiç!"

"Doğru konuş benimle! Karşında devletin polisi var!"

"O zaman doğru düzgün davransın o polis!" Yaman artık alenen dikleniyordu. İleri doğru tehditkâr bir adım atmıştı.

"Kanunları sana mı soracağım? Ben kanuna uyuyorum! Sana ters tabii bu durum ama ne yapacaksın? Zor tabii senin için de! İllegal yaşamaya alışınca kanun manun bünyeye iyi gelmiyor herhalde."

Erol Akman, Yaman'ı kışkırtmaya çalışıyordu bilerek. Yaman'ı ilk defa bir kadını bu şekilde korurken görüyordu ve eline geçen fırsatı değerlendirmeden edemeyecekti. Kızın

üzerine oynayıp Yaman'ı üzerine saldıracak kıvama getirdiğinde, polise mukavemetten içeri alacak, sonra da keyifle bütün gece Yaman'ı çıldırtacaktı parmaklıklar ardında.

Yaman ileri doğru bir adım atacakken Alaz koluna yapışarak engelledi. Dudaklarının arasından düşük bir tonda uyaran bir, "Yaman!" çıkmıştı.

Yaman başını ona çevirince gözlerini gözlerine dikti. Kendisi yüzünden Yaman'ın başının belaya girmesini istemiyordu. Yaman'a bakan gözlerinde anlayış vardı. Başını hafifçe belli belirsiz iki yana salladı.

"Sakin ol!" diye fısıldadı durgun sakin bir tavırla.

Alaz, adamın ne yapmaya çalıştığını anlıyordu. Yaman öfkelenmişti ve şu an göremiyordu ama Alaz gayet net görebiliyordu adamı. Yaman'ı kışkırtıp üzerine atlamasını sağlamaya çalışıyordu. Bu gece karakolda sabahlayacaktı, belli olmuştu. Bozdumanlar mutlaka bir çözüm bulurdu. O konuda endişesi yoktu. Sabaha kadar temiz bir kimlik mutlaka ayarlarlardı. Yaman'ın kendisi yüzünden sıkıntı yaşamasını istemiyordu.

Yaman'sa diğerlerinin düşündüklerinin aksine her şeyin farkındaydı ancak yine de sinirlerine hâkim olamıyordu. Erol Akman'ın Alaz'a yiyecek gibi bakması, gece karakolda tutmak istediğini söylerken kelimelerin altına başka anlamlar yüklemeye çalışması, Yaman'ın hayal gücüne yükleme yapma çabası açıktı ve adamın bu küstah tavrı, o an onun ağzını burnunu kırma isteği yaratıyordu içinde. Alaz'ın yüzüne baktığında, sırf Yaman için kendisini feda etme isteğini görünce derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı.

Erol Akman bu gece Alaz'ı götüremeyecekti. Yaman'ın o anda en çok sinirlediği şey, aslında birkaç günden beri Alaz'a yapmak istediği sürprizin içine sıçılmış olmasıydı. Adam bir çuval inciri berbat etmişti.

Yaman sakin bir nefes çekti içine. Yapacak başka bir şey yoktu. Alaz'ın daha fazla bu saçma sapan ortamda kalmasını istemiyordu. Bu gece uzun olacaktı, orası kesindi ama Alaz bu herifin gözünün önünde olmayacaktı. Elini uzatıp

parmaklarını Alaz'ın parmaklarına geçirdi. Başını kaldırıp Erol Akman'a bakarken gözlerinde, sahip olduğu gücü, kudreti ve kendinden eminliği açıkça ortaya koyuyordu. Kestirip atar gibi konuştu.

"Aramanı yap! Burayı terk etmeden kimlik kontrolünü de yaparsın! Ben yukarıda, ofisimde olacağım! Bulursan bir şey çıkarsın karşıma, adam gibi alır, götürürsün. Bulamazsan... Bir an evvel siktir ol git mekânımdan."

Erol Akman, Yaman'ın son sözleri karşısında sinirle ileri atılacakken Yaman ona aldırmadan, aynı sakinlikle Alaz'a çevirdi başını.

"Yürü Alaz! Yukarı ofise çıkıyoruz. Burada daha fazla bu saçmalıkla muhatap olmanı istemiyorum. Kimliğin yolda, geliyor."

Alaz araştıran bakışlarını Yaman'a dikerken polislerin önünde bir şey sormak istemedi ancak o an merakla kıvranıyordu. Hangi kimliği yolda geliyordu ve Alaz diyerek adını kullanmışken nasıl olacaktı o iş? Kaşlarını çatarak uyarırcasına baktı ancak Erol Akman'ın duraksayarak sormasıyla, sıkıntıyla bir nefes çekti içine. Geç kalmıştı uyarı için.

"Alaz mı?" diye sordu Erol Akman, anlamadığı belli bir yüz ifadesiyle. Bakışları hızlı bir şekilde Yaman ve Alaz arasında gitti geldi.

Yaman, adamın sorusunu umursamadan tuvaletin içinde hâlâ bekleyen diğerlerine döndü.

"Serhat, siz de işinizin başına. Yardımcı olun beyefendilere. Baksınlar her yere, bakalım ne bok bulacaklar? Tuvalette sohbet hiç çekici gelmedi bana. Alışkın olanlar kalsın en iyisi."

Elinden tuttuğu Alaz'ı yönlendirirken Erol Akman'ın önünden geçip kapıya doğru adımladı. Erol Akman kolunu kaldırıp yolunu kesti. Yaman'ın soktuğu lafları o an umursamadı. Dikkati bambaşka bir yerdeydi şimdi. Otoriter bir tavırla sordu.

"Hanımefendinin adı ne?"

Yaman'ın, alaycı bir gülüşle karşısındaki polise bakarken

dudağının ucu kıvrıldı. Ağzından çıkan isim, sanki dilinin üstünde tatlı bir lezzet bırakıyormuş gibi cevapladı. Kelimelerinin üzerine bastırarak cevaplarken başını Erol Akman'a doğru eğmişti. Uzun boyunun avantajını kullanıp bu hareketiyle bile adamı ezmeye çalışıyordu. Alaz söz konusuyken herkesi ezerdi.

"Hanımefendinin adı; Alaz Yamandağlı!"

22. BÖLÜM

Alaz Yamandağlı.

Yaman için bu isim imzaydı. Onun imzası. Alaz'ın imzası. Bu iki isim birlikte yan yana kullanıldığı sürece kimse onlara dokunamazdı. Dokunamayacaktı. Buna izin vermezdi. Vermeyecekti.

Yaman, Alaz'ın elini avucunun içinde sımsıkı tutarak, Erol Akman'ın önünden geçip koridora çıktı. Koridor boyunca yürürlerken diğerleri arkalarından geliyordu ancak kimseyi umursamadı.

Kulübün içine girdiklerinde üzerleri aranan, kimlik kontrolü yapılan birkaç müşteri dışında kimse kalmamıştı. Kontrol edilenler mekândan tek tek çıkıyordu. İçerideki müzik susmuş, onlarca polis etrafta arama yapıyordu. Büyük barın önüne vardıklarında Yavuz'la karşılaştılar.

Yavuz, her zamanki profesyonel tavrıyla polise yardımcı oluyor görünüyordu. Yapması gereken de oydu zaten. Çalışanları yönlendiriyor, sürekli direktifler veriyordu. Çalışanların hepsi sıraya dizilmiş, birkaç polis tarafından kontrol ediliyorlardı.

Yavuz, Yaman ve Alaz'ı görünce onlara doğru yaklaştı. Bakışları sakin ve duruydu. Yaman'a bakarak konuşmaya başladı.

"Kimlik kontrolü yapılan müşterileri serbest bırakıyorlar Yaman Bey. Şu ana kadar bir sorun çıkmadı. Siz gelmeden yukarı ofisi henüz arattırmadım. Memur arkadaşlar, sizin eşliğinizde yukarı çıkıp ofisi de arayacaklar."

Yaman onaylayarak başını salladı sadece. O sırada Erol Akman yanlarına yanaşmış, kontrol eden bakışlarını etrafta gezdirirken konuşmaları dinliyordu. Sanki maksadı konuşulanları dinlemek değil de sadece polisleri kontrol eder gibi bir duruş sergiliyordu. Yaman umursamadı. İstediği kadar dinleyebilirdi ne konuştuklarını. Yavuz konuşmaya devam etti.

"Kim, neden böyle bir şeyi yaptı anlayamadım?" dedi Yavuz, sanki yaşadıklarından büyük bir esef duymuş bir tonda konuşarak. "Birileri bize zarar vermek istedi herhalde böyle asılsız bir ihbarla. Önemli müşterilerimiz vardı bu gece. Hoş olmadı bu durum onlara karşı. Yarından itibaren, itibar düzeltme çalışmasına başlayacağız. Böyle bir tatsızlık için özür dilememiz gerek. Ben yarın sabah yapacağımız çalışmayla ilgili bir dosya hazırlayacağım, sizin de onayınızı aldıktan sonra hemen irtibata geçeceğiz."

"Yaptığımız bir yanlış yok ama özrü yine de biz diliyoruz." dedi Yaman durumdan hoşlanmadığını belirten şikâyetçi bir tavırla. Boştaki elini ensesine götürüp sıkıntılı bir tavırla boynunu sıvazladı.

"Haklısınız ama oluyor işte böyle tatsızlıklar. İsmimiz bizim güvencemiz. Belli ki birileri iftira atmaya, bize sıkıntı çıkarmaya çalışıyor. Üstesinden geleceğiz bunun. Merak etmeyin. Ben her şeyi kontrol edip gereken neyse yapacağım."

Yaman tekrar başını salladı. "Biz ofise çıkıyoruz. Gelsin kim geliyorsa, baksınlar oraya da. Sabaha kadar buradayız. Hep beraber bir durum değerlendirmesi yapalım polisler gittikten sonra. Adımı lekelemeye çalışanı da bulacağım." dedi başını tehditle sallayarak. "Bulunca da bunun hesabını soracağım! Bizim adımız asla uyuşturucuyla birlikte anılamaz. Sorumlu kim varsa herkesi sorguya çek. Bunun nasıl olduğunu bilmek istiyorum."

"Tabii Yaman Bey. Merak etmeyin. Nereden kaynaklandığını bulacağım."

Yavuz'un sesi güven veriyordu. Bu gece kim, ne hata yapmışsa başı ciddi belaya girecekti. Orası kesindi. Yaman, Alaz'ın elini sıkıca kavrayarak arkasına doğru dönmüşken

ismînin seslenilmesiyle duraksamak zorunda kaldı.

"Yaman Bey!"

Yaman yüzünü geriye dönmeden önce, göz ucuyla Alaz'ın kaşları çatık ifadesine baktı. O da duymuştu seslenen kişiyi ve Yaman gözlerini devirdi. Bu gece gerçekten bu, tam da tuz biber ekmişti olanların üstüne.

Avucunun içindeki eli sıkarak, sakin olmasını ister gibi bir işaret verdi. Bakışlarını Alaz'a çevirirken neredeyse yalvaracak gibi bakıyordu kıza. Alaz yan gözle Yaman'a sinirli bakışlar atarken yüzündeki ifadeye neredeyse acıyacaktı. Bunca sıkıntının üzerine Yaman patlama noktasına gelmişti. Her an ters bir şey yapmasını engellemek için derin bir nefes çekip sakinleşmeye çalıştı. Yaman'ın parmakları arasındaki parmaklarını sıkarak, "Tamam, sakiniz" işareti verdi. Yüzündeki destekleyici ifade Yaman'ın içine su serpti. Şimdi sakinleşmişti. İkisi de aynı anda gözlerini yumup birbirlerine destek oldular. Ardından Yaman, ağır hareketlerle tekrar arkasını döndüğü yöne çevirdi bedenini.

Karşısındaki Melis, yanında orta yaşın üzerinde, orta boylu, ince yapılı bir adamın yanında dikiliyordu. Adam yakışıklı sayılmazdı ancak göze çarpan bir karizması vardı. Adamı tanıyordu Yaman. Tanıdık iş adamlarından Hasan Karakaya'ydı. Melis böyle bir adamı avucunun içine alabildiğine göre epey performans göstermişti anlaşılan. Adamın aptal olmadığını Yaman duymuştu. Zeki, çalışkan ve dürüst bir adamdı. Melis gibi birine kandığına göre gerçekten kadına âşık olmuş olmalıydı. Kolay kolay tufaya düşen bir adam olmadığını Yaman çok iyi biliyordu. Birden adama acıdı. Aşk, özellikle böyle niteliklere sahip olan adamları madara edebiliyordu bazen.

Koca mekânın içinde çok az kişi kalmıştı. Melis ve Hasan Karakaya kalanların arasındaydı. Demek ki özellikle oyalanmışlardı. Dudaklarının arasından zorlama bir nezaketle kadının adı çıktı. Başıyla selâm vermişti.

"Melis Hanım."

"Geçmiş olsun demek istedim ayrılmadan önce." dedi

Melis. Sesinde adeta üzülmüş gibi sahte bir tını vardı.

Üzerinde bedenine ikinci bir deri gibi oturan mini, gece mavisi bir elbise vardı. Göğüs dekoltesi hayal gücüne pek bir şey bırakmamıştı. İncecik askılar da dekolteyi desteklemişti. Dümdüz fönlü sarı saçlarını açık bırakmış, sırtından dökülmesine izin vermişti. Ayağında siyah yüksek topuklu ayakkabılar vardı. Bir elinde tuttuğu minik çantayı da ayakkabılarına uydurmuştu. Boştaki diğer eli, yanındaki adamın kolundaydı.

"Sizin bu konulardaki hassasiyetinizi çok iyi biliyorum, eminim bir yanlış anlaşılma olmuştur. En kısa zamanda herkes gerçekleri öğrenecektir."

Kadın ciddi ciddi destekleyici bir tavırla konuşuyordu. Neredeyse samimi olacağını düşünecekti Yaman, eğer yiyecekmiş gibi bakmasaydı. Alaz yanında huzursuzca kıpırdandı. O da hissetmişti kadının bakışlarını. Yaman umursamaz bir tavırla karşılık verdi.

"Teşekkür ederim Melis Hanım."

Yaman kadının yüzüne doğru düzgün bakmamıştı bile. Yanlarından uzaklaşan Yavuz'a çevirmişti bakışlarını.

Erol Akman, o sırada birkaç adım ötelerinde, sanki aramaya devam eden polisleri gözlüyormuş gibi dikilirken onların konuşmalarına kulak kesilmişti. Tuvaletten çıkmadan evvel duyduğu ismin şaşkınlığını üzerinden atamamıştı ancak bunu belli etmeyi de kendisine yedirememişti. Hiçbir şey soramamış, hiçbir yorumda bulunamamıştı. Henüz. Yaman kestirip atmıştı. Şu an elle tutabileceği bir şey de bulamamıştı. Arama hâlâ sürüyordu ancak dişe dokunur bir şey yoktu. Ne diyecekti ki? Meraktan kıvranıyorum, şunun aslını anlatsana mı? Kızın varlığını daha önce neden kimse bilmiyordu ki? Kafasında dönen kıvrandırıcı düşüncelere rağmen konuşulanlara kulak kabarttı tekrar.

"Geçmiş olsun Yaman." dedi bu sefer Melis'in yanındaki adam. Bu seferki seste gerçekten samimi bir üzüntü vardı.

Yaman bakışlarını aynı samimiyetle adama çevirdi. "Teşekkürler Hasan Bey. Siz de kusurumuza bakmayın bu gece

için. Böyle bir tatsızlık yaşamanızı istemezdik."

"Senin ne suçun var? Takılma sen. İnşallah başka bir akşam telafi ederiz."

"Bundan emin olabilirsiniz. Mutlaka beklerim. Bir dahakine benim misafirim olun lütfen."

Yaman, adamla konuşurken gerçekten samimi duygularla karşılık vermişti. Adam saygı duyduğu, takdir ettiği birkaç kişiden biriydi tanışıklıkları olmasa da. İş çevresinde bire bir tanışmasalar bile birbirlerini biliyorlar, tanıyorlardı.

"Kimin, neden yaptığına dair bir bilgi alabildiniz mi?" diye sordu Hasan Karakaya. Yaklaşımı, tam da sorun çözmeye odaklı iş adamı tarzındaydı.

Yaman omuz silkti. Sesi kendinden emin çıkarak cevapladı soruyu.

"Henüz bir bilgi alamadık polisten ama öğreneceğiz kimin, niye böyle saçma sapan bir suçlamayla ihbarda bulunduğunu. Kim iftira atıyorsa hesabını da verir."

Yaman son cümlesinde Melis'e sert, çabuk bir bakış atmıştı. Onun hakkında bu sürtük de iftira atmış, Alaz'ın kendisinden uzaklaşmasına neden olmuştu. Şimdi onu gözünün önünde görmek tüm sinirlerini ayağa kaldırıyor, bir adımda kadının boynuna yapışmak ve çıt diye kırmak istiyordu. Alaz'ı çok üzmüştü bu sürtük. Bunun da hesabını verecekti bir gün.

Hasan Karakaya anladığını belirtir bir şekilde başını salladı. Yüzünde anlayışlı bir gülümseme oluştu. O da omuz silkti. "Meyve veren ağaç taşlanır Yamancığım. Ateş en iyi, en kaliteli, en saygın kulüplerden biri İstanbul'da. İş hayatında başarılı olunca düşman da çok olur. Kalkarsınız altından. Çok sıkma canını."

"Alaz!" diye düzeltti Yaman adamı. "Kulübün adı bu hafta değişti. Olması gereken oldu nihayet."

Adam yüzünü buruşturdu. Özür diler bir ifadeyle baktı. "Kusura bakma. Haklısın. Biliyorum. Birden eskiye gitti aklım."

Adam, gerçekten yanındaki kadın olmasa yeme de yanın-

da yat tarzında biriydi. Dost bakışlarını Alaz'a çevirdi bir anlığına. Tekrar Yaman'a döndü.

"Hanımefendi kız arkadaşın sanırım."

Sesinde hem beğeni hem de merak vardı ancak rahatsız edici değildi bu tavrı. Onun aksine, Melis düşmanca bir bakış attı Alaz'a. Dudaklarını hırsla büzdü. Alaz'ı tanıdığı çok barizdi. Gözlerini kısmıştı.

Alaz dik dik kadına baktı. Yaman uyarı dolu bir şekilde Alaz'ın parmaklarını sıktı. Oysa Alaz'ın o anda istediği tek şey kadının üzerine atlayıp o ütülenmiş düzgün saçlarını tek tek koparmaktı. Bir insan nasıl bu kadar iki yüzlü bir tavır sergileyebilirdi, aklı almıyordu.

Gözlerini Hasan Karakaya'nın gözlerine dikti Yaman. Bakışları duru ve çok açıktı. Yüzünde bir gülümseme oluşurken hissettiği gurur, yüzünün her çizgisinde okunuyordu.

"Kız arkadaşım değil!" dedi sanki bu ifade çok basitmiş gibi dudağını bükerek.

Alaz yaşadığı gerginliği hissettirmemeye çalıştı. Hakikaten o Yaman'ın nesiydi ki? Bu soruya nasıl cevap verilirdi? Yine de Yaman'ın cevabı, içinde bir şeylerin kırılmasına neden oldu. Suratındaki hayal kırıklığının okunmaması için kendini zorlayarak, ifadesiz bakışlarla karşısındaki çifte baktı. Yaman'ın nesi olduğu umurunda bile değildi. Aralarındaki şeye illa da bir isim verilmesi gerekmiyordu. Öyle değil mi?

Yaman biraz duraksadıktan sonra, "Hayat arkadaşım." dedi. Bundan dolayı yaşadığı mutluluk, hissettiği haz, yüzünden de sesinden de açıkça okunuyordu. Alaz duyduğu cevapla bakışlarını Yaman'a çevirdi. Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırmamak için kendisine zor hâkim olmuştu.

"Hayat arkadaşım!" güzel bir tanımlamaydı onlar için. Hayatları boyunca birbirlerine bir şekilde bağlı kalmışlardı ve bundan sonra, bunu bozacak hiçbir şey olmasına izin vermeyeceklerdi. Buna emindi. Yüzüne oturan gülümsemeye engel olamadı. Yaman o her zamanki yoğun bakışlarını ona çevirdiğinde, ikisi arasındaki bağ elle tutulur gibiydi o an.

Yaman Alaz'ın parmaklarına doladığı parmaklarını yavaşça çözerek elini beline attı ve Alaz'ı bedenine yasladı.

"Sizi tanıştırayım." dedi Hasan Karakaya'ya dönerken. "Alaz Yamandağlı." Bakışlarını Alaz'a çevirdi. "Bebeğim, Bu Bey Hasan Karakaya. Çok saygı duyduğum, başarılı iş adamlarından biridir kendisi."

"Alaz?" dedi adam kaşlarını kaldırarak. Duyduklarından hoşlanmıştı. Takdir eden bakışlarla baktı Yaman'a. "Demek kulübün adını bu yüzden değiştirdin?"

Yaman dudağını bükerek çarpıkça gülümsedi. Başını sallayıp adamı doğrulamıştı. Hasan Karakaya memnuniyetle ileri bir adım atıp elini Alaz'a uzattı.

"Çok memnum oldum Alaz Hanım." derken bir kaşını kaldırıp Yaman'a baktı gülümseyerek. "Yaman'ı da ben çok takdir ederim. Şimdiye kadar şahsen tanışmamıştık ama başarılarını takip ediyorum kendisinin. Hayat arkadaşını seçerken de yine başarılı olmuş."

Hasan Karakaya'nın eli havada asılı kalırken Yaman, biraz mahcup ancak geri adım atmaz delice bir ifadeyle adama gülümsedi. Gayet normal bir istekte bulunuyormuş gibi doğal bir ifadeyle konuştu.

"Kusura bakmayın. Saygısızlık olarak almazsanız Alaz'a başkalarının dokunması hoşuma gitmiyor."

Hasan Karakaya şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Bir an afallamıştı. Alaz, onun takıntısını bildiğinden elini uzatmak için hamle dahi yapmamıştı. Başını hafifçe eğerek karşılık verdi yalnızca.

"Ben de memnun oldum Hasan Bey." Suratına, sevimli olmasına çalıştığı bir gülüş oturttu ve kaşlarını alayla yukarı kaldırdı. "Biraz takıntılı da kendisi." dedi sanki sır veriyormuş gibi. Hasan Karakaya elini geri çekerken içten bir kahkaha attı. Hiç alınmamıştı. Yaman'a döndürdü bakışlarını.

"Takıntılı olduğunu duymuştum ama abartıyorlar diye düşünmüştüm. Gözlerimle görmesem inanmazdım." Tekrar güldü. Sonra kaşlarını kaldırdı anlayışla.

"Ee, sen de haklısın. Böyle güzel bir hanımefendiye kim-

se dokunsun istemezsin tabii." Bu kez Alaz'a döndü. "Yalnız küçük hanım, sizin işiniz zor!"

Alaz omuz silkti. "Alıştım artık!" dedi gülümseyerek.

Gerçekten de alışmıştı. Hatta bu durum işine bile geliyordu. Bozdumanlara bunu yapmasa iyiydi tabii ama Alaz da tanımadığı insanlarla teması sevmiyordu zaten.

"İlişkiniz yeni sanırım." dedi Melis araya girerek. Sesindeki haset dolu tonu, Hasan Karakaya da hissetmiş miydi? Alaz çözemedi ama adam hissettiyse de hiç belli etmemişti. Melis bakışlarını Yaman'a dikmişti ancak Yaman ona değil, Hasan Karakaya'ya bakıyordu. Cevabı da kadını umursamadan adama verdi.

"Alaz doğduğundan beri. Bana göre hâlâ yeni. Doksan yaşımıza gelince eskiriz." dedi Alaz'a dönüp göz kırparak.

Alaz utangaç bir ifadeyle başını Yaman'ın omzuna yasladı. Elini kaldırıp belindeki parmakları kavradı. Cevap vermemişti Yaman'ın sözlerine ancak Yaman'a iyice sokulmasından, bunu onun da temenni ettiği belli oluyordu.

"Çok sevindim sizin adınıza. Böyle güzel çiftleri görünce aşka saygım her geçen gün artıyor. Daha önce hiç duymamıştım birlikteliğinizi. Gözlerden uzak yaşamanız en güzeli. Kem gözlerden uzak olursunuz böylece." dedi Hasan Karakaya.

İşte o an Alaz da Yaman da anladılar. Adam'ın sesindeki belli belirsiz tını her şeyin farkında olduğunu göstermişti ancak çok iyi yönetiyordu durumu. Adam zekâsını yine konuşturarak Melis'e döndü ve sevimli, naif bir gülümsemeyle sözlerine devam etti.

"Öyle değil mi sevgilim? İlişkiler kötü niyetli gözlerden uzak yaşanınca daha sağlıklı oluyor. Özel hayat denilen şey tam da bu işte. Umarım biz de birlikte doksanımızı görürüz."

Alaz gözlerini kısarak adama baktı. Adam her şeyin farkındaydı ve alenen alay ediyordu şu anda. Melis bakışlarını adama çevirirken zoraki bir gülümsemeyi suratına oturtmuştu.

"Elbette sevgilim. Görürüz tabii." Sonra o da şeytanca bir

hamle yaptı. "Ama önce bana evlenme teklif etmen lâzım bunun için, değil mi?" dedi masum olduğunu sandığı bir yüz ifadesiyle. Şımarık çocuklar gibi dudaklarını büzüp gözlerini kırpıştırmıştı.

Alaz inanamayarak kadına baktı. Gerçekten de o mimikleri yapmış mıydı? Erkekler bu mimiklere mi kanıyordu yani?

Hasan Karakaya rahat bir ifadeyle kahkaha attı tekrar.

"Sevgilim, evlilik dediğin sadece bir kâğıt parçası. Önemli olan gönüllerin bir olması. Bak Yaman'a, 'Hayat arkadaşım' dedi hemen. Ben evlilik lafı duymadım. Oysa evli insanlar birbirine 'hayat arkadaşım' der genelde. Bir arada mutlu bir ömür geçirmek için illa da belediye başkanından izin almak gerekmiyor günümüzde."

Melis adamın sözlerinin ardından donuk bir yüzle baktı. Gözlerinin içinde öfke kıvılcımları çakmıştı ancak bunu belli etmemeye çalışarak, yine zoraki bir gülümseme oturttu yüzüne. Başını sallayarak karşılık verdi.

"Evet sevgilim. Haklısın. Önemli olan bizim gönlümüzün bir olması."

Sıkıntıyla elini boynuna götürüp ovdu. Ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Yüzüne yorgun bir ifade oturttu.

"Artık gidelim mi sevgilim? Çok yoruldum. Hem Yaman Bey'lerin de uğraşmaları gereken sorunları var daha."

Hasan Karakaya başını salladı onaylayarak. "Gidelim sevgilim. Haklısın çok tuttuk Yaman'ı." Yüzünü Yaman'a çevirip elini uzattı gülümseyerek. Duraksayarak kaşlarını kaldırdı. "Sana da yasak mı tokalaşmak?"

Yaman ileri bir adım çıkarken nezaketle gülümsedi. Elini uzatarak adamın elini güçlü bir şekilde kavradı.

"Yok. O yasak sadece Alaz için geçerli."

Alaz başıyla adama selâm verdi. Yüzünde kibar, utangaç bir gülümseme vardı. Adam da aynı şekilde başıyla selâmladı kendisini.

"Tekrar çok memnum oldum ikinizle de tanıştığım için. En kısa zamanda tekrar geleceğim, umarım o zaman daha uzun ve keyifli bir sohbet imkânımız olur."

"Elbette. Mutlaka beklerim." dedi Yaman samimiyetle.

Adamı sevmişti. Adam düzgün adamdı da yanındaki kadın, bu adamı hak etmiyordu. Melis'e yalnızca başıyla selâm verdi. Kadının havaya kalkan eli boşta kalınca geri çekti.

Bozulmuştu Yaman'ın umursamaz, uzak tavırlarına. Oysa bu gece buraya gelirken çok hayal kurmuştu. Yaman'ı görecek, ne yapıp edip konuşacak ve bir şekilde etkileyecekti. Aylar geçmişti buradan ayrıldığından beri. Belki de adam pişman olmuş, özlemişti onu.

Herkesin beğendiği bir kadını Yaman nasıl beğenmezdi ki? Ancak Yaman'ın yanında Alaz'ı görünce kızgınlıkla tüm umutları sönmüştü. Yaman daha önce kimseye bu kıza baktığı gibi bakmamıştı. Kimseyi öyle sahiplenmemiş, kimseyle gözleriyle konuşmamıştı ama bu kıza bakarken sanki sözsüz iletişim kuruyorlar gibi hissetmişti. İçine dolan öfkeyi bastırmak için tüm gücünü harcıyordu. İkisini bir arada gördükten sonra Yaman'ın aklını çelemeyeceği çok net belli olmuştu. Oysa uğraşmıştı o kızı uzak tutmak için. Kız, o gururlu, aptal kızlardandı. Ettiği onca lafın ardından arkasına bakmadan Yaman'dan uzaklaşması gerekirdi ama şu anki manzara bırak uzaklaşmayı, çok daha yakınlaşmış olduklarını gösteriyordu. Sinirle dişlerini dudaklarına geçirdi.

Koluna girdiği adam sakin, kendinden emin adımlarla kulüpten çıkarken o da uysal bir şekilde onu takip ediyordu. Başka ne yapacaktı ki? Bu adamı bile tavlaması aylarını almıştı. Şu an herhangi bir riske girme lüksü yoktu. Gönlünü hoş tutmalı, önüne serdiği olanakları kullanmalıydı. Adam hiç değilse iyi yaşatıyordu kendisini. Bir Yaman değildi tabii. O derece etkileyici bir vücudu yoktu ama parası en azından bu açığı kapıyordu. Bununla yetinmek zorundaydı. Yine de adama belli etmemeye çalıştığı sıkıntılı bir nefesi dışarı vermişti. O parayla birlikte Yaman kadar etkileyici bir beden de istiyordu. Neden istenilen her şey aynı anda olmazdı ki? İlla her zaman bir eksik mi olmak zorundaydı?

* * *

"Saçlarından tutup yerlerde sürümek lâzımdı da dua etsin yanındaki adama." diye tısladı Alaz dişlerinin arasından giden ikilinin arkasından bakarken.

"Hasan Bey gerçekten kaliteli bir adam. Melis'e takılmış olması ilginç. Demek ki gönül söz konusu olunca insan kör oluyor." diye mırıldandı Yaman. Alaz gibi ikilinin ardından bakıyordu.

"O ne demek? Sen kör müsün yani? Bence adam salak!"

Alaz başını Yaman'a çevirmiş, öfkeli gözlerle bakıyordu. Yaman hızla başını Alaz'a döndürdü.

"Ben sen söz konusuyken körüm, evet! Sadece seni görüyorum. Bundan şikâyetim de yok! Adam salak değil, aksine çok zeki biri. Her şeyin farkında ama insan birini sevince her şeyiyle kabul etmeli. Şartlar koyarsan o sevgi değildir. Kalıplaştırmaya çalıştığın, kendi yarattığın bir kişilik olur. Sen ne yaparsan yap, kim olursan ol benim sana hissettiğim hiçbir şey değişmez."

Alaz gözlerini devirdi. "Siz erkekler geri zekâlısınız!" İşaret parmağını salladı tehditle. "Bu dediklerini sana hatırlatırım ileride."

Yaman bedenini çevirerek onunla karşı karşıya durdu. Gözlerini kıstı. "Beni bir şeyle tehdit etme! Ne yaparsan yap kabulüm... Ama sakın etrafında başka adam dolandırma. Başkasına bakma. Saçının ucuna dokunan, gözünün ucuyla sana bakan olursa o şerefsizi doğrarım."

Yaman'ın gözünde şimşekler çakıyordu o an. O şimşeklerde ölüm okunuyordu. Alaz şaşkınlıkla bir adım geri çekildi.

"Manyak mıdır nedir? Niye bakayım başkasına?" diye söylendi Alaz etrafta bakışlarını dolaştırarak. Başını sinirle iki yana sallıyordu.

"Sorun yok o zaman. Her haltı ye. Bana bununla gelme, öldürtme bana kendini de kendimi de."

Alaz yüzünü buruşturarak elini uzattı ve Yaman'ı kolun-

dan çekiştirdi.

"Saçma sapan konuşma! Yürü, sinirimi tepeme çıkarma benim! Konuştuğumuz boş konuya bak!" Yaman'ı çekiştirip ofise giden merdivenlere doğru sürüklerken hâlâ söyleniyordu.

"Beni başkalarıyla karıştırdın galiba. Kıçı başı ayrı oynayan birine mi benziyorum ben? Nereden nereye geldi konu. Kadın sürtüğün teki. Adam zeki diyorsun ama kadının kıçı başı ayrı oynuyor. Kabullenmişse salaktır işte. Siktir etsin, göndersin madem. Böyle aşk mı olur? Sen de gel gaza, maçoya bağla hemen." Gözlerini devirdi, sonra sinirli bir alaycılıkla devam etti. "Ya benimsin ya kara toprağın da de, tam olsun!"

Yaman, Alaz'ın sürüklemesiyle peşinden giderken çocuk gibi ters ters cevap verdi. "Derim ne var! Öyle zaten. Ya benimsin ya kara toprağın!"

Alaz başını ona çevirerek yüzünü buruşturdu. "Iyykk. Arabeske bağlayınca hiç çekilmiyorsun. Ayrıca barzo barzo konuşma. Gazetelerin üçüncü sayfasındaki pisliklerden biri gibi davranıyorsun."

"Ben sana kıyamam ki." dedi Yaman aniden duraksayarak. "İnsan sevdiğine kıyar mı?"

Alaz onun mahzun ifadesine çabuk bir bakış atıp hızla konuyu değiştirdi. "Yürü hadi. Kimliğim yok. Ne halt edeceğiz, ona çözüm bulalım."

"Orasını düşünme sen. Sıkıntı yok." Adımlarını durdurdu. Başını, ileride Yavuz'un olduğu noktaya çevirdi, "Gönder gelsinler yukarı" der gibi eliyle bir işaret yaptı.

Yavuz yalnızca başını salladı onaylayarak, sonra yanındaki polislerle bir şeyler konuştu ve birkaç kişi peşlerinden onlara eşlik etmek için hareketlendiler. Erol Akman bulunduğu noktadan kımıldamamış, arkalarından bakmıştı. Sırf Yaman'ın sinirine dokunmak için polislere seslenmişti.

"Yalnız bırakmayın ikisini. Bir şeyleri gizlemeye kalkmasınlar. İyice arayın her yeri."

Yaman cevap vermeden, sadece başını çevirip ters ters adama bakmıştı. Yalnızca Alaz'ın duyabileceği alçak bir ton-

la, ağzının içinden söylendi. "Gelsinler de bulsunlar ebelerininkini. Ne bulacaklarsa?"

Alaz ifadesiz bir yüzle Yaman'ın yanında otururken kanepenin arkasına kaykıldı ve başını arkaya attı. Sıkıntıyla puflayarak derin bir nefes koyuverdi. Başını yan çevirerek gözlerini Yaman'a dikti. Diğeri de başını çevirmiş ona bakıyordu. Elini uzatıp Alaz'ın elini avucunun içine aldı. O sırada üç polis ofisi didik didik arıyorlardı ve ikisi de hiçbirini umursamadan, yalnızca birbirlerine bakıyordu.

Alaz dudağını bükerek başını salladı. Demek istediği "Ne yapacağız? Kimlik meselesi ne olacak?" tı.

Yaman göz kırpıp gülümsedi. Başını salladı. Demek istediği, "Sen orasını dert etme. Her şey yolunda." idi.

Alaz yana doğru kaykıldı ve başını Yaman'ın koluna yasladı. Yaman koluyla onu sardı.

"Yoruldun mu?" diye mırıldandı, dudaklarını Alaz'ın başının üstüne bastırarak.

"Yorulmadım. Sadece gerginim." dedi Alaz bıkkın bir sesle.

"Gerilme. Gerilecek bir şey yok."

Polisler işlerine devam ederken aralarında mırıltıyla konuşuyorlardı.

"Nasıl bu kadar eminsin?"

"Eminim çünkü senin canının sıkılmasına neden olacak hiçbir şeye izin vermem."

"Kimliğim yok." diye fısıldadı diğerlerinin duymasına izin vermeden.

"Şu an yanında yok. Birazdan elimizde olur." diye karşılık verdi şefkatle.

Alaz merakla başını kaldırdı. Sorgularcasına Yaman'a bakıyordu. Yaman sıkıntıyla yüzünü buruşturdu. Canı çok sıkkındı. Hissettiği mutsuzluk yüzünden anlaşılırken Alaz'a baktı.

"Sana sürpriz yapacaktım. Hazırlamıştım her şeyi. İçine sıçtılar."

Alaz gözlerini ayırdı. Yerinde doğrularak hafifçe dikildi. Bedenini çevirerek ona baktı. Yüzleri birbirine birkaç santim

uzaklıktaydı.

"Ne sürprizi?"

Alaz tahmin ettiği şeyin olamayacağını düşünüyordu ancak gözlerindeki beklenti, sesinin tonundaki heyecan, ne hissettiğini ortaya koyuyordu. Şüpheli bir bakışla gözlerini kıstı. Gözleri parlarken Yaman'a baktı. İçinden gelen gülümseme isteğini bastırmaya çalışarak dudaklarını ısırmıştı. Yaman eriyen bakışlarla onun yüzünden geçen ifadeleri seyretti. Nasıl da heyecanlanmıştı... Baş başayken bunu yaşasalardı, Alaz kendisini tamamen serbest bırakacak, tüm duygularını ortaya koyacaktı ve o da Alaz'ın yüzünden geçen tüm hisleri rahatça ve hazla seyredecekti. Dayanamadı. İleri doğru uzanıp aralarındaki mesafeyi kapadı ve etraflarındaki polislere aldırmadan hızla, yumuşak bir öpücüğü Alaz'ın dudaklarına bıraktı. Gözlerini yumup başını sallayarak onayladı. Alaz heyecanla ileri atıldı. Kollarını Yaman'ın boynuna sararken titreyen bir sesle kulağına fısıldadı.

"Gerçekten mi?"

Yaman, kollarını kızın ince bedenine sararken o da aynı fısıltıyla cevap verdi.

"Gerçekten bir tanem. Ayşe abla getiriyor şimdi. Fırat abiyle yoldalar. Birazdan burada olurlar."

"Yaman." dedi neredeyse inleyen bir sesle. Kolları sımsıkı boynuna dolanmıştı. Kalbi küt küt atıyordu heyecandan. Hayatı boyunca bundan daha fazla istediği bir şey olmamıştı.

Nihayet gerçek kimliğine kavuşacaktı. Kendi adını hiçbir zaman kullanamamıştı ve artık sadece kendi adını kullanabilecekti. Özgürce... Güvenle... Gururla... Bunun için tam yirmi üç yıl beklemişti. Son on üç yıl gerçek adını ağzına bile almamıştı. Kimseden duymamıştı. Bazen şizofren olduğundan bile şüphelenmişti. Gerçek adını unutmaktan korkmuştu. Bu dünyaya hiç gelmemiş, hiçbir iz bırakmamış gibi göçüp gitmekten korkmuştu. Gerçek adını kullanamadığı her günü azapla geçirmişti. Babasının soyadını yaşatamamaktan duyduğu üzüntüyle her gün içi içini yemişti. Nihayet bütün bunlar son buluyordu. Gerçek kimliğine kavuşuyordu ve şu

anda hiçbir şey kendisini daha fazla mutlu edemezdi.

Yaman'a sardığı kollarını gevşeterek birkaç santim uzaklaştı. Heyecandan parlayan bir yüzle bakarken suratında oluşan gülümsemeye engel olamıyordu. Heyecandan elleri titriyordu. Titreyen ellerini Yaman'ın yanaklarına bastırdı. Dolu gözleri, onun içini görürcesine baktığı gözlere kilitlendi.

Yaman şu anda baktığı yüzü, hayatı boyunca unutmayacağı anları sakladığı kafasındaki kutuya hapsetti. Bu anı unutması mümkün değildi. Alaz ona heyecanla bakarken hissettiği huzur, yaşadığı sevinç yüzünün her bir milimine kazınmıştı.

* * *

"İhbarı yapanın kim olduğu belli mi?" diye sordu Oğuz.

Bir saat önce gelmişti Ayşe, Fırat ve Oğuz. Ayşe kulübe girer girmez bilindik otoritesini ele almış, Erol Akman'la onun anlayacağı dilden konuşarak elleri boş çıkan polisleri göndermişti.

Alaz'ın kimliğini şöyle bir göstermiş, sonra da yüzünde küstah bir gülümsemeyle adamı sinir eden cümleyi kurmuştu.

"Ne o Erol Bey? Artık kimliğini evde unutanları da mı içeri almaya başladınız? Sizin daha ciddi meselelerle uğraştığınızı sanıyordum."

Erol Akman öfkeyle Ayşe'ye bakmıştı. Ona cevap vermemiş, sanki yanında gelen polisler suçluymuş gibi onlara çıkışarak toplanmalarını emretmişti sadece. Saatlerdir yaptıkları aramada hiçbir şey bulamamışlardı. Tek bir kaçak içki dahi bulunmamıştı. Yavuz, neredeyse dalga geçer gibi alınan içkilerin faturalarını göstermiş, "İsterseniz stok sayımı da yapalım birlikte." demişti ciddi ciddi adamla alay edercesine.

Şimdi hepsi yukarda ofiste oturuyor, olanların ardından durum değerlendirmesi yapıyorlardı. Alaz konuşulan hiçbir şeye katılmadan, dakikalardır yaptığı gibi elindeki kimliğe

bakıyordu mahzun gözlerle. Hâlâ elinde kendi kimliğini tuttuğuna inanamıyordu. Ayşe'ye kaç defa teşekkür etmişti, hatırlamıyordu bile. Ayşe her şeyi yasal olarak halletmiş, Yaman'ın ısrarlarıyla hızlı bir şekilde tamamlamıştı tüm işlemleri. Günlerdir bunun peşinde koşuyordu ve nihayet dün sabah eline geçmişti Alaz'ın kimliği.

Yaman, Alaz'a baş başayken verecekti aslında. Bunun için ne planlar yapmıştı. Dışarıda birlikte güzel bir yemek yiyecekler, sonra da Alaz'a kimliğini uzatacaktı. Planladığı gibi olmamıştı hiçbir şey ama buna da şükür demişti o gece. Kimlik zamanında çıkmasaydı, Erol Akman eli boş dönerken bunu kullanmak isteyebilirdi. Sırf Yaman'ı çileden çıkarmak, kışkırtmak için yapardı bunu, çok iyi biliyordu hepsi.

Alaz elindeki kimliği yine evirip çevirdi mutlulukla. Üzerinde anne babasının isimleri yazıyordu olması gereken hanelerde. Kendi gerçek doğum tarihi yazılmıştı. Babasının kütüğüne kayıtlı bir Alaz Yamandağlı... Bundan daha büyük bir mutluluk olamazdı.

Yüzündeki gülümsemeyi dakikalardır silemiyordu. Gözleri dolu dolu kimliğine bakıyordu. Şu an vitrinde gördüğü ve âşık olduğu oyuncağa hiçbir zaman sahip olamayacağı düşüncesiyle, içi giderek vitrin camından bakan ve bir anda o oyuncak eline verilince sevinçten deliye dönmüş, parasız, küçük bir kız çocuğu gibiydi. O küçük kız, o oyuncağa nasıl bir şevkle sarılacaksa Alaz da kimliğini göğsüne bastırmak, sevincini yerinde zıplayıp çığlık atarak yaşamak istiyordu ama etrafındakilerden utandığından, içindeki mutluluk patlamasını bastırmaya çalışıyor, yerinde zorlukla dururken elindeki kimliğe bir mucizeye bakar gibi bakmakla yetiniyordu.

Yavuz, Oğuz'un sorusunu yanıtladı. "Polis söylemedi doğal olarak. Sürekli ihbar sağlam, deyip durdular ama pek de sağlam olmadığını gördüler." dedi çarpık bir gülümsemeyle.

"Alaz adamı tanımasaydı bu kadar kolay kurtulamazdık." diye araya girdi Serhat. "Ben ki yüzlere dikkat ederim, ben bile hatırlayamadım herifi." Omuzlarını silkti gözleri mah-

cup bir ifadeyle yere çevrildi. Savunma yapar gibi mırıldandı. "Hemfi sadece iki kez görmüştük. Üzerinden çok zaman geçti. Unutmuşum tabii."

"Senin suçun yok. Nereden hatırlayacaksın?" dedi Yaman çocuğun içini rahatlatmak maksadıyla. Aslında kimsenin suçu yoktu. Böyle bir şeyi tahmin etmişlerdi zaten. Neyse ki zamanında müdahale edebilmişlerdi.

İçeriye uyuşturucuyu sokan adamı bırakmışlardı. Alaz'ın karakolda ya da mahkemelerde ifade vermesini engellemek için uydurulan taciz suçlamasını da 'uzatmaya gerek yok' diyerek kapamışlardı. Adamın içeri uyuşturucu soktuğunu da söylememişlerdi doğal olarak. Böyle bir şey kontrol edemeyecekleri riskleri de beraberinde getirebilirdi. Kısaca; şimdilik kulübün kapanması söz konusu değildi, bela savuşturulmuş görünüyordu ancak hepsinin kabul ettiği tek şey daha dikkatli olmaları gerektiği idi.

"Yarın bir basın açıklaması yapmamız gerek Yaman Bey. Zedelenen itibarımızı bir an evvel geri kazanmamız lâzım. Ben bir basın bülteni hazırlayacağım, sizin onayınızın ardından tüm basına dağıtılacak." dedi Yavuz.

Yaman başını sallayarak onayladı. "Sen ne gerekiyorsa yap Yavuz. Tüm yetki sende. Benim onayıma ihtiyacın yok bu konularda. En iyisini sen bilirsin."

"Kuzu, de yeter baktığın yav." dedi Oğuz, Alaz'a başını çevirerek. Her ne kadar şikâyetçi bir tonla konuşuyorsa da yüzündeki şefkat ve anlayışı saklayamıyordu.

Alaz utangaç bir gülümsemeyle gözlerini ona kaldırdı. Elindeki kimliği bir an ne yapacağını bilemez gibi elinde dolandırdı. Önündeki sehpanın üzerindeki çantasına doğru beceriksiz, telaşlı bir hareketle uzanırken düşük bir sesle, ağzının içinde gevelercesine cevap verdi.

"Yok abi ya. Baktığımdan değil. Sadece öyle kontrol ediyordum, bilgiler doğru mu diye?"

"Doğru, doğru merak etme." dedi Ayşe keyifli bir sesle. "Benim elimden çıktı. Yanlışlık olmaz."

Oğuz göz kırparak çenesini salladı. "Sen anlatmadın olan-

ları. Bir de senin ağzından dinleyelim. Geldiğimizden beri yapıştın kaldın elindekine."

Alaz kuskun bir bakış attı, sonra omuzlarını silkti. "Anlatacak bir şey yok ki abi. Serhat anlattı işte. Olan o."

Oğuz, mest olmuş gibi bir ifadeyle baktı kıza bu kez. "Nihat dışarıda seni anlatıyordu çocuklara. 'Yenge o topukların üzerinde nasıl bir döner tekme çaktı ama' diyordu." Ardından gürültülü bir kahkaha attı. "Kızım, harbi o topukların üzerinde yaptın mı o hareketi?

"E hocası kim? Herhalde!" diye böbürlenen, aynı kelimeler aynı anda Fırat ve Yaman'ın ağzından çıktı. İkisi de eş zamanlı şaşkınca birbirlerine baktı. Önce Fırat atıldı. Azarlayan bir tonla çıkıştı.

"Sen ne üstüne alınıyorsun lan? Senelerdir ben çalıştırıyorum onu. Daha iki günlük çalışmayla prim kazanacağını sanma hemen."

"Asıl sen prim yapma! Kaç günden beri o tekmeyi çalıştırıyorum ben ona. Ayrıca çok yumuşak davranmışsın, yumrukları hâlâ çok zayıf!" dedi Yaman suçlarcasına.

"Gerçekten mi?" Alaz'ın hayret dolu gözleri ikisi arasında gidip geldi.

"Ne gerçek mi kızım? Emeğime konacak baksana. Ter akıttım lan ben yıllardır seni çalıştıracağım diye."

Fırat suçlayan bir savunma yaparken gözlerinde keyifli pırıltılar vardı. Yaman'la didişmeyi en az Oğuz kadar seviyordu.

"Az akıtmışsın abiciğim. Hiç heveslenme." dedi Yaman küçümseyerek. Kendinden emin bir sesle devam etti. "Bana birkaç ay daha ver. Bak hepinizi nasıl alaşağı edecek."

"Önce sen et de ona da sıra gelir." dedi Fırat, küstah bir yüz ifadesiyle tek kaşını kaldırarak. Bıyık altı pis pis sırıtmıştı.

"Yav, bir turnuva düzenleyelim aramızda. En iyi kim, bilinsin." diye atıldı Oğuz hevesle. Ne zamandır kafasına takılan sorunu da böylece çözmek istiyordu.

Alaz gözlerini devirdi. "He abi. Tamam abi. En iyi sensin!

Sensin yav!" dedi usanmış bir halde.

Serhat sırıtarak maç seyreder gibi bir ona bir diğerine bakarken Yavuz dik oturuşunu bozmadan, biraz şaşkınlık biraz da keyifle konuşulanları dinliyordu.

"Halit olsa var ya, anında atlardı bu fikrin üstüne." dedi Yaman. Arkasına yaslandı gülerek. Elini kaldırdı ve Alaz'ın önüne düşen saçlarını omzundan geri attı şefkatle. Bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Bebeğim bugün hepimizi kurtardı." derken sesindeki gurur, bakışlarındaki hayranlık çok belirgindi.

"Abartmayın!" dedi Alaz sıkılgan bir tavırla. Sıkıntıyla derin bir nefes üfledi. "Şans işte adamı hatırlamam." Mırıldanır gibi son cümleyi söylerken konuyu geçiştirmek ister gibiydi.

"Hiç mütevazı davranma Alaz!" diye bu kez Serhat girdi araya. "Aradan geçmiş kaç ay. Adamı hatırlamasan batmıştık bugün. Hepimiz şu an kodesteydik. Anlat ki inandırasın kendini polise."

"Üstelik o Erol Akman, Yaman'a bu kadar takmışken." diye Ayşe başını sallayarak onayladı Serhat'ı.

"O adamın olayı ne Ayşe abla? Yaman'a niye takık?" diye sordu Alaz merakla. Adam gerçekten sinirini bozmuştu onun da. O küstah, otoriter olmaya çalışan işgüzar tavırları, Alaz'a bakışları çok rahatsız ediciydi.

Ayşe arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı. Yüzünde sıkıntılı bir ifade oluştu.

"İki nedeni var. Biri istediği astronomik rüşveti Yaman'ın vermemesi. Açgözlü biri. Yaman rest çekince bilendi tabii. İkincisi kademe atlamak istiyor. Bunu da büyük balık yakalayarak yapacağını düşünüyor. Yaman Türkiye'ye döndükten sonra, Ekrem abinin geride kalıp her şeyin kontrolünü oğluna bırakması adamın ağzını sulandırdı. Genç olduğu için tecrübesizliğinden açık vereceğini sanıyor. Diğerleri tecrübeli, hepsi kurt. Yaman kolay lokma geliyor ona ama bilmiyor ki en kurt iki adam tarafından yetiştirildi. Kolay kolay açığını bulamaz ama sanırım hem genç olmasından hem de bu kadar gücü elinde tutmasından da biraz kıskanıyor gibi geliyor

bana. Neredeyse yaşıtlar ya. Rekabet yaratıyor işte."

"E sen de tabii açığını kapatırsın Yaman'ın," diyen Fırat, sen var ya, sen" der gibi başını iki yana salladı.

Ayşe gözlerini Fırat'a çevirdi. Yüzüne bilmiş bir ifade oturttu ve küstah bir tavırla karşılık verdi.

"Herhalde. Aileyiz biz! Birbirimizin açığını da kaparız, arkasını da kollarız."

"Bak oğlum! Duydun yengeni. Benim var ya, hayatta sırtım yere gelmez." dedi Fırat. Bakışlarını Oğuz'a çevirip gururla omuzlarını dikleştirmişti.

"Benim de gelmez. Ne yapayım yani? Biriniz vurulduğunuzda ağlaya ağlaya gelirsiniz kapımıza. Çıkarsana kurşunu diye." Oğuz ters bir şekilde Fırat'a karşılık verirken ağlama taklidi yapar gibi yüzünü tuhaf bir şekle sokmuştu.

"Vaay! Kaptım doktor hatunu, el açın bana diyorsun yani?"

"Ya, valla hepiniz ruh hastasınız! Çocuk gibisiniz yemin-le!" dedi Alaz inanmaz bakışları iki kardeş arasında gidip gelirken. Azarlar gibi devam etti. "Şu anki durumumuzun farkında mısınız acaba? Bu haldeyken tutturmuşsunuz, aramızda turnuva yapalım en iyi kim belirleyelim. Yok, o da kesmedi, hangimizin hatunu daha becerikli onu belirleyelim. Şu durumda bu muhabbetinizi Ağrılı duysa ikinizi de kulaklarınızdan tavana çiviler! Esat abime kızıyorsunuz ya geyik yapıyor diye, bundan sonra hiç ses etmeyin garibime, siz ondan betersiniz."

"Yav kuzu ne dedik ki?" diyen Fırat savunmaya geçti.

"Abi..." diyen Alaz öne doğru çıktı kanepede. Yüzünde ciddi bir ifadeyle, dirseklerini dizlerine dayayıp ellerini önünde birleştirdi. Saçları yüzünün iki yanından önüne düştü. "...benim başımda zaten takıntılı bir adam var, o da yetmiyormuş gibi şimdi başımıza takıntılı bir polis çıktı. Sayko manyağı, bu gece neredeyse hepimizi yakacaktı ama bundan sonra ne yapacağını bilmiyoruz. Arap Kasım'ı hiç saymayayım. Ondan da ne hamle gelecek, bilmiyoruz. Daha başka bir yığın sorun var, hepsini tek tek dökmeyeyim. Bunlara bir

çözüm bulmamız gerekirken biz ne konuşuyoruz burada?"

"Sıkıntı yok kuzu!" dedi Oğuz atılarak. Her zamanki rahat, umursamaz ve tepkisiz moduna geçmişti. "Sen niye üzüyorsun ki kendini? Hepsine çözüm buluruz güzelim. Evelallah, el birliği ile hepsinin altından kalkarız. Bak şu anki halimize," dedi eliyle Fırat ve Ayşe'yi göstererek. "Ailemiz gün geçtikçe büyüyor. Hepsi el ele çok şükür. Sen birilerinin bize zarar verebileceğine inanıyor musun? Sence izin verir miyiz buna? Bize bir bak lan! Birinin bizim üzerimize oynaması için aklını peynir ekmekle yemiş olması lâzım."

Yaman ileri çıkarak kolunu Alaz'ın omzuna attı ve kızı kendi bedenine yasladı. Şakağına dudaklarını bastırdı. Sakin, duru bir sesle, "Oğuz doğru diyor bebeğim. Sen endişelenme. Kimse hiçbir şey yapamaz bize." dedi.

"Ulan, bunlar bile birbirlerinin sözlerini tasdiklemeye başladıysa valla bize kimse bir şey yapamaz." dedi Fırat kocaman bir gülümse yüzünü aydınlatırken. Gözleri Yaman ve Oğuz arasında gidip geliyordu. İkisine de şefkatle bakıyordu.

Alaz üzüntüyle gözlerini Yaman'a kaldırdı. Nedeyse mırıltılı bir sesle karşılık verdi.

"Geçmişte de böyle demişti babamlar değil mi? Ama olanları hepimiz biliyoruz. Aynı şeylerin tekrar yaşanmasını istemiyorum. Bir daha sevdiğim tek bir kişiye bile zarar gelmesini istemiyorum."

"Gelmeyecek! Buna asla izin vermeyeceğiz." Yaman'ın sesinde tam bir inanç vardı. Bakışlarını Alaz'a kilitledi. Öyle koruyucu öyle kendinden emindi ki. "Geçmişte sadece babam ve Tahir amcam vardı ama bak, şimdi çoğaldık. Kocaman bir aile olduk. Kocaman, kaç tane adamız. Biz bir arada olduktan sonra kimse bize zarar veremez! Hiçbirimiz buna izin vermeyiz artık. Sen kendini üzme."

Alaz isteksiz de olsa başını sallayarak kabullendi denilenleri. Başını Yaman'ın omuzuna yasladı. Yüzündeki üzüntü kaybolmamıştı. Geçmişte birçok kayıp verilmişti. Bugünse tek bir kayba tahammülü kalmamıştı. Yaman başının üstüne dudaklarını bastırıp geri çekildi.

"Bir daha da o dallamayla beni aynı kefeye koyup başımda iki tane takıntılı adam var deme! Senin hayatında bir tane takıntılı adam var! O da sana takıntılı! Gerisini siktir et!"

"Ha şimdi de buna takıldın?" dedi Alaz hayretten açılmış gözleriyle.

"Taktırtma o zaman! Erol Akman kim?" Tükürür gibi çıkmıştı adamın adı Yaman'ın dudaklarından. Gözlerinde küçümseme okunuyordu. "İşgüzarın teki! O seni bir saniye bile endişelendiremez. Bir halt da yapamaz kimseye."

"Alazcığım, endişelenme sen!" diyen Ayşe, anlayışla araya girdi. "Erol Akman, Yaman'ın bir açığını bulacak kadar becerikli bir adam değil. Onu dert etme hiç. Diğer sorunları da tek tek ele alıp halledeceğiz." Ayşe'nin sesindeki güven nedense diğerlerinden daha iyi gelmişti Alaz'a.

Erkekler her zaman kavgacı ve bazen de gereksiz cesaretli yaratıklardı. Öz güvenleri kadınlardan daha fazla olduğu için de her şeyin üstesinden gelecekmiş gibi davranırlardı ama tedbirli ve akıllı bir kadından bunları duymak, diğerlerinden duymasından daha etkiliydi.

"Tamam. Sen öyle diyorsan doğrudur."

Üç erkek aynı anda gözlerini devirip hayretle Alaz'a baktı. Oğuz alınmış gibiydi. Diğer ikisinden önce davrandı. "Lan, kaç saattir burada dil döküyoruz, bize inanmıyorsun da yengeme mi inanıyorsun?"

Alaz omuz silkti. Bakışlarını Oğuz'a çevirdi. "Ne yapayım? O daha aklı başında, daha güvenilir geliyor sözleri. Siz hepiniz 300 Spartalı gibi elinizde kılıç kalkan, gözünüz kapalı, beyniniz tek bir şeye odaklanmış, cenge gider gibisiniz. Size kalsa hepiniz Batman'siniz, hepiniz Superman'siniz. Baksana sen ona! Başöğretmen gibi kendinden emin. İnsana güven veriyor."

"Sen bana güvenmiyor musun?" dedi Yaman kaşlarını kaldırmış, suçlarcasına bakarak. Kalbi neredeyse parçalara ayrılacaktı. Alaz'ın gözünde boş bir sanal kahraman imajı mı vardı onunla ilgili?

Alaz bakışlarını ona çevirince gördüğü hayal kırıklığıyla

içi burkuldu. Anlatmak istediğini anlamadığını fark etti.

"Sakin, akıllı ve hayatta kalıcı adımlar atmanızı istiyorum ama üçünüze de bakınca gördüğüm tek şey, kavgaya hazır olduğunuz. Sen benim için canını verirsin. Ben sana canımı teslim edecek kadar güveniyorum. Canımı verecek kadar güveniyorum ama benim istediğim; benim için canını vermen değil, benim için yaşaman!"

Yaman o an kalbi durdu sandı. Birkaç dakika hiçbir tepki veremeden Alaz'a baktı. Gözlerinden fışkıran sevgisi neredeyse odayı doldurmuştu. Dudağının ucu hafifçe yukarı kıvrıldı. Bakışlarındaki yoğunluk Alaz'ın nefesini kesti. Yaman çocuk gibiydi şu an. Bir çocuk kadar saf ve masum bakıyordu. Bir çocuğun saf sevgisiyle bakıyordu. Sanki odada sadece ikisi varmış gibilerdi. Birbirine kilitlenmiş bakışları, kırılamayacak zincirlerle birbirine bağlanmış gibiydi. Diğerleri ikisine bakınca ağızlarını açıp tek bir şey diyemiyorlardı. Onlar da ikisi arasındaki yoğunluğu bozmaya korkar gibi sessizce ikisini seyrediyordu.

Uzun süren bir sessizliğin ardından Yaman duru, berrak bir ifadeyle tek omuzunu silkti.

"Veririm canımı. Ben senin için ölürüm de öldürürüm de yaşarım da. Ben senin için nefes alıyorum zaten. Sen yaşa diyorsan sen öl diyene kadar yaşarım ben."

Alaz, boynunu bir omuzuna yatırıp mahzun bir sevgiyle baktı ona. Gözlerinin içinde neredeyse düşmek üzere olan yaşlar, elmas taneleri gibi parlayarak titreyen ışıltılar saçıyordu. Kimseyi umursamadan kollarını Yaman'ın boynuna doladı. Başını omuzuna koydu. Dudaklarını boynuna bastırırken fısıldadı yalvaran bir sesle.

"Yaşa o zaman!"

"Tamam." dedi Yaman uysal bir sesle çocuk gibi. Kollarını Alaz'a sarmış, sakinleştirmek ister gibi elleriyle sırtını sıvazlıyordu.

"Tamam. Ben senin için yaşarım." diye tekrarladı uysal bir sesle. "Sen yeter ki üzülme, ben senin istediğin her şeyi yaparım."

23. BÖLÜM

Sabah altıyı geçerken herkes evlere dağıldı. Alaz ve Yaman, eve vardıklarında yorgunluktan ölmek üzerelerdi. İkisi de çabucak duş alıp yatağa girmişti. Öğlen olmasına rağmen hâlâ uyanmamışlardı.

Ekrem, sabah Ragıp'la beraber Halime'nin hazırladığı kahvaltı sofrasında yalnızdı. Ragıp, Kürşat ve Halit'in anlattıklarını Ekrem'e aktarıyordu.

"Sen gece gece telaşlanma diye Yaman seni arayıp haber vermemiş abi. Sabah eve geldiklerinde çocuklar anlattı olanları."

"İtten kurtulduk, dölü başımıza bela oldu, öyle mi Ragıp?"

Ekrem anlatılanları duyunca canı sıkılmıştı. Yaman'ın tüm bunlarla tek başına uğraşıp sırf kendisi üzülmesin diye her şeyi sırtlaması, içini sızlatmıştı.

"Neden haber vermiyor ki Ragıp? Yaşlandık diye işe yaramaz mı olduk? Haberim olsa gece birkaç kişiyi arar, geri çekerdik o Erol Akman işgüzarını."

"Haklısın abi ama yaşlandık diye değil bu tavrı. Biliyorsun, ne zaman büyük adım atsa sana danışmadan, sana sormadan ilerlemiyor Yaman. Senin üzülmeni istemiyor. Durumu kontrol ettikleri için de canın sıkılsın istememiştir."

"Uyuyorlar mı hâlâ?" diye sordu Ekrem başını Halime'ye çevirerek.

Halime iki adamın çaylarını doldururken Ekrem'i cevapladı. "Uyuyorlar abi. Yorgunlardır diye rahatsız etmedim. Ne

zaman kalkarlarsa o zaman hazırlarım ben kahvaltıların."

Ekrem başını salladı yavaşça. Tazelenen çayına uzandı. Bakışlarını Ragıp'a kaldırdı, bardağı boşlukta asılı kalmıştı.

"Yaman kalkınca konuşalım bir. Ne yapmayı planlıyor, bana da anlatsın. Bu itin dölü çok ileri gitmiş. Dersini vermek lâzım."

Ragıp da başını sallayarak Ekrem gibi çayına uzandı. "Haklısın abi. Bir ders lâzım. Babası kadar çakal değil o pislik. O iş çok uzamaz."

"Akşam Ağrılı'ya gidelim. Hem kızları bir göreyim hem de Ağrılı'yla da durumu konuşalım. Onların desteği içimi rahatlatıyor. Adama helâl olsun, üç tane pırlanta gibi delikanlı yetiştirmiş. Fırat'la Oğuz'un Yaman'ı desteklemeye gitmesine çok sevindim. Yaman tek başına kalırsa kalbim dayanmaz olacaklara. Yaman'ın asıl şimdi her türlü desteğe ihtiyacı var. Alaz'la tam birbirlerini yeniden bulmuşken ikisinin de tek bir sıkıntıyla bile uğraşmasını istemiyorum. Onların şimdi güzel zaman geçirmeye ihtiyaçları var. Bizim gibi sıkıntıların içinde boğulup kalmasınlar. Gençliklerinin, sevgilerinin tadını çıkarsınlar istiyorum. İkisi de on ömre yetecek kadar üzüntü, sıkıntı yaşadı. "

Ragıp karşılık vermeden, sadece başını salladı Ekrem'i onaylayarak. Ekrem'in yüzünde şimdi başka bir ifade belirmişti. Hüzünlü bir gülümsemeyle baktı Ragıp'a. Meraklı bir sevinçle sordu.

"Alaz kimliğini alınca çok sevinmiş mi?"

Ragıp yüzünde oluşan şefkatli gülümsemeyle bakarken omuz silkti.

"Abi, orasını tam bilemiyoruz. Kürşatlar dışarıda polislerle uğraşırken Ayşe vermiş kimliği. Ne tepki verdi, henüz biz de bilmiyoruz."

Ekrem, başını bilmiş bir edayla aşağı yukarı sallarken mırıldandı gülümseyerek.

"Sevinmiştir... Sevinmiştir..."

Başını kaldırıp gözlerini yumdu. Dudağının ucu hüzünlü, yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Kardeşim, dostum... Nihayet huzura ermiştir artık. Kızı sonunda soyadını taşıyor güvenle. Nermin'in yaptığı fedakârlık nihayet yirmi üç yıl sonra sonuca ulaştı. Yavruları hayatta kendi isimlerini yaşatacak inşallah."

İki adam da mutluydu bugün. Her şeye rağmen sevgi kazanmıştı. Sevgi uğruna yapılan fedakârlıklar, ayrılıklar, kayıplar geride hiçbir zaman unutulmayacak acılar, izler bıraksa da bugün aslında geldikleri nokta, sevginin kazandığı bir yerdi. Tahir ve Nermin sevgileri, aşkları uğruna onca sıkıntı çekmişlerdi. Tek istekleri bir arada olmaktı. Nermin, evlat sevgisi ile yapılacak en büyük fedakârlığı yapmıştı. Tahir evlat sevgisiyle, senelerce tek başına, yüreğindeki yükle yaşamıştı. Yaman, sevgisi uğruna ne acılar çekmişti. Füsun yine sevgisi uğruna canından olmuştu ve bugün o iki genç, kocaman aşklardan doğan iki çocuk, öğrendikleri sevgiyle bir aradaydı.

İkisinin de birbirine bakarken gözlerinde gördüğü pırıltılar, Ekrem'e her türlü derdini unutturuyordu. Onu bugün ayakta tutan en büyük güç, iki gencin her geçen gün birbirine daha çok bağlanmasıydı. Görüyordu Ekrem. Bazı zamanlar birbirlerine çatsalar da, birbirleriyle didişseler de birbirlerine olan bağlılıkları büyüyerek artıyordu. Gözlerinden, en sinirli oldukları anlarda bile sevgileri taşıyordu. Ekrem için bundan daha fazla haz duyup sevineceği başka bir şey olamazdı. Kalan ömründe tek isteği, ikisinin mutlu olmasıydı. E bir de torun görebilse tadına doyulmazdı ama şimdilik onu da sabırla bekleyecekti. Daha gidecek çok yolları vardı.

* * *

Bozdumanların evinde herkes aynı masanın etrafında kahvaltıdaydı. Fırat ve Oğuz, babalarına gece olanları anlatırken Ağrılı sükûnetle anlatılanları dinliyordu. Ayşe ofisine gitmemişti. Sabaha karşı geldiklerinden, bölünen uykusu serseme çevirmişti ve henüz kendine gelememişti. Sekrete-

nu arayıp günlük programını iptal ettirmiş, evde kalacağını bildirmişti. Şimdi de rahat kıyafetlerle, Fırat'ın yanında kahvaltısını ediyordu.

Zeynep de bugün evde kalacak olanlardandı. Gece nöbetçi olduğu için akşamüzeri hastaneye gidecekti. Günü, ablası ve evdekilerle sakin geçirmek istediği için dışarı çıkmak da istememişti. Kendine itiraf etmese de bunda Zilal Ana'nın da çok payı vardı. Kadın, öyle anaç bir tavırla etraflarında dönüp konforlarını sağlamak için çabalıyordu ki Zeynep bencilce, kan emici bir vampir gibi Zilal Ana'nın tüm sevgisini sömürerek, dibinden ayrılmak istemiyordu.

Seneler boyunca anne şefkatine bu kadar ihtiyacı olduğunu fark etmemişti. Şimdiyse arsız, sokulgan kedi gibiydi. Zilal Ana neredeyse Zeynep peşindeydi. Her an başını dizine yaslayıp saçlarını okşatıyordu. Bir anne tarafından şımartılmak, o şefkati hissetmek hiçbir şeyin yerine geçmiyordu. Zeynep, doyumsuz sevgi arsızlarına dönmüştü birkaç gün içinde. Oğuz dahi bozulmaya başlamıştı bu duruma.

"Anamı alaydın bari benim yerime." demişti birkaç gün önce sinirli bir çıkışla.

Zeynep alt dudağını ısırarak mahcup bir yüzle bakmıştı ona. Utanarak omuzlarını silkmiş, savunmaya geçmişti.

"Ya ben hep senin yanındayım zaten. Aşk olsun!"

"Ne benim yanımdasın be? Akşam benim yanımda değil anamın dibinde oturuyorsun. Sanki kızı sensin de ben dışardan gelmiş iç güveyiyim."

Oğuz ciddi ciddi tavır yapıyordu artık Zeynep'e. Ayşe, Fırat'la dip dibe, diz dize otururken Oğuz, Zeynep'i anasıyla paylaşmak zorunda kalıyordu.

"Hayır ya. Sadık babanın yanında utanıyorum seninle yakın olurken. Elin ayağın durmuyor."

"Lan, elim ayağım durmuyor da ne yapıyorum? Elini tutmak istiyorum. Suç mu yani? Anam da babamın yanında otururken birbirlerinin elini tutarlar. Ne var yani? Babam anlayışsız bir adam mı ki utanasın? Hem abim de yengemin elini tutuyor. O niye utanmıyor?"

"Çünkü Fırat abi adabıyla, ablamın sadece elini tutuyor! Sen iki de bir öpüyorsun elimi. Utanıyorum işte!"

"Ulan, ben senin ellerine kurban olurum be! Ne yapayım? Her defasında, o minik ellerin hayat kurtarıyor olmasına şaşırıyorum. Hürmetten öpüyorum. Hem sevgilimin elini öpmüşsem ne olmuş? Eli öpülecek kadınsın ki öpüyorum!"

Oğuz bu kelimeleri öfkeyle dudaklarının arasından fırlatırken Zeynep hayretle, odun sandığı adamın öfkeli çıkışında bile nasıl olup da böyle güzel cümle kurabildiğine şaşırmıştı.

Sırnaşık çocuklar gibi gözlerinden sevgi taşarak Oğuz'a sokulmuştu. Küçük kollarıyla iri bedene sarılmış, beline doladığı kollar arkasında kavuşamamışken başını göğsüne yaslamıştı.

"Ya, sen ne güzel adamsın böyle. İyi ki de tavlamışım seni." demişti şımarık çıkan bir sesle.

"Sen tavlamadın beni. Ben seni tavladım." dedi Oğuz aksi bir sesle. O da kollarının arasındaki minik bedeni kucaklamıştı. Zeynep'in başının üzerine dudaklarını bastırdı. Ondan beklenmeyecek şefkatli ve yumuşak bir tonla devam etmişti sözlerine.

"Özlüyorum Zeynep. Nöbetçi olduğun gecelerden nefret ediyorum. Her akşam şu sofraya birlikte oturamıyoruz zaten. Evde olduğun zamanlarda da yanımdan ayrılma istiyorum."

"Söz, tamam. Bundan sonra birlikte evde olduğumuz her an, senin dibinden ayrılmayacağım."

"Anamın peşinden gitmek yok!" diye üsteledi Oğuz emin olmak istercesine.

Zeynep bir kahkaha atarak, başını yasladığı geniş göğüsten çekip gözlerini Oğuz'a kaldırdı. Alaycı bir ifadeyle konuştu. "Anasından sevdiği kadını kıskanan da bir sen varsındır dünyada. Genelde gelin kaynana kavgası arasında kalır adamlar, sen de tam tersi yüzünden sıkıntılısın. Vah sana!"

"Kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi. En büyük rakibim anam yav. Tövbe tövbeee."

Zeynep, verdiği sözün arkasında durarak Oğuz'un yanında oturuyor, sevgiyle onun yemek yiyişini izlerken iştahla

kahvaltısını eden adamın tabağını dolduruyordu.

"Çocuğu sakın yalnız bırakmayın Fırat." dedi Ağrılı o sırada. "Kurban nihayet huzur bulmuşken ikisini de üzecek tek bir şey istemiyorum. Arkalarını kollayın hep."

"Sen merak etme baba! Gözümüz üzerlerinde. Yalnız kalmayacaklar."

"Zeynep'im, güzelim. Oğuz'u beslemekten kendin bir şey yemedin. İki lokma at sen de ağzına." diye Zilal Ana araya girdi. Kahvaltıya oturduklarından beri Zeynep, Oğuz'la ilgilenmekten daha ağzına iki lokma koymamıştı ona göre. Kadın endişeyle ufak tefek kıza bakıyordu.

Oğuz gözlerini devirdi. Ağzındaki lokmayı çabucak yutup annesine çevirdi gözlerini.

"Ana! Oğlun benim! Bana damat muamelesi yapma! Ben doyuruyorum Zeynep'i merak etme. Çapı kaç ki onun zaten? Benim kadar yemesini mi bekliyorsun?"

"Oğlum, ne dedim ki? Kızım ufacık zaten. Hayat kurtarıyor o. İyi beslenmesi lâzım. Daha çok yesin istiyorum."

"Ana, sen ne yaparsan yap Zeynep bu kiloda kalacak. Göbeğiyle iş yapmıyor, elleriyle yapıyor."

Oğuz yine Zeynep'in elini tutmuş, üzerine bir öpücük kondurmuştu. Zeynep, Oğuz'un hareketiyle Ağrılı'ya çabucak utangaç ve telaşlı bir bakış fırlatıp elini geri çekmek için direndi. Oğuz'un umursamaz, rahat tavırları onu sürekli mahcup ediyordu.

"Oğuz!" diye dişlerinin arasından fısıldayarak uyarırken Oğuz'un kocaman elinin içinde sıkı sıkı tuttuğu elini geri çekmek için çabalıyordu.

Zilal Ana, ikisinin haline bakınca yüzündeki gülümsemeye engel olamadı. Ağrılı, çaktırmamaya çalıştığı memnun bakışlarıyla çabucak ikisine bakıp farkında değilmiş gibi kahvaltısına devam ediyordu.

Esat alayla sırıtarak araya girdi. "Abi sen yakında yengemin elini öpe öpe bitireceksin, artık o ellerle hayat da kurtaramayacak."

"Ağzından yel alsın lan! O ne biçim söz!"

Oğuz ters ters Esat'a bakarken elindeki çatalı önündeki böreğe sapladı. Zeynep'in ağzına tıkıştırmaya çalışırken, "Ye gü..elim! Aldırma sen onlara. Ben seni de beslerim." dedi.

Zeynep, eliyle ağzına sokulan böreği tutup çiğnemeye çalışırken başını itiraz eder gibi iki yana salladı. Ağzı dolu olduğu için konuşamıyor, gözleriyle Oğuz'a "boğulacağım" der gibi bakıyordu homurdanarak. Yüzü utançtan yine kıpkırmızı olmuştu. Oğuz'un rahat tavırlarına karşın o sürekli utanç içindeydi. Ağzındakileri çiğnerken kızgınlıkla baktı Oğuz'a. Oğuz kendisine öfkeli bakan gözlere aldırmadan, çenesiyle önündeki tabağı işaret etti "Ye!" dercesine.

Mutfakta yankılanan telefon sesiyle hepsinin gözleri Ağrılı'ya çevrildi. Ağrılı'nın cebindeki telefon çalıyordu. Telefonu çıkararak ekrana baktı. Yüzünde hiçbir tepki yoktu. Ekrana dokunup telefonu kulağına götürdü.

"Buyur Ekrem Ağa?"

Ağrılı yüzündeki ifadesizliği koruyarak karşı tarafı dinliyor, arada başını sallıyordu.

"Bana da şimdi anlattı çocuklar." deyişiyle, Ekrem'in geceki sorunu öğrenmiş olduğunu anladılar.

Ağrılı yine başını salladı. "İyi olur... İyi düşünmüşsün, ben de çok memnum olurum. Buyurun, gelin, konuşalım hep birlikte. O zaman akşam yemeğine de buradasınız bilesiniz." İtiraz kabul etmeyeceği ses tonundan belliydi. Aldığı cevapla yüzü yumuşadı, memnun bir gülüş yüzüne yayıldı.

"Tamam o zaman. Bekliyoruz... Eyvallah Ekrem Ağa."

Telefonu cebine geri koyarken bakışlarını Zilal'e çevirdi. "Zilal Hanım, Ekrem Ağalar gelecek öğleden sonra. Akşam yemeğine de buradalar. Hazırlıklarınızı ona göre yapın."

Zilal memnun bir gülümsemeyle başını salladı. "Tabii ağam. Aklın kalmasın, güzel bir sofra kurarız." Ellerini açtı, başını yukarı kaldırarak gözlerini yumdu. "Çok şükür, bugün de soframız kalabalık olacak." Yüzünde huşû bulmuş gibi bir gülümseme vardı.

Yüzü asılan Zeynep üzüntüyle söylendi. "Hepiniz akşam yemeğinde beraber olacaksınız. Ben hastanede olmak

zorundayım."

Esat masanın üzerine doğru eğilerek koca bir sırıtma ve alaylı bir sesle karşılık verdi.

"E n'apcan yenge? Senin görevin hayat kurtarmak, bizim görevimiz hayat karartmak!"

Akşam, Sayko'nun hayatını karatma planlarının ilk aşaması kararlaştırılacaktı muhtemelen. İyi de olurdu. Esat, Kerim ve Adil, kaç haftadır can sıkıntısından patlamak üzerlerdi. Aksiyon bitince patlatacak yer de kalmamıştı, serseri mayın gibi ortalıkta dolaşıyorlardı boş boş. Şimdi en azından birkaç aksiyon planı çıkacak gibi görünüyordu. Sevinçten neredeyse avuçlarını birbirine sürtecekti.

Masanın ucundaki Kerim ve Adil'le bakışırlarken üçünün de yüzünde bayram çocuklarının mutlu ifadesi vardı.

"Bak bak... Şunların tipe bak!" dedi Fırat çenesiyle üç genci işaret ederek. "Eline şeker verilmiş çocuklar gibi sevinçten zıplayacaklar. 'Olay var dediler, geldik' moduna geçtiler anında."

Esat alıngan bir yüzle Fırat'a döndü. "Abi, zaten acayip bozuğum he. Gece bana haber vermeden gitmişsiniz. Bizi adam yerine koyan yok. Bari bir şey olsun da işe yarayalım!"

"Ulan, haber versek ne yapacaktın? Fosur fosur uyuyordun, bölmeyelim dedik. Hadi, böldük diyelim. Yapılacak bir şey yoktu ki gelesin. Ne yapacaktın, polisle mi çatışacaktın?"

Esat ciddi bir ifadeyle omuz silkti. "Yoo." dedi. Tatsızca yüzünü buruşturarak devam etti. "Ama eli boş, kıçına baka baka giderken o komiser bozuntusuna; 'Sen kim köpeksin ki?' demek isterdim. Ulan biz, bir senedir Yaman'ın peşindeyiz, en başta anladık uyuşturucu işine asla girmeyeceğini, bu herif kaç senedir peşinde, hâlâ anlayamamış mı? İki çift laf ederdim dallamaya. Köşeli mi o jeton, diye soraydım iyiydi."

Fırat yüzündeki gülümsemeyi gizlemeye çalıştı, Ayşe onun kadar kontrollü olmadığı için kıkırtısına engel olamadı. Oğuz ifadesiz yüzünü Esat'a çevirdi.

"Esat, koçum. Gönlün kalmasın kardeşim. İlk patlatılacak yere seni göndereceğiz. İstediğin kadar kullan. Ölçü de vermeyeceğiz."

"Valla mı abi?" dedi Esat gözleri parlayarak. Oğuz'a heyecanla bakarken yerinde dikilmişti.

Oğuz başını salladı aynı ciddiyetle "Tabii oğlum. İstersen İstanbul'un yarısını havaya uçur, tek ses etmeyeceğiz. Sende!" dedi çenesiyle bir hareket yaparken göz kırpmıştı.

"Tamam abi. Bende!" dedi Esat. Elini göğsüne vururken yüzünde havai fişek gösterisi gibi bir aydınlık belirmişti.

"Peh Allah'ım ya! Herife laf sokacağım diyor, kendi yiyor. Oğlum, asıl seninki köşeli mi? Sen Oğuz'un hakikaten böyle bir şeye izin vereceğini mi sanıyorsun?" dedi Fırat masaya doğru eğilmiş, alayla Esat'a bakıyordu.

Esat'ın şaşkın bakışları iki abisi arasında gidip geldi, hayal kırıklığı yüzüne yayıldı.

"Ayıp abi ya!" dedi Oğuz'a isyan ederek. "Garibana bir umut verip sonra geri çekiyorsunuz. Ayıptır yav!"

"Umut fakirin ekmeği oğlum! Sen de umut et. Belki bir gün olur." dedi Oğuz umursamadan.

"Nazar etme ne olur, çalış senin de olur diyorsun yani, he Oğuz abi?" dedi Kerim. Esat'la aynı hayal kırıklığını yaşıyordu.

"Siz önce saksıyı çalıştırın, diyorum. İstanbul'un yarısını patlatın diyorum, üstüne atlıyorsunuz. Oğlum, ben yapın desem bile bir durun, düşünün, akıl kârı iş mi bu diye? Bodoslama atlıyorsunuz hemen!"

"Sıkıldık abi. Ne yapalım yani?" dedi Adil savunmaya geçerek.

"Ulan sıkıldıysanız sevkiyatlarda, depolarda yapılacak yığınla iş var. El atın o zaman! Boş gezenin boş kalfaları!"

"Abi ben kariyer planlamamı yaptım!" dedi Adil ciddi bir yüz ifadesiyle. "Ben o işlerin adamı değilim! Ben full paket bir elemanım. Gözetle, takip et, yok et! Varsa bana uygun bir iş, eyvallah. Yoksa bana stoktu, depoydu deme abi."

"Ben de aynı kariyer planını yaptım." diyen Kerim, ciddi bir ifadeyle destek oldu Adil'e.

Fırat mutfağı dolduran bir kahkaha attı. Ayşe şaşkınlıkla kaşlarını kaldırmış, gülmemek için zor dururken Zeynep

uzaylı görmüş gibi Adil'le Kerim'e bakıyordu. Oğuz küçümseyen gözlerle baktı onlara. Başını iki yana oklayarak salladı. "Herifler kiralık katil olma yolunda giderken bir de kartyer planı demezler mi? Al ayağının altına diyor şeytan!" diye söylendi.

* * *

Alaz, Yaman'dan önce uyanmıştı. Bir süre gözlerini açmadan, Yaman'ın kollarının arasında huzurla uyanmanın tadını çıkardı. Yaman'ın her nefes alıp verişinde inip kalkan göğsüne yaslı başı, beline sardığı kolu, bacaklarının arasında duran ayakları ve kulağının altında Yaman'ın düzenli kalp atışlarını dinlerken hissettiği huzur tüm benliğini kaplıyordu. Yaman kollarını sıkıca ona dolamıştı. Sanki uykusunda bile yok olmasından korkar gibi sıkı sıkıya sarılmıştı kendisine.

Mis gibi kokuyordu genç adam. Alaz gözlerini açmadan başını hafifçe çevirip burnunu göğsüne bastırdı. Üzerindeki tişörtten yayılan yumuşatıcının kokusunu bastıran teninin kokusu, Alaz'da daha önce hiç duyumsamadığı ama bilindik bir his yaratıyordu. Korkularına rağmen ne olursa olsun bu kolların arasında her şey son bulacak, her dert önemsizleşecek, geriye sadece o ve Yaman kalacaktı. Yaman'ın kolları onun bu dünyadaki son durağıydı.

Yavaşça gözlerini açtı. Perdelerin arasından odanın içine giren ışıkla günü yarıladıklarını anladı. Sabah herkesin uyandığı saatte yatınca bu saate kadar uyumuş olmaları çok doğaldı.

Ekrem şimdiye kadar gecenin olaylarını öğrenmiş olmalıydı. Buna rağmen kimse onları rahatsız etmemişti. Ekrem'in bu anlayışlı, ikisi söz konusuyken her şeye boyun eğen, kabullenen tavrı inanılmaz geliyordu Alaz'a. Sanki onların yüzünde küçük bir gülümseme olsun, geri kalan hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi davranıyordu.

Alaz'a her bakışında, gözlerinin ardındaki hüzün bulut-

ları belli oluyordu ama bastırmaya çalışıyordu. Farkındaydı Alaz. O kadar uzun saatler geçmişle ilgili konuşmuşlardı ki Alaz onun anlattıklarını kafasına kazımıştı. Babasıyla aralarında nasıl bir yakınlık olduğunu biliyordu artık. Babasının yokluğunun ona nasıl koyduğunu da görebiliyordu. Ağzından her Tahir adı çıktığında, Ekrem'in sesi titriyordu. Kolay değildi tabii kardeşini, en iyi dostunu, yoldaşını kaybetmişti. Kendini yapayalnız hissediyor olmalıydı şimdi. Geride sadece oğlu ve Alaz kalmıştı.

İkisine karşı hep müsamaha gösteriyordu. En ufak bir tartışmada araya giriyor, daima sulh içinde olmaları için tampon görevini üstleniyordu. Bazen bunun için otoritesini de kullandığı oluyordu ama bunu onların iyiliği için yapıyordu. Birbirlerinin kalplerini kırmalarına izin vermiyordu. İyi de oluyordu. Yaman da Alaz da fevri tiplerdi ve bazen tartışmaları inatlaşmaya biniyor, kendilerini kaybediyorlardı. Ekrem'in tampon görevi, o noktada her ikisine de geri adım attırıyor ve iki dakika geçmeden yine sükûnet içinde birbirlerine bakıyorlardı.

Alaz, gözlerini kırpıştırarak başını geri çekti yavaşça. Yaman'ı uyandırmamaya çalışarak ağır ağır geri çekildi. Birkaç santim uzaklaşmıştı ki Yaman'ın kolları sıkılaşarak tekrar eski yerine çekti bedenini.

"Gitme bir yere!" diye mırıldandı Yaman boğuk, uykulu bir sesle.

"Bir yere gittiğim yok. Öğlen olmuş. Ben duşa gireyim, sen biraz daha uyu." diye mırıldanarak karşılık verdi. Onun da sesi boğuk çıkıyordu. Henüz tam olarak ayılamamıştı.

"Sensiz uyumak istemiyorum. Biraz daha kal."

Yaman, gözlerini açmadan yatağın içinde aşağı doğru kaydı ve kollarıyla Alaz'ı sararken başını Alaz'ın boynuna gömdü. Burnunu tenine bastırıp derin bir soluk çekti.

"Öyle güzel kokuyorsun ki. Sabahları bu kokuyu alınca bütün gün burnumun ucunda aynı kokuyla dolaşıyorum."

Alaz kollarını kaldırıp Yaman'ın başını çevreledi. Dudaklarını Yaman'ın başına bastırdı. Kirli sakalları tenine batıyor-

du ancak aldırmadı. Bu rahatsızlık vermekten ziyade, onu teninde hissetmesine neden olan, haz aldığı bir temastı.

Haftalardır birlikte uyumalarına rağmen Yaman ona sarılıp öpmekten ve koklamaktan başka bir şey yapmamıştı. Bu durumdan şikâyetçi değildi gerçi. Son haftalarda ihtiyaç duyduğu tek şey sonsuz şefkatti ve Yaman bunu veriyordu ona. Sınırsız şefkati ve sevgisiyle, geçmişten gelen yüklerini üzerinden atıyordu Alaz. Şu an daha ilerisini istemiyordu da ancak yine de bazen şaşırmadan edemiyordu. Nasıl olur da Yaman daha fazlası için ısrarcı olmuyordu? Çoğu zaman kendisine zorlukla hâkim olduğunu fark ediyordu. Bedeninden yayılan ısı, verdiği tepkiler onu istediğini gösteriyordu ama öpmenin daha ilerisine gitmemişti.

Birlikte uyurken Yaman'ın ona sokulduğu anlarda, bedeninin verdiği tepkileri hissediyordu ancak ikisi de bunu görmezden geliyordu. Alaz kendisini hazır hissetmediği için bir sonraki adıma geçemiyordu henüz ama Yaman'a dokunmak da istiyordu çokça zaman. Ne zaman Yaman'a dokunmaya kalksa Yaman geri çekiliyordu.

"Acelemiz yok bebeğim. Sen ne zaman hazır hissedersen o zaman." diyor ancak sesindeki paniği bastıramıyordu. Sanki bunu geciktirmek ister gibiydi. Ya da sanki Alaz'ın hazır olmaması içini rahatlatıyor gibiydi. Alaz içine düştüğü kuşkudan kurtulamıyordu. Yaman seksüel anlamda onu istemiyor muydu acaba? Belki de cinsel olarak çekici bulmuyordu Alaz'ı. Hiç üstelememesi garip geliyordu işte.

Fakat şu anda olduğu gibi ona sıkı sıkı yapışıp kollarının arasından bırakmak istemez gibi davranınca bu kuşkusu uçup gidiyordu. Burnunu boynuna dayamış, Alaz'ın kokusunu hazla içine çeken ve şu anda Alaz'ın kalçasına baskı yapan uzvu, Yaman'ın hiç de öyle düşünmediğini ispat ediyordu. O zaman bu nasıl bir iradeydi ki kendisini uzak tutabiliyordu? Alaz'ın kollarının arasındaki bedeni gerilmişti yine. Kendini sıktığı o kadar belliydi ki bazen genç adamın işkence çeker gibi inlediğini duyuyordu. O anlarda kendisi dayanamıyor, Yaman'a doğru o cesur adımı attığında ise Yaman aniden geri

çekiliyordu. Aceleyle kendisini toparlıyor ve uzaklaşıyordu. Yüzündeki endişenin nedenini Alaz bir türlü çözemiyor, bunu sorduğu her defasında aynı cevabı alıyordu.

"Henüz erken bebeğim. Önce sen her şeyi içine sindir. Aceleye gerek yok. Sonsuza kadar beraberiz artık."

Artık bu durumdan üzüntü duymaya başlamıştı. Yaman'ın bilmediği bir sıkıntısı vardı ve buna bir çözüm bulmaları gerekiyordu. Elini Yaman'ın ensesine götürüp avucunu başının arkasına yasladı.

"Yaman, bunu kendine neden yapıyorsun?" diye mırıldandı üzüntüyle.

Yaman cevap vermedi. Dişlerini sıkıp toparlanmaya çalıştı. Bedeni gerilmişti. Alaz'ı çıldıracak kadar çok istiyordu. Öyle istiyordu ki ona bakarken nefesi kesiliyordu. Tenine dokunmak, her santimini öpmek, koklamak istiyordu. Sonrasında gelecek olan adımı da biliyordu. Alaz da ona dokunacaktı. Öyle istiyordu ki onun parmaklarının ucunun tenine dokunmasını. Onu hissetmesini. Teninin her noktasında onun teninin olmasını. Çırılçıplak bedenlerinin birbirine sarılmasını ve tek vücut olmalarını, tenlerinin birbirine yapışmasını... Bu istek beyninde patlamalara neden oluyordu. Vücudunun kontrolünü kaybediyordu. Her geçen gün kendisine hâkim olması zorlaşırken iradesini tüm gücüyle kullanıyor, harcadığı eforla tükeniyordu. Her tükenişi yeni bir günü başlatıyor, Alaz'ın gözlerine baktığı anda yeniden şarj oluyordu. Onu kaybedemezdi... Her şeye katlanırdı ama onun yokluğuna katlanamazdı. Bunu bir daha asla yaşayamazdı. Hele bundan sonra... Çocuk aklının çok ötesinde, tamamen yetişkin aklıyla Alaz'la olduktan sonra onun yokluğu öldürürdü Yaman'ı.

Korkusu her şeye baskın geliyordu. Alaz kollarındayken dünya muhteşem bir yerdi. O yanındayken etrafı ışıl ışıldı. Alaz yanında olmazsa içine düşeceği karanlığın yanında, karanlık zindanlar bile ışıltılı kalırdı. Alaz'sız bir dünya artık var olamazdı. Sadece sarılabilse de yanında olduğu sürece onun kendisinden uzaklaşmasına neden olabilecek hiçbir ris-

ki almayacaktı. Gözlerinde şimdi kendisine bakarken gördüğü o yoğunluk, Yaman'ı hayatında kabullenişi, gülümseyişi onun için yeterliydi. Varsın daha fazlası da olmasın. Yeter ki bu yüze, kendisine bakarken oluşacak olan o tiksinti ifadesi yerleşmesin. Yaman çok iyi biliyordu ki o ifadeyi görürse kalbinin parçalarını bir araya getiremezdi. Öyle birleştirip tekrar yamanacak gibi olmazdı parçalar. Un ufak olurdu kalbi. Toz olur, dağılırdı boşlukta.

"Hadi bebeğim, sen duşunu al, sen çıkana kadar ben biraz daha kestiririm." diye mırıldandı Yaman yatakta yana doğru kayarak. Alaz'a başını çevirmeden sırtını döndü ve yüzünü yastığa gömdü.

Yine kaçmıştı. Alaz bir süre duraksayarak Yaman'ın ensesini seyretti. Sol kolu yastığın altında, yüzü yastığa gömülüydü. Sırtı Alaz'a dönüktü ve yüz yüze gelmelerini istemediğini anlıyordu.

Yerinde hareketlenerek doğruldu. Kendi kendine kaç bakalım dercesine başını salladı. Yaman görmedi doğal olarak. Avuçlarını Yaman'ın kürek kemiklerinin üzerine bastırarak eğildi, dudaklarını Yaman'ın ensesine bastırdı. Yaman gerildi. Birkaç saniye öylece kalakaldı. Kollarını Yaman'ın boynuna doladı. Vücudu kısmen sırtına yaslandı. Neredeyse boylu boyunca Yaman'ın üstüne uzanmıştı. Burnu ensesine dayalı dururken kısık sesle konuştu.

"Sende bir şey var. Benimle paylaşmıyorsun ama öğreneceğim Yaman. Bu tavrının inşallah mantıklı bir açıklaması vardır. Yoksa eğer... Şimdi sen benden gizleyerek kalbimi kırıyorsun ya... İşte o gün, ben senin kalbini daha çok kıracağım."

Yaman, aniden başını çevirmek için dönmek isteyince Alaz kollarını hafifçe gevşetti ve başını başının üstünden, bedenini bedeninden uzaklaştırdı. Yaman geriye dönerek ona baktı. Alaz yatağın içine kayıp başını yastığa bıraktı. Şimdi ikisi yan yana, yüz yüze bakıyorlardı. Alaz'ın gözleri açık ve kararlı, Yaman'ın gözleri panik dolu ve kuşkuluydu.

"Ben senin kalbini mi kırıyorum?" dedi Yaman üzüntüy-

le. Sesi zorla fısıltı gibi çıkmıştı.

Alaz başını salladı. "Açık konuşalım mı Yaman?" dedi cesur bir ifadeyle bakarken.

Yaman kaşlarını kaldırıp dilini dişine vurdu. "Cık!"

Alaz şaşkınlıkla baktı bu kez. Yaman resmen kaçmıştı.

"Sebep?" dedi diklenerek. Kaşlarını çatmış, sinirle genç adama bakıyordu.

Yaman'ın esmer teni sanki daha bir karardı. Beyaz tenli biri olsa yüzüne ateş basmış gibi görünürdü mutlaka ancak esmer teni, yüzüne basan ateşle sanki daha kararmış gibi görünüyordu. Alaz, Yaman'ın gözlerine bakarken kafasının içinde dönen çarkları görebiliyordu. Seslerini bile neredeyse duyacaktı. Yaman uygun cevabı vermek için zaman kazanmaya çalışıyordu. Nihayet dudaklarını aralayıp konuşmaya başladı o boğuk, iç gıcıklayıcı sesiyle.

"Ne diyeceğini bildiğim için."

Alaz, anlamayan bakışlarla ona bakınca açıklama yaparcasına devam etti sözlerine.

"Senden bir şey gizlediğimi sanıyorsun... Gizlediğim tek şey sana duyduğum karşı konulması zor olan isteğim. Çok istiyorum seni. Hem de senin tahmin edebileceğinden daha çok istiyorum ama uzak durmam lazım. Sen bana dokunursan kendime hâkim olamam bir tanem. Henüz buna hazır değilsin. Senin incinmeni istemiyorum. Kafan başka şeylerle bu kadar doluyken böyle bir adım atmayacağız. İkimizin de kafasında sadece biz olduğunda olacak her şey."

"Böyle kaçmana neden olacak kadar mı zor dayanman?"

Yaman gözlerini yumdu. Dudaklarını birbirine bastırdı. Çenesi gerildi. Birkaç dakika sonra gözlerini tekrar açarak bakışlarını dikti. Anlayış beklercesine baktı.

"Zor bebeğim. Çok zor. Sen bana dokunursan duramam. Bize yapma bunu."

Alaz kuşkuyla baktı ona. "Başka bir şey yok yani?"

"Yok!" dedi Yaman duraksamadan.

Alaz gözlerinden geçen bulutu gördü ancak üstelememeye karar verdi. Nasılsa yakın zamanda her şey netliğe kavu-

şurdu. Daha fazla zorlamanın anlamı yoktu. Başını hafifçe yukarı aşağı salladı. Anlayışlı bir tonla karşılık verdi.

"Tamam. Eğer öyleyse seni zorlamayacağım."

Yaman rahatlayarak dudaklarının arasından bir soluk bıraktı. Alaz, onun yüzündeki rahatlamayı fark edince yine kuşku yılanları beyninde kıvrıldı ancak bunu belli etmedi karşısındakine.

"Ben duşa gidiyorum. Sen kestir biraz daha."

Yaman belli belirsiz gülümseyerek başını salladı. Tek kaşını kaldırıp oyuncu tavrına geçti.

"Günaydın öpücüğü vermeyecek misin?"

Alaz gözlerini devirip derin bir nefes koyuverdi dışarı. "Hem zor diyorsun hem kaşınıyorsun ama."

"Öpücüklerimden feragat edemem. O kadarıyla başa çıkabiliyorum."

Alaz yüzündeki çocuksu ifadeye baktı. Elinde olmadan gülümsedi. Başını ileriye doğru uzatıp dudaklarını Yaman'ın dudaklarına bastırdı.

Yaman serin dudaklarının üzerinde Alaz'ın kor gibi yanan dudaklarını hissettiğinde yine aynı şey oldu. İçi yangın yerine döndü. Kalbi göğsünü delecek gibi atmaya başladı. Yine aynı sancıyı hissetti. En sevdiği sancıydı bu. Alaz'ı tüm benliğinde hissettiren, göğüs kafesini bayram yerine döndüren sancı.

Aniden dönerek Alaz'ı altına aldı ve kızın ellerini kavrayarak başının iki yanına bastırıp hapsetti. Dudaklarının baskısını arttırarak doymaz bir açlıkla Alaz'ın dudaklarını kavradı.

Alaz kalbi gümbürdeyerek atarken aynı açlıkla karşılık verdi. Dudaklarını araladı ve genç adamın dilini haz dolu bir memnuniyetle karşıladı. Her geçen gün aralarında büyüyen çekim ikisini de dağıtıyordu. Her temaslarında daha fazlasını istercesine birbirlerine karşılık veriyorlardı. Yaman kendisine hâkim olamayarak bedenini Alaz'ın kasıklarına bastırdı. Aynı anda ikisinin de ağzından hâkim olamadıkları iniltiler döküldü.

Yaman, hissettiği istek nedeniyle öleceğini düşünüyordu artık. Bu öyle kavurucu bir istekti ki ona dokunduğu an kafasının içinden her şey uçuyor, beynindeki tüm hücreler yalnızca 'Alaz' diye haykırıyordu.

Dakikalar süren ateşli öpüşme, Yaman'ın kendisini zorlayarak geri çekilmesiyle son buldu. Yüzünü Alaz'ın başının yanında yastığa gömerken kafasını kaldırmadan, dudaklarının arasından boğuk çıkan bir sesle, "Banyoya git Alaz." dedi. Sesinde neredeyse yalvaran bir ton vardı.

Bedenini yana kaydırarak kızın altına hapsettiği bedenini serbest bıraktı. Ellerini geri çekti.

Alaz bir süre sersemlemiş halde yerinden kımıldayamadı. Yanındaki titreyen bedene gözlerini çevirince gördüğü manzarayla içi parçalandı. Zorlukla hareket ederek yataktan kalktı ve banyoya doğru ayaklarını sürüyerek ağır adımlarla ilerledi.

Banyoya girip arkasından kapıyı kapadığı anda, odanın içinden gelen, acı çeken hayvansı bir inilti duydu. Gözlerini yumup dişlerini altı dudağına geçirdi. Kapıya yaslanıp birkaç dakika kendine gelmek için öylece kalakaldı.

* * *

"Ekrem abi, Ragıp abiyle salonda kahvesini içiyor Yaman. Kahvaltınız bitince kahvelerinizi onlarla içmenizi istedi." dedi Halime, Yaman'ın çayını koyarken.

Yaman ona bakmadan başını salladı. Elindeki dilimin üzerine dikkatle kaymak ve bal sürüyordu. İşi bitince, sakince Alaz'ın tabağına bıraktı. Alaz ağzındaki lokmayı yutmaya çalışırken boğuk bir sesle karşı koydu.

"Koyma artık bir şey. Çok yedim. Daha bir şey yiyecek yerim kalmadı."

"Bunu da ye, başka bir şey koymayacağım."

"Çok oldu ama." dedi Alaz yüzünü asarak.

"Sen yiyebildiğin kadarını ye, kalanı ben yerim." dedi Ya-

man elini uzatıp Alaz'ın önüne düşen bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırırken. Bakışları yine dünyanın sekizinci harikasına bakar gibi hayranlık doluydu.

Alaz başını çevirip ona baktı. Gözlerinde gördüğü hayranlık içine haz doldururken utanmadan edemedi.

"Bakma şöyle!" diye mırıldandı duyulur duyulmaz bir sesle. Utançla başını çevirdi, tabağındaki dilime uzandı.

Yaman, dudağının bir ucunu kaldırarak çarpık bir şekilde gülümsedi. Yana doğru eğilerek dudaklarını Alaz'ın şakağına bastırdı.

"Bakarım. Sana bakınca kendimi iyi hissediyorum. Engelleme."

Alaz karşılık vermedi. Ateş basan bir yüzle elindeki dilimi ısırdı. Halime mutfağın ilerisinde gülümseyerek ikisine baktı. Bu resme bakmayı seviyordu. Yaman'ın Alaz'a düşkünlüğü, Alaz'ın bu ilgiye karşı mahcubiyeti, yüzünde her zaman şefkatli bir gülümseme oturmasına neden oluyordu.

Kahvaltılarını bitirdikten sonra, Alaz masayı toparlamasına yardım ederken Yaman kahvesini eline alıp salona yöneldi.

Gece olanlar konusunda Halime'nin sorduğu soruları cevaplıyordu Alaz. Halime, mutfağın içinde hareket halindeyken, "Nasıl bu kadar ileri gidebiliyorlar, anlamıyorum." diye ağzının içinde söylendi.

Alaz omuz silkti. Kapattığı kapları buzdolabına koyarken cevap verdi Halime'ye.

"İnsan kötü olunca verebileceği zararların sınırını çizmiyor ki Halime abla. Pisliklerin en büyüğünü yapıyor doğal olarak. Bunun babası da şerefsizdi, kendisi de şerefsiz. Genleri bozuk bunların, ne yapacaksın?"

"Soyları kurusun inşallah!"

Halime hırsla söylenmişti. O şerefsizler yüzünden, hayatı boyunca kalbine sahip olan tek adamı kaybetmişti o da. Çakal ve Çakal'ın soyundan gelen herkesten nefret ediyordu.

Alaz üzüntülü bakışlarını ona çevirdi. Yüreğinden geçenleri öyle iyi anlıyordu ki. Ancak teselli edecek tek bir kelimesi

bile yoktu. Nasıl ki onu teselli edecek tek bir kelime yoksa yeryüzünde, Halime için de durum aynıydı. Acıyı bilen yalnızca acıyı yaşayandı. O acı ki telafisi hiçbir şeyle mümkün olmuyordu. Ne bir söz ne bir davranış ne de herhangi bir şey, yüreğe düşmüş ateşe su olamıyordu. Onların ateşi arada söner gibi olacak ama korları her daim yanmaya devam edecekti. Arada bir rüzgârla tekrar harlanacak, küle dönüşmek üzere olan korlar yeniden alevlenecekti.

Alaz kendine taze bir fincan kahve yaptı. Fincanı eline alıp mutfaktan çıkacakken Halime'nin titreyen dudaklarını dişleyerek ocağı temizlediğini fark etti. Aynı şekilde titreyen ellerle ocağı kanırtırcasına temizliyordu. Alaz fincanı tezgâhın üzerine geri bıraktı. Ağır adımlarla Halime'ye yaklaştı. Arkasından kollarını boynuna doladı. Halime'nin elleri durdu. Başı önüne eğik, bir damla yaş düştü ocağın üstüne.

Alaz dudaklarını Halime'nin şakağına bastırdı, kollarıyla kadını sardı sıkıca.

"Hiçbir zaman geçmeyecek Halime abla. Acı hep içimizde kalacak. Elimizde olan tek şey, bu acıyla yaşamayı öğrenmek. Geriye kaç kişi kaldıysak, birbirimize sarılıp acımızla yaşamaya devam edeceğiz. Yaralarımız hiçbir zaman iyileşmeyecek. Ne zaman bir kabuk düşse altından kan akacak. Sonra yine kabuk bağlayacak. Her kabuk düştüğünde, hissettiğimiz acıda birbirimizin yarasını üfleyeceğiz. Ben senin yaralarını üfleyeceğim, sen benimkileri üfleyeceksin... Belki soluklarımız birbirimize şifa olur."

Halime karşılık veremeden hüzünle başını salladı. Kollarını Alaz'a sardı o da. İki kadın, mutfağın ortasında birkaç dakika birbirine sarılarak dikildiler. Nihayet Alaz bir adım geriledi. Ellerini Halime'nin kollarına bastırdı. 'Ben buradayım' dercesine başını salladı. Bakışlarında verebildiği tüm desteği okunuyordu. Halime beceriksizce gülümsemeye çalışırken gözünden düşen bir damlayı elinin tersiyle, hızla sildi ve o da başını sallayarak karşılık verdi.

Alaz birkaç dakika sonra ellerini geri çekti ve tezgâhın üzerine bıraktığı kahvesini alarak mutfağın kapısına yöneldi.

İki adım attığında Yaman'la göz göze geldi. Yaman mutfak kapısının kasasına dayanmış, onları izliyordu.

Alaz ona doğru yürümeye devam ederken elini ileri doğru uzattı. İki adım sonra uzattığı ele tutundu. Yaman onu kendine çekip alnına dudaklarını bastırdı.

"Ben hep yanındayım bebeğim. Ben hep buradayım," diye fısıldadı, kolunu omzuna atıp bedenini kendisine yaslarken.

"Biliyorum," diye mırıldandı Alaz hüzünle.

* * *

Salona geçtiklerinde Ekrem ve Ragıp'la gece olanları konuştular. Ekrem, Alaz'ın anlattıklarını dinlerken bir kez daha onunla gurur duydu. Tam babasının kızıydı. Dikkatli, çabuk ve doğru karar veren, korkusuz ve çözüm odaklı. Gece yaşanan olayda krizi çok iyi yönetmişti. Tahir bugün hayatta olsa kızıyla gurur duyardı. Nasıl güzel bir çocuk yetiştirdiğini görebilmesini çok isterdi Ekrem. Gurur ve sevgiyle baktı Alaz'a.

"Aferin kızım. Çok iyi yönetmişsin her şeyi. Sakın ola ki hiç kimseden korkma. Her zaman başın dik olsun. Kimse sana dokunamaz."

Yaman ters ters bakarak söylendi. "Hele bir dokunmaya cesaret eden çıksın da göreyim. Parçalarını bulabiliyorlar mı?"

Ekrem gözlerini devirdi. Yüzünü buruşturarak karşılık verdi. "Oğlum, şöyle seri katil gibi laflar etme!"

Yaman karşılık vermeden ters ters bakmakla yetindi. Ekrem konuyu değiştirerek bakışlarını Alaz'a çevirdi. Yüzünde meraklı, aynı zamanda şefkatli bir ifade vardı.

"Kimliğin gelmiş? Hayırlı olsun."

Alaz'ın yüzünde, o anda âdeta güneş açmıştı. Başını mutlulukla sallarken, "Geldi." dedi. Ağzından çıkan tek kelimeye tüm hisleri yüklenmişti. Mutluluk, huzur, tamamlanma, gurur. "Artık özgürce kendi adımı kullanabileceğim. Artık soyadımı söyleyebileceğim."

Ekrem anlayışlı bir gülümsemeyle başını salladı. "Evet kızım. Çoktan hak ettin sen bunu. Baban bugününü görse seninle gurur duyardı. O soyadını gururla taşı kızım."

"Hayatım boyunca en çok istediğim şeydi bu." dedi Alaz dolu gözlerle. Yüzünde çocuksu bir sevinçle, sanki sır veriyormuş gibi başını öne çıkararak heyecanla devam etti.

"Annemle babamın adı yazıyor kimliğimde Ekrem amca! İnanabiliyor musun? Bunu o kadar uzun zaman bekledim ki."

Yerinde duramaz gibiydi. Parmaklarını birbirine dolarken sürekli yerinde kıpırdanıyordu. Onun yerinde duramaz sevincini izlerken Ekrem'in gözleri doldu. Ne çok beklemişti bugünü. Babacan bir gülümsemeyle başını geri çekip tatlı bir alınganlıkla karşılık verdi kıza.

"Tabii ki annenle babanın adı yazacak. Sen onların evlâdısın. Ya kimin adı yazacaktı?"

Alaz hüzünlü bir gülümsemeyle omuz silkti. "Alışması öyle zor ki. Senelerce onların adını ağzıma alamadım. Kendi adımı aklımdan bile geçiremedim. Oysa babamın adını taşımak, benim için dünyadaki her şeyden daha değerli. Artık bunu yapabileceğim. Bunun, benim için önemini kimsenin anlayabileceğini sanmıyorum."

"Biz anlıyoruz." dedi Ekrem keskin bir tonla. "Bu, senin olduğu kadar bizim için de çok önemli. Tahir'in soyadı hep anılacak, soyu hep devam edecek."

Yaman, kolunu Alaz'ın boynuna sararak kendisine çekti ve şakağına dudaklarını bastırdı.

"Bundan sonra nasıl istersen, nasıl mutlu olursan öyle yaşayacaksın. Artık gizlenmeni gerektirecek kimse olmayacak. Sen nasıl mutlu olursan öyle olacak her şey."

Alaz mutluluktan uçmak üzereydi. Dün geceden beri ne zaman kimliği aklına gelse yerinde duramayacağı bir enerjiyle doluyordu sevinçten. Keyifli bir alaycılıkla tek kaşını kaldırarak sordu.

"Seninle?"

Yaman kızın sorusuyla birden kaşlarını çattı. Başını irkilmiş gibi hafifçe geri çekti. Gözlerinin içinde karmaşık bir

ışıltı yanıp sönerken kilitlenen çenesiyle, dişlerinin arasından tıslar gibi cevap verdi.

"Benimle! Başka türlüsünü düşünme bile."

"Nasıl mutlu olursam dedin de o yüzden sordum." dedi Yaman'ı delirtmek istercesine üsteleyerek. Yüzünde masum bir ifade vardı ancak gözlerinin arkasında alaycı ışıklar yanıp sönüyordu fakat o sırada hissettiği panik nedeniyle Yaman bunları göremiyordu.

Ekrem ve Ragıp gülmemek için kendilerini tutarken Yaman karmaşık bir yüzle ona bakıyordu. Alaz onunla mutlu değil miydi? Neden bunları söylüyordu ki? Kaşları çatılırken yüzü hissettiği gerginlik nedeniyle kararmaya başlamıştı.

"Benimle mutlu olmayı öğren o zaman. Nasıl mutlu hissediyorsan öyle yaşayacaksın ama benimle yaşayacaksın."

Alaz, "Hadi ya!" der gibi kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten demokratik bir öneriymiş. Takdir ettim seni. Özgür iradeni kullan diyorsun." Elini kaldırıp işaret parmağı ve başparmağı arasında azıcık bir boşluk bırakırken gözlerini kıstı. "Yani azıcık kısıtlanmış bir özgür irade."

Yaman, taşlaşmış bir yüzle kıza bakmaya devam ederken dişlerinin arasından zorlukla konuştu.

"İçinde benim olmadığım özgürlük seni daha mı mutlu edecek?"

Sesindeki kuşku, korku o kadar belirgindi ki üzerindeki gömlek, gerilen omuz kasları yüzünden parçalanacakmış gibi görünüyordu. Korkuyla atan kalbi göğsünü delecekti. Nefesini tutarak Alaz'dan çıkacak cevabı bekliyordu. Alaz, Yaman'a belli etmediği alaycı bakışlarını birkaç saniye Ekrem'e çevirip yeniden yan gözle Yaman'a bakarken eğlenen bir tonla cevap verdi.

"Öyle desem ne olacak?"

"Unut o zaman bunu!"

Alaz kabul eden bir ifadeyle uysalca tek omzunu silkti. "Peki o zaman."

Yaman aniden başını geri çekip anlamayan bakışlarla Alaz'a baktı. Bu kadar kolay mı kabul etmişti?

"Peki derken?"

"Dediğin gibi olsun diyorum işte."

Çeyrek dakika boş boş Alaz'a bakarken Ragıp ve Ekrem'in gülüşme seslerini işitti. Tehdit edercesine gözlerini kıstı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun sen?"

"Ama sen başlattın!" dedi Alaz sırıtarak.

"Alacağın olsun!" der gibi bakarak başını sağa sola salladı. Alaz gülerek kendisine bakıyordu.

"Abi, ben bir çıkıp çocukları kontrol edeyim. Birkaç mekânla da konuşmam lâzım. Çıkmaya hazır olduğunuzda haber et, gelirim hemen." diyen Ragıp ayağa kalktı. Yüzündeki gülümsemeyi saklamıyordu.

Alaz soru sorarcasına baktı Ragıp'a. "Hayrola abi? Nereye çıkacaksınız?"

"Hep birlikte çıkacağız. Sadık Ağa bizi bekliyor. Şu meseleleri beraber konuşalım, birlikte ne yapacağımıza karar verelim dedik. Akşam yemeğine de ordayız."

Cevaplayan Ekrem'di. Alaz'ın yüzü aydınlandı. Ragıp bir el selâmı verip salondan çıkmıştı o sırada.

"Çok iyi olmuş bu. Ağrılı'yla Zilal Ana'yı özlemiştim." Başını hevesle Yaman'a çevirdi. "Gece orada kalalım mı? Zilal Ana üzülüyordur şimdi, ne zamandır orada kalmadığım için."

Yaman beklenti dolu, ışıldayan yüzüne baktı. Nasıl itiraz edebilirdi ki? Başını onaylayarak salladı.

"Tamam, kalırız. Madem sen öyle istiyorsun, bu gece de orada kalırız."

Sevinç pırıltıları Alaz'ın yüzüne dağıldı. Hevesle, "Bak, herkes orada şimdi. Gece tam şamata olur. Eğleniriz, görürsün." dedi.

Nedensizce orada kalmayı kabul eden Yaman'ı ikna etmeye çalışır gibiydi. Yaman gülerek başını salladı. "Tamam, dedim ya işte. Eğleniriz de merak etme."

Alaz adeta yerinde duramıyormuş gibi kıpırdandı.

"Anlaşıldı, sen enerji patlaması yaşıyorsun şu an. Kalk hadi, salona inip biraz çalışalım o zaman." dedi Yaman sırı-

tarak. Yaramaz bir çocuğa bakar gibi gülümsüyordu.

"Sen çok ağır çalıştırıyorsun ama. Azıcık insaf et bari."

"Son hafta öyle sıkı çalışmanın meyvesini topladın ama."

"Orası öyle de..." Gerçekten de kondisyonu epey artmıştı. Yaman'dan her geçen gün yeni bir şey öğreniyordu. Çok yorulduyordu ama değiyordu yorgunluğuna. Kararlı bir şekilde, fikrini değiştirerek şikâyetten vazgeçti. Diri ve enerjik bir hareketle ayağa kalktı.

"Tamam. Kalk hadi. İki saat çalışalım."

"Üç!"

"Yok artık! Kestirmeden sık gitsin. Süründürme, direkt öldür!"

"Şikâyet etme! Tembellik yok!"

"Hiç de bile ben tembel değilim! Ama sen de sanki olimpiyatlara katılacakmışım gibi program yapıyorsun!"

"Olimpiyatını yiyeyim. Bizimkisi hayatta kalma... Kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceksin!"

"Dedi takıntılı psikopatımız!"

"Ben sana takıntılıyım!"

"Geri zekâlı."

"Sensin geri zekâlı."

İkisi de birbirine yan gözle bakarken gülümsüyordu. Gözleri ışıl ışıldı. Yaman eriyerek baktı kıza. Alaz onun bakışlarıyla, daha çalışmaya başlamadan nabzının hızlandığını hissetti. Bir adama her bakışta, insanın kalbi yoldan çıkmış gibi nasıl delice bir hızla atmaya başlardı ki? Ne zaman Yaman'ın gözleriyle karşı karşıya gelse rutin temposundaki yüreği, o anda çıldırmış gibi atıyordu. Yaman'ın göğsünü sıkıştıran acısını öyle iyi anlıyordu ki? Aynı sancıyı o da hissediyordu ve hayatında ilk defa bir acı ona zevk veriyordu. Tüm bedenine mutluluk aşılıyordu.

24. BÖLÜM

"Kabul etmeyecek abi. Şerefsiz kılıfını hazırlamış." dedi Adil ortaya doğru.

Akşamüzeri herkes Bozdumanların evinde toplanmıştı. Büyük salonda, kadınlar da dahil iki ailenin tüm fertleri vardı. Yaşanılanlar kadınları da etkilediği için erkekler onlardan gizli saklı konuşmuyordu. Gündem; kulübe soktuğu adamın ardından Sayko'dan hesap sormaktı ancak Adil ve Kerim'in anlattıklarından sonra, adamdan hesap sormak isteseler de inkâr edeceğini anladılar.

Kerim ve Adil bütün gün dışarıdalardı ve öğrendiklerini evdekilere aktarmışlardı.

"Tamamen ilişiği kesmiş gibi görünüyor yani?" diye soran Esat'tı.

Kerim başını sallayarak onaylayıp karşılık verdi. "Evet abi. Herif, birkaç hafta evvel güya kovmuş adamı. Bağlantıları kalmamış. Biz gidip Sayko'dan hesap sorsak inkâr edecek. Diyeceği şey belli; benim haberim yok, ben onu kovdum, kendi başına iş yapmaya çalışıyorsa da bilgim yok."

"Safa yatacak yani?" diye Oğuz düşünceli bir sesle araya girdi.

"İhbar edenden haber var mı?" diye soran Fırat'tı. Yaman'a bakıyordu.

Yaman başını iki yana salladı ancak o da Oğuz gibi yere çevirdiği bakışlarını kaldırmamıştı.

"Emniyetteki adamımızla konuştum. Sokaktaki telefonlardan birinden edilmiş ihbar. Kimlik belirsiz. Kameralardan

bir şey çıkmamış ama elime burkoç kuruş akıştırdıkları bir sokak serserisine de yaptırmış olabilirler."

"Pislik, hiçbir şekilde kendisiyle bağlantı kurulabilecek bir açık vermiyor yani? Gidip karşısına çıksak sonuna kadar inkar edecek tabii" diyen Kaşif'i bir kez.

"Öyle. Hatta siz benimle uğraşıyorsunuz deyip üstüne gitmekten de geri kalmayacaktır." dedi Yaman.

Herkes gergin halde oturmaya devam ederken birçoğunun yüzünde sıkkın ve düşünceli bir ifade vardı. Adamla Sayko'nun bağlantısını kuramazlarsa Sayko'ya bulaşan kemikleri gibi görünecekti.

Ağrılı, yanında Alaz'la sessizce oturarak konuşulanları dinliyordu. Alaz, başını onun omzuna yaslamışken yine fark etmediği bir şekilde eliyle Ağrılı'nın ceketinin ucunu kavramıştı. Ağrılı ona güven veriyordu. Onun yanında her zaman güvende ve huzurlu hissediyordu. Seneler boyu güvenli kollarını ondan hiç esirgememişti.

Ağrılı, elinde salladığı tespihe dalgın dalgın bakarken kendinden emin bir sesle konuşmaya başladı. Konuşulanları dinlemiş, atılacak en sağlam adımı kafasında hesap etmişti.

"Sıkıntı yapmayın kendinize. Er geç çözülecek bu mevzu. Yeter ki çamuru bize bulaşmadan çözülsün. Yapılacak şey belli. Kimsenin fevri davranmasını istemiyorum." Bakışlarını Yaman'a kaldırdı. "Sen sabırsızsın. Gidip kapısına dayanmak istiyorsun ama yanlış adım atarsın bunu yaparsan."

Yaman, kendisine çevrili bakışlara belli etmediği bir şaşkınlıkla baktı. Şu an aklından geçen tam da buydu. Sayko'nun kapısına dayanıp adamın ağzını burnunu kırmak istiyordu. Kendilerini aptal yerine koyacağını düşünecek kadar mercimek ölçüsünde beyne sahip olan adam, onlara sıkıntı veremezdi. Yaman dişlerinin arasından konuşurken başını kaldırmamış ancak kalın, çatılı kaşlarının altından uzun kirpiklerinin gölgelediği kara bakışlarını Ağrılı'ya dikmişti öfkeyle.

"Bence en net çözüm bu olur. Onu da babasının yanına göndereyim, bitsin gitsin bu iş! Zor olmaz benim için."

Ağrılı dudağının ucuyla güldü. Başını ağır ağır salladı. "Evlat, en büyük hatan karşındakini küçümsemek olur. Ben bugüne nasıl geldim, biliyor musun?" dedi bilge bir edayla.

Yaman cevap vermeden sadece baktı soru sorarcasına.

"Karşıma çıkan herkes beni küçümsediği için." dedi Ağrılı yumuşak ancak keskin bir sesle.

"Karşındaki hasmını küçümsersen en büyük hatayı yaparsın. Şimdiye kadar Çakal'a odaklandı herkes, asıl tehlikeyi göremedi. Çakal senelerdir korkusundan ininden çıkmadı. Saklandığı inde ara ara, gürültülü bir sesle kükredi, ininin dışındakiler çıkan sesten korktu, onu alt edemeyecekleri bir güçte sandı. Oysa ininden çıktığı anda nasılda kolayca alt edildi, değil mi? Dölü ne yaptı bu arada? Beceriksiz, bela çıkaran, dikkate bile alınmayacak kadar güçsüz biri gibiymiş davrandı ama hep dışarıdaydı. Etrafındaki vahşi dünyayı gözlemledi. Herkesin tepkilerini takip etti. Kimin, nasıl davranacağını ezberledi. Dışarıda sürekli takipteyken etrafındakilerin zayıf noktalarını, açıklarını ve zaaflarını da öğrendi. Senin zaafın öfken. Fevriliğin. Senin öfkene oynuyor. Sen onun kapısına dayansan elinde onun bu işle bağlantılı olduğunu ispat edeceğin hiçbir şey yok. Gittiğinin dakikasında polisler kapıya dayanacak. Ne diyeceksin? Adam en fazla, 'böyle bir şey yapacak olsam gidip iş teklif etmem' diyecek. Reddettin. O da kabullendi. O herif babasından bile daha tehlikeli. Sürekli dışarıda, sürekli herkesin gözünün önünde dolanıyor. Dışarıda mı saldıracaksın? Herkesin gözü önünde? Onca şahit varken?"

Yaman dişlerini sıkıp çenesini gerdi. Ağrılı onca zaman suskun otursa da herkesten daha iyi çözümlemişti her şeyi. Uzaktan seyrederken diğerlerinin gözünden kaçan her şeyi görüyordu.

"Çakal dediğin yaratık, leşle beslenir. Korkaktır aslında ama kurnazdır. Beklemeyi sever, sabırlıdır. Çakal onca sene bekledi ama korkaklığından dışarı adımını atmadı. Oğlu öyle değil." dedi başını iki yana sallayarak. Gözlerini Esat'a çevirdi. Sıkıntılı bir sesle konuşurken yüzünü buruşturarak

elini havada salladı

"Ne diyorsunuz şu itin adına siz?"

"Sayko baba." dedi Esat bekletmeden merakla babasına bakarak.

"O ne demek?" dedi Ağrılı kaşlarını çatarak. Sanki cahilmiş de anlamadığı bir şeyden söz ediyorlarmış gibi üstelemişti.

"Psikopat gibi bir şey ya baba. Ondan Sayko diyorlar şerefsize."

Ağrılı 'anladım' der gibi başını sallayıp Yaman'a döndü tekrar.

"Psikopatmış, o yüzden Sayko diyorlarmış! Psikopatların en büyük özelliği ne evlat?" Yaman'dan cevap beklemediği belliydi. Araya kısa bir es vererek kendi sorusunu yanıtladı. "Gözü kara olmaları. Kendilerinden başka kimseyi umursamazlar. Kime, ne zarar verecekleri, nasıl bir yıkıma neden olacakları umurlarında olmaz. Kendilerine verecekleri zararı da umursamazlar. Aksine bundan keyif alırlar. Bu herif, babası gibi leş yiyici değil, aksine ortaya leş atıcı. Sen, onun umduğu hamleyi yaparsan seni ortaya atar. Zararı sana olur. Onu küçümseme evlat. O, belki de babasından daha tehlikeli."

"Sen ne tavsiye ediyorsun Sadık baba?" dedi Yaman gergin bir sesle. Adamın sözlerine karşı çıkamıyordu. Haklıydı Ağrılı.

Ağrılı kendisine baba diyen gence şefkatle gülümsedi. Bu delikanlıyı sevmişti. En az kurban kadar seviyordu onu da. İkisinin gelecekte mutlu olması için bugünden sağlam adımların atılması gerekiyordu ve Ağrılı, bu sağlam adımların atılmasını sağlayacaktı.

Ekrem, Ağrılı'ya çevirdiği bakışlarıyla sessizce dinliyordu konuşulanları. Yaman'ın Ağrılı karşısında duruşu değişiyordu. Yaman, kolay kolay kimsenin karşısında Ağrılı'ya davrandığı gibi davranmazdı ancak adama saygı duyuyordu ve sözleri de üzerinde etkili oluyordu doğal olarak. Memnun bir ifadeyle bakışları Yaman ve Ağrılı arasında gitti geldi. Araya

girmedi. Ağrılı da aynen kendisinin yapacağı gibi yapıyordu şu an. Sağlam adımlar atıyordu.

"Sen geride duracaksın. Herif sizin adamların hepsini tanıyor. Etrafında dolaşmaya başlarsanız ona göre tedbirlerini de alacak. İstediği olsun. Kanın! Bu sefer sen safa yatacaksın." diyen Ağrılı'ya, Yaman pis pis gülümseyerek kaşlarını kaldırdı. Ağrılı gözlerini kısarak gülümsedi.

"Yat sata, bir şey olmaz! Varsın, yemi yuttuğunu sansın. O da senin şanından olsun." dedi Yaman'ın gönlünü almak istercesine.

"Sonra?" dedi Yaman dişlerinin arasından.

Ağrılı gözlerini önce Fırat'a dikti, sonra yanındaki Oğuz'a baktı.

"Hemşerilerle irtibata geçin. Hem şu it dölünün hem de öteki adamın peşine adam taksınlar. Alazların adamlarının hepsini tanırlar, anlarlar ama bizden kimseyi tanımazlar. En görünmez, en sıradan adamlar takılsın peşlerine. Yirmi dört saat peşlerinden ayrılmayacaklar. Her dakika ne yaptıklarını bilecekler. Mutlaka açık verecekler. İrtibatı kurduklarında tespit edilsin her şey. Sonra ikisini de alsınlar. Gerekiyorsa hepsini alsınlar."

Ekrem başını onaylarcasına salladı. Önce Ağrılı'ya, sonra Yaman'a döndü.

"Yaman, ben de Sadık Ağa'yla aynı fikirdeyim. Çok haklı. Sen bir süre geride dur. Bizim adamları peşlerine taktığımızda tanırlar. Biz nasıl onların adamlarını tanıyorsak onlar da bizimkileri tanıyor. Bozdumanları bilmiyorlar. En doğrusu bu oğlum."

Yaman, sıkıntıyla dudaklarının arasından dışarıya bir nefes verirken bedenini dikleştirip geriye yaslandı oturduğu kanepede. Durumdan hoşlanmadığı belliydi ancak sağduyulu düşününce en mantıklı hareketin bu olduğunu o da biliyordu.

"İşine gücüne bak işte sen de. Kaç zamandır boşluyormuşsun!" dedi Oğuz tek düze bir sesle, umursamaz bir havada.

Yaman hızla başını Oğuz'a çevirdi. "Neyi boşluyorum

lan? Sen neyi biliyorsun da konuşuyorsun."

Salondakilerin bakışları ikisi arasında gidip gelmeye başladı. Kadınların hiçbirinden ses çıkmadan konuşulanları dinliyordu.

"Oğlum, sizin Balat'taki kahvelere ne zamandır uğramıyormuşsun!" dedi Oğuz aynı umursamaz sesle.

Yaman şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Gözlerini kısarak Oğuz'a baktı. "Sen nereden biliyorsun lan? Benim adamlar sana mı rapor veriyor?"

Yaman gergin, her an üzerine atlayacakmış gibi dururken Oğuz umursamaz, gevşek bir tavırla oturuyordu. Yaman'a cevap verirken sanki çok normal bir şeyden söz ediyormuş gibi omuzlarını silkti.

"Yoo, sizin adamlardan rapora ihtiyacım yok. Bizimkiler düzgün gönderiyor raporları."

"Beni mi takip ettiriyorsun oğlum sen?" dedi Yaman diklenerek.

Oğuz yüzünü buruşturdu, küçümsercesine Yaman'a baktı.

"Senin neyini takip ettireceğim be? Yerinde durduğun yok, takip eden adamların başı mı dönsün?"

"Ee o zaman?"

"Yav tesadüf müdür nedir?" dedi Oğuz gözlerini masumca açarak. "Bizim hemşolardan birilerine hep denk geliyor senin mekânlar. Laf arasında selâm sabah derken öyle, görev edinmiş gibi bilgi veriyorlar, sağ olsunlar."

Yaman inanmadığını belirtir şekilde ters ters bakarken tıslad. "Çek adamlarını geriye, asabımı bozma benim!"

"Valla hiç kendini önemseme öyle. Senin için değil o gözetlemeler."

Yaman kaşlarını çatıp anlamadığı belli bir yüzle baktı Oğuz'a. "Kamu hizmeti mi yapıyorsunuz?" dedi alayla.

"Yok." dedi Oğuz çenesini kaldırıp. "Kuzu hizmeti yapıyoruz."

Duyduklarıyla Alaz yerinde dikildi. Soran gözleri şaşkınlıkla Oğuz'a bakıyordu. Ağrılı, uyaran bakışlarını Oğuz'a dikti.

"Oğlum, aralarındaki en ketum sendin, ne oldu da sana son zamanlar da en boşboğazı oldun."

"Baba, boşboğazlıktan değil ya!" Savunmaya geçen Oğuz'un, bir sonraki cümlesini kurmasına Alaz izin vermedi. Şaşkın bakışlarını Ağrılı'ya çevirdi.

"Oğuz abim ne diyor Ağrılı? Kuzu hizmeti ne?"

"Kurban aldırma sen ona, boş boş konuşuyor. Bu oğlana son zamanlarda bir haller geldi, ağzını açmayan adamı susturamıyoruz artık." dedi Ağrılı geçiştirmek ister gibi. Manidar bakışları Oğuz'la Zeynep arasında gidip gelmişti.

Zeynep, kızaran yüzüyle yerinde kıpırdandı başını aşağı eğerek. Çaktırmamaya çalışarak Oğuz'un taş gibi kaslı bacağına çimdik atmaya çalıştı ama parmaklarının ucu acıdı. Oğuz, sanki Zeynep bir şey demek için onu dürtmüşçesine bakışlarını ona çevirip 'ne oldu?' dercesine göz kırptı. Zeynep utançla gözlerini devirdi. Neyse ki salondaki herkesin bakışları Alaz ve Ağrılı'nın üzerinde olduğu için kimse fark etmemişti aralarındaki iletişimi.

Alaz yerinde toparlanarak bedenini Ağrılı'ya çevirdi. Elini kaldırıp adamın sakallı yanağına avucunu bastırdı, yüzünü kendine çevirdi. Gözlerini yaşlı, bilge gözlere dikti.

"Sen boş konuşmazsın. O zaman sen söyle."

"Aklım kalmasın diye kurban." diye alçak tonda cevap verdi Ağrılı pes ederek. "Sana ulaşabilecek her kolu kontrol etmek istediğim için."

"Yaman'ın tüm mekânlarına mı adam yerleştirdiniz?" dedi Alaz hayretle kaşlarını kaldırarak.

O esnada Yaman da inanmayan bakışlarla Ağrılı'ya bakıyordu. Ekrem yerinde dikleşti. Ragıp şüpheyle bakışlarını diğerleri üzerinde gezdirdi. Kürşat ve Halit'in ağzı açık kalmıştı.

"Gelene gidene bakıyorlar. Ters bir şey göze çarparsa haber versinler diye." Ağrılı sıradan bir sesle, baştan savma cevapladı. 'Büyütecek bir şey yok' dercesine bir el hareketi yaptı.

"Sadık baba, yapma!" dedi Yaman alıngan bir sesle.

"Senin takılacağın bir şey yok evlat. Sen işlerine bak." dedi Ağrılı anlayış bekler bir havada.

"Sen bana güvenmiyor musun?"

"Ben sana güvenmesem kurbanı emanet etmem." dedi Ağrılı keskin bir tonla.

"Gerek var mı o zaman bu yaptığına?"

"Evlat, tek başınasın! Aklım kalıyor sizde. Hem artık bak üç kardeşin daha var. Birlikten güç doğar. Yalnız bellemesinler seni. Sen yine kendi işine kendin bak, kimsenin senin işlerine karıştığı yok ama tek bir risk istemiyorum. Yetişemediğin anda kardeşlerin arkanda olacaklar. Ben böyle istiyorum." dedi kestirip atarak.

Ekrem derin bir nefes alıp arkasına yaslandı. Minnettar gözlerle Ağrılı'ya baktı.

"Eyvallah Ağrılı..." dedi dost bir sesle. "Artık ölsem de gözüm açık gitmez. Bilirim ki oğlumu kollayan bir ailesi var artık."

"Baba, sen ne diyorsun Allah aşkına? O ne biçim söz? Ne ölmesi? Ne gözü açık gitmesi?" dedi Yaman sinirle Ekrem'e bakarak.

Endişesini, öfkesinin arkasına gizlemişti. Babasının yokluğunu dahi düşünmek istemiyordu. Kalbi acıyla burkuldu. Babasının olmadığı bir hayat, düşüncelerinin en uzak noktasında dahi yoktu. Onsuz bir gelecek istemiyordu. Yeteri kadar kayıpları olmuştu, babası onu bırakıp bir yere gidemezdi.

"Öyle deme oğlum. Er geç bir gün ben de göçüp gideceğim. Senin tek başına kalacağın düşüncesi beni rahat bırakmıyor. Bugün bunları duydum ya. Rabbim ne zaman takdir ederse o gün huzurla giderim artık."

Yaman suratını buruşturdu. Ters ters baktı.

"Hiçbir yere gittiğin yok! İzin vermiyorum!" dedi çocuksu bir inatla.

"Kontrat mı yaptın lan?" dedi Oğuz alayla Yaman'a bakarak.

"Yaptım! Sana ne? Çok şükür, benim dualarım kabul oluyor! Rabbim biliyor kalbimi." dedi Yaman dik dik Oğuz'a bakarak.

"Lan utanmasan peygamberim diyeceksin, tövbe hâşâ!" dedi sırıtarak.

Gençler, sırıtan suratlarla atışan ikiliyi izlemeye başladılar. Sanki maç seyreder gibi bakışları bir ona bir diğerine gidip geliyordu. Aynı şekilde, kadınların yüzlerinde de kendilerine zor hâkim oldukları gülümsemeler peyda olmuştu.

"Ben o kadar hadsiz miyim? Lafını bil de konuş!"

"E o zaman, ne bu dualarım tutuyor, bilmem ne?" dedi Oğuz gözünü kırparak alayla bakarken.

Yaman yumuşayan bakışlarını Alaz'a çevirdi. Alaz tekrar Ağrılı'nın omzuna başını dayamış, dudaklarını sıkarak konuşulanları dinliyordu. Oğuz'un en büyük eğlencesiydi Yaman'ı sinirlendirmek.

"İstedim, verdi işte. En büyük duamdı." dedi Yaman yumuşak bir sesle.

Sanki salonda kimse yokmuş gibi yoğun bakışları Alaz'a çevriliydi. Alaz bakışlarını Yaman'a çevirince göz göze geldiler. Yüzüne ateş bastı. Huzursuzca yerinde kıpırdandı. Başını utançla çevirip gözlerini kaçırmak ister gibi alnını, Ağrılı'nın koluna yasladı. Yaman'ın bu ulu orta tavırları onu hep yerin dibine sokuyordu. Ağrılı elini kaldırıp şefkatle Alaz'ın saçlarını okşadı gülümseyerek. Onun daha fazla utanmaması için araya girdi.

"Hadi kesin tantanayı. Kalkın sofraya geçelim. Acıktı herkes."

Sesindeki otorite herkesi ayaklandırmıştı. Zilal Ana telaşla yerinden kalkıp önden hareketlendi. Ayşe ve Zeynep de Halime'yle birlikte Zilal Ana'nın peşinden hareketlendiler.

"Hee koş koş, anan bekler." diye Oğuz ağzının içinde söylenerek Zeynep'e laf soktu. Zeynep hayretle Oğuz'a baktı. İsyankâr bir edayla karşılık verdi.

"Mutfağa gidiyorum yardıma. Pes artık! Şurada birkaç saatim kaldı zaten."

"Ben bırakacağım seni hastaneye. Neyse ki yolda bir ben olacağım yanında."

Zeynep hissettiği aksilikten kurtulamıyordu. Gece bo-

yunca da olmayacaktı zaten evde. Herkes bir aradayken iş miydi şimdi bu? Bazen işi gücü bırakıp sadece evde olmak istiyordu. Tabii bunu mantıksız olduğu zamanlarda düşünüyordu. Yoksa senelerce okumuş, emek vermiş bir doktora, 'otur evinde' demek kadar abes bir fikir olamazdı. Neyse ki o kadar sağduyusu hâlâ vardı. Zaman zaman mantıklı düşünebiliyordu.

Alaz yerinden kalkmadan Yaman tepesinde bitti. Masaya doğru ilerlerken ağzının içinden, yalnızca Alaz'ın duyabileceği bir tonla konuşmaktan geri durmuyordu.

"Sadık babaya saygım olmasa başını öyle ona yaslayamazdın da dua et, çok saygı duyuyorum, sesim çıkmıyor."

Alaz dirseğiyle Yaman'ın boşluğuna vurdu, aynı alçak tonla karşılık verdi.

"Sapıtma yine! Ağrılı'dan da mı uzak tutacaksın beni?"

"Tutmuyorum işte! Kıymetimi bil!"

Alaz hayretle bakışlarını Yaman'a kaldırdı. Adamın uzun boyu nedeniyle başını neredeyse arkaya atmak zorunda kalmıştı. İğneleyici bir tonla karşılık verdi.

"Çok sağ olasın! Eyvallah! Bu iyiliğini nasıl öderim, bilemedim şimdi."

Yaman alayla göz kırptı. Çarpık bir şekilde gülerken cevapladı. "Bir öpücük verirsin, ödeşiriz."

"Sen iflah olmazsın! Sayko'ya diyoruz ya psikopat diye, bence sen ondan daha psikopatsın."

"Sayko nerenin iti be!" dedi Yaman yüzünü buruşturarak. "Onu parçaladığımda görecek psikopatlık nasıl oluyormuş?"

Yaman'ın gözlerindeki ölümcül ifade, Alaz'ın tüylerini diken diken etti. Yaman bazen gerçekten çok korkutucu olabiliyordu. Şiddete böyle eğilimli olması Alaz'ı endişeyle sürüklüyordu.

"Yine sadist seri katiller gibi konuşmaya başladın." dedi şikâyetçi bir tonla, azarlarcasına.

"Senin dışında herkesi öldüresim var."

Alaz, Yaman'ın yanında ağır adımlarını ileri doğru atarken gözlerini tekrar kaldırıp adama baktı. Yüzündeki ifade

söylediklerinde ne kadar ciddi olduğunu gösteriyordu. İkna edici olmasına çalıştığı bir sesle mırıldandı.

"Mümkünse sevdiklerimden uzak dur."

"Senin hatırın için zaten. Sadece senin hatırın için katlanıyorum bu dünyadaki herkese."

* * *

Yemek tam bir uğultu içinde geçiyordu. Gençler her zamanki gibi bir yandan yemeklerini yerken yanındakilerle konuşuyor, arada bir diğerine laf atarak sohbeti canlı tutuyorlardı. Yaşlılar masanın bir ucunda, kendi aralarında sohbet ederken bir yandan memnun yüzlerle gençleri izliyorlardı.

"Sadık Ağa." dedi Ekrem arkasına yaslanarak. Bakışları yılların yorgunluğunu barındırıyordu.

Ağrılı, Ekrem'in sesiyle, pür dikkat dinleme isteğiyle gözlerini ona çevirdi.

"Eyvallah Sadık Ağa." dedi Ekrem başını yukarı aşağı ağır bir şekilde sallayarak. Gözlerindeki minnet dolu bakış açıkça belirgindi. Ağrılı anlayış dolu gözlerini Ekrem'e dikti.

"Ekrem Ağa." dedi tok, alçak bir sesle. "İzin ver, aramızda bu konuşma hiç geçmesin. Ne sen bana eyvallah çek ne ben sana. Bizim evlatlarımız söz konusuyken bir tek onların geleceği, bir tek onların mutluluğu konuşulsun aramızda."

Ekrem onaylarcasına başını salladı ancak karşılık vermeden edemedi.

"Öyle olacak zaten ama sen bugün Yaman'ın arkasını öyle sağlama aldın ki ben ölsem de gam yemem artık."

"Öyle konuşma Ekrem Ağa. Daha çok uzun yıllar yaşayacağız Allah ömür verirse. Daha torunlarımızı göreceğiz inşallah."

Ekrem'in dudağı yukarı kıvrıldı. Düşüncesi bile hoşuna gitmiş gibiydi bunun. Buruk bir mutlulukla Ağrılı'ya baktı. "İnşallah, o günleri de görürüz Sadık Ağa. İnşallah."

"Ben iki kız aldım, bir kız verdim Ekrem Ağa. Kurban

benim kızımdır. Benim kanımdan olmaması bu gerçeği değiştirmez. Benim kanımdan olanlar bugün hayattaysa kurbanın babası sayesindedir bu. Biz artık büyük bir aileyiz. Ne sen bana teşekkür et ne de ben sana teşekkür edeyim kızımı el üstünde taşıdığınız için. Benim gönlüm rahat. Emanetim güvenli ellerdedir. Biz bundan sonra ne yaparsak yapalım, sadece onlar mutlu olsun diye yapacağız."

"Yaman tek çocuktu. Arkasında Tahir ve benden başka..." eliyle yanındaki Ragıp'ı gösterdi "...Ragıp'tan başka arkasını dayayacağı kimsesi olmadı. Adamlarımız vardı çok şükür. Hepsi de sağlam adamlardı, hâlâ öyleler... Kürşat, Halit, canını verir onun için... Ama kardeş bambaşka bir şey. Bir kardeşin varsa sırtın yere gelmez. Tahir benim kardeşimdi. Hiç sırtım yere gelmedi. Gelmesine izin vermedi. Şimdi Yaman'ın kardeşleri oldu çok şükür..." Başını gençlere doğru çevirdi memnun bir gülümsemeyle. "Bak şunlara... Bak şu delikanlılara. Onların sırtını biri yere getirebilir mi onlar bir aradayken?"

"Getiremezler. Getiremeyecekler. Hepsi birbirinin arkasını kollayacak. Biz de arkamıza yaslanıp torun seveceğiz inşallah artık."

Ragıp hevesle araya girdi. "Ağzından bal damlıyor Sadık Ağa. Seneler var ki evimizde çocuk sesi duymadık. Tez zamanda inşallah."

Ekrem alayla Ragıp'a baktı. "Ragıp, sen dede kıvamına gelmişsin koçum."

"Geldik be Ekrem abi. Bak gençlere bir. Hepsi sağlam bilekli, güçlü kuvvetli. Artık bizim yavaş yavaş er meydanını onlara bırakma zamanımız geldi. Çok şükür, delikanlı bir evlat yetiştirdin. Sadık Ağa aynı senin gibi üç tane delikanlı yetiştirmiş. Artık meydan onların olacak. Bize de çocuk sevmek kalacak hayırlısıyla."

"Önce şu çukurları dolduralım, yoldaki taşları temizleyelim de ayaklarına dolanmasın hiçbir şey. Yolları temiz, aydınlık olsun. Sonra dediğini yaparız koçum."

"Evelallah abi. Ne aklın kalsın ne gözün..." Ragıp'ın sesi

kendinden emindi. Yaşı gençlere oranla büyük olsa da ne heybetinden ne de bileğinin gücünden hiçbir şey kaybetmemişti. Yoldaşı Ekrem Alaz'dı. Bir an bile tökezlemesine izin vermezdi abisinin.

"Sadık Ağa..." diye Zilal Ana hevesle araya girdi. Duydukları sabırsızlığına tuz biber ekmişti. Yüzünde çocuksu bir beklentiyle kocasına bakarken dudakları gülümsemesiyle yanlara gerilmişti.

"Düğünleri öne alsak da vakit kaybetmesek ya... Ben bir an evvel torun sevmek istiyorum. Çok bile bekledim. Fırat'ımla Ayşe'mi bir an evvel evlendirelim de Oğuz'umla Zeynep'ime hemen sıra gelsin. Hiç beklemeyelim, ben her şeyi hazır ederim tez zamanda."

Ağrılı'nın ilk defa dişleri görünürcesine dudakları yüzünün iki yanına yayıldı.

"Zilal Hanım, sen bu kadar heveslisin de çocuklar ne diyecek, bir onlara soraydık önce?"

"Onlar işten güçten başlarını kaldırıp da başlayamayacaklar bir şeye. Ben hazır ederim. Onlar düğünlerine gelsinler, yeter bana."

Üç adam da aynı anda durduramadıkları hafif kahkahalarını dışarı bıraktılar.

"Valla Zilal Hanım el atarsa bu işler hızlanır, bizim sıpalara kalsa beceremeyecekler bence de." dedi Ekrem gülerek. Takdirle, saygılı bir ifadeyle Zilal Ana'ya bakıyordu.

Ağrılı kabullenerek Zilal Ana'ya onay verdi.

"E o zaman konuş oğullarınla. Başlayın hazırlıklara. Biz her şeyi yola sokalım diye beklersek boşuna vakit kaybedecekler. Çok şükür gücümüz, kuvvetimiz, kudretimiz var, sıkıntı çıkmadan yaparız düğünlerini."

Zilal Ana, neredeyse sevinçle yerinden fırlayacaktı. Ağrılı'dan onay çıkmıştı ya, ne Fırat'ı dinlerdi ne Ayşe'yi. Hemen girişecekti hazırlıklara. Başını o hevesle Fırat'la Ayşe'ye çevirdi.

"Fırat'ım Ayşe'm... Kuzularım, iki hafta sonrasına işlerinizi ayarlayın da birkaç günü boş bırakın, düğününüz var."

Zilal Ana'nın hevesli sesiyle masa karıştı. Her kafadan bir ses çıkmaya başlamıştı. Esat kahkahalarla gülerek parmaklarını şakırdatıyordu.

"Ben demedim mi anamı tutamazsınız diye. Düğün moduna girmiş bile. Ohh, iyice bir döktürürüz. Oynayasım gelmişti."

"Valla, iyi olur ana. Bir an evvel!" diye Oğuz araya girdi. "Sıra bekleyeceğiz diye vakit kaybediyoruz." Ciddi bakışları Fırat'ın şaşkın yüzüne çevriliydi. "Abi, bir an evvel he de, yoksa büyük müyük demeyeceğim, bizim düğünü önce yapacağım."

"Oğlum, sen ne sabırsız bir şey oldun lan? Dünya yansa umurunda olmazdı. Şimdi ne bu acelen?" dedi Fırat çıkışarak.

"El insaf abi ya... Ne acelesi? Bak daha yüzüğü takmadık keyfinizi bekliyoruz. Daha mı sabırsız diyorsun?"

Ayşe, onları umursamadan endişeli bakışlarını Zilal Ana'ya çevirdi.

"Anacığım, iki hafta diyorsun! İki hafta çok erken değil mi? Nasıl yetişecek onca şey? İşten başımı bile kaldıramıyorum ben şu aralar."

"Endişe etme kuzum sen." dedi Zilal Ana kendinden emin bir sesle. "Sen nasıl bir şey istediğini söyle, ben hepsini yaparım. Dünya kadar adam var etrafımızda. Haber ederim, birkaç kız daha gelir Ağrı'dan, biz her şeyi gönlüne göre hazırlarız. Sen hiç yorulup strese girme sakın."

Ayşe emin olamadığı bir ifadeyle Zilal Ana'ya bakıyordu. Diğer yandan en büyük endişesi, tüm yükün kadının omuzlarına bineceğiydi. İki hafta içinde her şeye yetişmesi imkânsızdı.

"Anam, sen çok yorulacaksın ama. Yazın mı yapsaydık? Hem adli tatile girince benim de daha çok vaktim olurdu."

"Ne? Yazın mı? Yazın bizimkisi olacak! Sen yaza bırakırsan bizi kışa mı atacaksınız?" dedi Oğuz ters bir sesle araya girerek.

Zeynep kıs kıs gülerken Ayşe'ye baktı. Kendisi akıllıca

davranarak tartışmalara hiç girmiyordu. Oğuz ikisi adına gayet başarılı karşı koyuyordu.

"Oğuz!" dedi Ayşe sert bir sesle azarlar gibi. "Azıcık sabredin canım. Ben de tadını çıkarayım her şeyin. Bu acelen ne senin?"

"Sen yine tadını çıkar yenge. Git işte düğününe. Anam halleder her şeyi. Biz de yardım ederiz, el birliğiyle yetişir her şey. Yazın hepimiz Ağrı'ya gidip bizim düğünü yapacağız."

"İyi de yazık anama." dedi Ayşe sinirle. "Tek başına o kadar yükün altına girecek. Önümüzdeki iki hafta benim dünya kadar davam var girmem gereken."

"Kızım, sen beni düşünüp endişelenme. Tatlı yorgunluk olacak bunlar." dedi bu kez Zilal Ana kızı cevaplayarak.

"Hee." dedi Oğuz umursamadan. "Balayınızı da Ağrı'da geçirirsiniz işte. Adli tatil olunca..." dedi Oğuz alayla.

Ayşe hayretle gözlerini ayırdı. Sonra sinirle gözlerini kısarak Oğuz'a baktı. "Bana bak! Karışma bizim balayımıza! Ben biliyorum nereye gideceğimizi! Siz yaparsınız Ağrı'da balayınızı!"

Oğuz omuz silkti donuk bir yüzle. "Hee yaparız, fark etmezdi de... Biz Dubai'de karar kıldık. Düğünden sonra Dubai'ye gideceğiz balayı için."

Ayşe'nin kaşları neredeyse saç diplerine kadar kalktı. Hızla bakışlarını Zeynep'e çevirdi.

"Karar verdiniz yani?" dedi hayretle kardeşine bakarken.

Zeynep gülerek başını salladı. "Oğuz güzel yer, dedi. Ben de daha önce hiç gitmemiştim. Hoş olur diye düşündük."

"Fırat!" dedi Ayşe hırsla yüzünü Fırat'a çevirerek "Balayına bile karar vermişler, biz daha düğünü bile nerede yapacağımızı konuşamadık!" Bedeninden hâkim olamadığı bir kıskançlık ürpertisi geçti. İlk adımı atan onlardı ama atı alan Üsküdar'ı geçmişti.

Fırat kolunu Ayşe'nin omuzuna atarak kendisine çekti. Başına kısa bir öpücük kondurdu.

"Üzülme Ayşe'm. Neye karar verdilerse verdiler. Her türlü bizi bekleyecekler." dedi acımasız alaycı bir tonla. Ba-

kışlarını Oğuz'a dikmiş, pıs pıs güluyordu. Oğuz gözlerini devirdi.

"İki hafta ividir anam. Yap sen bunların duğunlerini." dedi Oğuz. Zilal Ana'ya sanki onun onayına ihtiyacı varmış gibi ciddi ciddi bakarken.

Zilal Ana gülumseyerek başını salladı, 'tamam' der gibi gözlerini yumup açtı.

Dakikalardır sessizce konuşmaları dinleyen Yaman, daha fazla dayanamadı. Aksi bir sesle konuşurken alıngan bakışlarını Zilal Ana'ya dikmişti.

"E bizimki?" dedi. Eliyle yüzlerine bakmadan Fırat ve Oğuz'u gösterdi. "Hep onlara hep onlara... Bizimki ne zaman olacak?"

"Hobaaa!"

"Haydaaa!"

"Adama ne koymuş be!"

"E haklı ama!"

Gençler bir ağızdan konuşurken Ekrem, Ragıp ve Ağrılı, Yaman'ın çıkışıyla önce afallamış, sonra gülmeye başlamışlardı. Alaz utançtan kıpkırmızı olmuş yüzünü sinirle Yaman'a çevirdi.

"Bana sorduğunu hatırlamıyorum?"

Yaman sadece birkaç saniye bakışlarını Alaz'a çevirerek, kendinden gayet emin, başını salladı

"Sordum. Sen evet demiştin!" diye kestirip atarak beklentiyle tekrar Zilal Ana'ya döndü.

Alaz önce hayretle gözlerini açtı, sonra kendinden şüphe duyarak hatırlamaya çalışır gibi kaşlarını çattı. Aklına herhangi bir görüntü gelmeyince gözlerini kısarak Yaman'a başını eğdi.

"Ne zaman sordun? Ben niye hatırlamıyorum?"

Hâlâ böyle bir şeyi unutup unutmadığına dair şüphe duyuyordu ve kendisini hatırlamaya zorluyordu.

O esnada Ekrem kahkahayı basmıştı.

"Oğlum, saçmalama! O sayılmaz. Adam gibi sorman lâzım kıza." derken kahkahalarının arasında zorlukla konuşmuştu.

"Ne zaman sordu Ekrem amca?" dedi Alaz. Ekrem'e çevirdiği bakışları karmakarışıktı. Neden hatırlamıyordu? Ekrem bile hatırlarken o nasıl hatırlamazdı? Son zamanlarda hafıza kaybı mı yaşıyordu? Uykusuz ve yorgun olduğu günlerde Yaman sormuştu da o farkına varmamış mıydı?

Ekrem, Alaz'ın hatırlamaya çalışan karmaşık ifadesini görünce tekrar kahkahayı basmıştı. Yaman inatla bakışlarını Zilal Ana'nın gözlerine dikip bir cevap almak istercesine bakarken diğerleri, Ekrem'in kendisini durduramadığı kahkahalarını merakla izliyordu. Ekrem derin bir nefes alıp toparlanmaya çalıştı. Yüzündeki gülümsemeyi bastıramadan cevap verdi.

"Sen üç aylık, o da beş yaşındayken sana, "Benimle evlenir misin?" demiş, sen de kafa sallamışsın o sırada. Onu kabul ettin sayıyor."

Tekrar kahkaha attı. Yaman öfkeli bakışlarını babasına çevirdi. Dişlerinin arasından tıslayarak karşılık verdi.

"Evet, dedi! Bence sayılır!"

Oğuz'un gürültülü kahkahası salonu inletti. Koca bedeni sarsılırken sırtını oturduğu sandalyeye yasladı.

"Oğlum... Manyak mısın? En fazla agu demiştir lan! Üç aylık bebeklerin kafası zaten yerinde durmuyor ki. Sürekli sallanıyor!"

Bu kez herkes yüksek sesle gülüyordu fakat Yaman gülmüyordu. Alaz ise sinirle ona bakıyordu. Kınayan bakışlarını yanındaki adama dikti.

"Gerçekten mi? Bu mu yani?"

Yaman diklenerek ona döndü. "Evet dedin! Hiç kıvırma!"

Alaz hayretle gözlerini ayırdı. Hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle başını iki yana salladı.

"Sen iflah olmazsın! Üç aylıkmışım be! Üç aylık! Ne dediğini bile anlamamışımdır!"

Yaman işaret parmağını kızın burnuna doğru salladı. "Anladın! Başını salladın! Kabul ettin! Evleneceğiz!"

Kız şaşkınlıkla başını geri çekti. Yaman'ın kavurucu bakışları, hiçbir itirazı kabul etmezcesine kendisine bakıyordu.

Dudaklarını aralayıp tam itiraz dolu sözler dışarı fırlatacakken Yaman, tehdit dolu bakışlarla başını ona doğru eğdi.

"Sakın! Tek kelime etme! Sözünden cayan dönektir."

Masanın etrafında gülme sesleri devam ediyordu. Alaz son kez şansını deneyerek ağzını açtı.

"Bebekmişim." diye başladığı cümle, yarıda kesildi.

"Ben anlamam! Evet, dedin! Yamandağlı'nın ağzından laf bir kez çıkar!"

Kızı vuracağı yeri öyle iyi biliyordu ki Alaz bir an duraksadı. Kafası karmakarışık olmuştu. Gözlerini kısarak şüpheyle sordu. "Evet, dedim?"

Yaman başını sallarken gözlerini kaçırdı. Bakışlarını etrafta boş boş dolaştırırken ağzının içinden konuşurcasına cevapladı. "Agu gibi bir şeydi galiba ama evet sayılır. Başınla onayladın!"

Alaz tekrar başını inanmazcasına iki yana salladı. "Ve o agu, Yamandağlı sözü oluyor, öyle mi?"

"Ben alacağımı aldım. Onayladın! Gerisi safsata! Karım olacaksın!"

Alaz dudağını büktü. Uzaydan gelmiş bir yaratıkmış gibi Yaman'a baktı. Bakışları şaşkınlıkla masadakilere döndüğünde, hepsinin sırıtarak kendilerini izlediğini gördü. Yanakları kızardı. Oturduğu sandalyede dikleşti. Umursamaz bir edayla omuzlarını silkti.

"Kabul etmişim. İyi madem." diye gözlerini masumca açtı, dudaklarını büktü.

Yanında oturan Yaman'ın zafer kazanmış gülümsemesinin yüzüne yayıldığını görmedi. Oğuz'a çevirdiği bakışları zaferini kutluyordu. Oğuz yüzündeki gülümsemeye hâkim olamadan başını iki yana salladı.

"Oğlum, sen hakikaten ruh hastasısın. Üç aylık bebeğin sözüyle yola çıkan adamda sağlıklı bir kafa yoktur zaten."

"Hatice'ye değil neticeye bakacaksın." dedi Yaman gururla omuzlarını dikleştirerek.

"Hatice kim?" diye şaşkınlık ve merakla soran Kerim'e çevrilen bakışlar, hayretler içerisindeydi.

Oğuz tıksınır gibi yüzünü buruşturdu. "Gözetle! Takip et! Yok et! Full paket kariyer planı yapan, zeki olduğunu sanan andaval sordu. Aterin oğlum, aterin... Aynen devam! Sen bu katayla zirveye oturursun o kariyer planında!"

Fırat'ın kahkahasıyla başlayan yeni bir gülme krizi herkesi tekrar esir aldı.

* * *

Yemekten sonra Oğuz, Zeynep'i bırakmak üzere onunla birlikte çıktı. Yaşlılar, gençlerin gürültülü sohbetlerinden kaçmak ister gibi küçük salona geçmeye karar vermişlerdi.

Zilal Ana, erkekleri baş başa bırakıp kafasına koyduğu hazırlık planları için mutfağa yollandı. Fatma'yla Gülnaz'a not almalarını söyleyip aklındaki tüm yapılacakları listeletmeye başlamıştı. Halime de ona yardım etmek için peşine takılmıştı.

Ayşe, hep birlikte otururlarken ellerini çırparak gençlerin dikkatini üzerine çekti. Ayşe bu kalabalık ortama bayılıyordu. Tüm çocuklukları ve gençlikleri sessizlik ve yalnızlıkla geçmişti. Şimdiyse etraflarındaki gençlerle, olması gereken aile ortamını yaşıyordu. Suratında kocaman bir gülümsemeyle sesini yükseltti.

"Hadi, yılbaşında olduğu gibi oyun oynayalım."

Fırat kaşlarını kaldırarak başını eğdi ve Ayşe'nin çocuksu bir ifadeye bürünmüş yüzüne baktı.

"Bak bak, ciddi avukata bak. Kim inanır mahkeme suratlı Ayşe Korkmaz'ın çocuk gibi oyun peşinde koştuğuna?"

"Ama yılbaşında çok eğlemiştim. Hazır hepimiz bir aradayken yine oynayalım."

"Tombala oynayacaksak numaraları ben alırım!" diyen Alaz, ters bakışlarını Esat'a çevirerek heyecanla atıldı.

Yaman oturduğu kanepenin koluna sırtını dayamış, Alaz'ı kollarının arasına hapsetmişti.

"Tombala ne be? O yılbaşında oynanır. Sessiz sinema oy-

nayalım." dedi Esat.

"Alaz'ı bizim gruba alalım, tüm filmleri biliyor." diye atıldı Kerim, zekice ve hızlı bir hamle yaptığını düşünerek.

"Ben hangi gruptaysam Alaz da o grupta olacak." dedi Yaman araya girerken. Huysuz bakışları Kerim'in üzerindeydi.

"Oğlum, ne oyunu lan? Ben hayatımda oyun oynamadım." diyen Halit, Kürşat'ın kulağına eğilip tedirginlikle fısıldamıştı.

Kürşat omuz silkerek fısıldadı. "Ne bileyim oğlum? Ben de hiç oynamadım. O dedikleri nasıl bir şey ki?"

"O zaman grupları ben ayırıyorum." dedi Esat elini kaldırarak bilmiş tavırlarla.

"Hayır efendim!" diye atıldı Alaz saldırgan bir tavırla "Sen haksız grup ayrımı yapıyorsun, ben yapacağım grupları."

Esat'la Alaz tartışmaya devam edip grupları kimin ayıracağına bir türlü karar veremezlerken Kürşat çekingen bir tavırla söz almak ister gibi elini kaldırdı. Yüzünde mahcup ve bilinmezlik kokulu bir ifade vardı.

"Ya pardon... Ben bir şey diyecektim..." Alaz ve Esat, tartışmayı kesip ona döndü. "İsterseniz bizi dediğiniz grupların dışında tutun. Biz hiç oynamadık, bilmiyoruz."

"Saçmalama!" diye çıkışan Alaz, herkesten önce atıldı. "Asıl sizin oynamanız lâzım."

Kürşat soru dolu gözlerle, şaşkınca ona baktı. Halit de anlamayan bakışlarını Alaz'a çevirmişti.

"Ya biz oyun oynamayı bilmiyoruz. Hiç oynamadık. Bozmayalım oyununuzu. Biz izleriz, sıkıntı olmaz bizim için."

"Hayır, efendim. Oynuyorsunuz. Hem de benim olduğum grupta olacaksınız."

Sözleri çıkışır gibi çıkıyordu dudaklarından. Başını çevirip sinsi, nispet yapan bakışlarını Esat'a dikti. Esat şüpheyle gözlerini kıstı.

"Niye senin grupta oluyorlarmış?"

"Bunlar konuşmadan birbiriyle anlaşıyorlar. Biri leb demeden öteki leblebiyi anlıyor. Yedirir miyim sana onları? Be-

nun grupta olacaklar!"

Çenesini dikmiş, Esat'a bakarken Kürşat ve Halit hayretle ona bakıyordu. Yaman kıkırdayarak kollarının baskısını arttırdı ve Alaz'ın başına sesli bir öpücük bıraktı.

"O zaman Alazlara karşı Bozdumanlar!" dedi rekabetçi bir sesle.

Gözlerinin içi parlayarak savaş ilan etmiş gibi Esat'a baktı. Esat'ın yüzünde yamuk bir gülümseme oluşmaya başlarken aynı rekabetçi ifadeyle başını salladı.

"Vaay... Savaş ilanıdır bu! Kabul lan!"

Ayşe yerinde zıpladı. "Ay çok heyecanlı. Kıran kırana geçecek bu sefer."

"Heyecana bak ya!" diyen Fırat, içine sokmak ister gibi Ayşe'ye sarılıp yanağına dudaklarını bastırdı. "Kurban olurum senin o heyecanına."

Sesinde öyle bir yoğunluk vardı ki hissettiği tüm sevgiyi kıza aktarmak ister gibiydi. Ayşe gülümseyerek avucunu Fırat'ın kirli sakallarının kapladığı yanağına bastırdı.

"Kurban olma bana. Sev beni. Sadece sev." diye fısıldadı. Gözlerinde parlayan sevgi ışıltıları, Fırat'ın gözlerini kör edecek kadar güçlüydü.

"Seviyorum zaten kadın. Bu kalp bir tek sana ait." derken elini kalbinin üzerine bastırdı. Bakışlarındaki sevgi, şefkat, güven, huzur, her baktığında Ayşe'ye dünyaları bağışlıyordu. Fırat'ın kollarında kendisinin en güvenli, en doğru yerde olduğuna inanıyordu. Fırat ona dünyanın tüm kötülüklerine rağmen yaşanacak çok güzel bir yer olduğunu ispat edercesine bakıyordu hep.

"Tamam, o zaman" diyen Esat'ın sesiyle, tekrar bakışlarını diğerlerine çevirdiler. "Ben, Kerim, Adil, Fırat abim bizim grupta, sen, Alaz, Kürşat, Halit sizin grupta..." diye saymaya başlarken Fırat atıldı. "Ayşe bizim grupta olacak! "

"O zaman bizim grupta bir fazlalık oluyor." diyen Esat ne yapacağını bilemezcesine duraksadı.

"Oğuz abimi de biz alırız. Gelir birazdan nasılsa. O gelene kadar biz idare ederiz." diyen Alaz soruna çözüm bulmuştu.

Adil ve Kerim kahkahayı patlattılar. Kerim kıkırdarken laf yetiştirdi. Gelse de gelmese de fark etmez zaten. Konu mankeni gibi oturur. Alın sizin olsun."

Alaz ters ters Kerim'e baktı. "Oğlum, gömeceğiz sizi buraya.

Yaman onun bir yönünü daha keşfetmişti. Fazlasıyla rekabetçiydi. Alaz yerinde hareketlenerek kanepede bağdaş kurup oturdu. Dizi Yaman'ın bacağının üzerindeydi. Oyunu Kürşat ve Halit'e açıklamaya başladı ve kuralları söyledi. Sorgulayan bakışlarını Esat'a çevirdi.

"Tek bir kez deneme amaçlı oynayalım, bu sayılmasın, çocuklara demo göstermiş oluruz."

Esat onaylayarak başını salladı. Herkes hareketlenerek gruplaştı. Kürşat ve Halit heyecanlanmıştı. İlk defa oyun oynayacaklardı. Hayatları boyunca hiç oynamamışlardı. Yaman da heyecanlıydı ancak belli etmiyordu bunu. O da aslında ilk defa oynayacaktı. Oyunu ve kurallarını biliyordu ama daha önce hiç oynamamıştı.

Nihayet tüm açıklamalar yapıldıktan sonra, deneme amaçlı ilk anlatım yapıldı. Filmi seçen Esat'ın takımı, anlatımı yapan Alaz oldu. Birkaç dakika sonra anlatılanı bilen ve sevinçten zıplayarak oyunun nasıl oynanacağını çözen Kürşat ve Halit, kendilerini ortama uydurmuşlardı. Oyun gerçek anlamda başladığında, ilk anlatıcı Esat oldu. Hazır olmak için bir an duraksadı ve sonra başını sallayarak ekibine döndü. Tam ilk hareketi yapmışken Oğuz ve Zeynep, ele ele salona girdiler.

Zeynep kızgınlıkla bağırmıştı. "Hainler!"

Hepsinin şaşkın bakışları ikisine çevrildi.

"Hayrola Zeynep?" diyen ilk kişi, kardeşine merakla bakan Ayşe'ydi. "Siz hastaneye gitmediniz mi?"

"Handan hastanedeydi. Ben idare ederim, dedi." diye baştan savma bir açıklama yaparken Zeynep, öfkeyle bakıyordu hepsine. Kin dolu bakışlarını hepsinin üzerinde gezdirdi.

"Beni gönderdiniz, kendiniz oyun mu oynuyorsunuz? Ne yani, bizi dışlıyor musunuz?"

Ayşe'nin içi suçlulukla doldu. Masum ve suçlu gözlerle kardeşine bakarken geveleyerek cevapladı.

"Aşk olsun güzelim ya! Niye sizi dışlayalım? Sen bu gece nöbettesin diye şey oldu..."

"Değilim nöbette falan!" diye çemkirircesine çıkışarak ileri adımladı hızla. "Ben hangi gruptayım?" dedi telaşla sorarak.

Fırat soru soran bakışlarını Oğuz'a dikti. Oğuz yarım ağız gülerken cevapladı.

"Handan'ı tehdit etti, bu gece kendi yerine baksın diye. Aklı burada kaldı."

"Hiç de bile!" diye atıldı Zeynep reddederek. "Onun ihtiyacı olunca da ben kalırım, ne var yani? Her zaman bir arada olmuyor herkes."

Zeynep yol boyu huzursuzca söylenmişti. Herkes bir aradayken kendisinin tüm gece hastanede olacağı fikri içine oturmuştu. İşini seviyordu ama bu her zaman olan bir şey değildi. Bu akşam ailesiyle bir arada olmak istiyordu. Salondan içeri girdiği anda gördüğü manzarayla, beyninden vurulmuşa dönmüştü. Ayşe'nin yılbaşında ne kadar eğlendiğini biliyordu. O kadar çok anlatmıştı ki kıskançlıkla dinlemişti ablasını. Onlar daha evvel bunları yaşamamışlardı. Bu akşam hepsi beraberse yine eğlenceli bir şeyler yapacakları kesindi ve yanılmamıştı.

Bu gece hiçbir planı olmadığını bildiği Handan'ı arayarak, kendi yerine hastaneye gitmesini istemişti. Belki biraz zorlamış olabilirdi ama değmişti sarf ettiği her söze. Hastane kapısından geri dönmüştü.

"Yemin ediyorum, bu iki kardeşin içinde daha önce hiç farkına varmadığım bir şeytan var." diye fısıldadı Yaman, Alaz'ın kulağına. Alaz bu sözlerle kıkırdadı. Konuşurken o kadar masum ve çocuksuydu ki Yaman'ın yüzü, gülmesine engel olamamıştı. Dehşet dolu gözleri, Ayşe ve Zeynep arasında gidip geliyordu.

"Zeynep abla, siz bizim gruptasınız. Orası zaten beş kişi. Biz Oğuz abim gelene kadar idare ederiz demiştik. Daha şim-

dı başlamıştık zaten."

Zeynep ikiletmeden, hızla Kürşat ve Halit'in yanına oturdu. "Tamam, o zaman. Başlayabiliriz. Oğuz! Gel yanıma!" dedi Zeynep yanındaki boşluğa heyecanla elini vurarak.

Oğuz rahat hareketlerle Zeynep'in yanına otururken Yaman, onun damarına basmak ister gibi bıyık altı gülümseyerek konuştu.

"Yalnız Alazlara karşı Bozdumanlar. Sen de Alaz oldun Oğuz ona göre!"

Oğuz ifadesiz bir yüzle Yaman'a baktı. Umursamazca omuz silkti.

"Ben zaten etkisiz elemanım bu oyunda. Eh, Zeynep sayesinde kendi anamdan iç güveyi muamelesi de görüyorum. Alıştım zaten. Koymaz bana, rahat ol."

Oğuz her zamanki gibi izleyici vasfıyla, rahatça yayıldı oturduğu yerde. Zeynep onun yerine de oynardı nasılsa. Tembel bakışlarını Fırat'a çevirdi. "Abi ya! Birer bira iyi giderdi şimdi, he?"

"Gider koçum! Dur, Fatma ablaya söyleyelim de yanında da atıştırmalık bir şeyler getirsin bari." dedi. Başını Esat'a çevirdi. "Zıpla koçum. Nevaleleri kapsın, getirsinler." Bakışlarını diğerlerinin üzerinde şöyle bir çevirdi sorarcasına. "Herkes içiyor, değil mi?"

Gençlerin gözleri parlamıştı. Zeynep herkesten evvel hevesle elini kaldırdı. "Ben de içiyorum."

Ayşe kahkahayı bastı. "Ay, nasıl da içinde kalmış cadının. Herkesten önce atlıyor."

25. BÖLÜM

Gece geç vakte kadar kahkahalar, itirazlar, bağrışmalar eşliğinde oyun sürmüştü. İlerleyen saatlerde Ekrem ve Ragıp, eve döneceklerini söylemek için salona geldiklerinde, gördükleri manzara ile yüzlerinde mutlu bir gülümseme belirmişti.

Yaman başını babasına çevirip, "Baba, siz gidin adamlarla. Kürşat'la Halit burada." demişti sadece.

"Kalsınlar zaten. Baksana, demlenmeye de başlamışsınız, araba kullanmasın kimse o halde."

Birkaç dakika ayakta dikilerek gençlerin oyunlarını izlemişlerdi. Ağrılı bu manzaraya alışıktı. Ağrı'da da gençler bir araya gelir, eğlenirdi zaman zaman ancak Ekrem ve Ragıp bu sahneye ilk kez şahit oluyorlardı. Ekrem bakışlarını zorlukla çekebilmişti genç topluluktan. Yaman'ın yüzündeki ifadeyi, hayatı boyunca oğlunun suratında görmemişti. Çocuksu bir havası vardı o an. Hiç yaşamadığı çocukluğunu şimdi yaşıyor gibiydi.

Gençler ilk biradan sonra ikinciye geçmişlerdi. Kızların kahkahaları salonda çınlıyordu. Hepsinin gözleri ışıl ışıldı.

"Ne güzel bir manzara." diye mırıldandı Ekrem imrenerek onları seyrederken.

"Çocukları daha önce hiç böyle görmemiştim abi." dedi Ragıp. Kürşat ve Halit'e bakıyordu.

"Çocukluk yaşamadılar ki be Ragıp. Nasıl göreceksin? Çocuk oldu mu ki onlar?"

"Hiç olmadılar abi. Şimdi kaçırdıklarının acısını çıkarırlar inşallah."

"Bir arada oldukları sürece çıkarırlar Ragıp. Birbirlerine destek oldukları sürece daha çok böyle zamanlar yaşarlar."

Ağrılı gururla oğullarına bakmıştı. Şükür ki onlar çocukluklarını yaşamışlardı. Şimdi de diğerlerine öğretiyorlardı. Onların da diğerlerinden öğreneceği çok şey olacaktı daha. Birbirlerinden öğreneceklerdi hayatı. Birbirlerine öğreteceklerdi.

Kürşat ve Halit, kendilerine açılan odada gece uyumadan önce, bir süre oyunu değerlendirmişlerdi. Unmadıkları kadar çok eğlenmişlerdi. Ortaya çıkan komik sahneleri tekrar tekrar birbirlerine anlatıp kıkırdamışlardı uyuyana kadar. Hayatlarında bir ilk daha gerçekleşmişti. En büyük hayalleri Yaman tarafından gerçekleştirilmişti. Şimdiyse hayal bile etmedikleri şeyleri yaşıyorlardı. Her ne kadar hâlâ bellerinde silah takılı olsa da hayatlarının bazı anlarında gülüp eğlenebiliyorlardı da. Tıpkı dün geceki gibi. Bundan birkaç ay evvel birbirlerini düşman belledikleri adamlarla şu an geldikleri nokta, ikisini de çok şaşırtıyordu. Hayat bazen çok garip ilerliyordu. Her an garip sürprizler çıkarıyordu karşılarına. Kim bilir daha nelerle karşılaşacaklardı?

Yaman ve Alaz uyumak için yukarı çıktıklarında, kapı kapandığı anda Yaman, Alaz'ı kollarının arasına hızla çekmiş, kapanan kapıya yaslayarak dudaklarına kapanmıştı.

"Bütün akşam şunu yapmamak için zor tuttum kendimi." diye mırıldanmıştı Yaman.

Alaz'ın ellerini başının iki yanına, kapıya dayamıştı. Gerilmiş bedenini Alaz'ın bedenine yaslamıştı. Her hücresinde onu hissetmek ister gibiydi. Dudakları birbirine değerken inlercesine fısıldadı.

"Heyecandan parlayan yüzünün, suratındaki o muhteşem gülümsemeyle nasıl göründüğünü biliyor musun acaba?"

Dudakları açlıkla tekrar kızın dudaklarını esir ettiğinde,

çaresizce inlemişti yine. Hoyrat dudakları Alaz'ın dudaklarını kavrayıp emerken dilini kızın ağzının içine daldırdı. Alaz'ın dili şehvetle kendisini karşıladı. İkisinin de gırtlağından aynı anda inilti fırladı.

Yaman daha fazla bu şekilde devam edemeyeceğini hissettiği anda, sakinleşmeye çalışarak yavaşça geri çekildi. Alnını kızın alnına dayadı. Birkaç dakika, ikisi de hiç konuşmadan soluklarının düzene girmesini beklediler. İkisinin de kalbi o an dörtnala koşan bir atın toynaklarının yere her vuruşunda çıkardığı o sert sesi çıkarıyordu. Biraz sonra iki kalp de şaha kalkacak gibiydi.

Yaman zorlanarak da olsa ondan uzaklaştı. Uzun ve gür kirpiklerinin aşağı düşerek kapadığı üzgün, yorgun bakışlarını ondan uzaklaştırarak, odanın içine doğru ilerlerken arkasını döndü. Yine bir yakınlaşma daha Yaman'ın uzaklaşmasıyla son bulmuştu.

* * *

Sabah kahvaltısı yine aynı kalabalık grupla yapılmıştı. Zilal Ana çocukların etrafında, anaç bir tavuk gibi dolanıyordu. Fatma ve Gülnaz'a sürekli talimat veriyor, hepsinin iyice doyduğundan emin olmak istiyordu. Mutluydu. Öyle mutluydu ki ayakları yere basmıyordu. Bütün evlatları sağlıklı ve mutluydu. Hepsi yamacında toplanmıştı. Dünyada Zilal Ana'dan daha mutlu biri olamazdı o anda.

Alaz o gün, herkes evden ayrıldıktan sonra da Alazların evine gitmedi. Zilal Ana'yla ve Ağrılı'yla vakit geçirmek istiyordu. Yaman, Kürşat ve Halit'le çıkmıştı. Ayşe, Fırat'la birlikte ayrılmıştı evden. Zeynep'se Oğuz'la birlikte hastaneye gitmişti. Yalnızca Esat, Kerim ve Adil kalmışlardı evde. Onlar da kahvaltıdan sonra odalardan birine çekilmişlerdi.

Gün sakin geçiyordu. Alaz'la Ağrılı, yine sessiz bir sohbete devam ediyorlardı. Bahçeye bakan kanepede, ikisi yan

yana oturmuştu. Neredeyse yarım saat olmuştu ve ikisi de sessizdi.

Nihayet uzun süren sessizliğin ardından, "İyisin kurban, değil mi?" diye sordu Ağrılı. Başını kıza çevirmemişti. Yavaş yavaş yeşermeye başlamış bahçeye bakarken Alaz dalgın dalgın, kuru bir tonla cevap verdi.

"İyiyim Ağrılı."

Birkaç dakika boyunca Ağrılı'dan yine ses çıkmadı. Başını yine kıza çevirmeden konuşmaya başladı.

"İyisin... Görüyorum, mutlusun. Yüzün artık daha canlı. Gülümsüyorsun..."

Alaz, ağır ağır başını salladı.

"Peki, o zaman içini yiyen o kurt ne?" dedi Ağrılı alçak bir tonla. Sesinde öyle bir tını vardı ki yalnızca Alaz anlayabilirdi onu. Endişeleniyordu kendisi için, biliyordu.

Alaz'ın dudakları istemsizce kıvrıldı. Kinayeli bir gülüş çıktı dudaklarından.

"Senden başka kimse anlamazdı zaten."

"Seni yiyip bitiren ne kurban?" derken Ağrılı, uzun süreden sonra ilk defa başını kıza çevirmişti. Gözlerinde şefkat, destek, ben buradayım diye bağıran bir ışık vardı. Sorgulayan bakışları, kızın yüzünden geçen her ifadeyi irdeliyordu.

"Hâlâ tek başıma uyuyamıyorum Ağrılı." diye mırıldandı Alaz. Sesi ümitsiz, üzgündü.

"Kurban, ağır şeyler yaşadın. Tek başına bununla başa çıkamazsın. Yardım almamız gerekiyor."

Alaz'ın yüzünde buruk bir gülümseme belirdi. Başını iki yana salladı. Fısıltı denecek kadar alçak bir tonla karşılık verdi.

"Benim içimdeki kurt ancak beni yer bitirir Ağrılı. Hiçbir yardımın faydası olmayacak, biliyorum."

Ağrılı, etrafı kırış kırış olan gözlerini kıstı. Yüzündeki çizgiler, yine o yüzyılların hikayesini anlatan yazılar gibi derinleşti, dile gelir oldu. Her bir çizginin bir hikâyesi vardı. Derin bakışları kızın üzerindeyken kendinden emin bir sesle kur-

duğu her cümle, soru cümlesi gibi çıkarken aslında durum tespiti yapıyordu.

"Senin bir derdin var? Başka bir dert? Benim bildiğim, gördüğüm dertten daha beter bir şey var?"

Alaz başını önüne eğip yalnızca başını salladı. Ağrılı devam etti.

"Tek başına taşıyacaksın?"

Alaz yine başını salladı. Ağrılı bedenini hafifçe çevirdi.

"Kurban, tek başına dert taşınmaz. Yük bir kişiye ağır gelirse paylaşmak gerekir. Kimse kaldıramayacağı yükü tek başına sırtlanamaz. O yük olmaktan çıkar, altında ezildiğin, seni yok eden ölümün olur."

"Biliyorum. Bunu kabul ettim ben."

Ağrılı, kızın büyük bir tevekkülle kabullenmiş halini görünce endişelendi. Yıllarca yaşadığı şeyin, gördükleri yüzünden geçirdiği travmadan kaynaklandığını düşünmüştü ama yıllar sonra ilk defa görüyordu ki durum bambaşkaydı. Her şey son bulduğu anda bunu görebiliyordu. Oysa umut etmişti onun için. İntikamını alınca artık gerçekten yaşaması gerektiği gibi yaşayacağını ummuştu. Şimdi kafasına vuran darbelerle görebiliyordu ki asıl olanı gözden kaçırmıştı. Bilmediği başka bir şey vardı ve kız, o yükün altına çoktan girmişti. Senelerce o yükün altında ezile ezile küçülmüştü ve hiçbiri fark etmemişti. Mutluymuş gibi görünmesi, gülümsemesi, her şey yolundaymış gibi davranması... Her hareketi roldü.

Hiç kimseye belli etmediği acısı hâlâ içinde, ruhunu kemiren kurtlar hâlâ gözlerinin derinliklerindeydi. Ağrılı göğsüne oturan öküzle, bir an nefesi kesildi sandı. Öyle bir ağırlık çökmüştü yüreğine. Nasıl görememişti? Asıl olanı nasıl görememişti? Şimdiye kadar bildiklerine karşı savaşmışlardı. Düşman belliydi. Düşmanı alt etmişlerdi. Bildikleri düşmanı yok etmişlerdi. Oysa asıl düşman, kızın içindeydi. Onun derinliklerine sakladığı o yerdeydi. Kız çıkmasına izin vermeyecek, gün geçtikçe kendisini yok etmesine izin verecekti. Savaşmı-

yordu bile o düşmanla. Kabullenmişti. Görebiliyordu Ağrılı. Kızın tevekkülünü bugün ilk defa görmüştü. Boyun eğmişti.

Göğsünün sıkıştığını hissetti. Elini yüreğinin üzerine koydu. Ona belli etmediği derin bir nefesi usulca içine çekti. Elini uzattı, elini nasırlı avucunun içine aldı. Şefkatli, babacan bir tonla, neredeyse yalvarırcasına konuştu.

"Kurban, söyle derdini. Söyle kurban... Onu da alt ederiz. Seni ezmesine, seni kemirmesine izin verme kurban."

Alaz, gözünden düşen bir damlaya engel olamadı. Karşısında tüm gardını indirdiği tek insan Ağrılı'ydı. Bu kez rol yapmadı. Bu kez oynamadı. Başını hüzünle iki yana salladı.

"Söyleyemem Ağrılı. Söyleyemem... Söylersem o gün benim sonum olur. Dile getirmediğim sürece yaşarım ben. Dile getirdiğim gün ölürüm..."

Alaz, tek başına içinde yaşattığı düşmanla sessiz bir ittifak içindeydi. Bazen hani olur ya; söze dökülmediği sürece en felaket şey dahi daha çekilir olurdu da insanın ağzından dışarıya sesli döküldüğünde, dert çok daha büyük, çok daha katlanılması zor gelirdi. O da suskunluğuyla bastırmıştı içindekini yıllardır. Susarsan bilinmezdi. Susarsan o dinginliğin içindeki sessiz çığlıklar da duyulmaz olurdu. Susarsan sağır olurdun. Sağır olduğunda duymazdın. Duymadığında bilmezdin ve bilmediğinde can yakmazdı. Ne zaman söze dökülürse acılar, o zaman daha çok kanatırdı insanı. Sessizlik bastırırdı her şeyi. Yutar, gömerdi derinlere. Sessizlik en büyük nimetti insan için.

"Etme kurban... Kendini o yangının içine atma."

"Ben zaten yanıyorum Ağrılı. Alıştım o yangına. O cehenneme alıştım ben..."

"Günahsız cehennemde yanılmaz kurban! Sen masumsun, masumlar cehennemde yanmaz."

"Ben masumiyetimi çoktan kaybettim Ağrılı. Ben masumiyetimi kaybettim."

Alaz'ın sesinde, kendisine olan acımasızlığı o kadar bel-

liydi ki bir an Ağrılı şiddetle itiraz edecekken kız ondan önce davrandı.

"Hiçbir şey söyleme! Hiçbir şey sorma Ağrılı. Lütfen..." Yalvaran, dolu bakışlarını yaşlı adama çevirdi. Başını ümitsizlikle yine iki yana salladı. "Faydası yok. Artık çok geç... Ben bile bile girdim o cehenneme. İstedim... Feda ettim masumiyetimi."

Ağrılı'nın yüzü karmakarışık olmuştu. Duyduklarını bir araya getirdiğinde hiçbir şeyi yerine oturtamıyordu. On üç senedir bu kız yanındaydı. Onu aldığı gece, hafızasından hiç silinmemişti. O perişan hali, o yıkık döküklüğü hiç gitmemişti gözlerinin önünden. O zaman da masum, ıslak, kocaman yeşil gözlerini bugünkü gibi dikmişti kendisine. Tek bir yanlışı olmamıştı. Kızın yüreğinin temizliğini, duruluğunu öyle iyi biliyordu ki tanıyordu onu. Kendisine bu eziyeti hangi günahına dayanarak yapıyordu ki?

"Aramızda kalsın bu konuşma Ağrılı. Lütfen... Bana bir parça değer veriyorsan aramızda kalsın."

Bu kez Alaz yalvarıyordu yaşlı adama. Bakışları emin olmak istercesine adama dikili dururken yeşil gözlerinin içinde, büyümüş kara gözbebeklerinin içinde yalvaran ışıltılar parlıyordu.

Ağrılı çaresizlikle inlememek için kendisine zorlukla hâkim oldu. Birbirine bastırdığı kurumuş dudakları mühürlendi sanki. Alaz beklentiyle kendisine bakarken ağzını açıp tek kelime edemedi bir süre. Zorlukla kuruyan dudaklarını nihayet birbirinden ayırırken içine oturan taş, midesinde ağrıya sebep oldu.

"Beni bu zulmün içinde bırakma kurban. Emanetime sahip çıkamazsam işte o zaman o cehennemde ben yanarım. Benim yüreğime koma bu ateşi. Seni derde koyanı bana söyle. Söyle ki dermanını bulayım."

"Yok dermanı Ağrılı. Kimsenin yapabileceği bir şey yok. Bu dert benimle beraber. Senin de yapabileceğin bir şey yok.

Sen yüreğini ferah tut. Bu dünyada hiç kimse emanetine, senin çıktığın gibi sahip çıkamazdı. Sen borcunu katbekat ödedin. Çoktan ödedin."

Ağrılı başını olumsuzca iki yana salladı. Yüzünden hüzün akıyordu. Çaresizliği sesine yansımıştı.

"Çıkamamışım kurban. Çıkamamışım. Sen senelerce yangındaymışsın da ben görememişim. O kurt seni her gün kemiriyormuş da ben görememişim."

Alaz, anlayış dolu bir gülümsemeyle adama bakarken itiraz eder gibi başını iki yana salladı yine.

"Sen beni gördün Ağrılı. Beni bir tek sen gördün. Senin sevgin, şefkatin, desteğin beni hayatta tuttu. Sen beni gördün, bildin, hayatta tuttun. Senin hakkını ben asla ödeyemem."

Ağrılı kollarını uzatıp kızı göğsüne çekti. Nasırlı, kuru elleriyle kızın saçlarını okşadı.

"Benim elim hep senin üzerinde kurban. O eli hiç unutma. O el hep sana uzanmış, bekliyor. Ne zaman istersen sadece uzan, tut."

Alaz adamın göğsüne yasladığı başını hafifçe salladı. Mırıldanarak cevap verdi.

"Biliyorum Ağrılı. Biliyorum. Senin elin hep orada..."

* * *

Aynı gün öğleden sonra hem Alazların hem de Bozdumanların tarafında kıyamet koptu. Kısa aralıklarla iki tarafa da ulaşan haber, bomba etkisi yaratmıştı. O bomba düştüğü yeri darmadağın edecekti.

Haber ilk olarak Alazların tarafında duyuldu. Yaman en büyük kumarhaneleri olan mekândaydı. Kumarhanenin yetkilisiyle küçük ofiste hesapları gözden geçiriyorlardı ve tıpkı seneler önce Ragıp'ın, Tahir'in odasına tedirginlikle daldığı gibi bu kez Kürşat aynı tedirginlikle dalmıştı içeri. Tek fark Ragıp o zamanlar, Nermin'in gelişini haber vermiş, Tahir'in

inatla tüm yolları kapattığını sandığı kalbine giden yolu açmıştı.

Bu kez Kürşat'ın getirdiği haber, Yaman'ın tam kalbinin ortasına kor gibi oturdu. Alaz için kalbine giden tüm yolları ardına kadar açmış olan Yaman'a gelen haber, sanki zelzele olmuş da tüm şehrin altı üstüne geçmiş, tüm yollar tarumar edilmiş hissettirdi. Alaz'a giden tüm yollar tıkanmış hissettirdi. Şu an ancak o kadar sarsılabilirdi Yaman. Duydukları onun için deprem haberinden daha kötüydü.

"Abi, Sansar'ı Alaz'ı öldürmesi için tutmuşlar!"

DEVAM EDECEK...

tg: @serserikitap

ASLIHAN DOĞA

BUKALEMUN
YAMANDAĞLI

Uyuyamıyordu... Hep aynı kâbus, ciğerlerinin nefessiz kalışı ve çığlıklar... Kimsenin çare olamadığı bu duruma, aşkına takıntılı, senelerdir çektiği acılarla güçlenmiş Yaman çare olacağını söyluyordu. Koruyacağına söz veriyordu Alaz'ı kâbusları da dahil olmak üzere tüm sıkıntılardan. Aklı bunu kabul etmiyordu Alaz'ın ama yüreği biliyordu doğruluğunu...

Kapattı gözlerini kadın ve deliksiz uyudu...

Bir insanın, sevdikleri zarar gördüğünde hissettiği çaresizlikle neler yapabileceğini, intikam uğruna neye dönüşebileceğini anlatan Bukalemun Çakal Avı ve Bukalemun Alaz'dan sonra, Bukalemun serisinin üçüncü kitabı olan Yamandağlı, size aşkın sıcaklığını ve aynı zamanda korkutuculuğunu, birine güvenmenin yürekte başladığını, korkuların nedeniyle kendini tutabilme sabrını, yapılan tüm kötü şeylere rağmen nasıl gittikçe artan bir aşkla sahiplendiğini, aşkla bütünleşmenin ne olduğunu ve aslında sahip olduğumuzun farkında olmadan yaşadığımız mucizeleri anlatıyor. Kimliğinde anne ve babanın adının yazması gibi, uyuyabilmek gibi, sevişebilmek gibi...

Birini sadece o olduğu için sevmek... Kim böylesi bir aşk istemez ki? Birini olduğu kişi olarak sevebilmek... Kim bu kadar cesur davranabilir ki?

Yaman ve Alaz'ın aşkını anlayacak, onlar birbirlerine adanmışlıklarının verdiği tutkuyla zirveye tırmanırken siz tam da doruk noktasından onları izleyeceksiniz.

Bu kitap okuyan herkese, "Her şeye rağmen seni s[illegible]umlesinin anlamını öğretecek.

theseusyayinevi
theseusyayine
theseusyayinevi
www.theseusyayinevi.com

THESEUS
yayınevi

9 786050 680089